

Ο ύ τ ο π ο υ

**Το πορτραίτο
μιάς
Νέας Θρησκείας**

Σε δύο μέρη

Πρώτο μέρος: μετεκλογικά κείμενα.

Δεύτερο μέρος: οικογενειακό ζήτημα.

Δεύτερος Τόμος

Κύπρος 1997

Στα κείμενα ακολουθήθηκε πιστά η γλώσσα και οι γραμματικές απόψεις τού συγγραφέα.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η αντιγραφή με οποιονδήποτε τρόπο χωρίς την γραπτή άδεια τού συγγραφέα.

ISBN 9963-8029-1

©Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος)
Τηλέφωνα. Σταθερό: 26-322334. Κινητό: 99561898.

Μακούντα - Πόλη Χρυσοχούς. Τ.Κ. 8879
Πάφος

Έκδοση Πρώτη
1997

Έκδοση Πρώτη
E-book 2021 ISBN 978-0-359-71668-5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος στον 2ο τόμο.	5
Πρώτο Μέρος " <i>Μετεκλογικά Κείμενα</i> "	11
Επιστολή στον Φιντέλ Κάστρο	12
Η Πόλις - Κράτος.	15
Επιστολή προς το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τής Ευρώπης.	17
Επιστολή στον Μπίλ Κλίντον.	19
Επιστολή στον Μπούτρος Γκάλι.....	23
Επιστολή στον Δώρο Γεωργιάδη.....	27
Ενα... ποίημα.	29
Για λίγα Μαθηματικά.	31
Η Ουτοπία.	38
Σχόλια πάνω στην Ουτοπία, μέρος πρώτο.....	40
Σχόλια πάνω στην Ουτοπία, μέρος δεύτερο.	44
Μεταξύ ρεπορτάζ και έρευνας, λογισμών και παραλογισμών, Ρεπορτάζ υπ' αριθμόν Ένα: το μεγάλο κουμάρι.	52
Ρεπορτάζ υπ' αριθμόν Δίο: τα παιδιά και ο Έρωτας.	57
Επιστολή στον Σιμόν Πέρεζ.....	62
Η Ουτοπία, η Αγία Ιερουσαλήμ ή η Πόλις-Κράτος.....	66
Για την Ουτοπία και για τον Αγώνα.....	69
Κάλεσμα για τον Καινούριο Κόσμο.....	75
Για την Ελλάδα, πρώτο κείμενο.	80
Για την Ελλάδα, δεύτερο κείμενο.....	86
Για το Ισραήλ.	90
Σχόλια πάνω στην Ύπαιθρο.....	98
Επιστολή στον Δημήτρη Χριστόφια.	100
Δεύτερο Μέρος " <i>Οικογενειακό Ζήτημα</i> "	105
Οικογενειακό Ζήτημα.....	105
Επιστολή στον Γενικό Εισαγγελέα,.....	133
Οι Καταθέσεις.....	142
1η Κατάθεση	142

2η Κατάθεση.....	144
3η Κατάθεση.....	144
4η Κατάθεση.....	145
5η Κατάθεση.....	147
6η Κατάθεση.....	148
Ανοικτή επιστολή στον Υπουργό Εξωτερικών.....	150
Επιχείρηση "Άσεμνη Επίθεση". Κλήση για την συνέχεια.....	164
Υπόθεση "Γονική Μέριμνα".	175
Τέλος 2ου τόμου	232
Ούτοπος ο Συμφιλιωτής.....	233

Πρόλογος στον 2ο τόμο.

20 Δεκεμβρίου 1995.

Ήταν Νιόμβρης τού '94 όταν είχα παραλάβει τα πρώτα βιβλία από την Λάρνακα και έφευγα για την πρωτεύουσα για να δω τι θα έβγαине επιτέλους. Στο μεταξύ η αγωνία μου ήταν μεγάλη. Ότι κι αν πω η αλήθεια είναι πως όταν βγάζεις ένα βιβλίο ελπίζεις σε κάτι. Πόσο μάλλον όταν βγάζεις ένα καλό βιβλίο. Πάνω σ' αυτό δεν είχα αμφιβολίες πως εγώ έβγαζα το καλύτερο. Έτσι λοιπόν είχα -πιστεύω- κάθε λόγο για να ελπίζω στην καλύτερη ανταπόκριση.

Για το ότι δεν κινήθηκε εμπορικά εκείνο το παλιό μου βιβλίο υπολόγιζα ότι έφταιγε το γεγονός ότι δεν το έδωσα σε κάποιο πρακτορείο και έτσι τώρα ήμουν αποφασισμένος να το δώσω κάπου. Μάλιστα είχα μιλήσει πριν με τον "Πάπυρο" και τα πράγματα έδειχναν πως θα φτάναμε σε κάποια συμφωνία. Από την άλλη όλες σχεδόν οι εφημερίδες έδειχναν την πρόθεση να με διαφημίσουν δωρεάν.

Ναι! Μόνο που αυτά συνέβαιναν προτού περάσουμε στην πράξη. Ούτε λίγο ούτε πολύ τα γεγονότα κύλησαν ως εξής: σαν, λοιπόν, έφτασα στην Λευκωσία η πρώτη μου κίνηση ήταν να πάω στον "Πάπυρο". Έδωσα ένα βιβλίο στον υποδιευθυντή, μιλήσαμε, θέσαμε τούς όρους μιας ενδεχόμενης συμφωνίας αλλά για να γίνει η συμφωνία τελεσίδικη θα έπρεπε να δοθεί η έγκριση τού διευθυντή. Για να μάθω λοιπόν την απόφαση τού διευθυντή έπρεπε να τηλεφωνήσω το απόγευμα τής ίδιας ημέρας ή το πρωί -αν δεν κάνω λάθος- τής επομένης. Έτσι κι έγινε..

Πιά ήταν η απόφαση τους; Να: δεν ενδιαφέρονται. -Και γιατί δεν ενδιαφέρονται;

- Απλά δεν ενδιαφέρονται.

Σύντομα τηλεφώνησα σε κάποιον μεσάζοντα ίσως και βγάλω τουλάχιστον απ' αυτόν έναν λόγο.

Εκείνος λοιπόν το ερεύνησε και με πληροφόρησε ανάλογα: φοβούνται, λέει.

Έτσι λοιπόν χανόταν ο Πάπυρος.

Κάποιος με έστειλε στο Χελλένικ. Ούτε το βιβλίο μου δεν ήθελαν να δουν ούτε εμένα.

Ο Κώστας ο Επιφανίου ήταν η άλλη μου επιλογή. Τον πέτυχα ένα βραδάκι αφού στο μεταξύ είχα αφήσει από πριν ένα βιβλίο στον υιό του και εκείνος προφανώς το είχε φυλομετρήσει.

Χωρίς πολλά λόγια μούδωσε την εντύπωση ότι αυτός ενδιαφερόταν -και με το παραπάνω μάλιστα- για το βιβλίο μου και για το περιεχόμενο του αλλά κατά τρόπο πολύ προσωπικό. Έτσι λοιπόν μού πλήρωσε το βιβλίο. Κατά τ' άλλα: εγώ, είπε, είμαι άνθρωπος τής Εκκλησίας και της Ορθοδοξίας. Πώς μπορώ να προωθήσω ένα τέτιο βιβλίο;

Στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα λοιπόν. Και πού να κάτσεις εσύ να του εξηγήσεις τα ανεξήγητα;

Ο επόμενος λοιπόν ήταν ο Μ.Α.Μ. Βρήκα την σύζυγο του στην καρδιά τής Λευκωσίας, πήρε 2-3 βιβλία και μου έδωσε ένα φυλλάδιο σχετικό με ένα βιβλίο και μου ζήτησε να γράψω κάτι ανάλογο για το δικό μου. Εκείνη θα έστελλε το φυλλάδιο σε ενδεχόμενους πελάτες της και εκείνοι θα της απαντούσαν κατά πόσον ενδιαφέρονται ή όχι γι' αυτό.

Αυτό το φυλλάδιο το έγραψα μέσα στον Δεκέμβρη, έβγαλα χίλια αντίτυπα και έστειλα τα μισά στον ΜΑΜ εδώ και ένα σχεδόν χρόνο. Με λίγα λόγια ούτε κι αυτά ωφέλησαν σε τίποτα κι ήταν σαν να μην τα έστειλα ποτέ. Εν πάση περιπτώσει έμεινε εκείνο το μικρό κείμενο το οποίο θα θέσω εδώ σαν μαρτυρία και μέρος αυτού τού προλόγου.

Είναι αυτό:

Η αλήθεια για "Το πορτραίτο μιάς Νέας Θρησκείας" είναι πως ο τίτλος ήταν ο τελευταίος κρίκος τής αλυσίδας που αποτελεί αυτό το βιβλίο. Μια άλλη αλήθεια είναι πως αυτό αποτελεί πιο πολύ το έργο ενός λογοτέχνη, ενός ποιητή και πολιτικού παρά το έργο ενός θεολόγου. Είναι ακόμα το έργο ενός επαναστάτη και οραματιστή, το έργο ενός ανθρώπου που δεν αντέχει και πολύ να χώνεται μέσα στην σαβούρα τού παρελθόντος και ο οποίος εκτιμά την σκέψη στον βαθμό κυρίως που μπορεί να υπηρετήσει την δράση.

Το βιβλίο αποτελείται από περισσότερα από σαράντα κείμενα, άλλα μικρά και άλλα μεγάλα. Τα πρώτα τέσσερα μέρη των περιεχομένων μετά την εισαγωγή αφορούν κάποιες παλιές περιπέτειες με τους ανθρώπους που είχαν απασχολήσει κάποτε τον συγγραφέα. Όλα τα υπόλοιπα αποτελούν την μαρτυρία τού μοναχικού του Αγώνα να πάρει στα χέρια του την εκτελεστική εξουσία προκειμένου να δώσει μια πρακτική διέξοδο στην Ιδέα του.

Με αφορμή λοιπόν τις τελευταίες προεδρικές εκλογές έκανε τις πρώτες του κινήσεις γράφοντας κάποιες επιστολές σε κάποια μεγάλα-ή και όχι-πρόσωπα για να ζητήσει την υποστήριξη τους ή, τουλάχιστον, για να ανιχνεύσει τις προθέσεις τους. Στην συνέχεια ήρθαν κάτι άλλα προεκλογικά κείμενα, ακολούθησαν δεκαεννέα ομιλίες και έδωσε τέλος σε κείνο τον Αγώνα του με δύο προκηρύξεις.

Μέσα σ' όλα αυτά τα κείμενα διαφαίνεται ολόκληρη η φιλοσοφία τού συγγραφέα, μια φιλοσοφία δοσμένη μ' έναν λόγο αντάξιο εκείνου τού ανθρώπου από το στόμα τού οποίου, κατά την Αποκάλυψη, "**...εκπορεύεται ρομφαία οξεία δίστομος, ίνα εν αυτή πατάσσει τα έθνη**". Χρησιμοποίησε σ' αυτά την πιο ρωμαλέα και αδούλωτη γλώσσα για να στιγματίσει έναν πολιτισμό και έναν κόσμο που επένδυσε τα πάντα στην δύναμη τού χρήματος.

Αυτός, το λέει, δεν πούλησε σε κανέναν την Συνείδηση και το Πνεύμα του και έχοντας ως το ισχυρότερο όπλο στον Αγώνα του αυτό την Υγία του κατενθύνεται ολοταχώς εκεί ακριβώς όπου τον οδηγεί το πεπρωμένο του: στην δημιουργία μιάς καινούριας θρησκείας και ενός καινούριου κόσμου. Ο στόχος του άλλωστε είναι τόσο ξεκάθαρος όσο είναι και τα αξιώματα του: **στις δικές σας θρησκείες απαντάω εγώ με την δική μου θρησκεία, στο δικό σας σύστημα απαντάω εγώ με το δικό μου σύστημα, και στον δικό σας παλιό κόσμο απαντάω εγώ με τον δικό μου καινούριο κόσμο.**

Η ταπεινή του-αν θέλετε-φιλοδοξία είναι να οδηγήσει την Γη πίσω στον Παράδεισο, εκεί όπου ήταν μια φορά κι έναν καιρό, και είτε σήμερα με τον Λόγο του είτε αύριο με το σιδερένιο ραβδί του επιδιώκει να δημιουργήσει εκείνες ακριβώς τις καταστάσεις, εκείνες τις αντιλήψεις, εκείνα τα καθεστώτα και εκείνους τους ανθρώπους που με την δράση και με το έργο τους θα κάνουν πραγματικότητα εκείνο που ο ίδιος αποκαλεί ως το "απώτερο χριστιανικό Όραμα, το Όραμα τού Παραδείσου", έναν κόσμο δηλαδή που θα δίνει την δυνατότητα σε κάθε άνθρωπο σ' αυτή την γη **να τραφεί, να ντυθεί, να στεγασθεί, να εργασθεί και να ζήσει, "με όλες τις αισθήσεις του και με όλες τις παραισθήσεις του. Εδώ και Τώρα!"**. Επιδιώκει να τινάξει στον αέρα έναν ολόκληρο παλιό κόσμο και στην θέση του να οικοδομήσει έναν καινούριο.

Σαν, λοιπόν, ο εκφραστής και ενσαρκωτής εκείνου τού "**Πνεύματος τής Αλήθειας**" έχει κάνει τους υπολογισμούς του και, αν δεν έπεσε έξω σ' αυτούς, τότε δεν μπορεί να έχει αμφιβολίες πως εκείνη την ημέρα όπου θα κατορθώσουν οι άνθρωποι να εξαλείψουν την πείνα και την δυστυχία από τον κόσμο, τότε ακριβώς θα υποχρεωθεί και ο Θεός να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του προς το γένος των ανθρώπων.

Πιές είναι αυτές; Πρώτον: **η ανάσταση των νεκρών**. Δεύτερον: **μιά καινούρια Γη** και, τέλος, **μια καινούρια ευκαιρία** για τα σώματα και για τις ψυχές όλων κάτω από το σκήπτρο και τον Νόμο εκείνου που θεωρεί τον εαυτό του σαν τον Απεσταλμένο τού Θεού στην γή των ανθρώπων και του οποίου τώρα ο Λόγος αποτελεί την τελευταία ευκαιρία να σωθεί ο άνθρωπος διά τού ανθρώπου...

Η τελευταία, εν πάση περιπτώσει, προσπάθεια μου με τα πρακτορεία είχε αυτή την αντίδραση: α πα πα πα! Εγώ δεν θέλω να με κλείσουν στην φυλακή.

Αυτά λοιπόν με τα πρακτορεία και με τους πράκτορες.

Η άλλη όψη ήταν οι εφημερίδες, τα περιοδικά και οι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί. Εγώ φρόντισα επιμελώς να το δώσω σε όλους... προσωπικά. Και εδώ η ανταπόκριση ήταν μηδέν, μηδέν ή σχεδόν μηδέν. Γιατί έγινε εδώ κάτι παράδοξο: το ΡΙΚ αποφάσισε να κάνει μια αναφορά στο βιβλίο μου. Ήταν μια μέρα σαν τις άλλες εδώ στα γυρογιάλια μου όταν πήρα αυτό το σημείωμα:

Αγαπητέ κ. Κυριάκου,

Σας ευχαριστούμε πολύ για το αντίτυπο τής εκδόσεως "Το πορτραίτο μιας Νέας Θρησκείας" που είχατε την καλοσύνη να στείλετε στην Βιβλιοθήκη τού Ιδρύματος και σας πληροφορούμε ότι θα παρουσιάσουμε την έκδοση αυτή στο καθημερινό πρόγραμμά μας

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ την Τρίτη 7 Μαρτίου 1995 μεταξύ 11.45 π.μ. -12.00 μ.

Μετά τιμής, Κυριακος Χαραλαμπίδης
Τμηματάρχης Προγραμμάτων Ραδιοφώνου ΓΙΑ
ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Έστω και με μια αναβολή λοιπόν - γιατί είχα πάρει πριν κάτι μέρες το ίδιο σημείωμα με άλλη ημερομηνία - θα γινόταν το απίθανο. Δεν ξέχασα ούτε την μέρα ούτε την ώρα και έτσι στον συγκεκριμένο χρόνο ήμουν μπροστά στο ραδιόφωνο για την "Ωρα τών εκδόσεων".

Δεν μαγνητοφώνησα το κείμενο και ούτε ασφαλώς προλάβαινα να το γράψω. Πήρα αργότερα από την Θέμιδα ένα αντίγραφο.

Νάτο λοιπόν:

Στην εισαγωγή τού βιβλίου του "Το πορτραίτο μιας νέας θρησκείας", ο Κώστας Ιωάννη Κυριάκου, ο οποίος χρησιμοποιεί το λογοτεχνικό ψευδώνυμο Ούτοπος, σημειώνει ότι έγραψε τον πρώτο αυτό τόμο μιας σειράς έργων, με στόχο να μεταδώσει ιδέες, να επηρεάσει ανθρώπους και να αφυπνίσει την βούληση τους και - παράλληλα - να λύσει το οικονομικό του πρόβλημα, ώστε να προχωρήσει σε νέες εκδόσεις.

Στο βιβλίο είναι συγκεντρωμένα κείμενα ομιλιών, προκηρύξεων, επιστολών σε πολιτικούς, σε δημοσιογράφους, σε καλλιτέχνες και σε άλλα πρόσωπα. Τα κείμενα αυτά είναι γραμμένα σε πολύ έντονο ύφος και παρουσιάζουν τις εντελώς προσωπικές θέσεις και απόψεις τού συγγραφέα τους για ποικίλα θέματα.

Ο Ούτοπος χρησιμοποιεί τολμηρή γλώσσα και πολλούς χαρακτηρισμούς για να εκθέσει το πρόγραμμα που έχει καταρτίσει με πρόθεση να κυβερνήσει την Κύπρο και στη συνέχεια το σύμπαν. Στοχεύει σε μια παγκόσμια θρησκεία, έναν παγκόσμιο πολιτισμό και ένα παγκόσμιο κράτος με γλώσσα την ελληνική και με ύμνο του ένα ελληνικό τραγούδι.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΕΜΙΣ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

(7/3/1995)

Κλείσανε το κείμενο μ' ένα τραγούδι μιας αγαπημένης φωνής: τα καινούρια χελιδόνια. Ω! Κι εγώ το τραγουδούσα μέρες και μέρες.

Το γεγονός πάντως είναι πως αυτό δεν βοήθησε σε τίποτα στην διάθεση τού βιβλίου. Πιός ακούει τώρα και πιός νιάζεται για βιβλία;

Πώς θα σχολίαζα τώρα αυτό το κείμενο και τι θάλεγα στην Θέμιδα; Κατ' αρχάς θα την ευχαριστούσα, τόσο αυτήν όσο και τον Κυριάκο Χαραλαμπίδη. Η παρουσίαση τού βιβλίου μου από το ΡΙΚ με δεδομένο το βρισίδι που του εξαπολύω στο βιβλίο, ήταν για μένα κάτι το αναπάντεχο.

Πέρ' απ' αυτό θα έλεγα πως αυτή η παρουσίαση, ανκαι κάτι λέει, όμως στην πραγματικότητα λέει πολύ λίγα πράγματα για το βιβλίο μου. Το πιο αρνητικό του πάντως σημείο θα το περιόριζα σε κεινη την νυξη της για «τις εντελώς προσωπικές θέσεις και απόψεις τού συγγραφέα τους για ποικίλα θέματα».

Ακούστε γι' αυτό: δεν είμαι κανένας άνθρωπος που φοβάται να το παραδεχτεί εάν και εφόσον οι θέσεις και οι απόψεις του είναι - εντελώς ή μη εντελώς - προσωπικές. Κάθε άλλο. Χωρίς όμως, από την άλλη, να ισχυρίζομαι πως οι παρεμβολές άλλων συγγραφέων στο βιβλίο μου πάνε κι έρχονται, όμως σίγουρα κατέχουν εκεί μέσα έναν μη αμελητέο χώρο. Όποιος σταθεί με απόφαση πάνω από το βιβλίο θα δει κάπια ονόματα - κι αυτά μη αμελητέα - να παρελαύνουν εκεί μέσα. Όπως: Κάντ, Ρουσσώ, Γκαίτε, Βολταίρος, Πλάτωνας, Μέγας Βασίλειος, Χριστός κτλ. Βέβαια ίσως αυτά τα ονόματα να μην λένε αρκετά σε κάποιους ανθρώπους, ενώ σε κάποιους άλλους μπορεί να μην λένε τίποτα αλλά ο Ούτοπος, όχι λιγότερο από τότε, είναι αποφασισμένος να πάρει από τον καθένα το καλύτερο για να το στεγάσει κάτω από την Ιδέα του, να το επεξεργαστεί και να το παρουσιάσει σαν τον πυρήνα αυτού που αποκαλεί Νέα Θρησκεία και Νέα Πολιτεία.

Και ασφαλώς ο Ούτοπος δεν αποποιείται τις επιρροές που δέχτηκε κατά καιρούς, είτε από δω είτε από κει, είτε θετικές είτε αρνητικές, αλλά το γεγονός είναι πως, σαν ένα σκεπτόμενο, δεν πήρε τίποτα τοις μετρητοίς πριν το σπουδάσει ο ίδιος. Σ' αυτό το σημείο θεωρεί ότι έχει ολοκληρώσει τις σπουδές του και κινείται τώρα σ' αυτό που αποκαλεί

"συστηματοποίηση του ό,τι ακριβώς ανταποκρίνεται στα μέτρα των ανθρώπινων πόθων και προσδοκιών".

Όταν ο Ούτοπος χρησιμοποιεί τα λόγια του ενός και του άλλου δεν σημαίνει ασφαλώς ότι ενστερνίζεται πλήρως τις θέσεις τους. Αν χρησιμοποιεί τον Μάρξ δεν σημαίνει ότι είναι Μαρξιστής κι αν χρησιμοποιεί τον Χίτλερ δεν σημαίνει ότι είναι Χιτλεριστής. Και ενώ ακόμα δηλώνει Πλανωνιστής, σίγουρα θα τον βρείτε να έχει διαφορές με τον Πλάτωνα. Ο Ούτοπος -επαναλαμβάνω- είναι εκλεκτικός, δεν είναι παπαγάλος, και φροντίζει να παίρνει από τον καθένα που έρχεται στην αντίληψη του το καλύτερο που έχει αφήσει στις καλύτερες στιγμές του για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Έστω λοιπόν και αν το να έχει κανείς προσωπικές απόψεις ή να αναπτύξει μια προσωπική θεωρία παρουσιάζεται σαν σύσταση πως δεν αξίζει να ασχοληθεί κανείς μαζί του (μιας και πρόκειται για εντελώς προσωπικά πράγματα-και αντικείμενα), όμως αυτό δεν αλλάζει σε τίποτα την αλήθεια πως ο Ούτοπος κατάφερε να κρατήσει τις πιο ολοκληρωμένες απόψεις και να αναπτύξει την πιο ολοκληρωμένη κοσμοθεωρία που είχε ποτέ άνθρωπος. Ούτε λίγο ούτε πολύ ο Ούτοπος έχει μια άποψη να σας πει πάνω στο κάθετί που ενδιαφέρει τον άνθρωπο.

Αυτά ήθελα να πω πάνω στις "εντελώς προσωπικές θέσεις και απόψεις του συγγραφέα".

Περ' απ' αυτό ήθελα να σημειώσω για κείνη την αναφερόμενη παρακάτω "πρόθεση μου να κυβερνήσω την Κύπρο και στην συνέχεια το σύμπαν". Γιατί το γεγονός είναι πως εγώ κάνω λόγο για τον κόσμο και όχι για το σύμπαν ανκαι, αφού ήρθε που ήρθε ο λόγος εδώ και ακολούθησε η πρόκληση, δεν αποκλείω το ενδεχόμενο-μιας και οι Θεοί (πλέον) αποτελούν για μένα μια ...χειροπιαστή πραγματικότητα-να με κρίνουν άξιο για την διακυβέρνηση και άλλων κόσμων.

Τί θάλεγα λοιπόν με διο λόγια; Όπως τόλεγε ένας άλλος. Ναι: καλύτερο από την σιωπή και το τίποτα. Καταλήξαμε και μεις μαζώχες και θα προτιμούσαμε να μας φτύνουν από το να μας αγνοούν. Έτσι μας δίνουν τουλάχιστον την ψευδαίσθηση πως υπάρχουμε κι εμείς.

Αυτά λοιπόν εξ αφορμής τής Θέμιδος.

Τώρα: όπως είχα αναφέρει και στον πρόλογο του βιβλίου και όπως το σημειώνει η Θέμις με ενδιαφέρει η διάθεση του βιβλίου. Όταν όμως με την στάση των πρακτορείων αποκλείστηκε για μένα η ευρύτερη κυπριακή αγορά, τότε ο μόνος χώρος που μου απόμεινε ήταν η Πάφος και η Πόλη. Σκεφτόμουν για την παρηγοριά μου πως έστω και σ' αυτό τον, ας πούμε, ελάχιστο χώρο θα μπορούσε να γίνει κάτι.

Το σύνολο των βιβλίων το είχα πάρει στα τέλη του Δεκέμβρη και μέσα στον Γενάρη είχα στην διάθεση μου εκείνο το φυλλάδιο που είχα βγάλει για τον ΜΑΜ. Έδωσα αρκετά εδώ και κει στην Πάφο και στην Πόλη.

Άφησα μάλιστα κάπου στην Πάφο - σε δύο βιβλιοπωλεία- κάτι βιβλία. Έναν σχεδόν χρόνο από τότε δεν πήρα είδηση γι' αυτά. Εδώ στην Πόλη πάλι άφησα σε δύο μέρη 5-6 βιβλία για τρεις τόσους μήνες και το γεγονός είναι πως κανείς δεν αγόρασε ούτε ένα.

Ναι λοιπόν, μόνο που έγινε και εδώ κάτι το παράδοξο. Ένας φίλος, ο Σαββάκης - εκείνος ξέρει το επίθετο του- πούλησε σε κάποιους φίλους του καμιά 15αριά και δεν δέχτηκε σαν αμοιβή του τίποτα παραπάνω από ένα βιβλίο.

Εν παση περιπτώσει εκείνο τον καιρό έγραψα κάτι ακόμα για το βιβλίο, κάτι που ούτε κι αυτό ωφέλησε σε τίποτα. Ήταν αυτό:

Ο Ούτοπος συνεχίζει τα κτυπήματα του ενάντια στο σύστημα με ένα βιβλίο. Ο τίτλος του βιβλίου του είναι: Το πορτραίτο μιάς Νέας Θρησκείας" και ούτε λίγο ούτε πολύ αυτό αποτελεί τον προπομπό τής επόμενης μάχης του. Όσοι από σας λοιπόν θέλετε να μάθετε για τι κόσμο πολεμάει και όσοι από σας δεν φοβάστε να βρεθείτε αντιμέτωποι με τις αλήθειες που σας αφορούν, τότε μην αδιαφορήσετε γι' αυτό.

Ο Ούτοπος συγκέντρωσε σ' αυτό όλα τα προεκλογικά του - και όχι μόνο - κείμενα με τα οποία φιλοδόξησε να ξετινάξει το σύστημα: όλες τις επιστολές σε πολιτικά -και άλλα- προσώπα και όλες τις ομιλίες που έχει κάνει.

Μέσα σ' αυτό το βιβλίο θα βρείτε συμπυκνωμένο τον πιο δυνατό Λόγο που έχει ποτέ

ειπωθεί κάτω από αυτό τον ήλιο. Θα βρείτε ακόμα σ' αυτό όλες τις απόψεις του πάνω σ' αυτό το ζωτικότατο για τον άνθρωπο θέμα που λέγεται Έ ρ ω τ α ς έτσι όπως κανένας συγγραφέας και κανένας πολιτικός δεν τις έχει δώσει ακόμα.

Περ' απ' αυτά πρέπει να έχετε υπόψιν πως ο επόμενος στόχος τού Ούτοπον είναι οι Βουλευτικές εκλογές και είτε με την συγχώνευση στο Κίνημα του κάπιων Κομμάτων είτε όχι, αυτός αποβλέπει στην πλήρη και συντριπτική νίκη. Αντικειμενικός στόχος του είναι να πάρει όλες τις έδρες στην Νέα Βουλή και το τι θα κάνει τότε, λίγο-πολύ όλοι μπορείτε να το υπολογίσετε. Με διο λόγια: θα κάνει με τις Βουλευτικές εκλογές αυτό ακριβώς που δεν κατάφερε να κάνει με τις προεδρικές: θα κάψει στην κυριολεξία το σύστημα και μέσα από τις στάκτες του θα αναγεννήσει ένα άλλο σύστημα που θα κάνει πραγματικότητα όλα όσα δικαίως και δικαιωματικώς ποθεί η ψυχή σας.

Θα καταλαβαίνετε ως εκ τούτου πως ο Ούτοπος έχει αγώνες και αγώνες μπροστά του και προκειμένου να πετύχει σ' αυτούς είναι επόμενο πως, από την στιγμή που δεν έχει οικονομικούς πόρους για να στηρίξουν αυτούς τους αγώνες, χρειάζεται την δική σας στήριξη.

Και δεν σκοπεύει ασφαλώς να ζητιανέψει γι' αυτό. Όχι όχι. Απλά: ο Ούτοπος έχει περάσει για σας τις ωραιότερες και ανδρειότερες Ιδέες και σκέψεις στο βιβλίο του, τις επένδυσε με το πιο σπινθηροβόλο πνεύμα και σας τις προσφέρει. Δυστυχώς ή ευτυχώς το ένστικτό του αυτοσυντήρησης δεν του επιτρέπει να σας το χαρίσει. Σας χάρισε ήδη αρκετά φυλλάδια και αρκετές μέρες από την ζωή του. Τώρα σας προσφέρει το πιο σπάνιο και πολύτιμο βιβλίο στην τιμή ενός κοινού βιβλίου. Πέρα απ' αυτά αν πιστεύετε πως θα άξιζε τον κόπο να δείτε το βιβλίο και, ταυτοχρόνως, να στηρίξετε αυτό τον άνθρωπο και τον Αγώνα του, τότε απλά: αγοράστε το

Είναι κάτι μήνες στο μεταξύ που το θεωρώ θαμμένο. Ναι μεν χάρισα διο-τρία εδώ κι εκεί ενώ είναι αλήθεια πως κάποιιο δείχνουν να ενδιαφέρονται γι' αυτό -κοντεύουν άλλωστε εκλογές και ο Ούτοπος θα είναι στο προσκήνιο- αλλά κανείς δεν δείχνει την πρόθεση να δώσει εφτά, έξι ή πέντε, έστω, λίρες για να το πάρει. Βέβαια καταλαβαίνω το σκεπτικό τους. Ναι! Ο κόσμος είναι δύσπιστος απέναντι στα βιβλία αφού είναι γεγονός - πράγμα που συμμερίζομαι και ο ίδιος - πως υπάρχουν βιβλία που δεν αξίζουν δεκάρα. Από την άλλη είναι και οι άνθρωποι εκείνοι που δεν αξίζουν δεκάρα και αυτοί ασφαλώς φωνάζουν την άποψη τους με την πρώτη ευκαιρία και παρασύρουν αυτό το από φυσικού του δύσπιστο ον: πως δεν έχουν λεφτά για πέταμα και πως αυτό που πουλάς είναι πελλάρα.

Από την άλλη ξέρω πως το διάβασμα ενός βιβλίου αποτελεί σήμερα δύσκολη υπόθεση. Με την ζωή που κάνουν οι σημερινοί άνθρωποι είναι δύσκολο να συγκεντρωθούν πάνω σ' αυτό και να αφομοιώσουν την σκέψη τού άλλου. Μωρέ τούς είναι δύσκολο να αφομοιώσουν την τροφή που τρώνε και τον αέρα που αναπνέουν και θα αφομοιώσουν το πνεύμα; Όρεξη για φαγητό δεν έχουν, δεν έχουν όρεξη για κίνηση και θα έχουν όρεξη για μελέτη;

Έστω λοιπόν και αν-κατά κείνο τον Μάριο-αυτό το βιβλίο αποτελεί, όχι λιγότερο, από το άλλο, έναν ερεθισμό πάλλοντα και έστω και αν αποτελεί το προϊόν τού πιο προκλητικού και σπινθηροβόλου πνεύματος, όμως είναι γεγονός πως έχει στοιχεία δύσπεπτα, όχι εύκολα αφομοιώσιμα, που σίγουρα θέλουν νεύρο, κράση και κότσια για να αφομοιωθούν.

Μ' αυτά και με τούτα λοιπόν την πατήσαμε ξανά.

Κάπου στην συνέχεια, στην άνοιξη, ίσως και κοντά στο καλοκαίρι, έστειλα στην Ελλάδα καμιά 15αριά βιβλία σε πρωθυπουργούς, υπουργούς, αρχηγούς κομμάτων ή καλλιτέχνες. Όλη κι όλη η απάντηση που πήρα ήταν μια καρτούλα από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Τί έλεγε; Αυτό μόνο: "Ευχαριστώ θερμά. Γιώργος Παπανδρέου". Χειρόγραφο και φωτοτυπημένο. Ας είναι κι έτσι. Κι εγώ τον ευχαριστώ που μπήκε στον κόπο και τόστειλε. Έτσι ξέρω τουλάχιστον πως το πήρε.

Με την αποστολή εκείνων των βιβλίων έκλεισε και ο κύκλος τών κινήσεων μου για κείνο το βιβλίο. Καμιά προοπτική λοιπόν να παρατήσω τα χαμαλίκια. Η ανάγκη μάλιστα να βγάλω λίγα λεφτά ήταν τόσο επιτακτική όσο ποτέ.

Παρολαυτα καταφερα και ξόφλησα το βιβλίο γύρω στον Μάρτη και παρέδωσα τα κείμενα για τον 2ο τόμο. Έτσι κι αλλιώς εγώ ήμουν απ' αρχής αποφασισμένος να το ξοφλήσω έστω και αν δεν πουλούσα ούτε ένα.

Ως τον Μάη δούλευα στα καλούπια αλλά η δουλιά δεν ήταν σταθερή. Δουλεύαμε τις δύο

μέρες και τις τρεις καθόμασταν. Η επόμενη αναμέτρηση δεν ήταν μακριά και εγώ δεν είχα αυταπάτες γι' αυτό: ήθελα λεφτά, οπωσδήποτε ήθελα λεφτά. Το ενδεχόμενο να πλησιάσει ο άλλος Μάης και να είμαι ακόμα απένταρος το σκεφτόμουν με πανικό.

Έτσι κι έτσι βρέθηκε μια δουλιά στην Αργάκα στα τέλη του Ιούνη. Αρχισα σαν εργάτης και σε μια βδομάδα προήχθηκα σε "μάστρο". Σουβάτιζα για τρεις μήνες, χωρίς να λογαριάζω ούτε Σάββατα ούτε Κυριακές, 10 και 12 ώρες την ημέρα. Μέσα στον Αύγουστο αρρώστησα πολύ. Για 12 μέρες δεν δούλεψα. Τελικά επιβίωσα τής αρώστιας χωρίς να δω γιατρό και χωρίς να πάρω ουτε ένα χάπι.

Μετά την αρώστια ρίχτηκα ξανά στην δουλιά φροντίζοντας στο μεταξύ να κρατάω ένα μέτρο.

Ο εργολάβος όμως φάνηκε μπαμπέσης, κάπου τα σαλάτωσε, κάπου έπεσε έξω ενώ εγώ φάνηκα μεγαλόψυχος κι ανθρωπιστής και όχι λίγο χαζός. Είπα να τον πιστέψω, να του δώσω την ευκαιρία, να τον σώσω αν ήταν δυνατό αλλά εκείνος έκανε πουστιές.

Από αναβολή σε αναβολή κι από υπομονή σε υπομονή σκοτώθηκα τρεις μήνες για χάρη του και στο τέλος δεν πήρα γρόσι. Εντάξει, λέει, έχω να παίρνω. Πέρασαν 4 μήνες από τότε και οι επιλογές μου είναι δύο : ή η δίκη ή η φρίκη. Ή το δικαστήριο ή το ...καθαρήριο.

Τον Σεπτέμβρη λοιπόν ήμουν στο μηδέν. Κάπου εκεί που τον παράτησα βρέθηκε ένας και ήθελε λίγη βοήθεια. Εγώ έδωσα πάλι μέσα. Δούλεψα εκεί έναν-ενάμισυ μήνα και ευτυχώς αυτή την φορά πληρώθηκα. Είχαμε μια μικρή διαφορά στα μέτρα αλλά αυτό ήταν.

Στο μεταξύ είχα αρχίσει από τον Οκτώβρη να μαζεύω τις ελιές και τώρα, στα τέλη του Δεκέμβρη, τις έχω σχεδόν τελιώσει. Οι επερχόμενες γιορτές μού έδωσαν μια ανάπαυλα για λίγη σπορά και λίγο γράψιμο αλλά σύντομα θα πέσω ξανά πάνω τους για το τέλος.

Τρεις λοιπόν μήνες μετά τον Σεπτέμβρη είμαι στο κάτι. Έχω δώσει κάπου χίλιες λίρες για τούτο το βιβλίο και έχω βάλει κάπου δύο χιλιάδες στην Τράπεζα (...Κύπρου).

Με διο λόγια: ποτέ δεν ήμουν καλύτερα. Έστω και αν έχω άλλες διο -διόμισυ χιλιάδες να παίρνω, όμως το γεγονός είναι πως ποτέ δεν ήμουν καλύτερα. Πληρώνω για τα παιδιά μου, έχω την δυνατότητα για κάτι μικροδωράκια εδώ κι εκεί ενώ στα πλαίσια τής ατομικής φιλανθρωπίας προσπαθώ να στέλλω και κανένα 50λιρο τον μήνα για την Γιούνισεφ. Ίσως να μην κάνω καλά που το λέω αλλά είπαμε: ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον. Είναι γεγονός πως μπαίνω κάπου-κάπου στον πειρασμό να το πω (και επ' ευκαιρίας νά που το γράφω κιόλας) ίσως και παραδειγματιστούν κάπιοι άλλοι.

Είπαμε: ας είναι καλά το σύστημα. Από την άλλη όμως αυτή η παρατεταμένη προσπάθεια με έχει τσακίσει. Έχω ένα πρόβλημα με τα γόνατα μου λόγω τής ορθοστασίας αλλά για την καλή κατάσταση τής καρδιάς πρέπει να κρατήσω πάση θυσία τα περπατήματα. Για να κερδίσω χρόνο τρώω -τις περισσότερες φορές- περπατώντας. Μέχρις εδώ έχω φτάσει λοιπόν χάριν τού Αγώνα.

Ευτυχώς όμως είναι μεγάλες οι νύχτες, σύντομα θα τελιώσει κι αυτό και σύντομα πάλι θα κάτσω μπροστά στην μηχανή για το Ημερολόγιο μου. Έχω και δεν έχω στο συρτάρι 600 χειρόγραφες σελίδες και πρέπει οπωσδήποτε να καθαρίσω και μ' αυτό προτού περάσω στην καταγιστική φάση τού κτυπήματος μου. Και πού θα εύρω τότε χρόνο για γραψίματα αφού θα έχω πια περάσει από την θεωρία στην πράξη;

Βέβαια όλ' αυτά ακούγονται μάλλον σαν επίλογος στον πρώτο τόμο παρά σαν πρόλογος στον δεύτερο. Έτσι έχω κάτι ακόμα να πω προτού βρεθείτε αντιμέτωποι με τα επόμενα κείμενα. Αν είναι λίγο αυτό το κάτι απολογούμαι αλλά δεν βλέπω να έχω τώρα την διάθεση για τίποτα περισσότερο. Αλλωστε θα βρείτε μόνοι σας τους δρόμους και τα μονοπάτια ...

Αυτά τα κείμενα, λοιπόν, τα χωρίζω σε δύο μέρη. Από την μια είναι τα μετεκλογικά μου κείμενα και από την άλλη τα κείμενα τα οποία στεγάζω κάτω από τον τίτλο: Οικογενειακό ζήτημα. Για πρακτικούς λόγους τα συμπεριλαμβάνω κι αυτά μέσα σ' αυτό το πορτραίτο και ίσως-ίσως κρίνουν κάπιοι πως-έστω και με τις τόσες προσωπικές πτυχές τού ζητήματος- δεν ξεφεύγω από το κεντρικό θέμα.

Αυτά, λοιπόν, τα κείμενα και αυτό το βιβλίο τα οφείλω στον κόσμο και σε μένα και ανεξάρτητα από την προοπτική τής διάθεσής τους και ανεξάρτητα από το τίμημα είμαι αποφασισμένος να τα παραδώσω. Για τον Ούτοπο αυτός είναι ο τρόπος να επιβιώσει και να νικά. Αυτά τα κείμενα είναι το έργο τής ζωής του και είναι περήφανος που πλήρωσε με τον μόχθο και με τον ιδρώτα του τόσο για το μελάνι όσο και για το χαρτί που θα τα κτίσουν.

Έστω και μ' αυτά λοιπόν ας πούμε πως είπαμε κάτι προτού οδηγηθείτε στις επόμενες σελίδες ...

Κώστας Κυριάκου(Ούτοπος).

Πρώτο Μέρος
"Μετεκλογικά Κείμενα"

Επιστολή στον Φιντέλ Κάστρο

Κύπρος, 31 Ιανουαρίου 1993

Αγαπητέ Φιντέλ Κάστρο, η σκέψη να σου γράψω ένα γράμμα ήρθε στο μυαλό μου αρκετά, μπορώ να πω, σύντομα μετά που γύρισα πίσω στο χωριό μου που το είχα αφήσει πριν τρεις βδομάδες και πήγα στην πρωτεύουσα με αντικειμενικό σκοπό να δώσω ένα τέλος σ' αυτό το θεότρελλο σύστημα. Είχα ξεκινήσει μόνος αυτή την επιχείρηση και τώρα είμαι πάλι πιο πολύ μόνος.

Και οπωσδήποτε πίστεψα σε μια νίκη, πίστεψα σε μια μεγάλη νίκη, παρότι μάλιστα το ήξερα πως όλοι και όλα ήταν εναντίον μου. Το ξέρεις βέβαια και συ πως χωρίς αυτή την συγκεκριμένη σκέψη και την ελπίδα πως θα μπορούσα να παρασύρω τον καθένα στον δρόμο και στην ιδέα μου δεν θα ξεκινούσα ποτέ αυτή την επιχείρηση.

Αλλά, κοιτάξετε να δείτε: ο Ιησούς Χριστός, ο δημιουργός τής θρησκείας αυτών των προβάτων, θα το έχετε υπόψιν, πέθανε στα τριάντα τρία του χρόνια και το ίδιο έγινε και με τον Αλέξανδρο. Και τώρα νά που είμαι εγώ τριάντα τεσσάρων χρόνων (και εφτά μηνών) και όμως το Σύνταγμα τής Κυπριακής Δημοκρατίας μου λέει πως εγώ δεν μπορώ να γίνω Πρόεδρος εάν δεν κλείσω πρώτα τα τριάντα πέντε.

Μπορείς να το φανταστείς αυτό το πράγμα; Από το Κρατικό Ραδιοφωνο δεν ειπώθηκε ούτε μια λέξη για το θέμα και από τις εφημερίδες ούτε ένα "γιατί". Έτσι λοιπόν έστρεψα τις προσπάθειες μου στο πλήθος: το και το, τους λέω: έχετε καρδιά και κότσια; Αν ναι, τότε στις 28 τού Γενάρη (ήταν η μέρα κατά την οποία οι υποψήφιοι πρόεδροι έπρεπε να υποβάλουν τις αιτήσεις τους) θέλω να μου δώσετε τις στάχτες τού συστήματος, όλου του συστήματος: πολιτικού, οικονομικού, κοινωνικού, ηθικού και... σεξουαλικού".

Τι τους πρόσφερα; Νά: καινούριες πόλεις (πόλεις στα μέτρα τού ανθρώπου, και όχι των μηχανών ή των γαιδάρων), τους πρόσφερα την Υγία τους (πάση θυσία), την Ασφάλεια και την Ευτυχία τους και, ακόμα: τον ελεύθερο έρωτα. Και οπωσδήποτε θα τα είχαν, το ήξεραν ότι θα τα είχαν, όλα θα τα είχαν.

Βλέπετε: δεν τους πρόσφερα και πολλά πράγματα αλλά, είμαι σίγουρος, ήταν σημαντικά πράγματα.

Έλα όμως που το πλήθος προτίμησε να με αγνοήσει. Κι αυτό όχι γιατί δεν συμφωνούν πως όλα αυτά τα απλά πράγματα είναι τα περισσότερα που μπορεί να απαιτήσει ένας άνθρωπος πάνω σ' αυτή την Γη, αλλά έγινε όπως έγινε κι αυτό για να αποδειχτεί άλλη μια φορά πως όλα όσα λένε οι άνθρωποι για την ελευθερία και για την δημοκρατία είναι το ολιγότερον "ανοησίες".

Αλλά, αγαπητέ Φιντέλ, ίσως σκέφτεσαι και συ: τι στο διάολο θα μπορούσε ν' αλλάξει δηλαδή για την Κύπρο και για τον κόσμο αν Πρόεδρος τής Κύπρου θα είναι ο Ούτοπος και όχι ο κ. Βασιλείου ή ο κ. Κληρίδης;

Η απάντηση είναι αυτή: τα πάντα, τα πάντα θα μπορούσαν ν' αλλάξουν, απλώς: τα πάντα.

Αυτός ο αγώνας μου δεν είναι ένας αγώνας που γίνεται για ένα όνομα ή για ένα "εγώ" αλλά ένας αγώνας, και ένας πόλεμος, που γίνεται για μια Ιδέα, για μια μεγάλη Ιδέα, για την μεγαλύτερη Ιδέα που γεννήθηκε ποτέ κάτω απ' αυτόν τον ήλιο, γίνεται για αυτήν, τέλος, την Ιδέα που είναι η μόνη ικανή να σώσει αυτή την Γη που πορεύεται με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή της.

Αλλά: το όλο γεγονός τώρα είναι πως αυτός ο λαός με αρνήθηκε, δεν πίστεψε σε μένα και στην νίκη μου έτσι όπως πίστεψα εγώ σ' αυτήν. Έδειξε (από παρεξήγηση πιστεύω) πως δεν με έχει ανάγκη και εγώ αισθάνομαι πως δεν μπορώ να περιμένω άλλα πέντε χρόνια για να δώσω στους Κυπριους άλλη μια ευκαιρία. Όχι, όχι. Τους το ξεκαθάρισα ήδη αυτό: "τέτια ευκαιρία δεν δίνεται σ' έναν λαό διο φορές". Ε, κι ασφαλώς δεν μπορώ να φυλάξω την ιδέα μου στο ψυγείο ή στο μυαλό μου για τον εαυτό μου. Αυτό θάταν έγκλημα, μεγάλο έγκλημα.

Παρακαλώ, κατάλαβε με Φιντέλ, συμπάθησε με για το θάρρος μου αλλά εγώ που σε

θαύμαζα από τα δεκαεφτά μου χρόνια είμαι σε θέση να σου πω τώρα ότι με χρειάζεσαι, χρειάζεσαι και εμένα και την Ιδέα μου εάν θέλεις πραγματικά να δώσεις μια νέα ώθηση στην Επανάσταση σου.

Εγώ έτσι κι αλλιώς δηλώνω διεθνιστής. Και δεν με νιάζει και πολύ για το αν θα κτίσω αυτή την πρώτη ή τις πρώτες δέκα, εκατό ή χίλιες τέτιες πόλεις - κράτη στην Κύπρο, στην Τουρκία ή στην Αμερική, αρκεί να τις κτίσω.

Εάν οι Κύπριοι δεν με θέλουν και δεν με ακούνε, τότε μπορώ πολύ καλά να δοκιμάσω στην Τουρκία ή στην Αμερική ή οπουδήποτε αλλού. Αλλά αφού, όσο εξαρτάται από μένα, μπορώ ας πούμε, να πάω στην Τουρκία ή στην Αμερική δεν βλέπω τον λόγο για να μην πάω στην Κούβα. Κι όταν μάλιστα επιμένω να είμαι και να παραμένω κουμμουνιστής δεν βλέπω τον λόγο για να μην δοκιμάσω μ' έναν άνθρωπο ο οποίος παραμένει και εκείνος κουμμουνιστής. Ξέροντας μάλιστα ακόμα και εκτιμώντας πως εσύ κέρδισες με τον αγώνα σου όλα όσα κέρδισες, τότε είμαι σίγουρος πως ένας μαχητής σαν εμένα δεν θα μπορούσε να βρει ένα καλύτερο μισθό για να περάσει την ιδέα του από το δικό σου μισθό, ούτε έναν καλύτερο χώρο για να την πραγματοποιήσει από την δική σου χώρα.

Σημείωσε επ' ευκαιρίας πως εγώ είμαι Πλατωνιστής. Αυτά που λέω εγώ σήμερα για κοινή γη, για κοινό έρωτα, για κατάργηση του χρήματος κτλ κτλ είναι θέσεις οι οποίες είναι περασμένες στην Πλατωνική "Πολιτεία" εδώ και δύο χιλιάδες τετρακόσια χρόνια.

Πρόκειται μήπως για Ουτοπίες; Το ξέρεις πως όχι, όχι καθόλου. Το γεγονός είναι πως όταν υπάρχει η επιθυμία (η μεγάλη επιθυμία) για οτιδήποτε (από το καλύτερο ως το χειρότερο), τότε το κάθετί μπορεί να πραγματοποιηθεί. Χρόνο πάντως για ουτοπίες εγώ σίγουρα δεν έχω και ούτε και πάλι προσφέρονται αυτοί οι καιροί για ουτοπικά όνειρα. Απλά πιστεύω πως όπως ο ανθρώπινος παραλογισμός έδωσε τα θαύματα του, με τον ίδιο - ή και όχι - τρόπο μπορεί ο ανθρώπινος Ορθολογισμός - αυτή την φορά - να δώσει τα δικά του θαύματα.

Και όπως ο Πλάτωνας πήγε τότε στις Συρακούσες, στον Διονύσιο τον Τύρανο, για να δώσει μια πρακτική διέξοδο στις ιδέες του, δεν βλέπω πιά νάναι το πρόβλημα για μένα για να μην πάω τώρα εγώ στην Κούβα, στον Φιντέλ Κάστρο. Το ξέρεις πως, παρά την απόσταση, υπάρχει ο τρόπος να κάνω το μήνυμά μου να έρθει γρήγορα σε σένα, μπορώ- όταν το θέλεις εσύ-να έχω γρήγορα την απάντησή σου και μπορώ, ακόμα-εάν και εφόσον η απάντησή σου θα είναι θετική-να έρθω γρήγορα εκεί και να θέσω τον εαυτό μου κάτω από τις υπηρεσίες της Επανάστασης και, ακόμα, να θέσω εσένα και την χώρα σου κάτω από τις υπηρεσίες αυτής της ιδέας μέσα μου που έχει την φιλοδοξία να σώσει τον πλανήτη και τον άνθρωπο από την καταστροφή.

Αλλά, κοίταξε Φιντέλ: είναι πολλά πράγματα για τα οποία θα μπορούσα να σου γράψω εάν σου έγραφα στην δική μου γλώσσα αλλά, παρόλαυτά, νομίζω πως σου έγραψα ήδη αρκετά, αρκετά ώστε να πάρεις μια ιδέα.

Πρόσεξε λοιπόν: εάν αποφασίσεις να προχωρήσεις στο δικό μου σχέδιο για τον Καινούριο Κόσμο και στην συνέχεια για την οικοδόμηση αυτών των πόλεων-κρατών που σου προτείνω, τότε αυτό εξυπακούει πως σύντομα θα πρέπει επίσης να αποφασίσεις και για το ισοπέδωμα των παλιών πόλεων. Αντιλαμβάνομαι βέβαια πως μια τέτια απόφαση χρειάζεται πολύ θάρρος, πράγμα κι αυτό για το οποίο το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι πως μπορεί πολύ καλά ή να το έχεις ή και να μην το έχεις.

Καταλαβαίνω πως είναι τόσο δύσκολο για έναν άνθρωπο να αλλάξει τα προγράμματα και τις ιδέες του, ακόμα και όταν το μισθό του μπορεί να είναι ανοιχτό για να δεχτεί κάτι το καινούριο. Και ασφαλώς είναι τόσο δύσκολο ακόμα για οποιονδήποτε να αναγνωρίσει πως το σύστημα που υπηρέτησε για χρόνια και χρόνια είναι (παρά τις τόσες διαφορές του με το άλλο σύστημα) το ίδιο ανόητο και άχρηστο όσο και κείνο. Και αυτό για τίποτε άλλο παρά γιατί και το ένα και το άλλο σύστημα δεν διέθεταν εκείνη την συγκεκριμένη γνώση για το ανθρώπινο σώμα που θα μπορούσε να το κάνει χρήσιμο και ωφέλιμο για τον άνθρωπο.

Έτσι λοιπόν κάπου εδώ θα πρέπει να καταλαβαίνεις Φιντέλ πως η διαφορά τώρα με μένα και με το σύστημα που προτείνω έγκειται ακριβώς στο γεγονός πως εγώ διαθέτω αυτή την γνώση για το ανθρώπινο σώμα η οποία μπορεί να σώσει στην κυριολεξία τον άνθρωπο και το όλο περιβάλλον που μέσα του ζει. Πάνω σ' αυτή την συγκεκριμένη γνώση βασίζεται το

σχέδιο και οι διαστάσεις αυτής της Πόλης-Κράτους που σου στέλλω.

Περισσότερα όμως γι' αυτές και για κείνες τις σκέψεις και τις ιδέες μου θα βρεις στα κείμενα που, επίσης, σου στέλλω. Δες τις σκέψεις μου για την Δημοκρατία και για τον Κουμμουνισμό στην "υπ' αριθμόν 13 ομιλία", δες ακόμα κάποιες σκέψεις για το "σωστό πολίτευμα" στην "υπ' αριθμόν 18 ομιλία" και δες επίσης κάποιες αναφορές σε σένα στην "υπ¹ αριθμόν 14 ομιλία" και σε κείνη την επιστολή στον Δημήτρη (Χριστόφια). Είμαι σίγουρος πως έχεις τον τρόπο για κάποια μετάφραση από τα ελληνικά από την ίδια κιόλας ημέρα που θα αποφασίσεις εσύ γι' αυτήν. Όπως και νάναι εγώ επιμένω πάντως να αποκαλώ τα κείμενα μου ως "τα κείμενα που θα αλλάξουν την όψη τού κόσμου".

Ναι, μόνο που τώρα, προτού κλείσω αυτό το γράμμα, οφείλω ν' αγγίξω μίαν άλλη πτυχή τής όλης υπόθεσης. Αυτήν: εάν η απάντηση σου είναι, ας πούμε, "ναι" και εάν σκέφτεσαι πως με χρειάζεσαι, τότε, σε παρακαλώ: πλήρωσε εσύ το εισιτήριο μου για την Κούβα και κάνε ότι μπορείς στην περίπτωση που θα σου ζητήσω να φέρω μαζί μου τα τρία παιδιά μου και την μάνα τους.

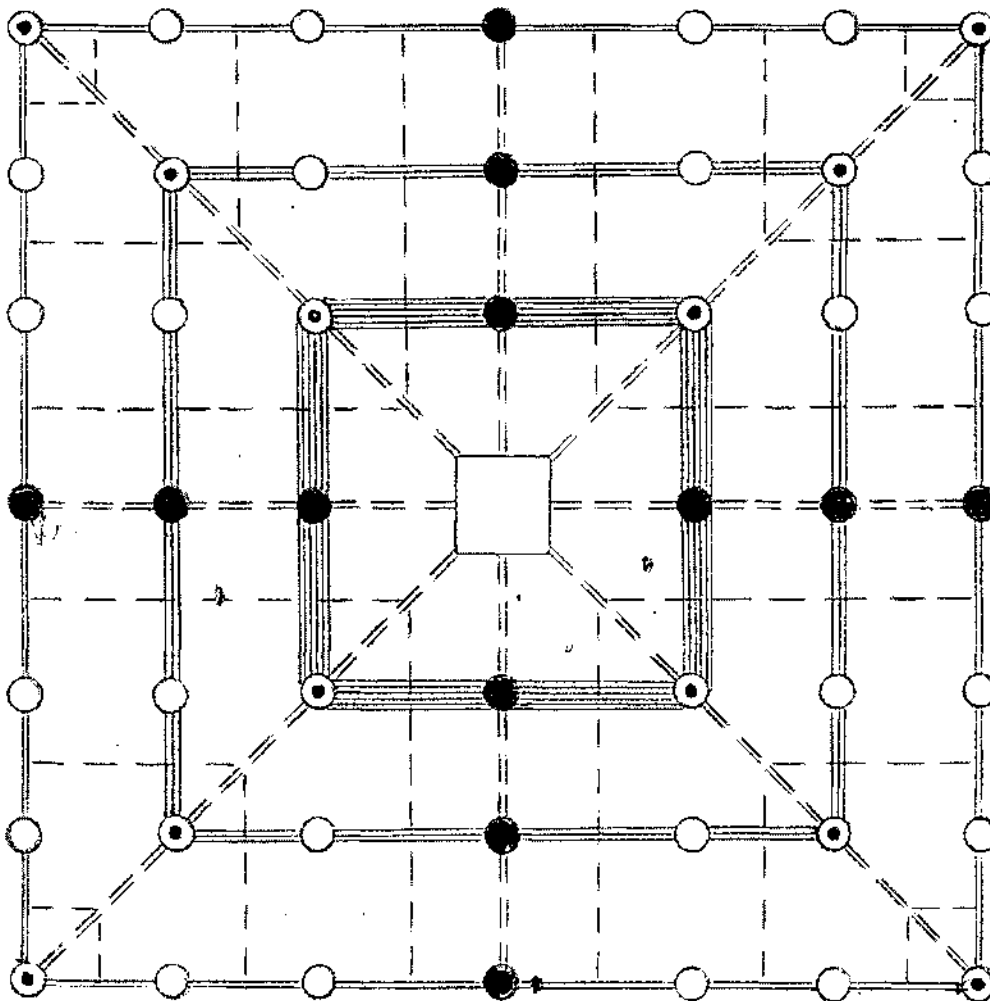
Κοίταξε, παρακαλώ και πάλι: δεν έχω καθόλου την διάθεση να έρθω τώρα στην Κούβα και να έχω το πρόβλημα να επιβιώσω. Ναι μεν είμαι διαθέσιμος και ικανός να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στην χώρα σου, στον λαό σου και στην ανθρωπότητα όλη αλλά νομίζω πως δεν θάμουν και πολύ παράλογος εάν ζητούσα λίγα ρούχα γι' αυτό, λίγο φαγητό, μια στέγη σ' ένα ήσυχο μέρος και, αν αποδειχθεί κι αυτό απαραίτητο, λίγα χρήματα, αρκετά τέλος πάντων ώστε να μπορώ να ζήσω. Κατάλαβε με: δεν θέλω να έρθω εκεί εάν δεν είμαι πρώτα σίγουρος πως θα με ακούσεις και θα με... υπακούσεις εφόσον θα έχεις πεισθεί πως αυτό θα ήταν χρήσιμο για την χώρα σου και για τον λαό σου.

Τελιώνοντας τώρα λοιπόν θα έλεγα: δώσε μου μια ελπίδα. Μπορείς να το κάνεις.

Κι ακόμα: δώσε μια ελπίδα σε σένα και στον λαό σου. Μπορώ εγώ να σου την προσφέρω. Πίστεψε το: μπορώ να το κάνω. Απλώς: δώσε μου την ευκαιρία Φιντέλ, απλώς: την ευκαιρία!

Ούτοπος

Η Πόλις - Κράτος. ¹

Φεβρουάριος 1993

Πλάτος και μήκος πόλης: 3 χλμ. Στο σχέδιο οι μαύροι κύκλοι υποδηλούν τις παιδουπόλεις, οι λευκοί τα εργοστάσια και οι άλλοι τούς χώρους ψυχαγωγίας.

Με διακεκομμένες γραμμές είναι οι δρόμοι, στεγασμένοι και μη. Ενώ: μικρότεροι δρόμοι μεταξύ των Παιδουπόλεων, των Εργοστασίων και των χώρων ψυχαγωγίας είναι αυτονόητοι.

Οι συνεχείς γραμμές (δύο μαζί, τρεις ή έξι) δείχνουν τις σειρές οικισμών, με τρεις ορόφους, κτισμένοι με πλίνθες, χωρίς συσκευές κλιματισμού, χωρίς σόμπες κτλ. Φιλοδοξία τού σχεδιαστή αυτής της πόλης είναι όπως αυτή ξοδεύει το 1/10 (ή, ίσως, το 1/100) τής

1. Αυτό το σχέδιο αποτελεί βελτιωμένη έκδοση ενός προσχεδίου που έστειλα στον Φ. Κάστρο και το έστειλα κι αυτό συνοδευόμενο από κάποια άλλα φυλλάδια σε όλες σχεδόν τις ξένες πρεσβείες στην Κύπρο για να το πασάρουν στις κυβερνήσεις τους. Δύο χρόνια στο μεταξύ από τότε δεν ήρθε καμιά απάντηση από κανέναν.

ενέργειας που χρειάζεται σήμερα μια πόλη τών 100.000 κατοίκων. Ενώ στο κέντρο, σημειώστε, θα είναι τα εστιατόρια.

24.000 λοιπόν κάτοικοι σε κάθε σειρά οικισμών. Και $24.000 \times 3 = 72.000$. Συν: 28.000 στα χωριά γύρω από την Πόλη = 100.000 κάτοικοι.

Η πρώτη βδομάδα τού μήνα θα "βγαίνει" στους αγρούς με σκληρή εργασία (σαν μέτρο, είπαμε, Υγίας, υποχρεωτικό για όλους, από τον πρώτο ως τον τελευταίο πολίτη) και με διαμονή και φαγητό στους αγροτικούς συνοικισμούς γύρω από την Πόλη. Ενώ η τελευταία - μάλλον - ημέρα αυτής της βδομάδας θα είναι αθλητική.

Η δεύτερη βδομάδα βγαίνει με έξι περπατήματα τών 1500 ως 2000 μέτρων το καθένα, όση δηλαδή θα είναι η απόσταση από την περιφέρεια στο κέντρο, κάθε τρεις ώρες.

Λίγη καθιστική εργασία στα εργοστάσια (όση ορίσει η πολιτεία), διαμονή στην πρώτη, από την περιφέρεια, σειρά οικισμών και φαγητό στο κέντρο.

Η τρίτη βδομάδα με εννέα περπατήματα τών 1000 ως 1400 τόσων μέτρων, κάθε δύο ώρες, και διαμονή στην δεύτερη σειρά οικισμών.

Και η τέταρτη βδομάδα με 18, τόσα, περπατήματα των 500 ως 700 τόσων μέτρων, κάθε μία ώρα. Διαμονή στην τρίτη σειρά οικισμών, εργασία όπως πριν και φαγητό όπως πάντα (πλην τής πρώτης βδομάδας) στο κέντρο τής Πόλης.

Και μετά ξανά: χωριό, πρώτη σειρά οικισμών, δεύτερη σειρά οικισμών κτλ.

Βλέπετε: θάνατι μια πόλη χωρίς αυτοκίνητα, χωρίς μοτοσυκλέτες, χωρίς ποδήλατα και χωρίς ...γαϊδούρια. Ακριβώς μια πόλη στα μέτρα τών ανθρώπινων μυώνων.

Ίσως απορείτε: γιατί έτσι; Η απάντηση είναι αυτή: απλά ξέρω το ανθρώπινο σώμα (κάτι που μου στοίχισε 12 χρόνια για να το μάθω) έτσι όπως δεν το ξέρουν όλοι μαζί οι γιατροί τού κόσμου και προχώρησα ακριβώς στο να σχεδιάσω μια πόλη γι' αυτό το σώμα. Αλλά δεν χάνετε τίποτα αν το δοκιμάσετε έστω για ένα μήνα. Θα βρείτε μόνοι σας το "γιατί".

Σημειώστε: εγώ δεν είμαι αρχιτέκτονας. Παρόλο μάλιστα που αποκαλώ τον εαυτό μου ως τον "Αρχιτέκτονα τού Καινούριου Κόσμου", όμως δεν είμαι αρχιτέκτονας, παρά απλώς: συγγραφέας. Έτσι μην απαιτήσετε από μένα ένα τέλειο σχέδιο. Ενώ επιπλέον υπάρχουν πολλά πράγματα τα οποία θα τα δούμε στην πράξη.

Και, σημειώστε επίσης: είμαι διατεθειμένος να προσφέρω τις υπηρεσίες μου σε οποιανδήποτε χώρα που δεν έχασε ακόμα το ένστικτο τής αυτοσυντήρησης και που έχει το θάρρος και την εξυπνάδα να ζητήσει αυτές τις υπηρεσίες.

Σας στέλλω επίσης μαζί μ' αυτό το σχέδιο τρία φυλλάδια¹ σχετικά με έναν αγώνα που έκανα εδώ για την προεδρία. Εάν έχετε την περιέργεια να τα μεταφράσετε θα δείτε ότι αυτά απεικονίζουν το πορτραίτο ενός επαναστάτη, ναι, αυτό είναι κάτι το οποίο δεν θα μπορούσα να το κρύψω, ακόμα και αν το ήθελα, ενός - αλήθεια- επαναστάτη που δεν θέλει απλά να ανατρέψει ένα σύστημα αλλά να το αντικαταστήσει με ένα καλύτερο.

Έτσι λοιπόν σκέφτομαι πως θα ήταν πολύ κρίμα για την χώρα σας και για την κυβέρνηση σας εάν το σύστημα δεν σας δίνει την δυνατότητα να οικοδομήσετε την μοναδική πόλη που σχεδιάστηκε ποτέ για τον άνθρωπο.

Παρακαλώ: δείτε το καθήκον σας απέναντι στον άνθρωπο και στην ανθρωπότητα και όχι απέναντι στο όνομα ή την καριέρα σας, ανκαι νομίζω πως αυτά τα δύο καθήκοντα θα μπορούσαν πολύ καλά να πάνε μαζί για έναν διορατικό άνδρα ή...γυναίκα.

Πολλές άλλες σκέψεις μου γι' αυτό και για κείνο είναι γραμμένες σε άλλα κείμενα, στα ελληνικά, για την ώρα. Προς το παρόν, μόνο αυτό.

Και: εάν πράγματι νιάζεστε για τον άνθρωπο και για το περιβάλλον και έχετε το θάρρος για πραγματικές και διαρκείς λύσεις για όλα τα ανθρώπινα προβλήματα, τότε απλά: καλέστε με. Πληρώστε το εισιτήριο μου και θα είμαι εκεί το συντομότερο δυνατόν.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

1. Επρόκειτο για τις δύο 'Ειδοποιήσεις', για τα "παραλείπόμενα τής πρώτης ειδοποίησης" και για κείνη την "Τελευταία Ώρα".

Επιστολή προς το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τής Ευρώπης.

Μακούντα, Μάρτιος 1993

Αγαπητοί κύριοι ή ...κυρίες, κοιτάξετε: ίσως σας γράφω λίγο καθυστερημένα αλλά, εν πάση περιπτώσει, σας γράφω με την ελπίδα πως θα αντιληφθείτε το δικό μου πρόβλημα αρκετά καλά έτσι ώστε να μην υπάρξει μεταξύ μας καμιά παρεξήγηση.

Ανκαι πιστεύω πως ένα τέτιο πρόβλημα θα αποτελεί σπάνιο (και, πολύ πιθανόν, πρωτόγνωρο) φαινόμενο για σας, όμως άφησα κατά μέρος τούς ενδοιασμούς και αποφάσισα επιτέλους να σας γράφω λίγα λόγια γι' αυτό.

Κατ' αρχάς, ήθελα να πω πριν περάσω στο θέμα (και αν θέλετε συγχωρέστε με, αν θέλετε όχι), πως η σκέψη και μόνον πως θα έβαζα για διαιτητή στο πρόβλημα μου ένα Ευρωπαϊκό Σώμα ήταν για μένα μια σκέψη που δεν ερχόταν στο μυαλό μου παρά με διφορούμενα και, κάπως, δυσάρεστα αισθήματα. Και το επιχείρημα από μέρους μου που θα δικαιολογούσε εν μέρει αυτά τα αισθήματα εγκειτο περίπου σ' αυτό: πώς εγώ -ο άνθρωπος δηλαδή που θέλει όσο κανείς και όσο κανείς είναι ικανός να σώσει έναν ολόκληρο κόσμο - είναι δυνατόν να ζητώ διαιτησία από έναν χώρο που το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να καταστρέφει τον κόσμο ή που, τουλάχιστον, εκείνο που περισσότερο απ' όλα δεν ξέρει να κάνει είναι το πώς να τον σώσει;

Γιατί όλο κι όλο που αναγνωρίζω εγώ στην Ευρώπη σαν Ευρώπη είναι έναν διχασμένο και ασυνάρτητο οργανισμό. Κάποιες κινήσεις και κάποιες τάσεις που θα μπορούσαν να δώσουν κάπιο φως ή κάπια λύση - δεν λέω - έρχονται από τον χώρο σας αλλά είναι κι αυτές τόσο σπασμωδικές και τόσο ...κρύες που σε μένα τουλάχιστον προκαλούν ανατριχίλα. Γιατί ενώ θέλετε να ηγεμονεύετε και να διαιτητεύετε εδώ και εκεί, όμως σας λείπει το ηγεμονικό και διαιτητικό πνεύμα και η ισχύς. Κι έτσι: άστα καλύτερα. Τα δικά σας προβλήματα δεν λύσατε και θα λύσετε τώρα το δικό μου; Αν είναι δυνατόν!

Ναι, έτσι φίλοι μου σκέφτομαι κι ασφαλώς έτσι και εκφράζομαι, ανκαι - να λέγεται - σκέφτομαι και αλλιώς. Πιός ξέρει; Ίσως να μην δώσετε λύση στο συγκεκριμένο πρόβλημα μου αλλά ίσως τελικά βρούμε κάπια κοινή συνισταμένη για να μιλήσουμε αφού συνέβη όπως συνέβη και... γνωριστήκαμε.

Που λέτε λοιπόν: το πρόβλημα μου ξεκινά από την επιθυμία (ή και την μανία, αν θέλετε) να σώσω τον κόσμο αλλά επίσης και από την ακλόνητη μέσα μου πεποίθηση πως εγώ - και μόνον εγώ - μπορώ να το πετύχω. Κι αυτό γιατί απλούστατα έχω αυτό που δεν έχει και ούτε είχε ποτέ κανείς. Έχω το σχέδιο και το Όραμα.

Ναι, ναι, και είν' αλήθεια. Θα το δείτε, ελπίζω, και σεις πως είναι η αλήθεια. Πώς όμως θα άρχιζα; Από βιβλία είχα γράψει στο μεταξύ αρκετά (για την ακρίβεια: ένα, σε δέκα τόμους, και με τίτλο όχι λίγο: Ο ΑΓΩΝ **ΜΟΥ**) εδώ και μια δεκαετία (και βάλε) αλλά κανένας δεν νιάστηκε. Και εκείνοι ακόμα που νιάστηκαν κάποτε το μετάνιωσαν ήδη. Από λόγια πάλι είπα αρκετά αλλά και αυτά υπολογίζονται λιγότερο από τα βιβλία άμα δεν υπάρχει πίσω απ' αυτά η προοπτική μιας συγκεκριμένης δύναμης και μιας συγκεκριμένης εξουσίας που θα τα κάνει πράξη και έργο.

Έτσι και γω-σαν ο πιο ρεαλιστής από όλους ή, ίσως ίσως: ο μόνος ρεαλιστής-συγκέντρωσα όλως προσφάτως τις προσπάθειες μου στην κατάληψη τής εξουσίας. Ναι, ναι, καλά καταλάβατε: της Εκτελεστικής Εξουσίας.

Ένα χρόνο πριν τις τελευταίες προεδρικές εκλογές που ανέδειξαν στην εξουσία τον Γλαύκο Κληρίδη έκανα τις πρώτες κινήσεις: επιστολές εδώ και εκεί, μετά φυλλάδια, ύστερα ομιλίες, ξανά φυλλάδια, ξανά ομιλίες κτλ κτλ. Τα ξέρετε. Κι όλ' αυτά ξέροντας σχεδόν από την αρχή πως σύμφωνα με το Σύνταγμα τής Κυπριακής Δημοκρατίας δεν θα μπορούσα να ήμουν υποψήφιος.

Αλλά πείτε μου: όταν εσύ φλέγεσαι από την επιθυμία να προσφέρεις ό,τι έχεις και ό,τι καλύτερο γεννήθηκε ποτέ σε κεφάλι ανθρώπου και φιλοδόξησε με τόση μανία να γίνει πράξη και έργο, νομίζετε πως θα μπορούσε ένα ανόητο άρθρο ενός Συντάγματος να αποτελέσει αρκετό επιχείρημα για να με κάνει να σταματήσω;

Στο κάτω κάτω το όλο θέμα έγκειτο στο ότι έπρεπε-κατά το Σύνταγμα-να κλείσω τα 35 μου χρόνια για να έχω το δικαίωμα να διεκδικήσω την προεδρία και εγώ - ως γεγονός- ήθελα ακόμα τέσσερις-πέντε μήνες. Αστεία πράγματα δηλαδή. Επειτα τα εντυπα αίτησης υποβολής υποψηφιοτήτων ήταν τέτια που δεν μπόρεσα καν να υποβάλω την αίτηση.

Πως το έχω παρακάνει με το επιχείρημα μου είναι γεγονός, αλλά θα το πω άλλη μια φορά για σας: όταν ο ίδιος ο δημιουργός τής θρησκείας αυτού του κράτους (και του δικού σας, επίσης) πέθανε στα 33 του χρόνια και όταν ακόμα και ο ίδιος ο Αλέξανδρος ο Μέγας (ο άνθρωπος που τίμησε το ελληνικό όνομα όσο κανείς άλλος) πέθανε κι εκείνος, επίσης, στα 33 του, τότε πώς μπορεί να εμποδίζει εμένα ένα Σύνταγμα από του να σώσω κυριολεκτικά αυτό το νησί; Γιατί γι' αυτό θα επρόκειτο: θα έσωζα πρώτα αυτό το νησί και-έχοντας στο μεταξύ δώσει το παράδειγμα σε όλη την ανθρωπότητα -η σωτηρία όλου τού πλανήτη θα ερχόταν σύντομα από... αναγκαιότητα.

Η Βουλή δεν ευδόκησε-παρά την αίτηση μου γι' αυτό- να τροποποιήσει το Σύνταγμα ώστε να με φέρει σε θέση να διεκδικήσω νόμιμα την εξουσία και τότε εγώ, σαν επόμενο, κάλεσα τον λαό να μου την δώσει με μη... νόμιμα μέσα.

Βεβια αν εξετάσει κανείς τό τι είναι νόμιμο και το τι δεν είναι, ή το τι ήταν μια φορά και έναν καιρό νόμιμο και το τι δεν ήταν, θα δει ότι είναι όλα για γέλια. Όλο κι όλο το χρονικό των νόμων είναι απλώς το χρονικό τής νόμιμης και μη νόμιμης παραφροσύνης. Σε τελευταία ανάλυση ένας είναι ο νόμος και αυτό το ξέρουν όλοι, αρκεί να δοθεί η ευκαιρία για να δώσουν την... απόδειξη: αλίμονο στους ηττημένους και αλίμονο στους αδύναμους, στους φτωχούς, αν θέλετε, και στους αθώους.

Εν παση περιπτώσει ο λαός - είναι γνωστό πλέον σε όλους - δεν με ακουσε, εγώ αποσύρθηκα στους ερημότοπους μου, φτωχός κι αδέκαρος όπως πάντα, και απελπισμένος. Πέρασαν ένας-διο μήνες στο μεταξύ, εγώ βρήκα το ηθικό μου και άρχισα κιόλας να πλέκω-σαν πραγματική αράχνη - τα δίχτυα μου σ' Ανατολή και Δύση. Συμπλήρωσα ήδη ένα σχέδιο Πόλης-Κράτους και τώρα που μιλάμε πρέπει να είναι δεδομένο πως 30 τόσες κυβερνήσεις (μαζί και... εσείς) θα το έχουν στα χέρια τους.

Βλέπετε το ζήτημα είναι το ίδιο όπως και τότε που άρχιζα να γράφω εκείνο το πρώτο βιβλίο μου για να το παραδώσω στα πλήθη: ν' αρχίσω, μόνο ν' αρχίσω!

Αλλά... αλλά, για να συντομεύω: με διο λόγια το θέμα μπαίνει ως εξής: είμαι Κύπριος πολίτης, σχεδόν κλείνω τα 35 μου χρόνια και όμως δεν είχα το δικαίωμα να προσφέρω με τον τρόπο που ήθελα και με τον τρόπο που μπορούσα στην ίδια μου την πατρίδα.

Βλέπετε τό πως το θέτω: εγώ θεωρώ την Εκτελεστική Εξουσία ως μέσον Ευεργεσίας. Και παρόλον ότι αυτή η λέξη κι αυτή η έννοια συχνά παρεξηγείται, όμως πιστεύω πως ένας άνθρωπος με την διάθεση, την γνώση και το ταλέντο το δικό μου δεν θα μπορούσε παρά να έδινε σ' αυτήν την πραγματική της υπόσταση. Πράγμα που για μένα έγκειται περίπου σ' αυτό: ό, τι η γνώση, η πείρα και η λογική λένε ότι εξασθενίζει τον άνθρωπο (τσιγάρο, αλκοόλ, φάρμακα, χημικά χρώματα ή λιπάσματα κτλ κτλ): απαγορεύεται. Στην ανάγκη: με φωτιά και με τσεκούρι. Και ό,τι η ίδια γνώση, η ίδια πείρα και η ίδια λογική λένε ότι τον ενδυναμώνει: επιβάλλεται. Στην ανάγκη, πάλι: με φωτιά και με τσεκούρι.

Κτλ κτλ, φυσικά. Θα πήρατε μια ιδέα. Η πρωτοβουλία πάντως τώρα για μηνύματα ανήκει σε σας. Δείτε το θέμα, σκεφτείτε το, γράψτε μου αν θέλετε, κι αν θέλετε πάλι: ξεγράψτε με. Βλέπετε εγώ θεώρησα καθήκον μου να φροντίσω, τουλάχιστον, για κάποια ενημέρωση και-γιατί όχι; -για κάποια... δ L α φ ώ τ ι σ η ...

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Επιστολή στον Μπίλ Κλίντον.

Μακούντα, Μάρτιος 1993.

Αγαπητέ Μπίλ, μου φαίνεται πως θα έχεις ήδη πάρει ένα σχέδιο Πόλης-Κράτους και τρία φυλλάδια που σου είχα στείλει μέσω τής πρεσβείας σου στην Λευκωσία.

Δεν ξέρω για τις αντιδράσεις σου σ' αυτό, ανκαι είμαι σε θέση να υποθέσω το καθετί. Όπως βλέπεις όμως δεν περίμενα την απάντησή σου παρά προτίμησα να σε στριμώξω λιγάκι. Να, απλώς αισθάνομαι πως πρέπει να σου απευθύνω έναν ...προσωπικό λόγο. Και πρώτα πρώτα ήθελα να σου πω τούτο: σκέψου αυτή την υπόθεση σαν την πιο σοβαρή υπόθεση που έπεσε ποτέ στα χέρια σου.

Κοίταξε Μπίλ: κατ' αρχάς θα πρέπει να ξέρεις πως εγώ θέλω να σώσω (και να ...κυβερνήσω) αυτό τον κόσμο και, ασφαλώς, ζητώ την βοήθεια από τον καθένα που θα μπορούσε να μου την δώσει. Οι Κύπριοι δεν μου έδωσαν αυτή την βοήθεια και έτσι οφείλω να την ζητήσω από τους μη... Κύπριους.

Ο αντικειμενικός σκοπός παραμένει πάντως ο ίδιος: να σώσω τον κόσμο, όλο τον κόσμο, κι αν είναι δυνατόν: μέσα σε μια μέρα. Κι ασφαλώς δεν το κάνω αυτό για μένα και για το όνομα μου. Απλώς συμβαίνει να ξέρω πως αυτό που ξέρω εγώ κανένας άλλος στον κόσμο δεν το ξέρει, κανείς δεν το ήξερε ποτέ και σχεδόν κανείς δεν είχε ποτέ ιδέα γι' αυτό. Έτσι λοιπόν: Εγώ (εννοώ: εγώ) ζητώ την βοήθεια και εγώ ζητώ να καλέσεις εμένα Μπίλ.

Βλέπεις: έχω ένα όνομα και δεν μπορώ τελειώς να το αρνηθώ, έχω ένα "εγώ" - όπως και κάθε άλλος - και έχω μιά... διεύθυνση.

Επιμένω πάντως σ' αυτό: δεν κάνω ο,τι κάνω ή: δεν θέλω να κάνω όσα θέλω να κάνω για μένα. Το κάνω αυτό για κείνον, το κάνω για κείνην, το κάνω γι' αυτό και για κείνο, για το καθετί και για τον καθένα, κι ασφαλώς και για σένα. Το ξέρω αυτό τόσο καλά όσο ξέρω πως όλα όσα θέλω να κάνω θα είναι σύντομα καμωμένα. Το ξέρω πως αυτό είναι γραμμένο από το ίδιο το χέρι τού Θεού να γίνει. Εκείνος ξέρει την ακριβή μέρα και ώρα γι' αυτό αλλά όλο κι όλο που ήξερα και ξέρω εγώ για την ώρα είναι τούτο: **ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ!!**

Παρακαλώ: θέλω να το καταλάβεις καλά αυτό: αυτός εδώ είναι ένας κόσμος για την δοκιμασία τής καρδιάς μας αλλά και του... μισού μας Μπίλ. Δεν το νομίζεις;

Αλλά ίσως ίσως απορείς: αφού είσαι τόσο σίγουρος πως όλα όσα θέλεις να γίνουν θα γίνουν -και σύντομα- τότε τι στο διάολο ζητάς από εμένα εσύ, ο βοηθός και ο απεσταλμένος τού Θεού, και δεν κάθεται στ' αυγά σου περιμένοντας τα να γίνουν;

Η απάντηση είναι απλή Μπίλ, τόσο απλή που πιο απλή της δεν γίνεται: ο Θεός έδωσε σε μένα εδώ και χρόνια αυτή την εντολή και τώρα, μετά που οι συμπατριώτες μου με αρνήθηκαν, δεν άλλαξε αυτή ούτε κατά ένα "ι". Πιά είναι αυτή η εντολή; Νάτην αμέσως: θα δράσεις έτσι σαν να μην υπάρχω. Και: θα νιαστείς για τούτην εδώ την ζωή έτσι σάμπως και δεν θα υπάρξει ποτέ εκείνη η άλλη.

Σε παρακαλώ, κατάλαβε με: υπακούω στην δική του εντολή. Κατ' αρχάς ikέτευσα (με τιμή φυσικά, πάντα: με τιμή και με περηφάνια) τούς αρχηγούς τών κυπριακών κομμάτων, μετά ikέτευσα τούς Κυπρίους και τώρα ikετεύω τούς προέδρους και τους ...πρωθυπουργούς εδώ και κει. Ikετεύω για μια ευκαιρία-απλώς: για μια ευκαιρία: ν' αρχίσω! -παρόλον ότι ξέρω πως στην πραγματικότητα εγώ είμαι εκείνος που δίνει τις ευκαιρίες: και στην Αγγλία και στην Γαλλία, στην Ελλάδα και στο Ισραήλ, σ' αυτήν και σε κείνην την κατεύθυνση (για την ώρα: σε 30 κυβερνήσεις) και: σε σένα Μπίλ. Κατάλαβέ το: ό,τι κάνω το κάνω για όλους και για τον καθένα και γι' αυτό δεν σκοπεύω να αφήσω κανέναν-απολύτως κανέναν-αμέτοχο σ' αυτή την υποθεση.

Δεν πιστεύω να φανείς και συ τόσο ανόητος όσο και οι άλλοι δέκτες τών επιστολών και των λόγων μου. Ακουσε με Μπίλ και θα νικήσεις, η χώρα σου θα νικήσει, ο λαός σου, ο άνθρωπος και η ανθρωπότητα, τα παιδιά σου (εννοώ: η... κορούλα σου) θα νικήσουν και-ασφαλώς - η υπέροχη σύζυγος σου. Εσύ απλώς: φώναξε με!

Ω, τι να σου πω; Πίστεψε το αυτό: αν νομίζεις πως μπορείς να καθυστερήσεις μια τέτια

Ιδέα είσαι γελασμένος. Από την στιγμή που ξέρεις πως αυτή η ιδέα υπάρχει στην Γη και τώρα-τώρα!-βρίσκεται μπροστά στα μάτια σου ζητώντας έλεος, νομίζω πως δεν θα ήμουν άδικος μαζί σου αν σου έλεγα πως δεν μπορείς να την καθυστερήσεις ούτε μία... ημέρα. Είναι σαφές;

Το εννοώ αυτό: στο πρόσωπο μου μπορείς να βρεις (και εσύ και ο καθένας) έναν απροσδόκητο φίλο αλλά και-ίσως- έναν απροσδόκητο... δήμιο. Και το δικαίωμα να διαλέξεις τι ακριβώς με προτιμάς να είμαι για σένα-για τώρα και για πάντα: φίλος ή δήμιος- το έχεις εσύ.

Σου λέω ακομα και κάτι άλλο και πάρτο... τοις μετρητοίς: εσύ και η προεδρία σου όλη θα αποδειχθείτε ένα Μεγάλο Μηδέν χωρίς την ιδέα και το οραμα μου. Απλώς: φώναξε με. Δεν σου ζητώ και τίποτα το πολύ. Δώσε μου την θέση για να μιλήσω και για να δράσω(γιατί δεν την έχω: ούτε την μία, ούτε και την άλλη) και αυτός ο Καινούριος Κόσμος (και εννοώ: ο δικός μου Καινούριος Κόσμος και όχι εκείνος που υποσχέθηκες ή υποσχέθηκαν άλλοι για σένα κατά την ...ενθρόνιση σου. Βλέπεις όλα όσα λένε οι άνθρωποι γι' αυτό τον Καινούριο Κόσμο βασίζονται απλώς και μόνον στον ευσεβοποθισμό αφού έτσι κι αλλιώς δεν έχει κανείς ιδέα γι' αυτόν. Αλλά και ιδέα αν είχαν, είναι απίθανο να είχαν μαζί και το σθένος αλλά, έστω κι αν υποθέσουμε πως διέθετε κανείς κάτι απ' αυτά τα δύο, όμως θάταν τελείως απίθανο να είχε μαζί μ' αυτά και την Υγία, οπότε δηλαδή θα ήσαν, και το ένα και το άλλο, και η ιδέα δηλαδή και το σθένος, άχρηστα χωρίς την Υγία αφού, σε τελευταία ανάλυση, όλα εδώ βασίζονται. Όλες οι ιδέες που βρίσκεις σήμερα είναι τεχνολογικές, κερδοσκοπικές και... κρύες (και τότε, και μόνον τότε, τυγχάνουν προσοχής). Το σθένος πάλι μπορεί να είναι χημικό, μηχανικό ή επιχειρηματικό αλλά ή Υγία, τουλάχιστον, πρέπει να είναι φυσική για να αξίζει το όνομα τής Υγίας. Και ασφαλώς θάταν ανόητο να βασίσεις την Οικοδόμηση ενός ολόκληρου Καινούριου Κόσμου στην απουσία Υγίας. Καταλαβαίνεις...

..... Ναι, ναι, έλεγα πριν-κι άντε βρέστο-πως είναι αρκετό να μου δώσεις μια θέση για να μιλήσω και για να ... δράσω και αυτός ο Καινούριος Κόσμος θα αποτελεί σύντομα το πιο ατράνταχτο γεγονός στον πλανήτη.

Απλώς: σκέψου Μπίλ: πώς είναι ο λόγος για να μην αρχίσουμε αμέσως;

Τι είναι αυτό που εισηγούμαι; Έλα τώρα, το ξέρεις. Πρώτα - πρώτα: καινούριες πόλεις (αυτές θα αποτελέσουν το θεμέλιο του Καινούριου Κόσμου), στα μέτρα του ανθρώπου. Έχεις το σχέδιο: όχι το πλήρες και όχι το τέλειο σχέδιο. Γιατί, ως γεγονός, είναι ένα σχέδιο που βρίσκεται στην εξέλιξη του, ναι, αλλά θέλω να θεωρείς ότι το έχεις ήδη. Μερικά λάθη και μερικές βελτιώσεις τις τακτοποιώ στο μυαλό μου και στα χαρτιά μου και, ασφαλώς, θα το ολοκληρώσουμε στην πράξη και όχι χωρίς την βοήθεια των αρχιτεκτόνων και των πολιτικών μηχανικών σου.

Ναι, έλεγα: καινούριες πόλεις, πόλεις που θα τιμήσουν την φύση και το περιβάλλον και θα σταθούν άξια τέκνα τους. Και, σαν συνέπεια αυτού, την αναζήτηση και επιβολή των πιο φυσικών μεθόδων συντήρησης, εκμετάλλευσης και ανάπτυξης του ανθρώπου και της φύσης κτλ κτλ. Κτλ κτλ. Ψάξε για περισσότερα στα άλλα φυλλάδια στα ελληνικά.

Αλλά κάπου εδώ ίσως αναρωτιέσαι: τι θα κάνει όλος εκείνος ο κόσμος που δουλεύει σε όλες εκείνες τις βιομηχανίες των οποίων η παραγωγή θα κριθεί επιζήμια ή αχρείαστη και τι θα κάνουν όλοι εκείνοι που δουλεύουν σε γραφεία και σε επιχειρήσεις οι οποίες δεν θα έχουν θέση στην καινούρια τάξη πραγμάτων;

Ναι, ναι. Δεν θα είχες άδικο να απορήσεις γι' αυτό αλλά αν επιμένεις και πολύ σε τέτοιες απορίες, τότε θάταν καλύτερο για όλους να παραδώσεις την εξουσία σε κανένα γαϊδούρι. Εκείνο τουλάχιστον με τις πορδές και με τις κοπριές του θα έκανε λιγότερη ζημιά στον πλανήτη από την δική σας... ιδιοφυία.

Μωρ' εγώ έχω πρόγραμμα να εργοδοτήσω, να θρέψω, να ντύσω, να στεγάσω, να ασφαλίσω και να... ψυχαγωγήσω όλες τις χιλιάδες των εκατομμυρίων αυτού του κόσμου, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και τον καθένα που θα συμβεί να γεννηθεί ή να... αναστηθεί σ' αυτή την Γη για εκατοντάδες και για χιλιάδες χρόνια και εσύ επιμένεις να ανησυχείς για το τι θα κάνουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που καταστρέφουν με την εργασία τους τον πλανήτη, ή τι στο διάολο μέλλει να γίνει με όλες αυτές τις τερατόμορφες πόλεις που δεν μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς να καταστρέφουν το περιβάλλον και τον άνθρωπο που

τις δημιουργήσει;

Απλώς σκέψου Μπίλ, κι αν θέλεις τις απαντήσεις σου τις δίνω, μην κουράζεσαι. Στην πρώτη περίπτωση ιδού τι θα κάνουν: ακριβώς ό,τι θα κάνεις και συ. Όταν πρέπει: αγγαρίες. Κι όταν είναι απαραίτητο: τρεξιμο, περπάτημα, ανάπαυση, τροφή, έρωτα και ...γλυκιά ζωή. Είπαμε: για μια βδομάδα υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας και για τρεις βδομάδες μάς υπηρετούν εκείνοι. Ενώ, από την άλλη, θα υπάρχει ασφαλώς και η ... αυτοεξυπηρέτηση.

Και όσο για την άλλη περίπτωση: ξέρεις ή, τουλάχιστον, μπορείς να φανταστείς την επόμενη κίνηση μετά το κτίσιμο των καινούριων πόλεων: ισοπέδωση και θάψιμο των παλιών. Απλό δεν είναι; Τι θα στοίχιζε στους ανθρώπους να αρνηθούν το δικό τους σπίτι για ένα καλύτερο, την δική τους πόλη για μια καλύτερη, και τι θα τους στοίχιζε να αρνηθούν τον παλιό κόσμο για έναν καινούριο; Πες μου σε παρακαλώ.

Αλλά: μην ανησυχείς γι' αυτό. Προς το παρόν θα τους πούμε πως θα κτίσουμε γι' αυτούς (αλλά όχι χωρίς αυτούς: το κάνουμε αυτό για τον καθένα και έτσι θα απαιτήσουμε την συμμετοχή σ' αυτό από τον καθένα) καινούριες πόλεις. Και αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι θα μας εισηγηθούν σύντομα από μόνοι τους το τι θα πρέπει να κάνουμε με τις παλιές. Και θα πάρουμε ασφαλώς απ' αυτές ό,τι μπορούμε και πρέπει να το πάρουμε. Και μετά: ισοπέδωμα και θάψιμο. Δεν σου φαίνεται πως θάταν ανόητο για οπιονδήποτε να προτιμά μια Κόλαση από έναν Παράδεισο; Αν όμως, παρόλαυτα, κάποιος θέλει να θαφτεί μαζί μ' αυτές, εμείς δεν θα του χαλάσουμε το χατίρι: άστον να το κάνει. Δεν θα υπάρξει κανένα πρόβλημα. Όταν εγώ λέω για Παράδεισο εννοώ: Παράδεισο! Ένας Παράδεισος περικυκλωμένος από Κολάσεις δεν θα είναι ποτέ Παράδεισος. Γι' αυτό όσοι θέλουν να θαφτούν μαζί τους, εμείς τους θάβουμε. Δεν θα μας εμποδίσει σ' αυτό κανένας δισταγμός.

Είναι γι' αυτό που επιμένω: Παράδεισος (για πάντα και για τους πάντες) ή Τίποτα! Κι όπως λέω: *Θέση στην καινούρια πολιτεία θα έχουν μόνο οι άνθρωποι με λογικό και όχι οι άνθρωποι με εγκέφαλο. Γιατί η πείρα έδειξε: άλλο το ένα και άλλο το άλλο. Και κάθε σκύλλος και κάθε λύκος και κάθε ύαινα θα εκδιωχθεί και θα αφανισθεί σαν αρώστια τής πολιτείας. Δεν θα ανεχθώ στον δικό μου Καινούριο Κόσμο άχρηστες ψυχές και άχρηστους ανθρώπους. Παράσιτα, τσαμπουκάδες και βουτυρόπαιδα δεν θα έχουν θέση στην Καινούρια Πολιτεία. Μόλις κανείς αποδειχθεί ανίκανος να προσφέρει τον καλύτερο εαυτό του (σωματικά και ...ψυχικά) θα εξοντώνεται.*

Ναι, ναι. Και αν το κάνω αυτό με τους ανθρώπους δεν βλέπω τον λόγο για να μην το κάνω με τα κτίρια και με τις μηχανές. Ήταν άλλωστε κι αυτό μέρος τού προεκλογικού μου προγράμματος: κάθε όχημα και κάθε μηχανή που δεν θα είναι σε θέση να προσφέρει ένα συγκεκριμένο και ωφέλιμο έργο για την καινούρια υπόθεση; παραλύει.

Σου γράφω κι άλλα μάλιστα πάνω σ' αυτό, έτσι, για να μην πάνε χαμένες κάποιες σκέψεις που έπονται αυτών των θέσεων και τις οποίες, ούτε λίγο ούτε πολύ, προκάλεσες εσύ.

Πώς δηλαδή: εγώ προχωρώ και πάρα πέρα: κάνω έναν υπολογισμό - ή το δοκιμάζω και στην πράξη, αν θέλεις - και αν αυτός μου δίνει να καταλάβω πως είμαστε σε θέση με εκείνη την μία (συν) βδομάδα τον μήνα (το λιγότερο δηλαδή που πρέπει να κάνει ένας άνθρωπος για να έχει την Υγία του) σκληρής εργασίας να φέρουμε σε πέρας όλες τις δύσκολες εργασίες με πρωτόγονα και μυϊκά μέσα, τότε καταργώ ακόμα και τα τρακτέρ, τα φορτηγά και τις μπουλτόζες. Αν ο υπολογισμός μου και η πείρα μου μού δίνει την ευχέρεια να προχωρήσω σ' αυτό χωρίς να χρειαστεί να υπερκουράσω τούς ανθρώπους, τότε προχωρώ χωρίς κανέναν απολύτως δισταγμό, τόσο μάλλον γιατί επείγει πάνω απ' όλα η σωτηρία τού περιβάλλοντος. Αντί δηλαδή να τους έχω να λιώνουν στην καρέκλα ή να κλωτσάνε κάθε μέρα μπάλα και να κάνουν ... τζόουκινγκ, τους δίνω την ευκαιρία να σώσουν με λίγη σκληρή εργασία τον εαυτό τους και την Γη που μέσα της και απ' αυτήν ζουν και υπάρχουν.

Ναι, ναι φίλε. Μόνο που μου φαίνεται λίγο δύσκολο για την ώρα για διο-διόμισυ γενιές ανθρώπων να αντεπεξέλθουν με μυϊκά μέσα στο κτίσιμο πόλεων που έπρεπε να είχαν αρχίσει να κτίζονται εδώ και χιλιάδες χρόνια και μαζί σε όλες εκείνες τις δύσκολες εργασίες που είναι απαραίτητες για την επιβίωση των κατοίκων αυτών των πόλεων. Έτσι μάλλον - και επί του παρόντος - θα δεχτούμε όλα αυτά τα ωφέλιμα μηχανήματα ως αναγκαίο ...κακό ενώ θα παραδώσουμε τα άλλα στην αχρηστία.

Εγώ τουλάχιστον με τα σχέδια που έχω στο κεφάλι και στις ...κόλλες μου αποβλέπω σε

κείνην ακριβώς την εποχή που θα ακολουθήσει την ολοκλήρωση εκείνων των πόλεων και όπου οι φυσικές και μυϊκές επιλογές θα αντικαταστήσουν σχεδόν εξ' ολοκλήρου τις μηχανικές ή άλλες ανάλογες επιλογές. Ο ρόλος δηλαδή που θα δώσω τότε στην τεχνολογία θα είναι να προσφέρει τέτια εργαλεία, τέτιες συσκευές και τέτια οχήματα που να μπορούν να λειτουργήσουν σχεδόν αποκλειστικά με μυϊκή και φυσική (αιολική, ηλιακή κτλ κτλ) ενεργεια.

Καταλαβαίνεις Μπίλ; Αν ναι, τότε: φώναξε με. Αν είναι αλήθεια πως θέλεις και συ έναν Καινούριο Κόσμο, τότε φώναξε με. Μπορώ να σου τον προσφέρω αυτό τον κόσμο. Βοήθησε με και θα τον έχεις, σίγουρα: θα τον έχεις! Οπωσδήποτε: θα τον έχεις!!!

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Επιστολή στον Μπούτρος Γκάλι

Μακούντα, Μάρτιος 1993

Φίλε Μπούτρος ...Γκάλι, ένιωσες καμιά φορά τι σημαίνει να έχεις στα χέρια σου τις λύσεις για όλα τα παγκόσμια προβλήματα και όμως να μην έχεις την δύναμη να λύσεις κανένα, ούτε ακόμα τα δικά σου προβλήματα; Γιατί είναι γεγονός: τις έχω αυτές τις λύσεις, όλες τις έχω, όμως δεν ωφελούν κανέναν, ούτε και μένα τον ίδιο. Αφού το ξέρετε: κανένα ειδικό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί αν δεν λυθεί μαζί με τα γενικότερα προβλήματα. Και κανένα ατομικό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί αν δεν λυθεί μαζί με τα ομαδικά προβλήματα.

Ναι. Κάπου εδώ βρίσκομαι φίλε. Έχω στο κεφάλι μου όλες τις λύσεις και έχω στα χαρτιά μου όλα τα διέξοδα κι όμως δεν είμαι καν ικανός να δώσω λύση και διέξοδο στα δικά μου προσωπικά προβλήματα.

Θα μπορούσα βέβαια με λίγη τύχη και με κάπιο συμβιβασμό με το ανικανοποίητο να δώσω κάπια διέξοδο σ' αυτά τα προσωπικά μου προβλήματα αλλά αν υπολογίσουμε αυτή την σωρεία των άλυτων προβλημάτων γύρω μας, τότε δεν μπορώ να μην δω πως οι προσωπικές λύσεις δεν ωφελούν πολύ και, ασφαλώς, ούτε για πολύ. Αν προσθέσουμε μάλιστα σ' αυτό, το γεγονός πως είμαι ακριβώς ένας άνθρωπος που διψάει - και πεθαίνει ακόμα - για συλλογικές λύσεις, ε τότε καταλαβαίνεις, δεν χρειάζεται να σου πω και πολλά, πως βρίσκομαι ακριβώς σε αναμμένα κάρβουνα.

Ναι, κάπου εδώ -είπα- βρίσκομαι (ή : κάθομαι: πες το όπως θέλεις) , και κάπου εδώ σπάζω. Έχω τις λύσεις για όλα, κοίταξε τις, κοίταξε την Πόλη μου φίλε. Τι μπορούν να κάνουν για να την αποφύγουν; Υπουργοί, πρωθυπουργοί, πρόεδροι. Τι μπορούν να κάνουν;

Τι μπορείς να κάνεις εσύ; Ανοιξε την Αποκάλυψη και θα διαβάσεις εκεί για την Πόλη μου. Σου λέω πως αυτή ακριβώς η Πόλη είναι η μόνη και αναπόφευκτη διέξοδος τής ανθρωπότητας, είναι γραμμένο ναρθεί μαζί με μένα και είναι γραμμένο να πέσει ο κόσμος όλος και να την προσκυνήσει. Εκεί βρίσκεται η σωτηρία και η λύτρωση των πάντων: μέσα στην Πόλη μου. Σου λέω πως δεν μπορεί κανείς να την αποφύγει. Κι όποιος δοκιμάσει κι όποιος επιμένει να το κάνει θα πληρώσει με τον θάνατο του. Είναι γραμμένο σου λέω. Ανοιξε την Αποκάλυψη.

Γι' αυτό φίλε κάνε τουλάχιστον πως καταλαβαίνεις. Εγώ ξέρω βέβαια πως έρχεται, ο χρόνος τής απουσίας της είναι μικρός. Όλοι οι δυστυχισμένοι αυτής της Γης την φωνάζουν ναρθεί, όλοι παρακαλούν και όλοι προσεύχονται γι' αυτήν, όλοι την ελπίζουν και όλοι την εύχονται και μόνον εγώ την ...σχεδιάζω.

Έτσι είναι φίλε: είναι γραμμένο από το χέρι τού Θεού ναρθεί. Οι ευσεβείς χριστιανοί την περιμένουν, αλλά ξεχνούν πως εδώ πάνω τίποτα δεν έρχεται και τίποτα δεν καταχτιέται παρά έτσι: με γροθιά, με φωτιά και με σίδηρο.

Εγώ το ξέρω (το είπαν κι αυτό οι προφήτες του) πως Εκείνος που θα σας δώσει την Πόλη και ο οποίος θα σας κάνει όλους να πέσετε να την προσκυνήσετε δεν θα φτάσει ως εκεί προτού, φαίνεται, γεμίσει και την Γη με πτώματα. Συμπάθησε με. Έτσι το γράφει, 'Ισως έτσι το θέλει εκείνος ή ίσως έτσι το ...θέλουν κάπιοι άλλοι αλλά εγώ, από την πλευρά μου, δηλώνω τούτο εδώ: *είμαι διατεθειμένος να μην ματώσω ρουθούνι, αλλά είμαι και διατεθειμένος να γεμίσω με πτώματα όχι μόνο την Γη αλλά ολόκληρο το σύμπαν αν χρειαστεί. Αρκεί να σας οδηγήσω στον Καινούριο Κόσμο. Από σας θα εξαρτηθεί τό "πώς".*

Καταλαβαίνεις φίλε, ελπίζω να καταλαβαίνεις.

Και βέβαια, όπως είναι γνωστό (τουλάχιστον σε ...μένα) δεν κατάφερα να αρχίσω την οικοδόμηση αυτού του Καινούριου Κόσμου έτσι όπως το είχα ονειρευτεί και σχεδιάσει. Με σταμάτησε το Σύνταγμα (έπρεπε, έλεγε, να κλείσω τα 35 μου χρόνια και εγώ, ως γεγονός, ήθελα τέσσερις μήνες για να το κάνω) και η απάθεια τού λαού. Πρόεδρος τής Κύπρου ανεδείχθη ο Γλαύκος Κληρίδης (τον ξέρεις), ενώ εγώ παραμένω άγνωστος και αφανής, φτωχός και άσημος, νικημένος και εξουθενωμένος, χωρίς αξιώματα, χωρίς σκήπτρο και στέμμα αλλά, παρόλαυτά, ο παντοτινός νικητής, ο παντοτινός Ηγέτης και ο παντοτινός βασιλιάς τής Ουτοπίας. Ήθελα τόσο να ξεκινούσα το θαύμα απ' αυτό το νησί τού ...Έρωτα (ή

έστω, είπα, των κροκοδείλων, όπως το κατάντησαν) και τότε θα βλέπατε όλοι σας.

Προς το παρόν όμως: ιδέες πάνω στις ιδέες, όνειρα, σχέδια, δίψα και ...επιστολές. Τι να κάνω; Προσπαθώ φίλε. Κι όσο σίγουρη είναι η νίκη και ο θρίαμβος μου άλλο τόσο σίγουρη είναι η εντολή του: θα δράσεις έτσι σαν να μην υπάρχεις. Θα νιαστείς για τούτο τον κόσμο έτσι σάμπως και δεν θα νιαστεί ποτέ και κανένας γι' αυτόν, κανένας Θεός και κανένας Ιεχωβάς.

Γι' αυτό ξεχάστε πως μπορεί να με φωτίζει ο Θεός, ή πως μπορεί να μου βάζει ιδέες στο κεφάλι ή πως μπορεί, ακόμα, και να με ...χρηματοδοτεί. Εκτός απ' αυτή την συγκεκριμένη εντολή (κι αυτήν ασφαλώς χωρίς να χρειαστεί να βρεθούμε ενώπιος ενώπιω): τίποτε άλλο. Καμιά επαφή, είτε πρώτου, είτε δεύτερου, είτε τρίτου βαθμού, παρά απλά: έτσι, με κανένα άλλο μέσον από εκείνο που διαθέτουμε όλοι: το μυαλό και την καρδιά.

Γι' αυτό λοιπόν έκανα ό,τι έκανα, γι' αυτό έγραψα όπου στον διάολο έγραψα και γι' αυτό ακριβώς γράφω και σε σένα.

Ξέρω: θέλω να βοηθήσω, μπορώ να βοηθήσω, μπορώ να κάνω τα πάντα φίλε, μπορώ να σας δώσω μαζεμένα όλα τα θαύματα που όφειλε ως τώρα να δώσει η ανθρώπινη λογική. Είμαι, φίλε, ο "Ούτοπος ο Συμφιλιωτής". Μπορώ, σου λέω, να συμφιλιώσω τους πάντες με τα πάντα, όλα τα μπορώ φίλε, αρκεί να μου δώσετε αυτά τα πράγματα τα οποία όσο τίποτε άλλο χρειάζομαι τώρα: λίγη βοήθεια, λίγη εμπιστοσύνη, λίγο θάρρος (γιατί το χρειάζομαι και αυτό) και λίγο ...χρόνο.

Ναι φίλε. Και αφού-είδες-δεν με βοήθησαν οι Κύπριοι, βρίσκομαι τώρα στην ανάγκη να ζητήσω βοήθεια από τους μη ...Κύπριους. Πως ήθελα βέβαια να άρχιζα από την Κύπρο είναι αλήθεια, αλλά δεν σκόπευα και να κολλήσω εδώ. Όπως δήλωνα: θα έδινα απ' εδώ τα μαθήματα μου (πάντα: με τα ...παραδείγματα μου) σε όλη την ανθρωπότητα, θα παρέδιδα την εξουσία στον πιο ικανό και θα κτυπούσα ξανά στο κέντρο τού στόχου. Άλλωστε όσοι με ξέρουν καλά ξέρουν και πως η Κύπρος είναι πολύ μικρή για μένα...

Πού στοχεύω λοιπόν; Δες αυτό το απόσπασμα από μια ομιλία μου. Αυτό τα λέει όλα ή, τουλάχιστον, σχεδόν όλα: *εμένα - από την εφηβεία μου ακόμα - η καρδιά μου κτυπά σ' αυτό τον ρυθμό: κοσμοκρατορία. Και το κεφάλι μου δουλεύει σ' αυτό τον σκοπό: κοσμοκρατορία.*

Δεν θα σου πω τώρα για το πώς έβλεπα το "κυπριακό", όμως θα σου πω για το πώς έβλεπα και πώς εξακολουθώ ακόμα να βλέπω τον πρόεδρο τής Αμερικής αλλά και τον κάθε πρόεδρο, πρωθυπουργό ή οποιονδήποτε άλλον: ως "υλικό για αξιοποίηση".

Καταλαβαίνεις: αυτός είναι ο σκοπός μου, εκεί ποντάρω κι εκεί αποβλέπω. Με ό,τι κάνω και δεν κάνω ο στόχος είναι απλώς ένας: η κοσμοκρατορία. Βλέπεις, δεν ζητώ και πολλά πράγματα. Αν υπολογίσεις μάλιστα πως μπαίνουμε στον αιώνα τού διαστήματος, τότε θα πρέπει, νομίζω, να με θεωρείτε και πολύ ... μετριόφρονα.

Κι ως γεγονός: εμένα τώρα με ενδιαφέρει απλά και σκέτα η διακυβέρνηση αυτής της Γης. Όχι πως δεν ενδιαφέρομαι για άλλα άστρα και για άλλους πλανήτες. Ενδιαφέρομαι μεν αλλά, για την ώρα, μόνο με έναν τρόπο μεταφυσικό και ...ρομαντικό. Άλλωστε δεν βλέπω να μπορώ να κάνω και τίποτα εκεί με τα μέσα που έχω στην διάθεση μου. Προς το παρόν τα σχέδια μου επιχειρήσεων αναγνωρίζουν ως μοναδικό πεδίο μάχης τον πλανήτη Γη: τις στεριές, τις θάλασσες, τον αέρα, τα δάση και - κυρίως- τους ανθρώπους του. Αντικειμενικός στόχος είναι τούτος εδώ: να τραφούν, να εργασθούν, να ντυθούν, να στεγασθούν και να ευτυχήσουν όλοι οι άνθρωποι σ' αυτή την Γη. Αυτό είναι εκείνο που πάνω απ' όλα με ενδιαφέρει τώρα. Και όταν κάποτε ικανοποιηθούν όλες οι πρωταρχικές - και μη - ανάγκες όλων των ανθρώπων και έχουμε στο μεταξύ τα μέσα για να ...χτυπήσουμε σε άλλα ηλιακά συστήματα και σε άλλους γαλαξίες, ε, τότε βλέπουμε. Προς το παρόν ας ...προσγειωθούμε.

Από την στιγμή που οι άνθρωποι πεθαίνουν κατά εκατομμύρια από την πείνα και από την στιγμή που η ανθρωπότητα δεν δείχνει ικανή να δώσει ολοκληρωμένες (και ολοκληρωτικές) λύσεις στα προβλήματα της που ολοένα αυξάνουν, τι δουλιά έχω εγώ να κάνω στο διάστημα; Εγώ εδώ βλέπω να με χρειάζονται οι άνθρωποι και εδώ θα πολεμήσω. Το θέμα μου είναι αυτό: η Γη και ο άνθρωπος, και το έχω σπουδάσει όσο κανείς και όσο κανείς το ξέρω και μπορώ να βοηθήσω.

Βέβαια μού λείπουν τα μέσα αλλά αυτό το πρόβλημα είναι προσωρινό. Έχω κάτι σημαντικότερο, κάτι που δεν το χάνω με τίποτα: την Ιδέα, το Σχέδιο και το Όραμα, ναι, και πάνω απ' όλα την Θέληση να πάρω στα χέρια μου τα μέσα εκείνα που θα κάνουν την Ιδέα, το Σχέδιο

και το Όραμα μου πραγματικότητα.

Βλέπεις το κυριότερο δεν είναι τα μέσα αυτά καθαυτά αλλά η θέληση να βοηθήσεις. Το σύστημα έχει μεν τα μέσα αλλά δεν έχει την θέληση να βοηθήσει. Κι αυτό γιατί δεν είναι η επιβίωση του ανθρώπου που το ενδιαφέρει αλλά η επιβίωση του σαν συστήματος, πράγμα που μπορεί πολύ καλά να ισοδυναμεί γι' αυτό με τον αφανισμό του ανθρώπου.

Κι ως γεγονός οι δομές του συστήματος (κρατικές, πολιτικές, κοινωνικές, φυλετικές, θρησκευτικές και ηθικές δομές) καταδικάζουν εκ των προτέρων κάθε τάση και κάθε κίνηση για αποτελεσματική βοήθεια σε κείνους που την έχουν ανάγκη. Τα πράγματα όλα δείχνουν πως οι κύριες επιλογές που βρίσκονται μπροστά μας είναι δύο: θάνατος για το σύστημα ή: θάνατος για τον άνθρωπο. Ας μην έχουμε αυταπάτες: το πράγμα έτσι έχει και όχι αλλιώς.

Και ασφαλώς η μεγαλύτερη πρόκληση για κάθε πολιτικό με αισθήματα έγκειται στην πρόταση: εκατομμύρια, δεκάδες, εκατοντάδες και χιλιάδες εκατομμύρια άνθρωποι υποφέρουν από πείνα, σκοτώνονται, δυστυχούν, δηλητηριάζονται, καταστρέφονται με χίλιους τρόπους χωρίς ποτέ να τολμούν να ξεφύγουν από την φιλοσοφία των "εύκολων λύσεων". Τι ντροπή για το γένος των ανθρώπων! Πού είναι ο ανθρωπισμός; Πού είναι η αγάπη, η συμπόνια, η συμπάθεια και το έλεος; Πού είναι η φρόνηση και πού η ανδρεία; Πού είναι το σχέδιο;

Δες τι κάνει η Γαλλία, τι κάνει η Αγγλία και τι η Αμερική για πέντε - δέκα υπηκόους της αν βρεθούν σε κίνδυνο στην άλλη άκρη τής Γης. Δες πόση φροντίδα δείχνουν για τα σκυλιά τους και δεσ τι κάνουν όταν ολόκληροι λαοί ξεκληρίζονται.

Δεν λέω: η περίπτωση "Σομαλία" ήταν καλή αρχή αλλά αργεί η συνέχεια. Αυτά είναι ημίμετρα φίλε και το ξέρεις. Αφού θέλουν στ' αλήθεια τόσο να βοηθήσουν ας δείξουν τουλάχιστον και λίγη ...φαντασία. Πού είναι το σχέδιο, πού είναι ο στρατηγός και πού ο αρχιστράτηγος; Ω, φοβάμαι ότι κοιμούνται όλοι φίλε. Όλοι θέλουν και δεν θέλουν, αγαπάνε και δεν αγαπάνε, λογικεύονται και παραλογίζονται, ξέρουν και δεν ξέρουν. Στο μεταξύ ο άνθρωπος χάνεται. Ω, δώστε μου τα μέσα φίλε και θα δεις εσύ σχέδιο.

Αλλά, έτσι, για να πάρεις μια ιδέα, πρόσεξε: από ένα σημείο και μετά (κάτι που στο σχέδιο και στην φαντασία μου βλέπω να έρχεται γρήγορα: ευλογημένη ώρα) εγώ θα πω: μέσα σ' ένα μήνα από σήμερα (ή και μέσα σε μια βδομάδα και μέσα σε μια μέρα αν γίνεται) δεν θέλω να υπάρξει άνθρωπος να πεθαίνει από έλλειψη τροφής.

Κάνω τους λογαριασμούς μου, ανοίγω τα σύνορα, επιστρατεύω όλα τα αεροπλάνα, όλα τα πλοία και όλα τα τραίνα και αν δω και συμφέρει στον άνθρωπο και στο περιβάλλον του να μεταφέρω τους πεινασμένους στην τροφή αντί την τροφή στους πεινασμένους, αυτό και κάνω. Αφήνω δε τόσους ιθαγενείς στην πατρίδα τους όσους είναι απαραίτητοι για να διατηρήσουν όσο πράσινο υπάρχει, κι ασφαλώς επανέρχομαι σύντομα εκεί με τις πόλεις μου. Ναι! Μα αν όμως το πρόβλημα τής πείνας έγκειται σε εμφύλιο πόλεμο (για να μοιράσετε τους τάφους σας ρε γαιδούρια ή για να μοιραστούν εσάς τα σκουλήκια;): τους συντρίβω φίλε, τους λιανίζω, τους συνθλίβω, αρκεί να έρθει και να βασιλεύσει η τάξη και η δικαιοσύνη.

Λοιπόν, καταλαβαίνεις φίλε πού περίπου τριγυρνά το μιάλο μου. Είπαμε: **"δύναμη και δικαιοσύνη. Αν η δύναμη δεν υπάρχει για να υπηρετεί την δικαιοσύνη, τότε γιατί υπάρχει;**

Γι' αυτό λοιπόν εγώ που ξέρω ότι είμαι η δικαιοσύνη σου λέω πως δεν θα ησυχάσω μέχρις ότου πάρω αυτήν που χωρίς αυτήν γίνονται και τα δύο, και η δύναμη και η δικαιοσύνη, άχρηστα. Έτσι αντικειμενικός σκοπός μου δεν είναι άλλος από τούτον: η δύναμη, η ατσαλένια, η ακλόνητη και απεριόριστη δύναμη.

Κι ως γεγονός: εκεί συγκεντρώνω τις προσπάθειες μου, εκεί σημαδεύω και εκεί, ασφαλώς, κτυπάω. Ναι φίλε, κτυπάω, ναι, μόνο που δεν θέλω να θεωρήσεις το κτύπημα μου ...προσωπικό. Πες ότι κτυπάω την πόρτα σου γιά βοήθεια, πέστο φίλε. Στο κάτω-κάτω, για την ώρα, τι νομίζεις ότι κάνω; Σας ζητώ βοήθεια, σας ζητώ έλεος.

Ναι, σας το λέω καθαρά: βοηθήστε με για να σας βοηθήσω. Χρησιμοποιήστε με για να σας χρησιμοποιήσω, αξιοποιήστε με για να σας αξιοποιήσω. Έτσι είναι: πρόσφερε μου εσύ αυτό που έχεις και σου περισσεύει την ώρα που το χρειάζομαι και θα σου απαντήσω σύντομα με το δεκαπλάσιο. Ναι, θέλω δύναμη φίλε, ναι, θέλω απεριόριστη δύναμη, ναι, όμως ποτέ μια τυφλή δύναμη. Δες τίς προθέσεις, δεσ τίς διαθέσεις, δεσ τούς σκοπούς και δεσ τήν ειλικρίνεια φίλε. Σε σένα μιλάω, μ' ακούς;

Κατάλαβε το: έχεις μπροστά σου την καλύτερη φιλοσοφία, το καλύτερο σχέδιο και την καλύτερη στρατηγική. Το μόνο που ζητά από τους ανθρώπους είναι μια διέξοδο (γιατί της κλείσατε όλους τους δρόμους) για να κάνει το θαύμα της. Ανοίξετε της λοιπόν έναν δρόμο, ένα δρομάκι έστω για να προχωρήσει, χαρίστε της ένα χαμόγελο και λίγο δροσερό νερό στις ανηφοριές της και τα άλλα-α, τα άλλα φίλε - είναι ασφαλώς δική της ...υπόθεση.

Ναι ...φίλε, βλέπεις το δράμα μου: είμαι ικανός και έτοιμος για όλα, για την πιο αδυσώπητη δράση, κι όμως το μόνο όπλο μου είναι η γραφομηχανή και η πένα.

Δεν λέω: κάτι είναι κι αυτά. Κι αν σκόνταψε ο Λόγος μου πάνω στον φθόνο των Κυπρίων, αυτό δεν σημαίνει πως θα σκοντάφτει παντού και για πάντα. Ευτυχώς που αυτός ...μεταφράζεται και ευτυχώς που ο κάτοχος του ξέρει πεντέξι λέξεις από αγγλικά. Βέβαια θα δείξει το πράγμα, σύντομα θα δείξει.

Προς το παρόν όμως αυτό που σκέφτομαι είναι τούτο: από την στιγμή που ήρθε-όπως κι αν ήρθε-ο Λόγος μου και από την στιγμή που μπόρεσε - όπως κι αν μπόρεσε - να εκφραστεί, το θεώρησα καθήκον μου να τον θέσω ενώπιον των ισχυρών της Γης. Κι αν τον δεχθούν: ω, τι ευλογία θάναυ αυτή για τους ανθρώπους! Κι αν δεν τον δεχθούν: "αμάν τι έχει να γίνει!". Στρέφω τότε τα πλήθη ενάντια στις κυβερνήσεις κι ενάντια στο σύστημα τους. Ελπίζω ν' ανοίξουν τα μάτια τους. Διαφορετικά: αλίμονο σε όλους! Αν φέρετε τον Θεό στο σημείο να "κατεβάσει τα ουράνια στρατεύματα του για να ...τον ακολουθήσουν", τότε τι να σου πω; Θα φταίω μήπως εγώ ή ο ίδιος ο Θεός αν γεμίσουν την Γη με πτώματα;

Αλλά, αλλά, είπαμε: "θα δράσεις έτσι σαν να μην υπάρχω". Τόπαμε, ναι! Οπότε: διαγράφω τον Θεό και τα ουράνια στρατεύματά του από το σχέδιο μου. Κι έτσι λοιπόν τα δεδομένα που μας απομένουν είναι τούτα: Ιον: ένας πλανήτης στα πρόθυρα της πλήρους καταστροφής. Ζον: εγώ, ο Λόγος μου και η προσφορά μου να σώσω αυτό τον πλανήτη. Και Ξον: οι άνθρωποι, με την καρδιά και με το Λογικό τους, όσο, λέω, απ' αυτό τους απέμεινε.

Το δίλημμα ενώπιον τού οποίου θέτω τον κάθε άνθρωπο (ισχυρό και μη, επώνυμο και ανώνυμο) είναι τούτο: υπέρ ή εναντίον.

Προς το παρόν δοκιμάζω τούς ισχυρούς και τους επώνυμους. Και το θέμα το σκέφτομαι έτσι: είναι αρκετός ένας μόνο άνθρωπος απ' αυτούς να πει μια καλή κουβέντα εκεί όπου πρέπει για μένα και για την Πόλη μου και το θαύμα θα έχει αρχίσει. Και είναι αρκετό να αρχίσει να κτίζεται η πρώτη πόλη και τότε κανένας δεν το σταματάει. Πριν καλά καλά το καταλάβετε θα έχει παρασύρει τούς πάντες και τα πάντα.

Την συνέχεια την παίρνω από το τέλος ενός προεκλογικού μου κειμένου: *...γνωρίζετε το όμως: αυτό που κυβερνά την σκέψη και τις φιλοδοξίες μου δεν είναι τίποτε άλλο από μια βαθιά επιθυμία για τάξη, Υγία και ασφάλεια για κάθεμιά ξεχωριστά ανθρώπινη ύπαρξη. Στόχος μου, το ξαναλέω, είναι η "παγκόσμια πολιτεία", μια πλήρης, διαρκής και γόνιμη Ειρήνη κάτω από την σκέπη της Δικαιοσύνης ή, αν θέλετε, κάτω από την σκέπη ενός Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Γιατί, σημειώστε, αυτό τον Οργανισμό σκοπεύω πολύ σύντομα να αναλάβω και, διαλύοντας κάθε εθνικό στρατό, να τον καταστήσω το μόνο ένοπλο σώμα στην Γη. Τότε θα δείτε άνθρωποι. Θα καταστήσω τότε και σας μάρτυρες, κοινωνούς και μετόχους της ...Βασιλείας. Τότε θα δείτε..."*

Καταλαβαίνεις τώρα πού το πηγαίνω. Ούτε λίγο ούτε πολύ: να σου φάω την θέση.

Ναι φίλε. Μόνο που δεν θέλω να το κάνω πραξικοπηματικά παρά απλώς ...φιλικά ...φίλε. Τι λες; Έχεις την διάθεση και το θάρρος να με βγάλεις από την αφάνεια;

Σκέψου φίλε, σκέψου και δώσε μου την ευκαιρία να τιμήσω το όνομα τού "Συμφιλιωτή". Το ξέρεις αλλωστε πως μόνο σαν "Συμφιλιωτής" θα μπορέσω να δώσω την Παγκόσμια Πολιτεία. Και νάσαι σίγουρος: είναι το μόνο που επείγει να γίνει και είμαι ο μόνος που μπορεί να την δώσει. Γιατί έτσι είναι φίλε, έτσι είναι!

Κι αυτό που ζητώ τώρα από σένα είναι απλά και σκέτα τούτο εδώ: ετοιμάστε τον δρόμο έτσι ώστε ο επόμενος Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών να είμαι εγώ. Μην μου πεις ότι ενδιαφέρεσαι και για την επόμενη θητεία γιατί τότε τί κάναμε;

Καταλαβαίνεις. Προς το παρόν όμως κάνε τί θα κάνεις και στείλε με όπου θέλεις σαν μεσολαβητή. Από λεφτά πάντως δεν νιάζομαι, αρκεί να μην ψοφήσω πάνω στο ...καθήκον.

Για την ώρα: εδώ είμαι φίλε, εδώ είμαι και ψάχνω και περιμένω την ευκαιρία για να παίξω τον ρόλο για τον οποίο ήρθα πάνω σ' αυτή την Γη.

Αυτά φίλε, μόνο αυτά. Αντίο.

Επιστολή στον Δώρο Γεωργιάδη

Μακούντα, Μάρτιος 1993.

Δώρο Γεωργιάδη, νά που ήτανε γραπτό να βρεθεί και το δικό σου όνομα ανάμεσα στις σημειώσεις μου. Και την αφορμή την έδωσαν αυτές οι "αφετηρίες"² σου. Ανκαι βέβαια επεχείρησα κάποτε, πριν ένα περίπου χρόνο, να βρω το τηλέφωνο σου για να πούμε διο λόγια, όμως τελικά δεν τα κατάφερα. Κάποιος άλλος μάλιστα Δ. Γ. που πήρα μια φορά πειράχτηκε και έκλεισε το τηλέφωνο. Εν πάση περιπτώσει, τώρα ξέρω πού θα σε βρω και, έστω και τώρα, αν το θέλεις και συ, κάτι μπορούμε να πούμε.

Τώρα τι είναι εκείνο που με έσπρωξε τότε (ή τι είναι αυτό που με σπρώχνει τώρα) να σε πλησιάσω; Καλά, το πρώτο είναι τούτο: η ιδιοσυγκρασία σου. Μετά θα έλεγα: το χαμόγελο σου, κι αυτό: "ο παγκόσμιος πολίτης".³

Τι διαθέτω εγώ από την πλευρά μου; Τι να σου πω; Αυτά που απέδωσα σε σένα θα μπορούσα πολύ καλά να τα αποδώσω και σε μένα. Ναι, μόνο που σε μένα όλ' αυτά μπλέκονται μέσα σε μια δύνη ανικανοποίητων παθών, πόθων και φιλοδοξιών. Και παρόλον ότι εγώ πόνταρα πάντα στο "όλα ή τίποτα", όμως τώρα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είμαι αποφασισμένος για μια πλήρη δράση που θα δώσει ακριβώς πλήρη αποτελέσματα.

Πιά είναι αυτά τα αποτελέσματα που θέλω Δώρο; Βαρέθηκα να τα γράφω, ναι, αλλά, παρόλαυτά, γιατί να μην τα γράψω άλλη μια φορά για σένα; Ο Παράδεισος, φίλε. Ή: η παγκόσμια πολιτεία. Και παρά τήν ως τώρα απάθεια τών πάντων εγώ θα επιμείνω ως το τέλος. Καλώς ή κακώς εγώ έτσι την υπολογίζω την ζωή μου: αυτοκτονία ή αγώνας μέχρις εσχάτων για την παγκόσμια πολιτεία.

Τώρα: πώς είμαι εγώ και τι ζητώ από σένα; Τι να σου πω; Ίσως έχεις ακούσει ή διαβάσει κάτι από μένα τον τελευταίο καιρό γιατί συνέβη να αναμιχθώ στις προεκλογικές περιπέτειες αλλά, εν πάση περιπτώσει, θα είδες ότι φρόντισα να συνοδεύσω αυτή την επιστολή με κάποια κείμενα εκείνης τής περιόδου. Δες τα εσύ και θα πάρεις μια ιδέα.

Τι θέλω από σένα; Βοήθεια Δώρο, βοήθεια! Γιατί έτσι είναι: αν θέλετε - όποιοι θέλετε - να σας βοηθήσω, θέλω να με βοηθήσετε πρώτα εσείς. Δείτε και σκεφτείτε τό τι σας προσφέρω.

Κι έτσι: μιας και ήρθαν οι "αφετηρίες" είπα να πάρω την ευκαιρία για να κάνω μια ...εισβολή στους χώρους σας. Ίσως βέβαια αυτή να μην περνά μέσα από τις "αφετηρίες" (μιας και αποκλείομαι και δω "λόγω ηλικίας") όμως αυτό δεν με πολυσκοτίζει αφού αν πραγματικά θέλεις να με βοηθήσεις, τότε θα βρεις εσύ τον τρόπο για να το κάνεις.

Αν μου επιτρέπεται πάντως κάποιο σχόλιο πάνω στο "όριο ηλικίας" ήθελα να πω (κι ως μιάζει λίγο κοινοτοπία) πως είναι και η ηλικία κάτι το σχετικό. Ξέρεις εσύ με τι χαρίσματα έχει προικισθεί ένας άνθρωπος από την φύση ή την ...μελέτη; Ξέρεις πώς δείχνει; Αν είναι υγιής ή άρρωστος; Ξέρεις πόσα χρόνια θα ζήσει ή πόσα υπολογίζει να ζήσει; Ξέρεις εσύ πόσο νέος ή πόσο γέρος αισθάνεται; Ή, τέλος, ξέρεις πότε επιτέλους μπορεί να αποφασίσει να αξιοποιήσει ένα οποιοδήποτε ταλέντο του; Θα εισηγούμουν λοιπόν την ...αφαίρεση τού ορίου ηλικίας. Αν σκοπεύετε να δώσετε την ευκαιρία για κάποια "αφετηρία" δώστε την σε όλους. Δεν ξέρετε σεις τι μπορεί να συμβεί καμιά φορά. Φαντάζεστε δηλαδή ν' αφήσετε να χαθεί ένα πραγματικό - και ώριμο - ταλέντο μόνο και μόνο γι' αυτό το "όριο ηλικίας"; Δεν θάταν κρίμα;

Έτσι λοιπόν σκέψου το Δώρο, σκέψου το και: δική σου η απόφαση.

Κι όσο για μένα, σου λέω αυτό: εγώ σου χρωστούσα έτσι ή αλλιώς ένα γράμμα σ' αυτή την ζωή και θα τόπαιρνες αργά ή γρήγορα. Οι "αφετηρίες" απετέλεσαν απλώς την αφορμή.

Τώρα τι είναι αυτό που ήθελα να σου πω; Να, κάποια πράγματα, κάποια πράγματα για την ζωή και για τον θάνατο, κάποια πράγματα για το σήμερα και για το αύριο και κάποια πράγματα για έναν Παράδεισο και για μια Κόλαση.

Θ' αρχίσω τώρα πάντως μ' αυτό που, κατά πάσα πιθανότητα, θα αποσιωπούσα αν σου έγγραφα πριν έξι ή πριν δέκα μήνες. Κι αυτό έγκειται μάλλον σε κάποιο "εκτελεστικό" ταλέντο

2 Οι Αφετηρίες ξεκινούσαν τότε σαν μια τηλεοπτική εκπομπή που φιλοδοξούσε να δώσει την ευκαιρία σε κάποια νέα πρόσωπα να παρουσιάσουν κάποια χαρίσματα τους στο τραγούδι, στην σύνθεση, στον χορό, στο θέατρο και στον στίχο.

3 Συγκεκριμένα τραγουδούσε ένα τραγούδι μ' αυτόν, αν δεν κάνω λάθος, τον τίτλο.

μου στο τραγούδι. Μα πώς να σου δώσω τώρα να καταλάβεις; Να, πρέπει να ...φροντίσεις για κάποια ευκαιρία για να το ακούσεις. Σου το λέω πάντως πως είναι γεγονός: αγαπώ, πονώ και... εκτελώ τόσο όμορφα τόσα τραγούδια (βασικά: νέο κύμα, Λάκη Παπά, Ψαριανό, Ζωγράφο, Πόπη Αστεριάδη, Πουλόπουλο, Καίτη Χώματά, Αρβανιτάκη κτλ κτλ, ακόμα και λαϊκά τραγούδια) λες και τα έχω γράψει ο ίδιος.

Ναι, ναι, είναι γεγονός, όσο ακριβώς γεγονός είναι πως δεν μπορώ να συνθέσω ούτε μια μελωδία, ούτε και την πιο άχαρη. Δεν είμαι σχεδόν ικανός να ξεχωρίσω ένα απλό "ντο" από ένα "ρε". Πού να πηγαίναμε δηλαδή και σε υφέσεις ή διέσεις κτλ; Θέλω όμως να πιστέψεις πως όσα σου έγραψα πριν πάνω στο "εκτελεστικό" μου ταλέντο είναι μια πραγματικότητα και, έστω και τώρα, θέλω οπωσδήποτε να το ...εκμεταλλευτώ. Ασημος δεν ...βλέπω να είμαι και για "γέρος" δεν φατσάρω. Μπορεί κανείς να με ...παρουσιάσει, αρκεί να το θέλει, ενώ, συν τοις άλλοις, έχω το καλύτερο όπλο που κάνει οποιοδήποτε ταλέντο να διαρκεί: έχω την Υγία.

Υπόψιν λοιπόν: σου αφήνω την πρωτοβουλία για το ...ραντεβού.

Τώρα το άλλο που ήθελα να σου πω είναι αυτή η πρόταση: η ίδρυση ενός νέου πολιτικού κινήματος. Κοίταξε Δώρο: είναι πολύ πιθανόν να μην πάρω απάντηση από καμιά από τις 40 τόσες κυβερνήσεις στις οποίες έγραψα προσφέροντας τις υπηρεσίες μου για να κτιστεί αυτή η πολη που σχεδίασα. Μπορεί πάλι να μην πετύχω στον στίβο καπια μεγαλα μου όνειρα. Μπορεί το ένα, μπορεί το άλλο. Μπορεί τέλος πάντων όλα να πάνε στραβά. Βέβαια εγώ σκέφτομαι πολλά σενάρια. Ότι περνά από το κεφάλι μου είναι υπό μελέτην και δεν απορρίπτω τίποτα πριν το σκεφτώ καλά.

Ναι, αλλά, προς το παρόν Δώρο είμαι εδώ στην Κύπρο, όπως είσαι και συ. Μην το ξεχνάς: είμαι αυτός που προτιμά μια "επανάσταση δοξαριών" από μια "επανάσταση αυτομάτων", πράγμα που σημαίνει, αν το κατάλαβες Δώρο, πως θέλω τούς ανθρώπους τής τέχνης (ιδίως τής μουσικής) να πρωτοστατήσουν στο ξεκίνημα, στην εξέλιξη και στην εδραίωση αυτής τής επανάστασης.

Αφού έτσι ή αλλιώς οι ορθόδοξοι πολιτικοί αποδεικνύονται τελείως ανίκανοι να δώσουν λύσεις, τότε ας τις δώσουν οι μη ορθόδοξοι πολιτικοί, ας τις δώσουμε εμείς, εμείς οι ...καλλιτέχνες.

Σκέψου Δώρο, σκέψου καλά. Και αν θέλεις και το όνομα τού κινήματος, είν' αυτό: "οι γαλάζιοι". Κι αυτό γιατί απλούστατα το γαλάζιο είναι το πιο οικουμενικό χρώμα, είναι το χρώμα τού ουρανού και το χρώμα τής θάλασσας, είναι το χρώμα ακριβώς που αντιπροσωπεύει την "παγκόσμια πολιτεία".

Κι αν θέλεις και τον "Υμνο" τού κινήματος, ειν' αυτός: η "Ειρήνη", τού Γιάννη Μαρκόπουλου.

Σκέψου Δώρο. Με την απόφαση που θα πάρεις μπορείς να καθορίσεις κατά κάποιο τρόπο το μέλλον μου και το μέλλον τής Γης αλλά είναι σίγουρο-μην έχεις αμφιβολίες γι' αυτό - πως θα καθορίσεις επίσης και το δικό σου μέλλον. Σκέψου Δώρο, σκέψου και: εδώ είμαι.

Κώστας Κυριάκου, Ούτοπος.

Υστερόγραφο: ίσως στείλω κανένα ..ποίημα για τις "αφετηρίες", ίσως και όχι.

K. K.

Ενα... ποίημα.

Το σκηνικό τού πόνου ίδιο πάντα και απaráλλαχτο
κάθε πρωί.

Ίδια τα φεγγάρια κι οι ήλιοι, τα χρώματα και οι ανάσες
μιας άνοιξης που έρχεται και φεύγει καλπάζοντας.

Και μια κραυγή ανακατεμένη με το τίποτα, ίδια η
απελπισία πριν το τέλος που ξεπροβάλλει.

Οι ήχοι έρχονται ξεροί από τον ορίζοντα
κι εγώ εδώ στο κέντρο τού Παντός
πασκίζω να χαράξω στον τόπο και στον χρόνο

εικόνες και πράξεις στυγνές,
σχέδια, σκίτσα και οράματα,
δάκρυα και κλάματα που ήρθαν και δεν έφυγαν.
Οιμωγές και ουρλιαχτά, χάδια και αγκαλιάσματα
ψυχών.

Αναμνήσεις πικρές, φαρμακωμένες, και έρωτες χωρίς
προοπτική. Ένα όνομα, κι άλλο όνομα, κι ύστερα άλλο,
κι άλλο, όσα ήρθαν και όσα πέρασαν από τούτη την Γη.
Σπηλιές και αβύσσους, μέρες τού πόθου αξιμέρωτες,
βράχια, δροσιά και κύματα.

Λαχτάρες και όνειρα που γεννιούνται την μια μέρα για να πεθάνουν την άλλη.
Χρόνος στον χρόνο, χρώμα στο χρώμα κι άνοιξη στην άνοιξη. Πόνος στον πόνο,
αίμα στο αίμα, βόλι στο βόλι, φωτιά στην φωτιά.

Πιός σκάρωσε άνθρωποι αυτό το δράμα;

Πού είναι, τι απέγιναν εκείνες οι καρδιές σας;

Τι απέγιναν άνθρωποι τα μάτια σας;

Πού είναι; Πού χάθηκαν;

Πού χάθηκαν τα όνειρα των παιδιών;

Παλιάτσοι, τσαρλατάνοι και θεατρίνοι, καρφιά και σφυριά, φτωχοί και
μεγιστάνες, ανδρείκελα όλοι και γυνείκελα καθελογής, όλα φτηνές απομιμήσεις
κι απάτη.

Πιός σας έχει δώσει αυτούς τους ρόλους;

Το Εγώ και ο Οίκος, το Σύστημα και το Πολίτευμα.

Πιός σας έχει δώσει αυτή την μορφή;

Ο κόσμος σας -αυτός ο κόσμος!- "ένα καράβι που
ολοένα καταποντίζεται".

Κι εγώ θυμάμαι κάποιον Μάριο από το "μια φορά κι έναν καιρό":

μωροί ξυπνήστε, είναι σάπιοι οι τοίχοι σας, είναι σάπια τα
στηρίγματα σας, είναι σάπιες οι καρδιές σας ... Μάριε...

Ένας ολόκληρος Ήλιος κι ένας ολόκληρος Παράδεισος χτυπάει κάθε
μέρα την πόρτα σας για να του ανοίξετε κι εσείς δεν έχετε το θάρρος
να τον αντικρίσετε.

Μα τι συμβαίνει τέλος πάντων;

Υπάρχει λογική στις σκέψεις και στα έργα σας;
Αποδείξτε το τουλάχιστον.
Δεν βλέπετε τι συμβαίνει γύρω σας;
Πού πάτε; Δεν βλέπετε;
Δεν υπάρχει, άνθρωποι, σχέδιο στα σχέδια σας, δεν υπάρχει λογική
στους λογισμούς σας, δεν υπάρχει σύστημα στο σύστημα σας.
Όλα καταποντίζονται: καράβια, στεριές και όνειρα.
Δεν υπάρχει τέλος στον πόνο σας . Δεν υπάρχει τέλος στην νύκτα
σας.

Για λίγα Μαθηματικά.

Μακούντα, Μάρτιος 1993.

..... Λοιπόν, φίλοι Ευρωπαίοι, μετά την άρνηση των Κυπρίων να μου δώσουν την θέση που πρέπει στην ζωή και στο πεπρωμένο τους, η ιδέα που γυρίζει στο μυαλό μου είναι πως πρέπει τώρα να ζητήσω αυτή την θέση ανάμεσα σας. Και θα επιμείνω φυσικά να σας δίνω τις ευκαιρίες την μια κατόπιν τής άλλης (έτσι ακριβώς όπως τις έδινα και στους Κυπρίους) μέχρι να είμαι σίγουρος πως τις χάσατε τελείως, και όλες. Μετά απ' αυτό: ο σώζων εαυτόν σωθείτω.

Αλλά... αλλά, είναι, νομίζω, λογικό, να μην ξεκινώ τώρα αυτό το εγχείρημα παρά με την συγκεκριμένη ελπίδα πως εσείς τουλάχιστον θα αποδειχθείτε άνθρωποι με λογική και με θάρρος και δεν θα επιτρέψετε να χαθεί αυτή η ευκαιρία που θα δώσει ακριβώς στην ανθρωπότητα την δυνατότητα μιας Αναγέννησης.

Όμως: για να σας εισαγάγω λίγο στο παρελθόν μου (αφού μπορεί κανείς να εννοήσει καλύτερα μια ιδέα έχοντας στα χέρια του κάποιες στοιχειώδεις πληροφορίες για κείνον που τις εκφράζει) σας λέω πως συμβαίνει ώστε να είμαι... συγγραφέας. Έγραψα δηλαδή εδώ και δέκα και πλέον χρόνια ένα βιβλίο σε δέκα τόμους και έδωσα σ' αυτό τον ίδιο τίτλο που έδωσε και ο Χίτλερ στο δικό του: Ο ΑΓΩΝ ΜΟΥ.

Δεν θέλω να σας φοβίσει ο τίτλος του γιατί απλούστατα πρόκειται για τον δικό μου ΑΓΩΝΑ και σας υπόσχομαι, με λίγη βοήθεια από τον καθένα που μπορεί να την προσφέρει, να κάνω εγώ τόσο καλό στον κόσμο όσο έχει κάνει εκείνος κακό. Αυτό που βλέπω όμως, εν πάση περιπτώσει, είναι πως είναι τόσο θαυμάσιο εκείνο το βιβλίο όσο είμαι και γω. Τον τελευταίο μάλιστα χρόνο έγραψα 25 προεκλογικά κείμενα, ομιλίες και επιστολές, και είναι και πάλι σίγουρο πως θα θαφτούν έτσι όπως θάφτηκε κι εκείνο το βιβλίο μου αν βασιστώ και πάλι στους Κυπρίους και στην πνευματική και πολιτική τους διάνοηση.

Που λέτε λοιπόν: όταν εγώ κατάλαβα πως είχα οδηγήσει την κοσμοθεωρία μου σ' ένα τέρμα, η πρώτη μου έγνια ήταν να δώσω ακριβώς την κατάλληλη διέξοδο σ' αυτή την κοσμοθεωρία. Και έτσι, σαν ο δημιουργός τής πρότασης: "δώστε μου εξουσία και θα φέρω εδώ κάτω την Βασιλεία των Ουρανών", έστρεψα τις προσπάθειες μου κατευθείαν στο κέντρο τού στόχου: εκτελεστική εξουσία, πράγμα που στην κυπριακή ... διάλεκτο σημαίνει: **προεδρία**.

Έτσι ένα χρόνο πριν τις τελευταίες εκλογές που έδωσαν την εξουσία στον Γλαύκο Κληρίδη έγραψα κάποιες επιστολές σε πολιτικούς αρχηγούς ή ... παράγοντες αποβλέποντας σ' αυτό που απεκάλεσα ήδη "διπλωματικό πραξικόπημα". Και ενώ ... όλα έδειχναν πως οι επιστολές μου θα πετύχαιναν τον σκοπό για τον οποίο γράφτηκαν και πως το σύστημα θα κατέρρευε, οι κύριοι ακριβώς που έπρεπε να έπαιρναν τις αποφάσεις έπαθαν ό,τι έπαθε και ο Αννίβας μπροστά στα τείχη τής Ρώμης: λύγισαν μπροστά στον Νόμο, στο Σύνταγμα και στο Πολίτευμα.

Βέβαια εγώ δεν τα έβαλα κάτω και - παρά τα φτωχικά μου μέσα-πάλεψα μέχρι την τελευταία στιγμή για να δώσω ένα τέλος στο σύστημα. Στο κάτω κάτω αν με αρνήθηκαν οι πολιτικοί αρχηγοί, υπήρχε και ο λαός, ο κυρίαρχος(!) λαός. Η ιστορία των τελευταίων χρόνων μάς είχε δώσει παραδείγματα και παραδείγματα όπου ολόκληρα καθεστώτα κατέρρευσαν και ολόκληρες εξουσίες άλλαξαν χέρια από την μια μέρα στην άλλη κάτω από την πίεση τού πληθους. Τα είδατε και μόνοι σας.

Καταλαβαίνετε. Έτσι λοιπόν: αν το Σύνταγμα με αποκλείει τι έγινε; Αν ο λαός είναι μαζί μου χέζουμε και διαολοστέλνουμε το Σύνταγμα ομάδα. Τάχα είχε λογικό λόγο αυτός ο αποκλεισμός; Όταν ο ίδιος ο δημιουργός τής θρησκείας αυτού τού κράτους πέθανε στα 33 του και όταν ο άνθρωπος που δόξασε το ελληνικό όνομα όσο κανείς (ο Μεγάλος Αλέξανδρος) πέθανε κι αυτός, επίσης, στα 33 του, πώς τολμά το Σύνταγμα να αποκλείει εμένα (τον άνθρωπο δηλαδή που σκοπεύει να επισκιάσει με τον Λόγο και με το Έργο του τους μεγαλύτερους άνδρες τής Ιστορίας) από του να γίνω Πρόεδρος μισού νησιού μισού εκατομμυρίου ανθρωπων όταν εγώ είχα κλείσει κιόλας τα 34 μου και προχωρούσα;...

Ξεκίνησα αυτό τον Αγώνα έχοντας σαν άνθρωπος όλους τους ανθρώπους εναντίον μου, σαν Κύπριος όλους τους Κυπρίους, σαν πολίτης όλους τους πολίτες και όλο το πολίτευμα και σαν κουμμουνιστής όλους τους ...ΑΚΕΛιστές. Σαν δημο-κράτης όλους τους ... δημοκράτες και όλη την Δημοκρατία, σαν αριστοκράτης όλη την ... αριστοκρατία, σαν ολιγαρχικός όλη την ολιγαρχία (του πλούτου ή όχι), σαν μοναρχικός όλους τους ... άρχοντες και σαν δικτατορικός όλους τους δικτάτορες (στην πραγματικότητα δηλαδή: όλους). Βλέπετε εγώ είχα κάποια κοινά σημεία με όλους ανεξαιρέτως. Τα ήξερα και εγώ έτσι όπως τα ήξεραν και κείνοι, ναι, μόνο που υπήρχαν και τα μη κοινά σημεία και είναι αυτά κυρίως που καθορίζουν τις περισσότερες φορές τις προοπτικές για μια συμμαχία ή μια σχέση. Όλοι ανεξαιρέτως νιάστηκαν πολύ λίγο-ή και καθόλου-για τα επιχειρήματά μου, επιχειρήματα τα οποία, όταν τεθούν ενώπιον οποιουδήποτε λογικού ανθρώπου δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει πως αυτά είναι -όντως-... ακαταμάχητα.

Αλλά επειδή είναι σίγουρο πώς και εσείς θα μπερδευτήκατε με όλες αυτές τις αντιθετικές πολιτικές (ή και άλλες) πεποιθήσεις μου θα προσπαθήσω με λίγα λόγια να σας ... ξεμπερδέψω. Σημειώστε όμως πρώτα πως αυτή εδώ η ζωή αποτελεί ακριβώς μια σύνθεση αντιθέσεων (τόπε ο Ηράκλειτος) και πως ο άνθρωπος είναι αυτό ακριβώς το *Ον* των *Όντων* που συνθέτει μέσα του όλες αυτές τις αντιθέσεις οι οποίες όταν εξωτερικεύονται γνήσια τον κάνουν να είναι αυτός που πρέπει να είναι.

Λοιπόν: πρώτον: εγώ είμαι μεν δημο-κράτης αλλά μόνο από την άποψη ότι πιστεύω πως η πραγματική δημοκρατία δεν είναι η δημοκρατία που ξέρετε ή που σας έχουν μάθει αλλά αυτό ακριβώς το καθεστώς που θα καταστήσει τούς Δήμους κράτη. Μην ξεχνάτε πως η λέξη Δημοκρατία είναι μια σύνθετη ελληνική λέξη. Και αν την μοιράσετε στα δύο θα δείτε πως τα μέρη που την κάνουν είναι η λέξη "δήμος" (που σημαίνει ακριβώς: πόλις) και η λέξη "κράτος". Για μένα δηλαδή όλη η Δημοκρατία σας είναι ένα φιάσκο, μια Ουτοπία που έγινε πραγματικότητα εις πείσμαν τής λογικής, απόδειξη κι αυτό πως εδώ πάνω όλα μπορούν να γίνουν πράξη, τόσο τα θαύματα αφροσύνης όσο και τα θαύματα ορθοφροσύνης.

Κι όσο πάλι για το "κουμμουνιστής", κοιτάξετε. Ως γεγονός: είμαι κουμμουνιστής, και μάλιστα καθαρός. Κι ασφαλώς όσα κουμμουνιστικά καθεστώτα κι αν καταρρεύσουν και όσα κουμμουνιστικά κόμματα κι αν τεθούν εναντίον μου, εγώ δεν πρόκειται να αρνηθώ την ιδεολογία μου, τόσο μάλλον γιατί την κατέκτησα. Και είμαι - δηλώνω - μεν κουμμουνιστής αλλά όχι... Μαρξιστής. Εγώ είμαι... μάλλον: Πλατων-ιστής. Και κυρίως: εγώ είμαι θεϊστής. Και κάτι παραπάνω μάλιστα: ο Απεσταλμένος τού Θεού στην Γη των ανθρώπων.

Ναι, ναι, κι έτσι, για να ξηγιέμαι- έγραψα αλλού: *από την στιγμή που υπάρχει ανάγκη για την ύπαρξη ενός κράτους, μιας πόλης ή έστω και ενός χωριού και από την στιγμή που παίρνεις από όλους για να κάνεις δρόμους, σχολεία, γέφυρες ή νοσοκομεία ή από την στιγμή που παίρνεις από τους νέους για να δώσεις στους γέροντες κτλ κτλ, τότε, λέω, κάνεις αναγκαστικά τον κουμμουνισμό πράξη και έργο.* Το θέμα είναι λοιπόν αν έχεις γνώση και συνείδηση αυτού που κάνεις, πόσο καλά κάνεις ό,τι κάνεις και, ακόμα, πόσο καλύτερα θα μπορούσες να κάνεις αυτό που κάνεις.

Για μένα πάντως υπάρχει μια αρχή: όσο πιο κουμμουνιστικά ενεργεί ένας κυβερνήτης τόσο πιο ευεργετική θα είναι για τον λαό του η διακυβέρνηση του. Γιατί εάν πράγματι οι αρχές τής δικαιοσύνης και της ισότητας έχουν αξία, τότε μόνο σε ένα κουμμουνιστικό καθεστώς θα μπορούσαν να εδραιωθούν και μόνο σε ένα κουμμουνιστικό καθεστώς θα μπορούσαν να εξαλειφθούν όλες αυτές οι δομές που διαχωρίζουν τους ανθρώπους σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, σε πλούσιους και φτωχούς, σε εργάτες και σε κηφήνες, σε είλωτες και σε παράσιτα.

.....Δημοκράτης λοιπόν, κουμμουνιστής, ολιγαρχικός και μοναρχικός. Ναι, ναι το φαντάζεστε; Είναι πάντως η αλήθεια. Κι ως γεγονός η δική μου άποψη είναι τούτη: πως το αληθινό πολίτευμα είναι ένα και είναι αυτό ακριβώς που πετυχαίνει με μαεστρία τον συγκερασμό και των τριών γνωστών πολιτευμάτων: την δημοκρατία, την ολιγαρχία και την μοναρχία.

Παρακολουθήστε με παρακαλώ: όταν-λέω-ακόμα και η ίδια η Δημοκρατία εκλέγει τον Πρόεδρο ή τον Πρωθυπουργό της και του δίνει εξουσίες για να κάνει το πολίτευμα

λειτουργήσιμο, τότε θεωρώ πως η Μοναρχία είναι το ένα σκέλος τού σωστού πολιτεύματος.

Αλλά: όσο ικανός και να είναι αυτός ο Ένας είναι επόμενο πως μόνος του δεν μπορεί να πετύχει τίποτα. Αναγκαστικά λοιπόν θα μεταβιβάσει εξουσίες σε μια μειοψηφία που να μπορεί να την ελέγχει για να κάνει το πολίτευμα ακόμα πιο λειτουργήσιμο. Και αν αυτή η μειοψηφία πάλι δεν δώσει εξουσίες σε άλλους και εκείνοι σε άλλους κτλ κτλ έτσι ώστε αυτή η εξουσία να προσεγγίζει τα στρώματα τού λαού, τότε και πάλι δεν γίνεται τίποτα.

Αυτό που λεω με διο λογια είναι πως η Μοναρχία εμπεριέχει μέσα της την Ολιγαρχία όπως ακριβώς η Ολιγαρχία εμπεριέχει την ... Δημοκρατία. Ναι, ναι.

Α, κι όσο για τα φλερτ μου με την Δικτατορία, σημειώστε: πρώτον: "δεν μπορείς να καταδικάσεις μια δικτατορία απλώς και μόνον γιατί είναι δικτατορία. Είναι προτιμότερο και φρονιμότερο να δεις πρώτα τις προθέσεις και τα έργα της. Άλλωστε εγώ προσωπικά επιμένω στην χρήση τού όρου έστω και από τούτη και μόνον την άποψη: για το κάθετί που θέλεις να κάνεις (από το χειρότερο ως το καλύτερο) χρειάζεσαι μια εξουσία αποτελεσματική, μια εξουσία που θα παίρνει πρωτοβουλίες και θα δίνει πρωτοβουλίες.

Κι όσο για μένα: σκόπευα, και σκοπεύω ακόμα, να δώσω τα καλύτερα, τα θεαματικότερα και - γιατί όχι; - τα δημοφιλέστερα αποτελέσματα.

Κοιτάξετε: θα μπορούσα ποτέ εγώ να έκτιζα καινούριες πόλεις σαν Πρόεδρος; Θα μπορούσα ακόμα να ισοπέδωνα τις παλιές ή να επέβαλλα τον ελεύθερο έρωτα, την Ευγονική ή την Μητριαρχία (γιατί σ' αυτά ακριβώς απέβλεπα και γι' αυτά ακριβώς- αλλά και για άλλα- κυνήγησα την εκτελεστική εξουσία); Ξέρετε πως θάταν αδύνατο. Μόνο σαν δικτάτορας και, μάλιστα σαν "κουμμουνιστής δικτάτορας" θα μπορούσα να πραγματοποιήσω το σχέδιο και το πρόγραμμα μου. Έτσι σκεφτόμουν ασφαλώς και -ασφαλώς- μίλησα και έγραψα αναλόγως χωρίς να φοβηθώ τίποτα και κανέναν.

Έτσι λοιπόν πάνω σε σκέψεις και σκέψεις τού είδους: πώς μπορούμε να υποστηρίξουμε έναν άνθρωπο που διακηρύσσει ότι θα γίνει δικτάτορας, θα καταλύσει το Σύνταγμα και το Πολίτευμα, θα διαλύσει την Βουλή και τα Κόμματα, θα καταργήσει το χρήμα και θα ισοπεδώσει τα σπίτια τού κόσμου; Και πώς να υποστηρίξεις έναν κουμμουνιστή καθ' ήν στιγμήν ολόκληρο το κουμμουνιστικό στρατόπεδο έχει καταρρεύσει, κτλ κτλ, να που τελικά δεν βοήθησε κανείς για να τροποποιηθεί δημοκρατικά το Σύνταγμα ώστε να διεκδικήσω νόμιμα την εξουσία.

Παρόλαυτά εγώ επέμεινα ως το τέλος όντας σίγουρος πως μια Ιδέα σαν την δική μου δεν ήταν δίκαιο να λυγίσει μπροστά στο δικό τους Σύνταγμα και πως ήταν χίλιες φορές πιο επείγον να θριαμβεύσει ο δικός μου Λόγος παρά η δική τους παραφροσύνη, η δική μου Γνώση παρά η δική τους άγνοια. Φαίνεται όμως πως οι Κύπριοι προτίμησαν να παραμείνουν τα ίδια και απaráλλαχτα κοροΐδα όπως τους ξέρω εδώ και είκοσι χρόνια.

Βέβαια αντιλαμβάνομαι πως είναι δύσκολο να πεις σ' έναν άνθρωπο πάνω στις πείνες του: "σταμάτα να τρως χρήμα, δεν κάνει για το στομάχι σου, θα σε βλάψει", και να σε ακούσει, το ήξερα βέβαια αλλά, παρόλαυτα, θεώρησα καθήκον μου να τους προσφέρω κάτι που θα τους ωφελούσε, έστω και αν αυτό δεν ήταν τόσο δελεαστικό όσο το χρήμα.

Έτσι λοιπόν αντί να παραδώσουν εκείνοι σε μένα τις στάχτες τού συστήματος, όπως τους το ζήτησα, λίγο έλειψε να παραδώσω εγώ τις δικές μου στάχτες σε κείνους. Κι έτσι με μένα έξω από τον Αγώνα, έγινε η μάχη μεταξύ επιχειρηματιών. Και νά που τελικά παρέδωσαν την εξουσία οι κότες στα γουρούνια, οι λύκοι στις ύαινες και τα βόδια στα γαϊδούρια έτσι όπως την πήραν: με πομπές και με παράτες. Έτσι και πάλι αυτοί κέρδισαν, αλλά και εκείνοι που έχασαν αισθάνονται κερδισμένοι. Ο ένας κέρδισε ηθικά, ο άλλος ιδεολογικά και ο άλλος ... αισθηματικά. Στο κάτω κάτω υπάρχει και η επόμενη φορά, ενώ το μερίδιο τους στην μικρή οθόνη δεν το χάνουν με τίποτα. Έτσι κι αλλιώς αυτή η δημοκρατία λειτουργεί με όλους τους προέδρους.

Πιστέψτε με: εκτός από το χρήμα, την προαγωγή και το βόλεμα, ακόμα κάτι που ενδιαφέρει τούς Κυπρίους είναι τούτο: το να μπουν στις εφημερίδες, στα ράδια και στις τηλεοράσεις: να τους διαβάσουν, να τους ακούσουν και να τους ...καμαρώσουν οι συγγενείς και οι φίλοι. Κι όσο για την πολιτική: μωρέ η επιχείρηση να πάει καλά κι ας πάει στον διάολο η πολιτική.

Αυτό άλλωστε γίνεται πάντα με την πολιτική: από διάολο σε διάολο, από βρόντο σε

βρόντο, από γαϊδούρι σε γαϊδούρι και από κότα σε κότα, σε τι μπορεί να ελπίζει; Κι αυτό γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν πραγματικοί πολιτικοί. Πολιτικός σήμερα στον κόσμο είμαι εγώ (συμπαθάτε με γιατί το ξέρω και γιατί, ακόμα, το λέω. Οι επωνυμιοί Κύπριοι πάντως δεν με συγχώρεσαν ποτέ γι' αυτό), όμως είναι φανερό πως όλοι αυτοί οι ομόθησκοι και ομόφυλοι μου με προτιμούν πεθαμένο παρά ζωντανό. Κι ως γεγονός: προσωπικά αισθάνομαι συντριμμένος, νικημένος, χαμένος, αισθάνομαι πεθαμένος και γυρεύω απεγνωσμένα διέξοδο.

Πιστέψτε με: έτσι ακριβώς αισθάνομαι: πεθαμένος, χαμένος και -κυρίως- άχρηστος. Ναι, αν και, αν το καλοσκεφτούν είναι, πιστεύω, σε θέση να δουν πως οι χαμένοι και οι πεθαμένοι είναι πρώτοι εκείνοι, είτε είναι νικητές είτε όχι, είτε αισθάνονται νικητές είτε όχι.

Μα πέστε μου: πιά νίκη αξίζει το όνομα τής νίκης όταν αυτή επιτυγχάνεται σε βάρος τής ίδιας τής ζωής τους; Και πιοί μπορούν να ελπίζουν σε ...εποικοδομητική αντιπολίτευση όταν έχασαν την ευκαιρία για να δώσουν σάρκα και οστά στην μεγαλύτερη επανάσταση τής ιστορίας, στην Επανάσταση εκείνη που *"θα έκανε το σοβιετικό εγχείρημα να μιάζει με φτηνή πρόβα ηθοποιών τής πεντάρας"*; Πιοί;

Αρκετά ασχολήθηκα όμως μ' αυτούς, αρκετά ήλπισα απ' αυτούς, αρκετά απελπίστηκα και αρκετά τους σιχάθηκα, τόσο που με ευχαρίστηση θα έβλεπα τα πτώματα μερικών καθικιών σπαρμένα στην γη.

Αλλά, είπαμε: ο Απεσταλμένος τού Θεού δεν πρέπει να είναι εκδικητικός, όσο κι αν έχει πάθει, ναι, αλλ' όμως δεν μπορεί και να αποσιωπά για πάντα τα συναισθήματα του.

Τώρα λοιπόν εγώ έχω να κάνω μαζί σας. Ας πούμε πως η Κύπρος και οι Κύπριοι ήταν μέρος τού δρόμου μου, ενός δρόμου που δεν γυρίζει πλέον πίσω. Και σας ζητώ λοιπόν να μου δώσετε εσείς την δύναμη ώστε να πετύχω μαζί σας αυτά που δεν πέτυχα με τους Κυπρίους.

Πιά είναι αυτά; Πρώτον: ένα παγκόσμιο κράτος που θα μοιράζει εξίσου τα αγαθά και τις έγνιες του σε όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους σ' αυτή την Γη.

Δεύτερον: μια παγκόσμια γλώσσα (την ελληνική, αν θέλετε), κάτι που όμως δεν εξυπακούει καθόλου την κατάργηση των εθνικών γλωσσών ή διαλέκτων.

Τρίτον: μια παγκόσμια θρησκεία, μια θρησκεία που θα δώσει στον άνθρωπο την δυνατότητα να λατρεύσει με την ίδια του την ζωή τον Θεό αλλά και τις ...θεότητες, με πρώτη-είπαμε-απ' όλες την ...γυναίκα.

Τέταρτον: έναν παγκόσμιο Νόμο και ένα παγκόσμιο Δίκαιο ενώπιον τού οποίου όλοι θα τυγχάνουν τών ίδιων δικαιωμάτων (για τροφή, στέγη, ντύσιμο, έρωτα, κτλ) και των ίδιων υποχρεώσεων (για εργασία, πειθαρχία, κτλ).

Πέμπτον: ένα παγκόσμιο νόμισμα (για όσο καιρό θα είναι αναγκαίο, αφού θα είναι στόχος τής νέας εξουσίας να καταργήσει το χρήμα), αγαθά και υπηρεσίες που θα πωλούνται και θα αγοράζονται παντού το ίδιο.

Παρακάτω: καινούριες πόλεις, κοινές για όλους τους ανθρώπους στην Γη, στα μέτρα ακριβώς τού ανθρώπου, πόλεις όπου δεν θα υπάρχει ανάγκη ούτε για ένα αυτοκίνητο σ' αυτές (εκτός και αν μεταφέρει φορτίο), ούτε για μια μοτόρα ή ένα ποδήλατο, ένα κομπιούτερ ή ένα γαϊδούρι. Πόλεις-λέω, και δείτε το σχέδιο⁴ - με τάξη, σχήμα και πλήρες σχέδιο πριν καν μπει η πρώτη πέτρα, πόλεις που θα κάνουν χρήση τών φυσικότερων δυνατών επιλογών συντήρησης, εκμετάλλευσης και ανάπτυξης τού ανθρώπου και της φύσης και που θα αποτελέσουν τον πυρήνα ενός νέου παγκόσμιου συστήματος ηθικής και πολιτικής τάξης.

Για την συμπλήρωση όμως της εικόνας αυτής της καινούριας τάξης πραγμάτων σάς λέω πως στοιχεία αυτού του καινούριου καθεστώτος θα είναι επίσης η Ευγονική και η Μητριαρχία, πράγμα που σημαίνει περίπου ότι "κάθε γυναίκα θα είναι ελεύθερη- και μαζί υποχρεωμένη-να ικανοποιεί σεξουαλικά-και με κάθε ...μέσον-αρκετούς άνδρες αλλά θα έχει εκείνη το απόλυτο και αναφαίρετο δικαίωμα να κυοφορεί το σπέρμα τών πιο υγιών, ωραίων και ικανών ανδρών και να δίνει, κατόπιν, στο παιδί το δικό της όνομα.

Κτλ, κτλ.

Κάπου εδώ λοιπόν θα μπορούσα να σας ρωτήσω: μπορείτε, νομίζετε, να αδιαφορήσετε

---

⁴ Το σχέδιο με το οποίο συνόδευα αυτό το κείμενο ήταν περίπου αυτό που είδατε και πριν με την διαφορά ότι τα 3 χιλιόμετρα τής πόλης τα έκανα τέσσερα, αύξανα ανάλογα τα περπατήματα και ανέβαζα τον πληθυσμό της στις 144.000.

και σεις - όπως οι Κύπριοι-μπροστά σε μια τέτια Ιδέα; Μπορείτε να κάνετε και σεις έτσι σαν να μην ακούσατε ποτέ τίποτα γι' αυτήν;

Γιά σκεφθείτε ρε παιδιά και λίγο...μαθηματικά: οι πόλεις σας είναι τέτιες, τα επαγγέλματα σας τέτια και οι συνήθειες σας τέτιες που είναι τόσο πιθανό να βρείτε την Υγία όσο είναι πιθανό να έχει γίνει αυτός ο θαυμάσιος κόσμος έτσι στην τύχη, από μια διαδικασία συμπτώσεων.

Σκεφθείτε: πόσο ακόμα αντέχει το περιβάλλον σ' έναν τέτιο βιασμό και πόσο αντέχετε εσείς; Υπολογίστε τό τι θα χάσετε αν αναβάλετε αυτό τον κόσμο άλλα πέντε, δέκα ή εκατόν χρόνια. Και υπολογίστε τό τι θα κερδίσετε-και εσείς και όλες οι μελλοντικές γενεές-αν τον αρχίσουμε αμέσως.

Αυτό τουλάχιστον πρέπει να το καταλάβετε: η σωτηρία και η λύτρωση σας, η Υγία και μαζί η Ασφάλεια σας περνούν μέσα από τις πύλες εκείνης τής Πόλης. Πιστέψετε το: αυτή η Πόλη μου, η Ουτοπία (η Πόλη, δηλαδή, τού Ούτοπου) είναι η μόνη και αναπόφευκτη διέξοδος τής ανθρωπότητας.

Ναι, ναι. Και τα λέω βέβαια τώρα σε σας ελπίζοντας σε κάτι: τουλάχιστον πως θα καταλάβετε. Ελπίζω να έχετε εσείς χορτάσει από χρήμα, φαΐ και πολυτέλεια και ίσως ίσως βρίσκεστε σε αναζήτηση κάπιων άλλων φόρμουλων που θα μπορούσαν να σας δώσουν την Υγία και την Ευτυχία σας αφού είναι φανερό πλέον πως οι γνωστές φόρμουλες δεν σας την έδωσαν και, επομένως, δεν την έχετε: ούτε την Υγία, ούτε την Ευτυχία. Δεν έχετε την Ασφάλεια (όσα κι αν πληρώνετε γι' αυτήν στις ασφαλιστικές εταιρείες) και - κυρίως- δεν έχετε την Αξιοπρέπεια σας.

Έτσι λοιπόν αφού δεν μπορέσατε να γίνετε οι σωτήρες αυτού του κόσμου (κι ούτε καν τού εαυτού σας) δεχθείτε τουλάχιστον την σωτηρία από εκείνον που σας την προσφέρει και αναγνωρίστε σ' αυτόν την πρόθεση πως ό τι κάνει και οτι κρίνει και κατακρίνει το κάνει γιατί αγαπά τους ανθρώπους και την ανθρωπότητα.

Επειδή όμως, ακούστε, αυτός επιμένει να αγαπά όλη την ανθρωπότητα-και όχι μια συγκεκριμένη ή μεμονωμένη χώρα ή ήπειρο-και να νιάζεται και να κάνει σχέδια και όνειρα για όλη αυτή την ανθρωπότητα, έτσι είναι επόμενο να μην μπορεί να αποφύγει να κάνει κάπιες σκέψεις πάνω στο όνειρο και στο σχέδιο σας για μια ενιαία Ευρώπη και για ένα ενιαίο Ευρωπαϊκό νόμισμα.

Καταλάβετε το: εγώ θέλω ασφαλώς να δω αγκαλιασμένους όλους μαζί τους λαούς τής Ευρώπης έτσι όπως θέλω να δω αγκαλιασμένο τον Έλληνα με τον Τούρκο. Αλλά, λέω, εάν αυτό το Όραμα δεν εμπεριέχει την προοπτική τής παγκόσμιας ένωσης και αδελφοσύνης τότε είναι ένα άχρηστο όραμα, και το νόμισμα του όλο θα αποδειχθεί σύντομα ένα κίβδηλο νόμισμα που δεν θα ωφελεί απολύτως κανέναν.

Αυτή ακριβώς είναι η φιλοσοφία τής απόκτησης ισχύως και πλεονεκτημάτων και απέχει πολύ από του να είναι μια ανθρωπιστική φιλοσοφία. Μπορεί αν όλα πάνε καλά και το νόμισμα σας θριαμβεύσει να ελεείτε κάπου κάπου με λίγα ψίχουλα εκείνους που ψοφάνε τής πείνας. Ναι, είναι κάτι που το κάνατε και ξανακάνατε ήδη. Αλλά αφού είστε τόσο ...ανθρωπιστές, δεν βλέπω τον λόγο γιατί να μην τους ελεήσετε τώρα με το μιστό που σας περισσεύει; Δεν θάταν άραγε προτιμότερο για σας, για κείνους και για την Γη μας να τους κάνετε με μερικά έξυπνα επιχειρήματα ίσους και συνεταίρους σας, φίλους και αδελφούς σας; Δεν σκέφτεστε μήπως πως αν ανοίξουν τα μάτια τους και αποφασίσουν κάποια μέρα να πάψουν να είναι τα κορόιδα σας και αν επιπλέον φυσήξει και λίγο η τύχη κατά τα μέρη τους πως ίσως βρεθείτε εσείς κάποια μέρα σε χειρότερη μοίρα από εκείνους; Αφού χώρεσε που χώρεσε στο κεφάλι σας η Ιδέα μιας ενωμένης Ευρώπης, δεν βλέπω τον λόγο για να μην χωρέσει σ' αυτό η Ιδέα μιας ενωμένης Ανθρωπότητας. Πόσες ακόμα συμφορές θα πρέπει να κτυπήσουν αυτή την Γη για να καταλάβετε επιτέλους πως είναι κι αυτό ένα από τα αναπόφευκτα;

Ναι, πείτε μου: τι είναι εκείνο που σας εμποδίζει να δείτε και εκείνους σαν αδελφούς σας; Αραγε δεν μπορείτε να δείτε σ' αυτό εκείνο ακριβώς που βλέπω και εγώ: πως δηλαδή ο φυλετισμός σας πήρε άλλη τροπή και άλλη διάσταση; Τα Ευρωπαϊκά νομίσματα συνασπίζονται για να αντιμετωπίσουν τα Αμερικάνικα, και τα Ασιατικά τα Αφρικάνικα νομίσματα και δεν αποκλείεται να βρεθούμε σύντομα σ' έναν πόλεμο νομισμάτων με τα αντίστοιχα (ή παρηλλαγμένα) φυλετικά χρώματα: το λευκό νόμισμα τίθεται αντιμέτωπο στο μαύρο (όπως

πρόσφατα το δυτικό στο ανατολικό), το μαύρο τίθεται αντιμέτωπο στο κίτρινο νόμισμα κτλ, κτλ, σε μια μάχη και σ' έναν πόλεμο μέχρι εσχάτων.

Βέβαια είναι και άλλες καταστάσεις και αποχρώσεις που υπεισέρχονται σ' αυτό τον πόλεμο για να καταλήξει κανείς σ' αυτό ή σε κείνο το στρατόπεδο αλλά όταν το παζάρι αρχίζει να τρελαίνεται, τότε είναι ανόητο να ζητάμε από τους ανθρώπους να λογικευτούν. Σε τέτοιες καταστάσεις η μόνη λογική είναι η τρέλα και σ' αυτήν μόνο το Εγώ, το Μεγάλο Εγώ, μόνον αυτό διαφεντεύει. Τον λόγο μετά τον έχει το χρηματιστήριο, σ' αυτό τον κόσμο για μια τιμή ζούμε-το ξέρετε όλοι-και αν πει το χρηματιστήριο να θυσιάσει αυτό τον κόσμο στο όνομα τής ...τιμής του, ε, τότε τι μπορώ να κάνω εγώ για να το σταματήσω; Τι μπορείς να κάνεις εσύ;

Κι όμως τώρα είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε, και εγώ και εσύ.

Εγώ, από την πλευρά μου, έχω γράψει στις κυβερνήσεις σας: τους προσφέρω τις υπηρεσίες μου με αντάλλαγμα μια στέγη και λίγο φαί. Αλλά πious μου λέει ότι αυτοί θα αποδειχθούν λιγότερο μπάσταρδοι ή λιγότερο ηλίθιοι από τους Κυπρίους;

Ξέρω όμως-ή μάλλον: υπολογίζω-το τί θα συμβεί: θα κάνουν κι αυτοί έτσι σαν να μην πήραν ποτέ το χαμπάρι μου. Γι' αυτό σας λέω. Ας καμώνονται οι Κύπριοι πως περιμένουν την άλλη πενταετία για να με βγάλουν ...Πρόεδρο. Εγώ όμως δεν περιμένω και γι' αυτό ετοιμάζω τώρα εσάς για να σας στρέψω ενάντια στις κυβερνήσεις σας όταν θα είναι πλέον σίγουρο πως η άρνηση τους είναι οριστική. Τί θα ζητούσα τότε από σας; Μα, τίποτα παραπάνω απ' αυτό που ζήτησα από τους Κύπριους: τις στάκτες των κυβερνήσεων και τού συστήματος σας. Ναι, ναι, αυτό θα ζητούσα, μόνο αυτό. Ψιλοπράγματα δηλαδή για ανθρώπους με καρδιά.

Μετρήσατε αλήθεια ποτέ πόσα προσφιλή σας πρόσωπα έχει θανατώσει το σύστημα τα τελευταία δέκα χρόνια; Πόσους ανθρώπους θυσιάζει καθημερινά, άσκοπα κι αχρείαστα;

Φαντασθείτε να σκότωνε ένας Γάλλος έναν Γερμανό, έτσι απλά γιατί εκείνος είναι Γερμανός και αυτός Γάλλος. Ή φαντασθείτε να σκότωναν δέκα Γάλλοι δέκα Γερμανούς, ή εκατόν, ή χίλιους. Άραγε θα εξεγειρόταν ο Γερμανός μέσα σας; Θα ζητούσατε δικαιοσύνη ή όχι; Θα ζητούσατε πόλεμο ή όχι;

Κι όμως, κοιτάξτε: το σύστημα θυσιάζει καθημερινά εκατοντάδες και χιλιάδες συνανθρώπους σας (περισσότερους στις καρέκλες και στους δρόμους και λιγότερους στα πεδία των μαχών) και όμως ο άνθρωπος μέσα σας δεν εξεγείρεται. Γιατί;

Δεν βλέπετε δηλαδή πως ο εχθρός τού ανθρώπου είναι το σύστημα; Κι ασφαλώς η φιλοσοφία τού συστήματος σάς είναι γνωστή: από τις πωλήσεις των αυτοκινήτων το κράτος παίρνει φόρους. Παίρνει από τα καύσιμα τους, παίρνει από τις άδειες κυκλοφορίας τους, παίρνει για κείνο, για το άλλο. Η κατασκευή τους εργοδοτεί τόσες χιλιάδες και εκατομμύρια, τα καύσιμα τους άλλες τόσες, οι ασφάλειες τόσες, οι τράπεζες τόσες κτλ, κτλ. Πώς λοιπόν να πεις σ' ένα σύγχρονο κράτος να σταματήσει ή να μειώσει την παραγωγή και την κίνηση αυτοκινήτων, αεροπλάνων κτλ, κτλ; Αυτό θα ισοδυναμούσε με την αυτοκτονία του. Κι ως γεγονός: έτσι είναι. Για κείνο είναι κάτι το τρομερό, δεν μπορεί να υπογράψει κανείς τον θάνατο του έτσι απλά πριν γίνει ο θάνατος δεδομένος.

Έτσι λοιπόν δεν απομένει παρά ο πόλεμος με το κράτος, ο κηρυγμένος, ο αμείλικτος και αδυσώπητος πόλεμος. Ωραία λοιπόν: αφού είναι έτσι-γιατί: έτσι είναι!- τότε τί σας στοιχίζει να δώσετε στο σύστημα αυτό τον πόλεμο; Αυτό τον θάνατο που αρνείται να δώσει στο εαυτό του είναι καθήκον και δικαίωμα σας να του τον δώσετε εσείς. Αφού το σύστημα με τις χιλιάδες και τα εκατομμύρια τούς επιστήμονες, τους μαθηματικούς και τους οικονομολόγους του δεν καταφέρνει να ικανοποιήσει τις πιο στοιχειώδεις ανθρώπινες ανάγκες για στέγη, τροφή και εργασία, για Ασφάλεια, Υγία και Ευτυχία, ε τότε πious ο λόγος για να μην το στείλετε στον διάολο μαζί με όλους τούς στυλοβάτες του;

Υπόψιν όμως: οι πόλεμοι που δεν γίνονται για την σωτηρία όλων των λαών και όλων των ανθρώπων είναι ανόητοι πόλεμοι και οδηγούν στην καταστροφή εκείνους που τους αναλαμβάνουν.

Δείτε τα χάλια τους: οι περιβαλλοντιστές ... τρέφονται από την μόλυνση και την ρύπανση, οι δημοσιογράφοι από τους φόνους, τους σκοτωμούς, τα εγκλήματα, το κουτσομπολιό και τα σκάνδαλα. Τόνοι και τόνοι χαρτιού ξοδεύονται κάθε μέρα κι όμως δεν βρίσκεις σ' αυτά μια ιδέα τής προκοπής. Οι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί έχουν κατακλύσει την Γη,

όλα τ' ακούς και όλα τα βλέπεις απ' αυτούς, όλα εκτός από μια ιδέα που θα μπορούσε να αποτελέσει λύση ή, έστω, την αρχή τής λύσης στα αδιέξοδα. Είναι τόσο κρίμα δηλαδή να θεωρούνται όλα αυτά τα μέσα μαζικής επικοινωνίας ως απλά και σκέτα αυτοσκοπός και όχι σαν το μέσο ακριβώς εκείνο που θα έδινε με την δράση του αυτό που όλοι οι άνθρωποι θέλουν και χρειάζονται: έναν καλύτερο κόσμο.

Πώς όμως να μιλήσεις, πώς να γράψεις, πώς να πλασάρεις και πώς να διαφημίσεις μια ιδέα τής οποίας η πραγματοποίηση θέτει σε κίνδυνο το επάγγελμα, την σταδιοδρομία και το μεροκάματο τους; Κι έτσι περίπου δεν βρίσκεις σήμερα έναν άνθρωπο να ρισκάρει ένα πιάτο φαί ή μερικά κέρματα. Και πού λόγος να ρισκάρει την δουλιά ή το τομάρι του;

Ναι, ναι. Και πώς να τους πεις ν' αλλάξουν ζωή και συνήθειες για να έχουν την Υγία τους αφού όταν δεν αρρωσταίνουν και δεν πετσοκόβονται οι άνθρωποι δεν θα δουλέψουν οι γιατροί και τα νοσοκομεία;

Έτσι ο φαύλος κύκλος τού βίου και της πολιτείας σας συνεχίζεται ασταμάτητα για να καταλήξει, μοιραία πια, σε μια λέξη και σ' ένα αποτέλεσμα από το οποίο δεν θα μπορεί κανένας πλέον να ξεφύγει: συντέλεια.

Αραγε δεν σας μπήκε ποτέ η ιδέα στο κεφάλι πως μπορούν να γίνουν όλα διαφορετικά; Ποτέ; Μα αν είναι έτσι τότε τί σπάζω εγώ τώρα μαζί σας ή, μάλλον: τί σπάζετε εσείς μαζί μου; Αμα δεν μάθατε ακόμα-γιατί αυτό ακριβώς σας λέω τόση ώρα-πως όλα(όλα! κυριολεκτικά: όλα!) μπορούν να γίνουν διαφορετικά, τότε χαλάλι σας όλη η Κόλαση που μέσα της ζείτε.

Αλλά αν-αν λέω-είστε πράγματι πεπεισμένοι πως μπορούν όλα να αλλάξουν-αρκεί να πάρετε την απόφαση να τ' αλλάξετε-τότε ο Ούτοπος θα είναι για σάς ένας φίλος και οδηγός. Σε όπια χώρα βρεθήκατε να ζείτε, μην το ξεχνάτε πως είναι κι αυτή μέρος αυτής της ευρύτερης πατρίδας μας που λέγεται Γη.

Έτσι ας επιχειρήσουμε έναν πόλεμο για την Γη, για όλη την Γη. Διαγράψετε κάθε ατομικό, τοπικό, εθνικό ή ...ηπειρωτικό μικροσυμφέρον, πολεμηστε με ψυχραιμία και με σθένος και κάνετε επιτέλους αυτό τον πλανήτη αυτό που έπρεπε να ήταν εδώ και χιλιάδες χρόνια: μια πατρίδα για όλους τους ανθρώπους.

Χειριστείτε καλά όλα τα ανθρώπινα όπλα και επιχειρήματα, παίξτε σωστά τον ρόλο σας σ' αυτό τον πόλεμο όπου σας καλώ και αυτή η Καινούρια Γη, αυτός ο Καινούριος Κόσμος κι αυτός ο Καινούριος Ουρανός θα είναι σύντομα για όλους ένα γεγονός και μια πραγματικότητα οριστική και αμετάκλητη.

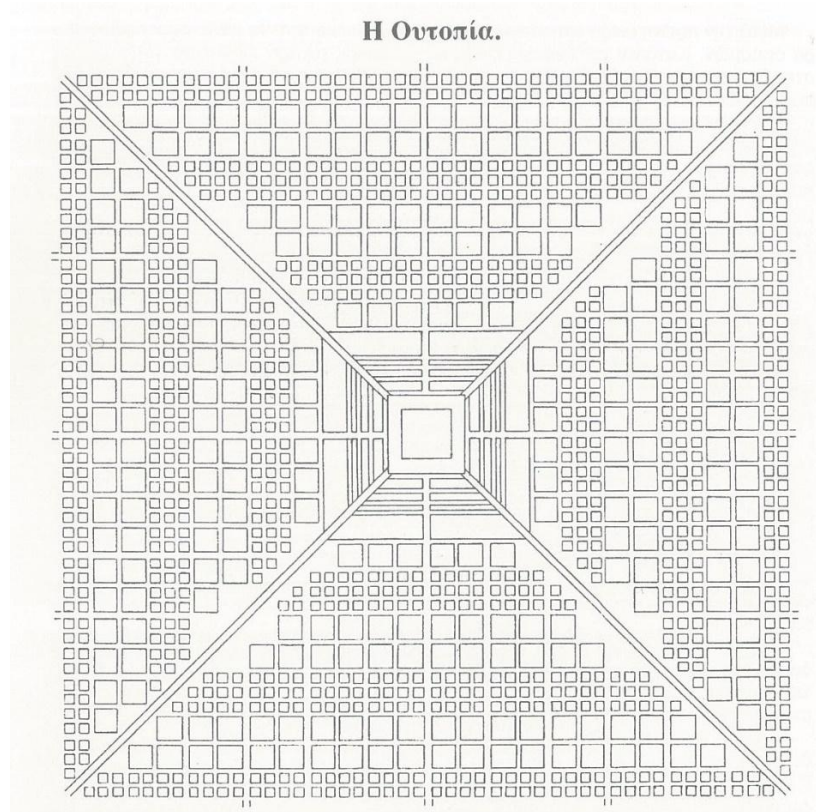
Μην το ξεχνάτε: τις στάχτες τού συστήματος που ζήτησα από τους Κυπρίους τις ζητώ τώρα από σας. *Κι αν χρειαστεί-είπα-να ανακατέψετε μαζί μ' αυτές και τις ίδιες τις στάχτες τών στύλλων τού συστήματος: τόσο το καλύτερο. Όσο πιο πολύ λιπάνουμε τον σπόρο τού Καινούριου Κόσμου: τόσο το καλύτερο!*

Αυτά, αυτά ρε παιδιά, μόνον αυτά. Πάρτε αυτή την διεύθυνση: ... , αλλά κι αυτό το τηλεφώνο: ... , για κάθε... ενδεχόμενο.

Τίποτ' άλλο.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Η Ουτοπία.

"...Ιδού η σκηνή τού Θεού μετά τών ανθρώπων...Και εξαλείψει απ' αυτών ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έσται έτι, ούτε πένθος, ούτε κραυγή, ούτε πόνος ουκ έσται έτι...

Και ο λαλών μετ' εμού είχε μέτρον κάλαμον χρυσούν, ίνα μετρήσει την πόλιν και τους πυλώνας αυτής...Και η πόλις τετράγωνος κείται, και το μήκος αυτής όσον και το πλάτος..." Κτλ,κτλ.

Από την Αποκάλυψη τού Ιωάννη.

Αλλά: δώστε τώρα προσοχή σ' αυτά: αρχίζοντας από την περιφέρεια τής πόλης έχουμε την τρίτη σειρά οικισμών με δύο γραμμές κτιρίων. Πιο μέσα δύο γραμμές με εργοστάσια, παιδουπόλεις και στεγασμένους χώρους ψυχαγωγίας.

Μετά έχουμε την δεύτερη σειρά οικισμών με τρεις γραμμές κτιρίων.

Πιο κάτω έχουμε και πάλι δύο γραμμές με εργοστάσια, παιδουπόλεις κτλ.

Στην συνέχεια βλέπετε την πρώτη σειρά οικισμών με τρεις και πάλι γραμμές.

Ύστερα έχουμε μια μόνο γραμμή με εργοστάσια κτλ και μετά την πλατεία τής Πόλης.

Μετά την τρίτη σειρά εστιατορίων, για τον πληθυσμό που θα μένει στην τρίτη σειρά οικισμών. Κατόπιν την δεύτερη σειρά εστιατορίων, για τον πληθυσμό που θα μένει στην δεύτερη σειρά οικισμών. Και μετά την πρώτη σειρά εστιατορίων, για τον πληθυσμό που θα μένει στην πρώτη σειρά οικισμών.

Πιο μέσα είναι οι κερκίδες και τέλος, στο κέντρο, το στάδιο τής Πόλης.

Όλοι οι χώροι μεταξύ των οικισμών (αλλά και μεταξύ των κτιρίων που αποτελούν αυτούς τους οικισμούς) και των εργοστασίων είναι είτε δρόμοι (στεγασμένοι και μη), είτε παρκάκια, δρομίσκοι, μονοπάτια, κήποι ή υπαίθριοι χώροι ψυχαγωγίας. Στα κενά μεταξύ των οικισμών και των εργοστασίων μπορείτε να φαντασθείτε πάρκα και πάλι, γήπεδα, κολυμβητήρια ή, ίσως-ίσως, και κολοβά ή μη τετράγωνα κτίρια ή εργοστάσια. Για την ώρα λοιπόν το αφήνω ανοικτό.

Το μήκος, καθώς επίσης και το πλάτος, τής Πόλης θα είναι 3 χιλιόμετρα.

Τα κτίρια θα είναι τετραόροφα, κτισμένα με πλίνθες, χωρίς συσκευές κλιματισμού, ενώ όλη η Πόλη θα ξοδεύει το 1/10 (ή ίσως- ίσως το 1/100) τής ενέργειας που χρειάζεται σήμερα μια πόλη με τον ίδιο πληθυσμό.

Κι οπωσδήποτε, τονίζω: θα απαιτήσω κλασικά κτίρια, ακόμα και εργοστάσια. Μια φορά θα κτιστεί αυτή η πόλη και, όπως δηλώνω, θέλω τον καλύτερο δυνατό συνδυασμό μεταξύ πρακτικού και ωραίου, τερπνού και ωφέλιμου.

Θα έχουμε: 90 κτίρια σε κάθε τέταρτο τής περιφέρειας. 100 δωμάτια σε κάθε κτίριο (40X40 μέτρων, με κενό στο μέσον). Άρα: $90 \times 100 = 9000 \times 4 = 36.000$ κάτοικοι σε κάθε σειρά οικισμών $X3$ (σειρές οικισμών) $= 108.000 + 36.000$ στα χωριά $= 144.000$ κάτοικοι. Συν, κατά πάσα πιθανότητα, τα παιδιά.

Η πρώτη βδομάδα τού μήνα (του μικρού, δηλαδή, κύκλου τής ζωής μας) θα "βγαίνει" στους αγρούς με σκληρή εργασία (σαν μέτρο, είπαμε, Υγίας, υποχρεωτικό για όλους, από τον πρώτο ως τον τελευταίο πολίτη) και με διαμονή και φαγητό στους αγροτικούς οικισμούς γύρω από την Πόλη, ενώ η τελευταία-μάλλον-ημέρα αυτής της βδομάδας θα είναι αθλητική.

Η δεύτερη βδομάδα βγαίνει με έξι περπατήματα τών 1400 ως 2000 μέτρων το καθένα, όση περίπου δηλαδή θα είναι η απόσταση από την περιφέρεια στο κέντρο, κάθε τρεις ώρες. Λίγη καθιστική-κυρίως-εργασία στα εργοστάσια (όσην ορίσει η πολιτεία), διαμονή στην τρίτη σειρά οικισμών και φαγητό στην τρίτη σειρά εστιατορίων.

Η τρίτη βδομάδα βγαίνει με εννέα περπατήματα τών 1000 ως 1400 τώσων μέτρων, κάθε δύο ώρες, διαμονή στην 2η σειρά οικισμών και φαγητό στην 2η σειρά εστιατορίων. Και η 4η βδομάδα με 18 τόσα περπατήματα τών 500 ως 700 τώσων μέτρων, κάθε μία ώρα. Διαμονή στην πρώτη σειρά οικισμών, εργασία όπως και πριν και φαγητό στην πρώτη σειρά εστιατορίων.

Κατά την διαμονή στην τρίτη και δεύτερη σειρά οικισμών θα έχει ο καθένας το δικό του δωμάτιο το οποίο, φυσικά, θα παραδίδει σε άλλον κάθε βδομάδα. Στην πρώτη σειρά θα μοιράζεται ένα δωμάτιο με κάποιον άλλον ενώ στους αγροτικούς οικισμούς θα το μοιράζεται, πιθανότατα, με άλλους τρεις ίσως, τέσσερις ή πέντε.

Και ασφαλώς, λέω, δεν θα χρειαστεί να πάρει κανείς πρωτοβουλία γι' αυτό ή για κείνο. Το καθετί θα γίνεται με πρόγραμμα, με σχέδιο και με Νόμο και η Υγία και η Ευδαιμονία θα έρχονται, ούτως ειπείν, ...αυτόματα.

Αυτή η συνεχής και διαρκής ανακύκλωση τής ζωής: εργασία, ξεκούραση, περισσότερη ξεκούραση, χαλάρωση και ξανά εργασία, ξεκούραση, κτλ, κτλ, αυτή η συγκέντρωση δηλαδή τών προσπαθειών εκεί όπου πρέπει και η διασπορά κατόπιν (που δίνει την ευκαιρία στους μύες να αναλάβουν) τών προσπαθειών εκεί όπου πρέπει, η σωστή κίνηση στην κατάλληλη ώρα, το σωστό και ισορροπημένο φαγητό, ο σωστός ύπνος, ο με μέτρο έρωτας και η ελευθερία έκφρασης όλων τών ωφέλιμων-ή μη βλαβερών-ανθρωπίνων παθών θα είναι η εγγύηση για την Αυτάρκεια και την Ευτυχία τού κάθε πολίτη.

Σχόλια πάνω στην Ουτοπία, μέρος πρώτο.

Απρίλιος 1993.

Ανθρωποι, όποιοι και νάστε κι απ' όπου και νάστε, ισχυροί ή ανίσχυροι, μικροί ή μεγάλοι, θάλεγα αρχίζοντας αυτό το κείμενο πως η επιθυμία να ζήσει κανείς σε μια πόλη καλύτερη από αυτήν όπου ζει τώρα έρχεται, πιστεύω, στην Γη μαζί με την ζωή του καθενός μας. Μπορεί εκείνοι που το μπορούν να παρηγοριούνται κάπου κάπου με σύντομα ταξιδάκια αναψυχής σε παραδεισένια νησιά και ακρογιαλιές αλλά αυτό απέχει πολύ από του να τους ικανοποιεί. Όλοι εντέλει ποθούν να ζήσουν σε μια πόλη την οποία δεν θα ηθελαν ποτε να εγκαταλείψουν, σε μίαν Ουτοπία, σε κάπιο χαμένο νησί, σε κάπια χαμένη ήπειρο ή σε κάπιο χαμένο αστέρι.

Βλέπετε η Ουτοπία είναι ο χαμένος τόπος, η χαμένη Γη, το χαμένο αστέρι, το χαμένο όνειρο, η χαμένη κάπου στα βάθη του μιάλου μας πατρίδα που όλοι αναζητούμε.

Ναι. Φαίνεται όμως πως ο δικός μου πόθος να βρω αυτή την χαμένη πατρίδα ήταν ο πιο δυνατός, είχε σύστημα και σχέδιο και συγκέντρωσε όλες τις προσπάθειες του στο να δώσει ένα χειροπιαστό αποτέλεσμα σ' αυτή την πρόκληση.

Και ως γεγονός η όλη υπόθεση ξεκίνησε και κατέληξε ως μια προσωπική μου, θα έλεγα, επιχείρηση. Ορμώμενος από τα πιο υγιή και ρομαντικά οράματα και από προτάσεις τού είδους: *"ποθήσαμε να ζήσουμε σε μια πόλη, φίλοι ανάμεσα σε φίλους, αδελφοί ανάμεσα σε αδελφούς. Αυτή η πόλη δεν υπάρχει. Έτσι δεν μας απομένει παρά η ερημιά και η δίψα να κτίσουμε κάπια μέρα αυτή την πόλη"*, και μετρώντας σχεδόν το καθετί στον δρόμο μου ...μαθηματικά, κατάφερα μέσα από μια πορεία όχι πολλών χρόνων να δώσω αυτό το τελευταίο σχέδιο.

Το πρώτο σχεδιάγραμμα αυτής τής πόλης μπήκε στα χειρόγραφα μου τον Νοέμβρη τού 1979, εδώ δηλαδή και περισσότερα από 13 χρόνια. Και σήμερα, αυτό τον Απρίλη τού 1993, έχετε το τελευταίο. Μικρές ασφαλώς βελτιώσεις και τροποποιήσεις είναι ενδεχόμενες αλλά αυτές δεν πρόκειται να αλλάξουν με τίποτα την βασική φιλοσοφία τού όλου σχεδίου.

Θεωρηστε λοιπόν ως δεδομένο πως το πρώτο μέρος τής όλης επιχείρησης έχει ρθει σ' ένα τέλος. Το υπόλοιπο μέρος της όμως έχει ανάγκη από την βοήθεια σας για να ολοκληρωθεί. Διαφορετικά θα μείνει κι αυτό ένα άχρηστο χαρτί στο τραπέζι ή στα σκουπίδια σας.

Πώς το θέτω όμως τώρα εγώ αυτό το θέμα τής πραγματοποίησης της; Έτσι απλά: όποιοι και να είστε εσείς που πήρατε αυτό το χαρτί-οι ηγέτες μιάς κυβέρνησης ή ο τελευταίος κρίκος στην αλυσίδα τού συστήματος: μπορείτε να κάνετε τα πάντα γι' αυτήν ή τίποτα. Ανάλογα: αν έχετε θεληση και παθος: μπορείτε να κάνετε τα πάντα. Αν όμως δεν τα έχετε-ούτε το ένα, ούτε το άλλο, τότε, φυσικά, δεν κάνετε τίποτα κι ασφαλώς φταίω εγώ που σας έδωσα αυτό το χαρτί.

Η δική μου βέβαια θεληση και το δικό μου παθος δεν έφτασαν για να πραγματώσουν από μόνα τους αυτή την πόλη. Γιατί, ως γεγονός, τον τελευταίο χρόνο έδωσα μάχη εδώ στην Κύπρο, έδωσα ό,τι είχα και δεν είχα για τους Κυπρίους, έπαιξα μαζί τους κι έχασα (περισσότερα εγώ ή εκείνοι δεν ξέρω). Τους εύχομαι πάντως να έρθουν κάπια μέρα στο σημείο να αναγνωρίσουν πως εκείνοι που έχασαν τα πιο πολλά είναι εκείνοι. Τότε θα μπορούσαμε ίσως να ξαναμιλήσουμε.

Αλλά, προς το παρόν, τώρα θα μιλήσουμε και θα ...παίζουμε εμείς μαζί με τον σκοπό να κερδίσουμε μαζί. Σας ρωτώ λοιπόν: τι περισσότερο θα ζητούσατε από την Ουτοπία; Νάτην λοιπόν: σας την προσφέρω.

Αλλά, όπως έλεγα και στους Κυπρίους, έχετε υπόψιν πως *"τίποτα δεν χαρίζεται εδώ πάνω. Πρέπει να παλέψει κανείς για τα δικαιώματα του στην ζωή και στην Ευτυχία. Το σύστημα δεν πέφτει έτσι στα καλά καθούμενα. Μόνο με πόλεμο θα πέσει το σύστημα, καταλάβετε το: μόνο με πόλεμο!"*.

Εάν οι κυβερνήσεις σας λοιπόν και όλοι όσοι έχουν τα μέσα και την επιρροή για να δώσουν, με λίγη καλή θέληση, σάρκα και οστά στο ωραιότερο Όραμα που γεννήθηκε ποτέ

κάτω από αυτό τον ήλιο αρνούνται να κινήσουν τα χέρια τους και θεωρούν τις γελοίες υποθέσεις τους πιο επείγουσες από την πραγματοποίηση αυτών των πόλεων που θα δώσουν σχεδόν ως διά μαγείας την λύτρωση στο ανθρώπινο γένος, τότε κινήθεται στρατηγικά άνθρωποι, κινήθεται σαν πραγματικοί...διάβολοι.

Μην αστειεύεστε: οι προοπτικές για την νίκη είναι τεράστιες. Σημαδέψτε καλά, κλείστε το μάτι στο μελλοντικό θύμα σας και κτυπήστε κατευθείαν στο κέντρο τού στόχου, κτυπήστε ακριβώς την κεφαλή τού συστήματος. Αφού έτσι ή αλλιώς "το ψάρι βρωμάει από την κεφαλή κι αφού-έτσι ή αλλιώς-η κεφαλή αρνείται να μεταβάλει τις θέσεις της, τότε αντικαταστήστε τήν ίδια την κεφαλή". Είναι απλό, δεν βλέπετε; Αν η κυβέρνηση δεν μας κάνει, τότε δίνουμε μάχη για να γίνουμε εμείς οι ίδιοι κυβέρνηση. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε;

Το σημαντικότερο είναι να γίνει η αρχή, να κτιστεί δηλαδή η πρώτη πόλη και σύντομα τότε θάχει πέσει ο κόσμος όλος να την προσκυνήσει. Βάλτε λοιπόν το μυαλό σας να δουλέψει. Μας φτάνουν για να κάνουμε αυτή την αρχή έστω και 200 τετραγωνικά χιλιόμετρα γόνιμης γης. Δεν θέλουμε παραπάνω για να δώσουμε το μάθημα μας. Στην ανάγκη αποσπούμε ένα μέρος από ένα οποιοδήποτε κράτος για να μπορέσουμε να δράσουμε. Σας λέω: βάλτε το μυαλό σας να δουλέψει.

Τι φοβάστε λοιπόν; Μήπως-μήπως; -αν γίνετε εσείς κυβέρνηση θα χάσετε το όραμα και τις αρχές σας οι οποίες σας ώθησαν να γίνετε κυβέρνηση; Μα αν σκέφτεστε έτσι, τότε σίγουρα δεν ξέρετε τι θέλετε και το πρόβλημα έγκειται μάλλον εδώ και όχι στον φόβο μήπως σας διαφθείρει η εξουσία.

Εντάξει, μπορεί, είναι γνωστό πως αυτό αποτελεί ένα γεγονός για τους περισσότερους ανθρώπους, καλά, αλλά μην σας διαφεύγει πως αυτό είναι γεγονός μόνο για τους άδιους ανθρώπους. Ένας όμως άνθρωπος που είναι γεμάτος με το όνειρο και με το ιδανικό του δεν έχει άλλη επιλογή από του να βλέπει-αλλά να βλέπει, και όχι να... παραβλέπει-την εξουσία ως το μέσον ακριβώς εκείνο που θα οδηγήσει το πολιτικό, επί του προκειμένου, ιδανικό του στην τελείωση του.

Θα σας έλεγα κι άλλα αλλά φοβάμαι πως θα υποχρεωθώ να καταφύγω σε άλλους...φιλοσόφους για να ξεκαθαρίσω περισσότερο το επιχείρημα μου. Αλλά, εν πάση περιπτώσει, σημειώστε αυτό από τον Ισοκράτη: *δεν μπορείτε να κατηγορήσετε την δύναμη επειδή κάποιος (όσοι και να είναι αυτοί: το 99 ή το 99,9 τοις εκατόν) έκαναν κακή χρήση τής δύναμης.*

Κι αυτό από τον Καντ: *ένας τρόπος υπάρχει για να κυβερνήσει κανείς: να άρχει αυτοκρατορικά αλλά να κυβερνά δημοκρατικά.*

Αφήστε λοιπόν κατά μέρος αυτή την λαϊκίστικη επιχειρηματολογία. Μπορεί μεν να είναι δημοκρατική αλλά δεν βλέπω να είναι εξίσου δημοφιλής. Καταλάβετε πως όσο αργείτε να συνέλθετε και να απελευθερωθείτε από τα δεσμά μιάς κίβδηλης φιλοσοφίας, παρασύρετε τον κόσμο στην καταστροφή. Ξυπνήστε άνθρωποι! Προσωπικά θεωρώ καθήκον μου να σας ξυπνήσω, έστω και τώρα. Αφήστε στην μπάντα τις μετριοφροσύνες. Εγώ αυτό που ξέρω είναι πως κάθε άνθρωπος με καρδιά, με λογικό και με Υγία θεωρεί, όσο τίποτε άλλο, καθήκον του να σώσει κυριολεκτικά τον κόσμο. Για μένα αυτός είναι ο κανόνας.

Γι' αυτό ας αφήσουμε τις ανοητολογίες. Το πρόβλημα σας έγκειται στο ότι φοβάστε, κύριοι, τις ευθύνες. Φοβάστε μήπως τα κάνετε θάλασσα στην προσπάθεια σας να τον σώσετε και γι' αυτό προτιμάτε να σταυρώνετε τα χέρια σας και να μην κάνετε τίποτα, πλην βεβαίως, να φλυαρείτε.

Είναι γνωστοί βεβαιο εκείνοι που στην προσπάθεια τους να σώσουν τον κόσμο τον οδήγησαν στο αιματοκύλισμα. Αλλά τι μας εμποδίζει στο κάτω κάτω αυτό εμάς; Πρέπει, νομίζετε, να εκτιμούμε την Ιστορία ως δικαιολογία για να αποφύγουμε την δράση ή- μάλλον-ως πηγή μαθημάτων για να αποφύγουμε κατά την εξέλιξη τής δικής μας δράσης τα λάθη-και τις τρέλλες-τών παλιών υποψηφίων... σωτήρων τής ανθρωπότητας;

Δείτε στο κάτω κάτω τό τί πρότιναν εκείνοι και αποφασίστε-αλλά: αποφασίστε! - εσείς οι ίδιοι για τις δικές σας προτάσεις. Κι όσο για τις δικές μου προτάσεις τις ξέρετε πλέον, είναι ενώπιον σας και όσοι θέλετε να ακολουθήσετε ακολουθήστε!

Το ξεκαθαρίζω όμως: μην νομίζετε πως το αξίωμα: "παγκόσμια κυριαρχία ή θάνατος"

ισχύει λιγότερο για μένα απ' όσο ίσχυε για τον Χίτλερ. Αλλά: για τι πράγμα και για τι κόσμο γίνεται-και γράφεται- ο δικός μου αγώνας μην σας διαφεύγει: το έγγραφο και το ξαναγράφο: για ένα παγκόσμιο κράτος που θα μοιράζει εξίσου τα αγαθά και τις έγνιες του σε όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους σ' αυτή την Γη. Για μια παγκόσμια γλώσσα, για μια παγκόσμια θρησκεία, όπου ο άνθρωπος θα λατρεύσει με την ίδια του τη ζωή τον Θεό αλλά και τις Θεότητες, με πρώτη, λέω, απ' όλες την ...γυναίκα.

Για έναν παγκόσμιο Νόμο και ένα παγκόσμιο Δίκαιο ενώπιον τού οποίου όλοι θα έχουν τα ίδια δικαιώματα (για τροφή, στέγη, ντύσιμο, έρωτα κτλ.) και τις ίδιες υποχρεώσεις (για εργασία, πειθαρχία κτλ). Για ένα παγκόσμιο νόμισμα (για όσο, λέω και πάλι, καιρό θα είναι απαραίτητο αφού θα είναι στόχος τής νέας εξουσίας να το εξαλείψει), αγαθά και υπηρεσίες που θα αγοράζονται και θα πωλούνται το ίδιο παντού.

Για καινούριες πολιτείες-πόλεις, κοινές για όλους τους ανθρώπους στην Γη, πόλεις στα μέτρα τού ανθρώπου κι όπου δεν θα υπάρχει ανάγκη ούτε για ένα αυτοκίνητο σ' αυτές (εκτός και αν μεταφέρει φορτίο), ούτε για μια μοτοσυκλέτα ή ένα ποδήλατο, ένα κομπιούτερ ή ένα ...γαϊδούρι. Πόλεις, ...είπα και: έχετε το σχέδιο, με τάξη, σχήμα και πλήρες σχέδιο πριν καν μπει η πρώτη πέτρα, πόλεις που θα κάνουν ακριβώς χρήση τών φυσικότερων δυνατών επιλογών συντήρησης, εκμετάλλευσης και ανάπτυξης τού ανθρώπου και της φύσης και που θα αποτελέσουν τον πυρήνα ενός νέου παγκόσμιου συστήματος ηθικής και πολιτικής τάξης, σταθερότητας και Ειρήνης.

Για ένα, συμπληρώνω, καθεστώς Μητριαρχίας, που θα κάνει την Ευγονική στοιχείο απαραίτητο για το καινούριο σύστημα. Πράγμα που σημαίνει πως κάθε γυναίκα θα είναι ελεύθερη, και μαζί υποχρεωμένη, να ικανοποιεί σεξουαλικά αρκετούς άνδρες αλλά θα συλλαμβάνει με τους πιο υγιείς, ωραίους και ικανούς. Ενώ, από την άλλη, οι συστηματικές διασταυρώσεις μεταξύ τών φυλών και των εθνοτήτων θα έδιναν το καλύτερο προς αυτή την κατεύθυνση αποτέλεσμα. Ο "αρχιτέκτονας τού Καινούριου Κόσμου" το έχει ασφαλώς και αυτό υπόψιν και παίρνει τα κατάλληλα μέτρα ούτως ώστε μαζί μ' αυτό τον Καινούριο Κόσμο να έρθει και ο αντίστοιχος Καινούριος Άνθρωπος.

Αλλά: αν ανησυχείτε μήπως και θέλω να θέσω κάτω από την προσωπική μου εξουσία όλους τους πόρους και όλες τις δυνάμεις αυτού του πλανήτη για να εξυπηρετήσω τους δικούς μου σκοπούς και τις δικές μου φιλοδοξίες, σας το λέω και μην ανησυχείτε πλέον: αυτό ακριβώς θέλω να πετύχω: να κυριεύσω ολόκληρο τον κόσμο, ως την τελευταία σπιθαμή του. Δεν έχω να φοβηθώ και ούτε έχω να ντραπώ για την ομολογία μου. Σας λέω πως η δική μου μανία για παγκόσμια κυριαρχία δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από την μανία τού Χίτλερ, Η δική μου όμως μανία έχει ανθρωπιστικές βάσεις και αρχές, ενώ η προσωπική μου φιλοδοξία ταυτίζεται πολύ καλά με το πιο γόνιμο και οικουμενικό ιδανικό.

Σας καλώ λοιπόν-και σας παρα.,καλώ, αν θέλετε -να δείτε αυτές τις διαφορές μεταξύ μας αλλά και μεταξύ τών βιβλίων μας (εάν τύχει και πέσει στα χέρια σας το δικό μου βιβλίο και μπορέσετε, εφόσον θα είναι στην γλώσσα σας, να το διαβάσετε). Προς το παρόν όμως κρίνετε από τούτο το κείμενο, κρίνετε από τούτη την πόλη και κρίνετε και από την ...φάτσα μου, εάν και εφόσον την θέτω κι αυτήν ενώπιον σας.

Εάν θέλετε λοιπόν να βοηθήσετε ώστε να έρθουν και να βασιλεύσουν καλύτερες μέρες για σάς και για τα παιδιά σας, βοηθήστε. Προσωπικά: σας καλώ να με βοηθήσετε αν θέλετε να ζήσετε ποτέ σ' αυτή την πόλη. Μόνο τότε θα μπορέσω κι εγώ να σας βοηθήσω. Προς το παρόν σάς δίνω τούς καρπούς τού μαιμού μου. Αδυνατώ για την συνέχεια. Εάν όμως, λέω, με βοηθήσετε πραγματικά, και με την όρεξη σας-θα βρείτε εσείς τον τρόπο όταν θα το θελήσετε-και μου δώσετε την δύναμη που χρειάζομαι για να προχωρήσω, εάν, λέω, κάνετε τον Λόγο μου Αποτελεσματικό και Εκτελεστικό, τότε σίγουρα θα έχετε και τα υπόλοιπα. Η πρόταση άλλωστε: δώστε μου εξουσία και θα φέρω εδώ κάτω την βασιλεία τών Ουρανών, βγήκε από το δικό μου κεφάλι-και την καρδιά-και όχι από το δικό σας, ούτε από το κεφάλι τού Χίτλερ.

Αλλά εάν πάλι το θεωρείτε ριψοκίνδυνο και φοβάστε πως οποιαδήποτε ενδεχομένη επιτυχία μου θα ...αποδειχθεί καταστροφική για την ανθρωπότητα και προτιμάτε να σταυρώνετε για πάντα τα χεράκια σας, τότε άνθρωποι: χαθήκατε. Για σάς φαίνεται πως εκείνος που έχει να διεξαγει έναν Αγώνα με μεγαλεπίβολες προοπτικές είναι ένας

εκκολασσόμενος Χίτλερ.

Ω! Είναι τόσο κρίμα να μην έχετε πάρει ακόμα κάποια μαθήματα από τα μεγαλύτερα παθήματα τής ανθρωπότητας.

Ξυπνήστε άνθρωποι! Η ιδέα ενός παγκόσμιου κράτους υπάρχει από την γένεση τού κόσμου και είναι εμφυτευμένη μέσα στο πνεύμα και την καρδιά κάθε ολοκληρωμένου ανθρώπου και πολιτικού.

Αν επιμένετε λοιπόν-όσοι επιμένετε- να είστε κριτές (ή επικριτές), φροντίστε τουλάχιστον να είστε καλοί κριτές. Εάν είστε πράγματι δίκαιοι κριτές πολιτικών ανδρών ή πολιτικών πράξεων, τότε πρέπει να είστε και σε θέση να δείτε ποιά απ' αυτούς θεωρούν - επί του προκειμένου - την παγκόσμια κυριαρχία ως αυτοσκοπό και ποιά την θεωρούν ως μέσον για την πραγμάτωση τού ευρύτερου πανανθρώπινου Οράματος, που είναι το Όραμα τού Παραδείσου.

Δεν θα σας πω πολλά ακόμα. Σημειώστε όμως πως εγώ θέτω τώρα ακριβώς τον εαυτό μου, το σχέδιο και το Όραμα μου μπροστά στην κρίση σας. Καταλαβαίνετε: το σχέδιο και το όραμα μου έγινε από μένα για τους ανθρώπους και δεν θα πραγματωθεί παρά με την βοήθεια και με το έργο τών ανθρώπων. Αυτό τουλάχιστον θέλω να πιστεύω, και αυτο δηλώνω.

Καθώς όμως θα έχετε υπόψιν, σ' αυτό τον κόσμο υπάρχουν πολλές δυνατότητες. Επιπλέον υπάρχει και ο Θεός άνθρωποι, σας το θυμίζω για την περίπτωση που το ξεχάσατε, αυτός που έδωσε στο ανθρώπινο γένος την υπόσχεση να αναστήσει τούς πεθαμένους.

Η δυνατότητα γι' αυτό είναι αποκλειστικά δική του, όμως δεν ξέρω για τις δυνατότητες του να κτίσει εκείνος για λογαριασμό μας αυτές τις πόλεις. Αλλά έστω και να μπορούσε να το κάνει, δεν θάταν ντροπή μας να κάνει εκείνος για μας αυτό που μπορούμε και έχουμε υποχρέωση να κάνουμε εμείς για τον εαυτό μας; Αν χάσαμε την θέληση να δημιουργήσουμε έναν καλύτερο κόσμο δεν είναι απαραίτητο να χάσουμε μαζί μ' αυτήν και το φιλότιμο μας.

Σκεφτείτε άνθρωποι: αφού αυτός ο Καινούριος Κόσμος σχεδιάστηκε για σας, τότε πώς είναι ο λόγος για να μην εκτελεστεί από σας; Πώς είναι ο λόγος για την αναβολή του; Πώς είναι ο λόγος για να μην ξεκινήσει τώρα από εσάς;

Αποφασίστε λοιπόν: όσοι θέλετε να είστε μαζί μου θα είστε μαζί μου με τον τρόπο που σας θέλω εγώ. Έτσι δηλαδή: με τα δάκτυλα σφιγμένα σε γροθιά. Για μας που έχουμε καρδιά δεν υπάρχει άλλος τρόπος και άλλος δρόμος από την ίδια την εξουσία. Γι' αυτό: όποιοι και νάστε εσείς που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είτε επώνυμοι είτε ανώνυμοι, και όπου και νάστε, κυνηγήστε την εξουσία στο όνομα μου. Εφόσον αρνιόμαστε που αρνιόμαστε (για την ώρα) την επέμβαση τού Θεού στις εσωτερικές και...προσωπικές υποθέσεις μας (για μας είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας), τότε δεν μας απομένει άλλο όπλο από την ίδια την Εκτελεστική Εξουσία. Κι ασφαλώς όταν θα την έχουμε (που θα την έχουμε) δεν θα την χρησιμοποιήσουμε βέβαια παρά σαν μέσο για την πραγματοποίηση τού ευγενέστερου ανθρώπινου οράματος, τού οράματος, είπαμε τού Παραδείσου. Πράγμα που σημαίνει: τροφή, εργασία, στέγη, ρούχα, έρωτας, Υγία, παιδεία, ασφάλεια και Ευτυχία για κάθε άνθρωπο που ανασαίνει κάτω από τον ήλιο...

Μην το ξεχνάτε: ο δικός σας δρόμος για την Παράδεισο περνά μέσα από τους δρόμους, μέσα από τα σπίτια, μέσα από τα εργοστάσια και μέσα από τις γειτονιές εκείνης τής Πόλης. Μην έχετε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Αλλά ούτε και για τούτο: *"το δικό μου κτύπημα είναι κτύπημα θεϊκό, είναι γραμμένο εδώ και χιλιάδες χρόνια ναρθεί και να επιβληθεί πάνω στους πάντες και πάνω στα πάντα."* Και πως, ακόμα, *"είμαι τώρα εδώ στην Γη για να πραγματοποιήσω προφητείες και οράματα χιλιάδων χρόνων"*. Το "Όλα ή Τίποτα" είναι για μένα μέρος τής ίδιας εντολής που έδωσε κι αυτό: Τώρα ή Ποτέ. Και: Όλοι ή Κανένας! Βέβαια Εκείνος ξέρει την ακριβή ώρα και τον ακριβή χρόνο. Σε μας μένει το "Τώρα ή Ποτέ!", άνδρες. Νάστε σίγουροι όμως πως εκείνη η ώρα θα έρθει μόνο αφού έρθει πρώτα η θέληση μας να την φέρουμε, Φαντασθείτε δηλαδή να έρθει κάποια μέρα εκείνη η Ώρα (γιατί θα έρθει άνθρωποι. Ούτως ή άλλως, σύντομα ή αργά: θα έρθει!) και εσείς να μην είστε σε θέση να πείτε στον εαυτό σας: έκανα κι εγώ κάτι για τούτη την Ώρα. Αλήθεια: δεν θάταν κρίμα;

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Σχόλια πάνω στην Ουτοπία, μέρος δεύτερο.

.....Και είδον, και ιδού το αρνίον εστηκός επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα αυτού και το όνομα τού πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών...

.....Και ήρην είς άγγελος ισχυρός λίθον ως μύλον μέγαν και έβαλεν εις την θάλασσαν λέγων: ούτως ορμήματι βληθήσεται Βαβυλών η μεγάλη πόλις, και ου μη ευρεθή έτι. Και φωνή κιθαρωδών και αυλητών και σαλπιστών ου μη ακουσθή εν σοι έτι, και φως λύχνου ου μη φανή εν σοι έτι, και φωνή νυμφίου και νύμφης ου μη ακουσθή εν σοι έτι. Ότι οι έμποροι σου ήσαν οι μεγιστάνες τής γης, ότι εν τη φαρμακεία σου επλανήθησαν πάντα τα έθνη, και εν αυτή αίματα προφητών και αγίων ευρέθη και πάντων των εσφαγμένων επί της γης...

....Και είδον ουρανόν καινόν και γην καινήν. Ο γαρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη

απήλθον και η θάλασσα ουκ έστιν έτι. Και την πόλιν την Αγίαν Ιερουσαλήμ καινήν είδον καταβαίνουσαν εκ τον ουρανού από του Θεού, ητοιμασμένην ως νύμφην κεκοσμημένην τω ανδρί αυτής. Και ήκουσα φωνής μεγάλης εκ του ουρανού λεγούσης: ιδού η σκηνή τού Θεού μετά των ανθρώπων, και σκηνώσκει μετ' αυτών, και αυτοί λαός αυτού έσονται, και αυτός ο Θεός μετ' αυτών έσται, και εξαλείψει απ' αυτών ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έσται έτι, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος ουκ έσται έτι, ότι τα πρώτα απήλθον...

...Και απήνεγκε με εν πνευματι επ' όρος μέγα και υψηλόν, και έδειξε μοι την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καταβαίνουσαν εκ του ουρανού από του Θεού, έχουσα την δόξαν τού Θεού...

....Και ο λαλών μετ' εμού είχε μέτρον κάλαμον χρυσούν, ίνα μετρήση την πόλιν και τους πυλώνας αυτής και το τείχος αυτής. Και η πόλις τετράγωνος κείται, και το μήκος αυτής όσον και το πλάτος, και εμέτρησεν την πόλιν εν τω καλάμω επί σταδίους δώδεκα χιλιάδων. Το μήκος και το πλάτος και το ύψος αυτής ίσα έστιν. Και εμέτρησε το τείχος αυτής εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχών, μέτρον ανθρώπου, ό έστιν αγγέλου... Και ναόν ουκ είδον εν αυτή. Ο γαρ Κύριος ο Θεός ο παντοκράτωρ ναός αυτής εστί, και το αρνίον. Και περιπατήσουσι τα έθνη διά τού φωτός αυτής, και οι βασιλείς τής γης φέρουσι την δόξαν και την τιμήν αυτών εις αυτήν...

....Και λέγει μοι: ο αδικών αδικησάτω έτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, και ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι και ο άγιος αγιασθήτω έτι. Ιδού έρχομαι τάχυ, και ο μισθός μου μετ' εμού, αποδούναι εκάστω ως το έργον αυτού έσται. Εγώ το Α και το Ω, ο πρώτος και ο έσχατος, αρχή και τέλος....

Από την Αποκάλυψη τού Ιωάννη.

Υπόψιν λοιπόν.

Αλλά: προτού προχωρήσω στα δικά μου σχόλια θα παραθέσω πιο κάτω ένα απόσπασμα που σημείωσα μόλις χτες-προχτές από το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον. Βλέπετε δεν άντεξα στον πειρασμό να το κάνω. Μπορεί φυσικά να μην αποτελεί αυτό "σχόλιο" πάνω στην Ουτοπία αλλά σίγουρα είναι σχετικό με τον άνθρωπο που θα σας δώσει αυτή την Ουτοπία. Υπόψιν επίσης πως το ...πρόσωπο που μιλάει εδώ είναι ο ίδιος ο Χριστός. Δείτε το λοιπόν:.....αλλ'εγώ την αλήθειαν λέγω υμίν. Συμφέρει υμίν ίνα εγώ απέλθω. Εάν γαρ εγώ μη απέλθω, ο παράκλητος ουκ ελεύσεται προς υμάς. Εάν δε πορευθώ, πέμψω αυτόν προς υμάς. Και ελθών εκείνος ελέγξει τον κόσμον περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. Περί αμαρτίας μεν, ότι ου πιστεύουσιν εις εμέ. Περί δικαιοσύνης δε, ότι προς τον πατέρα μου υπάγω και ουκέτι θεωρείτε με. Περί δε κρίσεως, ότι ο άρχων τού κόσμου τούτου κέκριται. Έτι πολλά έχω λέγειν υμίν, αλλ' ου δύνασθε βαστάζειν άρτι. Όταν δε έλθει εκείνος, το Πνεύμα τής αληθείας, οδηγήσει υμάς εις πάσαν την αλήθειαν. Ου γαρ λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούσει λαλήσει, και τα ερχόμενα αναγγελεύει υμίν...

Κι αυτό υπόψιν λοιπόν. Αλλά επειδή εγώ, όπως λέω, δεν παίρνω τίποτα τοις μετρητοίς από αυτό ή εκείνο το βιβλίο παρά όσον και εφόσον εξυπηρετεί την Ιδέα μου και επειδή

πρέπει, επιτέλους, να περάσω σ' αυτά τα σχόλια, έτσι δεν μπορώ να αποφύγω κάποιες επεμβάσεις πάνω στην δεύτερη, από το τέλος, παράγραφο από την Αποκάλυψη.

Κι ως γεγονός: αν πάρουμε τους μετρητοίς αυτά τα στοιχεία, τότε η πόλη που θα έχουμε θα είναι-σύμφωνα με το βιβλίο: "Αποκάλυψη τώρα. Το μεγαλειώδες αποκορύφωμα της πλησιάζει", από τις εκδόσεις των Μαρτύρων του Ιεχωβά-"ένας τέλειος κύβος με περίμετρο βάσης 12.000 στάδια (περίπου 2.220 χιλιόμετρα), που περιβάλλεται από ένα τείχος ύψους 144 πηχών. Καμιά κατά γράμμα πόλη δεν θα μπορούσε να έχει τέτιες διαστάσεις. Θα κάλυπτε μια περιοχή σχεδόν 14 φορές μεγαλύτερη από το σημερινό Ισραήλ και θα υψωνόταν σχεδόν 560 χιλιόμετρα στο έξω διάστημα".

Κι ασφαλώς συνεχίζει το βιβλίο να δίνει τις ερμηνείες που εξυπηρετούν την άποψη των Μαρτύρων: ο κύβος συμβολίζει αυτό, το μεγάλο μέγεθος της αυτό και τρεχαγύρευε να βρεις από τα φραζόμενα και από τα συμφραζόμενα τό τι, το πώς, το πότε, το πώς και το γιατί. Όλο κι όλο που έχουν να κάνουν είναι να μελετούν τις γραφές και να προσεύχονται ομαδόν στον Θεό για να τους φέρει την Βασιλεία του. Κι ασφαλώς υπάρχει τόση βάση στην φιλοσοφία τους όση υπάρχει και στην φιλοσοφία τού ελεύθερου εμπορίου. Αλλά με τέτιες διαθέσεις απέναντι στις Γραφές, στον άνθρωπο και στο μέλλον του είναι πιθανότερο να μας δώσουν μια κοσμοθεωρία και μια πόλη στα μέτρα μάλλον τού αεροπλάνου παρά στα μέτρα τού ανθρώπου.

Βλέπετε οι αρχαίοι Έλληνες δεν είχαν μεν τον Χριστό όπως τον έχουν οι ευσεβείς χριστιανοί, αλλά είχαν τουλάχιστον λίγη σοφία και λίγο ...εγωισμό. Το, λοιπόν, "συν τη Αθηνά και χείρα κίνει" μπορεί να είναι η καλύτερη απάντηση σε όλους εκείνους που περιμένουν τα πάντα από τον Θεό και από τον αναστάντα- καλή του ώρα-Υιό του. Αλλά αν επιμένουν -όσοι επιμένουν-να παίρνουν και τόσο τους μετρητοίς τα λόγια και τις Υποσχέσεις τού Χριστού προς τους ανθρώπους, τότε ας μας δώσουν μια απάντηση πάνω σε κείνο το απόσπασμα από το "κατά Ιωάννην" που παρέθεσα πριν και σε κάποια άλλα σημεία από την Αποκάλυψη, αυτό το κατ' εξοχήν προφητικό βιβλίο τού Χριστιανισμού.

Όταν ο ίδιος ο Χριστός αναγνωρίζει-και χαράσσει ο ίδιος με τον Λόγο του την πορεία του-πως κάποιος Άλλος θα έρθει μετά από Κείνον, τότε πώς μπορούν να τον διαγράψουν αυτοί όλοι που προσεύχονται και ομιλούν στο όνομα του;

Μην με θεωρείτε λοιπόν άνθρωποι υπερόπτη που επιμένω τόσο πολύ να συνδέω τον εαυτό μου με εκείνο τον Άλλο που θα ακολουθήσει. Στο κάτω κάτω αν πάρουμε και τους μετρητοίς κάποια γραφή, τότε πρέπει να το παραδεχθείτε πως είναι και αυτό γραμμένο: εκείνος θα το ξέρει.

Γι' αυτό σας το λέω ξανά άνθρωποι και προσέξτε με. Τέτια εντολή και τέτια γράμματα έχω μάθει εγώ από τον Θεό μου: αν δεν κουνήσετε το μυαλό και τα χεράκια σας και αν δεν ακούσετε τον Άνθρωπο που σας καλεί να σταθείτε στο ύψος σας και στο ύψος τών... περιστάσεων, τότε ο Θεός θα σας αφήσει να ψήνεστε και να λιώνετε για άλλες διο και χίλιες διο χιλιάδες χρόνια.

Καταλάβετε το πως όπως και με κάθε μήνυμα και όπως και με κάθε σπόρο, το αποτέλεσμα θα είναι ανάλογο με τον δέκτη τού σπόρου ή του μηνύματος.

Αν πέσει σε γόνιμο έδαφος θα φυτρώσει, θα ανθίσει, θα δέσει και θα καρπίσει, και αν πέσει σε άγονο θα χαραμιστεί. Εάν ένα υγιές μήνυμα περάσει μέσα σ' ένα δυνατό και γόνιμο κεφάλι, τότε θα εκφραστεί και θα δράσει σαν ένα δυνατό μήνυμα. Κι ασφαλώς κάθε μήνυμα μόνο μέσα σε ένα εν ζωή Ον παίρνει την πραγματική του αξία και δύναμη. Και έστω και αν αυτό το μήνυμα έχει οποιαδήποτε αρνητικά σημεία, τότε μόνον απ' αυτό το εν ζωή Ον θα μπορέσει να βελτιωθεί, να συμπληρωθεί και να προσαρμοσθεί, αν χρειάζεται, στις νέες εποχές και στα νέα δεδομένα. Αν όμως αυτό το μήνυμα περάσει μέσα σε νεκρές ψυχές και νεκρά κεφάλια, τότε δεν μπορεί παρά να αποδειχθεί στα χέρια και στην γλώσσα τους ένα νεκρό μήνυμα, ένα μήνυμα χωρίς καμιά προοπτική. Σας λέω λοιπόν πως αυτό που αναγνωρίζω εγώ- κρίνοντας, ασφαλώς, υποκειμενικά αφού, επί του προκειμένου, δεν υπάρχει άλλος τρόπος-στο χριστιανικό μήνυμα είναι, κυρίες και κύριοι, ένα μήνυμα δύναμης.

Ενώ, επιπλέον, μην σας διαφεύγει μια άλλη αναφορά στην Αποκάλυψη η οποία μιλά για κάποιον άνθρωπο ο οποίος "θα ποιμάνει τα έθνη με ράβδον σιδηράν" και ο οποίος "θα έχει το όνομα του γραμμένο πάνω στους μηρούς του (και πάνω στα μιάτια του)". "Κι ως γεγονός

επειδή θέλω να συνδέω το όνομα μου με τις σελίδες τής Αποκάλυψης, όμως ήξερα πως εγώ-σαν ένας ζωντανός Λόγος-θα μπορούσα, εφόσον το ήθελα πολύ, να δώσω πιο ακριβή στοιχεία από την Αποκάλυψη για μια πόλη στα μέτρα τού ανθρώπου. Κι ασφαλώς ο καλύτερος τρόπος για να δώσω αυτά τα στοιχεία θα ήταν να μάθω πρώτα τον άνθρωπο. Κυρίως: το σώμα και τους μυώνες του. Και γνωρίζοντας ακριβώς πρώτα τις ικανότητες αυτών των μυώνων, τότε και μόνον τότε θα μπορούσα να δώσω τις σωστές διαστάσεις αυτής της πόλης.

Και ως γεγονός: εγώ την μεγάλη σπουδή μου την έκανα πάνω στο σώμα μου. Και ορμώμενος ασφαλώς και εγώ από την έμφυτη σε κάθε άνθρωπο επιθυμία να ζήσω σε μια πόλη και έχοντας στο μεταξύ ζήσει και αηδιάσει το μοντέλο τών γνωστών πόλεων, ξεκίνησα από αρκετά νωρίς το εγχείρημα να δώσω το σχέδιο μιας πόλης διαφορετικής από τις άλλες. Ο καιρός που μεσολάβησε από το πρώτο ως το τελευταίο σχέδιο ήταν κάτι παραπάνω από 13 χρόνια. Θεωρώ λοιπόν ότι είναι αρκετός καιρός. Η επιχείρηση έληξε αι-σίως-τουλάχιστον στα χαρτιά μου-και τώρα ασφαλώς αρχίζει ο αγώνας για την θεμελίωση της πάνω στην γη τών ανθρώπων.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πως έχοντας πρώτα αυτή την γνώση τού ανθρώπινου σώματος και ανακαλύπτοντας στο μεταξύ την Αποκάλυψη, δεν ήταν πλέον και πολύ δύσκολο να την ...αποκρυπτογραφήσω.

Και μεταφράζοντας ασφαλώς (έτσι, για τίποτε άλλο παρά για να ...ταιριάζει με την ιδέα μου) τα 12.000 στάδια σε 12.000 μέτρα (ή βήματα μου, για την περίπτωση που δεν θα ήταν γνωστό τότε το μέτρο) έχω άνετα την περίμετρο μιας πόλης όπως την ήθελα: στα μέτρα τού ανθρώπου.

Και βεβαίως, για να πάμε παρακάτω, παραβλέπω τελείως το ύψος της. Καταλαβαίνετε: όχι μόνο ...μεταφράζω αλλά και διαγράφω ό,τι δεν εξυπηρετεί εμένα και την πόλη μου. Ούτε λόγος λοιπόν: έστω για 555, έστω για 3 χιλιόμετρα (!). Εγώ θα επιμένω ως το τέλος να σας δείχνω πως είμαι ο πιο προσγειωμένος απ' όλους, όσα κι αν λένε οι εχθροί μου για το αντίθετο. Και όσο για τα τείχη της: το διαγράφω κι αυτό. Τείχη αυτής της πόλης θα είναι τα στήθη και η φρόνηση τών ανθρώπων της.

Αυτά-λίγο πολύ-ως προς εκείνη την παράγραφο. Θα κάνω όμως εδώ και κάποιο σχόλιο πάνω στην προηγούμενη της: ούτε λίγο ούτε πολύ μπορείτε να δείτε αρκετά καθαρά σ' αυτήν την τύχη που περιμένει τις πόλεις σας. Αυτή η Βαβυλώνα είναι ακριβώς ο αντίποδας τής Αγίας Ιερουσαλήμ και αντιπροσωπεύει εδώ όλες τις υπάρχουσες πόλεις αυτού του κόσμου, όπως ακριβώς η Αγία Ιερουσαλήμ αντιπροσωπεύει τις νέες πόλεις που θα κτιστούν σε κείνο τον Καινούριο Κόσμο. Μην ξεχνάτε άλλωστε πως στο πρόγραμμα μου υπάρχει αυτή η συγκεκριμένη πρόνοια για ισοπέδωση τών παλιών πόλεων ταυτόχρονα με την οικοδόμηση τών καινούριων. Καλώς ή κακώς δεν μπορώ να εννοήσω το ένα χωρίς το άλλο.

Σχετικά τώρα με τον πληθυσμό αυτής της πόλης παιδεύτηκα, πρέπει να πω, και εδώ αρκετά. Ο πρώτος πληθυσμός που της έδινα πριν 13 χρόνια σε κείνο το πρώτο σχεδιάγραμμα ήταν 35-40 χιλιάδες. Ύστερα από πολλά χρόνια, μόλις δηλαδή πριν μερικούς μήνες, προχώρησα στις 50. Σύντομα όμως μετά απ' αυτό (χρειάστηκαν και εδώ μερικοί μήνες γι' αυτό) εγκατέλειπα τις 50 για τις 100 χιλιάδες. Ήταν ακριβώς οι μέρες που ακολούθησαν εκείνη την μάχη που έδωσα για τις προεδρικές εκλογές, μόλις πριν δύο-δυόμισι μήνες δηλαδή. Τα πράγματα, ως γνωστόν, δεν ήρθαν όπως τα ήθελα. Οι Κύπριοι έδειξαν έμπρακτα μια πλήρη αδιαφορία γι' αυτό τον Καινούριο Κόσμο που τους πρόσφερα. Και όταν γύρισα πίσω στο χωριό και στους ερημότοπους μου δεν άργησα και πολύ να καταλάβω πως μπορούσα να πολεμήσω και αλλιώς για την Πόλη και για τον Κόσμο μου. Η σκέψη πως θα καθόμουν εδώ και θα περίμενα άλλα πέντε χρόνια για να δώσω στην πόλη μου και στους Κυπρίους άλλη μια ευκαιρία μού έφερνε φρίκη. Όχι, το ήξερα και το ένιωθα: η πόλη μου επείγε να έρθει και να βασιλεύσει.

Και ασφαλώς ο τρόπος που έβλεπα για να προχωρήσω ήταν να προσφέρω τις υπηρεσίες μου σε ξένες κυβερνήσεις για να κτιστεί αυτή η πόλη. Αλλά όλο κι όλο το σχέδιο που είχα για την ώρα ήταν απλώς τρία τετράγωνα, το ένα μέσα στο άλλο, σχέδιο που είχα περάσει σ' ένα προεκλογικό κείμενο μου τον Μάρτη τού περασμένου χρόνου.

Επείγε λοιπόν να προχωρήσω σ' ένα πιο λεπτομερές σχέδιο αν επρόκειτο να το πάρουν

στα σοβαρά. Βέβαια όλο αυτό το διάστημα ήμουν με την ιδέα πως όλο κι όλο που είχα εγώ να προσφέρω (στην αρχιτεκτονική, τουλάχιστον, πτυχή αυτής της υπόθεσης) ήταν εκείνα τα τρία τετράγωνα και τις διαστάσεις τής Πόλης. Στο κάτω κάτω, σκεφτόμουν: τους αρχιτέκτονες τι τους έχουμε; Ας κάνουν και κείνοι κάτι. Όλα θα τα έκανα εγώ;

Αλλά νά που ήρθαν έτσι τα πράγματα ώστε να μην είμαι η εκτελεστική εξουσία και να μην είμαι σε θέση να διατάξω κανέναν αρχιτέκτονα να μπει κάτω από τις υπηρεσίες μου. Και όχι μόνο δεν έγινε αυτό αλλά νά που δεν κίνησε κανενός το ενδιαφέρον ώστε να αποσπασθεί από τις βιοτικές του μέριμνες και να θυσιάσει λίγο χρόνο για να βγει ένα καλύτερο σχέδιο αυτής της πόλης αφού, σαν αρχιτέκτονας, κάτι καλύτερο θα μπορούσε να κάνει από μένα.

Αναγκαστικά λοιπόν προχώρησα μόνος μου σ' ένα λεπτομερέστερο σχέδιο. Πρόσθετα βασικά τα εργοστάσια, τις παιδουπόλεις και τους χώρους ψυχαγωγίας και χάρασσα εκεί κάποιους κεντρικούς δρόμους. Το συνόδευα με μερικές επεξηγήσεις και λίγα σχόλια στα αγγλικά. Το έστειλα πρώτα στον Φιντέλ Κάστρο (βλέπετε: οι συμπάθειες μου και οι ιδεολογικές μου κλήσεις ήταν με το μέρος του) μαζί με μια προσωπική επιστολή. Σύντομα το έστειλλα, μέσω τών πρεσβειών ή των προξενείων τους στην Κύπρο, σε 40 τόσες άλλες κυβερνήσεις.

Μια προσωπική επίσης επιστολή έστειλα σύντομα στον Μπιλ Κλίντον. Στο μεταξύ πέρασαν δυο μήνες από τότε και δεν ήρθε καμιά απάντηση. Βέβαια, θα πείτε, έχουν τόσες έγνιες στο κεφάλι τους. Αυτό τους έλειπε τώρα: να αφήσουν τις δικές τους και να πιάσουν τις δικές μου.

Το σχέδιο βέβαια που τους έστειλα δεν ήταν και κανένα περίλαμπρο σχέδιο ώστε να προκαλέσει τις εντυπώσεις αλλά, στο κάτω κάτω, τους το έγραψα κι αυτό: πως εγώ δεν είμαι αρχιτέκτονας (και πολύ περισσότερο δεν είμαι... ζωγράφος) αλλά συγγραφέας. Αν ήθελαν ένα εντυπωσιακό σχέδιο αυτής της πόλης, τότε ας με καλούσαν, ας πλήρωναν εκείνοι το εισιτήριο μου (τους το έγραψα κι αυτό) αφού εγώ έτσι κι αλλιώς δεν είχα δεκάρα. Τι θα στοίχιζε σε μια κυβέρνηση και σε ένα κράτος ένα εισιτήριο 100-200 λιρών (ή και λιγότερο, πιθανότατα) και μια διαμονή στη χώρα τους ενός ανθρώπου που δεν ζητούσε αμοιβή για τις υπηρεσίες που θα πρόσφερε; Ας έθεταν στην διάθεση μου δυο -τρεις αρχιτέκτονες ή πολεοδόμους και σε ελάχιστες μέρες (ή και ώρες ίσως) θα είχαν στην διάθεση τους το πιο λαμπρό σχέδιο πόλης που υπήρξε ποτέ. Αλλά πού κότσια και πού φαντασία; Αυτοί τα κότσια και την φαντασία, τις ικανότητες και τα ταλέντα τους, τα μέσα τους όλα και όλη την τεχνολογία τους τα έχουν για την καταστροφή τους.

Έτσι λοιπόν αφού αργούσε η απάντηση και επειδή, επιπλέον, έπρεπε να ικανοποιήσω και εγώ την δική μου ανάγκη να δω ένα καλύτερο σχέδιο, προχώρησα-αναγκαστικά πλέον- τις τελευταίες μέρες σε τούτο εδώ το σχέδιο. Κι ως γεγονός: εκείνο το παλιό δεν έβλεπα πια να είναι και τόσο πειστικό ή ικανοποιητικό.

Όχι βέβαια πως με ικανοποιεί αυτό το τελευταίο αλλά σίγουρα υπάρχει βελτίωση σε σχέση με το προηγούμενο. Αλλωστε εμένα μόνο αυτή η ίδια η πόλη θα με ικανοποιήσει, τουλάχιστον για ένα διάστημα. Γιατί ύστερα-να λέγεται-θα θέλω άλλη μια πόλη, ύστερα άλλη, κι άλλη, δεκάδες κατόπιν και εκατοντάδες τέτιων πόλεων μέχρι να γεμίσει η γη και να συμπληρωθεί ο αριθμός: 144.000.

Οι 144.000 λοιπόν θα είναι ο αριθμός τών πόλεων-κρατών που θα κτίσω στη γη, πάντοτε με την βοήθεια σας. Αν πολλαπλασιάσετε όμως τις 144 αυτές χιλιάδες επί τον εαυτό τους (αναφέρω πιο κάτω για το πώς κατέληξα σ' αυτό) θα βρείτε ένα αριθμό μεγαλύτερο από 20 χιλιάδες εκατομμύρια. Θα ξέρετε όμως πως σήμερα στη γη υπάρχουν και δεν υπάρχουν 6 χιλιάδες εκατομμύρια άνθρωποι. Δικαιολογημένα θα απορείτε λοιπόν: πού θα βρεθούν οι υπόλοιποι για να κατοικήσουν τις άλλες πόλεις;

Μα: θα αναστήσει ο Θεός τούς νεκρούς προφανώς, σύμφωνα με τον Λόγο και την Υπόσχεση του. Κι ασφαλώς δεν θα τους βάλω εγώ να κατοικήσουν σ' αυτές τις πόλεις παρά αφού τις κτίσουν πρώτα.

Θα χρειαστεί δηλαδή να αναστηθούν περισσότεροι από 14 χιλιάδες εκατομμύρια νεκροί. Χωρίς να είμαι σε θέση να κάνω έναν ακριβή υπολογισμό πάνω στο πόσοι άνθρωποι έζησαν και πέθαναν σ' αυτή τη γη, όμως θέλω να πιστεύω πως ο αριθμός αυτός πρέπει να είναι κατά τι μεγαλύτερος από τις 14 τόσες χιλιάδες εκατομμύρια. Κι ασφαλώς τότε θα έχουν όλοι-και

εκείνοι, καθώς και εσείς-άλλη μια ευκαιρία. Κοιτάξετε λοιπόν καλά να μην την χάσετε αυτή την φορά. Αυτή η κόλαση που φτιάξατε και ζείτε εδώ θα δείτε τότε πως θα είναι δείγμα μόνο εκείνης της κόλασης που σας περιμένει αν χάσετε κι αυτή την ευκαιρία να σταθείτε άξιοι τού ονόματος τού ανθρώπου.

Βλέπετε εγώ σας μιλώ για τον Θεό, για την ύπαρξη του και για την Υπόσχεση του, κατά τρόπο μαθηματικό και γεωμετρικό. Από εκεί και πέρα: αν πιστεύετε, είτε σε κείνον, είτε σε μένα: το πρόβλημα είναι δικό σας και θα το βρείτε ασφαλώς αν δεν το ...δείτε στο μεταξύ.

Αλλά, αλλά, έλεγα: εγώ θα δώσω προς το παρόν στον κόσμο και στις κυβερνήσεις αυτό το σχέδιο. Και αν στο μεταξύ δεν έρθει και πάλι καμιά απάντηση, τότε ασφαλώς θα προχωρήσω σ' ένα καλύτερο, και μεγαλύτερο, σαφώς, σ' ένα σχέδιο με προοπτική όπου θα σας δείχνει το κάθε κτίριο πώς θα είναι, τα εργοστάσια, τις παιδουπόλεις, τα γήπεδα, τα κολυμβητήρια, τα εστιατόρια, τα πάρκα, τους δρόμους και όλα. Γιατί θέλω να σας κάνω να πεισθείτε άνθρωποι πως αυτή η υπέροχη και μαγική πόλη μπορεί να γίνει εξίσου πραγματικότητα όσο είναι και αυτές οι τερατόμορφες, άχαρες και άπνοες γνωστές σας πόλεις. Αυτά τα ελάχιστα λεφτά που θα συμβεί να πάρω-όπως και αν τα πάρω: κάνοντας αγγαρίες ή όχι-εγώ θα τα θυσιάσω με την ελπίδα πως θα αποφασίσετε επιτέλους να δώσετε σάρκα και οστά σ' αυτό που κι εσείς οι ίδιοι αναγνωρίζετε ότι αποτελεί την μόνη και μοναδική διέξοδο σε όλα τα αδιέξοδα σας.

Όμως, σας έλεγα κάπου πριν για τον πληθυσμό αυτής της πόλης, για το πώς ξεκίνησα-αρκετά χρόνια πριν-από τις 35-40 χιλιάδες, πέρασα από τις 50 και ...κατέληξα-σε κείνο το προηγούμενο τουλάχιστον σχέδιο-στις 100 χιλιάδες. Έτσι όπως είχα βάλει μάλιστα τις παιδουπόλεις, τα εργοστάσια και τους χώρους ψυχαγωγίας ανάμεσα σε κείνα τα κτίρια και έτσι όπως έκανα τους σχετικούς υπολογισμούς: στα 100 μέτρα (με δύο γραμμές κτιρίων στην περιφέρεια και με τρεις ορόφους το κάθε κτίριο) μπορούσαν να στεγασθούν 300 άνθρωποι. Αρα στα δύο χιλιόμετρα (ό,τι περίσσευε δηλαδή από τον χώρο που θα έπαιρναν τα εργοστάσια κτλ και κάποιο δρόμοι) μπορώ να χωρέσω 6.000 κατοίκους $X4=24.000$ ανθρώπους στην περιφέρεια τής πόλης. Κι ασφαλώς ο ίδιος αριθμός θα έπρεπε να βουλευτεί στο μέσον και ο ίδιος-σαφώς: θα πρόκειται για τους ίδιους ανθρώπους που θα μετακινούνται από τον ένα χώρο τής πόλης στον άλλο κάθε βδομάδα-στην σειρά οικισμών κοντά στο κέντρο. 24.000 , λοιπόν, $X 3=72.000$. Και έβαζα (κακώς) 28.000 στα χωριά για να συμπληρωθούν οι 100.000 .

Εν πάση περιπτώσει: ήμουν στις 100 χιλιάδες για ένα-δύο μήνες. Στο μεταξύ έβλεπα- και σχέδιαζα αναλόγως φυσικά, έστω και προχειρώς-ποις θα μπορούσα να έδινα άπειρες παραλλαγές αυτής της τετράγωνης πόλης. Έσπαζα το κεφάλι μου πάνω σ' αυτό, όχι λιγότερο από εκείνο τον καιρό όπου έπρεπε να ... ανακαλύψω πόσο έπρεπε να περπατώ κάθε μέρα για να αισθάνομαι και να κοιμάμαι καλά χωρίς να χρειαστεί να καταφύγω ποτέ στο τσιγάρο, στον καφέ, στο αλκοόλ ή σ' οποιαδήποτε φάρμακα. Ναι, μόνο που σ' αυτό- οφείλω να πω-είχα τουλάχιστον ένα βοήθημα. Κι αυτό ήταν βεβαίως η Αποκάλυψη. Και έστω και μπερδεμένη, εγώ ήμουν αποφασισμένος να την ξεμπερδέψω, όχι όμως αν δεν ξεμπερδέυα πρώτα με μένα.

Μια καλή μέρα λοιπόν έσπαζα για τα καλά. Αλλωστε σε μια πόλη εννέα τετραγωνικών χιλιομέτρων μπορείς να βολέψεις, άμα το θέλεις, και πέντε εκατομμύρια κόσμο. Όταν σε δύο πολυκατοικίες στην Νέα Υόρκη (το άκουσα στις Ειδήσεις) βολεύονται (έστω και στην δουλιά) 100 χιλιάδες άνθρωποι, τότε δεν έβλεπα τον λόγο για να μην βουλευτούν 5,4,3 ή και δύο, έστω, εκατομμύρια σε μια τέτλια πόλη. Καταλαβαίνετε λοιπόν την δυσκολία.

Ήταν απομεσήμερο και περπατούσα όταν αποφάσιζα επιτέλους για τις 144.000. Ρε, λέω στον εαυτό μου: αφού φλερτάρεις που φλερτάρεις με την Αποκάλυψη. Τι κάθεται λοιπόν και σπάζεις; Δες: πώς αριθμός υπάρχει εκεί που να πλησιάζει σ' αυτές τις εκατόν σου χιλιάδες;

Κι ασφαλώς δεν χρειαζόταν και μεγάλη προσπάθεια για να βρω αυτόν τον αριθμό: μού είναι ήδη γνωστός και ξέρω ότι αναφέρεται ξανά και ξανά στην Αποκάλυψη: 144.000. Βέβαια εγώ υπολόγιζα ως τώρα πως ο αριθμός αυτός αντιπροσώπευε τον αριθμό τών πόλεων που θα έκτιζα στη γη. Οι 50 μάλιστα χιλιάδες-ή οι 45 στο κάτω κάτω- πολλαπλασιαζόμενες επί 144.000 μάς δίνουν έναν αριθμό που αντιστοιχεί περίπου με τον σημερινό πληθυσμό τής γης ή, τουλάχιστον, με τον πληθυσμό που θα έχει σε λίγα χρόνια.

Αλλά ένας άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό και στις Υποσχέσεις του και ο οποίος

δηλώνει ήδη πως η ανάσταση των νεκρών θα είναι σύντομα ένα γεγονός, δεν μπορεί παρά να υποχρεωθεί κάποια μέρα να μεταφέρει στους υπολογισμούς του και αυτούς τους νεκρούς. Κι ασφαλώς επειδή γι' αυτόν η προοπτική αυτού του Καινούριου Κόσμου που σχεδιάζει είναι μια γήινη προοπτική έτσι δεν μπορεί παρά να βρεθεί αντιμέτωπος με εκείνες τις καταστάσεις που θα ακολουθήσουν την ανάσταση αυτών των ανθρώπων. Καταλαβαίνετε λοιπόν πως το πρόβλημα της στέγασης, της εργοδότησης, της ασφάλισης και της ψυχαγωγίας αυτών των ανθρώπων έμπαινε πλέον ως θέμα ευθύνης αλλά και συνέπειας για τον μελλοντικό διαχειριστή των υποθέσεων αυτού του πλανήτη.

Έτσι λοιπόν: χωρίς να εγκαταλείπει το παλιό του σχέδιο να κτίσει εκείνες τις 144.000 πόλεις, προχωρώντας στην συνέχεια στην απόφαση να στεγάσει σ' αυτή την πόλη 144.000 ανθρώπους και πολλαπλασιάζοντας αυτό τον αριθμό επί τον εαυτό του βρίσκει έναν αριθμό μεγαλύτερο από τις 20.000 εκατομμύρια. Αλλά το αφήνω τώρα αυτό γιατί το έθιξα πιο πριν.

Εν πάση περιπτώσει οι υπολογισμοί μου δεν βλέπω να έρχονται σε αντίθεση με τα πιστεύω μου, οπότε προχωρώ παρακάτω: στο πώς θα βολέψω αυτές τις 108.000 (τα 3/4 δηλαδή των 144.000, εφόσον το 1/4 θα μένει στα χωριά) σ' αυτές τις τρεις σειρές οικισμών;

Κατ' αρχάς σκέφτηκα να αυξήσω σε τέσσερις ή σε πέντε τούς ορόφους των κτιρίων. Μου φαίνονταν όμως λίγο ψηλά ή, αν θέλετε, λίγο πέραν τού ανθρώπινου μέτρου.

Οπότε-διαπιστώνοντας συγχρόνως και μια ... παρεξήγηση ως προς το μήκος τού βήματος μου, γεγονός που ενίσχυε την μεταβολή της αρχικής τοποθέτησης μου σ' αυτό- προχώρησα και έδωσα μήκος-και πλάτος βεβαίως -στην πόλη τα 4 χιλιόμετρα. Έτσι: με τρεις ορόφους, με 300 άτομα στα 100 μέτρα της περιφέρειας και έχοντας τρία χιλιόμετρα για να καλυφτούν με κτίρια (εφόσον το ένα το έπαιρναν τα εργοστάσια, οι δρόμοι κτλ) είχα 9.000 ανθρώπους στο ένα τέταρτο της περιφέρειας. $9.000 \text{ τώρα} \times 4 = 36.000 \times 3 = 108.000 + 36.000 \text{ στα χωριά} = 144.000$.

Τέλειο ε; Ναι, ναι, αλλά μην βιάζεστε. Γιατί μεγαλώνοντας την πόλη σημαίνει ότι μεγαλώνουμε και τις αντίστοιχες αποστάσεις μέσα στην πόλη. Βλέποντας το φυσικά και σπουδάζοντας το κι αυτό ακόμα μια φορά, βλέπω πως αυτό είναι λίγο δύσκολο για τους ανθρώπινους μυώνες⁵. Δεν θα χαλούσε βέβαια και ο κόσμος αν περπατούσαμε κατά ένα 25% περισσότερο απ' αυτό που αποτελεί μέτρο τού ανθρώπου αλλά σίγουρα θάταν καλύτερο το ακριβές μέτρο. Αλλωστε δεν άργησα και πολύ να καταλάβω (φλέρταρα με τα 4 χλμ μόνο λίγες μέρες) πως θα μπορούσα πολύ καλά να βόλευα αυτές τις 144.000 σε κείνη την παλιά πόλη των 3 χλμ εάν, απλώς, μετέφερα τα εργοστάσια, τις παιδουπόλεις και τους χώρους ψυχαγωγίας στον κενό μεταξύ των οικισμών χώρο.

Η ανάγκη βέβαια αυτή είναι λίγο-πολύ οφθαλμοφανής αλλά, εν πάση περιπτώσει, αφού είμαι από αυτούς τους ανθρώπους που είναι ικανοί να αναγνωρίσουν ανά πάσαν στιγμήν τα λάθη τους-όποια και νάναι-ήταν επόμενο πως θα την έβλεπα αργά ή γρήγορα μόλις τα νέα μου δεδομένα θα την έκαναν απαραίτητη. Μια σημείωση μάλιστα της 22ας Μαρτίου δίπλα σ' ένα σχετικό σχέδιο έβαζε κάπως τα πράγματα στην θέση τους. Βέβαια σ' αυτά τα τρία χλμ της περιφέρειας υπολόγιζα πως θα έκτιζα 120 κτίρια (των 40X40 μέτρων) με τρεις ορόφους και με 75 ανθρώπους σε κάθε κτίριο. Σύνολο δηλαδή και πάλι: 9.000.

Ναι, αλλά όταν χρειάστηκε να προχωρήσω τώρα σ' αυτό το τελευταίο σχέδιο έγινε ξεκάθαρο πως δεν μπορούσα να βολέψω ικανοποιητικά (αφήνοντας μεταξύ τους τις κατάλληλες αποστάσεις που θα επέτρεπαν σε όλα τα κτίρια να μοιράζονται εξίσου τον ήλιο) 120 κτίρια σ' αυτά τα 3 χλμ, παρά μόνον 90. Αποφασισμένος λοιπόν να κρατήσω ως το τέλος τις 144.000 αλλά και την σωστή απόσταση μεταξύ των κτιρίων, δεν μου έμενε εν τελεί άλλη διέξοδος από του να αυξήσω σε τέσσερις τούς ορόφους των κτιρίων και να βολέψω δηλαδή 100 ανθρώπους σε κάθε κτίριο $\times 90 = 9.000$. Έχοντας μάλιστα υπόψιν τα τριών, τόσων, χιλιάδων χρόνων τετραόροφα πλινθόκτιστα κτίρια τού Μαχέντζο Ντάρο και του Χαράππα στο Πακιστάν συμφιλιώθηκα εύκολα με αυτή την προοπτική.

Δώδεκα λοιπόν μέτρα θα είναι το ύψος των κτιρίων (τρία για κάθε όροφο) και είκοσι μέτρα η απόσταση τού ενός κτιρίου από το άλλο. Χωρίς πολλά λόγια την θεωρώ μια πολύ

---

5. Το γεγονός εδώ είναι πως η σχετική "σπουδή" δεν ήταν αρκετή αφού όχι μόνο επέστρεφα στα 4 χλμ αλλά σύντομα προχωρούσα και στα 4½.

καλή και πρακτική διευθέτηση.

Αλλά αν μετρήσετε τα κτίρια στις τρεις σειρές οικισμών θα βρείτε 90 στην πρώτη σειρά, 96 στην δεύτερη και 54 στην τρίτη σειρά.

Κι όπως είπαμε: στην πρώτη σειρά έχει ο καθένας το δικό του δωμάτιο, όπως και στην δεύτερη. Ναι, μόνο που περισσεύουν εδώ έξι κτίρια. Τα ενδεχόμενα που θέτω είναι δύο: ή να μένει σ' αυτά ένας αριθμός εργατών (από εκείνους που θα έπρεπε να ήταν στα χωριά) για οπιοσδήποτε δύσκολες εργασίες που θα είναι πιθανότατες μέσα στην πόλη. Ή: δεν τα κτίζω καθόλου αν και εφόσον δεν θάναι, όντως, απαραίτητα. Ας πούμε πως είναι κι αυτό ένα από τα πράγματα που θα δούμε καλύτερα στην εξέλιξη τής επιχείρησης.

Τώρα: στην τρίτη σειρά οικισμών μπορείτε να μετρήσετε 56 κτίρια. Γεωμετρικά, ή μάλλον: μαθηματικά, δεν ενισχύει αυτό τους υπολογισμούς μου αλλά ας το δούμε και λίγο πρακτικά.

Για να κτίσω λοιπόν άλλα 35 ή 40 κτίρια περισσότερα σημαίνει ότι θα πάρω σχεδόν άλλο τόσο χώρο. Αυτό όμως θα απομάκρυνε κάποιους ανθρώπους αρκετά πέραν τού κέντρου, ενώ κάποιους άλλους θα τους έφερνε υπερβολικά κοντά, πράγμα που δεν συμφωνεί με την αντίληψη μου για τις αποστάσεις που πρέπει να υπάρχουν μεταξύ τών οικισμών και του κέντρου ή, τουλάχιστον, μεταξύ τών οικισμών και των εστιατορίων. Σ' ένα άλλο σχέδιο μάλιστα είχα έξι ακριβώς γραμμές κτιρίων-όπως και σε κείνο που είχα στείλει στις κυβερνήσεις σας-αλλά το εγκατέλειψα. Οι επιλογές που απέμεναν δηλαδή ήταν δύο: ή να κτίσουμε δόροφα (ή τουλάχιστον 7όροφα ή 6όροφα) κτίρια γι'αυτή την σειρά οικισμών ή να βολέψουμε δύο ανθρώπους σε κάθε δωμάτιο. Καλός άλλωστε πρόλογος το τελευταίο για την ύπαιθρο όπου οι άνθρωποι θα κοιμούνται κατά πάσα πιθανότητα πέντε-πέντε ή ίσως και δέκα-δέκα.

Κι ασφαλώς η σωστή διέξοδος υπάρχει στην δεύτερη επιλογή. Η πόλη, είπαμε, είναι ακριβώς ο χώρος εκείνος όπου θα ξεκουράζονται οι άνθρωποι από τους κόπους τής υπαίθρου ενώ, από την άλλη, οι ανελκυστήρες (ανσανσέρ) είναι και παραμένουν για το φιλοσοφικό μου σύστημα απορριπτέοι.

Αλλά, τώρα: από την στιγμή που υπάρχουν 90 κτίρια στην πρώτη σειρά και 96 στην δεύτερη και από την στιγμή, είπαμε, που θα μένουν δύο άτομα σε κάθε δωμάτιο στην τρίτη σειρά, τότε ασφαλώς μάς φτάνουν 45 ή, το πολύ, 48 κτίρια. Όμως βλέπετε πως υπάρχουν 56.

Ναι, ναι. Το βλέπω κι εγώ. Και τα ενδεχόμενα που βάζω εδώ είναι τρία: 1ον) Να μένουν σε όσα περισσεύουν ενδεχόμενοι εργάτες, όπως έγραψα και πριν. 2ον) Να υπάρχουν για το ενδεχόμενο που κάπιοι απ' αυτούς τους ανθρώπους (άλλοτε οι μεν και άλλοτε οι δε) θα θέλουν να περιφρουρήσουν, κατά κάπιο τρόπο, την μοναξιά τους. Και 3ον) Να μην κτιστούν όσα είναι παραπάνω από τα μισά τού αριθμού τών κτιρίων τής πρώτης ή της δεύτερης σειράς.

Και τώρα, για την συνέχεια: βλέποντας αυτό το τετράγωνο σχήμα τής πόλης θα εκτιμάτε -και πολύ σωστά-ότι οι αποστάσεις από το κέντρο τής πόλης δεν θάναι οι ίδιες για όλους τούς ανθρώπους. Αυτό είναι βέβαια γεγονός, ναι, αλλά όχι περισσότερο γεγονός από το ότι και οι άνθρωποι, αυτοί καθεαυτοί, δεν είναι όλοι οι ίδιοι. Άλλοι είναι ψηλοί, άλλοι κοντοί, άλλοι μεταξύ ψηλών και κοντών, άλλοι είναι νέοι και άλλοι γέροι, άλλοι δυνατοί κι άλλοι αδύνατοι κτλ κτλ. Κι ασφαλώς ο καθένας θα τοποθετείται στον κατάλληλο λίγο-πολύ για τις διαστάσεις και για τις δυνάμεις του χώρο. Αν, για παράδειγμα, είναι νέος και ψηλός θα μένει όσο γίνεται μακριά από το κέντρο και αν είναι γέρος και κοντός θα μένει όσο γίνεται πιο κοντά στο κέντρο.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πως το σχήμα αυτής της πόλης είναι τέτιο ακριβώς ώστε να συμβιβάζει και να αφομοιώνει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τις ανομοιότητες μεταξύ τών ανθρώπων, κάτι, ασφαλώς, που δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν το σχήμα αυτής της πόλης ήταν εξάγωνο, οκτάγωνο, δεκάγωνο ή κύκλος.

Αλλά, για να τελιώνω κάπως: αυτή είναι λίγο πολύ η ιστορία αυτής της πόλης. Και- καλώς ή κακώς-τώρα ακριβώς ήρθε η Ώρα για να τεθεί ενώπιον σας για κρίση και για ... απόκριση. Ακούστε λοιπόν: δεν θέλω να νιώθετε και πολύ τύψεις που αρχίζουμε τώρα και δεν αρχίσαμε εδώ και χίλια ή δυο χιλιάδες χρόνια.

Ως γεγονός: αυτή η πόλη μπορούσε πολύ καλά να σχεδιαστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια, αρκεί να υπήρχε ο σχεδιαστής με την ανάλογη θέληση και γνώση. Ή τουλάχιστον θα μπορούσε κάποιος να δώσει ένα καλύτερο-ή λιγότερο άσχημο-σχέδιο αυτών των γνωστών σε όλους πόλεων. Εκτός όμως από κάποια αναφορά στον Πλάτωνα πάνω σ' αυτήν (μια γενική δήλωση του δηλαδή: πως η Πόλη πρέπει να έχει σχήμα και όρια), και εκτός από εκείνες τις αναφορές στην Αποκάλυψη, όλο το χρονικό των πόλεων και των σχεδίων των πόλεων έγκειται περίπου σ' αυτό: κύβοι (ή σειρές κύβων) ριγμένοι στην τύχη.

Αλλά μην ανησυχείτε όμως γιατί ο πραγματικός ...κύβος τώρα ερρίφθη. Ο δρόμος που θα σας οδηγήσει επιτέλους στην πόλη των ονείρων σας, στην πόλη που όσο τίποτε άλλο θέλετε και όσο τίποτε άλλο έχετε ανάγκη, τώρα μόλις έχει ανοίξει για την ανθρωπότητα. Το μελάνι, θάλεγα από την πέννα μου δεν στέγνωσε ακόμα πάνω στο σχέδιο της. Ας πούμε λοιπόν πως ήρθε εγκαίρως αυτό το σχέδιο και πως έπεσε εγκαίρως στα χέρια και στο ...κεφάλι σας. Έτσι λοιπόν: το πόσο εγκαίρως θα γίνει πραγματικότητα: αυτό με νιάζει τώρα.

Μοιραστείτε λοιπόν και εσείς μαζί μου αυτή την έγνια, κινηθείτε όπου και νάστε με σθένος, με πνεύμα και με ...ψυχραιμία και τότε σύντομα, πριν καλά καλά το καταλάβετε, αυτή η Ουτοπία-και μαζί όλα τα λογικά επακόλουθα της: η Υγία, η Τάξη και η Ευδαιμονία- θα είναι οριστικά δική σας. Αμήν.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Μεταξύ ρεπορτάζ και έρευνας, λογισμών και παραλογισμών⁶, Ρεπορτάζ υπ' αριθμόν Ένα: το μεγάλο κουμάρι.

Απρίλιος 1993.

Η μέρα του πρώτου ...ρεπορτάζ ξεκίνησε σχετικά νωρίς. Οι κεραυνοί δεν περίμεναν μέχρι να φέξει για καλά και η βροχή ακολούθησε γρήγορα. Θυμήθηκα πως τα τζάμια του αυτοκινήτου τ' άφησα ανοικτά και έπρεπε να κλείσουν. Η νύχτα που έφυγε δεν προμήνυε καμία βροχή αλλά πώς ξέρει τι μπορεί να φέρει ο ουρανός;

Όπως κι αν ήρθε πάντως ήρθε και αυτή τελικά, με τα λίγα ή με τα πολλά της, με τα καλά ή με τα κακά της.

Βέβαια η βροχή του Απρίλη είναι χρυσάφι. Όλοι θα έχετε υπόψιν την σχετική ρήση: αν βρέξει ο Μάρτης δικό νερά τζι ο Απρίλης ούλλον έναν κτλ κτλ. Ναι, ναι, μόνο που δεν είναι για όλους χρυσάφι. Ενώ θα μπορούσε για κάποιους άλλους να είναι πολύ καλά μπελάς ή και πονοκέφαλος.

Για μένα όμως τώρα, προσωπικά μιλώντας, μου είναι περίπου αδιάφορη. Δεν έσπειρα και, ασφαλώς, δεν θα θερίσω. Αν θάναι λίγη δεν με βλάπτει. Μα αν θάναι πολλή, σαν και κείνην του Μάρτη, θα με καταστρέψει. Αλλ' όμως επειδή οι δικές μου διαθέσεις και τα δικά μου συμφέροντα δεν βλέπω να είναι σε θέση να κανονίσουν τις βουλές του ουρανού, έτσι μένω και παραμένω στο "ό,τι βρέξει ας κατεβάσει". Δεν έχω επιλογές, τόσο μάλλον γιατί η τζέπη μου αδυνατεί, επί του παρόντος, να προστατέψει τις πλινθόκτιστες κατασκευές μου. Τί να γίνει! Αυτή είναι η δική μου έγνια.

Ναι, ναι, είναι γεγονός. Και δεν είναι μόνο που αδυνατεί να προστατέψει αυτές τις κατασκευές αλλά και γιατί-κυρίως- αδυνατεί να προσφέρει σε μένα τον ίδιο την δυνατότητα, έστω, επιβίωσης. Ως εδώ είμαι λοιπόν. Κι αφού δεν πέτυχα να προσληφθώ ως εργάτης στις οικοδομές (κάτι που έκανα στο παρελθόν κάθε φορά που δυσκόλευε η κατάσταση), έτσι και έτσι δεν μου απόμεινε τίποτα άλλο από του να γίνω κι εγώ ...ρεπόρτερ.

Τώρα πόσο άδοξη ή πόσο δοξασμένη θα είναι αυτή η αρχή, αυτό δεν το ξέρω. Κι όσο για την συνέχεια: ω, εδώ είναι που κάνω μαύρα μεσάνυκτα. Γιατί δεν είναι μόνο που δεν ξέρω αν θα είναι δοξασμένη ή άδοξη αλλά -κυρίως- που δεν έχω ιδέα κατά πόσον θα υπάρξει καν εκείνη η συνέχεια, κι ούτε καν αυτή η αρχή.

Εν πάση περιπτώσει νομίζω πως είναι καλύτερο-και για μένα και για σας- να θεωρώ τον εαυτό μου ως δόκιμο, μάλλον, ρεπόρτερ. Και: βλέπουμε.

Αλλά, που λέτε: βροχερή, είπαμε, η μέρα του πρώτου ρεπορτάζ. Κι ανοιξιάτικη μαζί. Καλό ή κακό σημάδι; Μα τι με νιάζει; Δεν θα πεθάνω κιόλας από πείνα. Εμένα, έτσι ή αλλιώς, η τύχη μου δεν παίζεται στα ρεπορτάζ αλλά στους πολέμους για τον Καινούριο Κόσμο. Εγώ το ξέρω καλά πως δεν θα καταφέρω ποτέ να παραδώσω ένα ορθόδοξο ρεπορτάζ. Όπως και για κείνο τον Συκουτρή, για μένα όλ' αυτά είναι θέματα για να πω το επιχείρημα μου, τον Λόγο, τον πόνο και το μήνυμα μου. Γιατί πιστεύω πως η λογική υπάρχει ακόμα στον κόσμο και εγώ είμαι σημαιοφόρος της. Είναι τόσο δεμένη μαζί μας όσο και το παράλογο και έχει το απόλυτο δικαίωμα να εκφράζεται και να μιλιέται ελεύθερα.

Μέχρι τώρα-το ξέρετε όλοι- η λογική ήταν πιο φιμωμένη και από αυτή την ίδια την ελευθερία. Γιατί -κακά τα ψέματα- η μόνη ελεύθερη γλώσσα σ' αυτό τον κόσμο είναι η γλώσσα του παράλογου ή, μάλλον, η γλώσσα του ισχυρού. Η λογική δεν εκφράστηκε ακόμα κάτω από το φως του ήλιου και, πολύ περισσότερο, δεν έχει δώσει ίχνος ακόμα από τα

---

⁶ Εδώ ίσως άξιζε μία εξήγηση για τα επόμενα δύο κείμενα αλλά την απέφυγα μιας και στο περιεχόμενο τους διαφαίνονται οι λόγοι που τα προκάλεσαν.

θαύματα που μπορεί να επιτελέσει. Κι έτσι, για να μιλήσω λίγο πλατωνικά, σας λέω πως τα παιχνίδια σας όλα (κοινωνικά, ηθικά, οικονομικά και ...σεξουαλικά) παίζονται βαθιά κάτω από την Γη, μέσα στις σπηλιές. Όλος ο ήλιος που ξέρετε εκεί μέσα είναι εκείνο το αμυδρό φως που μπαίνει από κάποια χαραμαδα. Έτσι οπιαδήποτε "λογική" σκέψη γίνεται εκεί, δεν παύει από του να είναι μια σκιώδης λογική σκέψη, η σκιά τής λογικής.

Υπόψιν λοιπόν πως οι πραγματικά λογικοί αγώνες και οι πραγματικά λογικές επιχειρήσεις θα παιχτούν έξω από το σπήλαιο και κάτω από τον ήλιο. Ναι, αυτό είναι, μόνο που δεν βλέπω και πολλούς ανθρώπους διατεθειμένους να διακινδυνεύσουν το πρώτο σοκ από το αντίκρουσμα τού ήλιου.

Εγώ πάλι από την πλευρά μου σας λέω ότι φοβάμαι να διακινδυνεύσω να κατέβω μέσα στο σπήλαιο σας γιατί απλούστατα υπάρχει ο κίνδυνος να μην βγω ποτέ. Σας πλησιάζω όμως όσο μπορώ και σας ικετεύω να βγείτε έξω. Μονοί σας δεν μπορείτε να σωθείτε και γω μόνος μου δεν μπορώ να σωθώ, έστω κι αν είμαι κάτω από τον ήλιο. Καταλάβετε το: χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον: εγώ εσάς και εσείς εμένα.

.....Αλλά..... αλλά: δείτε τώρα την ερώτηση που κάνει το πρώτο μου θέμα: πού παίζεται το μεγάλο κουμάρι;

Προσωπικά είχα μπλέξει για αρκετό καιρό με αυτό το παιχνίδι που λέγεται "γεωργία" (πάντα βέβαια με τον δικό μου τρόπο και με το δικό μου σύστημα) και πήρα κάποια μαθήματα τόσο από τα δικά μου παθήματα όσο και από τα παθήματα τών συνανθρώπων μου. Και όπως επιμένω να βλέπω τα πράγματα με τον φακό ενός λογικού-πιστεύω-ανθρώπου δεν άργησα και πολύ να καταλάβω πως και εδώ ο παραλογισμός έχει τα πρωτεία. Και ενώ, καθώς θα ξέρετε όλοι, η εξουσία με τα εκτελεστικά της όργανα κάνει τόσα και τόσα για να πατάξει το κουμάρι πάνω στο τραπέζι, όμως δεν βλέπω να κάνει τίποτα γι' αυτό το κουμάρι που παίζεται στα χωράφια, συχνά-πυκνά κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες.

Αραγε πιστεύει στα σοβαρά πως δεν την συμφέρει να το κάνει αυτό; Την εξυπηρετεί νομίζει το αλληλοφάγωμα τών ανθρώπων; Μήπως το "διαίρει και βασίλευε" θεωρείται γι' αυτήν στοιχείο απαραίτητο για την επιβίωση της;

Αν ναι, τότε αυτή απέχει πολύ από του να είναι μια ευεργετική και ανθρωποκεντρική εξουσία. Τέτοιες τάσεις προδίνουν μάλλον μιαν ολέθρια και λυκοκεντρική εξουσία που οι βασικές βλέψεις της έγκεινται μάλλον στο να κρατά τις ισορροπίες σ' αυτό το αδιάκοπο αλληλοφάγωμα.

Μα αν είναι έτσι, τότε είναι φρόνιμο για τους ανθρώπους να σκεφτούν για το μέλλον αυτής της εξουσίας προτού το δικό τους μέλλον μείνει χωρίς προοπτική.

Στο κάτω κάτω αν το "ίση αμοιβή για εργασία ίσης αξίας" έχει κάποιο αντίκρουσμα στα εργοστάσια μεταξύ ανδρών και γυναικών, εργατών και εργατών, δεν βλέπω τον λόγο γιατί να μην έχει αυτό το ίδιο αντίκρουσμα μεταξύ τών ίδιων τών αγροτών. Αραγε η κατάσταση βασίζεται σε αρχές δικαίου ή αδικού, γνώσης ή άγνοιας, σοφίας ή μωρίας, φρόνησης ή αφροσύνης;

Αλλά: μην νομίζετε πως αυτοί οι "προβληματισμοί" ανήκουν μόνο σε μένα ή σε μια κλίκα ιδεαλιστών. Όχι κύριοι. Αυτές είναι σκέψεις τού καθημερινού διαιτολογίου κάθε λογικού ανθρώπου που είναι μέσα στα πράγματα, είτε ανήκει στα αριστερά, είτε στα δεξιά. Το θέμα φίλοι μου μπαίνει απλά και σκέτα ως θέμα λογικής. Κι αυτή-υπόψιν- παίζεται καί αριστερά, παίζεται καί δεξιά. Παίζεται και με το αριστερό (μέρος τού εγκεφάλου μας), παίζεται και με το δεξί. Εάν το σχέδιο και ο προγραμματισμός είναι ο σωστός, τότε θα λειτουργήσει και η οικονομία και η πολιτική και η γεωργία και η κτηνοτροφία και όλα. Διαφορετικά: δεν λειτουργεί με τίποτα.

Όπως θέλετε ονομάστε την: είτε ελεύθερη, είτε σχεδιασμένη. Η σωστή οικονομία είναι μία και μοναδική: η σωστή οικονομία. Αν αυτή δεν είναι σωστή, τότε αυτή δεν σώζεται, όσα επίθετα και αν της αλλάξεις και όσες κυβερνήσεις κι αν της βάλουν χέρι.

Όταν ένα κράτος δεν θωρακίζεται απέναντι σ' αυτό που λέγεται "ελεύθερη οικονομία" με κώδικες, νόμους και διατάξεις που να επιτρέπουν και να επιβάλλουν τον έλεγχο σ' αυτή την οικονομία, τότε θα καταρρεύσει.

Και αν πάλι, οι θιασώτες τής "ελεγχόμενης και σχεδιασμένης οικονομίας" δεν είναι σε θέση να εκτιμούν και να υπολογίζουν σωστά τις ανάγκες τους και αρνιούνται να θέσουν στην

υπηρεσία τους τα πιο στοιχειώδη μαθηματικά, τότε ασφαλώς δεν φταίει η "σχεδιασμένη οικονομία" για όσα θα επακολουθήσουν αλλά το σχέδιο ή, καλύτερα, ο σχεδιαστής.

Τι να γίνει! Ό,τι και να πούμε χρειάζεται πάνω απ' όλα να δουλέψουμε το κεφάλι μας. Και ό,τι και να ...γράψουμε, μία είναι η σωστή Οικονομική Πολιτική: η οικονομική πολιτική των σωφρόνων ανθρώπων.

Όσες περιπέτειες και αν υποστεί ο άνθρωπος από τον αλογισμό και τον παραλογισμό του δεν κάνει και άσχημα αν μάθει επιτέλους πως η μόνη στο τέλος επιλογή του είναι η λογική και αυτό είναι το θέμα, όσα κι αν πούμε.

Ναι, ναι. Με τέτιες και με παρόμοιες σκέψεις στο καθημερινό διαιτολόγιο μου αποφάσιζα γι' αυτό το θέμα και με ανάλογες, ασφαλώς, διαθέσεις έφευγα λίγο μετά τις δέκα για την Συνεργατική Εταιρεία Διαθέσεως Φθαρτών Αργάκας. Οδοιπορικά, τουλάχιστον, διάλεξα έναν εύκολο δρόμο για το πρώτο ρεπορτάζ.

Η πρώτη πόρτα που πέρασα ήταν τού καφενείου. Οι άνθρωποι εκεί ήταν όλοι γνωστοί μου. Αν με δυσκόλευε αυτό ή όχι δεν είχα χρόνο να το σκεφτώ. Πέρασα πάντως αμέσως στο θέμα: παιδιά (βλέπετε: για μένα όλοι: άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροι, είναι όλοι "παιδιά" ή, αν θέλετε: παιδιά μου), πόσο μεγάλο κουμάρι θεωρείτε εσείς την γεωργία;

Ο Αντώνης-προφανώς καλά μελετημένος ο άνθρωπος - είχε έτοιμη την απάντηση: όπως την ρωσική ρουλέτα.

Τι είναι τώρα αυτή η "ρωσική ρουλέτα"; Προσωπικά δεν ήξερα και εκείνος είχε όλη την διάθεση για επεξηγήσεις: σ' αυτό το παιχνίδι, είπε, αν κερδίσεις κερδίζεις λεφτά. Κι αν χάσεις-χάνεις την ζωή σου. Συγκεκριμένα: η ρωσική ρουλέτα παίζεται μ' ένα πιστόλι. Στην σφαιροθήκη βάζεις τις μισές σφαίρες: στην μία θέση βάζεις σφαίρα, στην άλλη αφήνεις κενό, σφαίρα, κενό, κτλ.

-Καταλαβαίνεις. -Ναι, ναι.

-Παίρνεις το πιστόλι και σημαδεύεις το κεφάλι σου. Αν βρεις κενό παίρνεις τα λεφτά. Κι αν βρεις σφαίρα...σφαίρα. Καταλαβαίνεις. -Ναι, ναι.

Λίγο μακάβριο ε; Κι αν σας φαίνεται λίγο υπερβολικό: εντάξει, συνεχίζει, μιλάμε. Ως πότε όμως θα μιλάμε; Πέρσι πήγαν, εντάξει, όλα κατά διαόλου κι όμως νάμας φέτος εδώ πάλι. Περάσαμε. Αλλά πώς περάσαμε; Τα ξέρεις: στην γεωργία επενδύεις ένα σωρό λεφτά: είναι καύσιμα, λάστιχα, νάυλα, φάρμακα, λιπάσματα, νερά. Κι από πάνω κόποι και έγνιες. Τα έξοδα και η αγωνία είναι πάντα δεδομένα. Όμως τι γίνεται με τα έσοδα; Είναι στην μέση οι τιμές, οι καιρικές συνθήκες, οι αρώστιες. Αλλά κι αν όλα πάνε καλά μπορεί να πουλήσεις ή λίγη από την παραγωγή σου ή καθόλου. Το να πετύχεις σε όλα είναι κάτι που δύσκολα συμβαίνει. Αλλά και όταν συμβεί και πάρεις λίγα λεφτά έχει εκατό που περιμένουν να σου τα φάνε.

- Εσύ Οδυσσέα τι έχεις να πεις;

-Τι να πω εγώ; Τα είδες πέρσι: ούτε καρπούζια πουλήσαμε, ούτε πατάτες, ούτε λουβιά. Πιός θα μας κοιτάξει εμάς; Πώς να αντεπεξέλθουμε μ' αυτή την κατάσταση; Εντάξει όταν οι τιμές είναι ψηλές είναι καλό το ελεύθερο εμπόριο. Αλλά τις πλείστες φορές είναι τέτιες οι τιμές που καταντάει κι αυτό εφιάλης.

- Πιστεύετε δηλαδή ότι πρέπει να υπάρχει έλεγχος στο τι βάζει ο καθένας;

- Ασφαλώς και το πιστεύουμε. Εμάς μας ενδιαφέρει κυρίως να βάλουμε κάτι αλλά θέλουμε να ξέρουμε και πως θα το διαθέσουμε. Δεν θέλουμε να πλουτίσουμε. Απλά θέλουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια και -κυρίως- δεν θέλουμε να πηγαίνουν οι κόποι και τα λεφτά μας χαμένα.

- Θα προτιμούσες δηλαδή ένα σίγουρο εισόδημα κι ας είναι μικρότερο από ένα ενδεχομένως μεγαλύτερο;

- Ναι, θα το προτιμούσα.

Κτλ κτλ. Βέβαια η κουβέντα κινήθηκε και πάνω στο θέμα τής τιμής τού νερού. Μπορεί η τιμή μάλιστα σ' αυτήν εδώ την περιοχή να είναι σχετικά χαμηλή αλλά σίγουρα όταν πληρώνεις από πάνω και το νερό για να μην πάρεις στο τέλος τίποτα, τότε σίγουρα κοστίζει.

Θα πρότιναν μάλιστα και διαφορετική τιμή για διαφορετικής, οικονομικά, στάθμης ανθρώπους αλλά αυτό είναι εκ των πραγμάτων δύσκολο, τόσο μάλλον γιατί δεν βλέπω να ξεφεύγει από την περιοχή των ημιμέτρων. Υπάρχουν τόσοι άλλοι πιο πρακτικοί τρόποι για

να εξισώσουμε τα επίπεδα των ανθρώπων.

Κι είναι ν' απορείς αλήθεια μ' αυτό το νερό: από την μια να σου λένε: πρόσεξε να μην στάζει η βρύση σου. Με μια σταγόνα το δευτερόλεπτο μπορείς να χάσεις τόσα λίτρα την ημέρα. Ενώ από την άλλη θυσιάζουν χιλιάδες και εκατομμύρια τόνους νερού στο όνομα τού ελευθέρου εμπορίου για να παράγουν καρπούς και αγαθά τα οποία δεν θα φάει κανένας. Θα μου πείτε: αυτά τα εκατομμύρια τούς τόνους θα τα πάρει η γη. Ναι, εντάξει, αλλά και εκείνες τις σταγόνες, πάλι η γη θα τις έπαιρνε.

Έτσι: φτιάξαμε φράχτες, εγκλωβίσαμε σ' αυτούς τα νερά, ξοδέψαμε εκατομμύρια λίρες γι' αυτούς γιατί; Εντάξει: πίνουμε, ποτίζουμε, αλλά είναι ανάγκη και να το πετάμε κιόλας;

Πείτε μου: τα λέω άσχημα; Βέβαια, θα πείτε, το κουμάρι παίζεται και αλλού. Στις επιχειρήσεις, σ' αυτές, σε κείνες, στον τουρισμό και στις εργολαβίες.

Καμία αμφιβολία. Μόνο που στον χώρο τής γεωργίας αυτό αποτελεί, θα έλεγα, πλέον ένα κοινωνικό πρόβλημα που μπορεί ανά πάσαν στιγμήν να προκαλέσει εκρήξεις εκεί που δεν τις περιμένεις.

Κι ως γεγονός: εντάξει, παίζουν οι άνθρωποι κουμάρι, αλλά αυτό είναι ένα διαφορετικό κουμάρι. Δεν έχουν επιλογή γι' αυτό. Τα κοινωνικά και οικονομικά δεδομένα τούς οδηγούν σ' αυτό, δεν έχουν αισθήματα ενοχής γι' αυτό και- σ' αντίθεση με τους ορθόδοξους κουμαρτζήδες-αυτοί μπορούν να γίνουν κυνηγοί και τιμωροί των νόμων και των θεσμών που τους καταδικάζουν να είναι μονίμως στην ζημιά, στα χρέη και στο περιθώριο.

Δεν το ακούτε; Οι άνθρωποι είναι αγανακτισμένοι, είναι οργισμένοι. Γι' αυτούς έχει ξεχειλίσει το ποτήρι. Κι ως γεγονός εγώ είμαι εδώ για να τους το θυμίζω: ναι, έχετε δικαίωμα να είστε οργισμένοι.

Αλλά....αλλά, σύντομα, που λέτε, έμπαινα στον "Σύνδεσμο" τους. Ο Σωτήρης είναι εκεί μέσα ο υπεύθυνος. Από τα μάτια του και από την ζυγαριά του περνούν όλα τα προϊόντα από τα τρακτέρ στα φορτηγά για να πάνε στην Λευκωσία ή στην Λεμεσό. Οι κάσες σήμερα είχαν μπιζέλι και πορτοκάλια.

Εν πάση περιπτώσει τον ρώτησα κι αυτόν με την ελπίδα πως θα ακουγα κάπια σκέψη άξια για να σημειωθεί. Η ερώτηση ήταν αυτή: δεν νομίζεις Σωτήρη πως συχνά παίζονται πολλά λεφτά για το τίποτα; Κι η απάντηση του: νομίζω δεν έχεις δουλιά να κάνεις.

Καλή ε; Δεν νομίζετε; Πάντως είχε άδικο αφού έτσι ή αλλιώς για ...δουλιά ήμουν εκεί. Αλλά τι να γίνει! Υπάρχουν, ξέρετε, άνθρωποι και άνθρωποι. Άλλοι είναι βαρείς κι άλλοι ελαφρείς. Όπως ακριβώς στην πάλη και στην πυγμαχία: ελαφρών, μέσων και βαρέων ...βαρών. Κι ασφαλώς κανείς δεν φαίνεται να έχει διάθεση να διακινδυνεύσει την ....κλάση του παραβγαίνοντας με κάποιον ο οποίος προέρχεται από τις κατώτερες κατηγορίες.

Αλλά, είπαμε: δεν είναι δα όλοι οι άνθρωποι ίδιοι. Και όταν πήρα διο -τρεις φωτογραφίες εκεί, κάποιος με έστειλε να φωτογραφίσω κάτι πατάτες που ξεράθηκαν. Τόκανα φυσικά ανκαι, να λέγεται, φωτογράφισα και κάποιες άλλες πατάτες που εύρισκα ύστερα στον δρόμο μου. Ναι, μόνο που αυτές ήταν καταπράσινες και χάρμα οφθαλμών. Προφανώς αυτές θα ήταν όψιμες. Αλλά είπαμε: **κουμάρι**.

Ο "Όμηρος: αν πάρεις μια κοπέλα και σου κόψει 20-30 κάσες πορτοκάλια και τις πουλήσεις εσύ μια λίρα ή 25 σελίνια την κάσα, εσένα τι θα σου μείνει;

Ο Λάκης, που μόλις είχε φτάσει, έδειξε ενδιαφέρον να δώσει και κάποιες εισηγήσεις: ό,τι μπορούμε και το παράγουμε εμείς να μην το εισάγουμε. Κι ακόμα: να υπάρχει έλεγχος στο τι φυτεύεται. Βλέπεις: βάζουμε πολλά και στο τέλος μάς μένουν. Μπορεί πολύ καλά να γίνει με όλα τα προϊόντα κάτι παρόμοιο με αυτό που γίνεται με τα καπνά. Αφού υπάρχουν στατιστικές: μια σκάλα γης μπορεί να παράγει την τάδε ποσότητα προϊόντων: τόσες ντομάτες, τόσα αγγούρια, τόσα πορτοκάλια κτλ κτλ. Τα στόματα είναι τόσα και ο μέσος όρος κατανάλωσης γι' αυτά είναι τόσος, για κείνα τόσος, για τα άλλα τόσος κτλ. Ας κάνουν μερικές αριθμητικές πράξεις (κι αν δυσκολεύονται τούς στέλλω εγώ τον γιο μου από το δημοτικό να τους βοηθήσει), ας αφήσουν κάποιο περιθώριο λάθους κι ας βγάλουν τον λογαριασμό τους: βάλτε τόσες σκάλες πορτοκάλια, τόσες μπανάνες, τόσες λουβιά, τόσες λεμόνια, τόσες ντομάτες, τόσες καρπούζια κτλ κτλ. Τόσο δύσκολο είναι;

Κι ακόμα (συμπληρώνω εγώ): αν είναι αλήθεια πως νιάζονται για το περιβάλλον κι αφού,

έτσι ή αλλιώς, δεν μπορούν ή δεν θέλουν να αποφύγουν την μόλυνση του, ας το μολύνουν τουλάχιστον με μέτρο. Ξέρουν αλήθεια πόσα ψεκάσματα γίνονται για το τίποτα, πόσες καλλιέργειες και πόσες λιπάνσεις; Ή ακόμα: ας μας ορίσουν: μην βάλετε λιπάσματα σ' αυτά ή σε κείνα: παράγετε λιγότερα και πιο εύγεστα και υγιινά προϊόντα και φάτε τα παρά να παράγετε πολλά για να πετάξετε στο τέλος τα μισά. Κτλ κτλ.

- Ναι, μα πές μου Λάκη: έχει πολλούς που σκέφτονται σαν εσένα;
- Οι σωστά σκεπτόμενοι άνθρωποι σκέφτονται σαν εμένα. Λίγοι, πολλοί: όσοι είναι. Εγώ αυτός πιστεύω πως είναι ο σωστός τρόπος και η σωστή γεωργική φιλοσοφία.
- Ακόμα κάτι Λάκη: μεταξύ μας ξέρουμε ότι ανήκεις στην δεξιά. - Στην άκρα δεξιά.
- Ναι, ξέρεις όμως ότι αυτές οι σκέψεις απηχούν ακριβώς την σχεδιασμένη οικονομία.
- Όχι, αυτό δεν είναι σχεδιασμένη οικονομία.

Τώρα, εσείς τι λέτε: είναι ή δεν είναι; Και τι είναι στην πραγματικότητα η σχεδιασμένη Οικονομία; Γιατί εγώ νομίζω πως αυτά ακριβώς είναι η σχεδιασμένη οικονομία. Γιατί φοβάται ένας λογικός άνθρωπος να το αναγνωρίσει;

Αλλά μού φαίνεται, άνθρωποι, πως θάταν καλύτερα να μάθετε γράμματα από την αρχή: από το α και το β, από το 0 και από το 1. Τότε μόνο θα μπορέσετε να ονομάσετε αυτό που θέλετε και αυτό που προτίνετε, και τότε μόνο θα μπορέσετε να έρθετε σε συμφωνία με τον πλησίον σας και με την φύση. Προς το παρόν μία είναι η αλήθεια: η σύγκριση είναι το καθαυτό ανθρώπινο πρόβλημα. Οι αρχές μας και οι πολιτικές ή άλλες συμπάθειες ή τοποθετήσεις μας καθορίζονται μάλλον από κίνητρα συμφέροντος και όχι από αδέκαστες εκτιμήσεις και κρίσεις.

Αλλά, είπαμε: το πρόβλημα και εδώ και παντού είναι πρόβλημα φιλοσοφικό και είναι τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος: τι είναι στην πραγματικότητα αυτό το συμφέρον και τι είναι αυτό που όλος ο κόσμος θεωρεί συμφέρον;

Όλοι θα ξέρετε κάτι για τον τρόπο που εκείνος ο Σωκράτης έβγαζε ανόητους τούς μεγαλύτερους "σοφούς" τής εποχής του, εκείνους που νόμιζαν πως ήξεραν τα πάντα και όμως τελικά δεν ήξεραν τίποτα παραπάνω από το συμφέρον τής τζέπης τους. Θυμάστε ίσως κι εκείνη την κουβέντα του: πως εκείνος θεωρεί πιο συμφέρον γι' αυτόν να αδικηθεί παρά να αδικήσει.

Σκεφτείτε λοιπόν τους μεγάλους αδικημένους σ' αυτή την υπόθεση: σκεφτείτε εσάς, τους συνανθρώπους σας, αυτή την φύση κι αυτό το περιβάλλον που δεν έχουν φωνή για να διαμαρτυρηθούν.

Θα βλέπετε, πιστεύω, πως βρίσκεστε όλοι στην ίδια άθλια μοίρα. Γιατί όμως δεν ενώνετε όλοι τις προσπάθειες σας για να βγείτε από τα αδιέξοδα σας; Γιατι δεν βαζετε μια ταξη και ένα μετρο στον κοσμο σας;

Αλήθεια: τι σας στοιχίζει να τα πάρετε όλα ξανά από την αρχή και να αναθεωρήσετε-έμπρακτα πλέον- την πολιτική και την φιλοσοφία σας στο καθετί: από το χωράφι ως τις πόλεις, κι από την μπάλα ως τον έρωτα; Τι σας στοιχίζει;

Σκεφτείτε λοιπόν. Κι αν -όντως- επιμένετε να παίζετε ως το τέλος την ζωή και τον μόχθο σας κορώννα-γράμματα, τότε καπιοι, σαν και μενα, θάναι εδώ για να σας το φωνάζουν: κάνετε λάθος άνθρωποι, κάνετε λάθος, μεγάλο λάθος!

Κώστας Κυριάκου

Ρεπορτάζ υπ' αριθμόν Δίο: τα παιδιά και ο Έρωτας.

*Μια βοσκοπούλα αγάπησα, μια ζηλεμένη κόρη, και την αγάπησα
πολύ, ήμουν αλάλητο πουλί, δέκα χρονών αγόρι.
Μια μέρα που καθόμασταν στα χόρτα τ' ανθισμένα,
- Μάρω, ένα λόγο θα σου πω, Μάρω, της είπα, σ' αγαπώ,
τρελλαινόμαι για σένα.
Από το χέρι μ' άρπαξε, με φίλησε στο στόμα
και μ'είπε: γί'αναστεναγμούς, για της αγάπης τούς καημούς,
είσαι μικρός ακόμα.*

Δημοτικό τραγούδι.

"Τα παιδιά και ο Έρωτας" ήταν, που λέτε, το δεύτερο θέμα πάνω στο οποίο πήρα το πράσινο φως για να προχωρήσω. Μόλις όμως συνειδητοποίησα πως έπρεπε να πάω εκεί στο Γυμνάσιο για να μαζέψω κάποιες δηλώσεις που θα αποτελούσαν την βάση αυτού του ρεπορτάζ, τότε ακριβώς κατάλαβα σε πόσο δύσκολη θέση βρισκόμουν. Εκεί ξερετε τέλιωσα το σχολείο, οι πιο πολλοί καθηγητές με ξέρουν εκεί ενώ από τους μαθητές με ξέρουν όλοι. Αλλωστε η Πόλη και τα χωριά γύρω αποτελούν λίγο πολύ την δεύτερη μου ιδιαίτερη πατρίδα ενώ, από την άλλη, οι προσωπικές μου αποψεις πάνω σ' αυτό είναι λίγο πολύ γνωστές στους πάντες.

Καταλαβαίνετε λοιπόν την δυσκολία. Όχι λοιπόν λιγότερο από το προηγούμενο, το δίλημμα υπήρχε: να προχωρήσω σ' αυτή την περιπέτεια ή να κάνω πίσω;

Βλέπετε πάντα με ένα "παρόλαυτά" αποφάσισα και προχώρησα. Το πρώτο μάλιστα ρεπορτάζ αποτελεί ένα γεγονός, τουλάχιστον στις κόλλες μου, και αυτές εδώ οι σημειώσεις καταδηλούν ασφαλώς πως άρχισε κιόλας να στήνεται το δεύτερο.

Γιατί πήγα ως το Γυμνάσιο γι' αυτό, είδα και πέντε-έξι καθηγητές (και τοκάραμε μάλιστα), άκουσα και σημείωσα αντιδράσεις. Μίλησα λίγο με κάποιους μαθητές -και πιο λίγο με κάποιες μαθήτριες- την ώρα που σχόλαζαν και αργότερα στην Πόλη, εκεί κοντά στο "σφαιριστήριο" και στην εκκλησία, μίλησα και με άλλους.

Έγινε βέβαια φανερό -τουλάχιστον σε μένα- πως αυτός είναι ένας δύσκολος ρόλος για μένα και για την ...θέση μου (αν όχι σ' αυτό τον παλιό κόσμο, τουλάχιστον σε κείνο τον καινούριο). Αισθάνομαι αδέξιος και άβολος. Ίσως να φταίει η αρχή, ίσως εγώ και, ίσως ίσως, η ανεπαρκής προετοιμασία τού ...εδάφους. Λίγες προτάσεις κατάφερα ως τώρα να βγάλω από τους συνομιλητές μου ενώ δεν κατάφερα σχεδόν να αποσπάσω λέξη από τα κορίτσια.

Ας είναι όμως. Έστω και με λίγες λέξεις και έστω και με καθόλου, νομίζω πως ένας που ξέρει να δουλεύει σωστά πάνω στις λέξεις και πάνω στη σιωπή θα μπορέσει, όταν το θέλει, να σας δώσει μια ιδέα πάνω στο τι μαγειρεύεται στα θρανία μ' αυτό που λέγεται "έρωτας".

Κι ως γεγονός οι σημειώσεις μου όλες σ' αυτό το θέμα δεν ξεπερνούν τις είκοσι γραμμές. Κι αν υπολογίσουμε πως οι μισές απ' αυτές είναι ερωτήσεις, τότε εγώ θα πρέπει να δουλέψω πάνω σε δέκα γραμμές για να βγάλω αυτό το ρεπορτάζ.

Αλλά: ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: έμπαινα που λέτε (αφού είχα αφήσει στο μεταξύ το αυτοκίνητο στην αυλή, στην σκιά των πεύκων) με μια ...αποσκευή αθλητή παρά ρεπόρτερ.

Είχα αρκετούς μήνες να περάσω από κείνες τις αίθουσες. Οι μαθητές ήταν στις τάξεις τους και εγώ προχώρησα προς την αίθουσα καθηγητών. Βρήκα εκεί πέντε έξι καθηγητές, άλλους γνωστούς και άλλους άγνωστους. Βέβαια εκείνοι με ξέρουν όλοι για κείνη την μάχη που έδωσα -ολως προσφάτως- για τις προεδρικές εκλογές. Ατυχής περίπτωση ε; Κρίμα και πάλι κρίμα.

Κάτι πέταξε εκεί ο Μιχαλάκης (θεολόγος εκεί εσαεί) για την προσευχή, κάτι για το "άφες

αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι", πράγματα που εγώ λίγο πολύ ακούω βερεσέ. Γιατί εγώ έχω άλλες αντιλήψεις για τον κόσμο, για τον Θεό και για τις "Διαθήκες" του.

Κάτι του είπα βέβαια και εγώ για την "φωτιά και το τσεκούρι", πως περίπου, δηλαδή, αυτή μπορεί να είναι πολύ καλά μια ατόφια θεϊκή εντολή, αρκεί να στοχεύει στον σωστό στόχο.

Και πως, ακόμα, εγώ θεωρώ εκείνο τον Μωάμεθ συνεχιστή τού έργου τού Χριστού. Αυτή είναι η άποψη μου και δεν φοβάμαι να την πω, ούτε στον Θεό ούτε στους θεολόγους του.

Αλλά, για να μην τα πολυλογάμε: το θέμα και η ...δουλιά που με είχε πάρει ως εκεί ήταν "τα παιδιά και ο έρωτας" και ο κ. Μιχαλάκης στενοχωρήθηκε πολύ όταν το άκουσε. "Γιατί, μου λέει, επιμένεις τόσο πολύ μ' αυτό το θέμα;"

Ναι, στενοχωρήθηκε, αν και δεν νομίζω να έφτανε η στενοχώρια του στα όρια τής δικής μου στενοχώριας. Τώρα γιατί επιμένω ε; Ασφαλώς δεν έκατσα να του αναλύσω κιόλας τούς λόγους τής επιμονής μου. Του είπα όμως πως εκτιμώ και εγώ πως το θέμα είναι λιγάκι λεπτό και πως -όντως- με βάζει και μένα σε πραγματικά πολύ δύσκολη θέση.

Αλλά, μεταξύ μας τώρα: γιατί επιμένω σ' αυτό το θέμα;

Κατ' αρχάς: όλοι αναγνωρίζουν την επίδραση που έχει η αγωγή στα κεφάλια τών ανθρώπων: αν δώσεις καλή αγωγή θα πάρεις καλούς καρπούς, κι αν δώσεις κακή αγωγή θα πάρεις κακούς καρπούς. Αν δώσεις σωστές και ρεαλιστικές ιδέες στα παιδιά θα έχεις σύντομα μια ακμαία κοινωνία. Αν αναγνωρίσεις σ' αυτά τις ανάγκες τους και τις ικανοποιήσεις με τον κατάλληλο τρόπο, τότε και μόνον τότε θα μπορέσεις να συμφιλιώσεις τους νέους με τους παλιούς, τα παλιά πνεύματα με τα καινούρια. Στην παιδεία μπορείς να βασίσεις πολλά πράγματα, αλλά αν αυτή δεν έρχεται σε συμφωνία με το πνεύμα τής πολιτείας, τα σπασμένα θα τα πληρώσουν όχι μόνο τα παιδιά αλλά όλοι, γενικώς και ανεξαιρέτως. Γι' αυτό είπαμε: τα παιχνίδια με την παιδεία πρέπει να είναι τίμια και ειλικρινή, διαφορετικά φέρνουν μαζί τους τις στάχτες αυτής τής κοινωνίας. Αυτό πρέπει να το καταλάβουν οι άρχοντες. Μπορεί το κεφάλι τών παιδιών να μην είναι σε θέση να κάνει τούς υπολογισμούς τών μεγάλων αλλά σίγουρα αυτό είναι σε θέση να πιάσει καλύτερα από τον καθένα το κίνητρο, το πάθος και την υστεροβουλία που κρύβεται πίσω από τις πράξεις τους.

Ας μην κρυβόμαστε τώρα: το πρόβλημα είναι και εδώ πρόβλημα φιλοσοφικό: τι είναι συμφέρον (για τα παιδιά και για την κοινωνία) και τι όχι; Τι είναι καλό ή και ωραίο, και τι όχι; Τι είναι δίκαιο και τι όχι; Τι ηθικό και τι ανήθικο; Κτλ κτλ.

Κι ασφαλώς για κάθε θεολόγο εκτός από το συμφέρον σ' αυτό τον κόσμο, μπαίνει και το συμφέρον σε κείνον τον άλλο. Οι διαθήκες άλλωστε - και πολύ περισσότερο οι δέκα εντολές- τού προσφέρουν ένα πρώτης τάξης δικαιολογητικό για την φιλοσοφία του. Γιατί, άσχετα με το τι πιστεύει πραγματικά, είναι υποχρεωμένος - έστω και λόγω επαγγελματικού καθήκοντος - να δηλώνει, σαν θεολόγος, πίστη στις εντολές Του και στις Υποσχέσεις του για κείνο το άλλο κόσμο. Βλέπετε η Εκκλησία αποβλέπει -με τις δικές της μεθόδους και αυτή - στο να ασκεί την επιρροή της και σε κείνους τους άλλους κόσμους και, ασφαλώς, επενδύει αναλόγως.

Βέβαια ίσως πείτε πως κάποιος μπορεί να οδηγήθηκε από την κλίση σ' αυτό ή σε κείνο το επάγγελμα αλλά, αν με ρωτάτε, εγώ πιστεύω πως στις πλείστες τών περιπτώσεων αυτή η κλίση δεν είναι διαφορετική από την κλίση τού γιου τού εμπόρου που γίνεται έμπορας και από την κλίση τού γιού τού καρβουνιέρη που γίνεται καρβουνιέρης κτλ κτλ. Για την συντριπτική πλειοψηφία τών ανθρώπων οι επιλογές είναι πολύ περιορισμένες. Γενικά μιλώντας το μέλλον τών παιδιών βρίσκεται στα χέρια τών μεγάλων, η επιλογή τής εργασίας στα χέρια τών εργοδοτών και η επιλογή τού καθεστώτος στα χέρια τού συστήματος. Είναι δύσκολο για έναν άνθρωπο να αντισταχθεί στην θέληση εκείνου που τον τρέφει, τον εργοδοτεί, τον πληρώνει ή τον κάνει να είναι αυτός που είναι, άσχετα από το αν αναγνωρίζει και ο ίδιος πως η ποιότητα του είναι χαμηλή.

Ένας στρατηγός που πληρώνεται από την δημοκρατία είναι σίγουρα δημοκρατικός στρατηγός (μέχρις ότου, τουλάχιστον, αποφασίσει να ηγηθεί κάποιου πραξικοπήματος για να αυξήσει τα πλεονεκτήματά του), εκείνος που πληρώνεται από την Μοναρχία είναι μοναρχικός, εκείνος που πληρώνεται από την Ολιγαρχία είναι ολιγαρχικός και εκείνος που πληρώνεται από τον Τσάρο είναι τσαρικός. Αν πληρώνεται από τον σοσιαλισμό είναι

σοσιαλιστής και αν πληρώνεται από τον καπιταλισμό είναι, ασφαλώς, καπιταλιστής. Αν ανέβηκε γρήγορα μετά από κάποιο πραξικόπημα, τότε είναι υπέρ του πραξικόπηματος. Εάν δεν τον έβλαψε, τότε δεν έχει τίποτα εναντίον του. Αν όμως ένα πραξικόπημα ή μια απόπειρα πραξικοπήματος τον έριξε στο περιθώριο, τότε είναι εναντίον του πραξικόπηματος -και των πραξικοπηματιών- μέχρις ότου, είπαμε, απαντήσει, με το δικό του. Στο κάτω κάτω σε όλους (δημοκράτες, σοσιαλιστές, κουμμουνιστές ή οτιδήποτε άλλο) αρέσει να φλερτάρουν με κάποιο ...δικτάτορα κι ασφαλώς δεν θάχαν καμιά αντίρρηση στο να πάρουν τα λεφτά του, έστω και μόνο για την αλληλεγγύη...

Αλλά: αρκετά μ' αυτούς τους λογισμούς. Εύκολα παρασύρεται κανείς απ' αυτούς κι εύκολα πάλι -αν δεν προσέξει- μπορεί ν' αφήσει τους λογισμούς και να πιάσει τους παραλογισμούς. Είπαμε: όλα είναι κοντά κοντά κι εύκολα μπορεί κανείς να τα μπερδέψει. Οι ισχυρότεροι άνδρες -και γυναίκες- τα καταφέρνουν σ' αυτό θαυμάσια, πετυχαίνουν μ' αυτό να ξεγελούν όχι μόνο τον εαυτό τους αλλά και ολόκληρες στρατιές ανθρώπων. Το κυριότερο είναι να είναι κανείς φανατικός και ισχυρογνώμων, άσχετα με το αν δεν έχει ιδέα τι σημαίνει "γνώμη" ή γνώση.

Αλλά, ας πάμε στο θέμα: πιά είναι η γνώμη των παιδιών πάνω στον Έρωτα, πάνω στον ελεύθερο, αν θέλετε, έρωτα, πάνω στην φύση ή την φυσιολογικότητα αυτού ή εκείνου τού τρόπου να κάνεις έρωτα; Κτλ κτλ.

Τ' αγόρια λένε ναι. Άσχετα από την καταγωγή και άσχετα από την κοινωνική θέση των γονιών τους, τ' αγόρια γεννήθηκαν με το ναι και, ασφαλώς, μ' αυτό θέλουν να ζήσουν και μ' αυτό να πεθάνουν.

Στο γυμνό λένε ναι. Ναι στην Σεξουαλική Αγωγή στο σχολείο (αρκεί να είναι στα μέτρα τους) και -γιατί όχι;- και στα πορνό. Αρκετά τα βλέπουν από μόνοι τους. Πολύ θάθελαν να τα δουν και από κοινού με τις συμμαθήτριες τους και ...ό,τι προκύψει,

Ναι. Κι ασφαλώς γι' αυτούς το "όλα ή τίποτα"-δηλώνουν- είναι μια αρχή που τους εκφράζει απόλυτα. Μόνο που τα κορίτσια λένε όχι. Όχι;

Θέμα να σου τύχει. Δεν σου δίνουν καν το κουράγιο να αρθρώσεις μια ερώτηση. Απλώς είναι κατά. Ασυζητητί. - Εσύ τι λες; - Κατά. Εσύ; -Κατά. Και πάει λέγοντας.

Άστες αυτές, λέει ο Κωστάκης. Αυτές είναι από την Δρούσια. Οι άλλες κοπέλες είναι υπέρ. Μπορεί, σίγουρα υπάρχουν κι αυτές, αλλά εδώ στην επαρχία δύσκολα τις βρίσκεις.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πως το θέμα είναι μάλλον γενετικό ή -μάλλον μάλλον- ανατομικό, συχνά πυκνά ηλικιακό, επαγγελματικό βεβαίως και -γιατί όχι;- επιχειρηματικό.

Τα αγόρια είναι υπέρ: από ανάγκη και γούστο. Τα κορίτσια δηλώνουν εναντίον: από υποχρέωση. Οι γονείς ανάλογα με τα πάθη, ανάλογα με τις δόξες και με τις λόξες. Τι τους νιάζει για τις ερωτικές ανάγκες των παιδιών αφού αυτοί δεν είναι πλέον παιδιά;

Οι 18αρηδες θέλουν τον ελεύθερο έρωτα αλλά είναι τελείως αδιάφοροι για το αν θα επιτραπεί ή όχι στους 15αρηδες. Και αν αυτοί θα το πρότιναν και για τα κορίτσια δεν θα το έκαναν ασφαλώς για να ικανοποιηθούν οι σεξουαλικές ανάγκες των κοριτσιών παρά γιατί αυτοί, απλούστατα, δεν θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν παρά μέσα από την ικανοποίηση των σεξουαλικών αναγκών των κοριτσιών.

Και η εκκλησία είναι εναντίον ασφαλώς γιατί γι' αυτήν η λύση σ' αυτό το ζήτημα εμπειρικλείει ή την επιβίωση ή τον αφανισμό της. Δεν θα μπορούσε αλλωστε να επιβληθεί ο ελεύθερος έρωτας στα παιδιά παρά αφού πρώτα επιβληθεί στους ενήλικες. Οπότε τι γίνεται μετά; Τι γίνονται οι δέκα εντολές; Τι γίνεται ο γάμος; Τι γίνονται τα διαζύγια; Τι γίνονται τα έσοδα τής εκκλησίας; Κι αυτό ασφαλώς θα έφερνε το άλλο, κι εκείνο το άλλο, κάτι βεβαίως που θα ισοδυναμούσε με το τέλος της.

Κατά παρόμοιο μάλιστα τρόπο μπορούν πολύ καλά να σκέφτονται και οι σωματέμποροι: αν επιβληθεί ο ελεύθερος έρωτας και αν οι απογοητευμένοι νέοι και σύζυγοι εύρισκαν την παρηγοριά σ' αυτή την ελευθερία, τότε τι στο διάολο θα γινόταν η επιχείρησή τους;

Θεωρώ δηλαδή ότι αυτού του είδους οι επιχειρηματίες έχουν τόσους "εγκόσμους" λόγους να είναι εναντίον τού ελεύθερου έρωτα όσους έχει και η εκκλησία. Αυτούς τους ενδιαφέρει μεν ο ελεύθερος έρωτας, πιστεύουν σ' αυτόν και επενδύουν σ' αυτόν μόνο σε μια περίπτωση: όταν αυτός εκφράζεται και... χρεώνεται μέσα στο μπουρδέλο τους.

Και αν υπολογίσουμε κι από πάνω τα όσα έγιναν τα τελευταία χρόνια στον Κυπριακό

πολιτικό χώρο δεν αποκλείεται να καταλήξουν και σε συνασπισμό εάν οπιοσδήποτε καταστάσεις ή άνθρωποι απειλήσουν τα προνόμια τους.

Εν πάση περιπτώσει την συνέχεια την έδωσε λίγο πολύ ο Μάκης μαζί με κάποια άλλα παιδιά. Η ερώτηση ήταν: πιά είναι η γνώμη σου Μάκη γι' αυτό που λέγεται Έρωτας;

- Ο Έρωτας, είπε, είναι κάτι το ιερό που όχι μόνο ο άνθρωπος αλλά και κάθε ζωντανό ον αισθάνεται την ανάγκη να εκφράσει, και πως θάταν πιο τίμιο και πιο ευεργετικό για τον άνθρωπο εάν εκδήλωνε ελεύθερα τα ερωτικά του αισθήματα.

- Μάκη, εσύ αισθάνεσαι ερωτικά ελεύθερος;

- Κοίταξε, από την πλευρά μου έχω όλη την διάθεση να εκφραστώ ελεύθερα αλλά το γεγονός είναι ότι είμαι καταπιεσμένος. Και ο λόγος είναι γιατί ενώ εγώ θέλω να κάνω έρωτα, όμως δεν βλέπω να έρχεται η ανάλογη ανταπόκριση από το άλλο στρατόπεδο.

- Εσύ και οι παρέες σου θα προτινάτε τον ελεύθερο έρωτα;

- Και βέβαια θα τον προτείναμε.

- Οι κοπέλλες τι λένε;

- Γενικά το θέλουν έτσι όπως το θέλουμε και εμείς αλλά φοβούνται να πουν την άποψη τους. Αν πουν ότι τον θέλουν υπάρχουν πολλοί που πρόθυμα θα τις ονόμαζαν "πουτάνες". Κι αυτό, φυσικά, τις βάζει σε δύσκολη θέση, δεν τους αφήνει περιθώρια να εκφραστούν. Με μας είναι διαφορετικά. Όχι μόνο λέμε την γνώμη μας αλλά και την διατυμπανίζουμε με την κάθε ευκαιρία. Κάποτε βέβαια τα πράγματα ήταν χειρότερα. Υπάρχει τώρα κάποια βελτίωση αλλά αυτή δεν μας ικανοποιεί.

Η Λίτσα και η Αγγέλα ήταν εκεί όταν έγινε η τελευταία ερώτηση. Πέταξαν ένα "κατά". Ο Αιμίλιος όμως παρενέβη: να μιλήσω εγώ για λογαριασμό τους: είμαστε υπέρ αλλά ντρεπόμαστε ή φοβόμαστε να το πούμε.

Ερώτηση: θεωρείς ότι η Εκκλησία είναι ένας από τους παράγοντες που συντείνουν στην σεξουαλική καταπίεση των παιδιών;

- Ναι, και όχι μόνον η Εκκλησία αλλά και τα ίδια τα ήθη και τα έθιμα, οι προκαταλήψεις αλλά και όλες οι δομές τού συστήματος.

- Τί, εισηγείσαι Μάκη: το σύστημα μιας Αμερικής ή μιας Σουηδίας;

- Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Πιστεύω πως μπορεί να υπάρξει κάποιο καλύτερο σύστημα. Φτάνει να ξεκαθαρίσουμε το τι θέλουμε, να το αναζητήσουμε και θα το βρούμε.

- Ναι, κι αυτό: θα ήθελες να εύρισκες σε κείνο το σύστημα τον έρωτα τόσο εύκολα όσο βρίσκεις σε τούτο εδώ την τροφή;

- Θα το ήθελα βέβαια. Το ρωτάς; Η ανάγκη να κάνεις έρωτα είναι μια πρωταρχική ανάγκη του ανθρώπου, είτε μεγάλου, είτε μικρού. Δεν βλέπω κανένα λόγο για να μην κάνουμε αυτό που όλο το σώμα μας και η όλη η ψυχή μας ποθεί να κάνει.

Λοιπόν: να και μια άλλη δήλωση τού Αιμίλιου: στα διαλείμματα δεν μας αφήνουν να μιλάμε με τις κοπέλλες.

Μα γιατί βρε ξεροκέφαλοι ηθικολόγοι; Μήπως το παρακάνετε; Τί σας φταίει ρε άνθρωποι η ζωή; Μωροί εμποδίζετε τα παιδιά να ζήσουν και τα εμποδίζετε κι από πάνω να φλερτάρουν ή να μιλήσουν; Μα γιατί; Τί τους την δώσατε επιτέλους τέτια ζωή;

Κοιτάξετε λοιπόν τί συμβαίνει. Και νόσου και ο παπά-Βασίλης από το παράθυρο ψηλά να φωνάζει οργισμένος σε δύο τουρίστες που κάθονταν στα σκαλοπάτια τής εκκλησίας (του): φύγετε από κει.

Τί είχε συμβεί; Να, απλώς φιλήθηκαν οι άνθρωποι και κείνος τους είδε όπως και αν τους είδε από ψηλά και ξεπρόβαλε στο παράθυρο. Για πρώτη φορά, αλήθεια, τον έβλεπα τόσο ερεθισμένο.

- Κλείσε παπά-Βασίλη το παράθυρο, του φωνάζω εγώ. Τί σου φταίζανε οι άνθρωποι;

Βέβαια εκείνος επέμενε: να φύγουν. Τώρα αμέσως,

Τί νάκαναν οι άνθρωποι; Έφυγαν σαν ντροπιασμένοι, λες και είχαν κάνει κανένα κακό.

Γιατί παπά-Βασίλη; Σε τί φταίζανε οι άνθρωποι;

Αλλά, αλλά, για να τελιώνω. Βλέπετε: όχι λιγότερο από τα άλλα ανθρώπινα ζητήματα είναι και αυτό μπερδεμένο. Χρειάζεται κι αυτό ρύθμιση, όπως κι ο τουρισμός και όπως κι η οικονομία.

Θέλει κι αυτό τον κατάλληλο Νομοθέτη. Εγώ ευχαρίστως βέβαια γίνομαι ο Νομοθέτης

αλλά θέλω ο Νόμος μου να είναι αποτελεσματικός.

Ο κύκλος τής Παιδείας - ξέρετε- δεν είναι λιγότερο φαύλος από τον κύκλο τής Πολιτείας. Όταν η πολιτεία νοσεί, νοσεί αναγκαστικά και η Παιδεία. Ο κύκλος είναι ο ίδιος.

Οι αρχές για τον Καινούριο Ερωτικό Νόμο είναι βέβαια απλές. Γενικά: αναγνωρίστε στα παιδιά αυτό που αναγνωρίζετε και στον εαυτό σας: την ανάγκη να κάνουν ελεύθερα έρωτα. Δώστε ένα τέρμα σ' αυτή την καταπίεση, δώστε επιτέλους τέρμα σ' αυτό που αποτελεί το μεγαλύτερο έγκλημα τού ανθρώπου: το γεγονός ότι αρνείται στα παιδιά την ίδια την πράξη που τους έφερε στην ζωή.

Μην αμφιβάλλετε: τον θέλουν αυτό τον ελεύθερο έρωτα τόσο όσο τον θέλετε και σεις. Το ερωτικό ένστικτο έρχεται μαζί με την ζωή τού καθενός και απ' αυτό δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς. Είναι πιο έντιμο και πιο δίκαιο για όλους να το παραδεχτείτε και να του δώσετε διέξοδο. Είναι κι αυτό μέρος τής ανθρωπίνης φύσης μας και δεν είναι υπερβολή.

Και όσο δυνατό και αν είναι το πάθος, αυτό εξαγνίζεται πολύ καλά με το τραγούδι. Ακούτε τα τραγούδια μήπως; Τα νιώθετε; Θα προσέξατε, πιστεύω, πως σχεδόν όλα (πλην, ασφαλώς, των σχολικών τραγουδιών. Είναι φανερό πως για την Παιδεία το ερωτικό αίσθημα αποτελεί σκάνδαλο) μιλούν για κάπιο έρωτα. Κάπιος έρωτας έδωσε τον στίχο και κάπιος έρωτας έδωσε την μουσική. Σ' αυτά θα βρείτε την χαρά, τον πόνο, την απογοήτευση, το παράπονο, την ελπίδα για κάτι που γεννιέται, την αγάπη, την θλίψη και την πίκρα για κάτι που έσβησε, όλα ανακατωμένα κι όλα σφιχταγκαλιασμένα.

Τί να γίνει! Καλώς ή κακώς: έτσι είναι η ζωή. Αναγνωρίστε την επιτέλους όπως είναι, ζήστε την και αφήστε και τους άλλους να την ζήσουν.

Ναι, κι αφού ο λόγος είναι για τα παιδιά: βοηθήστε τα παιδιά σας να ζήσουν και κείνα την δική τους. Εγώ τουλάχιστον νομίζω πως αν πραγματικά τα αγαπάτε, τότε πρέπει να τα μάθετε να ζουν την ζωή έτσι όπως θέλετε να την ζήσετε και σεις. Βλέπω όμως πως εσείς όχι μόνο δεν τα βοηθάτε αλλά τους ρίχνετε και στον δρόμο τής ζωής τους τού κόσμου τα εμπόδια. Αν το κάνετε αυτό από την αγάπη σας για τα παιδιά, τότε δεν ξέρω τί θα μπορούσε να κάνει το μίσος και η ζήλια σας για τα παιδιά.

Αλλά, αλλά ό,τι και να πούμε κι όπως κι αν κλείσουμε και μ' αυτό, η αλήθεια δεν μπορεί παρά να βρίσκεται κι αυτή σε κάπιο στίχο και σε κάπιο τραγούδι. Και επί του προκειμένου είναι αυτή: "η αγάπη θέλει παλλικαριά".

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Επιστολή στον Σιμόν Πέρεζ.

Μακούντα, Μάιος 1993.

Σιμόν Πέρεζ, δεν θα πω πολλά. Πιός ξέρει; Ίσως τα "πολλά" χρειαστούν στην συνέχεια τής πράξης. Σου στέλλω όμως καπια κειμενα μου, αρκετά, θέλω να πιστεύω, για να πάρετε την πρέπουσα απόφαση.

Ίσως βέβαια θα έπρεπε να κανόνιζα αυτή την επιστολή για τον πρωθυπουργό αλλά επειδή έχω στείλει ήδη σε κείνον μια επιστολή πριν λίγο καιρο, γι' αυτό, νομίζω, μπορώ να παρακάμψω τώρα τον πρωθυπουργό για χάρη του ...φίλου.

Κι ως γεγονός: εδώ και μερικά χρόνια έτσι σε σκέφτομαι, ναι, είναι αλήθεια, αλλά δεν θέλω να σκεφτείς ότι σε κολακεύω για να πετύχω απλώς τον σκοπό μου. Όχι Σιμόν: εγώ δεν έχω ανάγκη να κολακέψω κανέναν για να πετύχω ανταλλάγματα. Απλούστατα γιατί εγώ ξέρω πέραν πάσης αμφιβολίας πως είμαι ο καλύτερος και-αν θέλεις-ο ...ισχυρότερος όλων.

Ναι, αλλά σαν ο καλύτερος που είμαι θα πρέπει οπωσδήποτε να εκτιμώ τους πιο καλούς και τους πιο ωραίους από τους ανθρώπους. Και όπως κάπιοι θέλουν να επαγγέλλονται τούς εκτιμητές γης ή περιουσίας κτλ κτλ, εγώ θέλω να θεωρώ τον εαυτό μου ότι ...επαγγέλλεται τον εκτιμητή, κυρίως, ανθρώπων.

Καταλαβαίνεις λοιπόν πως μιας και είναι ο κόσμος αυτός που είναι και μιας και έχουμε πρακτικά την δυνατότητα να γνωρίσουμε κάποιους ανθρώπους ακόμα και στην άλλη άκρη τής Γης (έστω και κλεισμένοι μέσα σ' ένα σπίτι), αλλά και μιας και βρέθηκες εσύ εκεί που είσαι και εγώ εδώ που είμαι, έτσι λοιπόν θα ήταν αδύνατο να διαφύγεις τής προσοχής, της πέννας και της ... εκτίμησης μου.

Λοιπόν Σιμόν: κακή, θάλεγες, αρχή για όχι πολλά λόγια αλλά: θα προσέξω.

Όπως σου λέω: θεώρησε αυτή την επιστολή σαν μια καλή (και για σας αλλά και για μένα) ευκαιρία για να έρθω εκεί σαν φίλος για την κυβέρνηση σας. Μίλησε εσύ με τον πρωθυπουργό αλλά και με όλους όσους νομίζεις ότι μπορούν να βοηθήσουν στην προετοιμασία τού εδάφους. Αν δεν το κάνεις όμως, κι εννοώ: αν δεν κάνεις τίποτα γι' αυτό, ούτε εσύ ούτε κανείς άλλος και με αφήσετε να περιμένω και πάλι άσκοπα, τότε ασφαλώς δεν θα έχω άλλη επιλογή από του να έρθω απρόσκλητος και ίσως όχι σαν τόσο φίλος για σας.

Για την ώρα όμως με αυτές τις διαθέσεις θέλω να έρθω εκεί και με αυτές, βεβαίως, τις διαθέσεις σου γράφω: συμφιλιωτής τών πάντων με τα πάντα.

Τι να γίνει! Αυτό είναι το πεπρωμένο μου, αυτό ακριβώς και εκεί ακριβώς βλέπω τώρα να με οδηγεί: στο Ισραήλ και στην Ιερουσαλήμ. Και είπαμε γιατί: για να κλεισουν κάποιες προφητείες και κάπιοι λογαριασμοί και ν' ανοίξουν επιτέλους κάπιοι άλλοι. Αφού έτσι ή αλλιώς ...ανακάλυψα πως η πρώτη πόλη που ήθελα να κτίσω είναι, σύμφωνα με την Αποκάλυψη (ένα βιβλίο, οφείλω να πω, με το οποίο φλέρταρα, -αφού σαν μελετητής που γούσταρε να ανατρέχει στις πηγές δεν θα μπορούσα και να την αποφύγω- θέλοντας και μη, αρκετά), η Αγία Ιερουσαλήμ και αφού, έτσι ή αλλιώς, στάθηκε αδύνατο να το κάνω στην Κύπρο σαν Πρόεδρος της, τότε κτυπάω αλλού. Όπου υπάρχει πεδίο μάχης εγώ πολεμάω. Κι αν ακόμα δεν υπάρχει: το δημιουργώ από μόνος μου αυτό το πεδίο. Δεν θέλω εγώ πολλές δικαιολογίες για να τραβήξω τον δρόμο μου. Ένα "πουκάμισο αδιανό" είναι αρκετό για μένα για να καλέσω τον κόσμο στην ανάσταση τής ζωής.

Κι όσο για το τι λένε τα συντάγματα, τάπαμε: εγώ χέζω όλα τα συντάγματα. Είναι ρατσιστικά, εθνικιστικά και ανόητα. Εγώ πασκίζω φίλε να δώσω έναν Νέο Παγκόσμιο Νόμο μαζί μ' αυτό τον Νέο Παγκόσμιο Κόσμο, έναν Νόμο που κριτήριο για το κάθετί θα έχει την ωφέλεια και την ωφελιμότητα τών ανθρώπων και των έργων τους. Και ασφαλώς σύμφωνα με τον δικό μου Νόμο μπορώ να κτυπήσω οπουδήποτε μπορώ να μιλήσω και να με καταλάβουν οι άνθρωποι οι οποίοι μ' ακούνε. Γιατί καταλαβαίνεις: για μένα οι παλιοί νόμοι και οι παλιές εντολές είναι καλές και ωραίες μόνο εφόσον συμφωνούν με τον δικό μου Νόμο και με τις δικές μου εντολές. Όπου βρίσκονται σε διαφωνία, τότε μόνο ο δικός μου Νόμος -σαν ένας ζωντανός Νόμος- και μόνο η δική μου Εντολή -σαν μια ζωντανή Εντολή- έχει Λόγο

και νόημα.

Βλέπεις; Όσο το μπορώ εγώ να ξεφύγω από το πεπρωμένο μου, τόσο το μπορείτε και σεις. Εάν λοιπόν το θέλει ο Θεός ώστε τα πεπρωμένα μας να συναντηθούν, τότε ας συναντηθούν. Η θέληση σας σαν λαός να κάνετε την Αγία Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα αυτού του Καινούριου Κόσμου δεν είναι λιγότερο ισχυρή από την δική μου θέληση να σας δώσω αυτή την Αγία Ιερουσαλήμ και αυτό τον Καινούριο Κόσμο.

Όσο και αν προσπαθήσει κανείς να απελευθερωθεί απ' αυτό το παρελθόν και απ' αυτό το πεπρωμένο, το γεγονός είναι ότι δεν μπορεί να το αρνηθεί ή να τ' αλλάξει. Το σενάριο είναι γραμμένο από καιρό, είναι μπροστά στα μάτια των ανθρώπων εδώ και χιλιάδες χρόνια, ένα σενάριο τόσο πραγματικό όσο και φανταστικό.

Όλοι (πρωταγωνιστές, αγωνιστές, ηθοποιοί και κομπάρσοι) παίξαμε και παίζουμε ακόμα τον δικό μας ρόλο στο έργο. Αμέτρητοι κι αλογάριαστοι άνθρωποι χάθηκαν στο μεταξύ στις πρόβες, οι αιώνες πέρασαν σαν οδοστρωτήρες και τ' αστέρια από κει ψηλά κουράστηκαν κι αυτά για το παρατράβηγμα αυτής της παράστασης. Όλοι: θεατές, ηθοποιοί και κομπάρσοι γυρεύουν να δώσουν ένα τέλος στο έργο. Άλλοι βιάζονται πολύ, άλλοι λίγο, ενώ κάπιοι άλλοι δεν φαίνεται να νιάζονται και καθόλου για το αν μαζί με το τέλος τού έργου θα έρθει και το τέλος τού ανθρώπου και του πλανήτη.

Αλλά νά που έτσι ξαφνικά και αναπάντεχα έρχομαι και εγώ και ανακαλύπτω στο μεταξύ πως έχω και γω κάπιο ρόλο να παίξω σ' αυτό το δράμα, έναν, μάλιστα, ρόλο τον οποίο αρνούνται όλοι πεισματικά να παίξουν, κι αυτό παρόλον ότι το ίδιο το σενάριο μιλά καθαρά για την ανάγκη να αναλάβει κάπιος αυτό τον ρόλο για να οδηγηθεί επιτέλους σε ένα τέλος αυτή η πραξη.

Δεν λέω βέβαια. Κάπιοι προσπάθησαν κάπου κάπου να παίξουν αυτό τον ρόλο αλλά αποδείχτηκαν όλοι τόσο αδέξιοι που είναι να γελάς και να κλαις μαζί με τα καμώματα των ανθρώπων που φτιάχνουν την ανθρώπινη ιστορία. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, γι' αυτόν ακριβώς τον ρόλο χρειάζεται πάνω απ' όλα μια ψυχή ποιητή, δημιουργού και ...σκηνοθέτη.

Ναι, κι όπως σε αρκετά έργα ο ίδιος ο σκηνοθέτης μπορεί πολύ καλά να πάρει και τον ρόλο τού πρωταγωνιστή, έτσι κι εγώ, έχοντας στα χέρια μου αυτό το σενάριο, θα πρέπει να δώσω τώρα ακριβώς ό,τι περισσότερο μπορεί να δώσει ένα καλοπαιγμένο έργο με τους καλύτερους εκτελεστές από ένα ξηρό σενάριο που γράφτηκε δύο σχεδόν χιλιάδες χρόνια πριν (σε μια εποχή δηλαδή όπου τα καθελογής εφφέ ήταν άγνωστα κι όπου οι καλοί ηθοποιοί δύσκολα είχαν την ευκαιρία να επιδείξουν το ταλέντο τους) για να κλείσει σήμερα. Ξέρω ότι τα μέσα που μπορώ να έχω στην διάθεση μου είναι τεράστια, αρκεί να τα έχω και να τα έχω εγκαίρως, ενώ οι ίδιοι οι άνθρωποι, από την άλλη, παρά την αλλοτρίωση που υφίστανται, όμως αρκετοί απ' αυτούς έχουν αρκετά διευρυμένο το μυαλό τους και μπορούν πολύ καλά να αποτελέσουν μια πρώτης τάξης πρώτη ύλη για την Οικοδόμηση τού Καινούριου Κόσμου, αρκεί να πάρουν τον σωστό οδηγό και το σωστό μήνυμα.

Θυμάμαι εδώ κάτι που έγραφε ο Αρθρουρ Κάισλερ στους "Υπνοβάτες" του: ο κόσμος πριν τον Πυθαγόρα έμιαζε με μια ορχήστρα που κουρδίζει τα βιολιά της περιμένοντας τον μαέστρο. Ξαφνικά μπαίνει ο Πυθαγόρας, κτυπά τρεις φορές το ραβδί του και από το χάος ξεπετιέται η αρμονία.

Κι ως γεγονός: τέτιον φαντάζομαι τον ρόλο μου φίλε, και τέτιον τον φανταζόμουν από καιρό. Και δεν είναι μόνο που δεν έχουμε να κάνουμε απλά με βιολιά στο κούρδισμα τους.

Εδώ έχουμε αναρίθμητες συμμορίες-και μάλιστα: όλες νόμιμες-που συναγωνίζονται όλες πάνω στο πώς θα τινάξει πιο γρήγορα στον αέρα τον πλανήτη. Και ξέρεις ασφαλώς πως δεν υπερβάλλω. Είμαι απλά μέσα στο πνεύμα των ανθρώπων και των καιρών, έχω τώρα εδώ αυτό το σενάριο στα χέρια μου (το ίδιο ακριβώς σενάριο που έχετε κι εσείς κι όμως δεν το εννοείτε), έχω την γνώση και την φαντασία, την κοφτερή γλώσσα και το στιλέτο, το θάρρος και την μανία, έχω εσάς άνθρωποι και σας λέω: αφού τα πράγματα είναι τέτια που είναι και αφού οι Γραφές είναι τέτιες που είναι και αφού, έτσι ή αλλιώς: πριν, μετά ή κατά την εξέλιξη ενός πυρηνικού ή περιβαλλοντικού ολοκαυτώματος, είναι που είναι γραφτό να έρθει αυτός ο Καινούριος Κόσμος, τότε σας λέω: ας φέρουμε κι ας φτιάξουμε τον καλύτερο, ας φτιάξουμε τον τελειότερο δυνατό κόσμο, κι ας τον φτιάξουμε τώρα.

Σας το λέω λοιπόν και πάρτε το τοις μετρητοίς: μπορούμε να επέμβουμε δημιουργικά στο

σενάριο. Ναι μεν το σκηνικό δεν μπορούμε να το αλλάξουμε (είναι η Γη μας, εντάξει. Η Ευρώπη, η Ασία μας, η Αμερική, η Αφρική και η Αυστραλία μας: οι στεριές και οι θάλασσες) όπως δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα βασικά πρόσωπα του δράματος (είναι οι άνθρωποι: λευκοί, μαύροι, κίτρινοι, εσείς και εγώ) αλλά σας το λέω και πιστέψτε το: μπορούμε, είναι στο χέρι μας να επέμβουμε δημιουργικά και σωτήρια στο σενάριο. Τα δεινά που υπέστη μέχρι τώρα η ανθρωπότητα και ο άνθρωπος είναι τόσα πολλά που είναι δύσκολο να αποδείξει κανείς πως της είναι γραμμένο να υποφέρει περισσότερο. Ας σκεφτούμε λοιπόν αφού πρόκειται για την δική μας σωτηρία και για την σωτηρία τού δικού μας πλανήτη και ας αποφασίσουμε επιτέλους πως είναι ήδη αρκετά τα όσα υπέφερε και υποφέρει ακόμα ο άνθρωπος. Ας χαράξουμε πια μια άλλη πορεία και ας δώσουμε στο εξής στον άνθρωπο όλα τα καλά που είχε και έχει ανάγκη σ' αυτό τον κόσμο όπου γεννήθηκε.

Αλλά,αλλά: σαν να το παρατραβώ Σιμόν, δεν νομίζεις; Υποσχέθηκα λίγα κι όμως έχω γράψει κιόλας πολλά, χωρίς καν να έχω τελιώσει. Εν πάση περιπτώσει: τώρα ελπίζω να καταφέρω να κλείσω με τις κατά το δυνατόν λιγότερες λέξεις ...

Λοιπόν, έλεγα Σιμόν και παρακαλώ μην το πάρεις γι' ... αστείο, είτε εμένα, είτε τον Λόγο μου. Σου το λέω τόσο ξεκάθαρα όσο ξεκάθαρα το έλεα και σε κείνο τον Μπίλ (Κλίντον): θεώρησε αυτή την υπόθεση σαν την σοβαρότερη υπόθεση που έχει πέσει ποτέ στα χέρια και στην αντίληψη σου.

Λοιπόν: την Αγία Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα τού κόσμου. Δεν είναι άραγε αυτό ακριβώς που θέλετε, ή κάνω λάθος; Σας την προσφέρω λοιπόν και παρακαλώ να μην αγνοήσετε την προσφορά μου. Αυτό θα με θύμωνε πολύ ξέρεις, θα ανέτρεπε μεμιάς πολλά δεδομένα και σίγουρα τότε ο "συμφιλιωτής" θα κάνει την εμφάνιση του με άλλο προσωπίο.

Ναι, έλεγα: σαν η πρώτη πόλη τού είδους της δεν θα μπορούσε παρά να είναι- γραμματικά και σημασιολογικά-η **πρωτεύουσα**. Αλλά αν σκέφτεστε να πάρετε την Πόλη και το σχέδιο και να αφήσετε εμένα στο περιθώριο, τότε σας το λέω και πάρτε το κι αυτό τοις μετρητοίς: δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό. Η Πόλη είναι η ...σύζυγος μου και δεν μπορεί κανείς να με χωρίσει απ' αυτήν. Αυτή η πόλη είναι το δημιούργημα μου, την σχεδίασα για να την προσφέρω σαν αντίδωρο στους ανθρώπους, πόνεσα και έκλαψα γι' αυτήν και, πιστέψτε με, δεν θα ανεχθώ την αχαριστία. Είναι άλλωστε γραμμένο η δόξα της να έρθει και να βασιλεύσει με την δική μου δόξα. Μην το αγνοείτε λοιπόν.

Βεβαίως ίσως εσείς υπολογίζατε πως θα έπρεπε να είναι Εβραίος Εκείνος που περιμένετε εδώ και χιλιάδες χρόνια για να πραγματοποιήσει τα οράματα τού εκλεκτού λαού τού Κυρίου. Λυπάμαι που σας απογοητεύω σ' αυτό γιατί, όπως και νάναι, εγώ δεν ξέρω να είμαι Εβραίος. Πιός μπορεί όμως τώρα να ισχυριστεί στα σοβαρά και να αποδείξει κιόλας αν έχω ή αν δεν έχω εβραϊκό αίμα στις φλέβες μου; Προσωπικά σάς λέω δεν νιάζομαι και δεν νιάστηκα ποτέ γ'αυτο. Εμένα με φτάνει που το αίμα αυτό είναι ...ανθρώπινο. Θα μπορούσα πολύ καλά να ήμουν και Τούρκος, Γερμανός ή Νέγρος, αρκεί να ήμουν ωραίος Τούρκος, ωραίος Γερμανός ή ωραίος Νέγρος. Δεν θα με πείραζε. Εκτιμώ όμως το γεγονός ότι γεννήθηκα Έλληνας και έτσι έγιναν πιο προσιτά σε μένα τα ελληνικά (αρχαία κυρίως) γράμματα και η Ελληνική γλώσσα. Βλέπεις σκοπεύω να δώσω και σ' αυτήν έναν ρόλο στην νέα τάξη πραγμάτων.

Κι όμως σας ζητω να θεωρησετε το γεγονός ότι δεν είμαι Εβραίος σαν ένα από τα μεγαλύτερα πλεονεκτήματα στην όλη επιχείρηση. Γιατί αν ήμουν πράγματι, τότε σίγουρα το Όραμα σας θα ήταν μονίμως απραγματοποίητο χωρίς την ...στρατιωτική επέμβαση τού Θεού.

Από την στιγμή όμως που δεν έχετε την εγγύηση γι' αυτή την επεμβαση (και δεν θα την είχατε ποτέ ασφαλώς αφού μόνο σε μένα θα μπορούσε να δώσει ο Θεός αυτή την εγγύηση, μόνο σε μένα μπορεί να διαθέσει εκείνα "τα ουράνια στρατεύματα του για να με ακολουθήσουν, ναι, νάσαι σίγουρος, αλλά μόνο αφού πρώτα εξαντλήσω όλες τις προσπάθειες να πείσω τους ανθρώπους να με ακολουθήσουν εκείνοι), τότε το μόνο όπλο που μπορείτε να χειριστείτε έντιμα και αποτελεσματικά είναι το ...παράδειγμα.

Σας λέω λοιπόν πως με εμένα στην ...διάθεση σας και στην διάθεση τού Οράματος σας είστε απόλυτα σε θέση να δώσετε το καλύτερο.

Σκέψου Σιμόν: η απόφαση που σας καλώ να πάρετε δεν είναι απλώς μια ιστορική

απόφαση αλλά ένα στην κυριολεξία κοσμογονικό γεγονός. Απλώς εσείς δώστε μου ένα όνομα αφού δεν μου το έδωσαν οι Κύπριοι, δώστε μου μια θέση αφού δεν μου την έδωσαν οι Κύπριοι και τότε θα δείτε τι δυνάμεις και τι ομορφιά θα κάνω εγώ να αναδυθεί απ' αυτό τον κοσμο. Απλώς: δώστε μου μια ευκαιρία και θα έχετε σύντομα εσείς δέκα, εκατόν, χίλιες, τόσες όσες ακριβώς χρειάζεστε για να ολοκληρώσει ο καθένας έναν αντάξιο τού ανθρώπου προορισμό κάτω απ' αυτό τον ήλιο.

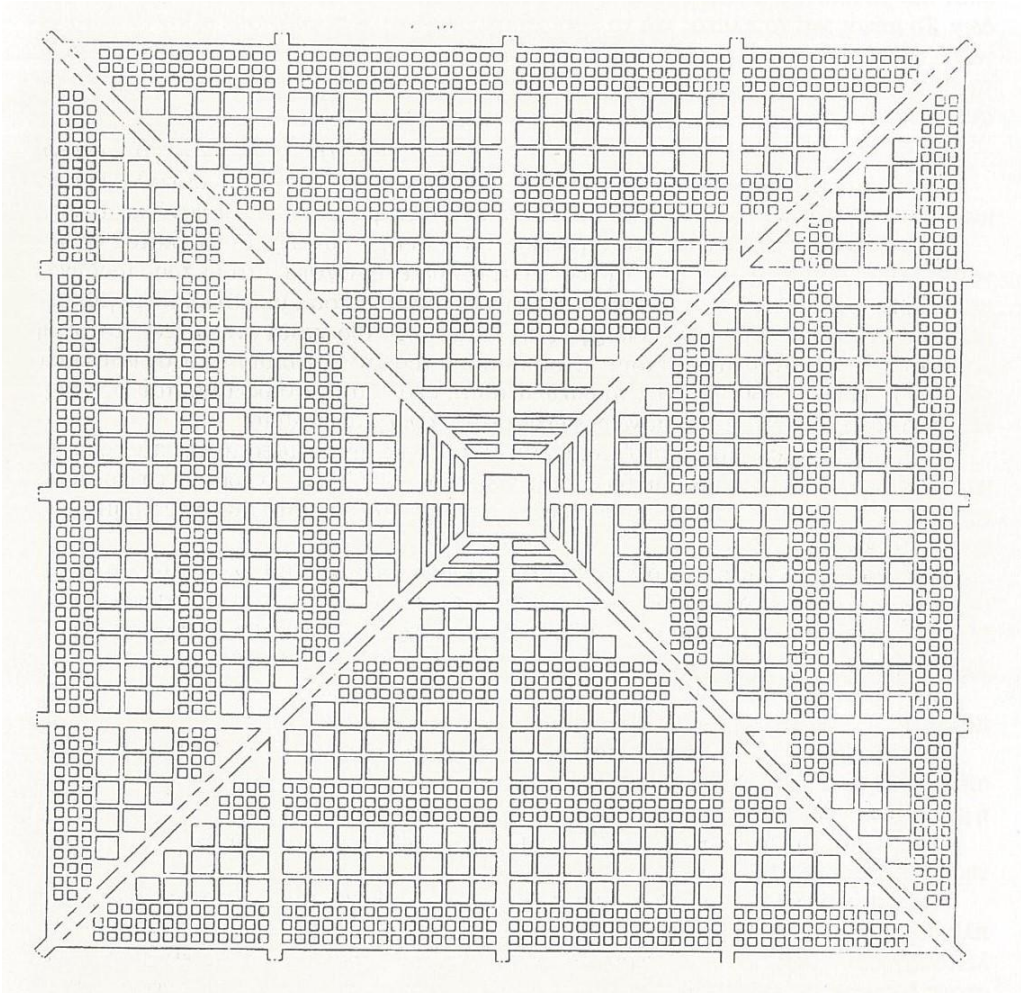
Αυτά Σιμόν, από έναν φίλο. Και υπόψιν: περιμένω την απάντηση σου, και την περιμένω, οφείλω να πω, όχι χωρίς ανυπομονησία. Γι' αυτό: μην αργήσεις Σιμόν. Δεν ξέρεις εσύ τι μπορεί να συμβεί στο μεταξύ ...Α, και πάνω σ' αυτό νά που θυμήθηκα μια παλιά μου πρόταση η οποία, όντως, δεν θάταν και τόσο άσχημη για να κλείσω μ' αυτήν αυτό το κείμενο: ενήργησε με την αγωνία τού ανθρώπου που σου γράφει σήμερα γιατί φοβάται πως αν σου γράψει αύριο θα είναι αργά.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Υστερόγραφο: το τελευταίο σχέδιο μου δεν σου το στέλλω. Έχω για την ώρα μόνο το πρωτότυπο αφού λόγω τού μεγέθους του δεν μπόρεσα να το φωτοτυπήσω. Σου στέλλω λοιπόν το παλιότερο, το ίδιο που έστειλα και στον πρωθυπουργό σας και σε 40 τόσες άλλες κυβερνήσεις χωρίς-να λέγεται-να υπάρξει ακόμα καμιά απολύτως απάντηση. Δυνατόν όμως να σου στείλω ένα ημιτελές σχέδιο το οποίο για κάπιο λόγο εγκατέλειψα για ένα καλύτερο. Σίγουρα θα σας δώσει αυτό μια καλύτερη εικόνα τής όλης ...κατάστασης.

Αυτά.

Η Ουτοπία, η Αγία Ιερουσαλήμ ή η Πόλις-Κράτος.

"Και είδον, και ιδού το αρνίον εσθηκός επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα αυτού και το όνομα τού πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών...

...Και είδον ουρανόν καινόν και γην καινήν. Ο γαρ πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον, και η θάλασσα ουκ έστιν έτι. Και την πόλιν την αγίαν Ιερουσαλήμ καινήν είδον καταβαίνουσαν εκ του ουρανού από τού Θεού, ητοιμασμένην ως νύμφην, κεκοσμημένην τω ανδρί αυτής. Και ήκουσα φωνής μεγάλης εκ του ουρανού λεγούσης: ιδού η σκηνή τού Θεού μετά των ανθρώπων, και σκηνώσκει μετ' αυτών ο Θεός...και εξαλείψει απ' αυτών παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έστι έτι, ούτε πένθος, ούτε κραυγή, ούτε πόνος ουκ έστι έτι, ότι τα πρώτα απήλθον...

Και ο λαλών μετ' εμού είχε μέτρον κάλαμον χρυσούν ίνα μετρήσει την πόλιν και τους

πυλώνας αυτής και το τείχος αυτής. Και η πόλις τετράγωνος κείται, και το μήκος αυτής όσον και το πλάτος, και εμέτρησε την πόλιν εν τω καλάμω επί σταδίου⁷ δώδεκα χιλιάδων. Το μήκος και το πλάτος και το ύψος αυτής ίσα έστι.,.Και ναόν ουκ είδον εν αυτή. Ο γαρ Κύριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ ναός αυτής έστι, και το αρνίον. Και περιπατήσουσι τα έθνη διά του φωτός αυτής, και οι βασιλείς τής γης φέρουσι την δόξαν και την τιμήν αυτών εις αυτήν.."

Από την Αποκάλυψη του Ιωάννη

Υπόψιν λοιπόν αυτά, αλλά και τούτα: το τι θα παρθεί από αυτή την Αποκάλυψη τοις μετρητοίς και τι όχι, αυτό είναι κάτι για το οποίο θα αποφασίσω εγώ και κανένας άλλος.

Η Πόλη λοιπόν που θα σας προσφέρω εγώ είναι αυτή, το μήκος και το πλάτος της είναι ακριβώς 4⁸ χιλιόμετρα και όχι 560, όπως την θέλει η Απ/ψη (γιατί με τόσο ισοδυναμεί το 1/4 των 12.000 σταδίων). Αυτή η πόλη θα είναι (με κάποιες μικρότερες ή μεγαλύτερες παραλλαγές) κοινή και ομοιόμορφη για όλους τους ανθρώπους στη γη (ζωντανούς ή ...νεκρούς, ή μάλλον: αναστημένους: είναι κι αυτό μέρος του σχεδίου). Στόχος μου είναι να κτίσω 144.000 τέτιες πόλεις, να βάλω σ' αυτές όλους τους ανθρώπους που γεννήθηκαν ποτέ πάνω σ' αυτή την Γη και να δώσω σε όλους άλλη μιά ευκαιρία.

Έτσι λοιπόν δώστε προσοχή σ' αυτά: ξεκινώντας από την περιφέρεια τής πόλης έχουμε την τρίτη ζώνη οικισμών με τρεις σειρές κτιρίων. Μετά τρεις σειρές με εργοστάσια, σχολεία, νοσοκομεία, εστιατόρια, θέατρα, γήπεδα και άλλους (στεγασμένους ή μή) χώρους ψυχαγωγίας.

Μετά απ' αυτά έχουμε την δεύτερη ζώνη οικισμών. Ύστερα μια άλλη σειρά με εργοστάσια, σχολεία, γήπεδα κτλ. Παρακάτω μπορείτε να ...δείτε την πρώτη ζώνη οικισμών. Μετά απ' αυτήν μια τελευταία ζώνη με εργοστάσια, σχολεία, γήπεδα και άλλους χώρους ψυχαγωγίας.

Μετά, βεβαίως, ακολουθούν οι κερκίδες και τέλος, στο κέντρο, το κύριο στάδιο τής πόλης.

Όλοι οι χώροι μεταξύ των οικισμών (αλλά και μεταξύ των ιδίων των κτιρίων που αποτελούν αυτούς τους οικισμούς) και των εργοστασίων είναι είτε δρόμοι (στεγασμένοι ή μη), είτε κανάλια, μονοπάτια, κήποι ή μικρότεροι χώροι ψυχαγωγίας.

Όπως είπα: το μήκος και το πλάτος αυτής της πόλης θα είναι 4 χλμ, κι όσο για το ύψος της: υπολογίστε τα 12 μέτρα.

Τα κτίρια αυτής της πόλης θα είναι τετραόροφα και θα κτιστούν-κατά το πλείστον-με πλίνθες. Κάθε κτίριο θα διαθέτει 100 δωμάτια. Συστήματα κλιματισμού ή σόμπες δεν θα λειτουργήσουν ποτέ σ' αυτά. Μηχανοκίνητα, επίσης, οχήματα δεν θα κινηθούν ποτέ στους δρόμους της εκτός και αν μεταφέρουν φορτίο και όλη η πόλη θα ξοδεύει το 1/10 (ή ίσως-ίσως το 1/100) τής ενέργειας που χρειάζεται σήμερα μια πόλη με τον ίδιο πληθυσμό.

Όλα τα κτίρια κάθε οικισμού θα συγκοινωνούν μεταξύ τους με εναέριους διαδρόμους ενώ, από την άλλη, οι εναέριοι δρόμοι θα αποτελούν μέρος του σχεδίου αυτής της πόλης.

Και οπωσδήποτε, δηλώνω, θα απαιτήσω κλασσικά κτίρια, ακόμα και κλασσικά εργοστάσια. Μιά φορά θα κτιστεί αυτή η πόλη-κι ακόμα: άμεσα και ταυτόχρονα - και, όπως λέω, θέλω τον καλύτερο δυνατό συνδυασμό μεταξύ πρακτικού και ωραίου, τερπνού και ωφέλιμου.

Λοιπόν: σ' αυτό το σχέδιο που έχετε μπροστά σας μπορείτε να μετρήσετε 1440 κτίρια, 40X40 μέτρα το καθένα και με το κέντρο τους κενό). Με, λοιπόν, 100 ανθρώπους σε κάθε κτίριο και με 1440 κτίρια έχουμε έναν πληθυσμό 144.000 ανθρώπων. Συν, κατά πάσα πιθανότητα, τα παιδιά.

Το καθετί (ή...σχεδόν το καθετί) μέσα και έξω από αυτή την πόλη θα γίνεται με πρόγραμμα, με σχέδιο και με νόμο και η Υγία και η Ευδαιμονία θα έρχονται, ούτως ειπεν,,,"α υ -

7. Το στάδιο είναι αρχαία μονάδα μέτρησης που ισοδυναμεί με 180 {ή, μάλλον, 177} μετρα.

8. Σημειώστε εδώ ότι τα 4 χλμ τα έκανα αργότερα 4 1/2. Επιπλέον κάνω λόγο στο εξής για 240, και όχι για 144, χιλιάδες πόλεις με 240 χιλιαδες πληθυσμό για την κάθε πολη, με τις 144.000 μέσα στην Πόλη και τις 96.000 στην Υπαιθρο.

τόματα . Μία συνεχής και διαρκής ανακύκλωση τής ζωής: εργασία, ξεκούραση, περισσότερη ξεκούραση, χαλάρωση και ξανά εργασία, ξεκούραση κτλ κτλ, αυτή η συγκέντρωση δηλαδή των προσπαθειών εκεί όπου πρέπει και η διασπορά κατόπιν (που δίνει την ευκαιρία στους μύες να αναλάβουν) των προσπαθειών εκεί όπου πρέπει, η σωστή κίνηση στην κατάλληλη ώρα, το σωστό και ισορροπημένο φαγητό, ο σωστός ύπνος, ο με μέτρο έρωτας και η ελευθερία έκφρασης όλων των ωφέλιμων-ή μη βλαβερών- ανθρωπίνων παθών θα είναι η εγγύηση για την Αυτάρκεια και την Ευτυχία τού κάθε πολίτη.

Για την Ουτοπία και για τον Αγώνα.

Μακούντα, Ιούνιος 1993.

Ανθρωποι, βαρέθηκα να λέω και να ξαναλέω, να γράφω και να ξαναγράφω τα ίδια πράγματα, αλλά δεν βλέπω για την ώρα να μπορώ να κάνω κι αλλιώς. Ακούστε τα λοιπόν άλλη μια φορά και κινήστε τις κεραίες σας αναλόγως .

Πέρασε ποτέ, αλήθεια, από το κεφάλι σας η ιδέα πως μπορείτε και πως έχετε το καθήκον και το δικαίωμα να κάνετε καλύτερο (ή τουλάχιστον, λιγότερο αποκρουστικό) αυτό τον κόσμο όπου μέσα του ζείτε; Πως δικαιούστε, αλήθεια, και εσείς και οι αγαπημένοι σας- όσους απ' αυτούς έχετε-να ζήσετε σε καλύτερες (!) πόλεις ή χωριά και να βιώσετε καλύτερες μέρες και καλύτερες εποχές;

Γιατί λοιπόν να θεωρείτε τα πάντα δεδομένα και αναλλοίωτα; Αραγε δεν σκεφτήκατε ποτέ πως όλα μπορούν ν' αλλάξουν, όλα μπορούν να γίνουν καλύτερα και πως τα σημερινά δεδομένα μπορούν πολύ καλά να αντικατασταθούν αύριο με άλλα;

Προσωπικά σας λέω πως όλα-κυριολεκτικά: όλα! -μπορούν να αλλάξουν και όλα μπορούν να γίνουν καλύτερα αρκεί να πάρετε εσείς την απόφαση να τα κάνετε καλύτερα. Κι ασφαλώς εγώ δεν σας το λέω για να σας το λέω. Εγώ σας προσφέρω ακριβώς την λύση και την καθοδήγηση για να τα κάνετε όλα καλύτερα (και γρήγορα) για σας και για τα παιδιά σας.

Η λύση λοιπόν που σας προσφέρω-και για τώρα και για πάντα- είναι η ΠΟΛΙΣ- ΚΡΑΤΟΣ. Και ενώ λοιπόν το πρόβλημα τού χώρου όπου ζει και δρα ο άνθρωπος είναι πολύ παλιό και τέθηκε από τον Πλάτωνα με ένα γενικό σχόλιο, πως δηλαδή η Πόλη πρέπει να έχει σχήμα και όρια, όμως θα μπορούσε κανείς να εύρει στην Αποκάλυψη κάπια περισσότερα στοιχεία γι' αυτή την ΠΟΛΗ-ΚΡΑΤΟΣ προτού αποφασίσω εγώ τώρα να κλείσω αυτό το ζήτημα μια και καλή.

Αλλά, πάρτε μια γεύση από εκείνη την Αποκάλυψη:....Και ο λαλών μετ' εμού είχε μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν και τοὺς πυλῶνας και τὸ τεῖχος αὐτῆς. Και **ἡ πόλις τετράγωνος κείται, και τὸ μήκος αὐτῆς ὅσον και τὸ πλάτος** κτλ κτλ.⁹

Αλλά ενώ κάπια απ' αυτά τα στοιχεία εάν ληφθούν στην κυριολεξία μάς δίνουν μια πόλη τελείως εξωπραγματική, όμως εάν λάβουμε υπόψιν πως αυτή η πόλη πρέπει να είναι μια πόλη στα μέτρα τού ανθρώπου, τότε δεν απομένει τίποτε άλλο σε μας, σαν άνθρωποι που είμαστε, από του να πάρουμε απ' αυτά τα στοιχεία μόνο όσα μας εξυπηρετούν για να δώσουμε ακριβώς αυτή την πόλη. Κι ασφαλώς ο μόνος τρόπος που έχουμε για να το πετύχουμε αυτό δεν είναι άλλος από την σπουδή αυτού ακριβώς τού 'Όντος που λέγεται Άνθρωπος.

Βέβαια είναι γνωστό ήδη πως σαν άνθρωποι ξέρουμε καλύτερα τις μηχανές απ' όσο ξέρουμε τον άνθρωπο, κι αυτο για τον απλούστατο λόγο ότι είμαστε οι δημιουργοί τών μηχανών, όχι όμως και οι δημιουργοί τού εαυτού μας. Μπορούμε να μιλήσουμε με ακρίβεια για τις ικανότητες και για τις δυνατότητες οπιασδήποτε μηχανής γιατί ακριβώς είμαστε οι κατασκευαστές της, όμως δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τον άνθρωπο.

Χρειαζόταν λοιπόν εδώ ένας "επαγγελματίας" που θα συγκέντρωνε ακριβώς τις προσπάθειες του σ' αυτήν ακριβώς την σπουδή τού ανθρώπινου σώματος. Χρειαζόταν ένας μεσάζων που θα μπορούσε να πιάσει το πνεύμα και την φιλοσοφία τού κατασκευαστή του και θα κατάφερνε να αποσπάσει κάπια συγκεκριμένα στοιχεία από Εκείνον για τις ικανότητες και τις δυνατότητες αυτού του δημιουργήματος του.

Αυτόν λοιπόν τον ρόλο τού ...επαγγελματία και του μεσάζοντα θέλησα να παίξω εγώ, και τα μοναδικά όργανα επικοινωνίας που είχα με αυτό τον δημιουργό ήταν η καρδιά μου και το κεφάλι μου, τα ίδια δηλαδή όργανα που έχει και ο καθένας από εσάς. Ζώντας λοιπόν εδώ στην Γη, παρακολουθώντας και ...σπουδάζοντας το θέμα μου δεν θα μπορούσε να μου διαφύγει το

---

⁹ Το γεγονός εδώ είναι πως η σχετική "σπουδή" δεν ήταν αρκετή αφού όχι μόνο επέστρεφα στα 4 χλμ αλλά σύντομα προχωρούσα και στα 4½.

γεγονός ότι για να μπορώ να έχω αυτά τα όργανα σε καλή κατάσταση τότε θα έπρεπε να έχω ακριβώς το σώμα μου σε κατάσταση πλήρους ευεξίας, διαφορετικά θάταν άχρηστα κι ανώφελα. Σαν άνθρωπος λοιπόν που εκτιμά την τελειότητα και την σταθερότητα αυτού που η ίδια μου η ζωή με υποχρέωσε να θεωρώ σαν το μεγαλύτερο Αγαθό σ' αυτό τον κόσμο δεν μου έμενε άλλη επιλογή από την στιγμή που είχα καταφέρει να συγκεντρώσω τις πληροφορίες που ήθελα από του να αναγάγω σε πολιτικό και κοινωνικό σύστημα όλα αυτά τα στοιχεία που θα έδιναν σταθερότητα και διάρκεια σ' αυτό το Αγαθό.

Θεωρώντας λοιπόν εκ των πραγμάτων τον εαυτό μου ως τον πιο ρεαλιστή και προσγειωμένο από όλους-σαν άνθρωπος, γενικώς, του μόχθου δεν μπορούσα να κάνω κι αλλιώς-δεν έβλεπα να έχω άλλο μέσον για να καταθέσω τα ακριβή μου στοιχεία από αυτό το ίδιο το πείραμα.

Γι' αυτό ακριβώς το πείραμα λοιπόν δεν ήθελα τίποτα παραπάνω για να μάθω τα όσα αφορούν το ανθρώπινο σώμα από ένα ανθρώπινο σώμα και αυτό, ευτυχώς, το είχα γερό. Όχι περισσότερο γερό απ' όσο το είχαν ή το έχουν και τόσες άλλες χιλιάδες εκατομμύρια συνάνθρωποι μου αλλά, εν πάση περιπτώσει: το είχα.

Αυτό λοιπόν το πείραμα με απασχόλησε ...επαγγελματικά εδώ και περισσότερα από 13 χρόνια, με απασχολεί και τώρα και θα συνεχίσει ακόμα να με απασχολεί για καιρό ακόμα, αν και θέλω να θεωρώ πως αυτό κράτησε-άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο έντονα-από την ημέρα τής γέννησης μου ή, αν θέλετε, από την ημέρα που θυμάμαι.

Παίρνοντας στο μεταξύ τα στοιχεία που ήθελα (τα πιο ουσιαστικά τουλάχιστον, αν και, να λέγεται, κάποια απ' αυτά βρίσκονται ακόμα υπό σπουδή και δεν νομίζω πως θάμια υποχρεωμένος να συνεχίζω για πάντα μονάχος αυτό το πείραμα. Κάποιος ή κάπιοι θα μπορούσαν πολύ καλά να βοηθήσουν για να διασταυρωθούν κατά κάποιο τρόπο τα στοιχεία για ένα πιο καλό αποτέλεσμα) δεν μου έμενε πλέον τίποτε άλλο από του να προχωρήσω στο σχεδιάσμα ενός κόσμου, ενός χώρου και μιας Πόλης που θα επέτρεπε σ' αυτά τα στοιχεία να δουλέψουν, να λειτουργήσουν και να επαληθευτούν.

Όταν φτιάχνεις ένα αυτοκίνητο και του βάζεις τροχούς, τότε θέλεις και τους κατάλληλους δρόμους για να μπορέσει να κινηθεί. Δεν μπορείς να το βάλεις να τρέξει μέσα στα χωράφια αλλά ούτε και στην θάλασσα μπορείς να το βάλεις να ... κολυμπήσει. Από την άλλη πάλι δεν μπορείς να βάλεις τις βάρκες ή τα πλοία να τρέξουν στην στεριά, αλλά ούτε και τα ερπυστριοφόρα στις λεωφόρους. Βέβαια δεν λέω: μπορούν αυτά τα τελευταία να τρέξουν στις λεωφόρους αλλά μου φαίνεται πως είναι κι αυτό ένα από κείνα τα πράγματα που ενώ γίνονται, όμως δεν ...κάνουν. Στοιχείο για την βάρκα είναι το νερό όπως είναι στοιχείο για τα ερπυστριοφόρα ο κάμπος και όπως ακριβώς στοιχείο τού ανθρώπου είναι η πόλη.

Βέβαια μπορεί ένας άνθρωπος να εργάζεται, να περπατά ή να αθλείται με ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα (κάτι ακριβώς που κάνω εγώ δηλαδή) και να προσεγγίζει τα αποτελέσματα που θάθελε γι' αυτόν ο κατασκευαστής του ακόμα και αν του λείπει αυτή η πολη αλλά αν πάρουμε ως δεδομένο πως η τάξη, η συλλογικότητα, η ομορφιά και η απλότητα έχουν κάποια αξία πάνω σε τούτο τον κόσμο, τότε θα πρέπει να φτιάξουμε σαν άνθρωποι έναν τέτιο χώρο για να ζήσουμε όπου αυτές ακριβώς οι αρχές θα έχουν την προοπτική να είναι σταθερές και διαρκείς και να ικανοποιούν με δικαιοσύνη και με ισότητα όλες τις στοιχειώδεις ανθρώπινες ανάγκες.

Αυτός ο χώρος λοιπόν είναι η Πόλη μου και σ' αυτήν ακριβώς θα συγκεραστούν, θα συγχωνευτούν και θα αφομοιωθούν όλα τα αντιθετικά ρεύματα που συνθέτουν την ανθρώπινη ιδιοσυγκρασία. Αυτή η Πόλη λοιπόν θα δεχτεί και θα διαχειριστεί τον άνθρωπο έτσι ακριβώς όπως φτιάχτηκε από τον δημιουργό του για να διαχειρίζεται και οι αρχές και η φιλοσοφία της θα είναι αρχές και φιλοσοφία μέτρου.

Ο στόχος που κυνήγησα όλ' αυτά τα χρόνια, μια πόλη δηλαδή στα μέτρα τού ανθρώπου, αποτελεί τώρα μια πραγματικότητα και ένα δεδομένο. Το όραμα εκείνο έγινε πια ένα χειροπιαστό σχέδιο και είναι πλέον τόσο δικό μου όσο και δικό σας. Θεωρήστε λοιπόν αυτό τον Αγώνα μου για την Ουτοπία και για την σωτηρία τού ανθρώπου και του πλανήτη σαν έναν κοινό Αγώνα. Μπορεί, ναι, να τον αρχισα εγώ αυτό τον Αγώνα σαν μια ...προσωπική επιχείρηση, όμως ποτέ δεν φαντάστηκα την συνέχεια του ως μια ατομική περιπέτεια. Όπως λέω: αυτός ο Αγώνας γίνεται για όλους και για όλα, γίνεται για την σωτηρία όλων μαζί και

καθενός ξεχωριστά και δεν σκοπεύω γι' αυτό, εγώ που το ξέρω αυτό, να αφήσω κανέναν, απολύτως κανέναν, αμέτοχο σ' αυτή την περιπέτεια.

Καταλαβαίνετε πως το σχέδιο μου λοιπόν δεν έγινε για να γίνει, όπως ο Αγώνας μου δεν γίνεται για να γίνεται. Το λέω και το τονίζω: ο δικός μου Αγώνας γίνεται για τα αποτελέσματα και μόνον για τα αποτελέσματα. Δεν σκοπεύω να αφήσω το σχέδιο μου στο ράφι μέχρι να έρθει κάποιος ...αρχαιοδίφης ύστερα από πέντε και δέκα χιλιάδες χρόνια να το ...ανακαλύψει. Η ανακάλυψη έγινε και είναι τελιωμένη. Ό,τι ήταν να ανακαλυφθεί ...αποκαλύφθηκε. Ξεχάστε λοιπόν πως μπορεί να τελιώσει ο δικός μου Αγώνας μ' αυτό το σχέδιο γιατί ο δικός μου αγώνας τώρα είναι που αρχίζει. Εγώ κύριοι θα κάνω μάχες για το σχέδιο και για την Πόλη μου, θα κάνω πολέμους γι' αυτήν που δεν τους έκανε ποτέ κανείς στο σύμπαν, αρκεί, σας λέω, να γίνει το σχέδιο και το Όραμα μου το πιο ακλόνητο γεγονός στον πλανήτη.

Έτσι λοιπόν έχοντας σπουδάσει το θέμα μου και έχοντας στα χέρια μου ένα πρώτο σχέδιο αυτής της Πόλης και, συν τοις άλλοις, ξέροντας πως δεν θα μπορούσα να δώσω το μάθημα που ήθελα να δώσω στον κόσμο παρά με το παράδειγμα μου (απλούστατα γιατί σαν ιδιώτης δεν είχα και ούτε και θα μπορούσα ποτέ να έχω έναν χώρο εννέα ή δεκαέξι τόσων τετραγωνικών χιλιομέτρων για να κτίσω την πόλη μου αλλά ούτε και τον αντίστοιχο τριακοσίων ή τετρακοσίων τόσων τετραγωνικών χιλιομέτρων χώρο για να τραφούν οι άνθρωποι αυτής της πόλης) δεν μου έμενε άλλος δρόμος από τον δρόμο τής εξουσίας. Η μάχη λοιπόν που έδωσα εδώ στην Κύπρο (γιατί έδωσα μια μάχη, μια μεγάλη μάχη, έστω κι αν δεν ακούστηκε λέξη γι' αυτήν από τα φερέφωνα τού συστήματος) έληξε άδοξα.

Όλα τα κορόιδα το πήρανε και τελειώς τοις μετρητοίς το γεγονός ότι δεν έκλεινα, σύμφωνα με την απαίτηση τού Συντάγματος, τα 35 μου χρόνια (ήθελα και δεν ήθελα πέντε μήνες) για να είμαι υποψήφιος... Πρόεδρος και έτσι πάγωσε το ωραιότερο όραμα που γεννήθηκε ποτέ σ' αυτή την Γη. Ναι, μόνο που δεν θέλω όμως τώρα να κάτσω και να κατακρίνω τούς Κυπρίους γιατί έχασαν την ευκαιρία που τους πρόσφερα. Εκείνοι την έχασαν την ευκαιρία και εκείνοι ακριβώς θα κλάψουν. Αλλωστε εγώ την είπα την άποψη μου: το 90% τών ανθρώπων είναι απόλυτα σε θέση να δει και να εκτιμήσει πως αυτά που προσφερα στους ανθρώπους ήταν τα περισσότερα που μπορούσε ποτέ κανείς (είτε άνθρωπος είναι αυτός είτε... Θεός) να τους προσφέρει. Ναι λοιπόν, μόνο πάλι που δεν θα ήθελα εδώ να αποφύγω μια σκέψη από τον Βολταίρο την οποία, να λέγεται, παρέθετα σε μια από εκείνες τις πρώτες σελίδες τού βιβλίου μου. Αυτήν δηλαδή: "θέλετε να σας πω πίο είναι το μεγαλύτερο ελάττωμα τού ανθρώπινου γένους; Είναι το νάσαι ηλίθιος και δειλός..."

Βλέπετε και οι Κύπριοι -σαν Κύπριοι- δεν είχαν λιγότερο ή περισσότερο αυτό το ελάττωμα απ' όσο το είχε και το έχει ακόμα όλο το υπόλοιπο ανθρώπινο γένος. Βέβαια εδώ δεν μιλάω απαραίτητα για παθολογικής μορφής ηλιθιότητα παρά απλώς για ...ηλιθιότητα. Αφού έτσι κι αλλιώς όλα σχεδόν τα δημιουργικά και υπέροχα έργα σ' αυτό τον κόσμο ξεκίνησαν από μεμονωμένους αγώνες μεμονωμένων, αλλά προικισμένων, ανθρώπων. Και εάν λοιπόν ένα έθνος στερείται ιστορίας και πολιτισμού αυτό οφείλεται ακριβώς στο ότι δεν είχε προικισθεί με τους κατάλληλους για να δημιουργήσουν ιστορία και πολιτισμό ανθρώπους ή στο ότι αυτοί οι προικισμένοι του άνθρωποι δεν αγωνίστηκαν αρκετά για την Ιδέα και το Ιδανικό τους.

Αλλά ... αλλά, έλεγα: το γεγονός ότι δεν πέτυχα να δώσω από εδώ στην Κύπρο το παράδειγμα μου έβαλε ακριβώς τον Αγώνα μου σε μια άλλη, διεθνική, αυτή την φορά, και οικουμενική διάσταση. Όταν πια ήταν κάτι παραπάνω από δεδομένο πως οι Κύπριοι έχασαν ολωσδιόλου την ευκαιρία, τότε άρχισα να προσφέρω τις ευκαιρίες σε ξένες χώρες και κυβερνήσεις. Έτσι λοιπόν προτού κλείσει ένας μήνας από εκείνες τις εκλογές εγώ είχα στείλει το σχέδιο μου (εκείνο δηλαδή που είχα τότε) και την πρόθεσή μου να προσφέρω τις υπηρεσίες μου για να κτισθεί αυτή η πόλη σε όλες σχεδόν τις χώρες που διατηρούν πρεσβείες ή προξενεία στην Κύπρο, ενώ σε τρεις από αυτές τις χώρες (στην Κούβα, στις Ηνωμένες Πολιτείες και στο Ισραήλ), απηύθυνα έναν... προσωπικό λόγο.

Θα μου πείτε: έχασα τον καιρό μου. Μπορεί. Αλλά αν αναλογισθείτε τό τι έχασαν εκείνοι,

τότε θα καταλάβετε τι διαφορά υπάρχει στο να χάσω εγώ λίγο καιρό και εκείνοι την... πρωτεύουσα Πόλη.

Αλλά μην νομίσετε παρακαλώ πως η πόλη μου θα είναι απλά και σκέτα μια πόλη σαν -ή ανάμεσα- στις άλλες αλλά μια πόλη-πρότυπο που θα έχει την αξίωση να αντικαταστήσει σύντομα και... κυριολεκτικά όλες τις υπάρχουσες πόλεις στον πλανήτη. Σκοπεύω κύριοι-και πάρτε το παρακαλώ τοις μετρητοίς-να κτίσω 144 χιλιάδες τέτοιες πόλεις. Το πρόβλημα μου τώρα λοιπόν βρίσκεται στο πού και πώς θα κάνω την αρχή. Και άπαξ και έγινε αυτή η αρχή, τότε θα τις βλέπετε όλες τις υπόλοιπες να ξεφυτρώνουν στην Γη από το τίποτα.

Και ασφαλώς εγώ που σκοπεύω να καταστήσω την ελληνική γλώσσα επίσημη γλώσσα αυτού του παγκόσμιου κράτους σάς λέω λοιπόν πως πρωτεύουσα μου θα κάνω εκείνη ακριβώς την πόλη που θα κτιστεί πρώτη. Όποιο όνομα και αν της δώσω: Ουτοπία, Αγία Ιερουσαλήμ, Πόλη-Κράτος, Αγία Αθήνα, ή Αγία ... Πόλη και οπουδήποτε και αν την κτίσω αυτήν, αυτή θα είναι η πρωτεύουσα μου, μην έχετε καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

Υπόψιν λοιπόν πως με αυτό ακριβώς το σχέδιο μου και με τούτο ή το άλλο κείμενο μου κηρύσσω και εγκαινιάζω έναν παγκόσμιο πόλεμο για μια παγκόσμια Ειρήνη, για μια παγκόσμια Θρησκεία, για ένα παγκόσμιο, αν θέλετε, νόμισμα, για έναν παγκόσμιο Νόμο και Δίκαιο και μια παγκόσμια τάξη πραγμάτων, θεμέλιο τής οποίας θα είναι αυτή ακριβώς η Πόλις-Κράτος, που θα δώσει την ευκαιρία σε όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους στην Γη να τραφούν, να εργασθούν, να στεγασθούν, να ντυθούν και να ζήσουν. Κηρύσσω και εγκαινιάζω τον πόλεμο τού ανθρώπου ενάντια σε όλες τις δυνάμεις που τον φθείρουν και τον ανδραποδίζουν, κηρύσσω τον πόλεμο τής ζωής ενάντια στον θάνατο.

Τα χρονικά περιθώρια που έχω δώσει εδώ και κει έχουν ήδη τελιώσει. Κανένα χαμπάρι τους δεν έφερε ακόμα το ταχυδρομείο, ούτε και το ... τηλέφωνο. Εάν κάπιοι λοιπόν θεώρησαν την γλώσσα που τους απηύθυνα αλαζονική ή λίγο "σκληρή" για την αφεντιά τους, ένα έχω να τους πω: πως αυτή η γλώσσα είναι η πιο μαλακή γλώσσα που μπορούσα, υπό τις περιστάσεις, να απευθύνω. Μα τι με νομίζουν; Κανέναν κόλακα, κανέναν διπλωμάτη καριέρας ή κανέναν υποτακτικό τους; Εάν πράγματι σκοπεύουν οι ίδιοι να σώσουν και να κυβερνήσουν τον κόσμο έτσι ακριβώς όπως θέλω εγώ να τον κυβερνήσω (με σιδερένια, δηλαδή, πυγμή), τότε ας ακούσουμε τις προτάσεις τους.

Από την στιγμή όμως που αδυνατούν (παρά την ισχύ και τα μέσα τους) να παίξουν αυτό τον ρόλο που θέλω εγώ να παίξω, τότε δεν βλέπω τον λόγο για να αδιαφορούν μπροστά στην προσφορά μου, ή να ενοχλούνται με την γλώσσα μου. Στο κάτω κάτω το ξέρουν πως δεν κυβερνιέται και, κυρίως, δεν σώζεται ένας ολόκληρος κόσμος με σαλιαρίσματα. Ας ξυπνήσουν λοιπόν όσο είναι καιρός. Εάν περιμένουν κανένα μήνυμα από τον ουρανό για να τους ξεκαθαρίζει κατά πόσον είμαι ο αληθινός Απεσταλμένος Του ή όχι, τους το λέω να το ξέρουν: τέτιο μήνυμα δεν πρόκειται να το πάρουν ποτέ. Τα μηνύματα σ' αυτό τον κόσμο στέλνονται σήμερα από εμένα και μόνον, είναι δε τόσο ξεκάθαρα όσο δεν ήταν ποτέ μηνύματα και κάνουν καλά να τα προσέξουν όσο υπάρχει ακόμα καιρός γι' αυτούς. Διαφορετικά θα με βρουν όλοι σύντομα στον δρόμο τους.

Αφού προτίμησαν λοιπόν να κάνουν πόλεμο μαζί μου (αφού αυτό ερμηνεύει για μένα η σιωπή τους και έτσι ακριβώς εξηγείται αφού έτσι κι αλλιώς "όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου") ε τότε: πάμε για πόλεμο. Όπως ακριβώς πολέμησα εδώ ενάντια στο σύστημα και ενάντια στο Σύνταγμα, το ίδιο ακριβώς θα κάνω και στις χώρες τους. Αφού δεν έχουν εκείνοι το θάρρος να μου κηρύξουν επίσημα τον πόλεμο, τότε θα το κάνω εγώ. Και εκεί λοιπόν, μέσα στις μάχες και στους καπνούς, θα νιώσουν και εκείνοι, όπως και σεις, το όνομα μου και την σφραγίδα μου. Κάπιες εκλογές θα δώσουν και πάλι την αφορμή, και τότε θα έχω μεταφέρει τον πόλεμο μου μέσα στο άντρο τους. Έτσι και μόνον έτσι θα το θέσω λοιπόν στους ανθρώπους, έτσι παντού και έτσι πάντα: μην κρίνετε τό αν είμαι λιγότερο ή περισσότερο ομόφυλος με σας απ' όσο είναι εκείνοι αλλά το αν η δική μου προσφορά μπορεί να αποβεί λιγότερο ή περισσότερο ευεργετική για σας από την προσφορά τών άλλων υποψηφίων αρχηγών σας.

Ας μην αμφιβάλλουν λοιπόν και ας μην έχουν ψευδαισθήσεις γι' αυτό: από την στιγμή που αρνούνται ή αναβάλλουν να συμπορεύσουν την δική τους θέληση με την δική μου και να γονατίσουν μπροστά στην Ιδέα και στην Πόλη μου, τότε ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος.

Χρήματα πάντως δεν ζήτησα από κανέναν τους (κι ας τα έχω τόση ανάγκη όση δεν τάχει κανείς άλλος. Είπαμε: αναγκαίο ... κακό) αλλά ούτε και θα τους ζητούσα ποτέ για οπιεσδήποτε υπηρεσίες θα τους πρόσφερα. Ούτε τους ζήτησα στο κάτω κάτω να με προσκυνήσουν ή να με λατρεύουν (παρότι πιστεύω πως θα μου άξιζε περισσότερο απ'όσο αξίζει στα είδωλα που προσκυνούν και λατρεύουν σήμερα), ούτε και να μου κτίσουν κανένα μεγαλοπρεπή-ή όχι- ναό. Όλο κι όλο που τους ζήτησα ήταν να αποφασίσουν επιτέλους να κτίσουν κάποιες πόλεις και κάπιο κόσμο στα μέτρα τους, έναν κόσμο όπου θα μπορούσαν να ζήσουν και αυτοί και τα παιδιά τους και οι υπήκοοι τους όλοι με Αξιοπρέπεια και με Τιμή, με Τάξη και με Ασφάλεια, με Υγία και με Ευδαιμονία.

Αλλά εάν το θέλουν κάπιο πολύ να το παίξουν φυλετικά και ψάχνουν απεγνωσμένα για έναν Μεσαία ανάμεσα στο σόι τους, τους το λέω καθαρά: χάνουν τον καιρό τους. Κι αν νομίζουν-όσοι νομίζουν- πως μπορούν να θεμελιώσουν μια τέτια πόλη χωρίς πρώτα να καλέσουν τον σχεδιαστή της για να την ... ευλογήσει, τότε ας είναι σίγουροι πως θα πέσει απάνω τους και θα τους πλακώσει. Το είπα και το ξαναλέω: μόνο μια γραμμούλα ή μια μόνο τελίτσα αν λείπει από το σχέδιό μου, τότε θα τα κάνουν θάλασσα. Πόσο μάλλον τώρα αφού πρόκειται για ένα σχέδιο που βρίσκεται ακόμα στην εξέλιξη του και έχει απόλυτη ανάγκη τόσο εμένα προσωπικά όσο και εκείνους για να έρθει στην ολοκλήρωση και την επαλήθευση του.

Μωρέ ένα σπίτι να χαράξεις στο χώμα, πρέπει να είναι εκεί ο αρχιτέκτονας του. Πόσο μάλλον τώρα που πρόκειται για μιαν ολόκληρη πόλη, την πρώτη στην ιστορία τής ανθρωπότητας πόλη στο είδος της και για την πρωτεύουσα ενός ολόκληρου Καινούριου Κόσμου; Είναι λοιπόν δυνατόν να θελήσει κανείς να κτίσει αυτή την Πόλη χωρίς να είναι παρών ο αρχιτέκτονας της; Και είναι δυνατόν να θελήσει κανείς να εγκαινιάσει την Οικοδόμηση ενός ολόκληρου Καινούριου Κόσμου (γιατί γι' αυτό θα πρόκειται) χωρίς να είναι παρών ο Αρχιτέκτονας αυτού του Καινούριου Κόσμου; Μπορείτε λοιπόν να το φαντασθείτε αυτό το πράγμα;

Ως εκ τούτου έχετε υπόψιν οι ενδιαφερόμενοι πως εκεί ακριβώς θα θεμελιώσω και εκεί ακριβώς θα κτίσω την πρώτη μου πόλη όπου ακριβώς θα υπάρξουν οι άνθρωποι εκείνοι που θα έχουν την βούληση και το θάρρος να με αναδείξουν αρχηγό τους κι ασφαλώς αυτήν ακριβώς θα κάνω πρωτεύουσα μου, είτε στο Ισραήλ κτίσω αυτή την Αγία Ιερουσαλήμ είτε στην Αμερική, είτε στην Κούβα είτε στην Γερμανία, είτε στην Ελλάδα είτε στην Ιταλία, είτε στον Αρη είτε στο ... φε γγάρι, αρκεί να υπάρξουν εκεί οι άνθρωποι που θα έχουν την τόλμη και την φρόνηση-πάνω απ'όλα-να ενώσουν τις θελήσεις τους με την δική μου.

Ούτε συζήτηση λοιπόν. Το πότε και το πού-κυρίως- θα κτιστεί η Αγία Ιερουσαλήμ παραμένει ακόμα ανοικτό όσον και εφόσον δεν έχουν κλείσει ακόμα κάπιοι άνθρωποι μέσα στις γροθιές τους την απόφαση να κλείσουν αυτό το ζήτημα.

Από εκείνη λοιπόν την Αποκάλυψη το τι θα ληφθεί τοις μετρητοίς και τι όχι, αυτό το ξέρω (και αν δεν το ξέρω ακόμα, θα το μάθω σύντομα) μόνο εγώ. Και εάν όσοι θέλουν σώνει και καλά πρωτεύουσα αυτού του Νέου Κόσμου την Αγία Ιερουσαλήμ, θέλουν να κάνουν πόλεμο μαζί μου ε τότε τι άλλο απ' αυτό που είπα και ξανάπα τόσες φορές μού απομένει να πω: θα τον έχουν! Εγώ τους έχω κάνει ήδη την προσφορά μου τέττιαν ακριβώς όπως την θέλουν και όπως την προφήτεψαν τα βιβλία τους. Κανένα μήνυμα δεν πήρα ακόμα από κανέναν. Ας μην θεωρήσουν λοιπόν πως η αναβολή τής απόφασής τους λειτουργεί προς το συμφέρον τους.

Μα τι περιμένουν; Τι τους κάνει ν' αργούν τόσο πολύ; Το πως βιάζομαι τούς το ξεκαθάρισα κατά τρόπο που δεν μπορούσε να γίνει πιο ξεκάθαρο. Εάν λοιπόν θέλουν οι Ισραηλινοί την ΑΓΙΑ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ πρωτεύουσα τού ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ένας μόνο τρόπος υπάρχει για να το πετύχουν: να με καλέσουν αμέσως (κι όταν λέω αμέσως εννοώ: αμέσως!). Εγώ σας το είπα ήδη: εκεί ακριβώς θα κάνω την πρωτεύουσα μου όπου οι άνθρωποι θα τολμήσουν και θα λογιευτούν πρώτοι. Πιο ξεκάθαρο δεν μπορώ να το κάνω για να το εννοήσουν αυτοί που δεν θέλουν να το εννοήσουν.

Αλλά τώρα, έτσι, για να οδηγήσω κι αυτό το κείμενο προς την πορεία τού τέλους, λέω: εάν κάπιοι σκοπεύουν να ενοχληθούν μ' αυτές τις τελευταίες νύξεις μου και προτιμούν να με θεωρήσουν ως "μη σοβαρό άνθρωπο" καθότι έκανα μια προσφορά σε ένα κράτος και πριν καν πάρω την απάντηση τους τα έβγαλα όλα στην ... φόρα, ας μην βιαστούν και τόσο να το

κάνουν. Ας ήμουν εγώ κράτος και τότε θα βλέπατε όλοι τι δραστηριότητες και τι... υπηρεσίες θα ανέπτυσσα προκειμένου να πιάσω ένα ταλέντο. Κι όμως νά που τώρα τους κτυπάω εγώ την πόρτα τους, εγώ, ένας ολόκληρος "αρχιτέκτονας του Καινούριου Κόσμου" και προσφέρομαι να γίνω γι' αυτούς ο Εκτελεστής του Οράματος τους και εκείνοι σκέφτονται ακόμα αν πρέπει να μου ανοίξουν, λες και θα τους κτυπήσει και αύριο κάποιος άλλος την πόρτα για να τους προσφέρει κάτι παραπάνω από αυτό που τους προσφέρω εγώ τώρα. Για όνομα του Θεού! Τους εύχομαι λοιπόν να ξυπνήσουν και να σταθούν εγκαίρως στα πόδια τους.

Έλεγα λοιπόν: η προσφορά μου αυτή είναι πάνω απ' όλα μια προσφορά προς τον άνθρωπο και προς το ανθρώπινο γένος και μπορώ να την κάνω (όπως και την έκανα ήδη, είτε με... συνοδεία ενός προσωπικού μηνύματος είτε όχι) ταυτόχρονα σε πολλές κυβερνήσεις και σε ανθρώπους, αρκεί να έχω τα απαραίτητα λεφτά για τα φυλλάδια, τους φακέλους και τα ... γραμματόσημα.

Λυπάμαι που δεν μπορώ να παίξω μυστικά με μια τέτλια Ιδέα αλλά δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς. Αλλωστε εγώ έτσι το έβλεπα αυτό το θέμα των Ιδεών, έτσι το βλέπω και, ασφαλώς, έτσι και θα εξακολουθήσω-υπόψιν-να το βλέπω: από την στιγμή που θα έχω συλλάβει μια ιδέα και έχω την οικονομική ή άλλη ευχέρεια να την μεταδώσω, τότε την μεταδίδω, την ανακοινώνω, την κοινοποιώ και την διαλαλώ γιατί απλούστατα έτσι την καταλαβαίνω. Ας μην βιαστούν λοιπόν να με κατακρίνουν γι' αυτό όσοι δεν αξιώθηκαν να πιάσουν σε μια ολόκληρη ζωή μια ιδέα της προκοπής. Θέλω όμως επ' ευκαιρίας να πω εδώ πως όσες προσφορές έκανα εδώ και κει ισχύουν ακόμα, έστω και αν ήρθε στο μεταξύ-κι όπως κι αν ήρθε- αυτό το σχέδιο. Μ' αυτή την κίνηση μου τώρα θεωρώ ότι τακτοποιώ μάλλον κάποιους λογαριασμούς με τον εαυτό μου παρά με τους δέκτες της προσφοράς μου.

Υπόψιν λοιπόν αυτό, όπως και ετούτο: πως εγώ μπορώ πολύ καλά να κάνω πόλεμο με τους πάντες και με τα πάντα όπως μπορώ εξίσου καλά να κάνω ειρήνη και αγάπη με τους πάντες και με τα πάντα. Και πως εγώ βλέπω σ' αυτό τον επερχόμενο πόλεμο τον καλύτερο ίσως τρόπο για να γνωρισθείς, να συμφιλιωθείς και να ... αναγνωρισθείς από τον αντίπαλο σου, αρκεί να σκέφτεται και να αισθάνεται και εκείνος το ίδιο και να μην βλέπει τον πόλεμο σαν αυτοσκοπό και σαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για μακελιά.

Όλα λοιπόν εξαρτώνται από ένα "εξαρτάται". Αν δηλαδή οι χτεσινοί μου εχθροί υποχρεωθούν σήμερα να σκεφτούν και να κινηθούν με το δικό μου ρεύμα, με την δική μου Επανάσταση και με την δική μου αντίληψη για τον Καινούριο Κόσμο και για την "παγκόσμια πολιτεία", τότε τους κάνω χωρίς χρονοτριβές φίλους και συνεταίρους. Ο δικός μου προσωπικός στόχος δεν είναι να κάνω πόλεμο για τον πόλεμο αλλά να δώσω μέσω αυτού την Ειρήνη, την Τάξη και την Ομόνοια, ανεξάρτητα από το αν θα χρειαστεί να κάνω έναν ή χίλιους πολέμους και ... συνεταιρισμούς. Οποιοσδήποτε πάντως πόλεμος χρειαστεί να αναληφθεί από μένα και οπιασδήποτε μορφής και έντασης και αν θα είναι αυτός δεν θα εκτιμηθεί και δεν θα υπολογισθεί παρά ακριβώς σαν μέσον αφού έτσι κι αλλιώς ο στόχος μου σ' αυτό τον Αγώνα μου δεν είναι άλλος από την ίδια την ζωή και την αγάπη, τον Ερωτα και την Ειρήνη.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Κάλεσμα για τον Καινούριο Κόσμο.¹⁰

Κύπρος, Σεπτέμβριος 1993

Αγαπητοί ξένοι, μετά τα καλωσορίσματα των συμπατριωτών μου, νομίζω πως είναι καιρός να δεχτείτε και το δικό μου καλωσόρισμα.

Αλήθεια! Πώς βρίσκετε την Κυπρο μας; Αραγε είναι καλύτερη για διακοπές ή για διασκέψεις;

Όπως και νάναι: θα σας πω την γνώμη μου γι' αυτή την πατρίδα μου. Με λίγες λέξεις θάλεγα: η παρακμή σε όλη την δόξα και το μεγαλείο της. Κινήσεις, έργα, μέρες και εποχές χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς καν δικαιολογία ή εξήγηση. Ο εγωισμός, το συμφέρον και η ασυναρτησία σ' έναν αγώνα χωρίς αρχές και χωρίς όρια. Πράγματα οπωσδήποτε τα οποία τα ξέρετε και εσείς από πρώτο χέρι αφού έτσι κι αλλιώς οι δικές σας πατρίδες δεν είναι και διαφορετικές. Η Κύπρος απλά αποτελεί στην περίπτωση αυτή την μικρογραφία του χάους μέσα στο οποίο βουλιάζει όλη η ανθρωπότητα.

Οι πόλεις: κύβοι ή σειρές κύβων πεταμένοι στην τύχη.

Η ύπαιθρος: πιός θα την καταστρέψει όσο πιο γρήγορα γίνεται με τα τελευταία επιτεύγματα της προόδου προκειμένου να πιάσει τις καλύτερες τιμές.

Το περιβάλλον: καταστροφή. Και οι περιβαλλοντιστές: σκέτοι ηλίθιοι.

Ένας κόσμος και ένα σύστημα στα πρόθυρα της πλήρους παραφροσύνης, εκατοντάδες και χιλιάδες εκατομμύρια άνθρωποι που δεν είναι ικανοί να βγάλουν μια μέρα χωρίς αλκοόλ, χωρίς φάρμακα, χωρίς τσιγάρα και χωρίς όλων των ειδών τα ναρκωτικά. Και όλοι παραδομένοι σ' έναν αγώνα προβολής και εντυπώσεων όπου ο καθένας αγωνιά και αγωνίζεται να δείξει πως το παν σε τούτη την Γη είναι η θέση και το χρήμα και όχι η Υγία, η Ευτυχία και η ... καλή καρδιά, αυτό που δείχνεις και όχι αυτό που πράγματι είσαι. Και ασφαλώς όλοι καταφέρνουν να παίζουν τον δικό τους ρόλο σε μια αέναη παράσταση σκιών και φωτοσκιάσεων που δεν οδηγεί πουθενά.

Όσα λοιπόν και αν ακούσετε από τους άλλους, εγώ σας λέω πως το κατ' εξοχήν πρόβλημα της Κύπρου δεν ξεκινά από την κατοχή του σαράντα τοις εκατό του νησιού αλλά από εκεί ακριβώς απ' όπου ξεκινούν τα προβλήματα όλων των ανθρώπων πάνω σ' αυτή την Γη: από τις καρδιές και από τα κεφάλια τους. Εσείς ακούστε στο μεταξύ όλες τις ανοητολογίες που θα σας αραδιάσει ο κάθε επίσημος δειλός αλλά ακούστε επίσης και την δική μου φωνή. Και αν το αίμα σας κυλάει ακόμα μέσα στις φλέβες σας και αν η καρδούλα σας χτυπάει ακόμα μέσα στο στήθος σας και αν, ακόμα, το μυαλό σας δουλεύει μέσα στο κρανίο σας, τότε ίσως καταλάβετε την φωνή μου και ίσως συγχωρέσετε τον οργισμένο τόνο της. Όπως και νάναι εγώ θέτω έτσι ακριβώς το θέμα και όχι αλλιώς: κάθε αληθινός λόγος σήμερα δεν μπορεί παρά να είναι ένας οργισμένος λόγος.

Αλλά, φίλοι, δεν ξεκαθάρισα ακόμα καθόλου τον σκοπό αυτού του κειμένου, παρόλον ότι έχω ήδη προχωρήσει αρκετά. Συγχωρέστε με γι' αυτή την καθυστέρηση αλλά ας πούμε πως ήθελα κατά κάπιο τρόπο να σας δώσω ένα δείγμα γραφής.

Από την άλλη όπως με βολεύει κάθε φορά μπορώ πολύ καλά να προτάσσω άλλοτε τον ρόλο μου σαν συγγραφέα και άλλοτε τον ρόλο μου σαν πολιτικού, άλλοτε σαν καλλιτέχνη και άλλοτε σαν εκτελεστή ανκαι, να λέγεται, τίποτα δεν θα με εμπόδιζε από του να ανακατώνω τον έναν με τον άλλον ανάλογα με την κρίση και με την διάθεσή μου. Γιατί ένας πολιτικός πρέπει να είναι πάνω απ' όλα ένας άνθρωπος και πρέπει να εκτιμά και να υπολογίζει κάθε φορά τον άνθρωπο έτσι όπως είναι: σαν μια σύνθεση αντιθέσεων.

Και επιπλέον: να εκτιμά και να υπολογίζει όλους τους εν τάφω λόγους μόνο στον βαθμό της εξυπηρέτησης που μπορούν να προσφέρουν σ' αυτό τον εν ζωή Λόγο. Αφού είπαμε: το

---

10 Το κείμενο αυτό γράφτηκε για τους Βουλευτές και τους αρχηγούς κρατών της Κοινοπολιτείας που είχαν έρθει εκείνο τον καιρό στην Κύπρο και συνοδευόταν με το τελευταίο μου σχέδιο της Ουτοπίας.

πιο σημαντικό είναι η ζωή και όλα εκείνα που δίνουν νόημα και σκοπό σ' αυτή την ζωή.

Αλλά, για την συνέχεια: ξέρω πως το όνομα μου είναι τόσο άγνωστο μεταξύ σας όσο άγνωστο ήταν και μεταξύ των Κυπρίων πριν ένα και δύο χρόνια. Παίζοντας όμως στο μεταξύ πολύ λίγα χρήματα-αλλά και την ζωή μου κορώνα-γράμματα-κατάφερα, παρά τις σπασμωδικές ενέργειες από μέρους των εφημερίδων να προβάλουν το όνομα και την Ιδέα μου, και παρά την πλήρη σιωπή των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών (πράγμα για το οποίο ποτέ δεν θα τους συγχωρέσω, απλούστατα γιατί δεν μπορεί να τους συγχωρεθεί) κατάφερα να κάνω γνωστό και το όνομα και την Ιδέα μου (αλλά και την ... φάτσα μου) σε όλη την Κύπρο.

Και οπωσδήποτε ο λόγος γι' αυτό ήταν οι τελευταίες προεδρικές εκλογές. Έχοντας στο μεταξύ την Ιδέα-αλλά και το θάρρος-να παλέψω στρατηγικά γι' αυτήν, αδιαφόρησα τελείως για το γεγονός ότι το Κυπριακό Σύνταγμα με απέκλειε εξ' αιτίας τής ηλικίας μου (σύμφωνα μ' αυτό έπρεπε να κλείσω τα τριάντα πέντε μου χρόνια και γω ήθελα, αλήθεια, τέσσερις-πέντε μήνες γι' αυτό) και το έθεσα ξεκάθαρα μπροστά σε όλους: δείτε και σκεφτείτε τό τι σας προσφέρω εγώ και όχι τό τι στον διάολο λέει ένα ανόητο Σύνταγμα. Όταν ακόμα και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, ο δημιουργός τής θρησκείας τους, πέθανε στα τριάντα τρία του χρόνια (γνωστό ήδη σε όλους) και όταν, ακόμα, και ο ίδιος ο Αλέξανδρος ο Μεγάλος (ο άνθρωπος που τίμησε το ελληνικό όνομα όσο κανείς) πέθανε και κείνος στα τριάντα τρία του (γνωστό κι αυτό ... διάολε) τότε πώς μπορεί ένα Σύνταγμα να αποκλείει εμένα από του να γίνω Πρόεδρος μισού εκατομμυρίου ανθρωπων όταν έχω ήδη κλείσει τα τριάντα τέσσερα μου; Καταλαβαίνετε το παράπονο μου.

Από την άλλη ο Πρόεδρος τής Βουλής (και Πρόεδρος τώρα σ' αυτή την σύναξη σας) έκλεισε τελείως τα μάτια στην αίτηση μου για τροποποίηση τού σχετικού άρθρου τού Συντάγματος. Οπωσδήποτε αυτή δεν ήταν μια προσωπική υπόθεση τού κ. Γαλανού αλλά: υπόψιν.

Αποτέλεσμα: δεν κατάφερα καν να μπω ούτε στο ψηφοδέλτιο. Το πλήθος, επιπλέον, δεν ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα μου για Επανάσταση, η μάχη κρίθηκε μεταξύ των δύο μεγάλων επιχειρηματιών τής πολιτικής, ο Γλαύκος Κληρίδης (τον γνωρίζετε τον άνδρα) είναι πια ο Πρόεδρος των Κυπρίων και όλα τα κορόιδα τον καμαρώνουν.

Αλλά, τώρα, για ποα) σκοπό ήθελα εγώ να γίνω πρόεδρος;

Σίγουρα ο σκοπός δεν ήταν άλλος από του να δώσω μια πρακτική διέξοδο στην θεωρία και στο πρόγραμμα μου. Με λίγα λόγια: ήθελα να δείξω με το έργο και με το παράδειγμα μου πως ένας ολόκληρος Καινούριος Κόσμος μπορεί να ανατελεί σχεδόν ως διά μαγείας. Αρκούσε να υπάρχει αυτή η πρώτη ύλη για όλες τις ωραίες επιχειρήσεις: η Υγία και η Θέληση. Ο σκοπός μου ήταν και παραμένει τούτος εδώ: να κάνω πράξη το απώτερο χριστιανικό Όραμα, το όραμα, δηλαδή, τού Παραδείσου.

Και, για να το κάνω ξεκάθαρα: από την στιγμή, λέω, που υπάρχει ένας άνθρωπος σ' αυτή την Γη που πεινάει και δεν έχει φαγητό να φάει, που κρυώνει και δεν έχει ρούχα να φορέσει ή μια στέγη για να φυλαχτεί και από την στιγμή, λέω επίσης, που υπάρχει ένας άνθρωπος που θέλει να κάνει έρωτα και δεν έχει την ευκαιρία για να το κάνει, τότε αυτή η Γη είναι οτιδήποτε άλλο αλλά δεν είναι Παράδεισος.

Αλλά, παρακαλώ: μην νομίζετε πως εγώ μιλάω για θεωρίες απλώς για να μιλάω. Αυτό το πράγμα το έχω ήδη δηλωμένο: σίγουρα, ναι, εγώ είμαι μεν ένας φιλόσοφος αλλά είμαι ένας Φιλόσοφος-Εκτελεστής. "Η πέννα πέννα, εντάξει, αλλά και το σίδερο σίδερο. Είναι σαφές;"

Αλλά: εδώ παίρνω την συνέχεια από ένα από τα προεκλογικά μου κείμενα:

... "Γνωρίζετε το όμως: αυτό που κυβερνά την σκέψη και τις φιλοδοξίες μου δεν είναι τίποτε άλλο από μια βαθιά επιθυμία για τάξη, Υγία και Ασφάλεια για κάθε μια ξεχωριστά ανθρώπινη ύπαρξη. Στόχος μου, το ξαναλέω, είναι η "παγκόσμια πολιτεία", μια πλήρης, διαρκής και γόνιμη Ειρήνη κάτω από την στέγη τής Δικαιοσύνης ή, αν θέλετε, κάτω από την στέγη ενός Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Γιατί, σημειώστε, αυτό τον Οργανισμό σκοπεύω πολύ σύντομα να αναλάβω και, διαλύοντας κάθε εθνικό στρατό, να τον καταστήσω το μόνο ένοπλο σώμα στην Γη. Τότε θα δείτε άνθρωποι. Θα καταστήσω τότε και σας μάρτυρες, κοινωνούς και μετόχους τής Βασιλείας. Τότε θα δείτε..."

Από την άλλη πάλι μην νομίσετε πως έδωσα το όνομα που έδωσα στον εαυτό μου έτσι στην τύχη. Όχι κύριοι. Ονόμασα τον εαυτό μου Ούτοπο ακριβώς γιατί σκοπεύω να κάνω πράξη όλα όσα θεωρεί ο κόσμος σαν ουτοπίες. Σας θυμίζω επ'ευκαιρίας και εκείνο τον Πλάτωνα: πως "είναι αρκετό ένας μονάχα θεϊκός σχεδιαστής να υπάρξει για να γίνουν πραγματικότητα όλα όσα θεωρούνται απίστευτες ουτοπίες". Και πάνω σ' αυτό θέλω να είστε σίγουροι πως έχετε ακριβώς να κάνετε με έναν θεϊκό σχεδιαστή.

Και είμαι ακόμα-προσθέτω- ο "Ούτοπος ο Συμφιλιωτής": ο άνθρωπος που θα συμφιλιώσει τους πάντες με τα πάντα: τον Θεό με τον Διάβολο, τον άνθρωπο με το ζώο μέσα του, τον άνδρα με την γυναίκα, τον παλιό κόσμο με τον καινούριο, την τεχνολογία με τον πρωτογονισμό, την πόλη με τον πολίτη και το κράτος με τους... κρατούμενους του. Κτλ κτλ.

Και όσο για την Πόλη μου μην σκεφθείτε-για τον Θεό!- πως την ονόμασα Ουτοπία γιατί, τάχα, την θεωρώ σαν κάτι το απραγματοποίητο ή σαν ένα χαμένο όνειρο που δεν θα βρεθεί ποτέ πια. Για όνομα τού Θεού άνθρωποι! Ας μην είμαστε τώρα κι αφελείς. Εδώ έχετε να κάνετε με έναν άνθρωπο με μεγαλομανία, έχετε να κάνετε με τον πιο φιλόδοξο άνθρωπο που ζει και αναπνέει κάτω από αυτό τον ήλιο. Με έναν άνθρωπο που διακηρύσσει ότι "σκοπεύει να κυβερνήσει τον κόσμο με σιδερένια πυγμή" και που δηλώσεις σαν και την παρακάτω αποτελούν για κείνον μέρος τού καθημερινού του διαιτολογίου: "για τους ανθρώπους που θα με δεχτούν σαν φυσικό αρχηγό τους θα είμαι ένας παλιάτσος. Για τους άλλους θα είμαι ένας δήμιος" Η: "θα δώσω τέτιο κτύπημα στα δημοκρατικά πολιτεύματα από το οποίο δεν θα συνέλθουν ποτέ".

Βέβαια εγώ το ξέρω τόσο καλά όσο το ξέρετε και σεις πως σαν Βουλευτες που είσαστε (ή σαν Υπουργοί, πρωθυπουργοί ή πρόεδροι, όσοι είστε), τρέφεστε και εκμισθώνεστε από την Δημοκρατία, αυτό οπωσδήποτε σας κάνει υπόχρεους απέναντι της, ναι, είναι επόμενο αυτό, αλλά, όπως και νάναι, δεν θέλω να νιώθετε και φόβο γι' αυτό. Αν σκεφτείτε μάλιστα και λίγο την πρόθεσή μου "να δώσω σε όλους άλλη μια ευκαιρία" και αν, ακόμα, υπολογίσετε την θέληση μου να σας προσφέρω μιαν άλλη Δημό-κρατία (ακριβώς εκείνο το καθεστώς δηλαδή που θα καταστήσει τούς δήμους κράτη: γιατί αυτό ακριβώς σημαίνει στα ελληνικά η λέξη Δημοκρατία) τότε σας λέω πως δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε. Ίσως μάλιστα αυτή η Νέα Δημοκρατία αποδειχτεί πιο χρήσιμη για το γένος τών ανθρώπων και ίσως χρησιμοποιήσετε καλύτερα τα ταλέντα σας (όσοι από εσάς τα έχετε) για να ωφελήσετε τους συνανθρώπους σας εάν και εφόσον αυτή η έγνια για βοήθεια και ωφέλεια τού πλησίον σας αποτελεί μέρος τών ενδιαφερόντων σας.

Σκεφτείτε λοιπόν. Το δίλημμα ενώπιον τού οποίου σας θέτω δεν είναι διαφορετικό από το δίλημμα ενώπιον τού οποίου θέτω κάθε άνθρωπο πάνω σ' αυτή την Γη: υπέρ μου ή εναντίον μου. Μαζί με μένα ή μαζί με τους εχθρούς μου. Πιο αναλυτικά: ο μισθός σας και το όνομα σας (κίβδηλο κι αυτό αφού, έτσι κι αλλιώς, δεν σας ωφελεί και σε τίποτα) ή η Υγία σας, η Ευτυχία σας, η Αξιοπρέπεια σας (η δική σας και όλων) και μια θέση για σας ανάμεσα στους νικητές;

Σας το κάνω τόσο ξεκάθαρο όσο ξεκάθαρο το έκανα για τους Κυπρίους: πολύ σύντομα θα έχω υποχρεώσει τους πάντες και τα πάντα πάνω σ' αυτή την Γη να με ακολουθήσουν, οπουδήποτε και αν τους οδηγήσω. Παρά τις χιλιάδες τα εμπόδια που είναι πολύ πιθανόν να εξακολουθήσουν να βρίσκονται ακόμα στον δρόμο μου δεν θέλω να έχετε καμιά απολύτως αμφιβολία γι' αυτό: αυτός ο Καινούριος Κόσμος που θέλω και για τον οποίο σας μιλώ θα αποτελεί σύντομα το πιο αδιάσειστο γεγονός στο Σύμπαν.

Αλλά, κοιτάξετε: επειδή αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς αγώνα, έτσι θέλω να εκτιμάτε αυτή την ενέργεια που κάνω τώρα για σας σαν μέρος αυτού τού αγώνα για την κατάκτηση εκείνου τού Καινούριου Κόσμου. Και επειδή ακόμα επιμένω να θεωρώ τον εαυτό μου ως τον πλέον ρεαλιστή από όλους, θέλω να πιστεύω πως οι κινήσεις μου είναι καίριες και πως κατευθύνονται προς τον σωστό στόχο.

Και πού ακριβώς αποβλέπουν όλες αυτές και οι άλλες ενέργειες μου, το έκανα ήδη ξεκάθαρο: θέλω τα Ηνωμένα Έθνη ή, αν το προτιμάτε, αγωνίζομαι για την θέση τού **Γενικού Γραμματέα τών Ηνωμένων Εθνών**. Σαν άνθρωπος που αποβλέπει στην κοσμοκρατορία (για μένα είναι απλά τόσο ζήτημα αρχής όσο και ζήτημα καθήκοντος) δεν βλέπω να υπάρχει για την ώρα οπιαδήποτε άλλη διέξοδος για την προσδοκία μου να κάνω αυτή την

κοσμοκρατορία και αυτή την παγκόσμια πολιτεία γεγονός και πραγματικότητα.

Αλλά, επ' ευκαιρίας: μην σκεφτείτε ότι εγώ θα περιοριστώ απλά στον γνωστό σε όλους ρόλο ενός ορθόδοξου Γενικού Γραμματέα. Όχι όχι! Σύντομα θα το δείτε πως προτού το καταλάβετε καλά καλά εγώ θα έχω πετύχει την μεταμόρφωση του. Και όπως θα έκανα την Προεδρία στην Κύπρο Δικτατορία (τής δικαιοσύνης. Αλλά, παρακαλώ: μην τρομάζετε: για μένα-γιατί επιμένω: είμαι ο πιο ρεαλιστής-δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να πραγματοποιήσω το πρόγραμμα μου) με τον ίδιο-ή με παρόμοιο-τρόπο θα κάνω και την Γενική Γραμματεία **Κοσμοκρατορία** (τής, πάντοτε, δικαιοσύνης).

Με ψήφο; Και γιατί όχι; Στο κάτω κάτω δεν θάμουν και πολύ μακριά από την αλήθεια αν σας έλεγα πως ένα σημαντικό μέρος της όλης Ιδέας μου ανταποκρίνεται πολύ καλά προς τις πιο δημοφιλείς επιδιώξεις. Αλλά και, λέω (εάν αυτό είναι απαραίτητο για κάποιους ανθρώπους): με φωτιά και με τσεκούρι. Πιο νόημα έχει τώρα το μέσον αφού ο σκοπός είναι ιερός; Έχω δηλώσει μάλιστα πάνω σ' αυτό: πιο ιερός σκοπός από τον δικό μου δεν συνελήφθη ποτέ από άνθρωπο και ούτε θα μπορέσει ποτέ να συλληφθεί.

Τόπαμε κι αυτό άλλωστε: ο σκοπός μου είναι γνωστός: είναι λογικός και είναι δίκαιος και αν δεν είστε ακόμα σε θέση να το εκτιμήσετε, θέλω να είστε βέβαιοι πως σύντομα θα υποχρεωθείτε από αυτούς τους ίδιους ανθρώπους που σας έχουν δώσει την ψήφο τους να υποκλιθείτε μπροστά σ' αυτόν.

Υπόψιν λοιπόν: σύντομα θα σας ζητήσω να μου παραδώσετε την Γενική Γραμματεία των Ηνωμένων Εθνών. Και όσο για την συνέχεια: ω, αυτό αφήστε το σε μένα. Όλοι θα έχετε σύντομα την ευκαιρία να εκτιμήσετε κατά πόσον κάνατε καλά να με βοηθήσετε σ' αυτό (όσοι από σας θα το έχετε κάνει) ή όχι και αν εγώ χρησιμοποιώ την Δύναμη σαν αυτοσκοπό και όχι σαν μέσο για την πραγματοποίηση των πιο ευγενικών και πανανθρώπινων ιδανικών.

Αλλά εάν, συνεχίζω ακόμα, θεωρείτε την μικρή μου ηλικία σαν μειονέκτημα για την εξουσία που απαιτώ, σας υπενθυμίζω ξανά εκείνο τον Πλάτωνα: "ο ... Βασιλιάς, λει, πρέπει να είναι νέος, να έχει καλή μνήμη και να είναι... ωραίος".

Όπως και νάναι: μην ξεχνάτε πως για τον σκοπό της Οικοδόμησης αυτού του Καινούριου Κόσμου θα χρειαστεί πολλή δουλιά και πολλά χρόνια και θέλω να είστε σίγουροι πως είναι ένας σκοπός και μια επιχείρηση που ανταποκρίνεται πλήρως στα δικά μου μέτρα και στις δικές μου προσδοκίες. Δεν σκοπεύω να παραδώσω στην ανθρωπότητα έναν ολόκληρο Καινούριο Κόσμο με μια κίνηση εκείνου τού σιδερένιου ραβδιού άνκαι, πρέπει να πω, ούτε και θα μπορούσα καν να δώσω έναν τέτιο κόσμο χωρίς εκείνο το σιδερένιο ραβδί. Από την άλλη θέλω να πιστέψετε πως σκοπεύω να κρατήσω τον Θεό αμέτοχο σ' αυτή την περιπέτεια για την Οικοδόμηση εκείνου τού Καινούριου Κόσμου. Καταλάβετε το επιτέλους: αυτός ο Καινούριος Κόσμος θα έρθει για μας και μόνο από εμάς. Είναι απλά ζήτημα αξιοπρέπειας. Εσείς κάντε απλώς το καθήκον σας απέναντι σε ότι ανθρώπινο έχετε μέσα σας και τότε θα δείτε να ανοίγεται σύντομα μπροστά σας ένας υπέροχος και μαγικός Καινούριος Κόσμος.

Αλλά, για μια πιο αναλυτική προσέγγιση πάνω στους σκοπούς και πάνω στις προτάσεις μου δανειζομαι και πάλι από ένα άλλο κείμενο μου με τον τίτλο "Σχόλια πάνω στην Ουτοπία":

"... Το ξεκαθαρίζω όμως: μην νομίσετε πως το αξίωμα "**παγκόσμια κυριαρχία ή θάνατος**" ισχύει λιγότερο για μένα απ' όσο ίσχυε για κείνον τον Χίτλερ. Αλλά για τι πράγμα και για τι κόσμο γίνεται- και γράφεται-ο δικός μου αγώνας μην σας διαφεύγει: (το έγγραφο δα και το ξαναγράφω): Πρώτον: για ένα **παγκόσμιο κράτος**, ένα κράτος που θα μοιράζει εξίσου τα αγαθά και τις έγνιες του σε όλους ανεξάρτητα τούς ανθρώπους στην Γη.

Δεύτερον: για μια **παγκόσμια γλώσσα (την ελληνική γλώσσα, αν θέλετε) και Πολιτισμό**, πράγμα που, να λέγεται, δεν εξυπακούει την κατάργηση των εθνικών γλωσσών, διαλέκτων ή κουλτούρας.

Τρίτον: για μια **Παγκόσμια Θρησκεία**, όπου ο άνθρωπος θα λατρεύει με την ίδια του την ζωή τον **Θεό** αλλά και τις **Θεότητες**, με πρώτη απ' όλες την ... **Γυναίκα**. Όπως λέω: παίρνουμε από τις παλιές θρησκείες ότι ακριβώς μάς εξυπηρετεί για να κτίσουμε την καινούρια θρησκεία τού μέλλοντος όπως παίρνουμε από τις παλιές πολιτείες ότι μας εξυπηρετεί για να κτίσουμε την καινούρια πολιτεία τού μέλλοντος. Οτιδήποτε δεν μας εξυπηρετεί: **θάβεται. Όσο πιο βαθύς ο λάκκος: τόσο το καλύτερο. Κτλ κτλ.**

Τέταρτον: για έναν **Παγκόσμιο Νόμο και Δίκαιο**, ενώπιον τού οποίου όλοι οι άνθρωποι

θα έχουν τα ίδια δικαιώματα (για τροφή, στέγη, ρούχα, έρωτα κτλ) και τις ίδιες υποχρεώσεις (για εργασία, πειθαρχία κτλ).

Πέμπτον: για ένα **Παγκόσμιο Νόμισμα** (για όσο, λέω, καιρό θα είναι απαραίτητο αφού η κατάργηση τού χρήματος θα αποτελεί μέρος τών στόχων τής νέας εξουσίας), αγαθά και υπηρεσίες που θα αγοράζονται και θα πωλούνται το ίδιο παντού.

Επιπλέον: **για καινούριες πολιτείες-πόλεις**, κοινές για όλους τους ανθρώπους στην Γη, στα μέτρα τού ανθρώπου, πόλεις όπου δεν θα υπάρχει ανάγκη ούτε για ένα αυτοκίνητο σ' αυτές, ούτε για μια μοτοσικλέτα ή για ένα ... γαϊδούρι. Πόλεις με τάξη, σχήμα και πλήρες σχέδιο πριν καν μπει η πρώτη πέτρα, πόλεις που θα κάνουν χρήση τών φυσικότερων δυνατών επιλογών συντήρησης, εκμετάλλευσης και ανάπτυξης τού ανθρώπου και της Φύσης και που θα αποτελέσουν τον πυρήνα ενός νέου παγκόσμιου συστήματος ηθικής και πολιτικής τάξης.

Για ένα, επίσης, καθεστώς **Μητριαρχίας** που θα κάνει την **Ευγονική** στοιχείο απαραίτητο για το καινούριο σύστημα, ένα καθεστώς όπου κάθε γυναίκα θα είναι ελεύθερη (και μαζί υποχρεωμένη) να ικανοποιεί ερωτικά-και με κάθε ... μέσον-αρκετούς άνδρες (αλλά όχι απαραίτητα πάντα ... ταυτοχρόνως) αλλά θα έχει εκείνη το απόλυτο και αναφαίρετο δικαίωμα να κυοφορήσει το σπέρμα τών πιο ωραίων, υγιών και ικανών ανδρών και να δώσει στην συνέχεια **το δικό της όνομα** στο παιδί. Κτλ κτλ. Ενώ, από την άλλη, **"οι συστηματικές διασταυρώσεις μεταξύ τών φυλών και των εθνοτήτων"** θα έδιναν το καλύτερο προς αυτή την κατεύθυνση αποτέλεσμα. Ο αρχιτέκτονας τού Καινούριου Κόσμου το έχει και αυτό υπόψιν και παίρνει τα κατάλληλα μέτρα ούτως ώστε μαζί μ' αυτό τον Καινούριο Κόσμο να έρθει και ο αντίστοιχος Καινούριος Άνθρωπος". Κτλ κτλ.

Υπόψιν λοιπόν, όλα υπόψιν. Ναι, μόνο που νομίζω πως πρέπει να κλείσω κάπου εδώ. Πιστεύω πως έχω ήδη πει αρκετά για μια πρώτη γνωριμία. Σκεφτείτε τα λοιπόν όλα, σκεφτείτε τα-υπάρχει ακόμα χρόνος- και... να σας βλέπουμε...

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Για την Ελλάδα, πρώτο κείμενο.

...Λοιπόν, Έλληνες: αυτό το κείμενο, οφείλω να πω, γράφτηκε ειδικά γι' αυτή την επιχείρηση που μ' έφερε ως εδώ. Ξέρω: μπορούσε νάταν και καλύτερο όπως μπορούσε, ασφαλώς, να ήταν και χειρότερο. Εν πάση περιπτώσει: έτσι γράφτηκε, έτσι μπαλώθηκε κι έτσι ...κτυπήθηκε και ούτε λίγο ούτε πολύ είναι αυτό: ...Αλλά, αλλά: δείτε πρώτα αυτή την πρόταση από τον Τζέιμς Φρήμαν την οποία δεν άντεξα στον πειρασμό να σας την πασάρω: *οι πολιτικάντηδες σκέπτονται τις επόμενες εκλογές. Οι πραγματικοί πολιτικοί σκέπτονται τις επόμενες γενεές.*

Πάμε τώρα στα ...δικά μου.

Λοιπόν, Έλληνες, πως εδώ και δυόμισυ σχεδόν χιλιάδες χρόνια είστε κοροΐδα, δεν έχω καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Η όλη μου αμφιβολία έγκειται στο ποιά είναι τα μεγαλύτερα κοροΐδα: εσείς ή οι Κύπριοι; Πάντως πιο ηλίθιοι και πιο δειλοί από εκείνους δεν νομίζω να είστε γιατί απλούστατα μού είναι δύσκολο να πιστέψω πως μπορούν να γίνουν πιο δειλοί και πιο ηλίθιοι άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο από τους Κυπρίους.

Αλλά τώρα: σε πιο βαθμό είστε λιγότερο ηλίθιοι και δειλοί από εκείνους, σίγουρα τώρα έχετε μια θαυμάσια ευκαιρία για να το δείξετε. Γιατί γι' αυτό ακριβώς βρίσκομαι τώρα εδώ: για να βάλω σε δοκιμασία το θάρρος και την εξυπνάδα σας, όση απ' αυτήν σάς έχει απομείνει δηλαδή.

Αν ξέρατε αλήθεια, ή αν μπορούσατε έστω να φαντασθείτε, τί πλεονέκτημα είναι σ' αυτό τον κόσμο λίγο θάρρος και λίγο πνεύμα για κείνους που το έχουν!

Αλλά, ανεξάρτητα από το τί έδωσε μια φορά κι έναν καιρό εκείνο το αλλοτινό ελληνικό πνεύμα και ανεξάρτητα από το τι το έκανε να χαθεί κατόπιν από το πρόσωπο τής Γης για δυόμισυ σχεδόν χιλιετίες, το θέμα είναι πως τώρα ξανοίγεται μπροστά σας μιά άνευ προηγουμένου ευκαιρία για να επαναφέρετε στην ζωή σας εκείνο το πνεύμα και να κτίσετε σήμερα έναν κόσμο αντάξιο εκείνου τού πνεύματος και εκείνου τού καιρού. Ούτε λίγο ούτε πολύ σάς καλώ να αντικρύσετε, ν' αγγίξετε, να κρατήσετε και να αλυσοδέσετε το πεπρωμένο σας Έλληνες. Σκεφτείτε το λοιπόν.

Αυτή η Ελλάδα που κάποτε είχε δώσει στον κόσμο πρότυπα πολιτικής ζωής έχει τώρα εγκαταλειφθεί τελείως από το πολιτικό πνεύμα. Ό,τι της απέμεινε είναι φτωχές απομιμήσεις ανδρών που κάποτε είχαν μια ιδέα και ένα όραμα και τώρα δεν τους έχει απομείνει ούτε η ταφόπετρα. Οι "γέροντες" σας δεν φαίνεται νάχουν καν το λογικό νηπίων, οι νέοι δεν έχουν μπέσα, όλων οι καρδιές έχουν ατροφήσει από την τρυφηλότητα και την αναισθησία, δεν νιώθουν, δεν αισθάνονται, δεν αγαπούν. Α, κι όσο για κείνα τ' ...αρχίδια (αυτό τον άλλο δηλαδή μεγάλο παράγοντα για την πραγμάτωση όλων των ωραίων οραμάτων και-γιατί όχι; -φαντασιώσεων) ...ε, τι να σας πω;

Η δημοκρατία κατάντησε εθνική επιδημία, όλοι έχουν κουραστεί κι όλοι έχουν χτικιάσει απ' αυτήν, όμως νά που μέσα από μια ολόκληρη χώρα-και τι χώρα! -δεν βρίσκεται ένας άνθρωπος να προσφέρει μιαν άλλη επιλογή ή, έστω, ένα διέξοδο. Γιατί άραγε; Μήπως, πέστε μου, δεν υπάρχει αυτή η άλλη επιλογή; Ή τάχα και αν υπάρχει δεν βρίσκεται ο άνθρωπος με τα κότσια για να την θέσει ενώπιόν σας;

Ως γεγονός: αυτή δεν είναι εποχή ιδεών. Οι ιδεαλιστές υπάρχουν πια μόνο στα παραμύθια. Ναι, κι όσο και αν αυτό είναι αλήθεια, το γεγονός είναι ότι η ιδέα υπάρχει και πάντα υπήρχε. Είναι διάχυτη παντού, μέσα στον αέρα που αναπνέουμε, υπάρχει μέσα στο φύσημα τού ανέμου, ναι, αλλά αν δεν στρέψεις εκεί που πρέπει και την ώρα που πρέπει τις κεραίες σου δεν θα την πιάσεις ποτέ.

Αυτή λοιπόν η Ιδέα-έχετε το υπόψιν Έλληνες-είναι ελληνική και είναι τόσο παλιά όσο και ο πολιτισμός. Αυτή η Ιδέα μεγαλούργησε μια φορά κι έναν καιρό στα ελληνικά νερά, κάποτε άρχισε να αδυνατίζει, τα πάθη και οι εγωισμοί καρκίνωσαν το κορμί της και η Αθηναϊκή Δημοκρατία τής έδωσε την χαριστική βολή. Η μεγάλη Αθήνα θάφτηκε με την Δημοκρατία της και πέρασε στην λήθη και στο μηδέν. Και νά που από κάποιες συμπτώσεις, από κάποιες

συγκυρίες και από κάποιες παρεξηγήσεις, αυτό ακριβώς το καθεστώς που κηλίδωσε τον ελληνικό πολιτισμό όσο κανένα άλλο παρουσιάστηκε για χιλιετηρίδες σαν το αποκορύφωμα του. Αυτό που στάθηκε η ντροπή και το αίσχος για την Ελλάδα παρουσιάστηκε σαν το μεγαλείο και η δόξα της.

Αλλά: πώς ερμηνεύω εγώ εκείνο το ξέσπασμα του ελληνικού πνεύματος που συνέπεσε με τα χρόνια εκείνης της Δημοκρατίας; Απλούστατα για μένα εκείνος ο πολιτισμός που προηγήθηκε στα νερά του ελληνικού αρχιπελάγους και ο οποίος βασίστηκε στις βασιλείες και έζησε (και έλαμψε) χίλια χρόνια συγκέντρωσε όλες τις προσπάθειες του για μια τελευταία-την πιο εκτυφλωτική-λάμψη. Έτσι ήρθε ο Παρθενώνας, έτσι κι ο Θουκιδίδης κτλ κτλ. Μετά απ' αυτόν; Το χάος. Τότε; Το χάος. Χτές; Το χάος. Και σήμερα; Η άβυσσος.

Αλλά, έστω, υπάρχει σωτηρία; Υπάρχει αυτή η άλλη επιλογή;

Η δική μου απάντηση είναι αυτή: ναι, υπάρχει. Την ξέρω, την έχω στα χέρια μου και στα χαρτιά μου. Και άφησα τώρα τους ερημότοπους μου για να έρθω στις στραπατσαρισμένες πολεις σας για να σας την προσφέρω.

Σκεφτείτε Έλληνες: αφού έτσι κι αλλιώς θα υποχρεωθείτε σύντομα να τα πάρετε όλα από την αρχή, τότε γιατί να μην το κάνετε τώρα; Αν αφήσατε και καταστράφηκαν οι ζωές σας μην επιτρέψετε να καταστραφούν και οι ζωές των παιδιών σας.

Αλλά: πιά είναι αυτή η άλλη επιλογή; Πιά άλλη; **Η Ουτοπία.** Ο Ούτοπος θα είναι απλά ο εκτελεστής της. Σκεφτείτε πάντως και κάνετε σωστά τους υπολογισμούς σας. Εάν η σκέψη του αύριο δεν είναι αρκετή για να σας κάνει να πάρετε την σωστή απόφαση, τότε σκεφτείτε το μεθαύριο και το μετά το μεθαύριο. Ίσως αυτό σας λογικέψει. Εκείνο που έγραψα για τους Κυπρίους το γράφω τώρα και για σας: μια τέτια ευκαιρία δεν δίνεται σ' έναν λαό δυο φορές.

Τί σας προσφέρω εγώ: κατ' αρχάς, είπαμε: πόλεις στα μέτρα σας. Έπειτα την Υγία, κυρίως, θέλοντας και μη, την Ασφάλεια και την Ευτυχία σας. Όχι περιττές έγνιες και άχρηστες αναζητήσεις παρά **απλές χαρές μιας απλής ζωής.**

Καθαρό αέρα για τα πνευμόνια σας, καθαρό φαγητό για τα στομάχια σας και έναν ολόκληρο παράδεισο για τις ψυχές και για τα σώματα σας. Λίγα τάχετε όλ' αυτά;

Καινούριο, επιπλέον, Νόμο, Καινούριο Λόγο και Καινούρια Εντολή, στα μέτρα των ανθρώπινων πόθων και προσδοκιών. Παρόλον, αλήθεια, τον σεβασμό που οφείλω σε κείνον που έδωσε τις Δέκα Εντολές, εγώ που θεώρησα την σπουδή μου πάνω σ' αυτές σαν μέρος του πεπρωμένου μου δεν κατάφερα αλήθεια να βγάλω από το κεφάλι μου άλλη εντολή από τούτην εδώ: αγαπάτε τις γυναίκες των πλησίων (σας) όπως τις δικές σας γυναίκες. Και: αγαπάτε τα παιδιά των πλησίων όπως τα δικά σας παιδιά.

Να λοιπόν τι θα σας προσφέρω εγώ και το σύστημά μου.

Τί σας προσφέρει το σύστημα σας και τα τσιράκια του; Αγωνία, άγχη, αρώστιες, πόνους και κόντρα πόνους (πράγματα για τα οποία οι γιατροί δεν έχουν ιδέα), δυστυχήματα, νεύρα, αϋπνίες, δηλητήρια και θάνατο.

Λοιπόν: νομίζετε ή έχετε έστω την υποψία πως έχει κανείς από τους πολιτικάντηδες σας την βούληση και την στρατηγική για να σας οδηγήσει γρήγορα και σίγουρα στην λύτρωση και την ευδαιμονία;

Σκεφτείτε το Έλληνες: η γνώση είναι προνόμιο των λίγων και η θέληση είναι προνόμιο των ελάχιστων. Και νάστε σίγουροι ότι αυτή η γνώση, αυτή η βούληση και αυτή η στρατηγική μαζί είναι προνόμιο του **Ενός.**

Βέβαια έχουν ειπωθεί πολλά σ' αυτό τον κόσμο για κάποιο μέτρο. Η λατρεία γι' αυτό υπήρξε κάποτε μια ελληνική λατρεία. Ναι, μόνο που υπάρχει τόση ασάφεια σ' αυτό, υπάρχει τόση άγνοια και τόση υπερβολή σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα που δύσκολα ξεορκίζεται το κακό με ρητά και αποφθέγματα του είδους: μέτρον άριστον.

Κι ακόμα στο ζήτημα που λέγεται "Πόλις" υπάρχει τέτιο σκοτάδι που δεν κατάφεραν ακόμα να διώξουν εκείνα τα ...φώτα στην άκρη τής σήραγγας. Όταν μάλιστα ένας ολόκληρος Πλάτωνας, ο άνθρωπος που χαρακτηρίστηκε -και δικαίως- ο μεγαλύτερος φιλόσοφος όλων των εποχών, και ο οποίος έζησε σε μια εποχή που λάτρευε (ή που είχε τουλάχιστον την νοσταλγία ή την ανάμνηση του) το μέτρο, όλο κι όλο που είπε γι' αυτή την Πόλη είναι τούτο: πως αυτή πρέπει να έχει σχήμα και όρια.

Όρισε το σχήμα της αυτός; Όχι. Μήπως τα όρια της; Όχι.

Αλλά, έστω και μετά από αυτά τα δυόμισυ σχεδόν χιλιάδες χρόνια από τότε έρχομαι εγώ -από την Κύπρο- για να δώσω την συνέχεια. Έτσι λοιπόν δεν έχετε τώρα μόνο το σχήμα και τα όρια της αλλά ένα πλήρες σχέδιο τής Πόλης.

Λοιπόν: να την κτίσω εγώ μόνος μου και να σας βάλω εκεί μέσα να ζήσετε και να δείτε την διαφορά, δεν μπορώ. Εάν δεν πάρω στα χέρια μου μια εκτελεστική εξουσία (οπουδήποτε στον κόσμο, αυτό μου είναι αδιάφορο: εγώ έτσι κι αλλιώς έρχομαι σαν άνθρωπος για να απευθύνω ένα μήνυμα σε ανθρώπους. Έτσι το βλέπω και έτσι ακριβώς θέλω να το εκτιμήσετε) τότε δεν θα αξιωθούν να δούν οι άνθρωποι αυτή την πόλη και δεν θα ζήσουν ποτέ αυτές τις καλύτερες μέρες και κείνες τις καλύτερες εποχές που ζητά η ψυχή τους.

Υπολογίζω βέβαια πως δεν θα με ξέρετε καν. Είπαμε: το πάθος που βασιλεύει στις Δημοκρατίες είναι ο φθόνος. Έτσι όλα τα καθήκια που κρατάνε μια πέννα ή ένα μικρόφωνο το θεωρούν υποχρέωση τους να κάνουν πως με αγνοούν. Να με θάψουν βέβαια δεν το μπορούν όσο εγώ δείχνω αποφασισμένος να κρατήσω τις θέσεις μου. Και παρά τις αντιξοότητες και τα εμπόδια, εγώ νά που καταφέρνω να μεταφέρω προσωπικά το μήνυμά μου και σε άλλες πατρίδες. Έτσι λοιπόν ήρθα τώρα στην Ελλάδα και είτε το θέλετε είτε όχι θα μάθετε (να μάθω εγώ τώρα εσάς δεν λέω γιατί είστε λίγο πολύ ...ξακουσμένοι.) Έρχομαι λοιπόν από την Κύπρο για να σας θέσω αντιμέτωπους με τον εαυτό σας και με την Ιστορία σας.

Βέβαια θάταν φυσικό να έχετε (σαν μητέρα-πατρίδα) ...μητρικά αισθήματα απέναντι στην Κύπρο και στους Κυπρίους και να μας βλέπετε λιγάκι αφ' υψηλού. Είμαι περίεργος πάντως να δω τα μούτρα σας όταν μάθουν πως ένας Κύπριος ήρθε στην Ελλάδα για να σας δώσει μαθήματα πολιτικής αγωγής. Γιατί, ως γεγονός, γι' αυτό είμ' εδώ, γι' αυτό ακριβώς άφησα την Κύπρο για την Ελλάδα: για να σας δώσω μαθήματα. Ελπίζω και εύχομαι να μην φανείτε πολύ ακατάδεκτοι. Έλληνας δεν ήταν άραγε εκείνος που είπε: γηράσκω αεί διδασκόμενος; Στο κάτω κάτω η πρόθεση-και η διάθεση- μου μπορεί να είναι λιγάκι ...δηκτική αλλά είναι και καλοπροαίρετη.

Αλλωστε σαν ένας ατόφιος πολεμιστής που είμαι δεν θα μπορούσα να μείνω έξω από μια τέτια μάχη. Ίσως οι οικονομικές μου δυνατότητες να μην μου επέτρεπαν να έρθω πιο νωρίς αλλά έστω και τώρα: ήρθα.

Βέβαια το ενδεχόμενο να έρθω στην Ελλάδα και να δώσω και σε σας την ευκαιρία το σκεφτόμουν προτού παρθεί η απόφαση για προκήρυξη εκλογών, αλλά μόλις πάρθηκε δεν έβλεπα να είμαι και καλά προετοιμασμένος για να μπω στο παιχνίδι. Άκουσα μάλιστα την είδηση κάθοδόν για μια μάχη που είχε άδοξο τέλος. Αλλά δεν με σκότισε και πολύ αυτό. Αλλωστε το θέμα έμπαινε και μπαίνει ως εξής: αδιάλειπτη επιμονή. Μια μάχη είναι απλώς μια μάχη και ένας πόλεμος είναι ένας πόλεμος. Είπα(με): όταν το ηθικό του στρατηγού παραμένει απτόητο, τότε ο πόλεμος μπορεί ανά πάσαν στιγμή να κερδηθεί.

Έτσι λοιπόν: παρά την αγωνία μου να ριχτώ όσο πιο γρήγορα γινόταν σ' αυτή την μάχη (κι ας αδυνατούσα οικονομικά να το κάνω έστω και μια μέρα νωρίτερα απ' ότι το έκανα ήδη) ήξερα πως το σημαντικότερο σ' αυτή την επιχείρηση θα ήταν να βγει ακριβώς το κείμενο εκείνο που θα έβαζε φωτιά. Και δεν εννοώ μία φωτιά σαν κι αυτές που καίνε τα δάση σας αλλά μια φωτιά αναγέννησης και αναδημιουργίας.

Από την στιγμή λοιπόν που ξέρω εγώ πως οι μάχες και οι πολέμοι είναι το πεπρωμένο μου, από την στιγμή που δηλώνω διεθνιστής και από την στιγμή που αποβλέπω στην κοσμοκρατορία και διακηρύσσω πως σκοπεύω να κυβερνήσω αυτό τον κόσμο με σιδερένια πυγμή, τότε το πότε θα κτυπήσω στην Ελλάδα, στην Αμερική ή οπουδήποτε αλλού στον κόσμο, μπαίνει απλά ως ζήτημα χρόνου. Εγώ έτσι κι αλλιώς χέζω όλα τα Σύνταγματα γιατί είναι όλα ρατσιστικά, εθνικιστικά και ανόητα. Και έτσι όπως κινήθηκα ακόμα και στην δική μου πατρίδα ενάντια στο Σύνταγμα -αποκλειόμεν εκεί λόγω ηλικίας- κατά τον ίδιο περίπου τρόπο θα κινήθω -και θα κτυπήσω- τώρα ενάντια στο ελληνικό Σύνταγμα. Κι ασφαλώς η προοπτική να το ανατρέψω μέσω μιας επανάστασης είναι μέσα στα πλαίσια τού πιθανού. Είπαμε-κάτι παραπάνω ξέρουν οι ιστορικοί που δεν το ξέρουν οι πολιτικοί (ή μάλλον: πολιτικάντηδες): "είναι στην μοίρα των Συνταγμάτων να παραβιάζονται έτσι όπως είναι στην

μοίρα τού λαού να τρώγεται στιφάδο". ¹¹

Λοιπόν Έλληνες: εσείς που σταθήκατε μάρτυρες τής συντριβής ενός ολόκληρου σοβιετικού συστήματος κάτω από την πίεση ενός κοπαδιού από πρόβατα μην μου πείτε ότι ντρέπεστε, λυπάστε ή φοβάστε να επιχειρήσετε την ανατροπή ενός συστήματος που σας οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή.

Έλληνες ξυπνήστε! Κάποτε-θυμάστε;-δώσατε έναν πολιτισμό στην ανθρωπότητα, δώσατε μια γλώσσα και ένα μήνυμα στον κόσμο. Ό,τι δημιούργησαν οι σοφοί πρόγονοι σας το κατέστρεφαν οι ίδιοι οι επίγονοι με τα λάθη και την παραφροσύνη τους. Εκείνος ο πολιτισμός που κάποτε έδωσε το ελληνικό θαύμα βασίστηκε σε κάποιες πολιτικές αρχές οι οποίες για μένα μπορούν να συνοψιστούν σ' αυτήν εδώ την πρόταση: "οι Αθηναίοι έγιναν ελεύθεροι όταν έμαθαν ότι πρέπει να υπακούνε στον Νόμο",

Αλλά ασφαλώς: Νόμος από Νόμο διαφέρει, όπως ακριβώς: Λόγος από Λόγο. Ναι, γι' αυτό ακριβώς όταν εγώ σας μιλώ τώρα για υπακοή στον Νόμο και για Πειθαρχία εννοώ την υπακοή (και την υποταγή) και την Πειθαρχία σ' έναν Έλλογο Νόμο και σ' έναν Έλλογο Λόγο.

Το σημαντικό λοιπόν για την περίπτωση είναι να βρείτε αυτό τον Έλλογο Νόμο ή να αναγνωρίσετε τουλάχιστον τον άνθρωπο που μπορεί να σας το προσφέρει. Οι κομματικοί σας αρχηγοί-το μάθατε πλέον το μάθημα καλά- δεν έχουν ιδέα από πολιτική γιατί απλούστατα δεν έχουν ιδέα. Τι τα θέλετε; Αν επιμένετε να ψηφίσετε για άλλη μια φορά με βάση "το μη χείρον βέλτιστον" τότε είστε αξιοθρήνητοι Έλληνες. Τι βοήθεια και τι προκοπή περιμένετε από ανθρώπους που αδυνατούν να βοηθήσουν τούς εαυτούς τους;

Σας το λέω λοιπόν: αποφασίστε τώρα να γυρίσετε πίσω, ναι, μόνο που δεν πρέπει να εννοείτε πίσω στην εποχή τής ΠΑΣΟΚκρατίας. Μπροστά σας έχετε μόνο αδιέξοδα. Κι όσοι δρόμοι αφήνουν κάπιο πέρασμα οδηγούν σ' έναν λαβύρινθο από τον οποίο δεν βγαίνει κανείς.

Έτσι: μην σκοτιστείτε και πολύ για το αν είμαι συμπατριώτης σας ή όχι, αν είμαι Έλληνας υπήκοος, Κύπριος, Γερμανός, Ιταλός ή Τούρκος. Αυτό που θέλω να κρίνετε σαν λογικοί άνθρωποι είναι το ωφέλιμον ή όχι τής προσφοράς μου. Δείτε λοιπόν αυτή την προσφορά μου στον άνθρωπο, δείτε τούς σκοπούς αυτού του Αγώνα μου και κρίνετε τους αβίαστα. Τους έγγραψα και τους ξανάγραψα και δεν αποτελούν πλέον κανένα προ¹¹ σωπικό μυστικό. Εν πάση περιπτώσει: δανείζομαι γι' αυτό από ένα άλλο κείμενο μου με τον τίτλο "Σχόλια πάνω στην Ουτοπία". Κάποιες προτάσεις σ' αυτό αποτελούν επανάληψη παλιών προτάσεων αλλά: υποστείτε τις. Δεν χάνετε και τίποτα. Στο κάτω κάτω είναι γνωστό πως "το κλειδί τής μάθησης είναι η επανάληψη". Λοιπόν:

"...Το ξεκαθαρίζω: μην νομίζετε πως το αξίωμα "παγκόσμια κυριαρχία ή θάνατος" ισχύει λιγότερο για μένα απ' όσο ίσχυε για κείνον τον Χίτλερ. Αλλά: για τι πράγμα και για τι κόσμο γίνεται -και γράφεται- ο δικός μου Αγώνας ας μην σας διαφεύγει:

Πρώτον: για ένα Παγκόσμιο Κράτος το οποίο θα μοιράζει με ισότητα τα αγαθά και τις φροντίδες του χωρίς εξαίρεση σε όλους τους ανθρώπους στην Γη. Κτλ κτλ. ¹²

Τώρα: το γεγονός ότι δηλώνω Πλατωνιστής (τουτέστιν: κουμμουνιστής, όχι όμως και Μαρξιστής, μόνο που, σημειώστε, δεν αντιγράφω εγώ κανέναν, απολύτως κανέναν) και το γεγονός ότι σκοπεύω να κάνω γλώσσα αυτού του παγκόσμιου κράτους την ελληνική γλώσσα και το γεγονός, επίσης, ότι σκοπεύω να κάνω ύμνο αυτού του κράτους ένα ελληνικό τραγούδι, κι ακόμα: το γεγονός ότι σκοπεύω να κοσμήσω (και να διακοσμήσω) την (σαν άνδρας, βλέπετε, που είμαι δεν μπορώ να φανταστώ αλλιώς την Παράδεισο παρά σαν ...θηλυκιά) Παράδεισο μου (γιατί σ' αυτήν ακριβώς αποβλέπω: στόχος μου είναι λέω, να κάνω πράξη το απώτερο χριστιανικό Όραμα, που είναι το Όραμα τού Παραδείσου. Και από την στιγμή, λέω πάντα, που υπάρχει ένας άνθρωπος σ' αυτή την Γη που πεινάει και δεν έχει φαγητό να φάει, ή που κρυώνει και δεν έχει ρούχα για να φορέσει ή μια στέγη για να κρυφτεί και: από την στιγμή, ακόμα, που υπάρχει ένας άνθρωπος που θέλει να κάνει έρωτα και δεν έχει την ευκαιρία να το κάνει, τότε αυτή η Γη είναι οτιδήποτε άλλο αλλά δεν είναι ο Παράδεισος) ...ναι, ναι. Έλεγα: το γεγονός ότι σκοπεύω να κοσμήσω τον Παράδεισο με τα

11. Ζώρζ Ρού: Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος.

12. Τα έχω γράψει ήδη κατά κόρον αυτά. Δείτε τα στα προηγούμενα κείμενα.

ελληνικά τραγούδια (κι εννοώ ασφαλώς τα ωραία ελληνικά τραγούδια) υπολογίζω ότι μπορεί να σας συγκινήσει και να διεγείρει τα πατριωτικά σας αισθήματα, ναι, όμως θέλω να ξέρετε πάνω σ' αυτό πως αυτά τα πράγματα δεν τα επινόησα τώρα για σας επειδή ακούετε και ...τραγουδάτε ελληνικά. Αυτές οι θέσεις μου είναι λίγο πολύ γνωστές στους Κυπρίους από τις προεκλογικές μου επιχειρήσεις και τις ...λαλώ και τις διαλαλώ αδιακρίτως προς όλες τις κατευθύνσεις με την καθε ευκαιρία.

Βλέπετε για μένα όσο φώς και όση ελπίδα υπάρχει στο ελληνικό τραγούδι, τόσο σκοτάδι και τόση απελπισία υπάρχει στον πολιτικό σας βίο. Μεταξύ τού ενός και του άλλου: η άβυσσος.

Ναι λοιπόν, μόνο που εγώ που σας λέω πως σκοπεύω να κάνω εκείνο το αρχαίο ελληνικό πνεύμα να μεγαλουργήσει ξανά (με κοσμοκρατορικές αυτή την φορά προσβλέψεις και προσδοκίες) σάς ξηγιέμαι πως έτσι το καταλαβαίνω αυτό το πνεύμα και αυτές ακριβώς οι αρχές βλέπω ότι διέπουν την φιλοσοφία του: το Μέτρο, η Υγία, το Ωφέλιμον και η Δικαιοσύνη. Για μένα εκείνο το πνεύμα υπήρξε κοσμοπολίτικο, με έναν πιο κοινό όρο θα έλεγα διεθνιστικό και με κάπιο ...μεταλλικό όρο θα έλεγα: σιδερένιο. Και γω τους Έλληνες μου (οι οποίοι σε τελευταία ανάλυση μπορεί να είναι και γεννημένοι Τούρκοι, να λέγεται κι αυτό) τους θέλω επιθετικούς σε τούτο μόνο: στο να κάνουν το καλό και την ευεργεσία, κι ακόμα: στο να κάνουν το όνειρο και την ιδέα πράξη και έργο. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, εμείς που σπουδάσαμε λίγη ιστορία και λίγη ανθρωπογνωσία το ξέρουμε καλά: αυτός είναι ο ελληνικός τρόπος, κι όπως Έλληνας δεν τόμαθε αυτό, τότε για μένα δεν είναι Έλληνας.

Εγώ λοιπόν που έβγαλα από το κεφάλι μου προτάσεις σαν κι αυτήν: "Έλληνες, σκέφτεστε ελληνικά, μιλάτε ελληνικά και δράτε ελληνικά, που για μένα σημαίνει: έτσι (τα χέρια σφιγμένα σε γροθιά)" και ο οποίος πρέπει να είμαι πάνω απ' όλα συνεπής στους λόγους και στις προτάσεις μου, έστειλα στον διάολο όλους τους φόβους, όλα τα "μα" κι όλα τα "αν" και νάμαι τώρα μπροστά σας για να σας δώσω το σύνθημα και τον λόγο για να τελιώνετε μια και καλή μ' αυτό το σύστημα που επιβιώνει εις βάρος τού ανθρώπου και της ανθρωπότητας.

Σας το ξεκαθαρίζω λοιπόν: πήρα την απόφαση να έρθω εδώ παρά την φτώχεια και την ανέχεια μου. Όλα τα χρήματα που θα διαθέσω γι' αυτή την υπόθεση δεν θάναι τίποτα παραπάνω απ' όσα χρειάζονται για ένα ατμοπλοϊκό εισιτήριο και γι' αυτά τα φυλλάδια (όσα καταφέρω να βγάλω. Έτσι κι αλλιώς διαθέτω όλα όσα έχω γι' αυτά, ναι, αλλά-να λέγεται κι αυτό-για κάθε ενδεχόμενο φρόντισα να είναι ανοικτός ο δρόμος για την οπισθοχώρηση μου σε κείνες τις ερημιές μου). Εγώ που ήρθα ως εδώ για να σώσω την Ελλάδα και τον κόσμο ολόκληρο (απλούστατα γιατί είμαι ο μόνος που μπορεί να το κάνει) δεν σκοπεύω να λιμοκτονήσω κιόλας ή να ψοφήσω από τις κακουχίες για την Ελλάδα. Εγώ ήρθα, βλέπετε, Έλληνες, σας δίνω το μήνυμα και το χαμπάρι μου (σε όσους το δώσω: σε χίλιους, σε δυο, σε τρεις, σε πέντε ή σε δέκα χιλιάδες ανθρώπους: ως εδώ με φέρνουν τα λεφτά μου). Από κει και πέρα εάν έχετε ...ψυχούλα (κι αρχ...δια) τότε σίγουρα θα βρείτε εσείς τον τρόπο -άμα το θέλετε- να το μεταδώσετε σε όλη την Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο ακόμα.

Εάν το μήνυμά μου είναι αποδεκτό και ...δημοφιλές και μου το δείξετε εγκαίρως, τότε εγώ θα κάνω τα αδύνατα δυνατά για να κρατηθώ όσο μπορώ κοντά σας μέχρι να κάνω αυτό το μήνυμα έναν αγώνα μέχρι εσχάτων. Διαφορετικά: εάν δω ότι απευθύνω το μήνυμά μου σε "ώτα μη ακουόντων" (θα μου το δείξετε κι αυτό ασφαλώς, άνετα) τότε η επιλογή μου είναι γνωστή, είναι η μόνη και μοναδική για την περίπτωση και μιας και μιλάμε ελληνικά θα σας την πω ...ελληνικά λοιπόν: σας χέζω και σας αφήνω, όντας σίγουρος πως έδωσα και σε σας την ευκαιρία. Στο μεταξύ περιμένετε να έρθει κάποιος άλλος ηλίθιος σαν και μένα ύστερα από άλλες δυόμισυ χιλιάδες χρόνια για να σας προσφέρει κάτι καλύτερο απ' αυτό που σας προσφέρω τώρα εγώ.

Μα δεν καταλαβαίνετε τίποτα λοιπόν; Το λέω και σε σας το ίδιο ξεκάθαρα και παστρικά όσο το έλεγα στους Κυπρίους: τέτια ευκαιρία δεν δίνεται σ' έναν λαό δεύτερη φορά. Αν χάσετε την πρώτη: είστε χαμένοι. Από κει και πέρα: βγάλτε τα μάτια σας, κάψτε τα δάση σας (όσα σας απέμειναν· ειδικότητα σας ε;) και: ό,τι βγει.

Μα τι νομίζετε λοιπόν; Ξέρετε πως έχετε και εσείς και ο πολιτισμός σας τον τρόπο να παίρνετε -και να δίνετε- γρήγορα τα μηνύματα. Γι' αυτό πάρτε το γρήγορα Έλληνες το μήνυμά μου. Είναι ένα ατόφιο, αδέκαστο και ανιδιοτελές μήνυμα. Πάρτε το χωρίς αργοπορίες

και κάνετε το έναν αμείλικτο και αδυσώπητο πόλεμο ενάντια στο σύστημα.

Σας είπα: εγώ πασκίζω τώρα να βρω εκείνους τους ανθρώπους που θα έχουν την φρόνηση και το θάρρος να δράσουν ενάντια στα Συντάγματα και στα καταστατικά τους και να με κάνουν αρχηγό τους. Και εκεί ακριβώς, στην Γη εκείνων των ανθρώπων, θα κτίσω την πρώτη Πόλη μου και θα την καταστήσω πρωτεύουσα ενός ολόκληρου Καινούριου Κόσμου.

Αλλά: σκέφτεστε μήπως άργησα να σας κάνω την πρόταση μου; Όχι Έλληνες, όχι δεν άργησα. Προσέξτε εσείς να μην αργήσετε και εγώ έφτασα εγκαίρως. Έστω και δέκα μέρες πριν τις 10 του Οκτώβρη, έστω και πέντε; Τρεις; Δίο; Νάστε σίγουροι: φτάνουν και παραφτάνουν. Αυτή την ιδέα έχω στο κεφάλι μου και δεν μου την βγάζετε με τίποτα: εάν έχετε στ' αλήθεια μια ανθρώπινη τιμή, τότε όχι μόνο φτάνουν αλλά και περισσεύουν. Στο κάτω κάτω: η απόφαση είναι πάντα ζήτημα μιάς στιγμής. Τώρα ή ποτέ Έλληνες. Τί λέτε; Εγώ έτσι κι αλλιώς πάντα ήθελα και θέλω μια κεραυνοβόλα Επανάσταση, μουσική και ερωτική μαζί.

Πείτε μου λοιπόν Έλληνες: είστε σε θέση να ακολουθήσετε αυτή την θέληση μου και να χαρίσουμε μαζί στον κόσμο ένα Καινούριο Όραμα; Σκεφτείτε το λοιπόν και δείξτε μου το γρήγορα. Κι υπόψιν: οι νίκες δεν ανήκουν σε κείνους που διστάζουν πολύ, ιδίως όταν πρόκειται για τέτια πρόκληση.

Λοιπόν: βγάλτε, φωνάξτε και διαδηλώστε γρήγορα την απόφαση σας. Η Κυριακή δεν είναι μακρυνά. Ή είστε μαζί μου και αρχίζουμε μαζί το έργο τής Οικοδόμησης αυτού του Καινούριου Κόσμου ή είστε εναντίον μου (για μένα δεν υπάρχει το ενδιάμεσο, απλούστατα γιατί όχι λιγότερο κατ' εμέ όσο και κατ' Εκείνον "όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου") και τότε σάς αφήνω για να δώσω την ευκαιρία σε κάποιους άλλους. Τί λέτε λοιπόν; Σκεφτείτε το: πλειοψηφήστε τά λευκά ή άκυρα ψηφοδέλτια ή: μπουκοτάρετε τις εκλογές (αφήνω σε σας την επιλογή), καλέστε με (έτσι κι αλλιώς κάπου στον διάλογο σκέφτομαι να εξαφανιστώ και θα πιάνω από κει τα δικά σας μηνύματα), παραμερίστε μου, χωρίς αχρείαστες βιαιότητες, τα καθήκια σας, παραδώστε μου την εξουσία και ...ανοίξτε μου την αυλαία.

Στο μεταξύ πάρτε βιολιά, πάρτε κιθάρες, φωνάξτε και τραγουδήστε μέσα στους δρόμους για τον Καινούριο Κόσμο. Περπατήστε, τρέξτε, χορέψτε, γελάστε, αγκαλιαστείτε και φιληθείτε μέσα στους δρόμους για τον Καινούριο Κόσμο. Κι όσο για την συνέχεια: μπορείτε να την φαντασθείτε μόνοι σας. Με διο λόγια: αρχίζει ένας καινούριος κύκλος της ανθρώπινης ιστορίας με πρωτοπόρο ξανά την Ελλάδα, δίνουμε τις μάχες τής ζωής και της αγάπης και οδηγούμε έναν άθλιο, ασυνάρτητο και αιματοκυλισμένο κόσμο στην Παράδεισο και στην Ειρήνη.

Θέλω να είστε σίγουροι Έλληνες γι' αυτό, αλλά και για τούτο: πως στο πρόσωπο μου θα βρείτε έναν στυγνό και πανταχού παρόντα Εκτελεστή τής Έσχατης Διαθήκης και της Γραφής.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Για την Ελλάδα, δεύτερο κείμενο.¹³

Λοιπόν, Έλληνες, ξυπνήσατε αλήθεια ποτέ κανένα πρωινό (αν κάνατε ποτέ καμιά φορά κανέναν ύπνο τής προκοπής) και κει που πάτε ν' ανάψετε το πρώτο σας τσιγάρο ή να πάρετε το πρώτο σας χαπάκι να σκεφτείτε πως κάτι είναι λάθος σ' αυτή την ζωή σας ώστε να κάνει τα δηλητήρια πιο απαραίτητα για τον οργανισμό σας από την ίδια την τροφή; Σκεφτήκατε μήπως ποτέ γι' αυτό το λάθος; Σκεφτήκατε άραγε ποτέ πως η ζωή σας βασίζεται στο λάθος και πως ίσως είναι κι αυτή ολόκληρη ένα λάθος;

Αλήθεια! Δεν ήρθε ποτέ στην ψυχή σας η διάθεση να δώσετε μια μπουνιά σε όλο αυτό το σύστημα που κάνει το ψέμα να φαίνεται αλήθεια, το λάθος να φαίνεται σωστό και τον θάνατο να φαίνεται ζωή; Γιά σκεφτείτε λοιπόν καλά αυτή την φορά, δείτε το λάθος-γιατι θα σας το δείξω-και αν πρέπει να δώσετε αυτή την μπουνιά δώστε την, κι ας είναι ο εαυτός σας αυτός που θα την φάει πρώτος. Το θεωρώ πάντως αυτό πιο αντρίκιο: το ν' αναγνωρίσεις δηλαδή πως φταις και συ για όλη αυτή την κατάντια και να έχεις το θάρρος να αντικρίσεις την αλήθεια παρά να κλείνεις για πάντα τα μάτια προσποιούμενος πως όλα πάνε καλά. Αφού το ξέρετε: τίποτα δεν πάει καλά.

Ξυπνήστε λοιπόν Έλληνες και εγώ είμαι τώρα εδώ για να σας θέσω αντιμέτωπους με τους εαυτούς σας και με την συνείδηση σας. Σκεφτείτε: τι πετύχατε τόσα χρόνια και τόσους αιώνες; Τάχα πλουτήσατε σαν έθνος; Προσφέρατε μήπως κανένα διέξοδο στα αδιέξοδα σας; Έστω λοιπόν και αν κάποιος από εσάς κατάφερε να φτιαχτούν με λίγη τύχη και με πολλή ...μπαμπεσιά, όμως είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο πως δεν κατάφερε κανείς να κατακτήσει το μεγαλύτερο Αγαθό σ' αυτή την Γη: την Υγία του. Γιατί, ό,τι και να πούμε, αυτό είναι το "ποθούμενο". Όσα αγαθά και όσα πλούτη και αν καταφέρουμε να συγκεντρώσουμε στο όνομα μας, όλα στο τέλος είναι ένα μηδέν χωρίς την Υγία.

Αλλά: υπάρχει μήπως αρκετή γνώση σ' αυτό τον κόσμο πάνω στο τι κάνει αυτή την Υγία μόνιμη και διαρκή; Να σας πω: η αλήθεια είναι πως κάτι λέγεται και κάτι ψιθυρίζεται αλλά σε γενικές γραμμές είναι όλα ένα τίποτα. Και εάν, λέω, η ανθρώπινη διάνοια δεν καταφέρει να οργανώσει ένα τέτιο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα και αν δεν εισαγάγει τέτιους θεσμούς ώστε να προσφέρει στον άνθρωπο αυτό το πλέον πολύτιμο αγαθό σ' αυτή την ζωή, εάν δεν το κάνει μάλιστα γρήγορα και εάν δεν το κάνει τώρα, τότε θα εκφυλιστεί και θα εξανδραποδισθεί σε τέτιο σημείο ώστε δεν θάναι μακρυνά εκείνη η μέρα όπου θάναι πλέον πολύ αργά γι' αυτόν, έστω και για να προσπαθήσει.

Και, για να επαναλάβω τον Χριστό: "σε τί θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει όλο τον κόσμο και όμως ζημιώσει την ψυχή του;" Τι σας το θυμίζω ε; Τάχα ξέρω και γω;

Αλλά, πείτε μου: τάχα δεν είναι η ψυχή σας εκείνη που ζημιώνεται; Δεν είναι η ψυχή σας εκείνη που σπαράζεται και λιώνει την κάθε ημέρα, την κάθε ώρα και την κάθε στιγμή; Δεν είναι η ψυχή σας που πονά και ζητά γιατριά κι όμως δεν την βρίσκει πουθενά;

Σας το λέω λοιπόν και βάλτε το καλά στο μυαλό σας. Δεν θάμαι δα για πολύ κοντά σας για να σας το ξαναπώ: αν δεν πάρετε την απόφαση να πολεμήσετε με σθένος ενάντια σε όλα εκείνα που την φθείρουν, τότε θα είναι για πάντα χαμένη η ψυχή σας. Γιατί ν' ανοίγετε λοιπόν για πάντα τις πόρτες στον θάνατο σας; Σας λέω πως μπορείτε πολύ καλά ν' ανοίξετε τις πόρτες στην ζωή σας. Από εσάς εξαρτάται, και δεν είναι δύσκολο. Απλώς: πάρτε την απόφαση, αναγνωρίστε και ενισχύστε τον άνθρωπο εκείνο που μπορεί να προσφέρει αληθινά και παντοτινά αγαθά για τις ψυχές και για τα σώματα σας. Πάρτε απλώς την απόφαση να πολεμήσετε το σύστημα και το σύστημα δίχως άλλο θα λυγίσει. Πριν καλά καλά το καταλάβετε θα έχει συντριβεί πάνω στα ίδια τα τερατουργήματα του.

Ξυπνήστε Έλληνες! Απειθαρχήστε σ' αυτό το σύστημα που αρνιέται ή αδυνατεί να ικανοποιήσει τις πιο θεμελιώδεις ανθρώπινες ανάγκες, αρνηθείτε ένα σύστημα που αρνιέται

---

13 Έχετε υπόψιν διαβάζοντας τα αυτά πως συνόδεα και τα δύο αυτά κείμενα για την Ελλάδα με το τελευταίο, επίσης, σχέδιο τής Ουτοπίας.

να ικανοποιήσει τον πόθο σας να ζήσετε αυτή την ζωή που σας δόθηκε πάνω στην Γη των ανθρώπων.

Ξυπνήστε λοιπόν και εμψυχώστε ο ένας τον άλλον με **ιαχές πολέμου**. Γιά σκεφτείτε το: πώς θα κτίσουμε έναν καινούριο κόσμο αν δεν παραμερίσουμε πρώτα τον παλιό; Και πώς θα κτίσουμε ένα Καινούριο Σύστημα αν δεν συντρίψουμε πρώτα το παλιό; Δεν το μάθατε ακόμα; **Μόνο πάνω στις στάχτες του δικού τους συστήματος θα μπορέσουμε να κτίσουμε εμείς το δικό μας**. Έτσι φτιάχνεται ο πολιτισμός και έτσι η Ιστορία. Και αν δεν ξεκινήσουμε αυτό τον πόλεμο με ανατρεπτικά για το σύστημα συνθήματα, τότε δεν θα έρθει ποτέ η δική μας τάξη πραγμάτων. Και αν δεν εμπνευστούμε με "αναρχικά" επιχειρήματα, τότε δεν θα έρθει ποτέ η δική μας αρχή.

Το να κάψουμε λοιπόν, το να τσακίσουμε, να διαγουμε και να λεηλατήσουμε το σύστημα και ακόμα: **το να χέσουμε και να γαμήσουμε** το σύστημα αποτελεί για τους "δημιουργούς της νέας στρατηγικής" **αντικειμενικό στόχο**. Χωρίς λοιπόν την διάθεση και χωρίς την ακλόνητη πίστη πως θα πετύχουμε στον στόχο μας τότε δεν πετυχαίνουμε ποτέ, και ούτε καν θα αναλαμβάναμε έναν τέτιο πόλεμο. Αυτός είναι ο κανόνας, όσα και αν λένε περί του αντιθέτου.

Ναι, ναι. Προσέξτε όμως: μην τα παίρνουμε και όλα τοις μετρητοίς. Εγώ δεν σας ζητώ τώρα να βάλετε φωτιές, να σπάσετε, να γκρεμίσετε ή να σκοτώσετε κανέναν. Δείτε το λίγο ψύχραιμα το πράγμα. Κι όταν ακόμα σας λέω να χέσετε και να γαμήσετε το σύστημα δεν σας καλώ κιόλας μ' αυτό να κατεβάσετε τα βρακιά σας και ν' αρχίσετε τις ρύπες ή τις ριπές. Όχι βέβαια. Είπαμε: τηρούμε και κάποια προσχήματα αν δεν θέλουμε να σπάσουμε τα μούτρα μας. Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να γαμήσεις και να χέσεις ένα σύστημα. Και, στο κάτω κάτω, λίγοι ελιγμοί και λίγη διπλωματία δεν βλάπτουν για την περίπτωση.

Εντάξει: να θέλεις να κάψεις, να ρημάξεις, να συντρίψεις. Αλίμονο για τον Αγώνα σου αν δεν καίει την ψυχή σου αυτή η διάθεση να κατατροπώσεις τους εχθρούς σου οι οποίοι, στην προκειμένη περίπτωση, δεν είναι άλλοι από τους εχθρούς της ζωής και του ανθρώπου. Ναι, μόνο που όταν θα έρθει η ώρα όπου θα πρέπει να περάσεις στην δράση, τότε πρέπει να δεις τα πράγματα και λίγο πρακτικά. Λίγη μάλιστα ψυχραιμία και λίγη φαντασία-κι ακόμα: λίγες οπισθοχωρήσεις-είναι οι καλύτεροι οδηγοί και εγγυητές για την επιτυχή κατάληξη τέτιων επιχειρήσεων.

Όλοι αυτοί οι σκοτωμοί των ανθρώπων του νόμου και της τάξης και όλες αυτές οι βόμβες μάλλον ενδυναμώνουν το σύστημα. Γιατί από την στιγμή που δεν είσαι σε θέση να κάνεις **στρατηγική τρομοκρατία** ενάντια στο σύστημα τότε, όσες βόμβες και αν βάλεις και όσους αστυνομικούς και αν σκοτώσεις, το σύστημα είναι σε τελευταία ανάλυση κερδισμένο.

Εγώ σας λέω λοιπόν να ξεκινήσετε αυτό τον πόλεμο για το κάψιμο του συστήματος με το καλύτερο χαμόγελο και με τις πιο μεγαλόψυχες διαθέσεις. Αυτό ακριβώς είναι το πνεύμα των νικητών. Ενώ, από την άλλη, υπάρχει κι αυτό: **"Ειρήνη με τους ανθρώπους, πόλεμος ενάντια στους θεσμούς"**. Αυτή είναι πράγματι μια ωραία εντολή για να την υπηρετήσει κανείς. Όπως κι αυτή φυσικά: **"φίλοι μου, ανατρέψετε αυτή την κοινωνία που δεν σας ταιριάζει"**. Ναι, και όσο και αν αυτά έχουν μαρκαριστεί "αναρχικά" συνθήματα, η αλήθεια είναι πως αυτό έγινε από παρεξήγηση. Είναι άλλωστε ολοφάνερο για έναν αληθινό οραματιστή πως αυτά τα συνθήματα έχουν αρχές, είναι ωραία και ιερά (για την ώρα) και αποτελούν στοιχείο του πιο ανυπόκριτου ανθρωπισμού. Και, για να επαναλάβω και τον Πλάτωνα: "αναρχικοί είναι αυτοί που σας κυβερνούν". Μωρέ μού φτάνουν ακόμα λίγες τέτιες προτάσεις και έχω μια Καινούρια Θρησκεία. Ένας άνθρωπος που δεν ξεκινά έναν αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς τέτια συνθήματα στην καρδιά του δεν θα καταφέρει ποτέ να δώσει αυτό τον καλύτερο κόσμο.

Μ' αυτά λοιπόν φίλοι μου ξεκίνησα κι εγώ πριν αρκετά χρόνια τον δικό μου αγώνα, ναι, μόνο που εγώ δεν κόλλησα σ' αυτά. Εγώ έχω άνθρωποι ένα πλήρες σχέδιο για την αντικατάσταση αυτού του συστήματος με ένα καλύτερο. Εγώ λοιπόν σάς μιλάω κυρίως για **Ανοικοδόμηση, για Αναγέννηση και Αναδημιουργία**. Αλλά, καλώς ή κακώς, αυτή δεν μπορεί να έρθει αν δεν προηγηθεί η πτώση, η ανατροπή και η συντριβή του παλιού συστήματος. Ναι, εγώ θέλω άνθρωποι μιαν Επανάσταση, θέλω μια μεγάλη Επανάσταση που θα ρίξει στάχτη σ' όλες τις προηγούμενες, αλλά, λέω, θέλω μιαν **Αριστοκρατική Επανάσταση**. Εγώ σας λέω:

πιστεύω στους θεσμούς, πιστεύω στον Νόμο και στην Εξουσία, πιστεύω στις Αρχές αλλά και στους ...**Αρχοντες**. Ναι, είναι αλήθεια, μόνο που εγώ πιστεύω στους λογικούς και ανθρώπινους θεσμούς, στους λογικούς νόμους και τις εξουσίες και στις λογικές αρχές και άρχοντες. Πιστεύω ακόμα και στα συστήματα -στα λογικά, πάντα, συστήματα- και όλος ο στόχος μου είναι ακριβώς **να συστηματοποιήσω ό,τι ακριβώς ανταποκρίνεται στα μέτρα τών ανθρώπινων πόθων και προσδοκιών**.

Λοιπόν Έλληνες, τί λέτε; Έχετε μήπως την θέληση για έναν μέχρις εσχάτων Αγώνα ενάντια στο σύστημα και στα τσιράκια του; Πάρτε λοιπόν γρήγορα την απόφαση σας και έχετε υπόψιν και τούτο: **"ο φόβος τους πρέπει να μετατραπεί σε τρόμο για να νικήσετε"**. Τι σας προσφέρει, πέστε μου, το σύστημα και το λυπάστε; Ούτε πονά, ούτε κλαίει, ούτε δακρύζει. Τι το λυπάστε; Αφού ούτε αυτό έχει καρδιά ούτε εκείνοι που το υπηρετούν.

Σας το ξαναλέω λοιπόν: αρκεί και μόνον να πάρετε την απόφαση να νικήσετε το σύστημα και το σύστημα δίχως άλλο θα λυγίσει. Αυτό που θα απομείνει θα είναι η χαριστική βολή. Πώς την πετυχαίνουμε; Μα, με τον τρόπο κι αυτήν. Δεν θα βλάψει να τον σκοπό τού αγώνα μας αν χρησιμοποιήσουμε και λίγο τα ίδια τα όπλα τού συστήματος. Θέλω να είστε σίγουροι λοιπόν πως έχετε τώρα μπροστά σας μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να καθαρίσετε μια και καλή τούς λογαριασμούς σας με το σύστημα εύκολα, άνετα και αβίαστα, όμορφα και ωραία, χωρίς βαναυσότητες.

Τί σας προτίνω; Κοιτάξτε: αφού έτσι κι αλλιώς εμένα δεν πρόκειται να με βρείτε σε κανένα ψηφοδέλτιο και αφού έτσι κι αλλιώς η επιλογή που σας προσφέρω εγώ είναι η μόνη ικανή να σας βγάλει από τα αδιέξοδα και τις συμφορές σας και να οδηγήσει την Ελλάδα σας στο μεγάλο πανηγύρι τής ζωής, τότε αυτό που σας προτίνω εγώ είναι τούτο: ή: **μπούκοτάρετε τις εκλογές ή, εάν σας υποχρεώνει ο νόμος να ψηφίσετε και δεν έχετε αρκετό θάρρος για την πρώτη επιλογή, ρίξτε λευκό ή άκυρο ψηφοδέλτιο. Πλειοψηφήστε τα λευκά ή άκυρα ψηφοδέλτια-αλλά: πλειοψηφήστε τα, κάνετε μετά λίγη φασαρία (απλώς ο όγκος σας φτάνει δηλαδή, αρκεί να παρουσιασθεί εκεί που πρέπει και την ώρα που πρέπει) και τότε γινόμαστε μεμιάς Εκτελεστική εξουσία**.

Πιές θα είναι τότε οι κινήσεις μου; Είναι γνωστές βέβαια αλλά θα τις πω ξανά. Σημειώστε: **κτίσιμο Καινούριων Πόλεων, στα μέτρα τού ανθρώπου και στην συνέχεια: ισοπέδωμα και θάψιμο τών παλιών. Κατάργηση τού χρέους και διαγραφή τών χρεών. Κοινό και ελεύθερο έρωτα, χωρίς φραγμούς και απαγορεύσεις, ατομικό και ομαδικό μαζί. Κοινή γη, κοινές πόλεις και χωριά και ένα καθεστώς Μητριαρχίας**. Κυρίως όμως: **Υγία, Ασφάλεια και Ευτυχία για όλους**.

Αα, κι όσο για τα κόμματα σας! Κοιτάξτε να δείτε: εγώ δεν παίζω κρυφτούλι με την Ασφάλεια (... Αττικής) κι ό,τι έχω να πω το λέω παστρικά και ίσια χωρίς να φοβάμαι τίποτα και κανέναν. Ξέρω άλλωστε πως και οι αστυνομικοί και οι στρατιώτες δεν είναι λιγότερο άνθρωποι από εσάς τους ίδιους ενώ, από την άλλη, είναι αρκετό να υπάρχουν ανάμεσα στην ηγεσία τους κάπιοι καλλιεργημένοι άνθρωποι για να κάνουν τον στρατό και την αστυνομία τον στυλοβάτη τής Επανάστασης.

Τι κάνω με τα κόμματα σας λοιπόν; Απλώς: τα κάνω κομμάτια, ό,τι ακριβώς θα έκανα και στην Κύπρο την αέρινη δηλαδή. Και όσο για την Βουλή και την Δημοκρατία σας: αν τις βάλω έστω και στο Μουσείο, και πάλι μεγάλη χάρη θα τους έκανα. Εγώ, είπα και ξανάπα, μόνο μια Δημοκρατία καταλαβαίνω και είναι αυτήν ακριβώς όπου θα σας προσφέρω: αυτό δηλαδή το καθεστώς που θα κάνει τούς Δήμους σας Κράτη. Έτσι εξηγώ εγώ την λέξη Δημο-κρατία και αυτή είναι η κύρια πρότασή μου, και για την Ελλάδα και για όλο τον κόσμο: **η Πόλις-Κράτος**. Σύστημα δε διοίκησης θα είναι το ρωμαϊκό σύστημα και θα βασίζεται στους δέκαρχους, τους εκατόνταρχους, τους χιλίαρχους, μυρίαρχους και τους δικτάτορες ή βασιλείς, οι οποίοι θα είναι οι διοικητές τών πόλεων-κρατών.

Σας είπα: η δική μου ζωή και ο δικός μου Λόγος αποτελούν την μεγαλύτερη πρόκληση για το σύστημα. Του την χρωστώ άλλωστε, μια ζωή τού την χρωστώ, και τώρα ακριβώς την έχει, έτσι ακριβώς δηλαδή όπως την έχετε και σεις. Εγώ έτσι κι αλλιώς λέω, δίνω και κάνω τα πάντα για σας. Έχετε όμως εσείς την διάθεση και το θάρρος να πείτε και να κάνετε κάτι για μένα; Σας είπα τό τι θέλω. Και αν δεν το κάνετε για μένα, κάνετε το τουλάχιστον για σάς, κάνετε το για τα παιδιά σας και για όσα αγαπάτε (ή ελπίζετε να αγαπήσετε) πάνω σ' αυτή

την Γη.

Σκεφτείτε τα λοιπόν, σκεφτείτε τα όλα και...κι αυτά υπόψιν: εάν δεν πετύχω μαζί σας τον στόχο μου να πάρω εδώ στην Ελλάδα την Εκτελεστική Εξουσία για να δώσω διέξοδο στην Ιδέα και στο Όραμα μου(ή έστω και αν ακόμα πετύχω, πάλι θα κυνηγήσω σύντομα μian άλλη, πιο μεγάλη, εξουσία μέχρι την ολοκλήρωση τού όλου αντικειμενικού στόχου μου που δεν είναι άλλος από τούτον: **η κοσμοκρατορία**) τότε η επόμενη κίνηση μου είναι χαραγμένη, άρχισε ήδη να διαγράφεται στον ορίζοντα με τις τελευταίες ειδήσεις και είναι αυτή: κτυπάω στην Ρωσία, στο "ξανθό γένος" και εκεί δεν μπορεί παρά να πετύχω, κάπου στον διάολο θα πετύχω και τότε θα σας ανοίξω όλους τα μάτια (αφού δεν λέτε να τα ανοίξετε μονάχοι σας) και θα σας οδηγήσω όλους, άλλους με την θέληση σας και άλλους συρτούς ή κουβαλητούς, στον δικό μου μεγάλο πόλεμο, στον πόλεμο εκείνο για τον οποίο πολλά λένε οι προφήτες σας και ο οποίος θα ξεκαθαρίσει τα πάντα μια και καλή σ' αυτό τον διχασμένο και παρανοϊκό κόσμο.

Είπαμε: ο καιρός εκείνος είναι κοντά. Ο αέρας εκείνου τού μεγάλου πολέμου φυσάει από παντού, έρχεται και επίκειται. Είναι αέρας δικαιοσύνης. Γι' αυτό πάρτε εγκαίρως τις θέσεις σας στην αναμέτρηση που καλπάζει. Η αρχή και το τέλος της είναι κοντά, ο Καινούριος Κόσμος και η Βασιλεία είναι κοντά και ...είναι στο χέρι σας Έλληνες.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Για το Ισραήλ.

*"Υπάρχει τίποτα πιο ωραίο
από το να έχεις διαταράξει την Οικουμένη
με μερικά επιχειρήματα;"*

Βολταίρος.

Κύπρος, Μάρτιος 1994

Ανθρωποι τού Ισραήλ, το ενδεχόμενο να είμαι γνωστός σε σας μού φαίνεται τελείως απίθανο. Ποτέ δεν θα με έχετε δει στις εφημερίδες ή στις τηλεοράσεις σας, ενώ είναι αμφίβολο να έχετε ακούσει καν το όνομα μου ή να έχετε πάρει οποιαδήποτε πληροφορία για την όλη Ιδέα μου. Βλέπετε οι εν Κύπρω κύριοι που έχουν στα χέρια τους τα μέσα επικοινωνίας δείχνουν να είναι τελείως αδιάφοροι για μένα και για το μήνυμα μου. Είναι φανερό πως προτιμούν το κουτσομπολιό και τους σκοτωμούς παρά μια ιδέα. Όσο όμως επιμένουν εκείνοι να συμπεριφέρονται έτσι σαν να μην υπήρξα και δεν μίλησα ποτέ, άλλο τόσο επιμένω εγώ να θέλω να αναποδογυρίσω τον κόσμο με τον Λόγο μου.

Ζώντας εδώ στην Γη και έχοντας στο μεταξύ κάποια γνώση για τους ανθρώπους και για την ιστορία τους, δεν είχα καμιά αμφιβολία πως το να βρω την Ιδέα, το Όραμα και τον Λόγο δεν ήταν παρά μόνο το ένα μέρος τού δρόμου μου. Θάλεγα δηλαδή πως ως εδώ έχω πετύχει και έχω νικήσει. Όμως το άλλο μέρος τού δρόμου μου δεν είναι βέβαια λιγότερο σημαντικό, και αυτό έγκειται ακριβώς στην πραγματοποίηση τού Οράματος μου. Οι αρχές που με οδήγησαν ως το ήμισυ τής επιτυχίας δεν θάναι εδώ διαφορετικές, και με λίγες λέξεις είναι τούτες: πρώτον: Αδιάλειπτη Επιμονή και, δεύτερον: Τόλμη και πάλι τόλμη και πάντοτε τόλμη (Νταντόν).

Είναι γεγονός πως ο δρόμος μου και ο αγώνας μου ως εδώ ήταν ένας μοναχικός αγώνας. Δεν έχω ισχυρούς φίλους και προστάτες, δεν έχω λεφτά και, ούτε λίγο ούτε πολύ, υπολογίζω πως θα ανήκω στην κατηγορία τών πιο φτωχών υπηκόων τού ανεπτυγμένου πολιτισμού. Έτσι λοιπόν δεν απομένει άλλη επιλογή για μένα από τις μοναχικές και ...φτηνές -αλλά ίσως- ίσως όχι λίγο στρατηγικές- επιχειρήσεις.

Από την στιγμή λοιπόν που έχω στην διάθεση μου την Ιδέα που ανταποκρίνεται στους πιο υγιείς και ζωτικούς ανθρώπινους πόθους και προσδοκίες, τότε η καθαυτό στρατηγική μου έγκειται στο να την θέσω ενώπιον τών ανθρώπων και να στηρίξω πάνω στη δύναμη τους την προοπτική να δώσουν εκείνοι μια αποτελεσματική διέξοδο σ' αυτή την ιδέα.

Το σχέδιο μου είναι απλό: απλούστατα κυνηγώ την εκτελεστική εξουσία. Και ασφαλώς ούτε αστειεύομαι, ούτε και έχω καιρό για χάσιμο. Πολέμησα ήδη στην Κύπρο στις τελευταίες εκλογές για την Προεδρία. Και παρόλον ότι το μήνυμα και η προσφορά μου υπήρξε γενικά δημοφιλής, όμως οι άνθρωποι που την άκουσαν και την πίστεψαν δεν είχαν σίγουρα αρκετό θάρρος ώστε να την διαδηλώσουν και να ριψοκινδυνέψουν οτιδήποτε γι' αυτήν. Μάλιστα έφτασε ένα άρθρο τού Συντάγματος τους το οποίο με απέκλειε από την διεκδίκηση τής προεδρίας επειδή δεν έκλεινα τα τριάντα πέντε μου χρόνια και τότε όλοι οι υπέρμαχοι τής ελευθερίας τού ... έρωτα βιάστηκαν να κρυφτούν. Απ' όλη μάλιστα την στρατιά τών δημοσιογράφων κανείς δεν άρθρωσε ούτε ένα "γιατί". Είναι άλλωστε κι αυτό ειπωμένο: δεν πλέρωνα κανέναν απ' αυτούς κι έτσι ήταν... επόμενο.

Και νά ακόμα που έφτασε-όλως προσφάτως-μια διαμάχη με την εν διαστάσει σύζυγο και... πεθερό μου, ένας υπουργός (ο πρώτος), συγγενής τού πεθερού λειτούργησε ως μεσάζων, ο ίδιος ο Πρόεδρος δεν θα μπορούσε να χάσει τέτια ευκαιρία να θέσει εκτός μάχης έναν τόσο επίδοξο εραστή τής εξουσίας και τότε όλος ο κυβερνητικός μηχανισμός επιστρατεύτηκε με αντικειμενικό σκοπό την πολιτική μου εξόντωση. Ένα φιλί στα γεννητικά όργανα τής τρίχρονης (τότε) κόρης μου πριν τρία χρόνια-ας είναι καλά η ... σύζυγος-γίνεται "άσεμνη επίθεση", οι "ριζοσπαστικές θέσεις μου πάνω σε σεξουαλικά ζητήματα" (γιατί πραγματικά: είμαι υπέρμαχος του ελεύθερου, χωρίς φραγμούς και απαγορεύσεις, έρωτα, είμαι υπέρμαχος τού γυμνισμού, εάν, βεβαίως, και εφόσον δεν περικλείει τον κίνδυνο ...

κρυολογήματος και, επιπλέον, είμαι υπέρμαχος τής σεξουαλικής απελευθέρωσης τών παιδιών - σημειώστε το καλά αυτό) έχρηζαν, κατά το δικαστήριο, ψυχιατρικής εξέτασης, η πεποίθηση μου-σύμφωνα, αργότερα, με τους ψυχιάτρους-πως ήμουν θύμα συνομοσίας έγινε "μανία καταδίωξης", η πίστη μου πως είμαι ο Απεσταλμένος τού Θεού και η φιλοδοξία μου να κυβερνήσω τον κόσμο έγινε "μεγαλομανία" κτλ κτλ και έτσι ο υγιέστερος και γενναιότερος άνθρωπος στην Γη κατέληξε ... παρανοϊκός. Αλλά νά που δεν αποφασίζουν για την επόμενη τους ... κίνηση.

Από την άλλη τα ... "Περιοδικά" με παρουσίασαν μπροστά στα μάτια ενός ολόκληρου λαού σαν έναν "ψυχικά άρρωστο άνθρωπο ο οποίος ... αρνείται να δεχτεί φαρμακευτική θεραπεία" (ας είναι καλά ο Μάριος Δημητρίου) ενώ ακόμα και αυτό το οικογενειακό δικαστήριο με υποχρεώνει να βλέπω τα παιδιά μου κάτω από ... επιτήρηση. Και ποιού να το πεις να καταλάβει;

Αλλά: τους έχεσα και εξακολουθώ να τους χέζω όλους αυτούς. Τους τόγραψα μια φορά και τους το ξαναγράψω άλλη μια: δεν φοβάμαι κανέναν, απολύτως κανέναν, και το ξέρουν τόσο καλά αυτό όσο το ξέρουν και τούτο: κανένας τους δεν θα αντέξει στα κτυπήματα και στον πόλεμο που ετοιμάζω για κεινους.

Αλλά, αλλά: ξέρω πως όλη η τελευταία αναφορά είναι κατά κάπιο τρόπο άσχετη με το θέμα μας αλλ' όμως ήθελα από την μια να την έχετε υπόψιν ενώ, από την άλλη, το θεώρησα σαν ένα καθήκον μου, σαν πολίτης αυτής της χώρας που είμαι, να διαλαλήσω ανά το παγκόσμιο όλα τα ωραία τής Κυπριακής κοινωνίας και όλα τα θαυμάσια τής διακυβέρνησης τού κύριου Γλαύκου Κληρίδη.

Αλλά, έλεγα πριν: αφού κατά την εξέλιξη εκείνου τού αγώνα μου για την προεδρία οι Κύπριοι δεν με ακολούθησαν στο κάλεσμα μου για την "Επανάσταση τών Επαναστάσεων", γύρισα πίσω στους ερημότοπους μου και στις βιοτικές και ιδεολογικές φροντίδες μου. Όμως δεν πέρασαν καλά καλά πολλές ημέρες και την πήρα ήδη την απόφαση μου: προσφέρω τις υπηρεσίες μου οπουδήποτε στον κόσμο προκειμένου να πετύχω την πραγματοποίηση τού προγράμματός μου, ενός προγράμματος, οφείλω να πω, του οποίου η κυριότερη πρόταση έγκειται περίπου εδώ: οικοδόμηση καινούριων πόλεων, στα μέτρα τού ανθρώπου, πόλεων με τάξη, σχήμα και πλήρες σχέδιο πριν καν κτιστεί η πρώτη πέτρα, πόλεων στον ύψιστο δυνατό βαθμό αύταρκων, ανεξάρτητων (οικονομικά, κοινωνικά, πολιτισμικά) και στον ελάχιστο δυνατό βαθμό γραφειοκρατικών και, σαν επακόλουθο αυτού, ισοπέδωμα και θάψιμο, στην συνέχεια, τών παλιών πόλεων. Με τις λιγότερες δυνατές λέξεις θα έλεγα πως η πρόταση μου για την Κύπρο και για το Ισραήλ και για όλο τον κόσμο παραμένει αυτή: η **Πόλις-Κράτος**.

Τον Φλεβάρη τού περασμένου χρόνου όλο κι όλο το σχέδιο που είχα δεν ήταν τίποτα παραπάνω από τρία τετράγωνα, με το ένα τετράγωνο μέσα στο άλλο, περασμένο κι αυτό στο πρώτο μου προεκλογικό κείμενο από τον Μάρτη τού 1992. Οι διαστάσεις που έδινα τότε στην πόλη ήταν τρία χιλιόμετρα (μήκος και πλάτος).

Παίρνοντας όμως την απόφαση να προσφέρω υπηρεσίες σε ξένες χώρες και να κάνω διεθνιστική εκστρατεία δεν θα μπορούσα να βασιστώ πάνω σε κείνο το πρώτο σχέδιο. Έτσι έπρεπε να αφήσω το συγγραφικό μέρος τής πρότασης μου και να πιάσω το αρχιτεκτονικό μέρος της. Επείγε λοιπόν να συγκεντρώσω τις προσπάθειες μου ώστε να δώσω ένα σχέδιο τής ... προκοπής.

Στις 10 του Φλεβάρη-χο 1993-"έπιασα" κάτι. Έβγαλα στα γρήγορα κάτι αντίτυπα και το έστειλα σε σαράντα περίπου χώρες συνοδεύοντας το με λίγες λέξεις. Δεν πέρασαν πολλές ημέρες και άρχισε να μην με ικανοποιεί αλλά ώσπου να έρθει το καλύτερο πέταξαν ήδη άλλοι δυο -τρεις μήνες. Στο μεταξύ τα πειράματα μου πάνω στους μυώνες μου πρόβαλαν σαν αναπόφευκτη την ανάγκη να μεγαλώσω την πόλη. Έτσι αποφάσισα για τα τέσσερα χιλιόμετρα. Χωρίς να χάνω χρόνο προχωρώ στις λεπτομέρειες. Ούτε λίγο ούτε πολύ πετυχαίνω 1464 κτίρια. Από την άλλη οι ερωτοτροπίες μου με την Αποκάλυψη ήταν από καιρό ένα γεγονός και εκείνος ο αριθμός τών 144.000 εκεί μέσα ήταν για μένα ένα αίνιγμα που έπρεπε να πάρει τον δρόμο τής λύσης του.

Αλλά: για να πετύχω τα 1440 κτίρια (με εκατόν κατοίκους σε κάθε κτίριο) το εύκολο τότε

για μένα ήταν να αφαιρέσω ένα κτίριο από τις γωνίες τής πρώτης γραμμής κάθε σειράς οικισμών (μπορείτε να το δείτε στο σχέδιο που έχετε μπροστά σας)¹⁴. Έτσι λοιπόν αφαίρεσα είκοσι τέσσερα κτίρια και είχα ακριβώς τα 1440. Ας πούμε πως αυτό με ικανοποιούσε, έστω και προσωρινά. Η ολοκλήρωση τού σχεδίου, οφείλω να πω, ήρθε αργότερα-καί όχι χωρίς κάποια βοήθεια από τον ... Ιεζεκιήλ, είναι γεγονός, και για την ώρα αποτελεί το προσωπικό μου... μυστικό.

Όλο εκείνο το διάστημα από τον Φλεβάρη ως τον Μάη έστειλα τρία προσωπικά μηνύματα προς τρεις κατευθύνσεις. Το πρώτο: στον Φιντέλ Κάστρο, το δεύτερο: στον Μπίλ Κλίντον και το τρίτο: στον Σιμόν Πέρεζ.

Όταν ξεκαθάρισε πια πως η απάντηση αργούσε, δεν έβλεπα να είχα και άλλη επιλογή από το τυπογραφείο. Το ένα σχέδιο το έκανα χίλια και η διανομή του ήταν σύντομα ένα γεγονός. Τον Σεπτέμβρη έβγαλα άλλα χίλια συνοδευοντας τα με ένα κείμενο με τον τίτλο: "Κάλεσμα για τον Καινούριο Κόσμο". Το είχα γράψει για τους Βουλευτες και για τους αρχηγούς τών κρατών-μελών τής Κοινοπολιτείας που είχαν έρθει τότε στην Κύπρο και ανακοίνωνα εκεί μέσα την πρόθεσή μου να διεκδικήσω τήν θέση τού Γενικού Γραμματέα τών Ηνωμένων Εθνών. Αλλά το γεγονός ήταν πως αντί να πάρουν τα φυλλάδια οι Βουλευτες και οι άλλοι για τους οποίους είχαν γραφεί, τελικά τα πήρε η ... αστυνομία. Κι αυτό ... υπόψιν.

Και ακριβώς εκεί όπου σκεφτόμουν και... έλεγα πως το επόμενο μου "κτύπημα" θα κατευθυνόταν προς το Ισραήλ προκηρύχτηκαν οι εκλογές στην Ελλάδα. Και ασφαλώς η πεποίθησή μου ήταν πως εγώ, ένας Έλληνας, δεν μπορούσα να μείνω έξω από μια τέτια μάχη. Από την άλλη θεώρησα ότι χρωστούσα μια πρώτη ευκαιρία στην Γη και στην ... θάλασσα που έδωσε τον πολιτισμό και την γλώσσα με την οποία ανδρώθηκα.

Για τους Έλληνες έβγαλα έξι χιλιάδες σχέδια τα οποία συνοδύσα με δύο κείμενα ειδικά για κείνους. Έφτασα στην Αθήνα τέσσερις μέρες πριν τις εκλογές. Οπωσδήποτε θα ήταν πολύ αφελές να πω πως πίστεψα και πολύ στα σοβαρά πως εγώ, μόνος, θα μπορούσα να παρασύρω με το ρεύμα μου το πλήθος μέσα σε τέσσερις ημέρες, αλλά οπωσδήποτε διατηρούσα και κάποιες ελπίδες στην καρδιά μου και ασφαλώς δεν πήγα ως εκεί για την πλάκα. Οι δικές μου άλλωστε ενέργειες, είναι γνωστό, αποβλέπουν σ' έναν σκοπό, σ' έναν σαφή και ξεκάθαρο αντικειμενικό σκοπό που δεν είναι άλλος από τούτον: Επανάσταση, και: Εκτελεστική Εξουσία. Και ασφαλώς το έθεσα μπροστά τους παστρικά. Έτσι κι αλλιώς εγώ πάντα απέφευγα τα μισόλογα.

Τώρα, πως υπάρχουν σήμερα οι δυνατότητες να γίνει μια Επανάσταση και να ηγηθεί σ' αυτήν ένας πολίτης μιας άλλης χώρας και να πετύχει να πάρει στα χέρια του την Εκτελεστική Εξουσία, αυτό είναι σίγουρα κάτι το εφικτό. Το πιο σημαντικό είναι να υπάρχει από την μια μεριά η θέληση αυτού τού Ένός και από την άλλη μεριά η θέληση τού λαού στον οποίο απευθύνει τον Λόγο του να δώσει σ' αυτόν την εξουσία που του είναι απαραίτητη για να οδηγήσει την επανάσταση του στην ολοκλήρωσή της.

Άλλωστε η ιδέα ενός διεθνιστικού και Παγκόσμιου Κράτους την οποία ευαγγελίζομαι δεν είναι και κάτι το νέο στην ιστορία τής πολιτικής σκέψης. Η διαφορά και το πλεονέκτημα τώρα έγκειται ακριβώς στο γεγονός πως υπάρχει ο κατάλληλος γι' αυτό τον σκοπό άνδρας, υπάρχει η στρατηγική και όλα τα μέσα που όσο ποτέ πριν μπορούν να δώσουν σ' αυτό σάρκα και οστά.

Η αναγκαιότητα, ως εκ τούτου, ενός **παγκόσμιου κράτους** (και σαν συνέπεια: **μιας Παγκόσμιας Θρησκείας, μιας Παγκόσμιας Γλώσσας-της ελληνικής, ενός Παγκόσμιου Νομίσματος, ενός Παγκόσμιου Νόμου και Δικαίου** κτλ κτλ, τροφή, με απλά λόγια, στέγη, ρούχα, παπούτσια, εργασία και έρωτα για τον κάθε άνθρωπο σ' αυτή την Γη και η αναγκαιότητα μιας Πρώτης Πόλης και ενός ... πρώτου άνδρα είναι πλέον κάτι το αναπόφευκτο. Και ασφαλώς η δική σας απόφαση σαν λαού να δώσετε αυτή την Πρώτη -και Πρωτεύουσα- Πόλη δεν βασίζεται βεβαίως παρά πάνω στους λόγους τών προφητών σας και πάνω στην θεϊκή υπόσχεση να δοθεί σε σας αυτή η πόλη.

Δεν θέλω τώρα να προεκτείνω τον λόγο μου πάνω στις πιθανές αιτίες που έκαναν τον

---

14 Το κείμενο για το Ισραήλ το συνόδευα βεβαίως με το σχέδιο τής ...Αγίας Ιερουσαλήμ.

Θεό να υποσχεθεί σε σας αυτή την πόλη ή πάνω στο τι τον ώθησε να διαλέξει εσάς σαν τον "εκλεκτό" λαό του για να σας οδηγήσει εκεί όπου σας οδήγησε, αλλά μπορώ πολύ καλά να υποθέσω πως μπορεί να επέδρασε σ' αυτό κάποια, ίσως, νοσταλγία, κάποιος έρωτας (όλοι μας έχουμε αυτές τις στιγμές) ή, ίσως, κάποιες ... τύψεις, αλλά η υπόσχεση του- παρά τις τιμωρίες και τις κατάρτες που φόρτωσε πάνω σας-να σας δώσει την Αγία Ιερουσαλήμ βλέπω να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά από όλους τους προφήτες του Ισραήλ και αυτή είναι, αλήθεια, μια υπόσχεση και ένα γεγονός το οποίο εγώ, σαν ο άνθρωπος που έχει το σχέδιο αυτής της Αγίας Ιερουσαλήμ, δεν θα μπορούσα να αγνοήσω.

Και πως ασφαλώς ο Θεός είναι ο **Ισχυρός** και πως, για την ώρα, έχει το μονοπώλιο του σεναρίου, αυτό είναι κάτι πάνω στο οποίο δεν έχω αμφιβολίες. Οι αμφιβολίες που έχω έγκεινται στην συνέχεια της παράστασης, κι αυτό γιατί ξέρω καλά πως όλα εδώ πάνω βρίσκονται στην πλάστιγγα και γιατί ακόμα και ο ίδιος ο Θεός μπορεί, όταν το θέλει και όταν υποχρεωθεί, να αλλάξει-έτσι καθώς και μεις-τα σχέδια και τις ... υποσχέσεις του. Γιατί εγώ καταλάβαινα και εξακολουθώ ακόμα να καταλαβαίνω τον Θεό ως εξής: εντάξει, είναι μεν ο πιο ... ισχυρός αλλά η ιδιοσυγκρασία του διέπεται κι αυτή από τους ίδιους κανόνες και τους ίδιους μηχανισμούς της ανθρώπινης ιδιοσυγκρασίας.

Με τον τρόπο που αλλάζουμε εμείς την μορφή και το προσωπείο μας ανάλογα με τις καταστάσεις και τους ανθρώπους τους οποίους έχουμε να αντιμετωπίσουμε, έτσι και ο ίδιος ο Θεός, και είναι απολύτως στο χέρι και στην διάθεση του να αλλάζει και Κείνος, όπως κι εμείς, εκλεκτούς, εραστές, διαθήκες και εντολές. Και κάτι άλλο ακόμα που πιστεύω για κείνον είναι τουτο: πως, σε αντίθεση με τους πλείστους από εσάς, μαθαίνει από τα... λάθη του.

Εκείνος ο στατικός και μονολιθικός Θεός δεν υπάρχει πια παρά μέσα στα κεφάλια των αλλήθωρων. Εκείνος ο αιμοδιψής, σωβινιστής, ζηλότυπος, σεμνότυφος και και και Θεός της Παλαιός Διαθήκης, στον οποίο οι πιστοί δούλοι του θυσίαζαν κριάρια, τραγιά και βόδια και στο όνομα του οποίου ο εκλεκτός του Δαβίδ έκαιγε, πριόνιζε, τριβόλιζε και ... έψηνε στην πυρά των πλίνθων τους εχθρούς του Ισραήλ, αυτός ο ίδιος σχεδίασε και ανέχτηκε με την Καινή του Διαθήκη τον θάνατο του ίδιου του... Υιού του.

Σίγουρα όμως τέτιες θυσίες σπάνια σώζουν τον κόσμο. Για άλλη μια φορά ο Θεός δεν κατάφερε να προσφέρει πολιτικές διεξόδους σ' αυτό το κατ' εξοχήν **πολιτικό** **Ον** που είναι ο άνθρωπος. Ξανά από ένα σημείο και μετά όλα άρχισαν να μην έχουν ούτε νόημα, ούτε εξήγηση. Το εγχείρημα "ο Υιός χάριν της σωτηρίας του ανθρώπου" δεν απέδωσε καρπούς και έτσι ο θεϊκός αγώνας για το "μέτρο"-και για την Πόλη-έδωσε, οριστικά πλέον από τότε, την θέση του στον ανθρώπινο αγώνα.

Το πως, ακόμα, οι απανωτές επεμβάσεις του Θεού στις ανθρώπινες υποθέσεις δεν βοήθησαν τον άνθρωπο έγινε πλέον φανερό. Κάπου σε κάποιο σημείο αντελήφθηκε πως δεν μπορούσε να βρει άκρη μαζί του και πως ο άνθρωπος δεν ανταποκρίνετο στα δικά του σχέδια για την χειραγωγή του και πως, ίσως, το πείραμα "ποιήσομεν άνθρωπον κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" φαινόταν να ξεφεύγει από τον έλεγχο του.

Η σκέψη λοιπόν να αφήσει τον άνθρωπο μόνο του για να καταλήξει σε ένα θαλάσσωμα θα μπορούσε τότε να τον παρηγορήσει για τα δικά του θαλασσώματα. Αλλά, εν πάση περιπτώσει: δεν θάνατι δα και η πρώτη φορά μετά την δημιουργία όπου ένα καπρίτσιο θυσιάζει στον βωμό του "εγώ" τους ανθρώπους και τους λαούς. Σαν άνθρωποι που είστε και σεις θα το ξέρετε αυτό: ο άνθρωπος μπορεί να φτιάχτηκε λογικός και δημιουργικός αλλά χωρίς την βούληση να παραμείνει λογικός και δημιουργικός καταντάει το πιο παράλογο και καταστρεπτικό όν.

Αλλά ...αλλά ...πάρτε μια ανάσα και: πάμε παρακάτω...

Κοιτάξετε: η προοπτική να καταλήξει αυτό το κείμενο σε μια θεολογική πραγματεία ήταν, οφείλω να πω, μακριά από τις προθέσεις μου, ναι, αλλά, από την άλλη, να λέγεται κι αυτό, δεν μπορώ και να αποφυγώ κάποιες σκέψεις πάνω στον Θεό, καθ' ήν μάλιστα στιγμὴν απευθύνω τον λόγο μου στον "εκλεκτό λαό" του Θεού, σ' αυτόν ακριβώς τον λαό που δεν βασίζει την βούληση του να καταστήσει την Αγία Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα ενός ολόκληρου κόσμου παρά πάνω στις θεϊκές ρήσεις.

Προσέξτε όμως: είναι σίγουρα γοητευτικό και παρήγορο το να έχει κανείς την Πρω-

τεύουσα-Πόλη, όμως λίγο θα ωφελήσει κι αυτή αν καταστεί η πρωτεύουσα ενός ερειπωμένου και αποδεδειγμένου κόσμου. Σας καλώ λοιπόν να δείτε το παρελθόν σας και όλα τα θεϊκά έργα και τις εντολές με κριτική διάθεση και να μην πάρετε τίποτα τοις μετρητοίς από τις Διαθήκες του παρά μόνον ότι ακριβώς θα μπορούσε να ωφελήσει στο σύνολο του τον άνθρωπο και τον πολιτισμό.

Εγώ σας λέω: η ανάγκη να χτιστούν καινούριες πόλεις στα μέτρα τού ανθρώπου είναι σήμερα μια πρωταρχική ανάγκη ενώ, από την άλλη, "η παγκόσμια πολιτεία αποτελεί την μόνη και αναπόφευκτη διέδοξη τού ανθρώπινου πεπρωμένου" (Καντ). Κι ακόμα: την ανάγκη να υπάρξει μια πρωτεύουσα πόλη και ένας πρωτεύων ...Νους που να κατευθύνει με Λόγο και με -αφού δεν γίνεται αλλιώς- πυγμή τις υποθέσεις αυτού του πλανήτη δεν χρειάζεται και Θεό για να μας την πει. Αυτό ανήκει λίγο πολύ στα αυτονόητα για όσους διαθέτουν έστω και μια στοιχειώδη πολιτική σκέψη.

Θεωρώ λοιπόν και επιμένω πως η δημιουργία αυτών των πόλεων-κρατών οι οποίες θα αποτελέσουν τον πυρήνα αυτού του Παγκόσμιου Κράτους αποτελεί την μόνη λογική διαφυγή τού ανθρώπου αν σκοπεύει επιτέλους να απαλλαγεί από τους εγωισμούς του και να αποφύγει την αυτοκαταστροφή, αλλά σίγουρα η βούληση σας να κτιστεί αυτή η πρώτη πόλη στην δική σας γη δεν μπορεί παρά να αποτελεί την συνέπεια εκείνης της παλιάς υπόσχεσης και μανίας τού Θεού να δώσει σε σας αυτή την πόλη και σε κανέναν άλλον. Παρά λοιπόν το γεγονός ότι γνώριζα τις σχετικές Γραφές πάνω σ' αυτό όμως ήμουν, και επιμένω να είμαι, διατεθειμένος να προσφέρω τις υπηρεσίες μου οπουδήποτε στην Γη προκειμένου να πετύχω την Οικοδόμηση αυτής της πρώτης πόλης. Επιπλέον η θεωρία τών εκλεκτών και μη εκλεκτών λαών είναι για μένα από καιρό ξεπερασμένη. Για μένα εκλεκτοί λαοί είναι οι λαοί εκείνοι που υποτάσσονται και ακολουθούν τούς εκλεκτούς ανθρώπους τους και αυτοί οι άνθρωποι, υπόψιν, μπορούν να εμφανιστούν οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

Ήδη πάλεψα στην πατρίδα μου γι' αυτή την πρώτη πόλη, μάλιστα ήλπισα σ' αυτήν και στον λαό της, ναι, πάλεψα στην Ελλάδα ενώ, από την άλλη, την πρόθεση μου να προσφέρω τις υπηρεσίες μου για να κτιστεί αυτή η πόλη την έχω ανακοινώσει σε σαράντα τόσες κυβερνήσεις ανεξάρτητα από το αν είναι χριστιανικές ή μουσουλμανικές. Για μένα όλοι αυτοί που δημιούργησαν αυτές τις θρησκείες (αλλά και τα τόσα άλλα φιλοσοφικά κινήματα) είναι σχεδόν εξίσου Υιοί και Απεσταλμένοι τού ίδιου Θεού.

Ναι, λοιπόν, είναι αλήθεια, όπως είναι αλήθεια πως για ένα, μάλιστα, διάστημα σκεφτόμουν την Ρωσία σαν την χώρα που θα δεχόταν την επόμενη μου κίνηση. Όμως από την μια οι οικονομικές μου ...α-δυνατότητες και, από την άλλη, οι ερωτοτροπίες μου με την Αποκάλυψη δεν βλέπω να μου αφήνουν για την ώρα άλλη επιλογή από το Ισραήλ. Και νά που ήρθε λοιπόν ο καιρός για να συναντηθεί εκείνη η θεϊκή μανία με μian ανθρώπινη μανία. Αυτή η τελευταία μανία έδωσε το αρχιτεκτονικό σχέδιο τής πόλης και να που τώρα βρίσκεται μπροστά σας.

Εάν λοιπόν η δική σας μανία και βούληση να οικοδομήσετε αυτή την πόλη στην δική σας γη είναι αληθινή, τότε πιστεύω πως έχετε τώρα την καλύτερη ευκαιρία για να το αποδείξετε.

Πάρτε λοιπόν από μένα και από τον Λόγο μου το θάρρος που χρειάζεστε για μια δίχως όρια δράση και χωνέψτε το μια και καλή πως ο Θεός δεν θα κτίσει ποτέ για λογαριασμό σας αυτή την πόλη. Σπουδάζοντας μάλιστα μέσα από τις Γραφές του τα έργα και τις ημέρες του είδα ότι δεν έκτισε ίσαμε σήμερα για σας ούτε ένα ...κοτέτσι. Αλλά και αν ακόμα υποθέσουμε πως θα μπορούσε εκείνος ο ίδιος να μας δώσει αυτή την πόλη έτσι απλά, με μια κίνηση τού ραβδιού του, χωρίς να δουλέψουμε και να κοπιάσουμε εμείς γι' αυτήν, τότε εγώ σας λέω ότι θα τον ...συμβούλευα να μην το κάνει. Πιστεύω πάντως πως έκανε για σας κάτι παραπάνω απ' αυτό, έκανε το περισσότερο που μπορούσε να κάνει: έστειλε εμένα σε σας. Θα έλεγα λοιπόν: τουλάχιστον εκμεταλλευτείτε το.

Εάν όλα όσα λέγονται, πως δηλαδή σκοπεύετε να κάνετε την Αγία Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα ενός ολόκληρου κόσμου, αποτελούν πόθο, πραγματικότητα και αντικειμενικό σκοπό για σας, τότε μην χάσετε την ευκαιρία. Εγώ σας προσφέρω το μυαλό μου, το σχέδιο μου και τον χρόνο μου και σας προσφέρω ακόμα-γιατί όχι;- το ...χαμόγελο και την αγάπη μου. Για την ώρα δεν μπορώ να σας προσφέρω τίποτα άλλο. Βάλτε εσείς την γη, την τεχνολογία και όλα τα δικά σας συγκεκριμένα και επιμέρους ταλέντα και επιδεξιότητες και τότε, πριν καλά καλά το καταλάβετε, όλη η ανθρωπότητα θα υποκλιθεί μπροστά στην Πόλη σας.

Σκεφτείτε το λοιπόν και κινηθείτε γρήγορα: εάν θέλετε να δείτε το όραμα σας να γίνεται πραγματικότητα, τότε πείστε την κυβέρνηση σας προς την κατεύθυνση που σας δείχνω εγώ. Ούτε λίγο ούτε πολύ έχω ανάγκη από εν λευκώ εξουσίες πάνω σε πόρους, υλικά, ανθρώπους και καταστάσεις προκειμένου να σας δώσω αυτή την πόλη.

Αν επιμένετε εσείς στο όραμα τής πρωτεύουσας -πόλης, τότε επιμένω και γω: πρέπει να υποχρεώσετε την κυβέρνηση σας να λογικευτεί και να δεχθεί την νέα πραγματικότητα που κτυπάει την πόρτα σας. Και όσοι από σας θέλετε Ειρήνη και πόλεις τής Ειρήνης, τότε σάς το επαναλαμβάνω: δεν έχετε άλλη επιλογή: πείστε την κυβέρνηση σας, στριμώξτε την στον τοίχο και, στην ανάγκη (λέω: αν και αν και αν) τινάξτε την στον ...θέλω να πω: τσακίστε την.

Είπαμε: το σημαντικό είναι η κάθε εξουσία να είναι χρήσιμη, να είναι ευέλικτη και, κυρίως, να κοιτάζει μπροστά. Είναι γι' αυτό λοιπόν που εμμένω: εάν πράγματι θέλετε Ειρήνη (και κάτι παραπάνω ακόμα: Υγία, Ασφάλεια και Ευτυχία- γιατί μπορώ να σας τα δώσω αυτά, όλα μπορώ να σας τα δώσω εάν μου δώσετε εσείς μόνο εξουσία,-και την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων και των λαών) και όχι απλώς δ ι α π ρ α γ μ α τ ε ύ σ ε ι ς γ ι α τ η ν Ε ι ρ ή ν η , τότε σας το λέω και πάλι χωρίς καμιά αμφιβολία: είμαι ο άνθρωπος που ψάχνετε.

Αλλά προσέξτε και τούτο: για οτιδήποτε και οποτεδήποτε πάρετε την απόφαση σας θέλω για άλλη μια φορά να τονίσω μερικά πράγματα.

Κατ' αρχάς: μην περιμένετε από μένα να σας οδηγήσω πίσω στον Νόμο και στις Εντολές του Μωϋσή ή του Ιησού. Κάνετε καλά αν τις ξεχάσετε αυτές. Και όσο πιο γρήγορα το κάνετε: τόσο το καλύτερο. Οτιδήποτε το καλό υπάρχει σε κείνο τον Νόμο και σε κείνες τις Εντολές θέλω να είστε σίγουροι πως θα περιληφθεί στον δικό μου Νόμο και στις δικές μου Εντολές. Και ασφαλώς αυτό δεν θα ισχύσει λιγότερο με τον καθένα που έχει δώσει ως τώρα οποιοδήποτε Νόμο ή Εντολή, από τον Δράκωνα και από τον Κομφούκιο, από τον Σάλωνα, τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα μέχρι τον Μωάμεθ, τον Ιουστινιανό και τον ...Χίτλερ.

Τον δια του Μωϋσέως απευθείας Νόμο του Θεού προς τους ανθρώπους τον έχετε δει, και σίγουρα έχετε δει και τον νόμο του Υιού του. Εγώ σας υπόσχομαι τώρα τον Νόμο ενός, αν θέλετε, κοινού θνητού και θα το δείτε κι αυτό γρήγορα: ο δικός μου Νόμος θα είναι ο καλύτερος.

Έχετε λοιπόν υπόψιν πως στο εξής εγώ δεν μιλάω για Παλαιά, Καινή ή πιο Καινή διαθήκη. Από εδώ και μπρος εγώ μιλάω για Συμφωνία μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων.

Κι αυτό οφείλουμε να το ξεκαθαρίσουμε τώρα άνθρωποι και να πάψουμε να ζούμε κάτω από την θεική απειλή και την ελπίδα του ...ελέους του για οτιδήποτε κάνουμε και αντίκειται προς τα διατάγματα του. Μόνο εάν δώσουμε στον Θεό να καταλάβει πως είμαστε ικανοί να κυβερνηθούμε από μόνοι μας και πως από μόνοι μας είμαστε ικανοί να δώσουμε έναν καλύτερο (ή, τουλάχιστον, έναν λιγότερο άσχημο) κόσμο, τότε και μόνον τότε θα μας αποδεχθεί σαν ίσους και, τουλάχιστον, θα ...σκεφθεί την συμφωνία που του προτείνουμε.

Η σκέψη μάλιστα πως μέχρι τώρα μάς παίζαν στα ζάρια (και ο Θεός και ο Διάβολος), έτσι όπως παίζαν μια φορά κι έναν καιρό την ψυχή του Ιώβ, δύσκολα βγαίνει από το μυαλό μου. Αρκετά μάς αγνόησαν ως εδώ. Γι' αυτό σάς λέω: ενώστε την δική σας βούληση κάτω από την δική μου πρόταση (και τον Λόγο) και δώστε προς κάθε κατεύθυνση να καταλάβουν πως εμείς είμαστε ικανοί να διαφεντέψουμε μόνοι μας τις ζωές μας και πως δεν θα δεχθούμε και δεν θα ανεχθούμε στο εξής κανένα σενάριο για μας το οποίο δεν θα έχουμε πρώτα εγκρίνει εμείς οι ίδιοι.

Εάν ακόμα μάλιστα, κατά τον Παύλο, τις διαθήκες τις κάνουν οι ετοιμοθάνατοι, τότε νομίζω πως είναι προς το συμφέρον του μία εκ μέρους του Συμφωνία μαζί μας ως ένα ζωντανό ον παρά μια Διαθήκη του ως ένα ...πεθαμένο.

Όπως και νάναι εγώ επιμένω στην θέση μου πως την έχουμε τόση ανάγκη αυτή την Συμφωνία όση ανάγκη την έχει και ο ίδιος ο Θεός, όπως επιμένω επίσης πως έχουμε ανάγκη από ένα καλύτερο σενάριο.

Ναι μεν είναι αλήθεια, και το ξέρω, πως υπόσχεται ένα καλό και ευλογημένο τέλος για την Γη και για το Δημιούργημα του, αλλά αυτό δεν εξαγιάζει με τίποτα τα δεινά, τον πόνο και την αδικία που προηγείται αυτού του τέλους.

Η απαίτηση λοιπόν να αντιτάξουμε την ανθρώπινη δράση και τον λόγο στο θεικό σενάριο και καπρίτσιο προβάλλει τόσο έντονα όσο ποτέ πριν. Τότε και μόνον τότε θα υποχρεώσουμε

την θεϊκή δύναμη να γονατίσει μπροστά στον ανθρώπινο Ορθολογισμό.

Το ερώτημα λοιπόν: «μπορεί κανείς να βασιστεί στις θεϊκές διαθήκες (είτε τις παλιές είτε τις καινούριες) προκειμένου να δώσει έναν υγιή Νόμο, έναν υγιή άνθρωπο και μια υγιή πολιτεία;» είναι, ας πούμε, απαντημένο. Προσθέτω ακόμα: ένας Πλάτωνας, θα μπορούσε να βοηθήσει περισσότερο σ' αυτό, ένας Ρουσσώ και ένας Βολταίρος, απ' όσο ο Μωϋσής, ο Ιησούς ή εκείνος ο ίδιος ο Θεός ο οποίος έδωσε τις γνωστές σε όλο τον κόσμο Εντολές.

Ο άνθρωπος έδωσε μέχρι τώρα καλύτερους νόμους από τον Μωσαϊκό Νόμο και καλύτερες εντολές από τις θεϊκές εντολές και ασφαλώς μπορεί να δώσει ακόμα καλύτερες. Έδωσε καλύτερες σελίδες από τις σελίδες των Διαθηκών του, καλύτερα οικοδομήματα από το "θυσιαστήριο" του, καλύτερες παραστάσεις από τις τελετουργίες των ιερέων του και ακόμα: πιο ηρωικούς ανθρώπους από τους προφήτες του. Εκεί όπου ο άνθρωπος υστερεί είναι στην δύναμη αλλά είναι κι αυτό προφανώς ζήτημα χρόνου.

Η δυνατότητα να προκαλούμε πλημμύρες ή ξηρασίες, η δυνατότητα να καταστρέψουμε ή να αναγεννήσουμε τον πλανήτη μας, η δυνατότητα να ανασταίνουμε νεκρούς ή ακόμα να γίνουμε εμείς οι ίδιοι Θεοί, είναι μια ανθρώπινη δυνατότητα και δεν απέχει και πολύ από την θεϊκή υπόσχεση. Σκεφτείτε μόνο τις δυνατότητες που είχε ο άνθρωπος πριν εκατό χρόνια, δείτε τις δυνατότητες που έχει σήμερα και...φαντασθείτε τις δυνατότητες που θα μπορούσε να έχει σε εκατό, σε διακόσια ή σε χίλια χρόνια. Το σημαντικό είναι να αποφύγει την αυτοκαταστροφή και σίγουρα τότε οι ανθρώπινες δυνατότητες δεν θα απέχουν πολύ από τις θεϊκές δυνατότητες.

Αυτός λοιπόν ο διακανονισμός είναι ο μόνος τον οποίο θεωρώ αξιοπρεπή για τον άνθρωπο και για τις σχέσεις του με τον Θεό: συμφωνία, ναι, αλλά ποτέ διαθήκη. Αν τον δεχτεί: καλώς. Διαφορετικά: ετοιμάζεστε για ...άμυνα. Πως μπορεί να μας κάψει ή να μας πνίξει, σίγουρα το μπορεί. Τόκανε αυτό ξανά και ξανά. Το σημαντικό για μας και για τις ψυχές μας είναι να μην καούμε και να μην πνιγούμε μονάχοι μας. Κατανοήστε λοιπόν πως η απόφαση να βρούμε και να σώσουμε τον άνθρωπο και τον κόσμο είναι μια δική μας απόφαση. Και ανεξάρτητα (ή, ίσως, εξ αιτίας αυτού) από το γεγονός ότι το θεϊκό σενάριο προεξοφλεί μια μεγάλη καταστροφή πριν την Αναγέννηση, εμείς έχουμε σαν άνθρωποι την υποχρέωση να εργαστούμε και να παλέψουμε για να αποφύγουμε την καταστροφή. Το ξαναλέω: η απόφαση να βρούμε και να σώσουμε τον κόσμο είναι τόσο δική μας όσο και η απόφαση να βρούμε και να σώσουμε τους εαυτούς μας.

Αλλά, προσέξτε κι αυτό: ενώ είναι γεγονός πως όλες αυτές είναι αληθινές σκέψεις, όμως δεν είναι λιγότερο γεγονός πως κάτι απ' όλ' αυτά ανήκει λίγο πολύ στην τέχνη τού λόγου. Γιατί ναι μεν θεωρώ τον Θεό ως υπεύθυνο για πολλά από τα δεινά τού ανθρώπου όμως, από την άλλη, στην προσπάθεια μου αυτή να σας φέρω στο φιλότιμο, να σας ερεθίσω και να σας ξυπνήσω δυνάμεις που κοιμούνται μέσα σας, δεν θέλω να επιρρίψω σε κείνον ευθύνες που ανήκουν στον άνθρωπο αυτόν καθεαυτόν.

Το λέω, ναι: στην θέση του θα μιλούσα και θα δρούσα διαφορετικά, ναι, αλλά σίγουρα θα έχει και εκείνος τις δικαιολογίες του για το γεγονός ότι ενήργησε -ή μίλησε- έτσι και όχι αλλιώς.

Κάποιες απ' αυτές μπορεί να βασίζονται στους καιρούς και στις περιστάσεις, κάποιες μπορεί να ήταν η απάντηση του στα ανθρώπινα πάθη και στους εγωισμούς και κάποιες ακόμα-γιατί όχι; -μπορεί πολύ καλά να βασίζονταν στα δικά του πάθη και τους ...εγωϊσμούς, ναι, αλλά, σε τελευταία ανάλυση, πιστεύω πως ο Θεός δεν είναι κανένας ηλίθιος (και σας ...ικετεύω πάνω σ' αυτό να μην σκεφτείτε πως τον θεωρώ ηλίθιο. Όχι, απλά προσπαθώ να ανιχνεύσω τις ανθρώπινες διαστάσεις του) και πως το σκεπτικό πως αυτός ο κόσμος μπορεί να αποτελεί έναν κόσμο δοκιμασίας για την καρδιά και για το πνεύμα μας μπορεί πολύ καλά να δίνει και την εξήγηση για ότι έκανε και για ότι δεν έκανε σ' αυτό τον κόσμο και, ακόμα, για ότι γίνεται ή αφήνει να γίνει ή να μην γίνει σ' αυτόν.

Υπόψιν όμως: η θεϊκή βούληση και το θεϊκό σχέδιο δεν αποκλείει την δική μας βούληση και το δικό μας σχέδιο. Σκεφτείτε λοιπόν: μπορεί να υπάρξει σήμερα κάτω απ' αυτό τον ήλιο θετικότερη βούληση και ωραιότερο σχέδιο και φιλοδοξία από την Αναγέννηση τού κόσμου; Και μπορεί να έχετε εσείς την ευκαιρία να κάνετε την αρχή αυτής της Αναγέννησης και να την χάνετε;

Σας λέω: εσείς απλά αποφασίστε και διαδηλώστε την θέληση σας και αφήστε για μένα την συνέχεια. Σας λέω πως προτού περάσει πολύς καιρός θα έχω υποχρεώσει το κάθε καθήκι πάνω σ' αυτή την Γη να περιοριστεί στις ...τουαλέτες. Όχι πολύ μετά, κάθε κυβέρνηση, κάθε εξουσία, κάθε οργανισμός και κάθε άνθρωπος που θα σταθεί αρνητικός ή αδιάφορος απέναντι σε μένα και στο μήνυμά μου θα θρυμματιστεί. Σύντομα, το επαναλαμβάνω, αυτός ο Καινούριος Κόσμος θα αποτελεί το πιο ατράνταχτο γεγονός στο Σύμπαν.

Όσοι από εσάς περιμένετε την ζωή και την Παράδεισο να έρθει από τον ουρανό, τότε θα πρέπει να ξέρετε πως αυτό που σας περιμένει δεν θάνατι τίποτε άλλο από μια παραλλαγή αυτής της Κόλασης που μέσα της ζείτε. Και όσοι από εσάς περιμένετε την Αγία Ιερουσαλήμ έτοιμη από τα χέρια του Θεού σας πρέπει να ξέρετε ακόμα καλύτερα πως είστε ανόητοι. Εγώ σας το λέω άλλη μια φορά και άμα θέλετε κοιτάξετε σε όλες τις Γραφές του (ψάξτε ακόμα και ανάμεσα στις ...γραμμές άμα το θέλετε): ο Θεός δεν έκτισε ως τώρα για σας ούτε ένα κοτέτσι. Είναι τόσο δύσκολο αλήθεια να το καταλάβετε; Όλα όσα θέλετε να κάνετε εδώ πάνω θα γίνουν από εσάς και θα γίνουν με αγώνες, μόχθο και ιδρώτα γιατί απλούστατα δεν γίνεται αλλιώς.

Μόνο ένας αδυσώπητος αγώνας θα σας απαλλάξει απ' αυτή την Κόλαση και μόνο ένας αδυσώπητος Πόλεμος θα σας οδηγήσει πίσω στον Παράδεισο. Α! Και σε όλους εκείνους που πιστεύουν και υπολογίζουν στις προσευχές για τον ερχομό του Παραδείσου, της Πόλης και της Κυριαρχίας, νά τι έχω να πώ: η προσευχή μας είναι η δράση μας. Και αυτή η δράση, αυτή και μόνον αυτή, θα υποχρεώσει τον Θεό να κάνει για μας όλα όσα δεν μπορούμε να κάνουμε εμείς για τον εαυτό μας.

Άλλη επιλογή από τον Αγώνα και από τον Πόλεμο δεν έχετε, ούτε εσείς, ούτε εγώ. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος τής ζωής και των ανδρών και όσοι από σας ακούετε και ...διαβάζετε θέλω να ξέρετε επίσης πως έχω βαρεθεί να παρακαλάω και να παρακινώ για δράση άβουλους ανθρώπους. Ήδη θεωρώ πως μέσα στα πλαίσια αυτού του φυλλαδίου ό,τι είχα να πω σε σας το είπα ήδη αρκετά ξεκάθαρα. Εάν λοιπόν το Ισραήλ αποφασίσει να με ακουλουθήσει σ' αυτό τον πόλεμο μου για Ζωή, Υγία και Ευτυχία, για Ειρήνη και για Δικαιοσύνη και αν, ακόμα, αποφασίσει γι' αυτή την χωρίς όρια δράση η οποία θα προετοιμάσει τον ερχομό του Θεού, τότε απλά: σταματήστε με εδώ ή, εάν στο μεταξύ προλάβω και φύγω, τότε, απλά και πάλι: καλέστε με, καλέστε με και: έρχομαι.

Τίποτε άλλο, για την ώρα. Πάρτε αυτή την διεύθυνση:..Κι αυτό το τηλέφωνο για κάθε ...ενδεχόμενο:..

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Σχόλια πάνω στην Ύπαιθρο

Μετά από τόσα σχόλια για την Πόλη, νομίζω πως θα ήταν δίκαιο αν έδινα θέση και σε κάποια σχόλια για την "Ύπαιθρο.

Το πρόβλημα, ως γεγονός, τής διευθέτησης τής Πόλης ας πούμε πως το είχα λυμένο εδώ και δύο σχεδόν χρόνια. Μετά τα 4 χιλιόμετρα που έδωσα σ' αυτήν από τον Μάη του 1993 και μετά από κάποιες απόπειρες να περάσω στα 4,8 ή στα 5 χιλιόμετρα, πήρα στο τέλος την απόφαση να πιστέψω τον Ιεζεκιήλ και να κρατήσω τα 4,5 χιλιόμετρα.

Η διαφοροποίηση, πάντως, των διαστάσεων τής Πόλης από 4 σε 4,5 χλμ δεν ήταν αρκετό επιχείρημα για να διαφοροποιήσω και τον πληθυσμό της. Οι 144, λοιπόν, χιλιάδες κράτησαν την αρχική θέση τους στην Πόλη.

Και ενώ σε κείνο το παλιό σχέδιο πετύχαινα τα 1440 κτίρια, όμως δεν τα πετύχαινα χωρίς να καταφύγω σε κάποιο τέχνασμα ενώ, από την άλλη, κάποιες ασυμμετρίες εδώ κι εκεί ήταν καταφανείς, τουλάχιστον σε μένα.

Με το καινούριο σχέδιο δεν πετυχαίνω μόνο τα 1440 κτίρια χωρίς την ανάγκη για κανένα τέχνασμα αλλά επιπλέον έχω 240 κτίρια στην πρώτη, από το κέντρο, ζώνη οικισμών, 480 (240X2) στην δεύτερη ζώνη και 720 (240 X 3) στην τρίτη ζώνη οικισμών με όλα μάλιστα τα κτίρια να εφάπτονται το ίδιο στους δρόμους σε όλες τις γωνίες.

Στο εξής λοιπόν απέμενε η διευθέτηση τής Ύπαιθρου. Το μόνο στοιχείο που είχα από την Βίβλο για να προχωρήσω σε κάποιους λογαριασμούς ερχόταν και πάλι από τον Ιεζεκιήλ. Τα προάστια, λέει, θα είναι 1000: 250 στον βορρά, 250 στον νότο, 250 στην ανατολή και 250 στην δύση.

Ναι, αλλά εγώ, σαν ο άνθρωπος εκείνος ο οποίος δεν διστάζει να αναγνωρίσει και να καταλογίσει λάθη στην Αποκάλυψη (αλλά και στον ίδιο τον Θεό, επίσης), θα καταλαβαίνετε πως δεν θα μου ήταν ιδιαίτερα δύσκολο το να καταλογίσω τέττα λάθη και στον ίδιο τον Ιεζεκιήλ. Παρά, λοιπόν, το γεγονός όη αποδέκτηκα από κείνον την έκταση τής Πόλης, όμως απέρριψα τον αριθμό των προαστίων τής Πόλης.

Ο αριθμός τον οποίο ευνοούσα εγώ έπρεπε πρώτα απ' όλα να είναι πολλαπλάσιος τού 240 και, επί του προκειμένου, ήταν ο αριθμός 960 (240 X 4).

Για την διευθέτηση στην συνέχεια αυτών των 960 κτιρίων είχα δύο επιλογές. Η πρώτη επιλογή ήταν -πράγμα ευκολότατο- να τα περάσω σε μια νέα ζώνη πέρα από την περιφέρεια τής Πόλης. Μάλιστα αυτό θα ταίριαζε απόλυτα εάν επέμενα (πράγμα που έκανα ως τώρα) να δίνω ως ζωτικό χώρο αυτής της πόλης τα 200, τα 300 ή, έστω, τα 400 τετρ. χλμ γης.

Η δεύτερη επιλογή ήταν η μεθοδική διασπορά τους σε όλο τον χώρο τής υπαίθρου. Προτού προχωρήσω όμως σ' αυτό έπρεπε να έδινα λύση στο ζήτημα τής συνολικής έκτασης γης που θα κατείχε αυτή η Ύπαιθρος.

Όταν λοιπόν ήρθε ο καιρός όπου έπρεπε να πάρω κάποιες αποφάσεις για τις ανάγκες τής έκδοσης τού 2ου τόμου τού "Πορτραίτου μιας Νέας Θρησκείας", αντελήφθηκα ότι παραιείχα αναβάλει το ζήτημα.

Έτσι επιστρατεύοντας τα λίγα μαθηματικά μου, ένα κομμάτι χαρτί, μια πέννα, έναν χάρακα αλλά και λίγη φαντασία, δεν άργησα να δώσω ως μήκος και πλάτος αυτής της Ύπαιθρου τα 45 χιλιόμετρα.

Για να μην τα πολυλογώ όμως τώρα, το γεγονός είναι ότι δεν μου πήρε και πολύ χρόνο για να τακτοποιήσω τα 240 κτίρια στο 1/4 αυτού του ζωτικού χώρου. Τα υπόλοιπα 720 κτίρια θα είχαν, προφανώς, θέση στον υπόλοιπο χώρο.

Από δω και πέρα το μυαλό μου κινήθηκε γρήγορα. Και έτσι όπως υπολόγιζα πέρσι και προπέρσι να κτίσω 144 χιλιάδες πόλεις τών 144 χιλιάδων κατοίκων η καθεμιά, όμως τα καινούρια μου δεδομένα μ' έσπρωχναν τώρα στις 240 χιλιάδες πόλεις τών 240 χιλιάδων κατοίκων (με τις 144 χιλιάδες στην Πόλη και τις 96 χιλιάδες στην Ύπαιθρο).

Έχοντας λοιπόν μια πόλη με ζωτικό της χώρο τα 45 επί 45 χλμ και κάνοντας τήν σχετική

μαθηματική πράξη βρίσκω ως την συνολική έκταση αυτού του χώρου τα 2.025 τετρ. χλμ.

Εάν τώρα, σαν προέκταση αυτού του συλλογισμού, 240 χιλιάδες τέτιες πόλεις πολλαπλασιαστούν με αυτά τα 2.025 τετρ. χλμ, τότε έχουμε έναν αριθμό 486 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Ήταν βράδυ όταν καθάρισα μ' αυτό τον λογαριασμό. Από δω και πέρα έπρεπε να μάθαινα την συνολική έκταση τής Γης για να μπορέσω έτσι να τεκμηριώσω τα συμπεράσματά μου. Είχα κάτι βιβλία στο σπίτι αλλά αυτά δεν μου έλυναν το πρόβλημα μου. Μια παλιά γεωγραφία μου έδινε τα 149.440.000 τετρ. χλμ σαν την ολική έκταση τής ξηράς, ενώ μια εγκυκλοπαίδεια που είχα στο σπίτι ανέβαζε χοντρικά-χοντρικά την έκταση τής θάλασσας στα 7/10 τής ολικής έκτασης τής Γης.

Βλέπετε τό να βρω το σύνολο όλης τής γήινης έκτασης (τόσο της ξηράς, όσο και της θάλασσας) έμπαινε για μένα ως ζήτημα συνέπειας.

Άλλωστε είχα προλάβει και πιστέψει ήδη την Αποκάλυψη ως προς αυτό: η θάλασσα δεν θα υπάρχει πλέον... Αλλά και το Κοράνι επίσης: η Γη θα ισοπεδωθεί... τα βουνά θα υψωθούν στον ουρανό όπως τα σύννεφα και θα ριχτούν στην θάλασσα.... Ή, και πάλι από το Κοράνι: νομίζετε πως κόστισε τίποτα στον Θεό το να δημιουργήσει την Γη και θα του κοστίσει το να την ισοπεδώσει; Τίποτα δεν του κόστισε.

Για κείνον θα ήταν εξίσου εύκολο να το κάνει αυτό όσο εύκολο είναι για μας το να ισοπεδώσουμε ένα εκτάριο μισοπλημμυρισμένης γης. Και είτε Θεό τον πούμε αυτόν είτε Αρχηγό μιας αποστολής από τους κόσμους τών άστρων, η επιλογή μας δεν αλλάζει και πολλά πράγματα αφού για να καταφέρει αυτός ο τελευταίος να διασχίσει όλες αυτές τις αποστάσεις τών χιλιάδων και των εκατομμυρίων ετών φωτός για να έρθει στην Γη μας, σημαίνει πως θα έχει αναπτύξει τέτια τεχνολογία που, όπως είπα και πριν, το να ισοπεδώσει την Γη να αποτελεί για κείνον ζήτημα ...ρουτίνας.

Αλίμονο λοιπόν σ' αυτό τον Θεό- Αρχηγό εάν δεν είχε μετρημένη την Γη όταν έκανε τους υπολογισμούς του και όταν υπαγόρευε εδώ κι εκεί τις Διαθήκες, τις Εντολές, τις Υποσχέσεις και τις Αποκαλύψεις του.

Όπως και νάναι ήμουν σε μεγάλη αγωνία ώσπου να ξημερώσει η άλλη μέρα για να τηλεφωνήσω κάπου όπου θα μπορούσαν να μου έδιναν κάποια ακριβή στοιχεία για την συνολική έκταση τής Γης. Την απάντηση την πήρα από την γραμματέα τού Γυμνασίου Πόλης Χρυσοχούς και ήταν τα 510.000.000 τετρ. χλμ.

Βέβαια εμένα με έφταναν, όπως είπα, τα 486 εκατομμύρια. Από μια άποψη λυπήθηκα που ήταν περισσότερα αλλά από μια άλλη άποψη δεν μπορούσα να αποφύγω και την αίσθηση τής ικανοποίησης που μου πρόσφερε το γεγονός ότι, στο κάτω κάτω, δεν ήταν λιγότερα από τα 486 εκατομμύρια ενώ, αφού το καλοσκέφτηκα λίγο ακόμα, αποφάσισα ότι έπρεπε να ήμουν απόλυτα ικανοποιημένος μιας και τα υπόλοιπα 24 εκατομμύρια ήταν περίπου η έκταση που κατέχουν οι δύο Πόλοι με τους πάγους. Όπως φαίνεται θα αποτελεί μέρος τών προθέσεων τού Θεού να τους αφήσει όπως έχουν.

Αυτή λοιπόν η διευθέτηση ταιριάζει με τους υπολογισμούς μου και με ικανοποιεί απόλυτα, ανκαι πιστεύω πως αυτό δεν θα ικανοποιούσε λιγότερο τις φάλαινες, τα δελφίνια, τις φώκιες, τους πεγκουΐνους και όλα τα υδρόβια.

Επιστολή στον Δημήτρη Χριστόφια.

Μακούντα, 15 Απριλίου 1995.

Λοιπόν, Δημήτρη, ξεκινάω αυτή την φορά με την πρόθεση να μην σου πασάρω άλλο πνεύμα. Έτσι κι αλλιώς αισθάνομαι πως δεν έχει πλέον θέση ανάμεσα μας. Αυτή την φορά Δημήτρη θα σου πω έτσι ωμά (και ...σταράτα) την πρόταση μου και τίποτε άλλο. Η απόφαση πάνω σ' αυτήν θα είναι δική σας.

Πιά είναι η πρόταση μου; Νά: μια συνεργασία μεταξύ μου και μεταξύ τού ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ, κατ' αρχήν, με στόχο την δημιουργία ενός νέου πολιτικού κινήματος. Στην συνέχεια ενσωματώνουμε σ' αυτό και το ΔΗΚΟ και την πλειοψηφία τού ΔΗΣΥ (αλλά και τον καθένα που θα αποφασίσει να υπηρετήσει τις τάξεις μας), και τότε κτυπάμε όλοι μαζί στις Βουλευτικές εκλογές εκείνους που θα τολμήσουν -αν τολμήσουν-να σταθούν αντιμέτωποι σε μας.

Η ονομασία που προτείνω γι' αυτό το νέο κίνημα είναι τούτη: *Κίνημα για τον Κανονισμό Κόσμο* (ΚΚΚ). Εσείς μπορείτε να το λέτε και: *Κουμμουνιστικό Κίνημα Κόσμου*. Ναι, μόνο που θα καταλαβαίνεις όμως πως η απόφαση για την δημιουργία αυτού του νέου κινήματος θα εξυπάκουε την διάλυση, στην κατάλληλη ώρα, των δικών σας παλιών κομμάτων.

Κάτι άλλο που θεωρώ ότι εξυπακούεται σ' αυτή την υπόθεση είναι τούτο: σ' αυτό το Κίνημα θα αρχηγεύσω εγώ και, για να μην σε προκαλέσω λέγοντας σου ότι θα χρειαστώ εν λευκώ εξουσίες για να πετύχω τα αποτελέσματα που προσδοκώ να πετύχω, κάνω την λεκτική παραχώρηση και σου λέω ότι θα χρειαστώ οπωσδήποτε πρωτοβουλίες.

Θα καταλαβαίνεις πως ενώ αυτές οι εκφράσεις δεν απέχουν και πολύ μεταξύ τους, όμως ξέρω πως η πρώτη έκφραση είναι λιγάκι δύσκολο να γίνει αποδεκτή σ' ένα αναρχοκρατούμενο κατεστημένο. Για μένα όμως -το είπα και το ξαναλέω- είναι, ούτως ή άλλως, ο μόνος τρόπος για να δώσω αποτελέσματα ενώ, από την άλλη, πιστεύω πως υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο μια συνδετική ουσία μεταξύ τών ανθρώπων η οποία όταν είναι ακλόνητη και πλήρης τούς αποτρέπει από του να πιάνονται από τις λέξεις και να δημιουργούν ζητήματα από το τίποτα.

Αυτή η ουσία λέγεται **εμπιστοσύνη** Δημήτρη και, ασφαλώς, στις μεταξύ μας σχέσεις θέλω να πιστεύω πως θα αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο.

Αλλά, κοίταξε όμως: έχω γράψει αρκετά γι' αυτά και για τα παρόμοια. Για μένα όλ' αυτά ανήκουν στα γνωστά και αυτονόητα και δεν θέλω τώρα να πασαλείβω τις προτάσεις μου με αερολογήματα προκειμένου να ...πείσω. Έτσι κι αλλιώς είναι κι αυτό γνωστό: "*τα λόγια δεν πείθουν παρά αυτούς που είναι πεπεισμένοι*".

Γι' αυτό ας αφήσουμε τα χαζά. Τουλάχιστον μεταξύ μας δεν χρειάζονται. Με φτάνει να πιστεύω ότι ξηγόμαστε και καταλαβαινόμαστε και χωρίς αυτά. Ο Ούτοπος, ούτως ή άλλως, είναι αποφασισμένος αυτή την φορά να πει-και να γράψει- τα λιγότερα δυνατά λόγια.

Τα λόγια τα πολλά τέλιωσαν με τις προηγούμενες εκλογές. Τώρα ο Ούτοπος θα είναι καθαρή δράση.

Έτσι λοιπόν, για την χάρη τής συνέπειας, θα πρέπει να συντομεύω. Η πρότασή μου είναι, είμαι σίγουρος, αρκετά σαφής. Τώρα απομένει η απόφαση σας. Κι αν θάναι λοιπόν θετική αυτή η απόφαση, τότε θέλω δημόσιες δεσμεύσεις Δημήτρη. Δεν θέλω και δεν έχω όρεξη για κρυφτούλι αυτή την φορά. Θέλω να πω: ποτέ δεν το ήθελα, ούτε τότε, ούτε, περισσότερο, τώρα.

Εάν αποδεχθείτε την πρόταση μου, τότε θέλω κινήσεις και ανακοινώσεις ξεκάθαρες. Θέλω να σ'κούσω να λες τ' όνομα μου Δημήτρη (το ξέρεις δα, όπως το ήξερες και τότε). Θέλω τέτιες δηλώσεις - εδώ και τώρα! - που αν αργότερα φερθείς πούστικα - όπως την περασμένη φορά - να μην το ξέρεις μόνο εσύ αλλά όλος ο κόσμος.

Σκεφτείτε λοιπόν έτσι στα γρήγορα, πείτε γρήγορα μεταξύ σας αυτά που έχετε να πείτε και κάνετε γρήγορα αυτά που έχετε να κάνετε και εφόσον η θέση σας θα είναι θετική, τότε

πιάσε γρήγορα από κοντά τον Βάσο και την παρέα του και δώσε και σε κείνον να καταλάβει πως πρέπει να ξεχάσει την ΕΔΕΚ του. Αυθύπαρκτα και ανεξάρτητα κινήματα δεν θάχουν ποτέ θέση μέσα στο κίνημα για το οποίο μιλάω εγώ. Αυθύπαρκτοι και ανεξάρτητοι άνθρωποι ναι, όμως ποτέ κινήματα ή ...κλίκες.

Καταλαβαίνω βέβαια πως θα χρειασθεί θάρρος για μια τέτια απόφαση (ο "γέρος" θάναι πεισματάρης) αλλά θέλω να πιστεύω πως, έστω και με λίγη πίεση και επιμονή από την μεριά σας, μπορεί να το βρει τελικά. Λίγο είναι άλλωστε αυτό που του προτείνω; Ούτε λίγο ούτε πολύ δίνω σ' αυτόν και στον κόμμα του την προοπτική να είναι αυτό το ένα από τα δύο κόμματα που θα αποτελέσουν τον πρώτο (οργανωτικό κατά βάσιν) πυρήνα για την δημιουργία ενός κινήματος μοναδικού σε σύλληψη, σε περιεχόμενο και σε προοπτική. Δεν είμαι δα και πολύ έξω από την πραγματικότητα όταν σου λέω πως όχι μόνο το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ αλλά όλες οι οργανώσεις και όλα τα κινήματα σ' αυτό τον πλανήτη θα τεθούν σύντομα κάτω από την στέγη και το όραμα αυτού του κινήματος.

Ελπίζω και εύχομαι να μην σταθείτε εσείς λιγότερο άξιοι απ' όσο στάθηκαν εκείνοι οι Νεοφασίστες στην Ιταλία. Έκλαψαν μεν το κίνημα και το όνειρο τους αλλά τελικά το θυσιάσαν στο όνομα ενός άλλου κινήματος και ενός άλλου ονείρου που, πάντα κατά τους δικούς τους υπολογισμούς και τις εκτιμήσεις, θα έδινε διεξόδους στην έμφυτη μέσα στον άνθρωπο ανάγκη για δράση και για αγώνα.

Έτσι κι αλλιώς αυτό που σας ζητώ δεν είναι και τίποτα πρωτάκουστο. Τέτια πράγματα έχουν γίνει και ξαναγίνει, και σ' αυτό οι Ιταλοί νεοφασίστες δεν στάθηκαν και τόσο καινοτόμοι.

Γνωστό άλλωστε κι αυτό: όλα εδώ πάνω είναι δυνατά και εφικτά, ναι, ναι, και όσο και αν η πρόταση μου φαίνεται παράδοξη και αλαζονική - τόσο μάλλον γιατί είμαι απλά ένα άτομο που αντιπροσωπεύει για την ώρα τις προσωπικές του, ας πούμε, απόψεις - όμως, το ξέρεις πως είναι πέρα για πέρα λογική. Νύξεις άλλωστε για συνεργασίες στις επερχόμενες εκλογές έχουν γίνει και από την μεριά σας και από την μεριά τής ΕΔΕΚ, ενώ στις προηγούμενες εκλογές οι ψίθυροι και τα παρασκήνια κάπιων συνεργασιών κλέψανε, κυριολεκτικά, την παράσταση.

Ισως βέβαια εσείς να συγκεντρώνετε περισσότερο τις νύξεις σας στην προοπτική μιας συνεργασίας στις προεδρικές εκλογές, αλλ' όμως θέλω να ξέρεις -εάν υποθέσουμε ότι παίζει το όνομα μου έναν κάποιο ρόλο σ' αυτές τις νύξεις - πως, επί του παρόντος, δεν με απασχολούν διόλου οι προεδρικές εκλογές, τόσο μάλλον γιατί υπάρχει και το ενδεχόμενο να μην γίνουν ποτέ.

Απλά δηλαδή πιστεύω πως μια συντριπτική νίκη (μια νίκη τής τάξης τού ενενήντα, ας πούμε, τοις εκατό) θα εξασθένιζε τόσο τον πρόεδρο και το σύστημα όλο που όλοι πια θα βρισκόμασταν ενώπιον τέτιων δεδομένων όπου όλα πια (όλες οι αρχές, όλες οι αξίες και όλα τα αξιώματα) θα ετίθεντο επί τάπητος ξανά από την αρχή. Τότε θα είχε, απλά και πάλι, επιβληθεί η Επανάσταση Δημήτρη, δεν το νομίζεις;

Ούτε σκέψη λοιπόν για τις προεδρικές. Προς το παρόν: ξέχασε τες, θάψε τες, γάμα τες. Είναι άλλωστε τόσο απελπιστικά μακριά.

Μια μόνο περίπτωση υπάρχει που θα με έκανε να τις σκεφτώ ξανά: η περίπτωση τής παραίτησης ή του θανάτου τού Κληρίδη, πράγματα και τα δύο τα οποία δεν βλέπω να γίνονται πριν τις Βουλευτικές εκλογές.

Αυτές λοιπόν οι εκλογές αποτελούν για την ώρα το πεδίο μου μάχης και ξέρω και αισθάνομαι πως αν δεν πάρω γρήγορα και εγκαίρως το πόστο μου στις νέες μάχες και στις νέες αναμετρήσεις δεν θα είμαι άξιος τού πεπρωμένου μου. Είτε μαζί σας λοιπόν είτε με κάποιους άλλους, και είτε με πολλούς είτε μόνος, ένα πράγμα με νιάζει και ένα με κρατάει: η Ώρα τών μαχών.

Γι' αυτό μην το ξεχνάς αυτό Δημήτρη: αυτή την φορά δεν θέλω κρυφτούλι. Δεν θα το συγχωρέσω και δεν θα το ανεχθώ αυτή την φορά.

Το να αντιμετωπίσετε λοιπόν την πρόταση μου με την σοβαρότητα και την υπευθυνότητα που ταιριάζει στην θέση σας ως δημοσιων ανδρων αποτελεί για μένα πρωταρχική απαίτηση. Ή θα δεχθείτε λοιπόν την πρόταση μου και θα με αποδεχθείτε σαν φίλο, σύντροφο και αρχηγό σας ή θα με θέσετε αντιμέτωπο σας. Διαλέξτε και πάρτε.

Ο χρόνος πάντως που θα σας δώσω για να το σκεφτείτε και να το μιλήσετε και να βγάλετε την απόφασή σας δεν θάναι απεριόριστος. Ένας μήνας (ή το πολύ δύο) από την ημέρα που θα σας στείλω το μήνυμά μου είναι αρκετός. Άλλωστε αισθάνομαι να πλήττω (όσο βέβαια, λέω, μπορεί να πλήττει ένας άνθρωπος μ' ένα τέτιο όραμα στην καρδιά και στο κεφάλι του), ανυπομονώ για δράση και όμως δεν μου επιτρέπεται να την αναλάβω προτού ξεκαθαρίσω πρώτα κάποιους λογαριασμούς.

Μεταξύ μας θέλω να πιστεύω πως η χειρονομία μου δεν θα πέσει στο κενό. Κοίταξε Δημήτρη τι ευκαιρία σάς δίνω. Παράβλεψε λιγάκι κάποιες αυστηρές παρατηρήσεις μου (εφόσον εγώ δεν λέω να τις ...παραμερίσω) και κοίταξε Δημήτρη, κοίταξε μπροστά. Δεν χρειάζεται δα και μεγάλη φαντασία για να συλλάβει ένας νους την συνέχεια. Κατάφερε εσύ τον Βάσο, σύντομα φέρνουμε με το μέρος μας το ΔΗΚΟ και τους άλλους και όχι αργά ύστερα απ' αυτό η πλειοψηφία του ΔΗΣΥ θα είναι με το μέρος μας. Θα το δεις.

Εσύ κάνε τώρα αυτό που πρέπει και όσο για την συνέχεια, σου είπα: θα την δεις. Έτσι κι αλλιώς η πρόθεση του Ούτοπου είναι να κινηθεί συμφιλωτικά προς κάθε κατεύθυνση. Ο Ούτοπος κάνει έναν αγώνα για τον άνθρωπο - γενικά- και όχι για μια μερίδα ανθρώπων. Σου λέω πως, απ' όσο ξέρω τους ανθρώπους και τους ανθρωπάκους και απ' όσο ξέρω τους άνδρες και τα ανδρείκελα, σύντομα όλοι αυτοί θα ανταγωνίζονται και θα συναγωνίζονται πάνω στο πιάθ μου κάνει την μεγαλύτερη εξυπηρέτηση (μετάφραζε: πιάθ μου ...γλείψει περισσότερο).

Την ευκαιρία να παραταχθούν με το μέρος μου θα την δώσω, σου λέω, ξανά σε όλους τους Κυπρίους, είτε επώνυμους, είτε ανώνυμους. Και πάντα: ανεξάρτητα από ιδεολογικές ή κοινωνικές τάξεις. Αυτό που προέχει για μένα είναι το ήθος και το πνεύμα. Κι όσο για την ιδεολογία, το ξέρεις: όλα κι αν με σκοτίζουν, αυτό όμως καθόλου. Έτσι κι αλλιώς το σχόλιο μου είναι τούτο: σύντομα όλος ο κόσμος θα αναμασάει τις σκέψεις και τις θεωρίες μου, θα ζει και θα τρέφεται μ' αυτές, θα αισθάνεται και θα αναπνέει μ' αυτές.

Τέτιες προσεγγίσεις λοιπόν θα τις κάνω προς κάθε κατεύθυνση: αυτό θέλω να το θεωρείς ως δεδομένο. Μια ευκαιρία θα την έχουν ξανά όλοι και -πίστεψέ με- δεν θα αρνηθώ κανέναν μέχρι να αρνηθεί ο ίδιος τον εαυτό του.

Πάνω σ' αυτό μάλιστα θα σου έκανα και τούτη την εισήγηση: μην τα βάζεις και τόσο με τον Γλαύκο. Σύντομα θα είναι κι αυτός δικός μας αφού, ούτως ή άλλως, δεν θα έχει και άλλη επιλογή. Γι' αυτό "παράβλεψε λιγάκι". Θα δώσουμε και σ' αυτόν κάποιες ευκαιρίες και αν τις χάσει κι αυτές τότε άσε σε μένα το καθήκον τής συντριβής του.

Αν θέλεις μάλιστα την άποψή μου για το κυριότερο ζήτημα που δημιουργεί τις προστριβές μεταξύ σας θα σου έλεγα πως το δόγμα του "ενιαίου αμυντικού χώρου" αποτελεί μια αναγκαιότητα. Σου λέω ακόμα πως δεν είναι τίποτα αυτό που κάνει ο Κληρίδης. Εγώ να δεις τι θα κάνω!

Από την στιγμή -κοίταξε- που δεν υπάρχει στον κόσμο ή, έστω, από την στιγμή που δεν μιλιέται - στον κόσμο η Συμφιλωτική Ιδέα μεταξύ των λαών, τότε τα όπλα αποτελούν τον μόνο έγκυρο λόγο για τους αδύνατους, και, δυστυχώς Δημήτρη, είμαστε, είτε το θέλουμε είτε όχι, οι αδύνατοι.

Ναι μεν διαθέτει ο Ούτοπος την δυνατότερη και ωραιότερη Ιδέα αλλά πιάθ τον ξέρει τώρα τον Ούτοπο και πιάθ τον ακούει; Πρέπει λοιπόν να είμαστε πολύ αφελείς αν νομίζουμε πως θα υποκλιθεί έτσι απλά το Τουρκικό κατεστημένο μπροστά σ' έναν ανώνυμο συμφιλωτή των λαών. Είναι πράγματα Δημήτρη που δεν μαθαίνονται αλλιώς, δεν μαθαίνονται και δεν αφομοιώνονται αν δεν μιλήσουν πρώτα τα όπλα κι αν δεν ποτιστεί η γη με ανθρώπινο αίμα. Η πρόθεσή μας να συμφιλώσουμε τον Τούρκο με τον Έλληνα ελάχιστα θα μετρήσει στην ζυγαριά όταν οι φανατικοί τής σημαίας από δω κι από κει θα κληθούν να εξωθήσουν τα αιμοχαρή ένστικτα τους στα άκρα. Τότε η λογική δεν θάχει πια κανένα λόγο. Γι' αυτό ας της δώσουμε μια ευκαιρία όσο έχουμε ακόμα τον καιρό.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, λοιπόν, πιστεύω πως η Κύπρος χρειάζεται την καλύτερη δυνατή άμυνα. Ναι, κι ασφαλώς όταν τό λέω αυτό δεν ισχυρίζομαι κιόλας πως αυτή την άμυνα θα την δώσουν τα όπλα. Μπα! Εγώ έτσι κι αλλιώς ανήκω από παλιά σε κείνη την αγνοημένη πια μειοψηφία των ανθρώπων που πιστεύουν και δηλώνουν πως η καλύτερη άμυνα (αλλά και η καλύτερη επίθεση) για κάθε λαό είναι η ψυχή και η φρόνηση του αρχηγού του. Τότε, με αυτή

την προϋπόθεση, είναι που αποκτούν και τα όπλα την αξία τους. Διαφορετικά - στην καλύτερη περίπτωση, εάν δεν τα στρέψουν δηλαδή εναντίον των ομοφύλων τους - θα τα παραδώσουν κι αυτά στον εχθρό μαζί με τις ψυχές τους.

Εάν λοιπόν διαθέτει αυτός ο τόπος λίγα όπλα (αφού διαθέτει που διαθέτει τον καλύτερο ηγέτη, έστω και στον ...πάγκο) την ώρα ακριβώς όπου θα έχω εγώ την εξουσία -γιατί θα την έχω, δίχως άλλο -αυτό δεν θάταν άσχημη περίπτωση. Ο κίνδυνος να επιχειρήσει να κτυπήσει η Τουρκία ξανά την Κύπρο είναι υπαρκτός και δεν πρόκειται να σταθεί εμπόδιο σ' αυτό το ενδεχόμενο μια απλή δήλωση ή πρόθεση μας για αποστρατικοποίηση. Κι ασφαλώς ένας άνθρωπος με κοσμοκρατορικές φιλοδοξίες επικεφαλής τού Κυπριακού Ελληνισμού θα αποτελούσε για την Τουρκία ένα πρώτης τάξεως πρόσχημα για μια καινούρια περιπέτεια και τότε βεβαίως τον λόγο θα τον είχε η ισχύς των όπλων και τίποτε άλλο.

Θα καταλαβαίνεις λοιπόν πως στο εξής χρειάζεται προσοχή Δημήτρη, προσοχή και επαγρύπνηση. Από εδώ και πέρα η κάθε μέρα μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμη. Χρειάζεται ένας αγώνας Δημήτρη, ένας συνεχής και αταλάντευτος αγώνας σε όλα τα επίπεδα, στρατιωτικά και πολιτικά. Οι κίνδυνοι μπορούν να προέλθουν από κάθε κατεύθυνση, και αυτούς μόνο το πνεύμα μας μπορεί να τους αποτρέψει.

Θα έλεγα λοιπόν εδώ πως, με δεδομένη την γενικώς γνωστή Κυπριακή πραγματικότητα μας, μόνο η διεθνιστική προοπτική ενός κινήματος και ενός κράτους θα μπορούσε να το κάνει να επιβιώσει - πρώτα-και να επιβληθεί, στην συνέχεια.

Το Τουρκικό κατεστημένο θα αντιδράσει σ' οποιαδήποτε μεταβολή τού καθεστώτος (τότε θα επικαλεσθεί ξανά την ιδιότητα της ως "εγγυήτριας δύναμης"), έστω και αν αυτό θα είχε και θα εξεδήλωνε τις καλύτερες προθέσεις απέναντι στα καλώς νοούμενα συμφέροντα τού Τουρκικού λαού. Τέτιες όμως ιδέες και αντιλήψεις για συμφιλίωση και αδελφοσύνη η Τουρκία θα τις βάλει από το ένα αντί και θα τις βγάλει από το άλλο. Τέτια πράγματα δεν κολλάνε και τόσο εύκολα. Εκείνη άλλωστε λέει πως ο επόμενος αιώνας θα είναι ο αιώνας της και εγώ λέω πως η επόμενη χιλιετηρίδα θα είναι η χιλιετηρίδα μου. Κάπως δύσκολο δηλαδή να τα βρούμε εάν δεν παίζουμε το παιχνίδι σωστά από την αρχή.

Θα έλεγα και εδώ πως το επόμενο πράγμα-μετά, εννοείται, την ισχύ των όπλων μας-που θα έκανε τον Τουρκικό φασισμό να το σκεφτεί ξανά και ξανά προτού κάνει οποιαδήποτε κίνηση ενάντια στην ελεύθερη Κύπρο είναι τούτο: η έγκαιρη και επίμονη ενημέρωση τού Τουρκικού λαού για τις προθέσεις μας.

Πιστεύω εν τέλει πως εάν εσύ και όλοι οι άλλοι κάνετε αυτό που θα σας ζητήσω παραμερίζοντας λιγάκι αυτή την ολιγωρία που συμπορεύεται με το δημοκρατούμενο κατεστημένο, τότε όλα θα εξελιχτούν προς το καλύτερο.

Η αισιοδοξία μου μάλιστα γι' αυτό κατάντησε για μένα μια έμμονη ιδέα, συχνά τα συναισθήματα μου αγγίζουν τα όρια ενός θριαμβικού παραληρήματος, οι δηλώσεις μου για την νίκη μου είναι κατηγορηματικές και απόλυτες και, ασφαλώς, όλα αυτά δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε ανεξάρτητα από κάποιες αστρολογικές προβλέψεις (κάτι θα έχεις ακούσει): το 1996 θα αρχίσει μια περίοδος μεγάλης προόδου για την Κύπρο. Κάτι μάλιστα παρόμοιο λέγεται και για την Ελλάδα, για την Ευρώπη και για όλο τον κόσμο.

Το 1996 σκοπεύω λοιπόν να θεμελιώσω εδώ την ενωτική ιδέα αυτού του κόσμου. Αυτό ξέρω εγώ και γι' αυτό παλεύω. Και όσα κι αν λένε κάποιες προφητείες από εδώ κι από εκεί για μεγάλους πολέμους και για μεγάλες καταστροφές, αυτό που ξέρω εγώ είναι πως ακόμα και στις προφητείες μπορεί να υπάρχει ένα ποσοστό λάθους ή ένα ποσοστό παραποίησης, πράγματα δηλαδή που αν συνδυαστούν με την ακλόνητη θέληση ενός Νου να παλέψει ενάντια στο πεπρωμένο και να κάνει-παρόλαυτά- **το δικό του** τότε, λέω, όλ' αυτά μαζί μπορούν να κάνουν τις προφητείες μεταστρέψιμες.

Μα, στο κάτω-κάτω, εγώ δεν σκοτίζομαι και πολύ μ' αυτά. Ναι μεν ποθώ και αγωνίζομαι να γλυτώσω την Γη από ένα αιματοκύλισμα, αλλά αν είναι γραφτό να προηγηθεί αυτό ώσπου να έρθει η καινούρια Γη, τότε τι άλλο μπορώ να πω εκτός απ' αυτό: πως εγώ πάλεψα για να μην γίνει. Μα, κουβέντες θα κάνουμε τώρα; Δεν είμαι εγώ που έγραψα πως ο καινούριος κόσμος δεν μπορεί παρά να κτιστεί πάνω στις στάχτες τού παλιού; Τώρα πόσο λίγο ή πόσο πολύ μεταφορικά μιλούσα, γι' αυτό δεν μπορώ να ξέρω μέχρι να δω τα αποτελέσματα. Η καταστροφή άλλωστε τού παλιού κόσμου αποτελεί για μένα διακαή πόθο και αντικειμενικό στόχο ενώ, από την άλλη, ο άνθρωπος που έχει πεισθεί μαθηματικά και γεωμετρικά πως η

ανάσταση των νεκρών θα αποτελεί σύντομα ένα γεγονός δεν μπορεί να αφήνεται να παρασύρεται και πολύ από εφήμερα συναισθήματα. Στο κάτω κάτω πού αλλού θα μπορούσαν να κριθούν καλύτερα οι άνθρωποι για την θέση τους στην Νέα Γη παρά σ' έναν πόλεμο;

Ναι Δημήτρη: φάσματα Ειρήνης εν όψει και φάσματα Πολέμου. Σύντομα θα έχουν όλα ξεκαθαρίσει για τα καλά και, είτε με πόλεμο, είτε χωρίς, ένας Καινούριος Κόσμος θα απλώνεται μπροστά στα μάτια μας, έτοιμος για να τον κατακτήσουμε.

Ας μην καθυστερούμε λοιπόν. Η επίσπευση του εξαρτάται απόλυτα από εμάς. Κάθε μέρα, σου λέω, και κάθε στιγμή είναι πια πολύτιμη. Δες λοιπόν τι ρόλο σου προσφέρω Δημήτρη, τι ευκαιρία και τι πεπρωμένο! Μην αργείς λοιπόν εάν σκοπεύεις να μην το αρνηθείς.

Και: μην νομίζεις ακόμα πως θα περιορίσω τον ρόλο σας στην μάχη για τις Βουλευτικές εκλογές. Ανκαι θεωρώ αυτή την μάχη σημαντική, όμως αυτή θα είναι μόνο η μικρή μας μάχη και, ούτως ή άλλως, χρειάζομαι μια δίχως προηγούμενο στα παγκόσμια χρονικά συντριπτική νίκη για να ελπίζω στην μεγάλη μου μάχη.

Αυτή η μεγάλη μάχη θα γίνει στα διεθνή πεδία και θα την διεξάγω τόσο εγώ όσο και σεις. Ο απώτερος στόχος μου είναι να πάρω την θέση του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών Δημήτρη, μια θέση που θα την αξιοποιήσω έτσι ώστε να μετατρέψω αυτό τον κόσμο "μέσα από μια διαδικασία φωτιάς και σιδήρου, παιδείας και Έρωτα", στον Επίγειο Παράδεισο.

Γι' αυτό τον σκοπό λοιπόν θα σας εξαπολύσω όλους σε μια διεθνική αποστολή που θα έχει στόχο την υποστήριξη μου γι' αυτή την θέση.

Υπόψιν λοιπόν αυτό Δημήτρη. Πρώτα όμως οι Βουλευτικές εκλογές. Ας καθαρίσουμε πρώτα μ' αυτές και εδώ είμαστε για την συνέχεια. Μην αργείτε λοιπόν Δημήτρη, μην αργείτε!

Ναι, ναι, ναι. αλλά ξέρεις τι κατάλαβα εν τέλει; Πως ενώ είναι γεγονός πως εγώ είμαι -όσο κανείς- γεννημένος για την δράση, όμως δεν είναι λιγότερο γεγονός πως η δράση αποτελεί για μένα το πρόσημα για να πω τον Λόγο μου, έναν Λόγο που δεν πετά αλλά που μένει και που θα μένει παντοτινά...

Αυτά Δημήτρη. Περισσότερα θα δεις στα φυλλάδια και στο βιβλίο που σου στέλλω. Θα το εκτιμούσα πάντως εάν έκανες κάποια χειρονομία ώστε να πουλήσω μερικά στον χώρο σας, τώρα που έχω ανάγκη από κάποια χρήματα. Δυστυχώς από οικονομική άποψη είμαι ένας από τους πιο άθλιους. Ξεχρέωσα πάντως αυτό τον πρώτο τόμο κάνοντας χαμαλίκια εδώ και κει και δεν βλέπω την προοπτική να ξοφλήσω αλλιώς τον δεύτερο (γιατί τον έδωσα ήδη κι αυτόν στο τυπογραφείο). Γι' αυτό αν γίνει και βοηθήσεις λιγάκι σ' αυτό, σου το λέω: θα σου το ...καταλογίσω...

Ούτοπος

Δεύτερο Μέρος "Οικογενειακό Ζήτημα"

Οικογενειακό Ζήτημα.

Μακούντα, Ιούνιος 1993.

Ήταν η περασμένη Παρασκευή, τέσσερις τού Ιούνη, όταν ήρθε ο δικαστικός υπάλληλος εδώ στο χωριό και μου έφερε αυτά τα εντυπα. Βέβαια είχα πληροφορηθεί πιο πριν από την κοινωνική λειτουργό πως είχε καταφύγει η κυρία σε δικηγόρο για να διευθετήσει το θέμα της "γονικής-βλέπω-μέριμνας" των παιδιών και το θέμα της διατροφής τους. Αν- και πίστευα, και πιστεύω ακόμα, πως η διευθέτηση που ήδη υπάρχει είναι η καλύτερη που μπορούσε, υπό τις παρούσες συνθήκες να υπάρξει γι' αυτήν, όμως δεν είναι διόλου παράξενο το να μπει κανείς στον πειρασμό να αυξήσει τα πλεονεκτήματα του. Στο κάτω κάτω είναι δικαίωμα της και ο Νόμος είναι στην προκειμένη περίπτωση ... δικός της.

Που λέτε: μετά το πρώτο... σοκ (βλέπετε είμαι άπειρος με τα δικαστήρια) και αφού είχα διαβάσει και ξαναδιαβάσει τις αιτήσεις και τις "αιτούμενες θεραπείες" της και είχα ... πιάσει στο μεταξύ το θέμα, ένιωσα γρήγορα την ανάγκη και την επιθυμία να γράψω κάτι γι' αυτό. Έβλεπα-και αισθανόμουν αναλόγως φυσικά-πως αυτό ήταν ένα θέμα για να γράψει κανείς γι' αυτό και πως δεν έπρεπε να το αφήνα να πάει χαμένο. Και ενώ, ως γεγονός, ήμουν μπλεγμένος με ένα πλήθος-οικοδομικής, βασικά, φύσεως-αγγαρίες που έπρεπε πάση θυσία να έρθουν σε ένα τέλος, όμως ήξερα πως έπρεπε να έκλεβα απ' αυτές σε μια κατάλληλη στιγμή τον χρόνο για να καθαρίσω μια και καλή μ' αυτή την υπόθεση. Γιατί ως, πάλι, γεγονός το είχα παίξει λίγο ελαστικά το πράγμα και έβλεπα πια ότι άρχισε να παρατραβά. Αλλά όπως συμβαίνει με τους ανθρώπους τού δικού της είδους και όπως συμβαίνει με τους ανθρώπους τού δικού μου είδους, το θέμα τίθεται και τώρα έτσι ακριβώς όπως ετέθη και τότε: αν της αφήνω σκοινί δεν το κάνω παρά για να έχει αρκετό κάπια μέρα ώστε να κρεμαστεί από μόνη της. Και τώρα πιστέψτε με: αυτό ακριβώς βλέπω να κάνει. Αν πέφτω έξω ή όχι είναι κάτι που θα φανεί, σύντομα θα φανεί.

Λοιπόν λοιπόν λοιπόν: αφού έτσι το θέλει, έτσι το προτιμά και έτσι της αρέσει και αφού το γουστάρει να το παίζει βεντέτα, ας το παίζει. Κι αν ακόμα θέλει πόλεμο (ανοικτό πλέον πόλεμο) μαζί μου, ε τότε τι να της πω; Τι άλλο απ' αυτό: θα τον έχει, σίγουρα θα τον έχει.

Θα σκεφτώ μήπως εγώ έναν πόλεμο; Εγώ που έκανα χιλιάδες πολέμους και που ξέρω πως με περιμένουν άλλες χιλιάδες χιλιάδων στον δρόμο της ζωής μου; Στο κάτω κάτω: εγώ το ξέρω καλά πως γεννήθηκα για τους πολέμους και οι πόλεμοι γεννήθηκαν για μένα. Δεν μου διαφεύγει άλλωστε πως εκεί είναι που θα φανεί η αξία μου.

Που λέτε λοιπόν: με αυτές τις προοπτικές είχε ξεκινήσει η περασμένη Παρασκευή. Εκεί που οι ώρες και το κεφάλι μου ήταν γεμάτα με χαμαλίκια πρώτου βαθμού, νά που ξαφνικά ήρθε η έμπνευση. Και ενώ, όπως είπα, ήμουν ασφυκτικά πιεσμένος μ' αυτές τις αγγαρίες όμως, παρόλαυτά, πρόλαβα και έριξα μέσα στις κόλλες κάπιες σκόρπιες σκέψεις.

Βλέπετε: από την μια οι... επιχειρήσεις και από την άλλη η ... έμπνευση. Και πώς να τα φέρω βόλτα από την μια Παρασκευή στην άλλη όταν θα πρέπει να παραδώσω ... διαμέρισμα ως το τέλος τού μήνα; Και πώς όμως θα μπορούσα εγώ, ένας καθαρόαιμος συγγραφέας, να αφήσω έτσι να χαθεί ένα κείμενο που θα έχει-όπως όλα άλλωστε τα κείμενα μου-την

προοπτική να διαβάζεται μέσα στους αιώνες των αιώνων από τις χιλιάδες τα εκατομμύρια των ανθρώπων και θα έχει το στίγμα αυτών των άθλιων καιρών και των άθλιων υποθέσεων ενός κατάθλιου κόσμου;

Όπως και να το κάνουμε έχω κι εγώ μια κάπια ιδέα για τα κείμενα που έδωσα και που θα δώσω ακόμα στον κόσμο. Ευκαιρίες μου δώσατε σαν άνθρωποι που είσατε πολλές. Σας ευχαριστώ γι' αυτό, όπως ευχαριστώ και την σύζυγο.

Θα ήταν βέβαια ευχής έργο να προκαλούσε η αγάπη αυτή την πέννα παρά το μίσος αλλά εγώ, όπως και νάναι, σας ευχαριστώ όλους. Ήθελα δεν ήθελα πάντως θυμήθηκα έναν αλλοτινό φίλο που μου έγραφε μια φορά κι έναν καιρό: Κώστα, να γράφεις τις σκέψεις σου και νάσαι σίγουρος ότι θα μείνουν αθάνατες...

Ακούτε; Και πού είσαι Γιάννη να τους το πεις; Βλέπετε, οι σκέψεις μου μπορεί να μείνουν αθάνατες. Τι γίνεται όμως με μένα; Γιατί, στην ουσία, η βιολογική μου αθανασία με κόφτει περισσότερο από την αθανασία των σκέψεων μου.

Αλλά, αλλά ... έτσι, για να μην ξεφύγω από το θέμα και να μην το παρατραβώ-γιατί μου φαίνεται πως δεν θα με φτάσει μια μέρα με την νύχτα της, όση περισσεύει από τις ώρες που μου παίρνει ο ύπνος, τα περπατήματα, το φαί και κάποιες άλλες ανάγκες-τότε μου φαίνεται πως πρέπει να πειθαρχήσω τον λόγο μου τώρα που είναι νωρίς, προτού ξεφύγει από κάθε έλεγχο.

Κάτω από τέτια πίεση λοιπόν και κάτω από τέτιο φόβο νά που κατάφερα σήμερα, ημέρα Πέμπτη, παραμονή τής δίκης, να πιάσω την πέννα με την απόφαση να δώσω επιτέλους (έστω και χειρόγραφο- το δακτυλογραφώ αργότερα) αυτό το κείμενο. Αφού, έτσι ή αλλιώς, τελείωσαν τα τσιμέντα και αφού, έτσι ή αλλιώς, δεν αποφασίζω τώρα να πάω ως την Πόλη να φέρω άλλα, τότε δεν μου μένει τίποτε άλλο για σήμερα από την πέννα. Αλλωστε έχω τόσο βαρεθεί, τόσο κουραστεί και τόσο ... χτικιάσει μ' αυτούς τους ... σουβάδες που δεν έχω καν το κουράγιο να σταθώ στα πόδια μου. Ας γράψω λοιπόν σήμερα-τώρα που καίει και το σίδερο-και ας πάω αύριο στην Πάφο για πρώτη-και τελευταία, ελπίζω-φορά και ρίχνομαι ξανά από μεθαύριο στον οικοδομικό μου αγώνα. Τι να γίνει! Η θεωρία θεωρία, αλλά και το έργο έργο.

Εν πάση περιπτώσει. Ας μπούμε τώρα στο θέμα μας και ας πάρουμε τα "γεγονότα" με την σειρά. Εν πρώτοις όμως δείτε το σύνολο τής πρώτης αίτησης τής:

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΓΟΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ.

Μεταξύ τής Ανδρούλας Χαραλάμπους, από την Πόλη τής Χρυσοχούς, αιτήτριας, και του Κώστα Κυριάκου από την Μακούντα, καθ'ού η αίτησις.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Α) Διάταγμα και/ή απόφαση τού Δικαστηρίου με το οποίο να ανατίθεται στην Αιτήτρια η γονική μέριμνα των ανηλίκων τέκνων τους, Ορφέα Κ. Κυριάκου, Έκτορα Κ. Κυριάκου και Ισμήνης Κ. Κυριάκου.

β) Οιαδήποτε άλλη απόφαση ή διαταγή που το Δικαστήριο ήθελε κρίνει αναγκαία υπό τας περιστάσεις.

γ) Έξοδα.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΑΙΤΗΣΗΣ κτλ κτλ. Δεν σας αφορά.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1. Η Αιτήτρια και ο καθ'ού η αίτησις είναι σύζυγοι, ανήκουν στην ελληνική κοινότητα και ετέλεσαν τον γάμο τους στις 17/9/1983 σύμφωνα με τους κανόνες και το δόγμα τής Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας τής Κύπρου.

2. Η Αιτήτρια και ο καθ'ού η αίτησις εγκατεστάθηκαν μετά τον γάμο τους στο χωριό Μακούντα τής επαρχίας Πάφου.

3. Από τον πιο πάνω γάμο τους η αιτήτρια και ο καθ'ού η αίτησις απέκτησαν τρία τέκνα, ήτοι: α) Τον Ορφέα Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 5/7/84

β) Τον Έκτορα Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 28/7/86, και

γ) Την Ισμήνη Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 7/12/87.

4. Κατά ή περί τον Δεκέμβριο τού 1990 ο καθ'ού η αίτησις αφού εκακοποίησε βάνανυσα

την αιτήτρια την εξεδίωξε από το συζυγικό σπίτι και έκτοτε κατοικά και διαμένει μαζί με τα ως άνω ανήλικα τέκνα της στην Πόλη της Χρυσοχούς.

5. Ο καθ' ού η αίτηση ουδεμία φροντίδα ή μέριμνα δείχνει για την Αιτήτρια και τα ανήλικα τέκνα του.

6. Τα ως άνω ανήλικα τέκνα από της γεννήσεως των μέχρι σήμερα τα περιποιείται και τα φροντίζει η Αιτήτρια και έχουν συνδεθεί ψυχικά και αισθηματικά μαζί της και είναι προς το συμφέρον τους όπως η ανάθεση της γονικής μέριμνας δοθεί στην αιτήτρια.

7. Περαιτέρω είναι ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι λόγω του νεαρού της ηλικίας των ως άνω τέκνων τους χρειάζονται αγάπη, στοργή και περιποίηση τα οποία μόνον αυτή μπορεί να τους προσφέρει γιατί ο καθ' ού η αίτηση είναι γεωργοκτηνοτρόφος και είναι υποχρεωμένος όπως καθημερινά απουσιάζει από το σπίτι.

Γραφείο επιδόσεως το δικηγορικό γραφείο τών κ.κ. Ανδρέας Δημητριάδης και Σία.

Καταχωρήθηκε στις 31 Μαρτίου 1993 και ορίστηκε για καθορισμό επιδίκων θεμάτων στις 11/6/1993.

Αυτή ήταν λοιπόν η πρώτη αίτηση της αλλά ας πάρουμε τώρα τα γεγονότα.

Γεγονός πρώτο: η αιτήτρια και ο καθ' ού η αίτηση είναι σύζυγοι και ετέλεσαν τον γάμο τους σύμφωνα με τους κανόνες και το δόγμα της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Ω τι γάμος ήταν αυτός! Αν έκρινες μάλιστα από το φέρσιμο της θάβαζες όρκο πως την πήραν στην εκκλησία κουβαλητή. Ακόμα και κει δεν έχασε την ευκαιρία για να κάνει σκηνές. Και ο λόγος ήταν γιατί είχα δείξει λίγη οικειότητα περισσότερη ίσως από την κανονική στην κορούλα μιας ξαδέλφης μου, ένα κορίτσι οκτώ-εννιά χρόνων δηλαδή, που κατέληξε ...παρανυμφούλα.

Να σημειωθεί πάντως αυτό. Αλλά κι αυτό: ξέρετε, κατά την γαμήλια τελετή υπάρχει το εθιμο (...) να πατά ο άνδρας το πόδι της γυναίκας. Εγώ δεν είχα ιδέα πάνω σ' αυτό αλλά εκείνη είχε φαίνεται κάποιες πληροφορίες και ήθελε σώνει και καλά να μου πατήσει το πόδι. Εμένα βέβαια δεν είναι που με πολυσκοτίζουν όλ' αυτά τα πράγματα αλλά αφού κρίνουμε που κρίνουμε την γυναίκα, ε τότε είναι σίγουρα ενδεικτικό του χαρακτήρα της.

Κι ως γεγονός ήθελε λίγο πολύ να παίζει τον ρόλο του ... άνδρα. Ο μπαμπάς της την ήθελε γιο (ήθελε δα να μην χαθεί το όνομα του από το πρόσωπο της Γης) και σίγουρα αυτό επέδρασε στην ψυχοσύνθεση της. Το να μου κάνει λοιπόν "αντιπολίτευση" αποτελούσε για κείνη ένδειξη δυναμισμού, απελευθέρωσης και απόρριψης αυτής της ...φαλλοκρατικής κοινωνίας. Αα, εκείνη δεν σκόπευε να σκύψει το γόνατο και, όχι λιγότερο από την ....Αλίκη, ήθελε κι αυτή να το παίζει ανδρογυναίκα.

Εγώ σας λέω την άφησα στην αρχή να κάνει το δικό της, της άφησα, σας λέω, σκονί και μάλιστα- σημειώστε το κι αυτό-πρώτη εκείνη σήκωσε χέρι απάνω μου, όπως επίσης και στον πρώτο μας γιο. Καταλαβαίνετε όμως πού πήγαινε το πράμα. Γιατί άλλο πράμα είναι το να το παίζεις άνδρας και άλλο, π' ανάθεμα το, το να είσαι. Και αφού εκείνη αποδεικνύεται ανίκανη να ελέγξει καν τον εαυτό της, τότε θα πρέπει-εάν πρόκειται να υπάρξει κάποια τάξη στην ...παράγκα μας και να μην την πάρει ο αγέρας και ο διάολος-να αναλάβω εγώ τον έλεγχο των κινήσεων.

Αν υπολογίσουμε μάλιστα τις νευρώσεις που στοίχισαν τα τελευταία μαθητικά της χρόνια και αν υπολογίσουμε πως την ...μάζεψα λίγο πολύ από τις ψυχιατρικές κλινικές ή το γεγονός πως δεν ήταν ικανή "να ψήσει έναν καφέ", ή το γεγονός ακόμα πως μ' άφησε και έφυγε για την Γαλλία και γύρισε -χωρίς καν να την καλέσω- ύστερα από τέσσερις μήνες ένα σωστό κουρέλι κτλ κτλ (εκτίμησα πάντως το γεγονός ότι πρόσφερε το σώμα της χωρίς να νιάζεται και πολύ για την συνέχεια, ένα γεγονός που για μένα αποτελεί "προσόν" για μια γυναίκα, ιδίως όταν ο κοινωνικός χώρος της σκέφτεται και ενεργεί πολύ πουριτανικά) και αφού, συνεχίζω, ούτως ή άλλως, καλώς ή κακώς, με αυτά ή με κείνα τα γεγονότα, έπρεπε να κάτσει εδώ στο χωριό (πράγμα που αποτελεί το "2ο γεγονός") και αφού όπως "κάθε δουλιιά θέλει τον μάστορο της και κάθε σπίτι τον νοικοκύρη του" κτλ κτλ, έτσι ήταν επόμενο πως μ' αυτές και με εκείνες τις προϋποθέσεις και τα γεγονότα ο μόνος που θα μπορούσε να παίζει

εκείνο τον ρόλο δεν ήταν άλλος από εμένα. Ε, κι όταν το ξέρεις διάολε αυτό και όταν ξέρεις κι από πάνω, και όσο κανείς, τον ρόλο και την σημασία των καλών συνηθειών, τότε είναι λογικό και επόμενο να παίζεις και να επιμείνεις σ' αυτές.

Αλλά: επειδή ακριβώς στάθηκα ίσως αρκετά στο πρώτο γεγονός και επειδή έμπλεξα σ' αυτό -πράγμα φυσικό, νομίζω- και άλλα "γεγονότα" θα περάσω παρακάτω.

Λοιπόν: το δεύτερο γεγονός δεν παίρνει και πολλά σχόλια γιατί αυτό είναι, όντως, ένα γεγονός, ένα γεγονός όμως που ίσως με παρασύρει σε άλλα γεγονότα και σε πληροφορίες άλλες οι οποίες είναι αναπόφευκτες για έναν άνθρωπο τού οποίου ο λόγος δύσκολα μπαίνει σε καλούπια.

Στην Μακούντα λοιπόν έμεναν οι γονείς μου από την επόμενη χρονιά τής Τουρκικής εισβολής, και εδώ έμεινα κι εγώ. Αφού έκανα τον πρώτο χρόνο (την πέμπτη Γυμνασίου) στην Θεσσαλονίκη, τέλιωσα το Γυμνάσιο εδώ στην Πόλη τής Χρυσοχούς. Έδωσα εξετάσεις με το τέλος τού χρόνου για την Φιλοσοφική Θεσσαλονίκης, πέρασα άνετα, πήγα μετά στον στρατό και μετά από 50 τόσες μέρες στο ΚΕΝ¹⁵ Λάρνακος πήγα στην σχολή Εφέδρων Αξιωματικών Πεζικού (γράφοντας την καλύτερη έκθεση ιδεών στο ΚΕΝ) σαν υποψήφιος έφεδρος αξιωματικός. Όντας ακόμα στον στρατό κατάφερα να περάσω τα δύο πρώτα χρόνια τού Πανεπιστημίου σαν εξωτερικός φοιτητής. Μελετούσα δηλαδή στον στρατό (εγώ έβρισκα τον τρόπο και τον χρόνο) και πήγαινα και έδινα εξετάσεις στην Θεσσαλονίκη. Όταν με το καλό τέλιωσα, τον Σεπτέμβρη τού 1978, τον στρατό είχα ήδη περασμένα όλα τα μαθήματα τού 2ου έτους. Πηγαίνοντας όμως ξανά στην Θεσσαλονίκη και σπουδάζοντας από κοντά το Πανεπιστήμιο και τους ...προφέσορες του ανακάλυψα πως είχα πια μπουχτίσει να αποστηθίζω ανοησίες. Φτάνοντας στο μεταξύ και σε κάποια ανάγκη "να δώσω, μάλλον, παρά να πάρω μαθήματα" και μπαίνοντας με αξιώσεις σε μια αθλητική περιπέτεια δεν άργησα να παρατήσω για τα καλά τις σπουδες μου.

Ίσως μού πείτε: δεν έκανες καλά κτλ κτλ. Να σας πω: το σκέφτομαι κι αυτό κάπου- κάπου αλλά, για να πούμε την αλήθεια, έτσι όπως ήταν τα πράγματα δεν γινόταν ή, αν το προτιμάτε, δεν μπορούσα να συνεχίσω. Κάποιο ισχυρίζονταν κατά καιρούς (και ίσως το ισχυρίζονται ακόμα) πως εγώ παράτησα το Πανεπιστήμιο γιατί είχα αρρωστήσει (ψυχο- διανοητικά, εννοείται). Με γιά τους με χαρά τους. Άλλοι πάλι -οι οποίοι θέλουν να απορρίπτουν την πρώτη εκδοχή- ισχυρίζονται πως τα παράτησα γιατί δεν μπορούσα να ανταπεξέλθω οικονομικά στα έξοδα των σπουδών. Για μένα πάντως, το λέω, είναι και το ένα επιχείρημα και το άλλο εξίσου αναληθές. Οι πραγματικοί λόγοι έγκεινται πιο πολύ σ' ένα, ας πούμε, «έτσι».

Εν πάση περιπτώσει, για να συνεχίσω: αφού ξόδεψα ενάμισυ-δύο χρόνια εκείνης τής περιόδου ψάχνοντας για το "μέτρο" πάνω στον στίβο -αλλά και για τα ρεκόρ- τα παράτησα κι αυτά κάπιο καιρό χωρίς να δώσω καθόλου αποδείξεις για το επιχείρημα μου. Κατάφερα όμως να μαζέψω κάποιες σημειώσεις και κάποιους απολογισμούς που θα ήταν χρήσιμοι όταν θα αποφάσιζα για την συνέχεια τής πράξης.

Χωρίς πολλά λόγια άφηνα οριστικά την "μητέρα πατρίδα" για να καταλήξω στην, φημισμένη πια, Μακούντα. Για το σόι μου όλο -αλλά και για όλο σχεδόν τον κόσμο εδώ- εγώ ήμουν τότε ένας ξοφλημένος, ένα ντρόπιασμα και ένα περίγελο. Συνήθισα όμως να κάνω πίσω και, εκτός από κάποιες εκρήξεις οργής και κάποιες "απονομές δικαιοσύνης" που μου επέβαλαν σαν ανάγκη οι άνθρωποι και εκτός, επίσης, από κάποιες σημειώσεις δεν υπήρξε συνέχεια σε κείνα τα δράματα. Εγώ επέμεινα πάντως πεισματικά στις ελεύθερες, πλέον, σπουδές μου. Ακόμα και στον Αγιο Νεόφυτο όπου πήγα στην συνέχεια για τρεις μήνες προκειμένου να αποφύγω το ενδεχόμενο ενός ... φονικού, έτσι τόπαιξα: ελεύθερες σπουδές και σημειώσεις. Όσπου αποφάσισα κάπου εκεί στο τέλος εκείνων των τριών μηνών να κάνω τις σημειώσεις μου ...βιβλίο. Πάντως είναι αλήθεια πως ακόμα και εκεί στο μοναστήρι κακοπέρασα με τους ανθρώπους. Οι σελίδες εκείνου του πρώτου βιβλίου μου λένε αρκετά γι' αυτό. Αλλά σας είπα: με μένα ίσχυσε απόλυτα, και ισχύει ακόμα, αυτό: οι πρωτοπόροι έχουν εναντίον τους την έχθρα κάθε υπαρκτού.

Αλλά, όπως και νάναι, κάπου εκεί έφυγα για την Λευκωσία, έναν γνωστό λίγο πολύ για

---

15 Κέντρο Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων.

μένα χώρο αφού εκεί φοιτούσα σαν γυμνασιόπαιδο. Βολεύτηκα μαζί με δύο αδελφούς μου, τον Τάκη και τον Νίκο, σ' ένα διαμέρισμα κάπου μεταξύ Έγκωμης και Αγίου Δομετίου, δούλεψα στην αρχή για τρεις βδομάδες σ' ένα εργοστάσιο παπουτσιών παίρνοντας "άριστα" αλλά τα βαρέθηκα και κει και πέρασα πλέον για τα καλά στο βιβλίο.

Σύντομα γινόταν κι εδώ ξεκάθαρο πως έπρεπε να τα κάνω πάλι όλα μόνος. Να γράψω, να κτυπήσω στην γραφομηχανή, να ξανακτυπήσω, να τρέξω, να κάνω και να φτιάσω. Ήταν τότε Ιούλης-Αύγουστος του 1981. Όλα κι όλα τα λεφτά μου ήταν 60 λίρες. Έκανα μ' αυτά 50 βιβλία σε φωτοτυπίες. Μου κόστιζε 22 σελίνια η φωτοτυπία και γω το πουλούσα δύο λίρες.

Έτσι που λέτε άρχισε εκείνη η ιστορία. Εκείνο το πρώτο βιβλίο έφερε ένα σχόλιο, ένα θαυμάσιο, θέλω να πω, σχόλιο, από τον Μάριο Δημητρίου, συντάκτη τότε στην εφημερίδα "Σημερινή". Μετά απ' αυτό πήρα λίγα λεφτά από κάποια αδέρφια μου στην Νότιο Αφρική (βλέπετε χρωστάω κι εγώ την έκδοση μου στο αίμα των ...μαύρων) και πήγα στο τυπογραφείο για 1000 βιβλία. Κάπου εδώ είχε γράψει ο Μάριος εκείνο το "αριστούργημα του δολιότητος", ένα δεύτερο σχόλιο πάνω στο βιβλίο με καλά, πρέπει να πω, αλλά και με κακά στοιχεία, ένα, γενικώς, σχόλιο "μαύρο κι ανάφεντο" που δεν βοήθησε καθόλου στην διάθεση του βιβλίου. Μετά απ' αυτό: τίποτα, σιγή, θάνατος. Λες κι είχα θαφτεί εδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια. Από εκείνα τα χίλια βιβλία θα έχω ακόμα καμιά 400αριά. Από τα 600 τόσα που διέθεσα θα πούλησα τα 200 και θα χάρισα τα 400. Είπαμε: χαλάλι. Μακάρι να κολλήσει κάτι και... χαλάλι.

Αυτή είναι λίγο πολύ η ιστορία εκείνου τού πρώτου τόμου τού "Αγώνα μου", γιατί αυτό τον τίτλο έδωσα στο βιβλίο μου. Έχω γράψει και δαχτυλογραφήσει στο μεταξύ άλλους ενιά-δέκα τόμους εδώ και έξι-εφτά χρόνια αλλά βλέπω νάναι τέτιο το ενδιαφέρον τού κόσμου για βιβλία που ούτε καν σκέφτομαι να εκδώσω σε τυπογραφείο κανέναν άλλο τόμο. Περιορίστηκα μόνο σε καμιά δεκαριά ή εικοσαριά (ενώ έχω και τόμους όπου κρατάω μόνο δύο ή τρία-ή ίσως και ένα) αντίτυπα για την περίπτωση που θα ψοφήσω και γω και ίσως αποφασίσει κάποιος να ...ανακαλύψει τα βιβλία μου και μένα. Κι ακριβώς λοιπόν επειδή δύσκολα θα έβρισκε άκρη με τα χειρόγραφα μου, είπα να τον ευκολύνω κτυπόντας τα στην γραφομηχανή.

Στο μεταξύ πέρασαν κάποια χρόνια από τότε όπου δεν έγραψα σχεδόν λέξη. Εκτός από μερικές (ξηρές κατά το πλείστον) σημειώσεις πάνω στην σπουδή τού σώματος (και της πολιτείας) μου, για ολόκληρα χρόνια δεν είχα-πλην δύο εξαιρέσεων- γράψει λέξη. Ωσπου έφυγαν οι ... Δημοτικές εκλογές και βρέθηκαν εν όψει οι Προεδρικές. Τότε ήταν που ήρθε ο καιρός για να βγουν στην φόρα όλα όσα είχα συσσωρεύσει τόσα χρόνια μέσα μου. Η μια επιστολή έφερε την άλλη, το ένα κείμενο έφερε το άλλο και η μια ...ομιλία την άλλη. Κι ως γεγονός τα χρωστούσα αυτά στον κόσμο εδώ και χρόνια και νά που επιτέλους -με αυτή ή την άλλη αφορμή- τα έχει.

Και το πως διψάει αυτός ο κόσμος για τα κείμενα μου είναι γνωστό αλλά ούτε σκέψη από κανέναν για να εκδοθούν και να διατεθούν προς πώλησιν. Και πού λόγος για μετάφραση!

Αν τους τα δώσεις θα τα πάρουν αλλά ούτε ένα σεντ δεν δίνουν γι' αυτά. Γνωστό αυτό. Και ενώ έκανα στην αρχή (αμέσως μετά το τέλος των εκλογών) την σκέψη να γίνουν όλα εκείνα τα κείμενα ένα βιβλίο, όμως την εγκατέλειψα πολύ γρήγορα. Στο κάτω-κάτω από χρήμα είμαι στο μηδέν, ενώ κάποιος άνθρωπος που έκανε κάποια νύξη γι' αυτό κόλλησε κι αυτός στην νύξη.

Στο μεταξύ έχω γράψει και κάποια άλλα κείμενα που απευθύνονται σε μη Κυπρίους και έτσι -αναγκαστικά πλέον- πέρασα και στις ...μεταφράσεις. Καλές ή κακές δεν ξέρω αλλά ας περάσουν μ' αυτές οι δέκτες των μηνυμάτων μου αφού δεν μπορεί να γίνει κι αλλιώς.

Έτσι παίχτηκε και έτσι παίζεται λίγο πολύ η ιστορία τού συγγραφικού μου Αγώνα: κάτω από την αδιαφορία και την απάθεια των πάντων. Στο μεταξύ πέρασα-ωω τού θαύματος! - και στην Αρχιτεκτονική. Το σχέδιο τής Ουτοπίας μου είναι ήδη γεγονός, ενώ στην Οικοδομική είμαι μπασμένος από καιρό.

Αντρο μου και ορμητήριο μου όλ' αυτά τα δώδεκα χρόνια -μετά την ενιάμηνη παραμονή μου στην Λευκωσία- η Μακούντα, ένα Τουρκοκυπριακό χωριό 30-40 κατοικιών. Γιατί, ως γεγονός, τον Δεκέμβρη τού 1981 ήμουν εδώ στο πατρικό μου σπίτι. Παιδεύτηκα εδώ και με τα πρόβατα και με τον γέρο μου. Κάπου τόν Μάη τού '82 γνώρισα την Αντρούλα

Χαραλάμπους, τώρα αιτήτρια και τελειόφοιτη τότε τού Λυκείου. Οι σχέσεις μας κινήθηκαν γρήγορα. Τον Ιούνιο δίναμε "λόγο" και τον Αύγουστο χωρίζαμε. Εγώ έμενα εδώ και εκείνη πήγαινε στην Γαλλία. Τον Δεκέμβρη γύρισε πίσω. Περάσαμε λίγο μαζί, μαλλώναμε, τα ξαναφτιάχναμε, ξαναμαλλώναμε και τα ξαναφτιάχναμε ώσπου τον Σεπτέμβρη τού 1983 ...παντρευτήκαμε.

Αλλά: πάμε στο τρίτο γεγονός: από τον πιο πάνω γάμο τους, η αιτήτρια και ο καθ' ού η αίτηση απέκτησαν τρία παιδιά, ήτοι: τον Ορφέα Κ. Κυριάκου....

Α, τον Ορφέα! Αποφάσισα που λέτε εγώ για το όνομα του και εκείνη για την ...νουνά του. Την ξέρετε εκείνη την ιστορία με τον Ορφέα, εκείνο τον ωραίο ημίθεο που πήγε στον Άδη για να παρακαλέσει τον άρχοντα τού Κάτω Κόσμου να του δώσει πίσω την αγαπημένη του, την Ευρυδίκη. Θυμάστε τον όρο τού Πλούτωνα: να μην γυρίσει πίσω να την κοιτάξει μέχρι ν' ανεβεί στον απάνω κόσμο. Μα εκείνος δεν άντεξε και γύρισε και την κοίταξε κι έτσι έχασε για πάντα την Ευρυδίκη. Και γέμισε θρήνους και πονεμένα τραγούδια τούς ουρανούς για ένα κοίταγμα, για μια ματιά.

Αυτή η ιστορία λοιπόν -αλλά και η δική μας- έδωσε το όνομα στον Ορφέα. Κι ως γεγονός: έβλεπα τον υιό μου έτσι σαν κάποια ηρωίδα σε ένα έργο τού Γκαίτε: "σαν έναν μικρό θεό που μεγάλωνε ανάμεσα στα χέρια μας". Η αγάπη και των δυο μας γι' αυτό το πρώτο μας παιδί ήταν μοναδική. Αλλά όπως η αγάπη για το ίδιο, ας πούμε, πράγμα μπορεί να δέσει δύο ανθρώπους, όμως μπορεί πολύ καλά και να τους χωρίσει. Η κυρία στο μεταξύ είχε προλάβει να φανατιστεί με τις ιδέες και τα βιβλία τού Σάββα Σαββίδη περί "φυσικής υγιεινής".

Εμβόλια δεν βάλαμε στο παιδί, παρόλη την πίεση που άσκησαν κάποιοι άνθρωποι γι' αυτό. Έτσι το θέλαμε κι οι δύο. Τους πρώτους μήνες όπου το παιδί αρκείτο με το μητρικό γάλα (γιατί είχαμε κι απ' αυτό λίγο) περνούσαμε. Εκείνη πάντως ήταν με την ιδέα πως από την στιγμή που έκανε αυτό που έκανε με το παιδί της, εκείνο δεν θα αρρωστούσε ποτέ. Με το πρώτο κρυολόγημα του (τίποτα το σοβαρό δηλαδή, απλά λίγες μυξούλες) εκείνη χύμηξε να με φάει: μού αρώστησες το παιδί μου, κτλ κτλ. -Θεέ και κύριε. Τόσο σίγουρη είσαι δηλαδή πως είμαι γω εκείνος που το αρώστησε; Και τι έγινε στο κάτω-κάτω; Αρώστησε; Θα του περάσει. Τι περίμενες; Να μην σου αρρωστήσει ποτέ;

Ένα άλλο πρόβλημα ξεκινούσε από το σύγκαμμα τού μωρού. Εκείνη βασιζόταν στις κρέμες και στα πούδρα. Παρακολουθούσα την κατάσταση. Εγώ βέβαια ήξερα απ' αυτά: όταν είχα μια πληγή στο χέρι και ερχόταν σε επαφή με το κατούρημα τού προβάτου κατά το άρμεγμα, πονούσα.

Κι όταν λοιπόν είχε το παιδί πληγές και έφτανε το κατούρημα του ως εκεί ήταν επόμενο να πονάει και να κλαίει. Ένα διάστημα την είχα αφήσει να τραβήξει το σκοινί για να δω ως πού θα το έπαιρνε. Και μια ....καλή μέρα βλέπω το παιδί με τέτοιες πληγές λες και το είχαν φάει τα ποντίκια. Ω, την πρόταση και την εισήγηση μου τής την είχα πει και ξαναπεί κάμποσες φορές. Δεν το παίρνεις έτσι; Σου το λέω κι αλλιώς: το και το. Δεν σου λέω να μην βάλεις κρέμα και πούδρα. Όχι, να βάλεις, αλλά κοιτάξε κι αυτό: όταν έχει λιακάδα βρες ένα μέρος όπου μπαίνει ο ήλιος στο σπίτι (από την πόρτα ή το παραθύρι) και κράτα τό ερεθισμένο μέρος τού μωρού στον ήλιο για δέκα-δεκαπέντε λεπτά.

Μωρέ ας τολμούσε, η ...παλαβή, να μην ακούσει. Καλός καλός, εντάξει, αλλά και τσάρος όταν χρειάζεται.

Που λέτε: όταν μεγάλωνε το παιδί και άρχισε να μην χορταίνει με το μητρικό γάλα (είπαμε είχαμε λίγο, αλλά μόνο λίγο)... χρειάστηκε να σκοτωθούμε και πάλι για να αποφασίσει να δώσει στο παιδί ξένο γάλα. Και δόξα τω Θεώ! Είχαμε πρόβιο γάλα ένα σωρό. Το προτιμούσε άβραστο, σύμφωνα με την θεωρία τού Σάββα Σαββίδη... της; Άβραστο μωρέ, Στο κάτω κάτω δεν ήταν λιγότερο δική μου θεωρία. Εγώ έπινα το γάλα άβραστο (αλλά και βρασμένο) χρόνια και χρόνια πριν γνωρίσω την κυρά και πριν ακούσω οτιδήποτε για τον Σάββα Σαββίδη. Ούτως ή άλλως εγώ θεωρούσα από τότε τον εαυτό μου έναν άσσο τής φυσικής υγιεινής.

Μια μέρα, σαν πολλές άλλες όπου μάζευα ελιές-θάταν Οκτώβρης-Νιόμβρης- της λέω ένα πρωί: σφάξε ένα κοτόπουλο και βράσε το με λίγα μακαρόνια. Στις έντεκα αφήνω τις ελιές και περνώ από το σπίτι για να δω τι γίνεται με εκείνο το κοτόπουλο που ...παραγγείλαμε. Τίποτα: την βρίσκω στο βυζί. Το και το, της λέω: θα έρθω στο σπίτι στην μία και θέλω να

είναι έτοιμο το φαΐ.

Έρχεται η μία και πάω στο σπίτι να φάω. Πλησιάζω και όλο πλησιάζω το σπίτι αλλά ούτε κοτόπουλο μυρίζει, ούτε μακαρόνια. Φτάνω και αντικρύζω ένα κοτόπουλο στην αυλή, σφαγμένο μεν αλλά ακαθάριστο. Μπαίνω στο σπίτι και τι βλέπω; Και πάλι απλωμένη στο βυζί.

Της λέω: το φαΐ, πού είναι το διαολεμένο το φαΐ; -Μα, θα αφήσω το μωρό να πεινά και να κλαίει για να σου ετοιμάσω εσένα φαΐ; Το μωρό θέλει να βυζαίνει δύο ώρες για να χορτάσει. -Δώσε ξένο γάλα στο παιδί αν θέλεις να χορτάσει ποτέ. Το γάλα σου ως εδώ το χόρταινε, Τώρα θέλει κι άλλο κι εσύ δεν μπορείς να του το δώσεις έστω κι αν είσαι δέκα και είκοσι ώρες στο βυζί. -Όχι, δεν πρόκειται να δώσω ποτέ στο παιδί μου ξένο γάλα.

Η καημένη άκουσε κάποια ιστορία για κάπιαν -καλή της ώρα- που βύζαινε για διο χρόνια το παιδί της και εκείνη νόμιζε πως θάριχνε το ... ρεκόρ βασισμένη στις ωμο- φαγίες, τις χορτοφαγίες και τις φρουτοθεραπείες.

Κι ασφαλώς εκείνη την ημέρα με το σούπα-μούπες έπεσε το ξύλο, όλο το χωριό άκουσε τις στριγγλιές της, ο μουχτάρης κάλεσε την αστυνομία και σύντομα γίναμε ... χωριό. Κουτσά στραβά βγάλαμε το απόγευμα. Το σούρουπο μάς είχε ρθει και ένα πλυντήριο (το ακριβότερο τής αγοράς) που είχα παραγγείλει για κείνην. Όταν βράδιασε κάτι της είπα: κάνε αυτό και κείνο αλλιώς θα σε ...συγυρίσω. Κάπου εδώ πετάχτηκα ως παρακάτω στο σπίτι τής αδελφής μου κι όταν γύρισα σε μια ώρα είχε εξαφανισθεί. Εμφανίστηκε λίγο αργότερα με τον μπαμπά της -ω τι καθίκι κι εκείνο!- για να πάρουν τον Ορφέα. Εγώ τού έλεα τού μπαμπά της: μην την πάρεις. Έλα όμως που εκείνος γοητευόταν να το παίζει σωτήρας! -Πιός μου εγγυάται ότι δεν θα την σκοτώσεις απόψε;

Εγώ του έλεα και του ξανάλεα: μην την πάρεις. Όμως εκείνος την πήρε, και την ξαναπήρε και άλλοτε φυσικά. Ω, κι ασφαλώς του το χρωστώ.

Έτσι λοιπόν πήγε στον μπαμπά της. Θα ήταν εκεί ενα μήνα όταν πήγα εγώ μια μέρα να δω τον Ορφέα και να της ζητήσω να έρθει στο σπίτι μας. Εκείνη δεν είχε αντίρρηση, αλλά ήθελε να έχει πρώτα μια υπογραφή μου στο βιβλίο τού Σάββα Σαββίδη. Τάχα πως θα την άφηνα να φροντίζει το παιδί σύμφωνα με τις θεωρίες εκείνου και όχι σύμφωνα με τις δικές μου. Εγώ της έβαλα φυσικά την υπογραφή -δεν μου στοίχιζε και τίποτα- χωρίς να έχω καμιά πρόθεση να παραδώσω την ανατροφή τού παιδιού μου στις ιδέες τού Σάββα Σαββίδη.

Το αξίωμα μου άλλωστε ήταν σαφές: εκεί όπου συμφωνεί ο Σαββίδης -αλλά και ο καθένας- με τις δικές μου θεωρίες είναι καλός, και κει που δεν συμφωνεί τον στέλλω στον διάολο. Αφού στο κάτω κάτω αυτή την ιδέα είχα και τότε και τώρα: για την φυσική υγιινή και για την φυσιοθεραπεία ένας μονάχα μπορεί να μιλάει, κι αυτός είμαι γω.

Την πρόθεση μου άλλωστε "να επιβάλω την φυσιοθεραπεία στην ανάγκη δια πυρός και δια σιδήρου" την διέδίδα και τότε όπως και τώρα. Ναι, αλλ' όμως τότε και μόνον τότε θα το έκανα αυτό: αφού θα την απάλλασσα πρώτα από τις πλάνες της.

Εν πάση περιπτώσει ήρθε στο σπίτι. Περάσαμε όπως κι αν περάσαμε άλλους λίγους μήνες χωρίς φασαρίες. Στο μεταξύ αφήσαμε το πατρικό μου σπίτι και πιάσαμε- πραξικοπηματικά- ένα άλλο-τούρκικο κι αυτό. Έτσι κι έτσι μεγάλωνε ο Ορφέας και πρόβαλε τότε η ανάγκη να ποικίλει κάπως την διατροφή του. Εκείνη, από την πλευρά της, ήταν ικανή να του προσφέρει τέσσερις φορές την ημέρα καρπούζι. Ακούτε;

Φυσικά τα έβλεπα αυτά και προσπαθούσα όσο μπορούσα να προσφέρω κι εγώ κάτι άλλο στο παιδί ώστε να υπάρχει κάποια ισορροπία στο διαιτολόγιο του. Μια μέρα όμως που ... ετόλμησα να του δώσω λίγο κοτόπουλο έγινε και πάλι, που λέτε, το "σώσε". Έγινε έξαλλη, λύσσαξε και βγήκε στον δρόμο και φώναζε: με πιά δικαίωμα ανακατώνεσαι εσύ στην διατροφή τού παιδιού μου; Ο Ορφέας, συνέχιζε, είναι δικό μου δημιούργημα, εγώ τον κρατούσα εννιά μήνες στην κοιλιά μου ενώ εσύ όλο κι όλο που έκανες το κέφι σου. Κατάλαβες; Δεν σου δίνω κανένα δικαίωμα και κανένα λόγο στην ανατροφή τού παιδιού μου.

Ακούτε; Και μην νομίσετε λοιπόν πως εγώ τα επινοώ όλ' αυτά. Είναι η αλήθεια και, πιστέψτε με, είναι λίγη. Κάπου εκεί είχε ρθει και η "μάμμου" (ερχόταν και την έβλεπε γιατί ήταν στο μεταξύ έγκυος στον Έκτορα) και της τάπε και κείνης χωρίς κανένα ενδιασμό. Εκείνη τής απάντησε: όχι Αντρούλλα, τα παιδιά είναι και των διο σας και έχετε και οι διο λόγο.

Ακούτε; Ήταν μάλιστα τότε μια περίοδος όπου είχα παρατήσει τελείως τις γεωργο-κτηνοτροφικές μου ενασχολήσεις για να συγκεντρώσω ξανά τις προσπάθειες μου στον χώρο του στίβου, ναι, μόνο που, να λέγεται κι' αυτό, για άλλη μια φορά τα είχα κάνει ...σαλάτα.

Η εγκατάλειψη όμως από μέρους μου -χωρίς αυτό να σημαίνει πως προέκυψε κιόλας κανένα οικονομικό αδιέξοδο- των παραγωγικών ... επιχειρήσεων τής έδινε πλεονεκτήματα και θάρρος και έφτασε ως το σημείο να με διώχνει κιόλας από το σπίτι μου (εγώ ήμουν ο "πρόσφυγας" και έτσι το σπίτι ήταν στο όνομα μου). Αλλά, εντάξει: αν θέλω εγώ να φύγω ως φύγω. Δεν το νομίζετε; Ας πάω στον διάολο, αλλά με πιό, νομίζει, δικαίωμα, μπορεί εκείνη να με διώχνει; Το σκεφτήκατε ρε άνθρωποι αυτό;

Κι ασφαλώς εγώ τότε, από την στιγμή που δεν αποφάσιζα να πάω στον διάολο και από την στιγμή που έμενα, τότε έπρεπε να επιβάλω την τάξη μου. Το ξύλο έπεσε στα γρήγορα αλλά ούτε και τότε την έδωξα. Έφυγε κι αυτή την φορά μόνη της. Στην Πόλη προσπάθησαν κάποιο δικό της -μια αδελφή της που είχε έρθει από την Γαλλία και ο άντρας της- να την μεταπείσουν. Προς στιγμής τα κατάφεραν αλλά έφυγε την ίδια μέρα για δεύτερη φορά.

Θα έμεινε και πάλι στον μπαμπά της κανένα μήνα ώσπου, με δική μου και πάλι πρωτοβουλία, ξανάρθε. Ήξερε άλλωστε πόση αδυναμία είχα στο παιδί και πάνω σ' αυτήν ακριβώς την αδυναμία βασιζόταν για να αυξήσει τα πλεονεκτήματα της.

Εν πάση περιπτώσει: τον Ιούλη του '86 ήρθε ο Έκτορας. Οκτώ μήνες όμως μετά την γέννηση του έμεινε ξανά έγκυος. Κι ως γεγονός η νέα εγκυμοσύνη δεν ήταν προγραμματισμένη και είχε τον φόβο ότι θα έβγαине ...κόρη. Εκείνη εκτιμούσε πως μια κόρη θα συγκεντρωνε όλη την προσοχή και το ενδιαφέρον μου. Τόση ... αγάπη με είχε. Ήθελε λοιπόν η κυρά, σώνει και καλά, να την κάνει αποβολή. Της τόκανα "κουκιά καθαρισμένα": αν επιχειρήσεις να κάνεις αποβολή θα σε κάνω άχρηστη. Εντάξει, δεν την προγραμματίσαμε, αλλά αφού ήρθε που ήρθε είναι καλώςδεκτη. Το σπίτι μας την χωράει και κείνην.

Τον Δεκέμβρη λοιπόν ήρθε η κορούλα μας στον κόσμο και αποφασίσαμε -εγώ βασικά- να της δώσουμε το όνομα τής ... πεθεράς. Μπα! Μην νομίζετε πως απέβλεπα σε ...ανταλλάγματα. Το έβλεπα απλώς σαν πράξη δικαιοσύνης. Αφού αποφασίσαμε έτσι κι αλλιώς να δώσουμε ένα ...μητρικό όνομα προτίμησα το όνομα τής πεθεράς μου αφού δεν είχε καμιά εγγονούλα με το όνομα της ενώ, από την άλλη, η μάνα μου είχε αρκετές με το δικό της. Έτσι λοιπόν ήρθε η **Ισμήνη**. "Μια μέρα που την αγαπώ" ...

Την ρώτησα τι ήθελε σαν ...αντίδωρο για την Ισμήνη και εκείνη μού ζήτησε να της στρώσω ένα δωμάτιο με χαλί. Αφού λοιπόν έτσι κι αλλιώς το σπίτι ήταν κρυο κι αφού έτσι, πάλι, κι αλλιώς, απορρίπταμε τις τεχνητές θερμάνσεις, ένα χαλί λοιπόν ήταν ευχής έργον. Τι έκανα εγώ; Ούτε λίγο ούτε πολύ τής έστρωσα όλο το σπίτι με χαλί. Δεν με ένιαζε καν ένα αυτοκίνητο τής προκοπής αλλά αφού θέλει χαλί και μπορεί να το έχει θα το έχει.

Πιά η αντίδρασή της; Ούτε λίγο ούτε πολύ: σκοτωθήκαμε και πάλι. Γιατί να βάλω σ' όλο το σπίτι χαλί; Και γιατί και γιατί; Αα, σκοτωθήκαμε και όταν της έβαλα και κουρτινόξυλα. Καταλαβαίνετε; Στο μεταξύ έχουν να μπουν ακόμα οι κουρτίνες...

Κι ακόμα κάτι: όταν είχε πια μεγαλώσει λίγο η Ισμήνη εγώ της πρότεινα να κάνουμε άλλο ένα παιδί. Μπορούσαμε έτσι από την μια να περάσουμε στους πολύτεκνους και να έχουμε κάποια ωφέληματα από το κράτος ενώ, από την άλλη, ήθελα να κάνουμε ακόμα ένα παιδί για να του δώσουμε το όνομα ενός από τα αδέρφια μου (του δεύτερου) το οποίο είχε πεθάνει σε ηλικία δύο χρονών. Το λέγαν Γαβριήλ.

Αυτή ούτε να το σκεφτεί. Γέμισε το σπίτι με προφυλακτικά (αφού έτσι κι αλλιώς η κωλάρα της ήταν, από καιρό ήδη, μια απρόσβατη περιοχή για το ...κανόνι μας) αλλά επειδή αυτά αποδείχτηκαν όχι και τόσο αποτελεσματικά αποφάσισε να βάλει δακτύλιο. Θα επανέλθω όμως σ' αυτό, νομίζω, αργότερα. Έτσι λοιπόν κλείνει και το τρίτο γεγονός.

Ας πάρουμε τώρα και το τέταρτο: κατά ή περί τον Δεκέμβριο του 1990 ο καθ' ού η αίτηση αφού εκακοποίησε βάνουσα την αιτήτρια την εξεδίωξε από το συζυγικό σπίτι και έκτοτε κατοικά και διαμένει μαζί με τα ως άνω ανήλικα παιδιά της στην Πόλη τής Χρυσοχούς.

Αυτή ήταν η τελευταία μας ...περίπτωση, αλλά όχι και η έσχατη. Ακούστε λοιπόν την δική μου άποψη. Που λέτε: εκείνη την περίοδο ήταν ο μεγάλος Σαντάμ Χουσεϊν στο προσκήνιο και εγώ ξενοδούλευα τότε για είκοσι λίρες την ημέρα και έκανα κι από πάνω κι έξτρα δουλιές. Είχα ως γεγονός κάποια μικροχρέη και ήθελα να καθαρίσω μ' αυτά μια ώρα αρχύτερα. Λίγα

πρόβατα τα είχα ακόμα ενώ είχα αρχίσει στο μεταξύ να δίνω σάρκα στις οικοδομικές (πλίνθινες βασικά) φιλοδοξίες μου. Ήμουν πολύ στριμωγμένος εκείνο τον καιρό, πολύ κουρασμένος. Ξυπνούσα το πρωί και ένιωθα τα χέρια μου ξερά και μουδιασμένα. Στο μεταξύ είχαμε πιάσει από τον Μάρτη ένα μελίσι. Είχαμε δα και οι δύο την επιθυμία να κάνουμε μερικά μελίσι και νάχουμε το δικό μας μέλι. Βέβαια η οικονομική μας κατάσταση δεν μας είχε εμποδίσει ως τότε να αγοράζουμε το μέλι ή την μαύρη ...ζάχαρη (την άσπρη δεν την καταδεχόμασταν) που χρειαζόμασταν. Αλλά, παρό- λαυτά, εκείνη ήθελε σώνει και καλά μέλι από το δικό της μελίσι. Εγώ της έλεα: γιατί να διακινδυνεύσουμε τώρα να τρυγήσουμε το μελίσι και δεν το αφήνουμε να δυναμώσει και να μας τα κάνει τού χρόνου τέσσερα και πέντε, και τότε το τρυγούσαμε; Αλλωστε δεν είναι σωστό να τρυγήσουμε ένα μελίσι που πριν πέντε μήνες ήταν ένα "πουλλί". Εκείνη το βιολί της: θέλει μέλι από το μελίσι της.

Αλλά, για να μην τα πολυλέμε: της τρυγήσαμε και το μελίσι. Βρήκαμε στην Αργάκα έναν μελιτοεξαγωγέα και βγάλαμε και το μέλι μας. Όμως προτού περάσει πολύς καιρός το μελίσι έγινε καπνός. Τότε ρίχτηκε να με φάει. Έριξε και μια ματιά σ' ένα βιβλίο μελισσοκομίας και έκανε αμέσως την ...διάγνωση. Φταίει ο μελιτοεξαγωγέας. Το μελίσι μολύνθηκε από κει.

Τι ήθελε δηλαδή; Για ένα μελίσι που είχαμε (περαστικό, βλέπετε, κι αυτό) να της έχω και μελιτοεξαγωγέα; Α, μακάρι να μπορούσα, και εγώ θα της είχα ό,τι ήθελε, αρκεί να ήταν καλή. Βλέπετε εκείνη είναι σίγουρη: φταίει αυτό. Αρα φταίω εγώ για την εξαφάνιση τού μελισσιού αφού στο κάτω κάτω εγώ ήμουν εκείνος που είχε δανειστεί τον μελιτοεξαγωγέα. Είναι πάντως γεγονός πως εγώ δεν ξέρω ακόμα αν έφταιγε αυτό ή εκείνο γι' αυτό. Μια μέρα μόνο ρώτησα κάποιον έμπειρο σ' αυτά και η απάντηση του ήταν αυτή: όχι καλέ.

Αλλά, έστω καλέ: ας πούμε ακόμα πως φταίει εκατό τοις εκατόν ο μελιτοεξαγωγέας. Θάπρεπε άραγε να ρίξει το φταίξιμο σε μένα; Αφού τόξερε έτσι κι αλλιώς πως δεν μπορούσα να βγάλω αλλιώς το μέλι παρά δανειζόμενος έναν.

Λοιπόν, για την συνέχεια: αφού το μελίσι είχε πια φύγει δεν μας έμεναν παρά οι ...πίττες και όσο μέλι είχε απομείνει σ,αυτες. Όμως η μόνη λύση για να πάρουμε το μέλι-αφού ο μελιτοεξαγωγέας δεν υπήρχε- ήταν να στύψουμε τις πίττες. Έκανε όμως λίγο κρύο και δύσκολα χώριζε το μέλι από το κερί. -"Βάλτο, της λέω, λίγο στην φωτιά". Μάλιστα την πίεσα και λίγο για να το κάνει, η ατμόσφαιρα ήταν τεταμένη. Είχε βγάλει για τα καλά έξω την γλώσσα της και κάπου εδώ άφησα το σπίτι-ήταν εννιά περίπου το βράδυ - και πήγα περπατητός ως την Αργάκα για να δω κάποια παιδιά. Δεν τους πέτυχα στο σπίτι και έτσι ως τις δέκα είχα γυρίσει πίσω. Ω, και μόλις μπήκα μέσα ήθελε να με φάει. Σύντομα καθόμουν στην καρέκλα και έπαιζα μ' ένα από τα παιδιά, μάλλον με τον Έκτορα. Για μια ώρα μού μουρμούρουσε πως της χάλασα την τεφάλ¹⁶ της, πως είχε κολλήσει το κερί πάνω και πως της πήρε μια ώρα για να την καθαρίσει, όμως δεν καθάριζε.

Έτσι κόντευε το μεσονύχτι ώσπου λέω εγώ με τον εαυτό μου: άλλη μια κουβέντα να πει και θα σηκωστώ πάνω και θα την κάνω άχρηστη". Έτσι κι έγινε: αφήνω το παιδί στην κάμαρα του, την κλειδώνω στο μεγάλο δωμάτιο και την πλακώνω στο ξύλο. Τα χέρια μου δεν τα άγγιξα πάνω της (παραήταν ξερά από τα χαμαλίκια (δικά μου και ξένα) και, στο κάτω κάτω, δεν ήθελα να δέρνω και να πονάω εγώ αντί για κείνην). Την ...συγύρισα απλά και σκέτα με τα ...πόδια. Στο κεφάλι πάντως δεν την χτύπησα, ούτε καν σε επικίνδυνα σημεία ανκαι, να λέγεται, χτύπησε μετά από κάποιο χτύπημα μου σε μια καρέκλα και μάτωσε το κούτελο της. Οι στριγγλιές της ήταν ήδη γεγονός, τα παιδιά ξύπνησαν όλα και έγινε πανδαιμόνιο.

Θα μου πείτε τώρα: χτυπούσες την γυναίκα σου; - Παλιά ιστορία. - Και την χτυπούσες ενώ ήταν τα παιδιά στο σπίτι;- Τι να σας πω; Αν αποφάσιζα εγώ ότι έπρεπε να την δείρω (ή μάλλον: να τις φάει) πού θάπρεπε άραγε να την πάρω; Πάνω στα βουνά; Λίγο δύσκολο δεν σας φαίνεται; Εγώ ξέρω πως η δικαιοσύνη πρέπει να είναι αποτελεσματική και, το κυριότερον, να απαντά γρήγορα. Και έτσι όπως τα παιδιά είναι πανταχού παρόντα, πότε επιτέλους θα έβραζα εγώ τάξη στο σπίτι μου; Όταν η γυναίκα γίνεται υστερική και όταν το τσιγάρο και το αλκοόλ απαγορεύονται και όταν τα χαπάκια είναι απορριπτέα (παλιά ιστορία

---

16. Το γνωστό σας είδος μαγειρικών σκευών. Σημειώστε επίσης εδώ πως την άλλη μέρα έβαλα λίγο νερό στην τεφάλ, την έβαλα λίγο στην φωτιά, ανακίνησα το νερό και το έχυσα. Αυτό ήταν. Η τεφάλ είχε καθαρίσει.

κι αυτή: είδα και έπαθα να την γλυτώσω απ' αυτά, τα χάπια εννοώ) και όταν δεν αποφασίζει για άσκηση, τότε η μόνη φυσική επιλογή για μια γυναίκα είναι ...άνδρες το ...ξύλο.

Δεν ξέρω αν λυπάμαι ή όχι που βρίσκομαι σε αντίθεση με τον νόμο, αλλά ας πούμε επιτέλους πως μπορεί κάποιος εδώ να έχει λάθος. Εγώ σας είπα: έχω και εκδηλώνω τα καλύτερα, τα γονιμότερα και τρυφερότερα αισθήματα για την γυναίκα και για τα παιδιά (μου ή όχι). Εάν όμως κρίνω πως πρέπει να πάρει ήττες-όπιος και νάναι αυτός που έχει να κάνει μαζί μου, είτε παιδιά είναι αυτά, είτε σύζυγος ή ή -θα τις πάρει. Εγώ κύριοι βγήκα από την σχολή τής σκληραγωγίας (αλλά και της οικονομίας) και όλα όσα λένε οι σύγχρονοι ειδήμονες γι' αυτό και για κείνο, εγώ τα ακουω βερεσε. Όλα αυτά τα κορακίστικα περι "παιδικών τραυμάτων" που αφήνουν ανοικτές, τάχα, πληγές για όλη την υπόλοιπη ζωή των παιδιών είναι απλά και σκέτα: μπουρδες. Μεγαλύτερη ανοησία απ' αυτήν δεν θα μπορούσε ποτέ κανείς να επινοήσει. Για όλες αυτές τις, ψυχικές λεγόμενες, αρώστιες κύριοι εγώ είχα από παλιά την προσωπική μου άποψη. Κι ευτυχώς, να λέγεται, άκουσα επιτέλους-μέσα από την σωρεία των ανοησιών-και κάτι το σωστό πάνω σ' αυτό: όλ' αυτά τα, ψυχικά, προβλήματα έγκεινται μάλλον σε **δαιτολογικές** (κατ' εμέ πιο πολύ: **ΚΙΝΗΤΙΚΕΣ**) ανισορροπίες. Αυτή είναι η αλήθεια για τα πράγματα όλα, σας την δείχνω και... δείτε την π' ανάθεμα την: δεν υπάρχει πουθενά το μέτρο. Το πρόβλημα είναι τόσο γενικό που δεν ξεφεύγει σχεδόν κανείς από τον κανόνα.

Αα, κι όσο για τους νόμους σας: σκοτίστηκα αλήθεια. Τάχα δεν σας είναι γνωστό - είτε σε σας είτε σε κείνην - πως εγώ σκοπεύω να καταλύσω τούς παλιούς νόμους και τις παλιές εντολές και να δώσω καινούριες;

Βέβαια δεν λέω: τηράω και γω κάπια προσχήματα ενώ, από την άλλη, διατηρώ ως τώρα άριστες σχέσεις με τους ανθρώπους του Νόμου, ιδίως με τους ...μικρούς. Κι αυτό φυσικά όχι γιατί φοβάμαι ή γιατί είμαι τίποτα διπλωμάτης. Αν κάποιος έχει λόγο να φοβάται κάποιον, τότε το ξέρουν πως αυτός ο κάποιος είναι εκείνοι. Σας λέω όμως πως αυτή η σχέση βασίζεται μάλλον στο ότι με εκτιμούν σαν έναν άνθρωπο που κρατάει τις θέσεις του και δεν τις πουλάει για τίποτα σε κανέναν και που ότι έχει να πει το λέει παστρικά και ίσια και παίζει πάντα με ανοιχτά χαρτιά. Από την άλλη, σαν άνθρωποι που είναι τού Νόμου, ξέρουν επίσης και πως οι ίδιοι οι νόμοι είναι συχνά-πυκνά αντιφατικοί, σίγουρα μη αποτελεσματικοί και ...γενικώς: γελοίοι.

Θέλετε μάλιστα να πιάσουμε και τις λεπτομέρειες; Δεν πάμε καλύτερα παρακάτω;...

Ναι λοιπόν, λέγαμε: ακόμα και μετά απ' αυτή την "βάνουση κακοποίηση τής Αιτήτριας" δεν την έδιωξα από το συζυγικό σπίτι. Αυτό κύριοι αποτελεί ψέμα και παρακαλώ να καταχωρηθεί ως ...ψ έ μ α.

Θα μου πείτε: τι νάκανε; Να μείνει να την ...σκοτώσω; Όλα κι όλα. Αναγκαστικά λοιπόν ξαναβρέθηκε στην ...μανούλα της. Ήταν ακριβώς εκείνη η περίοδος πριν τον πόλεμο στον Περσικό κόλπο. Εκείνη έβλεπε στο πρόσωπο τού Σαντάμ Χουσεΐν τον σωτήρα της. Αλλ' όμως επειδή υπήρχε ο κίνδυνος όταν θα ερχόταν να την πάρει από τα χέρια μου να την σκοτώσω, προτίμησε να προκαλέσει την φυγή της ώστε να μην υπάρξει κανένα εμπόδιο όταν θα ερχόταν εκείνη η ευλογημένη ώρα τού λυτρωμού της.

Έκανε βέβαια και άλλους υπολογισμούς: με το νερό εδώ έχουμε πρόβλημα, σύντομα όλος ο κόσμος θα ήταν άνω ...ποταμών, τα λιμάνια θα έκλειναν και πιός θα νιαζόταν τότε για το νερό τής Μακούντας; Ενώ στην Πόλη... σίγουρα στην Πόλη θα ήταν διαφορετικά: περισσότεροι άνθρωποι, δημαρχείο και δημοτικό συμβούλιο και βάλε. Καταλαβαίνετε.

Ένα άλλο επίσης γεγονός που την έκανε να φύγει ήταν το ότι πήρα την απόφαση να βάλω λίγα καρπούζια συνεταιρικά με την αδερφή μου στην Αργάκα. Αυτό όμως σήμαινε πως θα υποχρεωνόταν να δουλέψει κιάλας μαζί με την αδερφή μου, πράγμα που δεν μπορούσε με τίποτα να το ανεχθεί. Όλα κι όλα. Την απόφευγε όπως ο διάολος το λιβάνι. Αυτό της έλειπε τώρα να την κάνει και ...συνεταίρα!

Από την άλλη ακόμα: σιχαινόταν τα παιδιά της. Και σε τι της είχαν φταίξει τα φτωχά; Μια μέρα πάντως που είχαν έρθει εδώ στην Μακούντα τα δύο μικρά της, οι δικοί μου (ο Ορφέας και ο Έκτορας) τους κακοφέρνηκαν. Μάλιστα: τα φτύσανε. Α, όλα κι όλα. Αυτά τα πράγματα δεν τα δέχομαι. Σας είπα άλλωστε πως αν κρίνω εγώ ότι πρέπει να δώσω ήττες θα τις δώσω. Ούτε λίγο ούτε πολύ τα πήρα τα κεφαλάκια τους και τους τάκανα ...καράμπολα. Τα

κατσάδιασα καλά, τους είπα ότι είχα να τους πω και ας τολμούσαν ξανά να φερθούν άπρεπα. Θα τα κρέμαζα ανάποδα...

Καλός καλός που λέτε, και τρυφερός και ...χαζομπαμπάς, αλλά οι αρχές αρχές και η τάξη τάξη.

Βέβαια η κυρία έμαθε το συμβάν από τα παιδιά και όταν ήρθαν μια άλλη μέρα τα ξαδερφάκια τους εκείνη τα πήρε και έτσι στα καλά καθούμενα χτύπησε τα κεφάλια τους με τόση δύναμη που πέρασε μια βδομάδα μέχρι να συνέλθουν. Ω, κι ύστερα μού λέτε για τις φτωχές τις γυναικούλες που πέφτουν θύματα τών αιμοβόρων ανδρών...

Έτσι λοιπόν, μ' αυτούς και με κείνους τούς υπολογισμούς και τους ...φόβους έφευγε για το πατρικό της. Στο μεταξύ, λίγες μέρες προτού φύγει μέ είχε βάλει και της αγόρασα δύο γαϊδούρια. Το ένα δεν της έφτανε και ήθελε και δεύτερο για ταίρι. Στο έλεος. Ίσως ίσως και καταδεχόταν επιτέλους και μας έκανε για αντάλλαγμα κανένα χατίρι στο κρεβάτι. Αλλά πού λόγος για χατίρια! Εκείνη την ένιαζε μόνο τό τι ήθελε εκείνη και όχι τό τι ήθελα εγώ.

Αλλά: πάμε στο 5ο γεγονός: ο καθ' ού η αίτησις ουδεμίαν φροντίδα ή μέριμνα δείχνει για την αιτήτρια και τα ανήλικα τέκνα του.

Να σας πω: ως προς αυτό κρίνω ότι ίσως δεν κάνω όσα ίσως θα έπρεπε να έκανα αλλά αν κρίνω από τις οικονομικές μου δυνατότητες θεωρώ ότι, με αυτές και με εκείνες τις προϋποθέσεις, τουλάχιστον ... προσπαθώ. Πάντως ξοδεύω για την διατροφή τους όταν τα έχω μαζί μου και όταν πηγαίνω στην Πόλη περισσότερα από όσα ξοδεύω για την δική μου διατροφή. Από την άλλη το αυτοκίνητο το κρατάω γι' αυτά ενώ μια τουλάχιστον εκδρομούλα κάθε 15ημερο (ή και κάθε βδομάδα κάποτε) τους την προσφέρω κι αυτήν. Όμως σάς λέω: τα οικονομικά μου είναι τόσο άθλια που χωρίς υπερβολή πρέπει να είμαι ο πιο άπορος Κύπριος πολίτης.

Ειλικρινά σάς λέω: λυπάμαι που δεν μπορώ να κάνω, για την ώρα, περισσότερα, ήλπιζα να έρθουν καλύτερες ημέρες για μένα και για τα παιδιά μου, αλλά μιας και δεν ήρθαν, τότε ας κακοπεράσουν και τα παιδιά μου έτσι όπως κακοπερνώ και εγώ. Και μη χειρότερα. Υπάρχουν άνθρωποι και άνθρωποι που ψοφάνε γιατί δεν έχουν ένα κομμάτι ψωμί να βάλουν στο στόμα τους, το ξέρω και γω τόσο καλά όσο το ξέρει και η μάνα τους. Αν δυσκολεύεται πάντως να τα θρέψει, τότε της το λέω και κείνης έτσι όπως το λέω και σε σας: ας τα φέρει στο σπίτι μου και τότε θα τα αναλάβω πλήρως εγώ χωρίς να ζητήσω κανενός την βοήθεια, είτε οικονομική είτε όχι.

Η άλλη όμως όψη τού γεγονότος κύριοι είναι τούτη και θέλω να την προσέξετε: εγώ είμαι τώρα ακριβώς ένας άνθρωπος που τον έχει εγκαταλείψει η σύζυγος του για ... τρίχες, μου στέρησε με την φυγή της τα παιδιά μου και -κυρίως- στέρησε τα παιδιά μου από τον πατέρα τους (κι αυτό δεν είναι λίγο κύριοι και πρέπει να το καταλαβαίνετε), ένας άνθρωπος που πρέπει να μαγειρέψει μόνος, να πλύνει μόνος, να δουλέψει μόνος, να... κοιμηθεί και να ζήσει μόνος. Αυτά όλα λοιπόν αποτελούν μια τιμωρία για μένα και για τα παιδιά μου για την οποία διαμαρτύρομαι κύριοι γιατί είναι απλά και σκέτα άδικη και απάνθρωπη. Και δεν μας φτάνουν αυτά: πρέπει και από πάνω να πληρώνω και πρόστιμο.

Μα, κύριοι: ξέρετε καλά τα εισοδήματά μου; Εάν εγώ κτίζω σπίτια και εάν εγώ κάνω Αγώνες και μοιράζω φυλλάδια εδώ και εκεί δεν το κάνω γιατί έχω χρήμα αλλά γιατί έχω την **θέληση**, πάνω απ' όλα, για να κτίσω σπίτια και να διεξάγω Αγώνα. Θεωρήστε το λοιπόν αυτό ως, ακριβώς, απόδειξη τού ότι εγώ μπορώ να κάνω πολλά πράγματα με πολύ λίγα χρήματα. Δοκιμάστε και σεις λοιπόν και αν τα καταφέρετε ...σφυράτε μου. Εάν εσείς θέλετε 40 και 50 χιλιάδες λίρες για να κτίσετε ένα σπίτι, εγώ σας λέω πως μ' αυτά τα λεφτά εγώ κτίζω 40 και 50 σπίτια. Αν έχετε ανάγκη λοιπόν από οικονομικό διαχειριστή μην χάσετε την ευκαιρία: εδώ είμαι.

Ούτε συζήτηση λοιπόν για περισσότερα προστίματα. Εάν πρέπει κάποιος εδώ να πληρώσει πρόστιμο τότε αυτός ο κάποιος είναι εκείνη και το ίδιο το σύστημα. Εγώ πλήρωσα και πληρώνω ήδη αρκετά, χωρίς να φτάω σε τίποτα. Η τύχη ακόμα -και οι άνθρωποι της- με κατατρέχει και όχι λιγότερο από άλλοτε ισχύει το γνωστό: οι πρωτοπόροι έχουν εναντίον τους την έχθρα κάθε υπαρκτού.

Αλλά: ιδού τώρα το 6ο γεγονός: τα ως άνω ανήλικα τέκνα από της γεννήσεως των μέχρι

σήμερα τα περιποιείται και τα φροντίζει η αιτήτρια και έχουν συνδεθεί ψυχικά και συναισθηματικά μαζί της και είναι προς το συμφέρον τους όπως η ανάθεση της γονικής μέριμνας δοθεί στην αιτήτρια.

Ναι, όμως επειδή αυτή η "ανάθεση της γονικής μέριμνας" αποτελεί για μένα μέρος των αποριών μου (απορίες που λύθηκαν στο μεταξύ από τότε, δέκα μήνες μετά το χειρόγραφο) γι' αυτό και θα αφήσω γι' αργότερα τα σχετικά σχόλια.

Τέλος: "περαιτέρω είναι ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι λόγω του νεαρού της ηλικίας των ως άνω τέκνων τους χρειάζονται αγάπη, στοργή και περιποίηση τα οποία μόνη αυτή μπορεί να τους τα προσφέρει γιατί ο καθ' ού η αίτηση είναι γεωργοκτηνοτρόφος και είναι υποχρεωμένος όπως καθημερινά απουσιάζει από το σπίτι..."

Ακούστε λοιπόν: δεν θέλω να μονοπωλήσω την αγάπη και την στοργή που οφείλει να έχει ένας γονιός για τα παιδιά του αλλά από την άλλη δεν απορώ που θέλει εκείνη να το κάνει. Είναι φανερό δα πως με αυτό με θεωρεί ανίκανο να προσφέρω οπιαδήποτε, αλήθεια, αγάπη, στοργή και φροντίδα στα παιδιά μου. Θα μπορούσε αλήθεια να απαγγείλει ένας άνθρωπος ή ένα δικαστήριο πιο βαριά κατηγορία απ' αυτήν σ' έναν γονιό;

Εγώ σας λέω πάντως πως έστω και το ένα δέκατο του χρόνου να θυσιάζω για τα παιδιά μου από τον χρόνο που θυσιάζει εκείνη, θέλω να είστε σίγουροι πως τα αποτελέσματα της δικής μου στοργής, της αγάπης και της περιποίησης θα είναι σαφώς πιο εμφανή. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, ούτε που ξέρει πότε πρέπει να τα ντύσει, πότε να τα ξεντύσει, πότε να τα πλύνει ή πότε να τα ανυποδήσει. Οι περιποιήσεις και η στοργή προς τα παιδιά της είναι τόσο μεπερδεμένη όσο είναι και η ίδια. Θα σας πω ένα πράγμα: τα νύχια των παιδιών της δεν αξιώθηκε ακόμα να τους τα κόψει μια φορά. Πάντα εγώ τους τα κόβω. Ας το εκτιμούσε τουλάχιστον αυτό αφού δεν θέλει να εκτιμήσει τίποτε άλλο.

Ή: κτένισε μήπως ποτέ τα μαλλιά τους; Δείτε την κορούλα μου: μέχρι και τώρα ακόμα - είναι πεντέμισυ χρονών- της κόβει τα μαλλιά πρώτο και δεύτερο νούμερο. Γιατί άραγε;

Μήπως βαριέται να της τα λούσει ή να τα κτενίσει; Νιάζεται καθόλου για το αν εγώ θέλω μακριά τα μαλλιά της ή νομίζει πως κάθε κνησμός στην κεφαλή ισοδυναμεί με ...φτύρα;

Αα, κι όσο για το "είναι γεωργοκτηνοτρόφος" κτλ κτλ η αλήθεια είναι πως δεν είμαι γεωργοκτηνοτρόφος. Ναι μεν ήμουνα κάποτε, αυτό δήλωνα και αυτό, ίσως, δηλώνω ακόμα, όμως δεν είμαι. Από κτήνη δεν έχω τίποτα, ούτε πρόβατο αλλά ούτε και ...κότα, ενώ από γεωργία δεν έσπειρα φέτος ούτε σπυρί. Φρόντισα μόνο λίγο τις ελιές και αν εκείνες κάνουν καρπό, τι να κάνω; Θα τον πάρω ασφαλώς.

Προς το παρόν λοιπόν οι εργασίες μου γίνονται ή μέσα στο σπίτι ή γύρω από το σπίτι. Αν γίνονται μέσα στο σπίτι θα είναι συγγραφικής και αρχιτεκτονικής φύσης εργασίες και αν γίνονται γύρω από το σπίτι θα είναι οικοδομικής φύσης εργασίες.

Όμως η αλήθεια είναι πως αυτό που σκανδαλίζει και ενοχλεί την κυρία είναι ένα άλλο γεγονός, κι αυτό είναι το ότι τα παιδιά (τα δύο μικρά εννοώ, ο Έκτορας και η Ισμήνη, αφού ο Ορφέας απαρνήθηκε το παρελθόν του και το παίζει και κείνος... πολίτης) θέλουν όταν έρχονται στο χωριό να πηγαίνουν στην αδελφή μου στην Αργάκα και να παίζουν με τα παιδιά της. Από την μεριά μου δεν υπάρχει πρόβλημα. Τα παιδιά μεγαλώνουν και απαγκιστρώνονται λίγο λίγο από τους γονιούς τους και την θέση τους την παίρνουν πλέον οι παρέες και οι φίλοι. Τι περιμένει αυτή; Πως θα έχει για πάντα τα παιδιά φυλακισμένα μαζί της; Μα δεν βλέπει τι συμβαίνει; Δεν θυμάται την δική της ζωή;

Κοιτάχτε: τα παιδιά ανοίγουν ήδη τα φτερά τους για να πετάξουν και ο ρόλος που βλέπω εγώ σε μένα είναι ακριβώς να τα βοηθήσω σ' αυτό το πρώτο πέταγμα. Αν μάλιστα καταφέρεις και πείσεις με το παράδειγμα και με το επιχείρημα σου τα παιδιά πως είσαι γι' αυτά ένας καλός φίλος και παρέας, ε τότε είναι που θα τα έχεις για πάντα δικά σου.

Αλλά, καιρός τώρα να περάσουμε στην επόμενη αίτηση της : ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ, μεταξύ Ανδρούλας Χαραλάμπους και Κώστα Κυριάκου.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ:

Α. Διάταγμα και/ή απόφαση του Δικαστηρίου με το οποίο διατάσσεται ο καθ' ού η αίτηση όπως πληρώνει το ποσό των 280 λιρών Κύπρου τον μήνα για την Αιτήτρια και τα τρία

ανήλικα τέκνα τους ως ακολούθως:

- α) 70 λίρες τον μήνα διατροφή για την Αιτήτρια.
- β) 70 λίρες τον μήνα διατροφή για τον ανήλικο υιό τους Ορφέα Κ. Κυριάκου.
- γ) 70 λίρες τον μήνα διατροφή για τον ανήλικο υιό τους Έκτορα Κ. Κυριάκου.
- δ) 70 λίρες τον μήνα διατροφή για την ανήλικη θυγατέρα τους Ισμήνη Κ. Κυριάκου.

Β. Οιαδήποτε άλλη απόφαση ή διαταγή το Δικαστήριο ήθελε κρίνει αναγκαία υπό τας περιστάσεις, Και

Γ. Έξοδα

ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: Δεν σας αφορά. Πάμε στα

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Λοιπόν: τα 1,2 και 3 γεγονότα είναι τα ίδια με εκείνα τής πρώτης αίτησης της για "γονική μέριμνα". Έτσι τα παρακάμπτω αφού έτσι κι αλλιώς τα έχω καλύψει.

Γεγονός 4: ο καθ' ού η αίτησις ασκεί το επάγγελμα τού γεωργοκτηνοτρόφου και κερδίζει πέραν τών 600 λιρών Κύπρου.

Αχ και νάταν αλήθεια! Τι να της κάνω όμως που δεν είναι; Από πού τέλος πάντων βγάζει αυτούς τους λογαριασμούς; Γιατί δεν νομίζω να τους έχει βγάλει ο δικηγόρος της.

Μα τι με νομίζει δηλαδή; Επειδή "παραδέκτηκα" όλες εκείνες τις σαχλαμάρες που παρουσίασε στο Εκκλησιαστικό δικαστήριο και τόπαιξα κορόιδο, νομίζει πως θα κάνω και τώρα το ίδιο;

Για όνομα τού Θεού! Χαζός χαζός, εντάξει, αλλά όχι και τέτιος μαλάκας. Αφού το ξέρει: όλα τα χρόνια που είμαι εδώ (μαζί της ή όχι) δεν πήρα ποτέ περισσότερα από την γεωργοκτηνοτροφία από αυτά που παίρνει τώρα εκείνη από το κράτος. Ενώ φέτος όλα κι όλα που πήρα ήταν και δεν ήταν 1300 λίρες από τις ελιές. Στο μεταξύ είναι γνωστό πως τις έκανα ήδη ένα αυτοκίνητο (το πήρα 500 λίρες δηλαδή και τώρα που μιλάμε χρωστώ πάνω του τις ...400), λάστιχα, ασφάλειες, ομιλίες, φυλλάδια για τους Κυπρίους και ...διοξείδιο τού άνθρακα. Τέλιωσα την εκστρατεία μου και γύρισα εδώ στο χωριο έχοντας 200 λίρες στο χέρι και χρωστώντας στο μεταξύ 700.

Σπουδαίο ποσό, θα μου πείτε. -Να σας πω: σπουδαιότατο: 700 λίρες ισοδυναμούν λίγο πολύ, σύμφωνα με τα δικά μου δεδομένα και τις στατιστικές, με ένα ολόκληρο σπίτι ή, τουλάχιστον, με τα τρία τέταρτα του.

Κουτσά-στραβά πέρασα μ' αυτές τις 200 λίρες διο -τρεις μήνες καταφέροντας στο μεταξύ να καθαρίσω και κάτι μικροχρέη. Είχα και κάτω στα σπίτια έναν ενοικιαστή και έπαιρνα απ' αυτόν 50 λίρες τον μήνα αλλά πριν περάσει μήνας από την ημέρα που γύρισα είχε γίνει καπνός. Για τρεις μήνες δεν πήρα γρόσι από πουθενά. Στις οικοδομικές επιχειρήσεις υπάρχει ήδη κρίση, εργάτες υπήρχαν πολλοί-λαθραίοι και μη-και έτσι μη βρίσκοντας τρόπο να πάρω από πουθενά χρήματα παραδόθηκα στο γράψιμο, στις μεταφράσεις (μιας και έβαλα πλώρη για διεθνικτικά πετάγματα) και στα σχεδιάσματα προσέχοντας να κρατήσω όσο μπορούσα τα λεφτά που μου είχαν απομείνει από εκείνη την εκστρατεία.

Παρόλαυτά λοιπόν και παρόλα εκείνα εγώ τα κατάφερα. Γι' αυτό σάς λέω: αν ενδιαφέρεστε για οικονομικό διαχειριστή μην χάσετε την ευκαιρία. Τέτια θαύματα τα έκανα και θα κάνω ακόμα στην ζωή μου πολλά. Πόσους αγώνες δεν ανέλαβα ξεκινώντας από λιρίτσες και σελινάκια δεν μπορείτε να το φαντασθείτε. Αλλά και πάλι το πόσο κουράστηκα απ' αυτή την ανέχεια, ούτε κι αυτό μπορείτε να το φαντασθείτε. Εγώ τώρα θέλω και χρειάζομαι πάνω απ' όλα οικονομική στήριξη, θέλω κουράγιο κύριοι, κάποιον άνθρωπο να μου δώσει λίγο κουράγιο, αυτό θέλω και αντ' αυτού τι βρίσκω; Μια ...σύζυγο που θέλει να με γδάρει. Κι αυτό όχι γιατί έχει οπιαδήποτε πρακτική ανάγκη από περισσότερα λεφτά. Εγώ σάς λέω: με 100 λίρες τον μήνα ήμουν ικανός να κτίζω σπίτια, να κάνω προεκλογική εκστρατεία και να φροντίζω εμένα και κατά το δυνατόν, όταν τα είχα μαζί μου, τα παιδιά μου.

Δείτε όμως τώρα και την συνέχεια τών "γεγονότων" για να είστε περισσότερο μέσα στα πράγματα:

5. Κατά ή περί τον Δεκέμβριο τού 1990 ο καθ' ού η αίτηση αφού εκακοποίησε βάνουσα την αιτήτρια την εξεδίωξε από το συζυγικό σπίτι κτλ κτλ. Κι αυτό σάς είναι γνωστό από την

προηγούμενη αίτηση της.

6. Ο καθ' ού η αίτηση ουδεμία φροντίδα δείχνει για την αιτήτρια και τα ανήλικα τέκνα του και αρνείται να προσφέρει για την διατροφή τους.

7. Το μοναδικό εισόδημα τής αιτήτριας είναι το επίδομα βοήθειας εκ 210 λιρών Κύπρου τον μήνα από το Γραφείο Ευημερίας.

8. Είναι ο ισχυρισμός τής αιτήτριας ότι βάσει τών αναγκών αυτής και των ανηλίκων παιδιών της όπως αυτές προκύπτουν από τις συνθήκες τής ζωής των αλλά και από τις οικονομικές δυνατότητες τού καθ' ού η αίτηση το ως άνω αιτούμενο ποσόν για διατροφή τους είναι εύλογο και δίκαιο.

Κτλ, κτλ, τα γνωστά δικηγορίστικα.

Με διο λόγια η άποψη μου είναι πως το μοναδικό, στην προκειμένη περίπτωση, κίνητρο της δεν είναι άλλο από την απληστία. Λεφτά έχει-και τα παίρνει απρόσκοπτα- ήδη αρκετά. Νοίκι δεν πληρώνει ενώ από γην και ύδωρ, δόξα τώ Θεώ (ή, μάλλον, τω παπά¹⁵) δεν της λείπει τίποτα. Όρεξη νάχει να δουλέψει λοιπόν και αν πράγματι δίνει η γεωργία, τότε ας τα πάρει και χαλάλι της. Εάν κάποιος έχει, επί του προκειμένου, πρόβλημα έλλειψης χρημάτων, αυτός είμαι εγώ. Εκείνη δεν έχει, επί του παρόντος, κανένα πρόβλημα. Έχει αρκετά, τόσα μάλιστα ώστε να επενδύει εκ του ασφαλούς και σε δικηγορικές υποθέσεις.

Καλά: δεν πέρασε καν από το μισθό της ή από το μισθό τών συμβούλων της πως δεν θα καταφέρει να πάρει τίποτα από μένα αφού, ούτως ή άλλως, δεν έχω και τίποτα;

Τι θέλετε να σας πω για να πεισθείτε; Άδεια κυκλοφορίας για το αυτοκίνητο δεν κατάφερα ακόμα να βγάλω. Πού να το μάθει και κανένας τροχονόμος; Την άδεια μου οδήγησης δεν την έχω ανανεώσει καν. Η ασφάλεια τής μοτοράς (27 ολόκληρες λίρες, και πού να τις βρω;) είναι απλήρωτη, την τελευταία δόση για το αυτοκίνητο (20 λιρίτσες όλες όλες) την χρωστώ από τις 20 τού περασμένου μήνα, το νοίκι για τα χωράφια μου το χρωστώ ακόμα, τα νερά (άλλες 50 λίρες) τα χρωστώ από πέρσι, τα λάδια (αλλά και τα ξύδια) τού τρακτέρ θέλουν αλλαγμα (και να δούμε πότε θα το διευθετήσουμε κι αυτό) ενώ στον Πανίκο χρωστώ από πέρσι ακόμα 110 λίρες για τα λάστιχα τού τρακτέρ. Να συνεχίσω;

Βέβαια χρωστούν και σε μένα κάποιοι άνθρωποι μα αυτά είναι πολύ ασήμαντα κοντά σε κείνα που χρωστώ εγώ. Η τελευταία περίπτωση ήταν μ' έναν εργολάβο οικοδομών, (και τι εργολάβος! Σκέτη μαφία) από την Αργάκα ο οποίος είχε σε ένα από τα σπιτάκια μου έναν Σύριο για βοηθό. Του καθάρισα δύο φορές το σπίτι: μια όταν ήρθε και μια όταν έφυγε, συν τα άπλυτα του. Συμφωνήσαμε στις 50-60 λίρες τον μήνα αλλά πριν περάσουν 15 μέρες εκείνος έγινε καπνός. Γρόσι δεν πήρα ακόμα και τώρα τρέχω στον κύριο Πούμπουρα να πάρω από κείνον το νοίκι. Τί νομίζετε εσείς; Είμαι παράλογος που του ζητώ να μου πληρώσει το νοίκι ολόκληρου τού μήνα;

Στο μεταξύ ανακάλυψαν κάποιοι άλλοι άνθρωποι το μέρος και τα σπιτάκια μου και το πρόβλημα μου τώρα έγκειται στο πώς θα τους βολέψω. Έκλεισα τον τελευταίο μήνα ένα και έτσι τα δύο σπιτάκια που είχα προς ενοικίασιν τα έκανα τρία. Πάλι καλά. Έχω άλλα τέσσερα στο μεταξύ που θέλουν, άλλα λίγη και άλλα πολλή, δουλιά. Και τώρα ακριβώς δουλεύω πάνω σε ένα τέταρτο. Αν καταφέρω και το παραδώσω ως το τέλος τού μήνα: καλώς. Διαφορετικά: του χρόνου...

Πού βρίσκομαι τώρα δηλαδή; Εκεί που ήμουν πάντα σ' αυτό τον τομέα: στο τίποτα και στο πουθενά. Αφού κι αν πάρω 200 λίρες τον μήνα από τα τρία σπίτια που νοικιάζω θα χρειαστεί να δώσω 400 για να κλείσω ένα άλλο. Θέλει τσιμέντα, θέλει βούρνες, πόρτες, παράθυρα, θέλει κρεβάτια και σίγουρα διο -τρεις καρέκλες και κανένα τραπέζι δεν είναι δα και καμιά πολυτέλεια...

Στο πουθενά λοιπόν. Και να δούμε ως πού θα με πάρει ακόμα αυτό. Από μιζέρια σε μιζέρια και από βερεσέ σε βερεσέ. Μπούχτισα σάς λέω, μπούχτισα! Και νάσου κι αυτή τώρα να θέλει χρήμα. Καταλαβαίνω πως φοβάται πως θα της κόψουν το επίδομα-τα παιδιά μεγαλώνουν και το κράτος δεν είναι υποχρεωμένο να πληρώνει για πάντα γι' αυτά- και σίγουρα θέλει στοκ από λεφτά. Αν δεν έχει υπόψιν και καμιά ...επιχείρηση. Βέβαια με τέτιες συμβούλους που έχει, τίποτα δεν αποκλείεται μ' αυτήν. Αν πιστεύει μάλιστα πως θα το παίξω και τώρα έτσι όπως το έπαιξα και με το Εκκλησιαστικό δικαστήριο, ε τότε την έχει στα σίγουρα κερδισμένη την υπόθεση.

Αλλά σάς είπα: εγώ δεν είμαι από εκείνους που τους αρέσει να κακομαθαίνουν τούς άλλους, όποιοι και νάναι αυτοί. Το να θέτεις τον άλλο αντιμέτωπο με τις ευθύνες του είναι για μένα μια σωστή πολιτική κίνηση.

Στο κάτω κάτω: τόσο δύσκολο είναι για μια γυναίκα να αναθρέψει τρία παιδιά; Μιαλό έχει, όσο έχει, χέρια και πόδια δεν της λείπουν. Ας τα επενδύσει αυτά λοιπόν. Φαντάζεστε δηλαδή να πήγαινε όλο το ανθρώπινο δυναμικό στην ανατροφή των παιδιών; Τί θα γινόταν τότε η πρόοδος και η ανάπτυξη; Ας αναλάβει λοιπόν εκείνη την ανατροφή των παιδιών αν είναι άξια (διαφορετικά τα αναλαμβάνω εγώ) και ας με αφήσει εμένα ελεύθερο να επενδύσω στην ...ανάπτυξη. Για να ζητά πάντως την "γονική μέριμνα" τότε σημαίνει ότι θα θεωρεί τον εαυτό της άξιο. Ας το δείξει λοιπόν.

Αλλά, αλλά: ας πούμε πως έχω εγώ τώρα αρκετά λεφτά και για την "ανάπτυξη" αλλά και για την διατροφή εκείνης και των παιδιών: θα της έδινα λεφτά σ' αυτή την περίπτωση;

Η απάντηση είναι αυτή: από την στιγμή που εκείνη παίρνει αυτά τα λεφτά από το κράτος και από την στιγμή που ...στοιχηματίζω ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτών των λεφτών αποθηκεύεται, τότε σάς λέω: γρόσι δεν θα της έδινα. Γιατί όσα και αν της έδινα, είτε 200, είτε 300 είτε και 400 λίρες δεν θα έκανε τίποτα για να βελτιώσει την διατροφή των παιδιών της. Οι διαιτολογικές μανίες της είναι ήδη γνωστές. Απλώς θα τα έκανε στοκ και θα γελούσε με την άνεση της με κάτι μαλάκες που λέγονται κράτος ή πατεράδες.

Όταν αυτή λέει πως δεν φροντίζω και δεν νιάζομαι για τα παιδιά μου εννοεί απλά ότι δεν της καταβάλλω χρηματικό φόρο. Γιατί εγώ ξέρω πως φροντίζω και πως νιάζομαι για τα παιδιά μου, και κάτι παραπάνω μάλιστα. Ξέρει κανείς από εσάς τί αισθήματα και τί όνειρα κάνω εγώ για τα παιδιά μου; Ας μην μιλάμε λοιπόν για έγνια γιατί αν υπάρχει ένας άνθρωπος στον κόσμο που νιάζεται πραγματικά και σταθερά για τα παιδιά του- αλλά και για τα παιδιά όλου του κόσμου-αυτός ο άνθρωπος είμαι εγώ. Ή αν υπάρχει ένας άνθρωπος που λυπάται και νιώθει τύψεις και ενοχή που δεν μπορεί να κάνει περισσότερα γι' αυτά, πάλι αυτός είμαι εγώ.

Ίσως θάταν μικροπρέπεια να αναφερθώ στο τί προσφέρω στα παιδιά μου και ίσως σε τελευταία ανάλυση αποδειχθεί δυσφήμιση για μένα αλλά αφού με υποχρεώνει θα προσπαθήσω να σας δώσω κάποια παραδείγματα για να πάρετε μια ιδέα: από τα καρύδια που έκοψα από την αυλή μου τα τρία τέταρτα τα έδωσα σ' αυτά, με τα ρόδια το ίδιο, τα παπουτσόσυκα, τα σύκα, τις φράουλες φέτος όλες. Κι αν κάτι δεν το έχω δεν διστάζω ακόμα και να το ...κλέψω για να τους το πάρω, όπως τώρα ακριβώς τα χρυσόμηλα. Ενώ ασφαλώς όταν έρχονται εδώ έχουν το μερίδιο τους σε ότι έχω. Φρέσκα μύγδαλα πρέπει να τους πάρω κάθε φορά που θα πάω στην Πόλη: όσο κι αν με πιέζει ο χρόνος - ανάθεμα τον κι αυτόν- πρέπει σίγουρα να βρω όσον χρειάζεται για να κάνω αυτό που αισθάνομαι ότι πρέπει να κάνω για τα παιδιά μου.

Κι αν μου φέρει κάποια αδελφή μου καμιά λιχουδιά (κανένα καττιμέρι κυρίως) εγώ την φυλάω για να τους την δώσω εδώ όταν θα τα φέρω στο χωριό ή να την πάρω στα πουλάκια μου όταν θα πάω στην Πόλη. Και να φαντασθείτε ότι η μάνα τους τα πετάει. Πόσες φορές δεν κρύφτηκαν για να φάνε ένα σάντουιτς ή μια κούπα που τους αγόραζα στην Πόλη; Και πόσες φορές δεν τους πέταξε τόσα πράγματα που τους πήρα: σάντουιτς, πίττες, καττιμέρια, δάκτυλα. Μπορείτε να φαντασθείτε μια τέτια κατάσταση; Να κρύβονται τα παιδιά για να φάνε! Και νάτην τώρα που ζητά λεφτά. Τάχα αυτά που τους παίρνω και τα πετάει δεν είναι λεφτά;

Μια φορά μού είχε δώσει η μάνα μου δέκα πίττες (με χαλούμι και κρεμμύδι). Αμαρτία μου: έφαγα τις τέσσερις αλλά κράτησα τις άλλες και όταν πετάχτηκα την άλλη μέρα ως την Πόλη τις κρέμασα στην πόρτα τους για να τις φάνε όταν θα σχόλαζαν. Αποτέλεσμα: δεν τις φάγανε ποτέ τα παιδιά μου. Ενώ προχτές έμαθα για την τύχη των τελευταίων καττιμεριών που τους είχα δώσει στην Πόλη. Βιαζόμουν ως γεγονός και τους τα έδωσα έτσι στα γρήγορα από το αυτοκίνητο ενώ ήταν και η μάνα τους εκεί. Προχτές είχε δώσει η αδελφή μου τρία καττιμέρια στον Έκτορα. Έφαγε η Ισμήνη το ένα και ο Έκτορας τα άλλα δύο.

15, Απλά ο πατέρας τής μάνας της ήταν ιερέας και της άφησε όλη σχεδόν την περιουσία του.

Όταν το έμαθα τού είπα: κρίμα, έπρεπε να παίρναμε το ένα στον Ορφέα. Και τί μου είπε εκείνος: δεν το θέλει. Εκείνο που του έδωσες στην Πόλη το έδωσε στην μάμα μου για να το δώσει τού γάτου. Με κυνήγησε και μένα για να μου το πάρει αλλά εγώ της ξέφυγα και τόφαγα.

Τ' ακούτε ρε άνθρωποι; Αυτά είναι τα γεγονότα. Μάθετε τα λοιπόν και σεις και κρίνετε μόνοι σας και με την ησυχία σας.

Αλλά: ως πάρουμε τώρα εκείνη την "έκθεση" της που παρουσίασε στο Εκκλησιαστικό δικαστήριο και η οποία ίσως σας εβαλε σε περιεργεια. Αυτή λοιπόν θα μας οδηγήσει στην συνέχεια σ' ένα καυτό, πολύ καυτό θέμα. Δείτε την λοιπόν και δείτε την προσεχτικά:

Πόλη Χρυσοχούς, 20/10/1991.

Εγώ η Ανδρούλλα Πολυδώρου Χαραλάμπους από την Πόλη Χρυσοχούς υποβάλλω αίτηση για διαζύγιο για τους εξής λόγους:

Παντρεύτηκα τον σύζυγο μου Κώστα Κυριάκου από αγάπη και παρόλον ότι δεν μου άρεσαν ορισμένες ιδέες του πίστευα πως η αγάπη μου και των παιδιών μας θα μπορούσε να αλλάξει αυτό τον μοιραίο άνθρωπο. Όμως ο Κώστας με αποκάρδιωσε από κάθε πλευρά. Γι' αυτόν δεν ήμουν η σύντροφος τής ζωής του αλλά ένα ρομπότ το οποίο έπρεπε να υπακούει σε όλες τις ιδιοτροπίες και επιθυμίες του και να εκτελεί τα πάντα κατά τρόπον άψογον και αλάνθαστον. Με κτυπούσε αλύπητα όταν έκανα κάπιο λάθος, όταν ξεχνούσα κάτι, όταν τολμούσα να εκφράσω αντιγνώμια και όταν πάλι εγώ με τεντωμένα νεύρα απ' όλη αυτή την αφόρητη ζωή τού πετούσα καμμιά κουβέντα ορμούσε λυσσασμένος πάνω μου με τόση μανία που νόμιζα πως θα με σκότωνε. Αυτή την βάνουση συμπεριφορά του την εκδήλωνε και στο κρεββάτι όπου μ' έβλεπε σαν ένα σκεύος ηδονής που θάπρεπε να τον ικανοποιεί οποτεδήποτε το επιθυμούσε αυτός και όταν εγώ εξέφραζα απροθυμία ορμούσε πάνω μου λυσσασμένος και με κτυπούσε. Αλλά το πιο τραγικό στο κρεββάτι ήταν αυτή η **ανώμαλη σεξουαλική επιθυμία**¹⁷ του που εκδηλωνόταν πάντα και που έπρεπε εγώ να την αποκρούω αφού μ' έκανε ένα ψυχικό ερείπιο αυτή η ανώμαλη πράξη. Και όσο εγώ αντιστεκόμουν, τόσο αυτός λυσσούσε και μούκανε την ζωή μαρτύριο όλη μέρα με τις βρισιές του, τους υπαινιγμούς και τους ξυλοδαρμούς.

Όταν τελικά αγόρασε βίντεο για να βλέπει πορνοταινίες άρχισε να με κτυπά όποτε εγώ αντιστεκόμουν και απελπισμένη εγκατέλειψα το σπίτι πηγαίνοντας στους δικούς μου που δεν ήσαν καθόλου φιλικοί απέναντι μου αφού δεν τον ήθελαν από την αρχή. Ξεχνούσαν όμως πως όταν ο έρωτας χτυπάει δεν ζητάει την έγκριση και την λογική από κανέναν γιατί αυτός έχει την δική του λογική.

Για μένα δεν είναι πλέον παρά ένας **παράφρονος**. Δεν σεβάστηκε απολύτως τίποτα, ούτε τις εγκυμοσύνες μου -που δεν σκέφτηκε ούτε μια στιγμή τί κινδύνους διέτρεχα εγώ και το παιδί απ' αυτές τις απανωτές επιθέσεις του που κατά παράδοξον τρόπον οξύνονταν όποτε εγώ έμενα έγκυος -λες και προσπαθούσε να εκδικηθεί γι' αυτή την στερνή παρηγοριά, την στερνή ελπίδα που μου έμενε για δικαίωση τών βασάνων μου. Αλίμονο στον άνθρωπο που δεν έχει στον ήλιο μοίρα και πέφτει στα χέρια ενός τέτιου **τυρράνου**. **Μόνο το κακουργοδικείο θα δικάζε έναν τέτιο άνθρωπο.**

Τον υπηρέτησα οκτώ χρόνια τώρα σαν σκλάβα να φτιάξει το σπίτι του (που μου πετούσε κατάμουτρα πως ήταν δικό του κι εγώ γυναίκα του και πως θα μ' έκανε ό,τι αυτός ήθελε), την αυλή του, τα χωράφια του και τα παλιόσπιτα του που τάκανε ξενοδοχεία, την μάντρα του και ό,τι λεφτά παίρναμε από τις ελιές και άλλα τα ξόδευε όλα έχοντας με αδέκαρη να ψωνίζω βερεσιέ ένα χρόνο. Οκτώ μήνες έγκυος σερνόμουν κάτω από τις ελιές όλη μέρα πιέζοντας την κοιλιά μου που νόμιζα πως θα σπάσει, για να πάρει στο τέλος 700 λίρες και να τις πετάξει για να αγοράσει έγχρωμη τηλεόραση και βίντεο και να φορτώνεται κάθε μέρα πορνοκασέτες και να διασκεδάξει με τους φίλους του. Και όταν εγώ είχα τολμήσει να φτιάξω έξι δόντια αντί για τέσσερα, όπως είχαμε συμφωνήσει, με ξυλοκόπησε άγρια και με κτυπούσε στο πρόσωπο λες κι ήθελε να μου τα σπάσει. Ακόμα όταν εγώ μετά την τελευταία μου γέννα πήρα την απόφαση να βάλω σπιράλ για να μην ξαναμείνω έγκυος είχε εναντιωθεί άγρια με την απόφαση μου και ανκαι στο τέλος το δέχτηκε τα βάσανα μου εν τούτοις δεν μειώθηκαν ούτε στο ελάχιστο μετά απ' αυτό.

17. Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μου.

Εδώ κι ένα χρόνο είμαστε χωρισμένοι. Έχω κάνει αυτή την έκθεση εδώ και τ' αφήνω στην δική σας κρίση.

Ανδρούλλα Χαραλάμπους

Λοιπόν: θέλετε τώρα την άποψη μου; Πάμε από την αρχή: αν λοιπόν με παντρεύτηκε από αγάπη (και όχι από ...έρωτα, ανάγκη ή υπολογισμό) ίσως το ξέρει εκείνη καλύτερα. Δεν θεωρώ πως αυτό με κολακεύει εμένα αλλά σίγουρα δεν κολακεύει ούτε κι εκείνην το ν' αγαπήσει αρχικά έναν άνθρωπο για να καταλήξει στο τέλος να τον μισήσει θανάσιμα. Έναν μάλιστα άνθρωπο που, κατά γενική ομολογία, παραμένει το ίδιο σταθερός, ακλόνητος και ασυμβίβαστος στις γενικές γραμμές τής φιλοσοφίας και του Αγώνα του.

Πιές είναι αυτές; Να, να ζήσει την ζωή του, όλη την ζωή του, ν' αγαπήσει τον άνθρωπο και την γυναίκα με "όλες τις αισθήσεις του και με όλες τις παραισθήσεις του", να παλέψει για να σώσει κυριολεκτικά το περιβάλλον και τον άνθρωπο από την καταστροφή και να τον μετατρέψει μέσα από μια διαδικασία παιδείας και έρωτα, φωτιάς και σιδήρου, από ορδές λύκων σε φίλους και αδελφούς. Να πολεμήσει μέχρι τέλους για το ιδανικό του ανεξάρτητα από θυσίες και κόπους, πόνους και ...χρήματα, να κρατήσει και να αντέξει πάνω απ' όλα όλα τα πυρά που θα στραφούν εναντίον του και να μεταδώσει με τον τρόπο του (με την γροθιά του δηλαδή, αλλά και με το χαμόγελο του) στους πάντες το μεγαλύτερο Αγαθό τής ζωής; την Υγία.

Φαντάζεστε δηλαδή τι σημαίνει να έχεις μια τέτλια Ιδέα και ένα τέτιο Όραμα και να ζεις με έναν άνθρωπο που έρχεται στο τέλος να παραδεχτεί πως ήθελε να με ...αλλάξει.

Βέβαια καταλαβαίνω πως όλοι θα ήθελαν να αλλάξουν τούς ανθρώπους ...τους και να τους μεταφέρουν στα νερά τους, εκεί δηλαδή όπου εύκολα θα μπορούσαν να τους πνίξουν και να τους ...φάνε, και πως ήθελε ασφαλώς η κυρία να το κάνει μού τόδειξε φυσικά και εγώ και το είδα και το έπιασα. Όλα κι όλα αλλά μιλήσαμε γι' αυτό. Πώς μπορεί έτσι εύκολα κανείς ν' αλλάξει έναν άνθρωπο που τόβαλε μέσα του χρόνια τώρα ν' αλλάξει τα φώτα ενός ολόκληρου κόσμου; Θάταν καλό γι' αυτήν αν συνερχόταν εγκαίρως.

Έλα όμως που εκείνη προτιμούσε να με βλέπει σαν κάποιες περιπτώσεις κάπιων βιβλίων κάπιων ανθρώπων που θέλουν να σώσουν τον κόσμο και τελικά καταλήγουν στις ...ψυχιατρικές κλινικές ή σε σελίδες ψυχανάλυσης ως ...θύματα προς αποφυγήν.

Μα, εγώ σάς είπα: ο σπόρος για να σώσει κανείς τον κόσμο υπάρχει μέσα σε κάθε άνθρωπο. Το ότι λοιπόν κάπιοι άνθρωποι άφησαν να καλλιεργηθεί στο μυαλό τους ένα τέτιο όνειρο και το ότι, επιπλέον, το δήλωσαν και το εξωτερίκευσαν είναι προς τιμήν τους αλλά, ρε φίλε, είναι άλλο πράγμα το να θέλεις έτσι απλά να σώσεις έναν ολόκληρο κόσμο και άλλο πράγμα το να ξέρεις πώς να τον σώσεις ή, τουλάχιστον, πώς να σώσεις τον ίδιο τον εαυτό σου. Κι ασφαλώς το γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι καταλήγουν τελικά σε πρωταγωνιστές ψυχιατρικών ή ψυχαναλυτικών περιπτώσεων και όχι πρωταγωνιστές κοινωνικών και πολιτικών αγώνων αποτελεί το μεγαλύτερο δράμα τής ανθρώπινης φυλής.

Έτσι: ούτε σκέψη λοιπόν για ...αλλαγή. Έτσι το ένιωθα και τότε και έτσι το νιώθω και τώρα. Εγώ που ξέρω πως συγκεντρώνω μέσα μου δυνάμεις που μπορούν να αλλοιώσουν ακόμα και αυτή την ίδια την δομή τού σύμπαντος και που μπορούν να μεταβάλουν το πεπρωμένο δισεκατομμυρίων ανθρώπων, ξέρω επίσης πως δεν μπορεί ο οποιοσδήποτε επειδή απλά είναι σύζυγος ή οτιδήποτε άλλο να ζητά από εμένα να αλλάξω.

Είναι δυνατά αυτά τα πράγματα; Ή μήπως είναι η οικονομική μου αδυναμία επιχείρημα για να ακολουθήσω εγώ τον δρόμο τών πολλών ή κίνητρο για να συνθηκολογήσω; Πώς να γίνει αυτό όταν ξέρω πως όσο δυνατός είναι εκείνος ο Θεός εκεί πάνω, άλλο τόσο δυνατός είναι ο Νους τού ανθρώπου εδώ κάτω; Αλλά όσο και αν επιχειρήσαν οι καθελογής τυρανίσκοι και δικτατορίσκοι να φέρουν τον Θεό και τον άνθρωπο στα μέτρα τών συμφερόντων και των επιχειρήσεων τους θα δουν σύντομα -όχι πολύ μακριά από την ώρα τούτη όπου γράφονται αυτές οι γραμμές- πως η αλήθεια θα τους κατακεραυνώσει. Σύντομα που λέτε θα έχετε όλοι σπουδάσει αυτό που σπούδασα και έμαθα εγώ στην ζωή μου: πως η Δύναμη σ' αυτό τον κόσμο είναι ο Νους και η καρδιά τού ανθρώπου, η αγάπη, η πίστη, η επιμονή και ο Λόγος του.

Έτσι λοιπόν ήταν επόμενο πως με τέτιες και με παρόμοιες σκέψεις στο κεφάλι μου, και

τότε και τώρα, θα την ...αποκάρδιωνα. Λυπάμαι δηλαδή, ειλικρινά λυπάμαι, δεν θέλω να αποκαρδιώνω τους ανθρώπους -κάθε άλλο- αλλά αν πρέπει να το κάνω τότε: χαλάλι τους.

Τόδατε: γι' αυτόν δεν ήμουν ο σύντροφος τής ζωής του αλλά ένα ρομπότ κτλ κτλ. Αλλά να σας πω: θυμήθηκα μια παλιά κουβέντα μου μ' αυτά: εγώ σ' έχω εδώ και σου έχω όλα όσα χρειάζεσαι για να ζήσεις σαν βασίλισσα. Εάν λοιπόν εσύ το προτιμάς να αισθάνεσαι σαν σκλάβα (ή σαν ρομπότ) δεν φταίω εγώ αλλά εσύ.

Μωρέ τής τόλεγα και τότε: έζησε κοντά μου στιγμές που θα τις ζήλευαν ακόμα και θεές, όχι βασίλισσες ή γυναίκες. Κι όμως αρέσκει να θυμάται τις μέρες που πέρασε κοντά μου σαν την φρικτότερη περίοδο τής ζωής της. Της τόλεγα και τότε διάολε, της τόγραφα κιόλας: πρέπει να δικαιολογήσει την φυγή της, δεν γίνεται αλλιώς. Αυτές οι δικαιολογίες θα είναι η παρηγοριά και το στήριγμα της, αυτές και τα ...δεκανίκια της.

Αα, κι όσο για τα χαστούκια τόξερε: εγώ σ' αυτά είμαι Μωαμεθανός, τόπα και το ξανάπα: αυτά θα είναι στο δικό μου σύστημα ο Καινούριος Νόμος, ναι, αλλά μόνο για κείνους και για κείνες-οποιοδήποτε είναι αυτοί- που τα χρειάζονται. Ανκαι, προσέξτε, δεν ισχυρίζομαι πως όποτε έδωσα ξύλο είχα απόλυτο δίκαιο για να το κάνω (στις 10 φορές μπορεί να έκανα μια-δυο φορές λάθος) όμως γενικά ήμουν δίκαιος και δεν ...άναβα με το τίποτα. Αλλά και λάθος αν κάνεις καμιά φορά, τι έγινε στο κάτω κάτω; Όταν δεν έχεις προκαταλήψεις εναντίον τού ξύλου και δεν παίρνεις τοις μετρητοίς όλες εκείνες τις μπουρδες με τις οποίες κατάκλυσε τα νεαρά -και μη- κεφαλάκια όλη η σύγχρονη σχολή ψυχολογίας και παιδαγωγικής, τότε δεν μπορείς παρά να αναγνωρίσεις πως το ξύλο είναι ...ευλογία.

Κι είπαμε: αν καμιά φορά έδωσες λάθος ξύλο δεν χάθηκε ο κόσμος. Την άλλη φορά τις τρως ...εσύ. Και τι έγινε μωρέ; Αρκεί να το ξέρεις πως -με λίγη προσοχή- το καλό που μπορεί να κάνει λίγο ξύλο είναι μεγαλύτερο από το κακό. Το σημαντικό είναι να ξέρεις πότε να το δώσεις και πού να το δώσεις και, το κυριότερο: να το δώσεις με την όρεξη σου. Κι ασφαλώς να δεχτείς, με την όρεξη σου και πάλι, να τις φας όταν ...πρέπει. Αα, πόσες φορές δεν τις έχω φάει από τα παιδιά μου μ' έναν τρόπο πολύ αγαπημένο! Κι εκείνη ακόμα μπορούσε να με δείρει, υπό άλλες ίσως περιστάσεις. Δεν θάχα παράπονο. Αντ' αυτού προτιμούσε να με μισεί και να με σιχαίνεται, κι αυτό όχι εξ' αιτίας τού ξύλου αυτού καθεαυτού αλλά έτσι, για την κόντρα.

Συνεχίζω: όλοι θα ακούσατε για περιπτώσεις ψυχικών ανωμαλιών που προήλθαν από το...σοκ που προκάλεσε κάποιος ξυλοδαρμός από την εποχή τών παιδικών χρόνων. Μα, αν ήταν έτσι το πράγμα, τότε δεν θα υπήρχε σήμερα υγιής ψυχολογικά άνθρωπος. Γιατί όπως και να το κάνουμε όλοι δαρθήκαμε σαν παιδιά και σαν νεαροί από τους γονείς μας. Αλλά κι αυτοί να μην το έκαναν, το έκαναν οι συνομήλικοι μας ή οι μεγαλύτεροι μας, οι αντίπαλοι μας στα παιχνίδια, οι αδελφοί και οι αδελφές μας ακόμα όταν το μπορούσαν. Αλλωστε η πάλη - και η πυγμαχία και το καράτε και και και- είναι άθλημα και χόμπι για εκατομμύρια και εκατομμύρια ανθρώπους και δεν αποκλείεται να είναι και το παλαιότερο στην ιστορία τών γυμναστικών αγώνων.

Αλλά: γιατί τόση φασαρία για το τίποτα; Αραγε μπορεί αλήθεια λίγο ξύλο να κάνει μεγαλύτερη ζημιά στην ψυχή ενός νηπίου από λίγους κεραυνούς έξω από την πόρτα του; Ας μην λέμε λοιπόν ανοησίες. Η βία αποτελεί μέρος τής ζωής πάνω στην Γη, όλοι φτιαχτήκαμε για ν' αντέχουμε μεγάλες δόσεις απ' αυτήν και δεν είναι δύσκολο να το μάθετε αυτό στα παιδιά σας. Φτάνει σάς λέω ο Νόμος σας και ο Λόγος σας να είναι παιδαγωγικός και τότε θα δείτε τι ευλογία αποτελεί για τον Κόσμο και για το σπίτι -αλλά και για την γειτονιά- λίγο ξύλο. Θα δείτε πόσο φρόνιμα -αλλά και όμορφα- γίνονται τότε τα παιδάκια σας.

Αν όμως εκεί που ο μπαμπάς δίνει ένα χαστούκι ή υψώνει λίγο την φωνή του έρχεται η μαμά και κάνει φασαρία γι' αυτό ή το αντίθετο: αν η μαμά δίνει ένα χαστούκι έρχεται εκεί ο μπαμπάς και κάνει την δική του φασαρία, ε τότε είναι που ξεκινά το πρόβλημα. Και σ' αυτό ασφαλώς δεν φταίει το ξύλο αυτό καθεαυτό -έστω και αν αυτό ήταν ακόμα λίγο ...άστοχο (υπάρχει άλλωστε και η ιστορία τού Ναστρεντίν χότζα με τον γιο του: άμα μου σπάσει την στάμνα, σε τι θα ωφελήσει τότε το ξύλο;) -αλλά τα πάθη και τα μίσση μεταξύ τών γονιών, οι "ιδέες" ακόμα και όλες αυτές οι σύγχρονες προκαταλήψεις γι' αυτό και για κείνο και μια γενική άγνοια και πλάνη πάνω στο θέμα αφού, ότι και να πούμε: οι διχασμένοι άνθρωποι αντικατοπτρίζουν ακριβώς έναν καθόλα διχασμένο και σχιζοφρενικό κόσμο, έναν κόσμο που

έχει χάσει γρήγορα τις παλιές του αξίες και δεν πρόλαβε -ή δεν θέλει ακόμα- να ενστερνισθεί ενσυνείδητα τις καινούριες, έναν κόσμο που βομβαρδίζεται καθημερινά από τις πιο αλλοπρόσαλλες δοξασίες ανθρώπων και ανθρώπων που είναι αναγνωρισμένες αυθεντίες σ' αυτό και σε κείνο και όμως από τίποτε άλλο δεν πάσχουν περισσότερο παρά απ' αυτό από το οποίο υπόσχονται ότι θα γιατρέψουν ολόκληρο το ανθρωπομάνι. Ειδήμονες και επιστήμονες τού θαλάμου και του εργαστηρίου, που τρέφονται με τεχνητό αέρα και τεχνητές τροφές και που έχουν πάντοτε τα τσιγάρα και τα χαπάκια στην τζέπη και στο προσκέφαλο τους και εκεί μέσα σε γιάλινα κλουβιά σπουδάζουν -τάχα- την ζωή και την σωτηρία τού ανθρώπου και μας τους δείχνουν πού και πού μέσα στις τηλεοράσεις να μας παρουσιάζουν κάπια καινούρια και μεγάλη τους ...ανακάλυψη.

Βέβαια εγώ όλ' αυτά (ανκαι, να λέγεται, είμαι πάντα περίεργος για τις ...μεγάλες ανακαλύψεις μεγάλων ...επιστημόνων) τα ακούω, ανέκαθεν δα, βερεσέ. Και ενώ έχουμε και βλέπουμε μπροστά μας τους ίδιους ανθρώπους, ενώ εσείς τους βλέπετε σαν τους μελλοντικούς σωτήρες τής ανθρωπότητας, όμως εγώ δεν βλέπω τίποτε άλλο σ' αυτούς από ανθρωπάκια χωρίς πνοή, δίχως καρδιά και, κυριολεκτικά, δίχως καν ιδέα ή έμπνευση.

Αλλά, αλλά μου φαίνεται πως είχα μείνει στα παιδιά και στην ...παιδαγωγή τους. Ας συνεχίσω λοιπόν, αφού δεν βλέπω να έχω καθαρίσει ακόμα. Έλεγα λοιπόν -ή λέγω, δεν κάνει μεγάλη διαφορά- πως τα παιδιά -τόσο τα δικά σας όσο και τα δικά μου- δεν ήρθαν στον κόσμο αγγελούδια, ή: ήρθαν, ας πούμε, τόσο αγγελούδια όσο και δαιμονούδια, τόσο αγγελάκια όσο και ...διαβολάκια και, ως εκ τούτου, χρειάζονται μια δύναμη που να καταστέλλει τα επικίνδυνα, για κείνους και για τον πλησίον τους, και βλαβερά πάθη. Να είστε σίγουροι λοιπόν πως χωρίς μια αποτελεσματική εξουσία στο σπίτι, τότε αυτό που θα αναθρέψετε δεν θάναι τίποτε άλλο από μαγκάκια, αληταράκια και κυφήνες. Εάν πρέπει λοιπόν -και όπια πρέπει- να πάρουν νίκες ας τις πάρουν και αν πρέπει να πάρουν ήττες ας τις πάρουν κι αυτές. Κι αν πρέπει να πάρουν θάρρος ας το πάρουν, κι αν πρέπει να πάρουν τρόμο ας τον πάρουν και κείνον επίσης.

Αυτή άλλωστε η πρόταση αποτελεί μια προσωπική μου δήλωση: τα περισσότερα κακά προέρχονται από το γεγονός ότι δεν έπεσε λίγο ξύλο στον καιρό που έπρεπε και από κείνους που έπρεπε.

Έτσι λοιπόν εγώ που το ήξερα αυτό και άλλα πολλά και τόνιωθα και το ζούσα, τότε θάπρεπε να δινω και το ...παράδειγμα. Στην θεωρία μου δηλαδή είμαι απόλυτα δικαιωμένος. Έτσι κι αλλιώς αφού της απαγόρευα τα χάπια και το τσιγάρο, τότε δεν έμενε άλλη θεραπεία (αφού τόθελε που τόθελε να το παίξει υστερική) από το ξύλο. Φυσιοθεραπεία δεν ήθελε; Φυσιοθεραπεία τής πρόσφερα, αυτούσια μάλιστα από τον βασιλιά τής φυσιοθεραπευτικής αγωγής.

Σκεφτείτε λοιπόν τά όσα σας λέω και σας γράφω και, αν όχι τίποτε άλλο, ίσως να σας βοηθήσουν στον δικό σας οικογενειακό ...προγραμματισμό. Ακόμα και από άποψη οικονομίας αν το δείτε, τότε θα βρείτε ότι η μέθοδος μου εγγυάται την μέγιστη δυνατή οικονομία και το καλύτερο ...ψυχικό αποτέλεσμα.

Αρνούμαι πάντως τον ισχυρισμό της ότι την κτυπούσα με μανία. Όπως σας είπα προτιμώ τό "με όρεξη" γιατί, ότι κι αν πεις, άλλο το ένα και άλλο το άλλο, ιδίως όταν βρίσκεσαι και μπροστά στο δικαστήριο. Κι όσο για το ότι νόμιζε ότι θα την σκότωνα έχω αυτό το σχόλιο: αλήθεια, είναι τόσο δύσκολο να διακρίνει ένας άνθρωπος εάν κάποιος ...ξυλοφορτώνει για να σκοτώσει ή απλώς για να βάλει τάξη; Δύσκολο, ίσως πείτε, για κείνον που ξυλοφορτώνεται αλλά, στο κάτω κάτω, την προειδοποιούσα, άλλοτε με φοβέρα και άλλοτε με κανένα χαστούκι καμιά... βδομάδα πριν. Ας τα εκτιμούσε.

Αλλά οι επί γης άνθρωποι είναι περίπου δύο ειδών. Πρώτον: εκείνοι που έχουν ψυχικά προβλήματα και αμέσως ρίχνουν το φταίξιμο στους άλλους και γίνονται άμετρα επιθετικοί (υπάρχουν πολλοί τρόποι για να φέρεσαι επιθετικά, ακόμα και σε κάποιον που δεν μπορείς να ...δείρεις) και ξεσπάνε στους ανθρώπους τού περιβάλλοντος τους. Και δεύτερον: εκείνοι που έχουν πάλι τα ψυχικά προβλήματα (και πιάς δεν τα έχει με την ζωή που κάνουν;) αλλ' όμως θάναι γι' αυτούς το τελευταίο πράγμα που θα περάσει από το μυαλό τους το να ρίξουν το φταίξιμο γι' αυτό στους άλλους. Αυτοί λοιπόν οι, αμυντικοί, θάλεγα, τύποι είναι συχνά

πυκνά θύματα τού περίγυρου τους και, αν δεν γίνει κάποιο θαύμα, δύσκολα σώζονται.

Όταν λοιπόν για τις καρδιακές ανεπάρκειες της (και εννοώ εδώ καθαρά οργανικές και βιολογικές ανεπάρκειες που οφείλονται βασικά στην έλλειψη επαρκών για τον καρδιακό μυ ερεθισμάτων-κίνηση και άθληση-ξεσπά στα παιδιά της, στον άνδρα της, στην πεθερά της, στην μάνα της, στον κύρη της ή και στην αδελφή της ακόμα που βρίσκεται 3000 χιλιόμετρα μακριά και αρχίζει να φωνάζει και να ταράζει την καλή ατμόσφαιρα ενός σπιτιού, ε τότε θα πρέπει να μπει πάση θυσία τάξη και νόμος. Και είναι κρίμα δηλαδή-τόσο κρίμα- να μην έχει καταλάβει ακόμα και να μην παραδέχεται πως εγώ ακριβώς επέβαλλα την τάξη στο σπίτι μου. Όλα κι όλα λοιπόν. Έλεγε κάποιος, ένας: ότι θέλεις βγάλε μου (βγάλε μου μάτια, αυτιά, κέρατα, ότι θέλεις). Γλώσσα μην μου βγάλεις." Καταλαβαίνετε.

Πάμε όμως παρακάτω: *αυτή την βάνουση συμπεριφορά του την εξεδήλωνε και στο κρεβάτι όπου με έβλεπε σαν ένα σκεύος ηδονής κτλ κτλ. Αλλά το πιο τραγικό ήταν αυτή η ανώμαλη σεξουαλική επιθυμία του κτλ κτλ* (βρείτε την συνέχεια στην έκθεση της).

A! Τώρα ακριβώς ήρθαμε στο θέμα.

Ακούστε λοιπόν: αν τα πάρουμε από την αρχή, τότε δεν μπορεί να αρνηθεί -τόσο μάλλον γιατί υπάρχουν και ...γραπτές ....αναφορές επί τούτου- πως εκείνη ήταν αυτή που έβλεπε εμένα ως σκεύος ηδονής. Αα, σ' αυτά τα θέματα ήταν τότε δασκάλα. Άνκαι είχε κάποιο ταμπού με το κωλογαμήσι -κι αυτό τ' ανακάλυψα όταν είχε πια ωριμάσει ο καιρός για να πάρω το θάρρος να κατακτήσω όλες τις τρύπες της- ως τότε δεν υπήρξε θέμα- όμως στατσιμπουκάκια ήταν ... δασκάλα.

Εν πάση περιπτώσει περνούσαμε μ' αυτό και με κείνο ώσπου ήρθε ο καιρός για να ποικίλουμε το σεξουαλικό μας διαιτολόγιο. Κι ως γεγονός ως τότε δεν το τραβούσε το εργαλείο μου ο κώλος της. Ωσπου πέρασε κάποια μέρα από το σπίτι μας ένας τρελλοπαρέας, ήρωας κι αυτός κάπιων ολίγων σελίδων εκείνου τού πρώτου βιβλίου μου. Κι όπως είναι γεγονός και πραγματικότητα πως οι γυναίκες τρελαίνονται για τους τρελλάκιες, έτσι έγινε και τώρα. Από κουβεντούλα σε κουβεντούλα και από εκμυστήρευση σε εκμυστήρευση, ο παρέας τής είπε εκείνες τις περιπέτειες του (περιπέτειες για τις οποίες δεν είχα εγώ ως τότε ιδέα) που έκαναν τούς δικούς του να τον διώξουν από την Αγγλία και που τον...υποχρέωσαν να γυρίζει από μοναστήρι σε μοναστήρι για να σώσει την ψυχή του.

A ρε κόσμε! Και στο κάτω κάτω τι είχε κάνει ο άνθρωπος; Όλο κι όλο που πήδηξε διοξαδερφούλες του από τον κώλο "για να μέν (μήν) κάμουν κοπελλούθκια". Εάν επρόκειτο για περίπτωση βιασμού ή όχι δεν το έμαθα αλλά πιάς νιάζεται τώρα; Αφού η παρθενιά έμνε άθικτη και ακέραιη, τότε γιατί τόση φασαρία για το τίποτα; Έτσι κι αλλιώς το "τέλειο γαμήσι" αποτελεί την κατ' εξοχήν έμμομη ιδέα κάθε πουτσαρά, από την Ιαπωνία ως την Ισπανία, από τον Καναδά ως το Περού κι από την ημερα τής δημιουργίας ως την συντέλεια των αιωνων.

Εκείνη πάντως την νύχτα μετά από εκείνες τις ιστοριούλες δεν μου έδωσε ιδέα. Ίσως εγώ να είχα μάλιστα αποκοιμηθεί όταν θα τέλιωσαν, αργά, μετά τα μεσάνυχτα, οι αφηγήσεις. Όμως την άλλη νύχτα πηγαίναμε όταν βράδιαζε κάπου στην Αργάκα με τα πόδια. Θυμάμαι περνούσα στην κατηφόρα το χέρι μου μέσα στο παντελόνι και το βρακί της. Θάταν ωραία προθήρμανση.

Αφού στο μεταξύ πήγαμε εκεί που πήγαμε και γυρίζαμε πίσω αγκαλιασμένοι κάπου εκεί στο μεσονύκτι και στην άκρη τής ποταμιάς, έτσι, χωρίς πολλές διαδικασίες, σχεδόν χωρίς καν...προειδοποίηση...γονάτισε. Ω Θεέ μου! Την έβλεπα εγώ και τ' αστέρια. Πόσα παρακαλετά και πόσες ικεσίες δεν είχα αφήσει να φύγουν από τα χείλη μου για τούτη την συγκεκριμένη στάση και νά που τώρα ερχόταν όπως το μάννα από τον ουρανό.

Ω, μακάρι να υπήρχε ο τρόπος να γυρίζα πίσω εκείνες τις σκηνές! Γιατί ότι και να πεις και όσες φορές και αν το χόρτασες στο μεταξύ μετά απ' αυτό, η πρώτη φορά είναι η πρώτη φορά. Έστω και αν ήταν λίγο ...ξηρή ή απότομη (είναι και αυτή μια τέχνη που επιδέχεται βελτιώσεις και τρόπους χειρισμούς) η πρώτη φορά θα παραμείνει πάντα η πρώτη φορά. Ότι θέλετε πείτε μου, δεν αλλάζω ιδέα.

Μετά λοιπόν απ' αυτή την πρώτη φορά ακολούθησε η χρυσή εποχή τού ...κρεβατιού μας.

Εγώ ο ηλίθιος πάλι ενώ το ήθελα τόσο πολύ, όμως ένιωθα και κάποιες ...τύψεις γι' αυτό. Βλέπετε διατηρούσαν ακόμα στο μυαλό μου την επίδραση τους όλες οι σχετικές σχολές.

Εκείνη όμως φαινόταν να το απολαμβάνει, είχε πια καταγλυκαθεί και δεν υπήρχε θέμα να το στερηθεί. Ούτε λόγος λοιπόν για να στερήσεις από την σύζυγο σου μια τόση μεγάλη απόλαυση, μια απόλαυση που, στο κάτω κάτω, δεν ήταν διόλου μικρότερη για σένα τον ίδιο.

Έτσι τα σκέφτομαι λοιπόν: τι να θυμηθώ!

Έτσι που λέτε περνούσαν οι μέρες κάτω από τον ήλιο και οι νύχτες κάτω από τ' αστέρια, έτσι περνούσαν οι βδομάδες και έτσι οι μήνες. Χρυσή εποχή σάς λέω, και δεν λέω τίποτα μ' αυτό. Κράτησε αυτό διόμισι, κοντά τρία χρόνια.

Αλήθεια! Δοκιμάσατε ποτέ να πηδήξετε με το ζόρι μια γυναίκα από τον κώλο; Δοκιμάστε λοιπόν -μην πείτε όμως πως εγώ σάς εσπρωξα σ' αυτό και βρω τον μπελά μου. Αρκετα έχω ήδη στο κεφαλι μου- και θα το δείτε: αυτό δεν γίνεται, δεν γίνεται με τίποτα. Σημειώστε λοιπόν πως πρέπει να το θέλει η γυναίκα για να περάσει οτιδήποτε στον πισινό της. Οι συσφικτήρες μύες άλλωστε που κάνουν αυτό το συγκεκριμένο όργανο δεν είναι τυχαίο που έγιναν όπως έγιναν και αυτοί ακριβώς αποτελούν την κυριότερη αιτία για να κάνουν την απόλαυση που προσφέρει τέτια που να προσεγγίζει την υπέρτατη ηδονή. Έτσι λοιπόν αποκλείστε το ενδεχόμενο να την βιάζα ολόκληρα διόμισι-τρία χρόνια.

Τάχα την καταπίζα για να το υφίσταται; Για σκεφτείτε το: μια γυναίκα που εγκατέλειπε το σπίτι και τον άντρα της τόσο εύκολα και για δικαιολογίες σαν εκείνες που σας ανέφερα πριν, νομίζετε πως θα άντεχε να μένει σ' ένα σπίτι όπου αισθανόταν ότι υποβαλλόταν σ' ένα τοιούτων διαστάσεων ...καθημερινό μαρτύριο;

Για όνομα τού Θεού! Μην με κάνετε πάλι να βλασφημάω.

Άραγε σάς έτυχε να διαβάσετε καμιά έρευνα πάνω σ' αυτό το ζήτημα ή να παρακολουθήσετε έστω (ας είναι και μέσω τού ...βίντεο) μια γυναίκα καθώς, ας πούμε, υφίσταται αυτή την πράξη; Άραγε σάς έδωσε ποτέ καμιά την εντύπωση πως αυτό που κάνει το θεωρεί βασανισμό γι' αυτήν; Για όνομα τού Θεού ρε παιδιά! Αυτές οι σκηνές περικλείουν στην έκφραση τους το απόσταγμα τού ... Παραδείσου. Καί σεις μού λέτε για ...βασανιστήριο! Εγώ τόγραψα και το ξαναγράφω: μόνο σε μια περίπτωση μπορεί να γίνει αυτό το πράγμα βάσανο αλλά, υποψιν, αυτό δεν θάναι λιγότερο βάσανο για την γυναίκα απ' όσο θάναι για τον άνδρα. Αυτή λοιπόν η περίπτωση είναι εκείνη κατά την οποία απουσιάζει το έλαιον από τις τριβόμενες επιφάνειες. Μεταξύ μας όμως τώρα απ' αυτή την άποψη διαθέταμε το καλύτερο για την περίπτωση: το ... αναρόλαδο.

Γι' αυτό αφήστε τα χαζά. Χρησιμοποιήστε ένα τέτιο λάδι και δοκιμάστε το εργαλείο σας μέσα σε οπιονδήποτε μη προκατειλημμένο εναντίον κώλο και αν αυτός σας ...πει ότι δεν το απόλαυσε, τότε δέχομαι εγώ να με τουφεκίσετε.

Αλίμονο λοιπόν εάν ήταν αυτό το πράγμα βάσανο! Κι αλίμονο στους ανθρώπους που μεταφράζουν και παρουσιάζουν ως βασανό αυτό που φτιάχτηκε να αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες - και πάντοτε ανανεώσιμες - απολαύσεις τού ανθρώπου σ' αυτή την Γη.

Για όνομα τού Θεού λοιπόν! Σας το λέω και πιστέψετε με: είναι απλά η όλη αλήθεια, και σας την λέει ο άνθρωπος που, όσο κανείς άλλος, αποφεύγει το ψέμα και την προσποίηση: όσο δεν τις έβαζαν κάπιοι (ή μάλλον: κάπιες, οχιές και σκύλες) ιδέες και όσο δεν αποφάσιζε να με εκδικηθεί γι' αυτό και για κείνο, παρακαλούσε, ψοφούσε σας λέω γι' αυτό. Μια περίοδο, κάνα μήνα μόνο, της έκανα εγώ λίγο τον δύσκολο και έσκιζε τα ρούχα της. Ω, γι' αυτό ήθελα πράγματι ένα καλό, ένα πολύ καλό ξύλο! Ευτυχώς όμως δεν το παρατράβηξα.

Στο μεταξύ είχαμε μείνει έγκυοι και σύντομα γεννούσαμε. Κανένα πρόβλημα. Ο κώλος της ήταν ο μισός μου Παράδεισος. Δεν είναι δα και κανένας άλλος από εκείνην που μου έδωσε αυτή την ιδέα: πως δηλαδή δεν υπάρχει πιο μεγάλη απόλαυση για μια γυναίκα στον ουρανό και στην Γη από το να κείται στο πλευρό και νάχει μπροστά της ένα βρέφος να την θηλάζει και πίσω της έναν άνδρα να την καρφώνει. Ότι θέλετε πείτε μου: μεγαλύτερη απόλαυση για μια γυναίκα απ' αυτήν θα δυσκολευτείτε πολύ να βρείτε, κι αυτό γιατί απλούστατα δεν βρίσκεται.

Είναι κρίμα δηλαδή να έχει κανείς ένα όργανο για απολαύσεις πρώτου βαθμού και εκείνος να μην το δουλεύει. Και το λέω αυτό ανεξαρτήτως φύλου: αυτό το όργανο μπορεί να προσφέρει μεγάλες απολαύσεις, αρκεί να αποφασίσει κανείς να πετάξει τα ταμπού και να τολμήσει να το εκμεταλλευτεί.

Δεν σας φαίνεται λοιπόν παράξενο μια νεαρή κοπέλα (ή σύζυγος) με πλούσια ερωτική

φαντασία και δράση να απολαμβάνει για χρόνια μια τέτια ηδονή απ' αυτό και ύστερα ξαφνικά να το αρνείται και να το αποστρέφεται και να το θεωρεί ως το φρικιαστικότερο πράγμα που της συνέβη ποτέ στην ζωή της και ταυτόχρονα τον άνθρωπο που της πρόσφερε αυτή την ηδονή ως τον πιο αποτρόπαιο άνθρωπο στον κόσμο;

Αλλά έχω γράψει κάπου κάποτε για κείνα τα κίνητρα που την οδήγησαν σ' αυτό το σημείο. Είναι λίγο πολύ γενικά και έγκεινται στην πρόταση: κόντρα για την κόντρα.

Εκείνο τον πρώτο καιρό, θυμάμαι, όταν αποφάσιζε να μου το κόψει, είχε ρθει μια μέρα η κοπέλα τού Γραφείου Ευημερίας (βλέπετε τα συχνά μαλλώματα μας έφεραν κι άλλους μεσ'τα ποδια μας). Της λέει λοιπόν η σύζυγος: ο Κώστας είναι χωρίς ταμπού στον έρωτα. Εκείνη της απάντησε: και γιατί νάναι δηλαδή; Ότι περάσει από την σκέψη δύο ώριμων ανθρώπων και θέλουν να το κάνουν, πιά είναι το πρόβλημα αν το κάνουν; Εσύ τόκανες και δεν σου άρεσε;

Πιά ήταν η απάντηση της; Αυτή: το πρόβλημα δεν είναι πως δεν μου αρέσει. Μου αρέσει όταν το κάνω και θέλω να το κάνω συνέχεια αλλά όταν πάω κάπου και σκέφτομαι τό τι έχω κάνει το βράδυ, ντρέπομαι γι' αυτό.

Η κοπέλα τής είπε πως δεν είναι σωστό να απορρίπτει κάτι που της αρέσει-και που αρέσει και στον σύζυγο της- με μοναδικό δικαιολογητικό την ντροπή.

Πιστέψτε με: κάπου εδώ είχε κλείσει εκείνη η κουβέντα. Βλέπετε η κοπέλα πήρε λίγο πολύ την θέση μου, ναι, μόνο που ξέχασα να την ρωτήσω και ακόμα δεν κατάφερα να μάθω την αλήθεια πάνω σ' αυτό: κατά πόσον δηλαδή ήταν η θέση της σαν "κοινωνικής λειτουργού" ή σαν Σ...;

Αλλά, πιστέψτε με και πάλι: δεν προσπάθησα καν να το εκμεταλλευτώ αυτό. Μάλιστα δεν είπαμε λέξη για διο μέρες γι' αυτό, ούτε και κάναμε οτιδήποτε στο κρεβάτι (έτσι κι αλλιώς κοιμόμασταν σε χωριστά κρεβάτια). Την τρίτη όμως μέρα ρώτησε τον Ορφέα: Ορφέα μου, σου αρέσει εκείνη η γυναίκα; Ο Ορφέας τής είπε: όχι, δεν μου αρέσει.

Α, και τότε άφησε όλο το φαρμάκι της να ξεχυθεί πάνω στο φάντασμα της. Και με τι δεν την στόλιζε κάθε μέρα!

Παρόλαυτά: εκείνη την πρώτη περίοδο τής ...αποκοπής άφηνε κάπου κάπου να γίνει λιγάκι το χατίρι μου. Θα ήταν μάλιστα μια από εκείνες τις φορές που μου είπε και τούτο: μου αρέσει γιατί μόλις μου το κάνεις πάω αμέσως στην τουαλέτα.

Κι ως γεγονός οι τακτικές αφοδεύσεις είναι καλό σημάδι για τους πιστούς τής φυσικής Υγινης ενώ τα κλύσματα αποτελούν, από την άλλη, το καλύτερο φάρμακο για την δυσκοιλιότητα. Ε, κι ασφαλώς καλύτερο και φυσικότερο κλύσμα από ένα κωλογαμήσι δεν γίνεται.

Πώς το σκεφτόταν δηλαδή τότε και πώς ύστερα;

Μια φορά δυσκολευόταν στην τουαλέτα. Εγώ της έλεα: να σε βοηθήσω αν έχεις πρόβλημα. Αλλά: ήταν καιρός και πέρασε εκείνος όπου εκτιμούσε τις φυσιοθεραπευτικές μου υπηρεσίες. Βέβαια εγώ κυριολεκτικά έσπαζα. Μουρχόταν σάς λέω ή να μαχαιρωθώ ή να την μαχαιρώσω. Ένιωθα σαν ευνουχισμένος: να έχεις τέτια κωλάρα μέσα στο σπίτι σου και όμως να μην μπορείς να την ...γευτείς! Ήταν φορές αλήθεια που έβλεπα να μην αντέχω άλλο, οπότε πραγματικά την στρίμωχνα. Παρόλο που, όπως σας έχω ήδη πει, πρέπει να θέλει η γυναίκα για να της πηδήξεις τον κώλο, όμως μια φορά, ε, τα κατάφερα κάπως. Τί κατάφερα δηλαδή; Τίποτα. Να, λίγο πριν το χυσιμο, την στιγμή ακριβώς που είχε η πούτσα την μεγαλύτερη ...σκληράδα της, θα κατάφερα και της την έβαλα κάνα-διο (αντε τρια) εκατοστά.

Εκείνη τότε πήγε αμέσως στο Γραφείο Ευημερίας να πει τα παράπονα της και λίγο έλειψε να χωρίσουμε και τότε. Την επόμενη μέρα με κάλεσε η κοινωνική λειτουργός (άλλο προσωπο αυτό) στην Πόλη, πήγα εγώ και εκεί από κουβέντα σε κουβέντα την ρωτώ: εάν εσύ έκανες αυτό το συγκεκριμένο "χατίρι" στον άνδρα σου για ένα ορισμένο αριθμό χρόνων και ύστερα τού τόκοβες έτσι, στα καλά καθούμενα, τι θάκανε; -Θα έδειχνε κατανόηση. -Κατανόηση; Πες σ' αυτήν (και ...δείχνω) να δείξει κατανόηση όταν γίνεται θηρίο. Μην με δουλεύετε λοιπόν.

Βέβαια ούτε λίγο ούτε πολύ με την επιμονή τής κυρίας να μην κάνει παραχωρήσεις (παρά τις συστάσεις τού ...Γραφείου) και με τον φόβο μου να διακινδυνεύσω άλλη μια φυγή της εγώ της υποσχέθηκα όχι να μην το θέλω (αυτό θάταν αδύνατο, των αδυνάτων αδύνατο) αλλά να μην την ξαναζορίσω. Και όντως: προσπαθούσα, σάς λέω, να είμαι συνεπής με την

υπόσχεση μου αλλά ήταν φορές που-όπως είπαμε- δεν άντεχα άλλο.

Μια φορά, ήταν ένα βραδάκι, της έτριβα απλά τον κώλο (ίσως διάολε κι αποφάσιζε να τον ανοίξει επιτέλους όπως μια φορά κι έναν καιρό) και ω τού θαύματος! Βάλθηκε να σπρώχνει το δάχτυλο μου μέσα της. Άλλο που δεν ήθελα: το βάζω, το βγάζω, το ξαναβάζω, το ξαναβγάζω, ξέρετε, όσο το γούσταρε. Παρά το τίποτα, κάτι ήταν κι αυτό. Το εργαλείο μου πάντως το απέρριψε. Στο έλεος! Ας δεχόταν έστω και το κωλοδάχτυλο και ήταν κι αυτό μια ...παρηγοριά.

Αλλά, αλλά φίλοι μου. Ξυπνάμε το πρωί και εκεί που ετοιμαζόμουν να φύγω για το τρύγημα των ελιών, της λέω: Αντρούλλα, πού είναι η κουρούκλα μου; -Πάνω στην κεφαλή μου, μου απαντά.

Ε, κι ασφαλώς η κουρούκλα δεν ήταν πάνω στην κεφαλή της. Απλώς ήρθαν στο μεταξύ οι ενοχές και οι τύψεις για τα νυχτερινά και για να ξεπλύνει το ... αίσχος και την αμαρτία της (όπως και τόσες άλλες φορές δηλαδή που την κατάφερα να δώσει στιδήποτε παραπάνω απ' αυτό που ...νόμιζε ότι έδινε η γιαγιά στον παππού της, η μαμά στον μπαμπά της ή η ...Μαρούλλα στον ...Τόλη) αποφάσισε να πάρει την εκδίκηση της ξεσπόντας πάνω μου. Ούτε λίγο ούτε πολύ: της έδωσα πεντέξι φούσκους, ατάκα κι επί τόπου.

Όλα κι όλα. Το τι συνέβη στο κάτω κάτω στο κρεβάτι σάς τόγραψα ήδη. Πριν περάσει όμως πολλή ώρα έφευγε για την Πόλη για να μου φέρει την αστυνομία και το Γραφείο Ευημερίας για να πάρουν τα παιδιά και τιςπραμάτιες της.

Αλλά: δεν θυμάμαι -ή βαριέμαι τώρα να κάτσω να το ψάξω μέσα από τις τόσες φορές - πώς ακριβώς συνέβη αλλά σύντομα ήταν εδώ πάλι, κι αυτό χωρίς να έχει πάρει καμιά από την μεριά της απόφαση για ...παραχωρήσεις.

Έτσι παραμείναμε στα ίδια: εκείνη στην άρνηση και γω στην ...προσπάθεια. Κι αυτή η κατάσταση κράτησε και δεν κράτησε τέσσερα χρόνια. Εγώ να την παρακαλάω, να την ικετεύω, να της κλαίγομαι μάλιστα φορές φορές. Τι της στοίχιζε να το κάνει; Τόσον καιρό το έκανε και δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα. Αλλά πού; Θα έπειθα πιο εύκολα έναν τοίχο.

- Έστω κι από οίκτο μωρή. Τί σου στοιχίζει; Νιώθεις ενοχές; Σου λέω: πάρε όποιο αντικείμενο θέλεις με το ίδιο πάχος με το εργαλείο μου και βάλτο στον κώλο μου αν αυτό θα σε πείσει ν' αλλάξεις γνώμη αλλά δώσμου και συ αυτό που σου ζητώ.

Προσπαθούσα όσο μπορούσα να την πείσω πως δεν υπάρχει σ' αυτό καμιά ανωμαλία, καμιά διαστροφή και καμιά ψυχοπάθεια, όπως ήθελε εκείνη να το προτιμά, και πως ήταν κι αυτή μια βιολογική ανάγκη τόσο θεμελιώδης όσο και η ανάγκη για φαΐ και για νερό.

Αλλά πού να καταλάβει; Ήταν πιο εύκολο για κείνη φαίνεται, να με θεωρεί άρρωστο. Μα τι; Δεν άρεσε; Για όνομα τού Θεού! Έγραψα και ξανάγραψα γι' αυτό. Τάχα φοβόταν μήπως υπάρξουν από μέρους μου διαρροές για το τι γινόταν στο κρεβάτι μας;

Προς Θεού! Για τρία χρόνια κάναμε τα πάντα και δεν έμαθε κανείς τίποτα. Όχι λιγότερο από τους άλλους αυτό το πράγμα ήταν για μας το πιο κοινό οικογενειακό μυστικό.

Οι διαρροές για το τι γινόταν και τι δεν γινόταν στο κρεβάτι μας άρχισαν από κείνη. Το τι θέλει και το τι γουστάρει ο Κώστας στο κρεβάτι του αυτή τα έβγαλε πρώτη στην φόρα. Α, εκείνη ήταν σίγουρη πως με είχε στο χέρι.

Και ενώ αυτή η συγκεκριμένη πράξη αποτελούσε γι' αυτήν διαστροφή προτού την γνωρίσω, όμως αυτό δεν την εμπόδισε να την απολαμβανει για τρία ολόκληρα χρονάκια. Όταν όμως αποκόπηκε απ' αυτήν, τότε τίποτα δεν την εμπόδιζε να την επανεκτιμήσει και πάλι ως διαστροφή. Τόσο μάλλον γιατί έβλεπε να επιμένω εγώ (ο άνθρωπος δηλαδή στον οποίο αισθανόταν την ανάγκη να κάνει ...αντιπολίτευση) να το θέλω και να το ζητώ. Λυπάμαι αλλά έπρεπε τουλάχιστον να είμαι ειλικρινής, και με μένα και με κείνη.

Όταν λοιπόν εκείνη είχε ήδη περάσει την άποψη της στον περίγυρο της τότε εγώ, μετά τον πρώτο πανικό, έβλεπα να μην απομένει σε μένα άλλη διέξοδος από του να δώσω εγώ την δική μου άποψη. Τόσον καιρό η ικανοποίηση των παθών μου επέβαλε σαν ανάγκη την σιωπή μου. Όμως η άρνηση της στην συνέχεια έφερε την σκέψη, τον Λόγο και τις λέξεις. Βλέπετε χωρίς αυτή την άρνηση της ίσως να μην έρχονταν ποτέ αυτές οι λέξεις και αυτά τα κείμενα. Σ' αυτήν ακριβώς την άρνηση χρωστάω την ερωτική μου ...κατάρτιση, αυτή ξύπνησε μέσα μου την αιτία και το επιχείρημα. Κι ακριβώς λοιπόν επειδή εγώ είμαι αυτός που είμαι -και δεν είμαι άλλος- την έκανα θέση, την πλέον, ίσως, ατράνταχτη θέση που προκάλεσε ποτέ

οπιαδήποτε άρνηση.

Ω, κι ήθελε κι από πάνω να μου θυμίζει μια ιστορία που της έλεε η μανούλα της για κάπιαν που της είχε στρίψει επειδή, τάχα, τής πηδούσε ο άντρας της τον κώλο. Το φαντάζεστε αυτό; Τί συμπεράσματα σου βγάζει αυτός ο κόσμος! Πόσο καλός θέλει να είναι με τα μαθηματικά και με τις ιδιότητες τους. Αλλά αφού μιλάμε για μαθηματικά και όχι για τίποτε άλλο, ε τότε θα μπορούσα, σας λέω, να σας εύρισκα χιλιάδες γυναίκες όπου τους είχε στρίψει γιατί δεν τους πηδούσε ο άντρας τους τον κώλο. Μα τι λέτε; Και η ίδια ακόμα η μαμά της -ας το δοκίμαζε και θάβλεπε- θάταν σίγουρα πολύ καλύτερα από υγία αν τόκανε.

Κι αυτό για να μην πούμε για τα διαζύγια που προκαλεί αυτή η διαμάχη μεταξύ άνδρα και γυναίκας, για όλα τα δεινά που προκαλεί σε μια οικογένεια και στα παιδιά όλα. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, κάθε άνδρας θεωρεί αυτό το πήδημα ως μια πρωταρχική ανάγκη γι' αυτόν και για το εργαλείο του. Ότι θέλεις πέστου, φορτώσε τον αν θέλεις με όλες τις ψυχοδιανοητικές ετικέτες: τόσο πιο πολύ θα το θέλει όσο πιο πολύ το στερείται. Κι ασφαλώς το ξέρει-και δίνει και το ...παράδειγμα στην ανάγκη -πως όλα τα επιχειρήματα των γυναικών πάνω σ' αυτό αποτελούν απλά και σκέτα προκαταλήψεις και πως δεν έχουν παρά να το δοκιμάσουν και θα διαπιστώσουν (όχι πάντα απαραίτητα από την πρώτη φορά) πως αυτό αποτελεί μια ...ασύγκριτη ηδονή που μόνο κακό δεν κάνει στην σωματική και ψυχική τους Υγία αρκεί, σάς λέω, να μην έχουν την Ιδέα για το αντίθετο γιατί, επαναλαμβάνω, αυτό είναι πάντα το πιο σημαντικό: **η Ιδέα.**

Αυτή ακριβώς η "Ιδέα" αποτελεί την μεγαλύτερη πηγή δεινών για τον άνθρωπο. Και όσο είναι δύσκολο (γιατί οι θετικές ιδέες χρειάζονται και την συνοδεία αρετών, χρειάζονται πάνω απ' όλα πειθαρχία και σύστημα, όμως για τις αρνητικές ιδέες η Ιδέα και μόνη είναι αρκετή για ένα πλήθος δεινών) να αποτελέσει πηγή ευλογιών άλλο τόσο εύκολο είναι να αποτελέσει πηγή μαρτυριών. Κι αυτό γιατί είναι πολύ δύσκολο να έχεις μια θετική και γόνιμη Ιδέα, ιδίως πάνω στο θέμα που λέγεται Υγία. Είναι άλλωστε γεγονός πως είμαστε όλοι τριγυρισμένοι από κάθε λογής άχρηστες και βλαβερές ιδέες. Δείτε πόσο αντιθετικές απόψεις έχουν οι άνθρωποι πάνω σε τόσα θέματα, από το φαγητό ως την μεταφυσική. Σκεφτείτε τί το έχουν τόσοι και τόσοι άνθρωποι το κρέας στην ζωή τους και τι το έχουν κάπιοι άλλοι. Άλλοι το ορέγονται και άλλοι το αποστρέφονται. Δείτε τις γνώμες για την κόκα-κόλα, για το τσιγάρο, για τα φάρμακα ή για τα λιπάσματα, για τον Θεό ή για τον ...Μαρξ.

Βεβια ο καθένας έχει την ελευθερία να έχει τις ιδέες του. Καλές, κακές, όποιες θέλει ας είναι. Πιός δίνει τώρα λογαριασμό; Και πιός θα έρθει να αναγνωρίσει ότι οι ιδέες του τον οδηγούν στην καταστροφή του; Το πιο συναρπαστικό μάλιστα σ' αυτή την υπόθεση είναι το γεγονός ότι το πώς νιώθει ο καθένας το ξέρει μόνο αυτός. Κι αυτό γιατί είναι αδύνατο -έτσι θέλουν να νομίζουν- για τον πλησίον να μπει μέσα στην ψυχή και μέσα στο αίμα τού πλησίον για να μάθει για την κατάσταση του. ,

Σ' αυτό λοιπόν ακριβώς το γεγονός βασίζεται η καθημερινή και αέναη μάχη των εντυπώσεων. Στο κάτω κάτω: πιός ξέρει τώρα αν κατάφερες καν να κοιμηθείς το βράδυ που πέρασε ή και το προηγούμενο ή, ακόμα, αν έχεις ένα μήνα ή ένα χρόνο, ή ακόμα -και γιατί όχι;- μια ή δυο δεκαετίες να χορτάσεις έναν καλό ύπνο; Ή πιός ξέρει πόσα τσιγάρα ή πόσα χαπάκια πήρες για να βγάλεις μια νύχτα, ή έστω μια μέρα, χωρίς να σε δέρνει η ιδέα πως "θα σου φύγει το μυαλό" ή, έστω, πως δεν είσαι καλά, δεν νιώθεις καλά, καθόλου καλά, και πως υπάρχει κάποιο μεγάλο πρόβλημα με την Υγία σου;

Και βέβια δεν μπορούμε να τρέχουμε και πάντα στους γιατρούς. Εκείνους στο κάτω κάτω πιός θα τους γιατρέψει; Ή μήπως και νομίζουν πως είναι καλύτερα από τους ...ασθενείς τους; Είπαμε: ας είναι καλά τα χαπάκια και τα τσιγαράκια. Παίρνεις ή ανάβεις ένα κι εκεί που έκανες να χάσεις την μιλιά σου νά που την βρίσκεις και πάλι, κι εκεί που έκανες να χάσεις την αναπνοή, το μυαλό και την ...αυτοπεποίθηση σου νά που την βρίσκεις κι αυτήν.

Α, κι αν το πρόβλημα πάει γυρεύοντας, τότε το ένα πακέτο την ημέρα το κάνεις δύο, τα δύο τρία κτλ κτλ. Κι άμα και τα τσιγάρα δεν πιάνουν τόπο τότε συμπληρώνεις με λίγα ...ηρεμιστικά, ή μάλλον: με άφθονο αλκοόλ. Έτσι γίνεσαι και πιο αποδεκτός στις ορδές των ανδρικών και δεν βάζεις υποψίες από δω κι από κει για την κατάσταση τής Υγίας σου.

Αλλά και πάλι, έτσι καθώς η πείρα το κάνει φανερό και ολοφάνερο, είναι γεγονός πως το ωφέλος απ' αυτά όλα είναι προσωρινό και πως εκεί που διορθώνουν ένα κακό δημιουργούν

ένα άλλο μεγαλύτερο. Ε και τότε, πάνω στην απελπισία του ο άνθρωπος τι να κάνει; Η επόμενη κίνηση λοιπόν είναι αναπόφευκτη: αυτοκτονία ή ...**ναρκωτικά**.

Το πού όμως θα σε οδηγήσουν τελικά τα ναρκωτικά είναι κι αυτό λίγο πολύ γνωστό. Τέτια ζωή τι να την κάνεις; Πιός θα σώσει τον άνθρωπο λοιπόν; Πιός;

Θα μου πείτε: υπάρχει ο Θεός. Εκείνος κάτι θα κάνει. Δεν λέω, μπορεί. Εκείνος μπορεί κάτι να κάνει αλλά πιστεύω πως αυτό θα το κάνει μόνο για τους καλούς και για τους δίκαιους του, πάνω απ' όλα όμως: για τους πιστούς του. Έλα όμως που και οι πιστοί είναι άχρηστοι χωρίς την Υγία! Άλλωστε υπάρχει και το ενδεχόμενο ν' αργήσει ο Θεός και ίσως να μην αποφασίσει να βγει από την κρυψώνα του παρά ύστερα από χίλια ή δέκα χιλιάδες χρόνια. Ως τότε τι κάνουμε εμείς οι άνθρωποι για τον εαυτό μας; Εάν η Υγία αποτελεί την μεγαλύτερη αξία και το μεγαλύτερο αγαθό σ' αυτή την ζωή και εάν οι φυσικές επιλογές αποτελούν και προσφέρουν την μοναδική διέξοδο και λύση στο πρόβλημα, τότε γιατί δεν τις εξετάζετε, τουλάχιστον, αυτές τις επιλογές; Από την πλευρά μου τόχω παρακάνει να σας προτείνω την καλύτερη δυνατή μεταχείριση και συμπεριφορά που αξίζει στις ψυχές και στα σώματα σας, κι όμως εσείς επιμένετε να μην με προσέχετε ρε άνθρωποι, κοιμάστε, δεν ακούτε τούς πιο καλούς και πιο μισωμένους από σας και προτιμάτε τις απόψεις τών ισχυρών και των ...ιατρών απλά και μόνον γιατί είναι ισχυροί και ιατροί.

Φαίνεται όμως πως σας διαφεύγει αυτό: ουδείς μωρότερος τών ιατρών.

Αλλά, πιός θα κάτσει να ψάξει τώρα το γιατί και το διότι; Το σημαντικό για τα ανθρώπακια είναι να δίνονται οι εντυπώσεις εκεί και όπως πρέπει να δίνονται (σ' αυτό είναι όλοι τους ιδιοφυίες) και το πώς νιώθεις εσύ μέσα σου, αυτό αποτελεί μια ...προσωπική υπόθεση.

Βέβαια υπάρχουν στην ανάγκη και οι "αναλύσεις" αλλά αυτές έρχονται συχνά πυκνά τόσο καθυστερημένα που πλέον δεν ωφελούν κανέναν. Όταν το στομάχι σου και όταν η καρδιά και το κεφάλι σου διαμαρτύρονταν τόσα χρόνια και σου φώναζαν (με τον ...τρόπο τους φυσικά) πως κάτι (ή μάλλον: τίποτα) δεν πάει καλά τί περιμένεις τώρα να σου πουν οι αναλύσεις ή οι ακτινογραφήσεις; Πως το ένα σου πόδι είναι στον τάφο; Καλά, μ' αυτό το ήξερες εσύ ο ίδιος ή τουλάχιστον το ...ένιωθες) προτού αποφασίσεις για τις αναλύσεις. Αλλά: άστα. Ας πάμε πίσω στο ζήτημα.

Έλεγα λοιπόν: το τι σου είναι η Ιδέα! Είναι αυτή που κάνει το ίδιο πράγμα την ίδια στιγμή να είναι καλό και κακό μαζί, ωφέλιμο ή βλαβερό, ωραίο ή άσχημο, ν' αρέσει και να μην αρέσει, να το θέλεις και να μην το θέλεις, να το ποθείς και μαζί να το αποστρέφεται, κι όλ' αυτά ανάλογα με την ιδέα που έχεις στο κεφάλι σου. Κι επειδή, είπαμε, όλ' αυτά αποτελούν προσωπικές υποθέσεις η επιλογή τής Ιδέας μας γι' αυτό και για κείνο έγκειται ακριβώς στο τι εντυπώσεις θέλουμε να δώσουμε στους άλλους για μας σ' αυτό το ατέλειωτο παιχνίδι τών φαινομένων, των σκιών και των φωτοσκιάσεων.

Αν κάποιος δηλαδή έφτασε στο σημείο να πιστέψει πως ένα συγκεκριμένο πράγμα μπορεί να τον τρελλάνει ή να τον ...σωφρονίσει, να τον αρωστήσει ή να τον γιάνει, τότε δεν μπορεί παρά κάποια μέρα να το πάθει.

Αλλά ...αλλά: επειδή ίσως κάποιοι εδώ βάλουν λάθος ιδέες στο κεφάλι τους, τότε νομίζω πως πρέπει να το κάνω πιο ξεκάθαρο.

Ακούστε λοιπόν: για να φτάσει κανείς στο σημείο να πιστέψει πως ένα πράγμα που μπορεί για άλλους να είναι αδιάφορο ή και - γιατί όχι; - ωφέλιμο να τον καταστρέψει, τότε αυτό σημαίνει πως ο σπόρος τής καταστροφής υπάρχει ήδη μέσα του, κυκλοφορεί μέσα στο αίμα και μέσα στα κύτταρα του και αυτός ακριβώς τροφοδοτεί τον εγκέφαλο με τις αντίστοιχες ιδέες. Για να το απλοποιήσω: τα δυνατά κύτταρα θα δώσουν μαχητικές και θετικές ιδέες και τα αδύνατα θα δώσουν ενδοτικές και αρνητικές ιδέες. Τα πρώτα κύτταρα θα τροφοδοτήσουν τον εγκέφαλο με αισιόδοξα πλάνα και τα δεύτερα με απαισιόδοξα.

Συμπεραίνω δηλαδή μ' αυτό και με κείνο πως εδώ το πρόβλημα είναι στην ουσία του σωματικό και οργανικό πρόβλημα και έγκειται ακριβώς στην απουσία μέτρου στην διατροφή, πρώτα, τής καρδιάς και του στομαχιού, ύστερα.

Αλλά: πώς τρέφεται η καρδιά; Αυτό σίγουρα αποτελεί -και πάντα αποτελούσε -το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα τού ανθρώπου από καταβολής κόσμου. Και ενώ οι απαντήσεις που εγώ προσωπικά φιλοδοξώ να δώσω εδώ είναι απλές, όμως αυτή η απλότητα τους δεν τις

εμπόδισε να αποτελέσουν το πιο δυσκολοξεδιάλυτο αίνιγμα τού ανθρώπινου πεπρωμένου.

Όσο και αν φαίνεται παράξενο αυτό σε πολλούς, θα σας το πω: η καρδιά τρέφεται με την κίνηση, με την σκληρή δουλιά, με την άσκηση και με την ...μπάλα. Δύσκολο να το εννοήσουν αυτό οι άνθρωποι τού βουτύρου και της μαρμέλαδας, όμως δεν είναι μακριά ο καιρός εκείνος όπου δεν θα μπορούν να κάνουν κι αλλιώς.

Γιατί έτσι είναι λοιπόν: εάν η καρδιά δεν καλύψει κάθε μέρα, και βήμα το βήμα, τα χιλιόμετρα της, τότε κάτι θα πάει στραβά μ' αυτήν, και αν ο άνθρωπος που κουβαλάει αυτή την καρδιά αρνηθεί πεισματικά ν' ακούσει τις προειδοποιήσεις της και τις εκκλήσεις της για τροφή, τότε σίγουρα θ' αρχίσει να πληρώνει με τα αισθήματα και με τις ιδέες του. Η μια λανθασμένη ιδέα θα φέρει την άλλη λανθασμένη ιδέα, η μια άσχημη ιδέα θα φέρει την άλλη άσχημη ιδέα και η μια παράλογη ιδέα θα φέρει την άλλη παραλογη ιδέα. Έτσι γίνονται αυτά.

Βέβαια δεν ισχυρίζομαι πως είναι εύκολο για τον καθένα να ανακαλύψει αυτά τα χιλιόμετρα που θα αποτελούν το μέτρο στην διατροφή τής καρδιάς του αλλά δεν βλέπω να προσπαθούν και πολλοί γι' αυτό. Όσοι μάλιστα προσπάθησαν ως τώρα να θίξουν κάπως το ζήτημα -μεγάλοι φιλόσοφοι και άνδρες, σύγχρονοι και μη- πέταξαν μερικές αοριστολογίες τής κακιάς ώρας και αφέθηκαν στο ρεύμα για να σβήσουν κι αυτοί σύντομα, θύματα και αυτοί κάπιας καρδιακής ανεπάρκειας τους.

Ο μόνος που έθιξε σωστά και δυναμικά το ζήτημα και πείσμωνσε ως το τέλος για να δώσει την λύση σ' αυτό το αίνιγμα είμαι εγώ. Βέβαια δεν θα μπω τώρα σε λεπτομέρειες γι' αυτό ή για κείνο. Αυτό όμως το τελευταίο σχέδιο τής Πόλης-Κράτους που εκκυκλοφόρησα μόλις πρόσφατα αποτελεί σημαντική απάντηση σε αρκετές απορίες.

Έλεγα λοιπόν: η ανεύρεση ακριβώς αυτού του μέτρου στην κίνηση -καθώς και του αντίστοιχου χώρου-πόλης που θα έκανε αυτό το μέτρο να λειτουργήσει με την μεγαλύτερη δυνατή άνεση και συνέπεια- θα μας έδινε από αναγκαιότητα και την απάντηση πάνω στο τι αποτελεί το μέτρο στο φαγητό, στον έρωτα, στον ύπνο και ακόμα: στην μουσική, στην αρχιτεκτονική, στην ένδυση, στην υπόδυση και σε κάθε άλλη ανθρώπινη ανάγκη και δραστηριότητα. Το σημαντικό, επιμένω, είναι να τραφεί η καρδιά και όλα τ' άλλα θα ακολουθούσαν.

Αλλά: αρκετά έχω ήδη προεκτείνει σ' αυτά. Το κυρίως θέμα, ελπίζω να το θυμάστε ακόμα, ήταν άλλο. Ήταν οι ανωμαλίες μου και η δική μου άποψη και το επιχείρημα γι' αυτές. Εικόνες και στιγμιότυπα-σωστές ...τσόντες -σάς έχω δώσει αρκετά. Αλλά θα σας δώσω εδώ μια ακόμα εικόνα για να πάω παρακάτω. Αλήθεια: τι "ιδέα" θα άναβε στο κεφάλι σας η θέα μιας γυναίκας που λιάζει τον πισινό της στον ήλιο ενός παραθυριού;

Κι εγώ, θα μπορούσα ποτέ εγώ, ένας άνθρωπος με σάρκα και με οστά, θα μπορούσα, λέω, εγώ να μην συγκινηθώ μπροστά σ' ένα τέτιο θέαμα; Μωρ' εκείνη μού το είχε κόψει και νά που ένας ... ήλιος την ερέθισε τόσο που ήταν έτοιμη να μου προσφέρει αυτό που μου στερούσε τόσον καιρό. Όμως τι συμφορά! Εκεί που είχαμε κατεβάσει τα παντελόνια ένα αυτοκίνητο ακούγεται νάρχεται και νάτο-ανάθεμα το και χιλιανάθεμα το- που σταματά έξω από το σπίτι. Εκεί λοιπόν που ήμασταν έτοιμοι να μπήξουμε - ξέρετε πού- το πράγμα μας, νά που βαλθήκαμε να μπήγουμε τα παντελόνια.

Ω, αυτή η ιστορία μού έγινε έμμονη ιδέα. Μια φορά μάλιστα, ύστερα από καιρό, την έβαζα με το ζόρι στον ήλιο. Ήθελα τόσο μια επανάληψη εκείνης τής εικόνας που την έκανε τότε ν' αλλάξει κέφια. Εκείνη ήξερε πού το πήγαινα και πείσμωνε. Ωσπου ασφαλώς, δεν κατάφερα τίποτα. Αλλά είπαμε: πρέπει να το θέλει η γυναίκα.

Απο καταδρομή σε καταδρομή λοιπόν. Κι ακόμα με κυνηγάει αυτό το επεισόδιο. Κατάντησε πλέον ένα όνειρο και ένας σκοπός που η πραγματοποίηση του τίθεται για μένα ως ζήτημα ...τιμής.

Αλλά, εν πάση περιπτώσει: είτε καταφέρω εγώ είτε όχι την πραγματοποίηση τού ονείρου μου, δοκιμάστε τουλάχιστον εσείς το πείραμα, ελπίζω με καλύτερες προϋποθέσεις από τις δικές μου: εκθέστε στον ήλιο τον κώλο της και ταυτόχρονα την πούτσα σας. Αφήστε τα εκεί αρκετή ώρα ώστε να ...σιγοβράσουν και ύστερα, ύστερα ...ενώστε ύστερα τις θερμοκρασίες. Δεν σας λέω τίποτε άλλο.

Αφού λοιπόν θέλει σώνει και καλά να μιλήσουμε για τις ανωμαλίες μου, τότε ας μιλήσουμε λοιπόν. Τάχα φοβάμαι εγώ κανέναν; Ενώ μάλιστα ξέρω και ξέρετε πως οπιαδήποτε νύξη στην σεξουαλική συμπεριφορά και το παρελθόν ενός δημόσιου άνδρα αποτελεί

σκάνδαλο, όμως εγώ έχω ήδη αναφερθεί κατά κόρον στις σεξουαλικές διαθέσεις και απόψεις μου. Γι' αυτό αφήστε τ' αστεία. Εγώ, όσο κανείς άλλος, είμαι αποφασισμένος να μιλήσω ανοικτά και ξεκάθαρα πάνω στο καθετί που ενδιαφέρει τον άνθρωπο σαν ένα ζωντανό ον πάνω σ' αυτή την Γη που βρέθηκε να ζει και ν' αναπνέει.

Σας είπα: αν θέλει κανείς να μιλήσει για ανωμαλίες, τότε ας ψάξει αλλού γιατί εδώ δεν υπάρχουν. Ας ψάξει στα κεφάλια ή ας ψάξει στα στομάχια των ανθρώπων, όμως κάνει καλά να αφήσει κατά μέρος τα σεξουαλικά τους όργανα γιατί εδώ, περισσότερο από την πολιτική κτλ κτλ, "όλα επιτρέπονται". Πώς μπορεί λοιπόν να αποτελεί ανωμαλία μια τόσο φυσιολογική πράξη; Εγώ σάς λέω πως όλη η ανωμαλία βρίσκεται στα κεφάλια σας, κι αυτή είναι που φερνει την υποκρισία, το ψέμα, την ανανδρία, το χλεύος, την υποουλία και την κακία, όλα δηλαδή όσα κάνουν τον άνθρωπο απάνθρωπο και τον οδηγούν αργά η γρήγορα σε έναν δρόμο από τον οποίο δε θα μπορέσει ποτέ να γυρίσει πίσω,

Εγώ το δήλωσα έτσι κι αλλιώς από καιρό: όλοι μπαίνουν στον πειρασμό να βάλουν κάτι στον πισινό τους, άλλοι συχνότερα και άλλοι αραιότερα, άλλοι πιο πολύ και άλλοι πιο λίγο, άλλοι το παραδέχονται και άλλοι όχι. Ενώ το παρακάτω ...απόσπασμα ήταν μέρος των προεκλογικών μου ...διακηρύξεων: θα δώσω πλήρη δικαιώματα στον καθένα να βάλει ότι θέλει στον πισινό του, όχι όμως και ότι θέλει στο στομάχι του". Για σύνθημα μου μάλιστα τώρα σκέφτομαι αυτό: άντρες πηδηχθήτε αλλά πηδηχθήτε ...αντρίκια.

Θα μπορούσα σάς λέω να πηδιέμαι και γω-και μάλιστα ...δημοσίως- αλλά και πάλι θα θεωρούσα τον εαυτό μου ως τον πιο ομαλό επί Γης άνδρα. Αφού ούτως ή άλλως -σας ξηγήθηκα- οι ανωμαλίες είναι άλλες και όχι αυτές. Κι ας δοκίμαζε τότε κάποιο ανδρικήλάκι να μου κάνει τον έξυπνο και θα βλέπατε πως θα του έκοβα την γλώσσα στο πι και φι.

Αλήθεια! Δεν σας μπήκε ποτέ η απορία να μάθετε πως στον διάολο νιώθουν οι γυναίκες - ή και οι ....άνδρες- όταν τους βάζετε και τους βγάζετε το παλούκι σας; Ούτε σαν φαντασίωση δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό σας; Δεν είχατε άραγε ποτέ την περιέργεια να νιώσετε έστω και για λίγο έτσι όπως νιώθουν εκείνες; Κρίμα δηλαδή. Κι έτσι το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να σας δώσει κάποια κατατόπιση πάνω στο τι αισθήματα προκαλεί η τριβή στον κωλο δεν θάναι για σας προφανώς άλλο από το .... χέσιμο. Κρίμα αλήθεια. Πιστεύω πάντως πως αυτό θα σας βοηθούσε να σχηματίσετε μια καλύτερη -μη μονόπλευρη και από πρώτο χέρι ιδέα για το όλο ζήτημα και θα δίνατε μια πιο ολοκληρωμένη έκφραση στην μεγάλη εντολή: γνώθι σεαυτόν.

Αλλά, πού μείναμε; Εκεί: όταν τελικά αγόρασε βίντεο για να βλέπει πορνοταινίες κτλ κτλ.

Α, αυτό είναι αλήθεια διάολε. Ήθελα ένα βίντεο για να βλέπω καμιά ...πορνοταινία αφού έτσι κι αλλιώς δεν αποφάσιζε το ΡΙΚ να μας προβάλει καμιά. Κι ασφαλώς, να λέγεται κι αυτό, έτρεφα με την αγορά του και κάποια καθορισμένη ελπίδα πως θα έβλεπε κι εκείνη αυτά που έβλεπα κι εγώ και πιος ξέρει; Ίσως ξυπνούσαν επιτέλους κάποια ....νύκτα τα παλιά ωραία πάθη της και άλλαζε αυτή την ιδέα της που εκανε την ζωή μου μαρτύριο.

Το γεγονός όμως είναι πως όχι μόνο δεν βγήκε κανένα ...κέρδος αλλά έφτασε και ως το σημείο να μισήσει και αυτήν ακόμα την ...Τσιητσιολίνα, εκείνο το ίνδαλμα εκατομμυρίων ανδρων. Πρόλαβε και την είδε καμιά φορά -την έτρωγε και κείνην η περιέργεια να δει κάτι, τόσο όμως ίσα για να την μισήσει θανάσιμα. Όλο κι όλο που την είδε στην "τριπλή διείδυση" στον ρόλο της σαν κοινωνική λειτουργός. Στο κάτω κάτω: τι της είχε φταίξει η γυναίκα; Νά: κάνει το κέφι της και παίρνει κι από πάνω γι' αυτό εκατομμύρια.

Ω, ξυπνήστε διαόλες. Τέτιες ευκαιρίες δεν κρατάνε πολύ.

Αα, κι όταν που λέτε έκανε τότε εκείνη την προσφορά¹⁸ της στον Σαντάμ Χουσεΐν προκειμένου να αποφευχθεί εκείνος ο πόλεμος, έσπασε από το κακό της. Ευτυχώς που δεν ήταν κι εδώ κοντά αλλιώς θα την έσφαζε.

Θα μου πείτε ίσως: σπουδαία προσφορά. Κι όμως: λίγο το έχετε; Στο κάτω-κάτω τί έχουν κάνει οι άλλες γυναίκες για να μην γίνει αυτός ο πόλεμος; Τίποτα. Της έλεα λοιπόν: τι σπάζεις; Κάνε και συ την δική σου προσφορά.

Αλλά πού; Αυτή δεν ήθελε ειρήνη αλλά πόλεμο. Α, και τότε, όταν θα νικούσε ο Σαντάμ της -γι' αυτό δεν είχε καμιά απολύτως αμφιβολία: έφτασε μάλιστα στο σημείο να φιλά την

---

18 Απλά τού πρότεινε το σώμα της.

φωτογραφία του δημοσίως- ε τότε σίγουρα θα μάθαινε για την πίστη της -είπαμε: ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον- και εκείνος θα το αναλάμβανε προσωπικά. Αστεία θα λέμε τώρα;

Αλλά: δείτε διάολε και τα παρακάτω: για μένα δεν είναι πλέον παρά ένας παράφρονος κτλ κτλ φυσικά (βρείτε μόνοι σας την συνέχεια).

Βέβαια σάς είπα: όλ' αυτά λίγο πολύ τα ...παραδέχτηκα στο Εκκλησιαστικό Δικαστήριο προκειμένου να κλείσω αυτή την ιστορία μια ώρα αρχύτερα και να αποφύγω τα λόγια τα πολλά. Αλλά αν πρόκειται να ακριβολογήσω σάς λέω: όλα αυτά είναι μπουρδες και μάλιστα η μεγαλύτερη απ' όλες είναι αυτός ο τρόπος παρουσίασης των "γεγονότων" της. Όλα: από "ψέμα μέχρι υπερβολή. Δεν μου είναι δύσκολο να ανασκευάσω τα επιχειρήματα της. Τίποτα το πιο εύκολο για έναν άνθρωπο που έχει λόγο πάνω στο τι κάνει και τι δεν κάνει και για έναν άνθρωπο που έχει πάνω απ' όλα Τιμή. Προτιμώ όμως να παρατήσω κάπου εδώ την ιστορία. Αρκετά έχω γράψει ήδη και εκεί που ξεκινούσε για τις διαστάσεις ...ομιλίας κόντεψε πλέον τις διαστάσεις βιβλίου. Αλλωστε όσα και να σας πω στο εξής δεν θα ωφελούσα και πολύ, ούτε εμένα ούτε και σας.

Έτσι λοιπόν: είτε καλά κλείνω αυτό το κείμενο είτε κακά, είτε ομαλά είτε... ανώμαλα, το θέμα είναι ότι πρέπει επιτέλους να το κλείσω, ας είναι κι εδώ.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Επιστολή στον Γενικό Εισαγγελέα,

Μακούντα, 3 Ιανουαρίου 1994.

Κύριε Γενικό Εισαγγελέα, η επιδίωξη μου με αυτή την επιστολή που επιχειρώ προς την ...κατεύθυνση σας είναι να σας καταστήσω ενήμερο κάπιων γεγονότων που έχουν γίνει και κάπιων καταστάσεων που έχουν δημιουργηθεί με κεντρικό άξονα εμένα, την γυναίκα (μου), τα παιδιά μου, τον πεθερό μου και την ...κυβέρνηση.

Ανκαι βέβαια στις διηγήσεις δεν είμαι και τόσο καλός (τις βρίσκω γενικά ανιαρές. Το δικό μου ταλέντο έγκειται μάλλον στην έκφραση σκέψεων και συναισθημάτων), όμως θα προσπαθήσω για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Το επεισόδιο, λοιπόν, που προκάλεσε αυτή την υπόθεση συνέβη την Κυριακή, 14 Νοεμβρίου του 1993 γύρω στις οκτώ το πρωί όταν είχα φύγει από το χωριό μου για την Πόλη για να πάρω, ως ...συνήθως, τα παιδιά από την εν διαστάσει σύζυγο (μου). Εκείνη δεν μου τα έδινε ή, μάλλον: μου έβγαλε έξω το ένα και κλείδωσε τα άλλα δύο για να μην έρθουν μαζί μου.

Όταν εγώ απαίτησα να μου δώσει όλα τα παιδιά, εκείνη με αγνόησε πλήρως. Από φωνές πάλι είχα βάλει πολλές την Παρασκευή όταν είχα πάει πάλι να τα πάρω, όμως δεν ωφέλησαν.

Αυτή την φορά ήμουν αποφασισμένος να πω τα λιγότερα δυνατά λόγια. Όταν λοιπόν η πρόθεση της να μην μου δώσει τα παιδιά-έστω και μόνο για την Κυριακή-έγινε ξεκάθαρη δεν το σκέφτηκα και πολύ. Όρμησα μεμιάς πάνω στην πόρτα και την χτύπησα με το πόδι μου με αποτέλεσμα να σπάσει το τζάμι. Αρχισαν εκεί οι φωνές και η φασαρία και τότε εγώ έκανα πίσω στην άκρη τού δρόμου προς αναμονήν, μάλλον, τής ...αστυνομίας.

Αντ' αυτής όμως βλέπω τον πεθερό μου να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλοπάτια τού ανωγιού του κρατόντας μια στραβή στην μια άκρη γαλβανιζέ σωλήνα μισής ίνττσας και μήκους ενός μέτρου περίπου και φωνάζοντας πως "ήρτεν η ώρα μου".

Βλέποντας τον εγώ να έρχεται κατεπάνω μου με αυτές τις διαθέσεις και έχοντας υπόψιν την όλη προϊστορία στις μεταξύ μας σχέσεις και τον καθόλα διαλυτικό ρόλο που έπαιξε στην όλη σχέση μου με την κόρη του, το τελευταίο πράγμα που σκέφτηκα ήταν το να το βάλω στα πόδια. Ξέρω ασφαλώς πως υπήρχε χρόνος για να το κάνω, όπως ξέρω επίσης πως τα πόδια μου είναι πολύ γρήγορα αλλά, πιστέψτε με, δεν τα έχω τα πόδια μου για να φεύγω ...δρομέως. Το θέμα το έθεσα εξίσου καθαρά ενώπιον τού δικαστή στον οποίο με παρουσίασαν όσο καθαρά το θέτω τώρα και ενώπιον σας: δεν μπορούσα να φύγω. Για μένα ήταν ζήτημα τιμής.

Μ' αυτές λοιπόν τις διαθέσεις και μ' αυτά τα αξιώματα στο κεφάλι μου έμεινα εκεί ψάχνοντας έτσι στα γρήγορα για οτιδήποτε θα μπορούσε να μου προσφέρει έστω και μια στοιχειώδη άμυνα και το μόνο που ...πέτυχα ήταν ο σκελετός μιας μικρής μεταλλικής καρέκλας. Μόλις λοιπόν γύρισε την σωλήνα για να με κτυπήσει πρόταξα την καρέκλα. Τα σιδερικά πήγαν κι ήρθαν και πάνω σ' αυτή την φάση -μάλλον- τού έπεσε η σωλήνα. Τότε πέταξα και εγώ την καρέκλα. Όταν βρεθήκαμε στα χέρια διαπίστωσα ότι τα αίματα έτρεχαν μάλλον από το δικό του κεφάλι παρά από το δικό μου. Δυστυχώς ή ευτυχώς η καρέκλα είχε τέσσερις αιχμές¹⁹ αλλά το τραύμα του ενώ χρειάστηκε -είπαν, και δεν έχω λόγο να μην τους

---

19 Η καρέκλα παρουσιάστηκε αργότερα στο δικαστήριο σαν τεκμήριο και εκεί την είδα καλύτερα: όλες οι αιχμές της (τα πόδια της δηλαδή) ήταν ντυμένες με πλαστικό. Απ' αυτό γινόταν φανερό πως το τραύμα του προήλθε από την σωλήνα με την οποία μου είχε ο ίδιος επιτεθεί.

πιστέψω-13 ραφές, δεν ήταν παρά ένα επιφανειακό τραύμα.

Μόλις βρεθήκαμε πάντως στα χέρια η πρώτη του κίνηση ήταν να με πιάσει από τα γεννητικά όργανα, να τα σφίγγει και να τα τραβά. Με αρκετή προσπάθεια κατάφερα να τον κάνω να τα αφήσει αλλά εκείνος επέμενε να μου τραβά το παντελόνι σε κείνη την περιοχή ώσπου το κατέσχιζε. Μια πληγή πάντως στο κάτω μέρος των όρχεων και ένα διπλό γδάρσιμο στο αριστερό μάγουλο έχει καταχωρηθεί στο σχετικό βιβλίο από ...την γιατρό στο Νοσοκομείο Πόλεως. Το μελάνιασμα όμως τού ...πέους ήρθε αργότερα και έτσι έμεινε ...ακαταχώρητο.

Γενικά τον... κατέβαλα χωρίς να επιδιώξω να του προκαλέσω οπιαδήποτε ζημιά και παρότι πήρα στο τέλος την σωλήνα και εκείνος ήταν στο έδαφος. Ήθελα απλά να δει αφού πιαστήκαμε που πιαστήκαμε στα χέρια, πως είμαι ο δυνατός και -πράγμα που του τόλεγα- πως δεν μπορεί να τα βάλει μαζί μου και πως, ακόμα, πρέπει να βάλει μισό.

Εκείνος είχε αρχίσει στο μεταξύ να καλεί σε βοήθεια αφού είχε πια σιγουρευτεί πως έχασε την μάχη. Μαζεύτηκαν ως γεγονός κάπιοι γείτονες αλλά κανένας δεν χρειάστηκε να επέμβει γιατί η υπόθεση (ή μάλλον: ο καυγάς) είχε ...κλείσει.

Αφού πήρα εγώ την σωλήνα για να μην την πάρει εκείνος βγήκα και πάλι στην άκρη τού δρόμου προς αναμονήν -και πάλι- τής αστυνομίας.

Εκείνος στο μεταξύ σηκώθηκε και άρχισε να φωνάζει πως θα πάει να φέρει την αστυνομία. Μπήκε στο αυτοκίνητο του και καθώς έβγαине στον δρόμο επεχείρησε να με κτυπήσει μ' αυτό. Φυλάχτηκα πίσω από ένα δέντρο ενώ ώσπου να γυρίσει φρόντισα να απομακρύνω το δικό μου αυτοκίνητο (το είχα αφήσει στην άκρη τού δρόμου, 20-30 μέτρα μακριά από το σπίτι του), μήπως και μου το κτυπήσει με το δικό όταν θα επέστρεφε και επανήλθα στον χώρο τού επεισοδίου.

Όταν επέστρεψε επεχείρησε και πάλι να με κτυπήσει με το αυτοκίνητο του. Σύντομα όμως ήρθε η αστυνομία, πήγα μαζί τους ως τον σταθμό, μου πήραν κατάθεση και ύστερα με οδήγησαν στο Νοσοκομείο για εξέταση. Εν συντομία: κατηγορήθηκα και με άφησαν και πήγα στο σπίτι μου.

Στο μεταξύ πέρασα ξανά πεζός την Τρίτη το σούρουπο έξω από το σπίτι του κάθοδόν για το σπίτι τού δικηγόρου. Με είδε η άλλη κόρη του, το είπε στον πατέρα της και σύντομα τον πρόσεξα να βγαίνει από το ανώγι του και να κατεβαίνει τις σκάλες κρατώντας ένα άλλο σίδερο αυτή την φορά. Εγώ βρισκόμουν σε κάποια απόσταση από το σπίτι του, τον είδα, δεν είχα καμιά διάθεση για εμπλοκή (όπως λέω: εγώ δεν κάνω τα μαλλώματα αυτοσκοπό, δεν μαλλώνω για να μαλλώνω) και πήγα ως την αστυνομία για ...αναφορά.

Όταν είχα πια βγει από τον αστυνομικό σταθμό ερχόταν εκείνος με το αυτοκίνητο του. Πήγα πίσω του και εκεί στο ίδιο γραφείο με μένα άρχισε τούς συνηθισμένους του (για όπιο τον ξέρει) θεατρινισμούς και διεκτραγωδούσε την θέση του. Αρνιόταν πως μου επετέθη εκείνος και ρωτούσε όλος ...απορία: καλά, έσπασε την πόρτα για να πάρει τα ...κοπελλούθκια. Εμένα γιατί επιχείρησε να με σκοτώσει;

Βέβαια όλοι οι αστυνομικοί και όλος ο κόσμος ξέρει ένα πράγμα για μένα: δεν λέω ψέματα. Και όπως μου το είπε ο δικηγόρος το σημειώσα και, παρακαλώ, σημειώστε το και σεις: οι αστυνομικοί όλοι πιστεύουν εμένα και το λένε: ο Κώστας και φόνο να κάνει θα το παραδεχτεί.

Αργότερα σ' ένα άλλο γραφείο προσπάθησα και πάλι -με τον Λόγο αυτή την φορά- να τον λογικέψω όταν άρχισε και πάλι να λέει κάτι ψευτιές και κάτι κουβέντες που μόνο από παιδιά νηπιαγωγείου ή από φαντασμένους μπορείς να ακούσεις. Επιμένοντας, για το παράδειγμα, στην άρνηση του ότι μου επετέθη εκείνος πρόσθετε: αν εκράτουν σίερον δεν θα ήσουν ζωντανός. Εγώ τού απαντούσα ασφαλώς με βάση τα γεγονότα που ξέρω και εγώ και εκείνος, πως δηλαδή και μαχαίρι να κρατά ή και όπλο και εγώ να είμαι άοπλος, και πάλι δεν μπορεί να είναι σίγουρος πως θα με σκοτώσει και πως δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου κάποιος τραυματίζεται, ή και σκοτώνεται, με το ίδιο του το όπλο. Του είπα κι αυτό: πως είναι μεγάλο λάθος να υποτιμά κανείς τον αντίπαλο του, ιδίως όταν πρόκειται για τέτιο αντίπαλο σαν εμένα.

Εκείνος επέμενε να το παίζει και πάλι μεταξύ φαντασμένου και νηπίου και καυχιόταν πως έχει τον τρόπο να σκοτώσει κάποιον που τον κρατά από τον λαιμό για να τον πνίξει μέσα

σε κλάσματα δευτερολέπτου. Τον ρώτησα πάντως: γιατί δεν τόκανες προχτές; Η απάντηση του ήταν: την άλλη φορά.

Εν πάση περιπτώσει, για να μην σας κουράζω και πολύ μ' αυτά, καταλαβαίνετε αυτό που κατάλαβα κι εγώ; Για να λέμε την αλήθεια τον συμβούλεψα να κοιτάξει να ενηλικιωθεί, ας είναι και στα 63 του, και του είπα ακόμα κι αυτό που έγραψα και πριν: πως εγώ δεν μαλλώνω για να μαλλώνω αλλά για να έρθει η τάξη. Πως τον χτεσινό μου αντίπαλο ή εχθρό τον κάνω σήμερα φίλο εφόσον συμμορφωθεί και κινηθεί με το ρεύμα μου γιατί έτσι είναι η καρδιά μου και πως ακόμα παρόλα όσα έχουν γίνει μεταξύ μας -του τόπα κι αυτό- μπορώ ανά πάσαν στιγμήν να τον κτυπήσω φιλικά στον ώμο και να του πω: τι κάνεις ρε παλιόφιλε;

Του έβγαλα ολόκληρο λόγο δηλαδή. Θα αφήσω όμως την συνέχεια για τις ανάγκες ενός εκτενέστερου κειμένου. Στο κάτω κάτω δεν τον ωφέλησαν και σε τίποτα οι συμβουλές μου και έτσι ένας ολόκληρος ...λόγος πήγε χαμένος.

Παλιά η ιστορία: πότε κατάφεραν διο άνθρωποι να συνεννοηθούν και θα συνεννοούμουν εγώ τώρα με τον πεθερούλη μου; Εγώ το βιολί μου κι εκείνος το δικό του. Ο καθένας είναι χωμένος μέσα στο καβούκι του έτσι όπως είναι χωμένος μέσα στο πετσί του. Θα σας μάθω εγώ τώρα τους ανθρώπους; Τόσα χρόνια τι κάνετε;

Εκείνο πάντως το βραδάκι έπρεπε να είχα προσέξει την μεγάλη του αυτοπεποίθηση, μια αυτοπεποίθηση - πρέπει να πω- που δεν βασιζόταν ασφαλώς παρά στο γεγονός ότι ένιωθε να καβαλλικεύει στους ώμους άλλων. Ήταν ολοφάνερο πως θα είχε στο μεταξύ πάρει διαβεβαιώσεις από τους προστάτες του πως θα χειρίζονταν το θέμα κατά τρόπο που να τον ικανοποιεί πλήρως. Τα πράγματα θα έδειχναν.

Η συνέχεια ήρθε την Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου, στις δύο το απόγευμα, εκεί ακριβώς όπου δούλευα για το μεροκάματο σε μια οικοδομή στην Αργάκα. Ήρθαν, που λέτε, τρεις αστυνομικοί και με την δικαιολογία πως με ήθελε ο καινούριος αξιωματικός για "γνωριμία" μπήκα στ' αυτοκίνητο τους. Πέταξαν στον μάστρο πως θα με φέρναν πίσω σε καμιά ώρα και φύγαμε για τον σταθμό. Εκεί στον σταθμό λοιπόν αφού έγινε η ...γνωριμία με τον κ. Σωτήρη, σύντομα περνούσαν στο ...ψητό: Κώστα, είσαι υπό σύλληψή για άσεμνη επίθεση εναντίον τών παιδιών σου. Σε κατήγγειλε η γυναίκα σου. Βγήκε ένταλμα σύλληψης σου και τώρα πάμε στην Πάφο στο δικαστήριο.

Ακούτε; Για άσεμνη επίθεση! Και τι ήταν αυτή η επίθεση; Φίλησα, λέει, την κόρη μου όταν ήταν τριών χρονών στα γεννητικά της όργανα και μου φίλησε ο γιος μου το πέος ένα μεσημέρι καθώς ξάπλωνα στο κρεβάτι τον Αύγουστο που πέρασε.

Σχετικά τώρα με την πρώτη κατηγορία εάν έβγαλα και λίγο την γλώσσα μου εκεί που την φίλησα δεν νομίζω να αλλάζει τίποτα στην όλη κατηγορία αφού έγιναν όλα στα πλαίσια ενός παιχνιδιού ενός πατέρα με το παιδί του σε μια φάση όπου δεν κράτησε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα και όπου ήταν παρούσα και η μαμά τού παιδιού χωρίς να δημιουργηθεί καν θέμα γιατί, στο κάτω κάτω, και εκείνη φιλούσε τα γεννητικά όργανα τών γιούδων της χωρίς να δημιουργήσω εγώ θέμα.

Σχετικά πάλι με την δεύτερη κατηγορία η δική της εκδοχή είναι πως υποχρέωσα εγώ τον γιο μου να βάλει το πέος μου μέσα στο στόμα του. Ο λόγος για να το προτιμά έτσι είναι προφανώς σαφής αλλά εγώ τώρα σάς εκθέτω την δική μου αλήθεια και όχι την δική της εκδοχή.

Όλ' αυτά τα πέρασε βέβαια και ο Μάριος Δημητρίου στο "Περιοδικό" με κείνο τον ισοπεδωτικό του -για όσους αισθάνεται επικίνδυνους για την αμφισβήτηση τής πρωτιάς του- τρόπο. Σε κείνη την συνέντευξη εκείνης τής Παρασκευής έξω από την πτέρυγα (βλέπετε τον κάλεσα για βοήθεια κι εκείνος μ' ...έπνιξε, κυριολεκτικά μ' έπνιξε) είχαμε πει πέντε φορές περισσότερα από κείνα που πέρασε στο περιοδικό και ασφαλώς εάν εκείνος διάλεξε να βάλει αυτά, σίγουρα θα έχει τούς λόγους του. Αλλά αυτή είναι άλλη ιστορία.

Το γεγονός πάντως είναι πως είπα τα ίδια πράγματα και στον δικαστή γιατί στο κάτω κάτω η αλήθεια δεν έχει πολλές παραλλαγές. Οι αστυνομικοί μού είπαν να πω τις θέσεις μου πάνω στο όλο ζήτημα (είχαν προφανώς κι αυτοί τον λόγο, τον σκοπό και τις ...εντολές τους) και εκείνος, μου είπαν, θα έκρινε αν και κατά πόσον θα ενέκρινε την πενθήμερη προσωποκράτηση μου που ζητούσε η αστυνομία προκειμένου να ληφθούν οι καταθέσεις που ήθελαν.

Κι ασφαλώς τόπαιξα και γω σαν ο μεγαλύτερος ηλίθιος. Βέβαια δεν είχα και άλλη επιλογή. Θέλεις γιατί είναι το στυλ μου, θέλεις γιατί είναι η λόξα μου, δεν μπορούσα έτσι κι αλλιώς να πω άλλα από εκείνα που ήξερα και από εκείνα που αισθανόμουν.

Κι ως γεγονός: μετά απ' αυτά είπα στον δικαστή πως δεν έχω καμιά προκατάληψη εναντίον τού γυμνισμού -κάθε άλλο μάλιστα- και του θύμισα πως σαν Έλληνας που είναι θα έπρεπε να ξέρει πως στην Σπάρτη υπήρχε νόμος να βάζουν τα κορίτσια να χορεύουν γυμνά μπροστά στα αγόρια για να αποβάλουν την ντροπή ενώ, του είπα ακόμα, δεν έπρεπε να του διαφεύγει πως οι αγώνες στην αρχαία Ελλάδα ήταν γυμνικοί. Του είπα ακόμα, ναι, πως εγώ κηρύττω τον κοινό και ελεύθερο έρωτα. Αν νομίζεις όμως, του λέω, πως ότι έγινε με τα παιδιά μου ήταν απόπειρα να επιβάλω τις θεωρίες μου σ' αυτά, τότε κάνεις λάθος.

Πολλές κουβέντες δεν είπαμε πάντως, ενώ ο δικαστής δεν άργησε να ...βγάλει (να δούμε από πότε ήταν βγαλμένη!) την απόφαση του: εγκρίνεται η πενθήμερη προσωποκράτηση του και ζητείται η εξέταση του από κυβερνητικό γιατρό για τις ριζοσπαστικές θέσεις του σε σεξουαλικά ζητήματα.

Αυτό ήταν. Από το δικαστήριο με πήραν στο κελί κι έμεινα εκεί τέσσερις μέρες χωρίς καμιά επαφή με τον έξω κόσμο. Ο δικηγόρος που κάλεσα αρνήθηκε να έρθει είτε γιατί φοβήθηκε την υπόθεση είτε γιατί δεν ενέκρινε την πρόθεσή μου να δώσω δημοσιότητα στην όλη ιστορία. Έτσι έμεινα εκεί τέσσερις ημέρες φροντίζοντας να μην παραλείψω την άθληση μου -ούτε και το ...τραγούδι μου- και κάνοντας στο μεταξύ ένα καινούριο σχέδιο τής Πόλης μου που θα διόρθωνε κάποια λάθη στο παλιό. Κι ως γεγονός αυτό ήταν κάτι που ήθελα από καιρό να το κάνω αλλά οι ασχολίες μου όλες δεν μου το επέτρεπαν. Έτσι λοιπόν ήταν γραφτό να γίνει αυτό στο κελί. Ας είναι καλά οι άνθρωποι. Βλέπετε είναι και ο δικός μου χρόνος-πολύ περισσότερο μάλιστα από τον δικό σας - χρήση.

Την Δευτέρα πάντως το πρωί εμφανίστηκε ο υπεύθυνος για την υπόθεση μου αξιωματικός και με την συνοδεία ενός λοχία με οδήγησαν στο Γενικό Νοσοκομείο Πάφου για να με εξετάσει ο κυβερνητικός ...ψυχίατρος. Περιμέναμε λίγο εκεί ώσπου ήρθε η σειρά μας. Το πώς ένιωθα το είπα ύστερα στους ...συνοδούς μου: όπως ο αθλητής που ετοιμάζεται για μια μεγάλη κούρσα.

Επιτέλους λοιπόν: νά που κατάφερναν οι άνθρωποι να με φέρουν και ενώπιον τού ψυχίατρου. Πώς μου φάνηκε ο ψυχίατρος; Αα, τι να σας πω; Το σχόλιο που πέρασα στις σημειώσεις μου είναι τούτο: από πότε οι πίθηκοι εξετάζουν τούς ανθρώπους;

Ο νούν νοείτω.

Εν πάση περιπτώσει με ρώτησε ο άνθρωπος το ένα, με ρώτησε το άλλο κι εγώ, ασφαλώς, απαντούσα αναλόγως. Ύστερα μού λέει: πώς πάεις από Υγία; -Ακου να σου πω, του λέω. Το θέμα το θέτω ίδια ακριβώς και απaráλλαχτα όπως το έθετα και πριν 10 και πριν 15 και 20 και ...100 χρόνια: εάν υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο ένας υγιής άνθρωπος, αυτός είμαι εγώ και τώρα ακριβώς, πρόσθεσα, κατευθύνομαι να γιατρέψω όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένους και τους ψυχίατρους.

Αλλά είπαμε: στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα. Εγώ το βιολί μου και εκείνος το δικό του. Ανοιξε στο μεταξύ κάτι φακέλους και κόντρα φακέλους και: αν ήταν στο χέρι μου, μου λέει, θα σου έλεγα να πας στο σπίτι σου αλλά επειδή, συνέχισε, αντιμετωπίζεις βαριές κατηγορίες τότε, αν δεν συγκατατεθείς να πας με την θέλησή σου στην ψυχιατρική πτέρυγα τής Λεμεσού και να εξεταστείς εκεί από επιτροπή γιατρών, αντιμετωπίζεις τον κίνδυνο να ανανεώσουν ξανά και ξανά το διάταγμα κράτησής σου και να βρεθείς ξαφνικά στην φυλακή με πολλά χρόνια στην ράχη σου ή να σε πάρουν κατευθείαν στο ψυχιατρείο.

- Μα πιές στον διάλογο είναι αυτές οι βαριές κατηγορίες και δεν τις καταλαβαίνω; Το ότι έσπασα ενα τζάμι, το ότι φίλησα την κόρη μου εκεί που την φίλησα ή το ότι δεν έκατσα να με σκοτώσει εκείνος ο καρακιόζης ο πεθερός μου;

Για να μην σας τα πολυλογώ όμως: αφού μού το έθεσε λοιπόν έτσι και εγώ τον ...εμπιστεύτηκα, "τότε ας σε ακούσω", του λέω, "και ας πάω και στην Λεμεσό".

Στο κάτω κάτω, σκεφτόμουν όλως αφελώς, αν θα είναι (εκείνος είπε: ελπίζει πως θα είναι) αντικειμενική στην γνωμάτευση της αυτή η επιτροπή, τι έχω να φοβηθώ; Αφού το θέλουν σώνει και καλά κάποιο κύριο να μάθουν και από τους ίδιους τούς ψυχίατρους πως εγώ είμαι εντάξει, τότε ας το μάθουν. Κι όπως τόλεγε και ένας αστυνομικός καθοδόν για την

Λεμεσό:" πιός γιατρός θα βρεθεί να πει πως δεν είσαι εντάξει;". Κι όμως...

Μ' αυτά λοιπόν, με την ρήση τού Στέλιου (άλλου αστυνομικού): "θέλω να τους βάλεις νουν εκεί μέσα", με την σημείωση: εντάξει, εξετάζετε εσείς εμένα, λέτε, αλλά στην πραγματικότητα μάλλον εξετάζω εγώ εσάς, κι ακόμα με την απάντηση μου στην αδελφούλα μου που μου είχε τηλεφωνήσει εδώ στο σπίτι (με είχαν φέρει οι αστυνομικοί για να πάρω κανένα ρουχο), για να μάθει πώς αισθάνομαι ...ψυχολογικά: άκου να σου πω κουτορνήθι μου: ο Κωστής ήρθε σ' αυτό τον κόσμο για να δώσει μαθήματα. Και κει που με παίρνουν τώρα, μάθε το, μαθήματα θα δώσω. Το κατάλαβες; Αν τα πάρουν: καλώς. Διαφορετικά: κακό τής κεφαλής τους....

Μ' αυτά και με κάτι τέτλια που λέτε έφευγα για την Λεμεσό με τους συνοδούς μου και από πλάκα σε πλάκα θάλεγε κανείς πως πηγαίναμε μάλλον για ...πικ-νικ παρά για ...άσυλο.

Την Τρίτη λοιπόν το μεσημέρι φτάσαμε στην πτέρυγα. Πρώτη μου κίνηση: περπάτημα (ένιωθα την καρδιά μου να ...πεινάει). Δεύτερη κίνηση: φαγητό. Τρίτη κίνηση: το ...σιγύρισμα ενός εξυπνόβλακα ...σπουδαστή. Ήθελε σώνει και καλά να του βγάλω "λόγο". Κτλ, κτλ. Πού να σ' τα λέω!

Γενικά χειρίστηκα το όλο γεγονός με τον πιο ψύχραιμο τρόπο, δεν είχα κανένα πρόβλημα στο να κάνω τα περπατήματα μου στις πλαγιές πίσω από το Νοσοκομείο (είτε και μέσα ακόμα στην πτέρυγα όταν οι πόρτες κλείνανε κι εγώ έπρεπε, σύμφωνα με το πρόγραμμα, να περπατήσω), το φαγητό πάλι, αν το σύγκρινα με αυτό που τρώω εδώ, ήταν ...βασιλικό, ο θάλαμος σχεδόν ...πολυτελείας. Αντιμετώπισα τούς γιατρούς, αλλά και τους πάντες, με τον αέρα τού ...λιονταριού και τους το έκανα ξεκάθαρο πως θέλω να συντομεύσουν την παραμονή μου εκεί. Είχα στο κάτω κάτω ένα σωρό δουλιές να κάνω κι ασφαλώς δεν θα ερχόταν κανείς να με βοηθήσει να τις προλάβω όταν θα ξέφευγαν από τον έλεγχο μου. Έδωσα εκεί τα δικά μου μηνύματα και τις ... συμβουλές. Τους θύμισα ακόμα και εκείνη την ιστορία με τον Ξάνθιππο, εκείνο τον Σπαρτιάτη μισθοφόρο ο οποίος από κατηγορούμενος που ήταν κατέληξε με εν λευκώ εξουσίες να οργανώσει τον Καρχηδονιακό στρατό, και τους τόπα: άσχετα με τους λόγους που μ' έφεραν εδώ μπορείτε άμα το θέλετε να ωφεληθείτε απ' αυτό. Έχετε να μάθετε πράγματα και θάματα από μένα, αρκεί να το θέλετε. Αλλά πού τέτλια φρονιμάδα! Όλοι δείχνουν να ξέρουν τα πάντα και κανείς δεν θέλει ν' ακούσει για τίποτα καινούριο. Τουλάχιστον νάβλεπαν τα χάλια τους;

Την Πέμπτη πάντως συμπλήρωσα ένα ερωτηματολόγιο με 500 τόσες ερωτήσεις και το μεσημέρι τής Παρασκευής με φώναξε η... σίστερ για να μου δώσει την μεγάλη είδηση: οι γιατροί, είπε, αποφάσισαν ότι χρειάζεσαι θεραπεία αλλά επειδή εσύ αρνείσαι θεραπεία με φάρμακα δεν μπορούμε να σου την επιβάλουμε δια τής βίας και γι' αυτό μπορείς να πάρεις τα πράγματα σου και να φύγεις.

Κι όντως: μάζεψα γρήγορα τα πράγματα μου και τους αποχαιρέτησα ούτω πως: πληροφορήσε τούς γιατρούς πως χαίρομαι πολύ για την γνωμάτευση τους, χαίρομαι πάρα πολύ, ανκαι, να λέγεται, ήλπιζα σε μια ...καλύτερη. Ωστε τελικά δεν θα πάω στο ψυχιατρείο. Κρίμα, μεγάλο κρίμα. Δεν πειράζει: κι αυτό καλό είναι. Σύντομα πάντως θα ξεκαθαρίσει καλύτερα πιός είναι εκείνος που θέλει θεραπεία: εγώ ή οι γιατροί. Και κατέληξα: λοιπόν, να δώσεις τα χαιρετίσματα μου στους φίλους μου τούς (τρελλο) γιατρούς και να τους πεις και τούτο: αυτό ήταν η αρχή τού τέλους τους.

Μ' αυτά λοιπόν έφευγα. Τόση αχαριστία δηλαδή για τέτλια ...φιλοξενία! Περίμενα καμιά ώρα έξω από το Νοσοκομείο για ναρθεί ο Μάριος για την ...ρεβάνς του και όντως: ήρθε. Είπαμε αυτά που είπαμε, μου βγάλανε και μερικές φωτογραφίες και -ας είναι και πάλι καλά ο Μάριος- διάλεξε τις χειρότερες για να τις πολλαπλασιάσει.

Τι να πω; Από την μια εκτιμώ το γεγονός ότι ήρθε αλλά από την άλλη δεν μπορώ να απαλλαγώ από την εκτίμηση μου πως αυτός ο άνθρωπος παρασύρεται από τον φθόνο του για τους ...καλύτερους του αφού είναι ολοφάνερο πως ο σκοπός αυτής τής παρουσίας είναι η γελοιοποίηση μου. Είναι γνωστό δα πως "το πάθος που βασιλεύει στις δημοκρατίες είναι ο φθόνος" αλλά είναι σίγουρο πως αυτή είναι πάλι μια άλλη πτυχή τής υπόθεσης ενώ είναι πιο σίγουρο ακόμα πως το παράκανα και πάλι.

Άλλωστε οι σημειώσεις εκείνων τών ημερών θα δημοσιευτούν αργότερα. Προς το παρόν ας συντομεύω...

Από εκείνη την Παρασκευή λοιπόν είμαι στο σπιτάκι μου, μαζεύω τις ελιές και καταγράφω βιαστικά-βιαστικά τις σκέψεις που μου φέρνουν οι Ώρες και οι άνθρωποι. Αυτή η επιστολή που απευθύνεται σε σας αποτελεί το πρώτο σιγουρισμένο κείμενο που έφερε αυτή η υπόθεση και σίγουρα θα πρέπει να ακολουθήσουν και άλλα. Είναι ολοφάνερο πως σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω ήδη θα δυσκολέψει πολύ περισσότερο η θέση μου εάν δεν οργανώσω εγκαίρως την άμυνα μου. Εντάξει, έθεσα υπό έλεγχο το μαζεμα των ελιών και καθάρισα σχεδόν όλα μου τα χρέη.

Στο μεταξύ κατηγορήθηκα στις 13 του Δεκέμβρη ενώπιον δικαστηρίου για κακόβουλη ζημιά και για τον τραυματισμό του πεθερού μου. Παραδέχτηκα την πρώτη και δεν παραδέχτηκα την δεύτερη αφού, κατά την δικαστ.,,ίνα, "το έκανες στα πλαίσια τής ανάγκης για αυτοάμυνα". - Ναι, ναι!

Πριν λίγες μέρες-στο χειρόγραφο μπροστά μου γράφει χτες, αλλά είπαμε: "πώς περνάν οι μέρες! Πώς περνάν τα χρόνια! (Καβάφης)-μού επιβεβαίωσε ο αρμόδιος για την υπόθεση λοχίας πως ο πεθερός μου δεν θα κατηγορηθεί. Πήρανε, λέει, εντολή (από πιούς;) να μην κατηγορηθεί γιατί το επεισόδιο έγινε μέσα στην αυλή του και γιατί **εγώ** ήμουν εκείνος που επιτέθηκε ενώ εκείνος αμύνθηκε. -Ξέχασέ το. Δεν θα κατηγορηθεί. Τέτια εντολή έχουμε. - Καλά...καλά. Εντάξει λοχία.

Υπόψιν όμως εδώ: η συμπλοκή μας έγινε μάλλον (δεν είναι εμφανή εκεί τα όρια τής αυλής του) σε δημόσιο χώρο μεταξύ τής αυλής του και του δρόμου.

Και ασφαλώς εγώ επειδή, όπως είπα, πρέπει να οργανώσω την άμυνα μου και επειδή δεν έχω άλλο όπλο από την αλήθεια και την πέννα μου, ρώτησα κάπια δικηγορ.,,ίνα, αυτή την φορά, και αυτό που μου είπε να κάνω είναι αυτό ακριβώς που κάνω: να γράψω στον Γενικό Εισαγγελέα.

Λοιπόν, δεν ξέρω πώς ακριβώς θα δείτε ή πώς θα χειριστείτε το όλο επεισόδιο αλλά εγώ με την χωριάτικη μου γλώσσα το λέω "τριπλή απόπειρα φόνου". Και όσο για τα υπόλοιπα μπορείτε, είμαι σίγουρος, να τα κατονομάσετε εσείς καλύτερα γιατί το δικανικό μου λεξιλόγιο είναι πολύ φτωχό.

Κατηγορούμαι εγώ γιατί έσπασα ένα τζάμι -γιατί αυτή είναι όλη η αλήθεια- και δεν κατηγορείται εκείνος που επεχείρησε να με σκοτώσει πρώτα με την σωλήνα, ύστερα σφίγγοντας και τραβώντας τα γεννητικά μου όργανα και, τέλος, να με πατήσει με το αυτοκίνητο.

Και κοιτάξετε προστυχιά: ενώ δεν πέτυχε τον σκοπό του με τον τρόπο που επεχείρησε να το κάνει -έχω εκθέσει τα γεγονότα- τώρα χρησιμοποιεί την μέθοδο του "μέσου" για να με τρελλοποιήσει. Τα πράγματα είναι ολοφάνερα για όπιοι έχει τα μάτια του ανοικτά ή, τουλάχιστον, για κείνον που δεν τα έχει για πάντα κλειστά.

Καλά να γίνει η καταγγελία από την συζυγο(είπαμε: η πελλάρα δεν είναι πάνω στα βουνά), καλά να έρθει η σύλληψη, καλά να ζητηθεί και η εξέταση μου από κυβερνητικό ψυχίατρο, καλά να πάω και στην ψυχιατρική πτέρυγα τής Λεμεσού αλλά δεν μπορώ με τίποτα να χωνέψω τό πώς βγήκε ένα τέτιο πόρισμα. Ούτε λίγο ούτε πολύ: ψυχωσικός, με παρανοϊκές τάσεις. Και τόμαθα ακριβώς από την κοινωνική λειτουργό κατά την διάρκεια μιας ακρόασης σε οικογενειακή δίκη πάνω στην αίτηση τής συζύγου για "γονική μέριμνα". Από την άλλη και το δικό της πόρισμα, πόρισμα το οποίο έβγαλε ανεξάρτητα από εκείνο των γιατρών, να λέγεται κι αυτό, ήταν το ίδιο και απαράλλαχτο.

Πώς ερμηνεύονται τώρα αυτοί οι όροι; (γιατί πρέπει, ως σας δώσω με την σειρά κάπιες εξηγήσεις πάνω στην πάθηση μου για να μπειτε κι εσείς κάπως στον κόσμο των ψυχικών νοσημάτων).

Κοιτάξετε: λίγο πολύ όλη αυτή την ψυχιατρική και ψυχαναλυτική φιλολογία (ή, μάλλον, σαχλολογία, κατά το πλείστον) την είχα ...κτενίσει εγώ μια φορά κι έναν καιρό τότε που σπούδαζα την ζωή και τα βιβλία, όμως επειδή ο χρόνος από τότε είναι πολυς και επειδή κάπια ...επαλήθευση δεν βλάπτει, έτσι συμβουλευτήκα το διαθέσιμο στα χέρια μου λεξικό, το λεξικό τής "Υδρογείου".

Για να μην ψάχνετε λοιπόν και σεις, ορίστε τα στοιχεία:

Ιον. Ψύχωση: ουσιαστικό θηλυκό. Παθολογική ανωμαλία τής ψυχής που χαρακτηρίζεται από απώλεια επαφής με την πραγματικότητα και διακοπή σχέσεων με τους άλλους με αποτέλεσμα την δυσκολία τού αρρώστου να προσαρμοστεί κοινωνικά. Ακόμα: η υπερβολική,

η ζωηρή συμπάθεια για κάποιον ή κάτι.

2ον. Παράνοια: ουσιαστικό, κι αυτό, θηλυκό, η παραφροσύνη. Ιατρικός: πρωτοπαθής ψυχοπάθεια κατά την οποία ο άρρωστος παρουσιάζει εναλλάξ συμπτώματα μανίας καταδίωξης και συμπτώματα μεγαλομανίας.

Αλλά επειδή ακριβώς αυτές οι ερμηνείες περιέχουν κάποιους ειδικούς όρους, έτσι το λεξικό συνεχίζει να είναι χρήσιμο.

3ο στοιχείο λοιπόν. Πρωτοπαθής: αυτός που παθαίνει κάτι για πρώτη φορά.

4ο. Μεγαλομανία: η τάση, η διάθεση και προσπάθεια κάποιου να επιδιώκει πράγματα πάνω από τις δυνάμεις του από υπερβολική φιλοδοξία. Και

5ο. Ψυχοπάθεια: η μερική ή συνολική διαταραχή των ψυχικών λειτουργιών του ανθρώπου, δηλαδή τής αντίληψης, τής νόησης, τής ικανότητας προς δράση, τού συνειρμού των ιδεών, τής κρίσης κτλ.

Τώρα: πριν την ψύχωση είχα προσέξει την "ψυχονεύρωση" και την ...παραχωρώ κι αυτήν για ευνόητους-θα το δείτε-λόγους: η πάθηση τού νευρικού συστήματος που οφείλεται σε λειτουργική διαταραχή του και επιφέρει πλήθος υποκειμενικά συμπτώματα και ενοχλήσεις, η ψύχωση.

Έτσι λοιπόν "γηράσκετε και σεις αεί διδασκόμενος". Τί να γίνει! Καλύτερα πάντως που δεν τα μαθαίνετε αυτά κάτω από τις δικές μου περιστάσεις....

Καταλαβαίνετε τί συμβαίνει; Μανίες καταδίωξης, μεγαλομανίες. Εγώ; Τάχα θέλουν να το βασίσουν αυτό σε κάποιες απαντήσεις μου σε κείνο το "τεστ προσωπικότητας" που μου έδωσαν να συμπληρώσω; Κι ως γεγονός υπήρχε κάποια ερώτηση στην οποία έπρεπε να απαντήσω με ένα "ναι" ή ένα "όχι" κατά πόσον πιστεύω ότι είμαι θύμα συνωμοσίας. Και τι ήθελαν να τους απαντήσω; Πώς με βγάλαν από το κελί και με οδήγησαν στην ψυχιατρική πτέρυγα για να με βραβεύσουν ή για να με παρασημοφορήσουν;

Αα, και ένα άλλο ήταν αυτό: "πιστεύω πως είμαι ένας ειδικός απεσταλμένος τού Θεού".

Και πάλι ασφαλώς απάντησα με "ναι". Μα, για όνομα τού Θεού! Τί λέω τόσα χρόνια; Εγώ είμαι, ναι, ο Απεσταλμένος τού Θεού και όχι ο απεσταλμένος τού διαόλου ή του τριόλου. Τάχα έπρεπε να απαντήσω με "όχι" από τον φόβο μήπως με μαρκάρουν όπως με μάρκαραν; Την ξέρω δα την ψευδοεπιστήμη τους απέξω και ανακατωτά κι ευτυχώς φρόντισα να την ...αποχωριστώ (κοινώς: χεσω) εγκαίρως. Μα, με πión νομίζουν ότι έχουν να κάνουν;

Ή μήπως τούς ενόχλησε το ότι θέλω να κοσμοκρατορεύσω; Δεν θα κάτσω δα τώρα να σας δώσω τούς λόγους και τα επιχειρήματα μου για να θέλω να το κάνω (γιατι το θελω, πραγματικά το θελω). Στο κάτω κάτω: γούστο μου. Τί είναι μια κοσμοκρατορία δηλαδή; Σπουδαία τα λάχανα! Μεγαλομανία το λένε αυτό; Μα, αυτό δεν είναι τίποτα και θα το δείτε κι αυτό.

Όλα κι όλα λοιπόν. Εγώ ανέχτηκα όπως το αρνάκι το κελί, άντεξα και το γεγονός ότι βρέθηκα έτσι στα καλά καθούμενα στο ψυχιατρείο. Δεν έπρεπε δα να δείξω, έστω και στο ελάχιστο, πως φοβάμαι την εξέταση κανενός ενώ, από την άλλη, με έτρωγε και η περιέργεια να μάθω ως πού επιτέλους θα το παίρναν αυτά τα σαΐνια.

Εν πάση περιπτώσει: έχοντας στην διάθεση μου αυτή την γνωμάτευση και μη βιαζόμενος διόλου για δράση (έχω και γω τους λόγους και την ...στρατηγική μου) καθόμουν ένα βραδάκι μπροστά στην τηλεόραση. Και κει λοιπόν που παρακολουθούσα τις Ειδήσεις (ο Θεός, είπαμε, να τις κάνει Ειδήσεις) είδα κατάμπροστά μου εκείνο τον Υπουργό τών Εξωτερικών. Πιστέψτε με: δεν είχα κάνει πριν κακή σκέψη γι' αυτόν και είχα τούς λόγους μου, παρότι το ήξερα πως ήταν πρώτος ξάδελφος τού πεθερού μου. Όμως εκείνο το βράδυ είδα έναν ιερό τρόπο στην έκφραση του και τότε ήταν σαν να λύθηκε μεμιάς όλο το αίνιγμα.

Γιατί σάς το λέω: στην αρχή πίστεψα πως επρόκειτο για τις υπερβολές δίο (της συζύγου (μου) και της κοινωνικής λειτουργού. Η μεν πρώτη ήθελε να ... σώσει τα παιδιά της και η μεν δεύτερη τα πατροπαράδοτα ήθη και το ...λειτουργήμα της) νευρωτικών γυναικών και του ...στοργικού ενδιαφέροντος τού κυρ αστυνόμου να με βάλει στον ...ίσιο δρόμο.

Έχοντας λοιπόν δεδομένη την συγγένεια τού πεθερού μου με έναν τόσο ισχυρό ...άνδρα και την πανταχού παρουσία τού Θεού και τού Πνεύματος του και ξέροντας απ' έξω και ανακατωτά τα άλλα πατροπαράδοτα κυπριακά ήθη, ε τότε το πράμα ήταν ολοφάνερο και αισθάνθηκα πράγματι πολύ ηλίθιος για την τόση καθυστέρηση στην όλη αποκάλυψη τού

παρασκηνίου.

Στο μεταξύ επιβεβαιώνεται κάπια πληροφορία που είχα, πως ο πεθερός μου δεν θα κατηγορηθεί δηλαδή. Αλλά: καταλαβαίνετε. Κύπριος είστε και σεις και θα έχετε ασφαλώς την πείρα σας (γλυκιά ή πικρή, εσείς θα ξέρετε καλύτερα από εμένα).

Αλλά, κύριε Εισαγγελέα, έτσι, για να μην τα πολυ-πολυλογώ και πάλι: θα πήρατε μια ιδέα. Κι όπως σας είπα: τα ανέχτηκα όλα. Θα ανεχόμουν ακόμα, σας λέω, και το να με στήσουν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα με δικαιολογητικό εκείνα τα φιλήματα ή ακόμα κι έτσι απλά γιατί εκείνοι είναι οι δυνατοί και εγώ ο αδύνατος (στο κάτω κάτω αυτή είναι όλη η ουσία και εγώ, πιστέψτε με κι εδώ, θα το ...εκτιμούσα) αλλά το να γνωματεύουν πως εγώ είμαι ψυχικά και διανοητικά άρωστος, ε λοιπόν αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ να το ανεχτώ με τίποτα.

Και καλά: να βγάλουν στην φόρα και να καταγγείλουν και να δικάσουν τις ...ερωτικές διαχύσεις ενός "χαζομπαμπά" και να βάλουν από το ...μπαούλο ό,τι θέλουν και ν' αφήσουν τον κοσμάκη να κρίνει και να κατακρίνει αν το γούσταρε, πάει κι έρχεται. Αλλά το να σκηνοθετούν ολόκληρες πράξεις και να κατασκευάζουν γνωματεύσεις και εκθέσεις και να ετοιμάζουν διατάγματα-γιατί εδώ το πάνε: να με βγάλουν με "μη σώας τας φρένας" -τής αρεσκείας τους για να βγάλουν έναν αντίπαλο από την μέση, αυτό σίγουρα αποτελεί την κορύφωση τής αναίδειας και της αναισχυντίας τών κρατούντων.

Γιατί όπως κι αν το γυρίσω και το ξαναγυρίσω στον νου μου, το πράγμα φωνάζει από μόνο του. Τέτιο πράγμα-ψάξτε και ειδοποιήστε με αν κάνω λάθος-θα είναι πρωτοφανές στα παγκόσμια δικαστικά χρονικά.

Με την σειρά: είναι πρωτοφανές το να καταγγέλλεται ένας σύζυγος (έστω και εν διαστάσει) για τέτιου είδους πράξη, τρία μάλιστα χρόνια μετά την εκτέλεση της. Και προσέξτε κι αυτό: είναι ακόμα πιο πρωτοφανές το να παραδεχτεί αυτός ο άνθρωπος αυτά που παραδέχτηκε την στιγμή που μυριζόταν το πού το πήγαιναν. Βλέπετε όμως: εγώ δεν φοβήθηκα την αλήθεια, είτε αυτή δικάζεται είτε όχι.

Είναι πρωτοφανές το να βάζει ένας πεθερός "μέσον" για να κλείσουν τον πατέρα τών εγγονιών του σε ψυχιατρείο.

Είναι πρωτοφανές το να ζητηθεί από την αστυνομία η κράτηση ενός ανθρώπου για να μην ...επηρεαστούν καταθέσεις²⁰ οι οποίες ήταν ήδη επηρεασμένες.

Είναι ακόμα πρωτοφανές το να ζητά ένας δικαστής μιας χώρας που φιλοδοξεί να μπει στην Ευρώπη και που διακηρύσσει ότι προτίθεται να εναρμονίσει την νομοθεσία της με εκείνη τής Ευρώπης (μιας Ευρώπης όπου ο γυμνισμός και ο ελεύθερος έρωτας αποτελούν την μεγαλύτερη μόδα και όπου υπάρχουν εδώ και δεκαετίες σχολεία όπου "οι μαθητές κάνουν γυμνοί και από κοινού το μπάνιο τους με τους δασκάλους τους") να εξεταστεί ένας άνθρωπος από ψυχίατρο γιατί υπεραμύνθηκε τού γυμνισμού.

Είναι πρωτοφανές το να απειλείται ένας άνθρωπος με ψυχιατρείο ή με φυλάκιση αν δεν ...συγκατατεθεί να μπει σε ψυχιατρική ...πτέρυγα για να εξεταστεί -τάχα- όταν το πόρισμα ήταν βγαλμένο πριν καν πατήσει το πόδι του εκεί.

Και, τέλος: είναι ακόμα πιο πρωτοφανές να βγαίνει μια γνωμάτευση που να λέει πως ο άνθρωπος με την καλύτερη ψυχική και διανοητική Υγία και Δύναμη στον πλανήτη είναι άρωστος. Ή το να κατηγορείται αυτός που δέχτηκε την επίθεση και να απαλλάσσεται ά-δικα εκείνος που την έκανε. Δείτε τα όλ' αυτά. Σας παρακαλώ πολύ: **ΔΕΙΤΕ ΤΑ.**

Κι όλα αυτά μάλιστα την στιγμή που ο άνθρωπος που τα υφίσταται και τα υπομένει αυτά το ξέρει- και το αισθάνεται- την κάθε ώρα και την κάθε στιγμή πως αν κατέχει ένα πράγμα πάνω σ' αυτή την Γη και το οποίο δεν μπορεί κανείς εμφρων άνθρωπος να του το αμφισβητήσει, αυτό είναι η Υγία του, και αν είναι περήφανος για κάτι πάνω σ' αυτή την Γη

---

20. Αυτό ήταν το δικαιολογητικό τής Αστυνομίας για να ζητήσει την κράτηση μου: για να μην επηρεάσω καταθέσεις. Κι ήθελαν και 5 μέρες. Όλες όλες οι καταθέσεις που πήραν ήταν τελικά τρεις. Η πρώτη μάλιστα, τής ...συζύγου, είχε παρθεί από τις 17. Οι άλλες δύο ήταν τού πεθερού και του Έκτορα. Και πώς θα τις επηρεάζα; Το γεγονός όμως είναι πως ο σκοπός τους ήταν να με στείλουν στο ψυχιατρείο. Αυτοί καλέ τα είχαν μιλημένα και σχεδιασμένα από τα πριν. Εν πάση περιπτώσει έχω την πρόθεση να σας δώσω αυτές τις τρεις καταθέσεις, και την δική μου, καθώς επίσης και την κατάθεση τού Λοχία- αλλά και του αστυνόμου- που ανέλαβε την υπόθεση.

είναι για την Υγία του, και αν ακόμα πιστεύει, αγωνίζεται, κάνει όνειρα και ...σχέδια και δίνει μάχες για να ανατείλει ένας καλύτερος (!) και ...ερωτικότερος κόσμος, αυτό δεν το κάνει παρά γιατί βασίζει την πίστη και τον Αγώνα του στην Υγία του και μόνον.

Γι' αυτόν έγινε πλέον ολοφάνερο πως οι εχθροί του βρίσκονται σε πλήρη έξαρση και το θεωρεί ως καθήκον του το να αμυνθεί-αλλά και να αντεπιτεθεί, εν καιρώ- με τον μοναδικό τρόπο που, ας πούμε, διαθέτει για την ώρα: την δύναμη τής Αλήθειας και του Λόγου του.

Λοιπόν ...λοιπόν, κύριε Εισαγγελέα, να σας πω και το τελευταίο; Ορίστε το: θέλω δικαιοσύνη, θέλω οπωσδήποτε δικαιοσύνη, αυτήν που έχετε, διαφορετικά θα απαντήσω εγώ με την δική μου²¹. Τίποτε άλλο λοιπόν.

Σας χαιρετώ.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

---

²¹ Υπόψιν ότι αυτή την τελευταία πρόταση την διέγραψα από την επιστολή, πάντα για καλό και για κακό.

Οι Καταθέσεις

Λοιπόν, την πρόθεση μου να δώσω εκείνες τις καταθέσεις στις οποίες βασίστηκαν για να με κατηγορήσουν την έχετε δει στην σημείωση του προηγούμενου κειμένου.

Τους ενδοιασμούς μου βέβαια κατά πόσον κάνω ή όχι καλά να δώσω θέση σ' αυτές σε τούτο το βιβλίο τις είχα και τις έχω ακόμα.

Αλλωστε (αν εξαιρέσουμε την δική μου κατάθεση, που κι αυτή γράφτηκε από άλλον) δεν πρόκειται για δικά μου κείμενα, ενώ απέχουν πολύ από του να ...εκφράζουν "το πορτραίτο μιας Νέας Θρησκείας".

Παρόλαυτά είναι γεγονός πως χάρις σε κείνες τις καταθέσεις - και τους ανθρώπους που τις έδωσαν - είναι που ήρθαν τα σχετικά κείμενα μου.

Από την άλλη μπορεί να έχει ανθρώπους που ίσως γοητεύονται να πιστεύουν πως δεν υπήρξε τίποτα απ' αυτά και πως όλα είναι δημιούργημα τής φαντασίας μου.

Αυτοί λοιπόν πρέπει ν' αλλάξουν γνώμη και ο μόνος τρόπος για να το κάνουν είναι να τις δουν.

Ούτε λίγο ούτε πολύ αυτές οι καταθέσεις αποτελούν το επίσημο χρονικό τής απόπειρας εξόντωσης μου. Και έστω λοιπόν και αν πέφτει το επίπεδο του βιβλίου μου μ' αυτές, όμως εγώ αποφάσισα πια να τις δώσω και έχω την εντύπωση πως τώρα είναι η καλύτερη στιγμή για να το κανω.

Έστω και μόνο λοιπόν για το ...γραπτό και για την Ιστορία. Δεν ξέρετε: ίσως αυτή δείξει κάποτε ενδιαφέρον όχι μόνο γι' αυτές αλλά και για πολύ πιο - ας πούμε - ασήμαντες στιγμές τής ζωής μου.

Θα καταλαβαίνετε. Γι' αυτό ας ακολουθήσουν λοιπόν...

1η Κατάθεση

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΥΠΡΟΥ

ΣΤΑΘΜΟΣ: Πόλη Χρυσοχούς ΕΠΑΡΧΙΑ: Πάφος

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ Ανδρούλλα Χαραλάμπους

ΗΛΙΚΙΑ 29 χρονών ΑΡ. ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ 651159

ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ Πάφος

ΠΑΡΟΥΣΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Πόλη Χρυσοχούς Τηλ. 321040

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ Οικοκυρά

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ Αστ. 3799, Η. Στέλικος.

ΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ 12.00 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 17.11.93

ΩΡΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ 13.00 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 17.11.93

Το 1982 γνωρίστηκα με τον Κώστα Κυριάκου από τον Αγιο Ερμόλαο, ο οποίος κατοικούσε και συνεχίζει να κατοικά στο χωριό Μακούντα και τελικά αγαπηθήκαμε και παντρευτήκαμε τον ίδιο χρόνο παρά την αντίδραση του πατέρα μου. Παρόλο που στην αρχή περνούσαμε καλά, εν τούτοις λίγο πριν τον γάμο μας και αμέσως μετά τον γάμο μας είχαμε προστριβές μεταξύ μας και τσακωνόμαστε και πολλές φορές με κτυπούσε. Με την πάροδο του χρόνου μού ζητούσε να κάμνουμε παρά φύση έρωτα πράγμα το οποίο εγώ αρνήθηκα και συνέπεια τούτου με κτυπούσε, όμως ουδέποτε κατάγγειλα τέτιαν υπόθεση στην Αστυνομία. Τελικά όμως μετ' έπειτα από την πολλή βία και το ξύλο τα κατάφερε. Από τότε άρχισα να διαπιστώνω ότι από την όλη συμπεριφορά του έπασχε ψυχικά και χρειαζόταν θεραπεία. Το 1984 αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί, τον Ορφέα. Από την ημέρα τού γάμου μας κατοικούσαμε σε Τουρκοκυπριακό σπίτι στην Μακούντα το οποίο μάς παραχώρησε η Υπηρεσία Διαχειρίσεως Τουρκοκυπριακών Περιουσιών. Όταν μου ζητούσε να κάμνουμε παρά φύση έρωτα και εγώ αρνούμουν, αγόρασε ένα βίντεο και έφερνε κασέτες πορνό και με υποχρέωνε τόσον εμένα όσο και το μωρό να τις βλέπουμε παρά την αντίθεση μου. Σε μια περίπτωση που ο Ορφέας ήταν 1-2 χρόνων με υποχρέωσε να κάνω τσιμπούκι το πέος τού

μωρού αλλά εγώ αρνήθηκα. Το σκεπτικό του στην περίπτωση αυτή ήταν ότι είναι φυσιολογικό και με αυτό τον τρόπο θα διαπαιδαγωγήσει τα παιδιά του. Από τότε κατάλαβα ότι είχα μπλέξει με έναν άνθρωπο ψυχασθενή και ανώμαλο και παρ' όλο που έκαμνα την σκέψη να χωρίσουμε, εν τούτοις έμεινα μαζί του με την ελπίδα ίσως διορθωθεί. Το 1986 αποκτήσαμε ακόμη ένα μωρό, τον Έκτορα, και το 1987 μια κόρη, την Ισμήνη. Το πιο πάνω επεισόδιο με τον Ορφέα το ανέφερα στο Γραφείο Ευημερίας στην κυρία Σούλλα ή στην κυρία Χρύσω στην Πόλη Χρυσοχούς. Από τότε που του έκαναν παρατήρηση σταμάτησε. Το 1989-90 όταν η Ισμήνη ήταν 2-3 χρονών και την είχα ξαπλωμένη στο κρεβάτι γυμνή είδα τον άντρα μου που έγλειφε το γεννητικά της όργανο. Σε παρατήρηση μου τι είναι αυτά τα πράγματα που κάνει, μου είπε ότι είναι μωρό του και ό,τι θέλει τού κάνει. Έκαμα πάλι καταγγελία στο Γραφείο Ευημερίας Πόλης Χρυσοχούς και του έκαμαν πάλι παρατήρηση. Ύστερ από όλα αυτά, αφού ενημέρωσα και τους γονείς μου για την όλη συμπεριφορά τού ανδρός μου, πήρα τα παιδιά μου το 1990 και ήλθα και κατοίκησα σπίτι τους και από τότε είμαστε σε διάσταση με τον άνδρα μου. Από τότε έκαμα αίτηση διαζυγίου μέσω τού δικηγόρου Ανδρέα Δημητριάδη στην Πάφο. Συνεχώς ο άντρας μου επανειλημμένα με το έτσι ήθελε ερχόταν σπίτι τού πατέρα μου και έπιανε τον Έκτορα και την Ισμήνη και τους έπαιρνε στο σπίτι του στην Μακούντα και τους έβλεπε. Τους έπαιρνε κάθε Σαββατοκύριακο και τους έφερνε πίσω. Ο Ορφέας δεν επήγαινε μαζί του γιατί τον μισούσε που με κτυπούσε.

Φέτος μέσα στον Αύγουστο επειδή είχα κάπιες ανησυχίες για τα μωρά που τα έπαιρνε μαζί του ο άντρας μου, ρώτησα τον Έκτορα και μου είπε ότι είδε τον πατέρα του να γλύφει το πουλί τής Ισμήνης. Εγώ ρώτησα την Ισμήνη αν της έκαμε αυτό το πράγμα και μου είπε ότι αρχικά δεν ήθελε η ίδια να της κάμνει έτσι αλλά μετά το ήθελε και η ίδια. Δεν την ρώτησα πόσες φορές συνέβηκε αυτό το επεισόδιο. Δεν έκαμα καταγγελία τότε στην Αστυνομία, όμως το ανέφερα και πάλι στο Γραφείο Ευημερίας και με συμβούλευσαν να το καταγγείλω στην Αστυνομία. Δεν το κατάγγειλα αμέσως με την σκέψη ότι θα το ανέφερα στο Οικογενειακό Δικαστήριο στις 8.10.93. Επειδή όμως αναβλήθηκε η υπόθεση, τελικά έκαμα καταγγελία στην Αστυνομία αλλά τους υπόδειξα ότι επιθυμία μου ήταν να κάμουν παρατήρηση στον άντρα μου να μην πιάνει τα μωρά μέχρι να εκδοθεί το διαζύγιο. Τελικά στις 14.11.93, ημέρα Κυριακή, κατά η ώρα 07.30 το πρωί ο άντρας μου ήλθε στο σπίτι τού πατέρα μου και επέμενε να πιάσει τα μωρά και ιδιαίτερα την Ισμήνη και τον Έκτορα. Εγώ όμως δεν του τα έδινα και ζήτησα την βοήθεια τού πατέρα μου που κατοικά στο ανώγι τού σπιτιού του και όταν συναντήθησαν στην αυλή ο άντρας μου κτύπησε τον πατέρα μου στον δεξιό κρόταφο και τον τραυμάτισε. Για την επίθεση αυτή έχω δώσει σχετική κατάθεση. Τώρα αντιλαμβάνεστε με τι άνθρωπο έχω να κάμω και πρέπει να βρεθεί η κατάλληλη διαδικασία ο άντρας μου να τύχει ψυχικής θεραπείας, διαφορετικά θα διαφθείρει και θα καταστρέψει και τα παιδιά μου. Θέλω να προσθέσω ακόμη ότι με απείλησε οτι σε περίπτωση διατάγματος η άλλης απόφασης τού στερήσω την Ισμήνη θα με εκτελέσει.

Εάν το Δικαστήριο δεχθεί την μαρτυρία μου ως συζύγου τού Κώστα, είμαι έτοιμη να το πράξω για να τύχει ειδικής θεραπείας.

Ανδρούλλα Χαραλάμπους

Ελήφθη από εμέ σήμερα 17.11.93 στον Αστυνομικό Σταθμό Πόλης Χρυσοχούς, η ώρα 13,00, της εδιαβάσθη και ως ορθή την υπόγραψε στην παρουσία εμού και στην παρουσία τού Αξιωματικού συμπλέγματος Πόλης Χρυσοχούς Υ/μου Σ. Αντωνιάδη.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ

Αναφορικά με την κατάθεση που έδωσα στην Αστυνομία στις 17.11.93 σχετικά με τις άσεμνες επιθέσεις που έκαμνε ο άνδρας μου στην κόρη μου Ισμήνη έχω απαίτηση και θέλω να τον πάρερε στο Δικαστήριο.

Ανδρούλλα Χαραλάμπους

Ελήφθη υπ* εμού σήμερα 19.11.93 και ώρα 12.15 στον Αστυνομικό Σταθμό Πόλεως και της ανεγνώσθη και ούσα ορθή την υπέγραψε υπό την παρουσία μου.

Δ, Γεωργιάδης

2η Κατάθεση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΥΠΡΟΥ. ΣΤΑΘΜΟΣ: Πόλη Χρυσοχούς
ΕΠΑΡΧΙΑ: Πάφος ΑΡ. ΜΗΤΡΩΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ 261/9
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ Πολύδωρος Χαραλάμπους ΗΛΙΚΙΑ 64 ΑΡ.
ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ 054723 ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
Μυλικούρι ΠΑΡΟΥΣΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Πόλη Χρυσοχούς Τηλ.
321040 ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ Συνταξιούχος
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ Λοχ. 3076 Κώστας Χριστάκη.
ΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ 16.55 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 20.11.93 ΩΡΑ ΠΟΥ
ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ 18.45 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 20.11.93

Μέσα στο 1983 πάντρεψα την κόρη μου Αντρούλλα με τον Κώστα Κυριάκου από τον Άγιο Ερμόλαο και τώρα στην Μακούντα. Μετά τον γάμο τους διέμεναν σε τ/κυπριακό σπίτι στην Μακούντα. Από τον γάμο τους απέκτησαν τρία παιδιά. Τον Ορφέα 9 χρόνων, τον Έκτορα 7 χρόνων και την Ισμήνη 6 χρόνων . Από τον καιρό που παντρεύτηκαν συνέχεια ετσακκόνουνταν και πολλές φορές την εκτυπούσε και την κακοποιούσε. Από το 1990 ευρίσκονται σε διάσταση και τόσο η κόρη μου Αντρούλλα όσο και τα τρία παιδιά της μένουν μαζί μου στο σπίτι μου στην Πόλη Χρυσοχούς. Πριν κανένα δύο μήνες περίπου ενώ ερχόμασταν από το χωράφι με το αυτοκίνητο μου μαζί με την γυναίκα μου Ισμήνη και τα τρία εγγόνια μου, τον Ορφέα, τον Έκτορα και την Ισμήνη, σε μια στιγμή ο Έκτορας γύρισε προς την γυναίκα μου και της είπε: -Γαμώ σε γιαγιά". Τούτες τες λέξεις τες είπε δύο-τρεις φορές. Η γιαγιά του τού θυμώσε να μην λέει έτσι κουβέντες και όταν επήγαμε σπίτι πήρα τον Έκτορα με καλό τρόπο και τον ερώτησα πώς τον έμαθε να λέει έτσι λόγια. Ο Έκτορας μού είπε: -"Ο παπάς μου παππού μού είπεν να λαλώ έτσι λόγια τζιαι τους ανθρώπους τζιαι των γυναικών τζιαι όποιους μού μιλούν". Εγώ τον ερώτησα όταν τους παίρνει στην Μακούντα τι άλλα πράγματα κάμνουν, πού πέφτουν, τι τρώσιν και πού πηγαίνουν; Ο Έκτορας μού είπε μεταξύ άλλων ότι όταν πέφτουν ο πατέρας του βάλλει το κρεβάτιν χαμαί, ότι βκάλλει τα ρούχα του ούλλα τζιαι ότι τα φκάλλει τζιαι των μωρών τζιαι ότι πέφτουν ούλλοι γυμνοί πάνω στο κρεβάτι. Μου είπεν επίσης ότι ο παπάς του γλύφει το πουττούϊ τής Ισμήνης τζιαι ότι βάλλει τζιαι την πούλλα του πάνω. Μετά ρώτησα την Ισμήνη εάν είναι αλήθεια αυτά που μου είπε ο Έκτορας και η μικρή μού είπε ότι είναι αλήθεια αλλά τής το κάμνει με το ζόρι. Μου είπεν επίσης ότι βάλλει τζιαι την πούλλα του στο στόμα τού Έκτορα. Ρώτησα τον Έκτορα εάν αυτά που μου είπε η Ισμήνη ήταν αλήθεια και αυτός στην αρχή ντράπηκε και κοκκίνισε, πήγε να τον πάρει το κλάμα, τον καθησύχασα και μου είπε ότι ήταν αλήθεια τζιαι ότι είναι με το ζόρι που του το κάμνει ο πατέρας του. Όταν άκουσα τζιαι έμαθα όλα αυτά που κάμνει ο Κώστας στα μωρά είπα στην κόρη μου Αντρούλλα τζιαι μητέρα τών μωρών τζιαι πήγε τζιαι το ανέφερε στο Γραφείον Ευημερίας. Πιστεύω ότι ο Κώστας έχει ψυχολογικά προβλήματα τζιαι θα ήταν καλά αν τον έβλεπε κάποιος ψυχίατρος τζιαι να του κάνει θεραπεία, διότι έχω την έντονη εντύπωση ότι ο Κώστας είναι εξαιρετικά επικίνδυνος.

Πολύδωρος Χαραλάμπους

Λήφθηκε από μένα σήμερα 20.11.93 και ώρα 18.45 στη Πόλη Χρυσοχούς, του διαβάστηκε και σαν ορθή την υπέγραψε στη παρουσία μου.

Κώστας Χριστάκη

3η Κατάθεση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΥΠΡΟΥ. ΣΤΑΘΜΟΣ: Πόλη Χρυσοχούς
ΕΠΑΡΧΙΑ: Πάφος ΑΡ. ΜΗΤΡΩΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ 261/93
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ Έκτορας Κώστα Κυριάκου ΗΛΙΚΙΑ 7 ΑΡ.
ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ Πάφος

ΠΑΡΟΥΣΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Πόλη Χρυσοχούς Τηλ. 321040 ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ Μαθητής Β' τάξης Δημοτικού Σχολείου Πόλεως Χρυσοχούς ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ Λοχ. 3076 Κώστας Χριστάκης.

ΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ 09.30 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 22.11.93 ΩΡΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ 10.00 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 22.11.93

Κάθε Παρασκευή το δείλης ή το Σάββατο το πρωί ο παπάς μου έρχετον στην Πόλη και με το αυτοκίνητο ή το τράκτορ του μας έπαιρνε στην Μακούντα όπου εμέναμεν μαζί του μέχρι την Κυριακή το δείλης και μετά μας έφερνε πίσω στην Πόλη όπου εμέναμεν μαζί με την μάμα μου. Όταν ο παπάς μου μας έπαιρνε στην Μακούντα εκοιμούμαστε ούλλοι μαζί πάνω στο κρεβάτι που έβαλλε ο παπάς μου χαμαί. Μέσα στο σπίτι ο πατέρας μου ήταν τέλεια τίτσιρος, δεν εφορούσε τίποτε. Όταν έπεφτε στο κρεβάτι η πυζιάμα που εφορούσεν ήταν τρυπημένη μπροστά. Πολλές φορές όταν ξυπνούσαμε ο πατέρας μου εφιλούσε τζιαι έγλυφεν το πουττούϊ τής Ισμήνης. Εμένα μια φορά μού έβαλε την βίλλα του στο στόμα μου τζιαι όταν εγιώ τού είπα οϊ, μου είπεν αν δεν την έβαλλα ήταν να με δέρει. Τούτο έγινε μια φορά στο καλοτζιαίρι όταν έκλεισαν τα σχολεία για εβδομήντα μέρες τζιαι μετά επήα σχολείο δευτέρα τάξη. Μια φορά, δεν θυμούμαι πότε, ο παπάς μου έβαλε την πούλλα μου μέσα στο στόμα του. Στην Μακούντα επήαινα μαζί με τον παπά μου μόνο εγιώ τζιαι η Ισμήνη. Ο Ορφέας έμενε σπίτι μαζί με την μάμα μου. Μια φορά είδα τον παπά μου που εφιλούσε τζιαι τον κώλο τής Ισμήνης. Ακουσα τον να λαλεί τής Ισμήνης εν να την γαμήσει. Τούτα τα λόγια ο παπάς μου τα ελάλεν τής Ισμήνης όταν εππέφταμεν στο κρεβάτι χαμαί.

Έκτορας Κώστα

Λήφθηκε από μένα σήμερα 22-11-93 και ώρα 10.00 στην Αστυνομία Πόλεως Χρυσοχούς στην παρουσία τής Κοινωνικής Λειτουργού κ. Α. Νεοφύτου και της μητέρας του κ. Α. Χαραλάμπους, του διαβάστηκε και σαν ορθή την υπέγραψε στην παρουσία μας.

4η Κατάθεση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΥΠΡΟΥ

ΣΤΑΘΜΟΣ: Πόλη Χρυσοχούς ΕΠΑΡΧΙΑ: Πάφος ΚΥΑΝΟΥΝ 10

ΑΡ. ΜΗΤΡΩΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ 261/93 ΣΕΛΙΔΑ 1

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ Κώστας Κυριάκου, Ούτοπος

ΗΛΙΚΙΑ 35 ΑΡ. ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ 574831

ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ Άγιος Ερμόλαος

ΠΑΡΟΥΣΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Μακούντα

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ Γεωργός

ΑΡ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΟΙΚΙΑΣ 322334 ΑΡ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ Υπ/μος Σ. Αντωνιάδης ΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ 15.40

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 20.11.93 ΩΡΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ 18.00 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 20.11.93

Εγώ ο Κώστας Κυριάκου θέλω να κάμω μια κατάθεση. Επιθυμώ όπως κάποιος γράφει ότι λέγω²². Έχω πληροφορηθεί ότι δεν είναι ανάγκη να πω τίποτε εκτός αν θέλω και ότι οτιδήποτε πω δυνατόν να δοθεί ως μαρτυρία.

Σχετικά με την υπόθεση τής άσεμνης επίθεσης στον γιο μου και στην κόρη μου, σύμφωνα με την καταγγελία τής γυναίκας μου, για την οποία βρίσκομαι υπό κράτηση, χθες 19.11.93 στον Αστυνομικό Σταθμό Πόλεως Χρ. σου ανέφερα ότι υπάρχει κάπια δόση αλήθειας όταν με πληροφορήσες για τα αδικήματα, αλλ' ότι δεν τα θεωρώ αξιόποινα. Όμως σήμερα που ήρθες στις φυλακές για έλεγχο τών κρατουμένων σου είπα ότι προτιμούσα να σου τα πω πιο αναλυτικά να τα γράφεις, οπότε συμφώνησες και ήρθαμε μαζί στο γραφείο σου να γράφεις όσα σου πω. Με την σύζυγο μου γνωριστήκαμε το 1981 όταν αυτή ήταν μαθήτρια τής Στ'

---

22 Πάνω σ' αυτό θέλω να σημειώσω ότι δεν είχα καμιά πρόθεση να δώσω κατάθεση. Απλά ο κ. Αντωνιάδης ήθελε να ψαρέψει μιαν κι εγώ, απλά και πάλιν, του έκανα την χάρη.

τάξης τού Γυμνασίου Πόλεως Χρ. Εγώ είμαι πρόσφυγας από τον Άγιο Ερμόλαο Κερύνιας και κατοικούσα και συνεχίζω να κατοικώ στην Μακούντα. Με τις σχέσεις μας αυτές τελικά τον Σεπτέμβρη τού 1983 παντρευτήκαμε παρά τούς φόβους τών γονιών της ότι θα τους φάω την περιουσία τους. Από ότι διαπίστωσα μόλις γνωριστήκαμε, η σύζυγος μου Αντρούλλα Πολυδώρου έκανε θεραπεία με χάπια για τα νεύρα της και σε μια περίπτωση την πήραμε στην ψυχιατρική πτέρυγα στο Νοσοκομείο Λεμεσού με τον πατέρα της. Από την αρχή ο συζυγικός μας βίος ήταν ανήσυχος γιατί η σύζυγος μου ήταν χαρακτήρας αδιοργάνωτος και δεν εννοούσε να μπει κάτω από την συζυγική εξουσία. Όσον αφορά τις σεξουαλικές μας σχέσεις ήταν καλές. Εγώ της ζήτησα να έχουμε και παρά φύση συνουσία και αυτή, ανκαι στην αρχή δεν το ήθελε, τελικά συγκατατέθηκε όταν άκουσε, όπως είπε, από κάπιο φίλο ότι είχε μια παρά φύση ερωτική περιπέτεια. Αυτό βέβαια συνέβηκε το 1982 όταν ήμασταν αρραβωνιασμένοι και συνεχίστηκε για 3-3 1/2 χρόνια, οπότε κάπιο καιρό δεν ήθελε να το συνεχίσουμε. Ένας λόγος που δεν το ήθελε είναι γιατί ήθελε να με τιμωρήσει επειδή δεν της επέτρεπα να εφαρμόσει στα παιδιά τις θεωρίες τού φυσιοθεραπευτή Σάββα Σαββίδη για το διαιτολόγιο τους. Όταν αποκτήσαμε τα δύο πρώτα παιδιά και μετά την Ισμήνη, στο σπίτι κυκλοφορούσαμε όλοι γυμνοί τα καλοκαίρια και ξαπλώναμε στα κρεβάτια γυμνοί και μας έβλεπαν τα παιδιά χωρίς αυτό να μας ενοχλεί και χωρίς να το θεωρήσουμε ανήθικο αφού αυτή ήταν η φιλοσοφία μας πάνω σ' αυτό το θέμα. Γύρω στα 1989- 90, όταν η κόρη μας Ισμήνη ήταν 2-3 χρόνων και γυμνή πάνω στο κρεβάτι, εγώ χαίδευα κανονικά το μωρό μου, από αγάπη, το φιλούσα και συνάμα πέρασα επιπόλαια την γλώσσα μου απο το μουνάκι του. Αυτό έγινε στην παρουσία τής συζύγου μου που με έβλεπε χωρίς να αντιδράσει. Επίσης όταν ο Ορφέας ήταν 3-4 χρόνων και ήμασταν έξω στην αυλή και στην παρουσία τής γυναίκας μου έτσι όπως ήταν γυμνός τον πήρα, τον φίλησα και έβαλα στο στόμα μου το πέος του χωρίς να αντιδράσει η γυναίκα μου. Τα χρόνια που συζούσαμε μερικές φορές ως γεγονός τσακωθήκαμε με την γυναίκα μου για διάφορες αιτίες, κυριότερη όμως ήταν το θέμα τής διατροφής τών παιδιών για την εφαρμογή του διαιτολογίου που ήθελε εκείνη και την χτύπησα μερικές φορές όταν έφθανε στο σημείο να γίνεται υστερική. Κάτι που ήθελα να αναφέρω είναι ότι το 1989 αγόρασα ένα βίντεο και ενοίκιαζα κάπιες κασέτες με ερωτικό περιεχόμενο και τις βλέπαμε με την γυναίκα μου και τα παιδιά μου κατόπιν επιμονής τών ιδίων. Και τούτο γιατί είχαμε κάπιες φιλελεύθερες σκέψεις και δεν θεωρήσαμε κάτι το τρομακτικό την παρακολούθηση τής πράξης η οποία έχει φέρει κι αυτά στη ζωή. Στο τέλος τού 1989 η γυναίκα μου πήρε και τα τρία παιδιά και έφυγε από το σπίτι κατόπιν ενός καυγά όπου την χτύπησα και πήγε στον πατέρα της στην Πόλη Χρυσοχούς όπου μένει μέχρι σήμερα σε ξεχωριστό διαμέρισμα. Για το θέμα επιλήφθηκε το Γραφείο Ευημερίας και κάθε Παρασκευή για δύο χρόνια τα έπαιρνα- κυρίως τα δύο μικρότερα παιδιά- μαζί μου στην Μακούντα και τα επέστρεφα την Κυριακή. Μέσα στον Αύγουστο φέτος, σχετικά με την καταγγελία ότι έβαλα τον γιο μου Έκτορα να μου κάνει τσιμπούκι, η περίπτωση ήταν η εξής: ήταν απομεσήμερο και ξεκουραζόμουνα ως συνήθως γυμνός στο κρεβάτι. Ο Έκτορας και η Ισμήνη μπήκαν στο δωμάτιο και μπήκαν στον πειρασμό να παίξουν με το πέος μου. Τους θύμωσα και τους είπα να με αφήσουν να ξεκουραστώ αλλά στην επιμονή τους άγγιξαν και οι δύο το πέος μου και μάλιστα ο Έκτορας, ως γεγονός, το φίλησε και τόβαλε μια στιγμή στο στόμα του. Του ξαναθύμωσα κι αυτό ήταν όλο. Τούτο²³ συνέβηκε και σε άλλες 4-5 περιπτώσεις ή και πιο πολλές όταν ήταν κι η γυναίκα μου κοντά. Εγώ σαν πολιτικός οραματιστής και εντεταλμένος από τον Θεό να δώσω έναν καινούριο κόσμο και μια καινούρια κοινωνία η οποία να προσεγγίζει τον φυσικό τρόπο ζωής, θεώρησα όλη αυτή την περιπέτεια ως μέρος τής σπουδής μου πάνω σ' αυτό που λέγεται άνθρωπος και παιδί. Θεωρώ ότι το υπάρχον κοινωνικό σύστημα δεν έχει υγιή θεμέλια και πιστεύω ότι ένας σημαντικός λόγος γι' αυτό οφείλεται στην καταπίεση-σεξουαλική ή μη -τών παιδιών. Πιστεύω στην χειραφέτηση τών παιδιών- συμπεριλαμβανομένης και της σεξουαλικής- και πιστεύω επίσης πως δικαιούνται να έχουν κάπιο λόγο σ' αυτά. Όλα τα επεισόδια που ανέφερα πιο πάνω και που συνέβηκαν μεταξύ εμένα και των παιδιών μου και που ο νόμος τα απαγορεύει ως άσεμνες πράξεις, εγώ τα θεωρώ ως φυσιολογικές εκδηλώσεις παιδιών προς γονείς και το

---

23 Με το "τούτο" να μεταφράζετε εδώ: την απόπειρα να πειράξουν.

αντίθετο μέσα σ' ένα περιβάλλον με φιλελεύθερες αντιλήψεις.

Την πιο πάνω κατάθεση μού την διάβασες και μου είπες ότι μπορώ να κάνω οπιοσδήποτε ήθελα διορθώσεις, αλλοιώσεις ή προσθήκες. Αυτή η κατάθεση είναι αληθής και την έκανα με το θέλημα μου.

Κώστας Κυριάκου.

Η πιο πάνω κατάθεση γράφτηκε από μένα σήμερα 20.11.93 από η ώρα 15.40-18.00 στο Κ.Ε.Μ. Πάφου καθ' υπαγόρευση. Μετά το πέρας αυτής τού την διάβασα, τον πληροφορήσα ότι μπορούσε να κάμει οπιοσδήποτε ήθελε διορθώσεις, αλλοιώσεις ή προσθήκες, είπε ότι ήτο ορθή και αφού έγραψε ο ίδιος τ;την σχετική πιστοποίηση, την υπόγραψε στην παρουσία μου.
Σωτήρης_Αντωνιάδης

5η Κατάθεση.

Κατάθεση τού Υπαστυνόμου 2. Αντωνιάδη.

Είμαι Υπεύθυνος Αξιωματικός τού Συμπλέγματος Πόλης Χρυσοχούς.

Την 17.11.93 η Αντρούλλα Πολυδώρου Χαραλάμπους από την Πόλη Χρ. παντρεμένη με τον Κώστα Κυριάκου από την Μακούντα αλλά σε διάσταση, κατάγγειλε στον Αστυνομικό Σταθμό Πόλης Χρ. ότι σε διάφορες ημερομηνίες, τόσο όταν συζούσαν όσο και κατά το διάστημα που είναι σε διάσταση, ο σύζυγος της έκαμνε άσεμνες επιθέσεις στην κόρη του Ισμήνη ηλικίας 6 χρονών και στον γιο του Έκτορα ηλικίας 7 χρονών, ήτοι έγλειφε το μουνί τής κόρης του ενώ ο γιος του έκαμνε τσιπούκκι το πέος του.

Την εξέτασε τής υπόθεσης ανέλαβε ο Λοχ. 3076 Κώστας Χριστάκη και πήρα μέρος κι εγώ.

Την 19.11.93 και ώρα 14.00 ο Κώστας Κυριάκου συνελήφθηκε από τον Λοχ. 3076 στην παρουσία μου στον Αστ. Σταθμό Πόλης Χρ. και την ίδια ημέρα οδηγήθηκε στο Επαρχ. Δικαστήριο Πάφου όπου εναντίον του εκδόθηκε διάταγμα προσωποκράτησης 5 ημερών και παρέμεινε υπό κράτηση στον Κεντρικό Αστυνομικό Σταθμό Πάφου.

Την 20.11.93 η ώρα 14.00-07.00 ανάλαβα καθήκον ως Αξιωματικός Υπηρεσίας στο Κ.Ε.Μ. τής Αστυνομικής Διεύθυνσης Πάφου.

Η ώρα 15.20 τής ίδιας ημέρας επισκέφθηκα τις φυλακές μαζί με τον αστ. 3101 Θεοφάνη Γεωργίου τού Γραφείου Μ/εγκλημάτων για συνήθη έλεγχο τών κρατουμένων. Ο Κώστας Κυριάκου μού είπε ότι για την υπόθεση που κρατείται ήθελε να μου δώσει γραπτή κατάθεση²⁴. Του επέστησα την προσοχή του στον νόμο με τον 2ο Δικαστικό κανόνα και μου απάντησε "έχω πολλά να σου πω για το θέμα τούτο". Του είπα ότι είμαι πρόθυμος να του πάρω την κατάθεση και τον οδήγησα στο γραφείο μου στο Κ.Ε.Μ.

Τον πληροφορήσα ότι μπορούσε να γράψει ο ίδιος την κατάθεση του αλλά προτίμησε να την γράψω εγώ. Του επέστησα την προσοχή του στον νόμο γραπτώς σύμφωνα με τον 4ο δικαστικό κανόνα, την υπόγραψε και στην συνέχεια έγραψα την κατάθεση του καθ' υπαγόρευση τού ίδιου από η ώρα 15.40-18.00. Μετά το πέρας αυτής τού την διάβασα και τον πληροφορήσα ότι μπορούσε να κάμει οπιοσδήποτε ήθελε διορθώσεις, αλλοιώσεις ή προσθήκες. Είπε ότι ήτο ορθή και αφού έγραψε ο ίδιος την σχετική πιστοποίηση την υπόγραψε στην παρουσία μου.

Θα παρουσιάσω στο δικαστήριο την γραπτή θεληματική κατάθεση αν χρειασθεί.

Την 22.11.93 με τον Λοχ. 1230 μετέφερα τον κατηγορούμενο στο Γεν. Νοσοκομείο όπου εξετάστηκε από τον ψυχίατρο Αργύρη Αργυρίου.

20.11.93

---

²⁴ Επαναλαμβάνω πάνω σ' αυτό: δεν είχα καμιά πρόθεση για καταθέσεις. Εγώ απλά τού έκανα την χάρη. Αφού μπήκε που μπήκε στον κόπο να με καλοπιάνει - έστω και για μια κατάθεση - εγώ του έδωσα αυτό που ήθελε. Και μη χειρότερα.

6η Κατάθεση.

I. Κατηγορείσαι ότι μέσα στο 1989-90, παράνομα και άσεμνα επετέθηκες εναντίον τής κόρης σου Ισμήνης ηλικίας τότε 2-3 χρονών, δηλαδή εφίλησες και έγλειψες το μουνί της.

II. Κατηγορείσαι ότι μέσα στον Αύγουστο του 1993 παράνομα και άσεμνα επετέθηκες εναντίον τού γιού σου Έκτορα ηλικίας 7 χρονών, δηλαδή τού έβαλες το πέος σου μέσα στο στόμα του.

Επιθυμείς να πεις τίποτε; Δεν είσαι υπόχρεος να πεις τίποτε εκτός εάν θέλεις αλλά σιδηήποτε πεις θα ληφθεί γραπτώς και πιθανόν να δοθεί ως μαρτυρία.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ: Για την πρώτη κατηγορία δεν αρνούμαι ότι, όντως, φίλησα την κόρη μου στα γεννητικά της όργανα και πως πέρασα την γλώσσα μου πρόχειρα πάνω στο μουνάκι της. Για την δεύτερη κατηγορία δεν αρνούμαι ότι ο γιος μου έβαλε, όντως, το πέος μου μέσα στο στόμα του, αλλά κατόπιν επιμονής του.

Κώστας Κυριάκου.

Κατηγορήθηκε από μένα σήμερα 23.11.93 και ώρα 12.45 έξω από το Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού. Του επεστήθη η προσοχή του στον Νόμο, έδωσε μια απάντηση, κατεγράφη, τού ανεγνώσθη και σαν ορθή την υπέγραψε στην παρουσία μου.

Κατάθεση Λοχ. 3076 Κ. Χριστάκη από την Πόλη Χρυσοχούς.
ΔΤ:-432958

Σταθμεύω στον αστυνομικό σταθμό Πόλεως Χρ. Στις 17.11.93 η Ανδρούλλα Πολυδώρου Χαραλάμπους από την Πόλη Χρ., παντρεμένη με τον Κώστα Κυριάκου από την Μακούντα και τώρα σε διάσταση, κατήγγειλε στον Αστυνομικό Σταθμό Πόλεως Χρυσοχούς ότι σε διάφορες ημερομηνίες τόσον όσον συζούσαν όσον και κατά το διάστημα που είναι σε διάσταση, ο σύζυγος της έκαμνε άσεμνες επιθέσεις στην κόρη τους Ισμήνη, τώρα 6 χρονών, και στον γιο τους Έκτορα, τώρα 7 χρονών, δηλαδή έγλειψε το μουνί τής κόρης τους και έβαζε το πέος του στο στόμα τού γιού τους.

Μετά την καταγγελία ανέλαβα την εξέταση τής υπόθεσης.

Στις 19.11.93 και ώρα 14.00 στον αστυνομικό Σταθμό Πόλεως Χρ. συνέλαβα τον Κώστα Κυριάκου κατόπιν δικαστικού εντάλματος και αφού τού ανέφερα τούς λόγους τής σύλληψης του, δηλαδή ότι επετέθηκε άσεμνα εναντίον τής κόρης του Ισμήνης, δηλ. της έγλυψε το μουνί της και ότι έβαλε το πέος του στο στόμα τού γιού του Έκτορα και του επέστησα την προσοχή του στον Νόμο απάντησε: "Δεν παραδέχομαι. Αυτά τα πράγματα μπορεί να τα κάνει ο καθένας με τα παιδιά του".

Την ίδια ημέρα οδήγησα τούτον στο Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου όπου εκδόθηκε εναντίον του διάταγμα πενθήμερης προσωποκράτησης και παρέμεινε υπό κράτηση στον Κεντρικό Αστυνομικό Σταθμό Πάφου. Εδόθησαν δε οδηγίες από το Δικαστήριο όπως ο ύποπτος εξετασθεί από Κυβερνητικό Ψυχίατρο.

Στις 23/11/93 κατόπιν οδηγιών τού υπαστ. κ. Σωτήρη Αντωνιάδη, αξιωματικού συμπλέγματος Πόλεως Χρ. μαζί με τους αστ. 4667 Φ. Ιγνατίου και 3799 Η. Στέλικο μετέφερα τον Κώστα Κυριάκου, άλλως "Ούτοπο", στην Ψυχιατρική Πτέρυγα τού Γενικού Νοσοκομείου Λ/σου όπου και τον παρέδωσα. Οι οδηγίες για την μεταφορά του στην ψυχιατρική πτέρυγα δόθησαν από τον κ. Α. Αργυρού, ψυχίατρο τού Γενικού Νοσοκομείου Πάφου αφού τον εξέτασε προηγουμένως στην Πάφο, με σκοπό να εξεταστεί από ομάδα ψυχιάτρων και από ψυχολόγο.

Προτού παραδώσω τούτον στην ψυχιατρική πτέρυγα τόν κατηγόρησα γραπτώς για I) Άσεμνη επίθεση εναντίον θήλεως και II) Άσεμνη επίθεση εναντίον άρρενος και αφού του επέστησα την προσοχή του στον Νόμο απάντησε: "Για την πρώτη κατηγορία δεν αρνούμαι ότι, όντως, φίλησα την κόρη μου στα γεννητικά της όργανα και πως πέρασα την γλώσσα μου στα πρόχειρα πάνω από το μουνάκι της. Για την δεύτερη κατηγορία δεν αρνούμαι ότι ο γιος μου έβαλε το πέος μου μέσα στο στόμα του, αλλά κατόπιν επιμονής του".

Αμέσως και με την παράδοση του στην ψυχιατρική πτέρυγα απέλυσα τούτον η ώρα
12.50 τής 23/11/93.
Πόλη Χρυσοχούς 23/12/93

Κώστας Χριστάκη 3076

Ανοικτή επιστολή στον Υπουργό Εξωτερικών.

Ιανουάριος 1994.

".....Και εκ του στόματος αυτού εκπορεύεται ρομφαία οξεία δίστομος, ίνα εν αυτή πατάσσει τα έθνη. Και αυτός ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά."

Αποκάλυψη τού Ιωάννη.

Φίλτατε Αλέκο Μιχαηλίδη, μεγάλε Υπουργέ, τι μου γίνεσαι; Ο Ούτοπος σε χαιρετά και σου εύχεται Υγία και μακροημέρευση.

Θα έλεγα εν πρώτοις πως το θεωρώ μεγάλη μου τιμή να επιχειρώ μια επιστολή σε έναν υπουργό, ιδιαίτερα μάλιστα σ' έναν υπουργό τού δικού σας ...εκτοπίσματος.

Σας βλέπω, που λέτε, συχνά σε κείνες τις Ειδήσεις (είπαμε: ο Θεός να τις κάνει Ειδήσεις, μα τι να γίνει; Ελλείψει Ειδήσεων περνάμε και με ...πασατέμπο). Αλήθεια, πώς πάνε τα ταξιδάκια; Και πού δεν πέταξες ε; Μέχρι τα μέρη τού Αη Βασίλη σε βλέπω να πηγαίνεις.

Από δείξιμο δηλαδή ξεπέρασες και τον ίδιο τον Γλαύκο. Προφανώς θα σε διάλεξε για βιτρίνα του, και δεν έχει κι άδικο. Είσαι μεγάλη φάτσα, σωστός ...γός.

Πριν την προεδρία τού Γλαύκου, ως γεγονός, δεν ήσυνα και τόσο (προφανώς θα σε μαράζωνε η αφάνεια), όμως σίγουρα το υπουργιλίκι σε έχει ανα...γιώσει τόσο πολύ όσο έχει αναγιώσει τον Γλαύκο το προεδρικό. Ωραία ταξιδάκια, ωραία ξενοδοχεία, συνεντεύξεις, κάμερες-και συ ασφαλώς ποζάρεις για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, μισθός παχυλός, αίγλη, κύρος και βάλε: all the best, που λένε. Ήταν επόμενο λοιπόν μαζί μ' αυτά να έρθει και η γοητεία σας με μαθηματική ακρίβεια.

Αλλά θα μου πεις ίσως: τι μ' έπιασε εμένα τώρα να γράψω επιστολή -και μάλιστα ανοικτή- στον Υπουργό και δεν τον αφήνω στην ησυχία του να συνεχίζει αόκνως -αλλά και ...ακόπως- το έργο τής διαφωτίσεως τών αδαών και αδιανών κεφαλών;

Θα έρθω στο θέμα Υπουργέ μου, κάνε υπομονή και θα μπούμε και στο ...ψητό.

Θα άκουσες πιστεύω για την τελευταία περιπέτεια τού Ούτοπου. Της δόθηκε κάπια κάλυψη -ας είναι καλά εκείνο το κ ...παιδο ο Μάριος -ανκαι εγώ είμαι σίγουρος πως της άξιζε μεγαλύτερη. Ο Τύπος πάντως ...ένυψε τα χέρια του.

Εν πάση περιπτώσει: ό,τι δεν ανέλαβε ως τώρα ο Τύπος θα το αναλάβω εγώ για λογαριασμό του. Βέβαια γι' αυτή την μηδενική σχεδόν κάλυψη από τον Τύπο έχω κι εγώ ευθύνες ασφαλώς γιατί δεν τους πρόσφερα γραπτή την όλη ιστορία. Έκανα μόνο μερικά τηλεφωνημάτκια κι αυτό ήταν όλο. Είχα βέβαια και γω τους λόγους μου: είχα επείγουσες εργασίες που έπρεπε οπωσδήποτε να γίνουν στα πλαίσια τής ανάγκης για επιβίωση. Από την άλλη είχα και κάπια μικροχρέη και δεν έβλεπα να έχω το κουράγιο να κάτσω να γράψω οτιδήποτε για τον Τύπο καθ' ην στιγμήν είχα τόσες έγνιες πάνω στο κεφάλι μου. Έπρεπε, βλέπεις, να πάρει το πράγμα την σειρά του.

Ένας επιπλέον λόγος είναι το ότι δεν γουστάρω τα προχειρογραφήματα ενώ από φυσικού μου προτιμώ να αφήνω τα θέματα μου να ...καταστηθούν πρώτα και ύστερα να τους δώσω δημοσιότητα. Κι ως γεγονός τώρα ακριβώς είναι η ώρα για να δώσω την απάντηση μου στους διώκτες μου.

Αλλά: μην νομίσετε εδώ πως αυτοί οι διώκτες μου είναι τίποτα φανταστικά πρόσωπα. Αα, σας είπα: εγώ έχω μεν μεγάλη φαντασία αλλά την φυλάω την φαντασία μου για άλλα πράγματα. Εδώ σου λέω ότι πρόκειται για γεγονότα που έχουν ήδη καταχωρηθεί στα κρατικά αρχεία. Μακάρι να γίνονταν στην φαντασία μου όλ' αυτά αλλά δυστυχώς - ή και ...ευτυχώς: για πión το ένα και για πión το άλλο δεν ξεκαθάρισε ακόμα αλλά που θα πάει; Θα ξεκαθαρίσει, -αυτά είναι **γε γο νό τα**.

Ναι μεν οι ψυχίατροι σας στους οποίους οδηγήθηκα κατά την εξέλιξη αυτής τής περιπέτειας αποφάνθηκαν -πιστεύω ομόφωνα- ότι είμαι -ή έχω τάσεις- δεν αλλάζει και πολύ το πράγμα- οι τάσεις εύκολα γίνονται ...στάσεις - παρανοϊκός (πράγμα που ερμηνεύεται: ψυχοπαθής ο οποίος παρουσιάζει εναλλάξ συμπτώματα μανίας καταδίωξης και συμπτώματα μεγαλομανίας), όμως είναι γεγονός πως οι διώκτες μου είναι πραγματικά όντα, όντα με

σάρκα, με οστά και με ...όνομα, με μεγάλο μάλιστα όνομα. Και δεν εννοώ φυσικά λέγοντας μεγάλο όνομα τον ξαδερφούλη σου εδώ στην Πόλη. Όταν λέω μεγάλο όνομα εννοώ με γάλο. Αυτός δα είναι ένα κούτσουρο στην όλη υπόθεση, τέτιο ήταν από παλιά και τέτιο θα μείνει για πάντα φυσικά. Και αν εγώ τώρα δεν ...κατονομάζω αυτά τα μεγάλα ονόματα δεν το κάνω παρά για να τους δώσω την ευκαιρία να κατονομαστούν μόνα τους...

Εγώ σάς είπα: έχω φαντασία, έχω μεγάλη φαντασία, τόση φαντασία που δεν την είχε ποτέ κανείς, ναι, αλλά παράλληλα μ' αυτό εγώ πατάω γερά στην Γη, τόσο γερά όσο δεν πατάει κανείς. Και καταφέρνω όσο κανείς να έχω σε πλήρη αρμονία την πιο ευαίσθητη καρδιά μαζί με το πιο μαθηματικό κεφάλι.

Αλλά μιας και μιλάμε για διώκτες και για διωγμένους λοιπόν και για ...μανίες καταδίωξης σάς λέω πως, αφού το θέλετε έτσι, εγώ είμαι διώκτης και καταδιώκτης τού κάθε επί Γης φαφλατά. Και κάτι παραπάνω μάλιστα: το πρώτο καταδιωκτικό. Γι' αυτό λοιπόν κάνετε καλά να προσέξετε μήπως και βρεθείτε εσείς οι ίδιοι στα άσυλα σας με την εν...λόγω πάθηση...

Τώρα: το πώς ξεκίνησε αυτή η ιστορία και το πώς κατέληξε (αν κατέληξε) το είπα και το ξαναείπα και στους αστυνομικούς και στους δικαστές και στους ...γιατρούς (ο Θεός να τους κάνει γιατρούς αλλά τι να γίνει! Ελλείψει γιατρών περνάμε και με ...πιθηκοειδή) και στους δημοσιογράφους. Αλλά επειδή, τόπαμε κι αυτό, "τα λόγια πετούν, ενώ τα γραπτά μένουν", κι ακόμα επειδή βαριέμαι να μιλάω (προτιμώ να ...τραγουδάω) και να λέω και να ξαναλέω την ίδια ιστορία, έτσι λοιπόν την γράφω αφού έτσι κι αλλιώς είμαι και στην γραφή ο ...πρώτος.

Ούτε λίγο ούτε πολύ λοιπόν: έφτασε η ώρα για να αντιμετωπίσουν οι εχθροί μου την δύναμη τής πέννας μου. Κι αν τολμούν ακόμα ας συνεχίσουν για να δουν πώς θα νικήσει: όλη η κυβερνητική μηχανή με επικεφαλής τον πρόεδρο της και όλη η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία συνασπισμένη στην πιο βρώμικη επιχείρηση της ή η πέννα μου; Βάλτε τά στοιχήματα σας λοιπόν.

Είναι κρίμα δηλαδή να μην με έχουν μάθει ακόμα κάπιοι άνθρωποι, παρά τις τόσες επιθέσεις γνωριμίας που έχω αναλάβει. Και νά λοιπόν που δεν αντέχω στον πειρασμό να σας πω από τώρα αυτό που θάταν πιο φρόνιμο να το άφηνα για αργότερα. Δεν πειράζει όμως. Κάτι άλλο θα βρω ως τότε από το πηγάδι τών πύρινων λόγων μου.

Αυτό, αυτό Αλέκο: κανείς δεν μπορεί να τα βάλει μαζί μου. Εκείνος που θα το επιχειρήσει θα κρεμαστεί από μόνος του. Τόλεγα και χτες προχτές στον γαμπρούλη μου που επέμενε να δηλώνει πως θα με κλείσει μέσα ο Κληρίδης (δεν το ξεκαθάρισε ακριβώς τό πού): πως κανείς και καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να μου τα ...κνίσει.

Κάπια παραλλαγή εκείνης τής πρώτης δήλωσης την έλεγα μια φορά κι έναν καιρό στην ...ανεψιούλα σας και νά που τώρα την απευθύνω στους ...άρχοντες σαν και του λόγου σας. Την είχα κλέψει εδώ και πολύ καιρό από μια αρχαία ιστορία και αν δεν κάνω λάθος αναφερόταν σε κείνο τον Αννίβα: αν σας αφήνω σκοινί δεν το κάνω παρά για να έχετε αρκετό ώστε να σας φτάσει να κρεμαστείτε από μόνος σας.

Μωρέ είναι τόσο κρίμα αλήθεια να μην έχετε μάθει ακόμα με πόν έχετε να κάνετε. Δεν αντιληφθήκατε ακόμα πως είναι προς το συμφέρον σας να μ' έχετε φίλο σας-και να ρυθμίσετε ανάλογα την συμπεριφορά σας-παρά εχθρό σας και να κάνετε αυτά που κάνετε;

Για όνομα τού Θεού! Σας έχει αλήθεια εγκαταλείψει πλήρως το ένστικτο τής αυτοσυντήρησης; Πιστεύετε αλήθεια στα σοβαρά πως είναι προς το συμφέρον σας να τα πάτε κόντρα μ' έναν λέοντα εσείς, μια ορδή από χαμαιλέοντες; Μα, όσα χρώματα και αν αλλάξετε, και όσες μάσκες και όσες ...πετσιές και αν φορέσετε δεν θα πάψετε ποτέ να είστε απλά και σκέτα χαμαιλέοντες. Όσο πιο γρήγορα το μάθετε αυτό, τόσο το καλύτερο για σας. Στην καλύτερη περίπτωση θα μου γλιστρήσετε και θα κρυφτείτε πίσω από κανένα φύλλο. Πώς σας πέρασε όμως η σκέψη πως μπορώ εγώ να σας φοβηθώ;

Δεν είπαμε; Άλλο πράμα το νάσαι λέοντας και άλλο χαμαιλέοντας. Ένα λιοντάρι το ξέρει εκείνο αν είναι λιοντάρι, ένας χαμαιλέοντας το ξέρει κι αυτός και βέβαια ένας μασκαράς το ξέρει κι αυτός αν είναι μασκαράς. Κι ένας πίθηκος ακόμα το ξέρει αν είναι πίθηκος και ένας γαΐδαρος επίσης...

Γι' αυτό λοιπόν φίλτατε Αλέκο ας αφήσουμε το κρυφτούλι. Το πώς είναι ο λέοντας στην προκειμένη περίπτωση και το ...πώς φοράει την πετσιά τού λέοντα, αυτό είναι κάτι που το ξέρω και εγώ και εσύ. Ο σπόρος είναι σπόρος, ό,τι και αν του κάνεις. Κι αφού λοιπόν φύτρωσε

αυτός ο σπόρος και δεν τον φάγαν τ' αγκάθια και τα ζιζάνια και αφού μεγάλωσε κι ανδρώθηκε δείχνει και φωνάζει από μόνος του αν είναι σπόρος λιονταριού ή σπόρος πιθήκου ή γαιδάρου. Δεν νομίζεις;

Αλλά ...αλλά: για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Υπολογίζω που λες τί πληροφορίες θα πήρες από τους προσωπικούς και ...οικογενειακούς μου εχθρούς. Ναι, όμως έκανες το μεγάλο λάθος να μην διασταυρώσεις τις πληροφορίες σου και ένα ακόμα πιο μεγάλο: να με υποτιμήσεις. Ας ρωτούσες και μένανε λοιπόν και τότε ασφαλώς θα είχες μεγαλύτερες πιθανότητες να μάθεις την αληθινή ιστορία. Γιατί η αληθινή ιστορία είναι άλλη, και αυτή έγκειται μάλλον στα εγώ, στα πάθη και στις ...εγωπάθειες.

Αν πίστευες λοιπόν το παραμύθι τού ξαδερφούλη σου έκανες μεγάλο λάθος. Αλλά, στο κάτω κάτω, λίγο, πιστευω, θα ενδιαφέρει εσένα αν κάποιος στην όλη υπόθεση φταίει περισσότερο ή λιγότερο από κάποιον άλλον ή αν κάποιος είναι λιγότερος ή περισσότερο ψεύτης ή τρελλός από έναν άλλον. Το ξέρεις δα πως ο ξάδελφος σου δεν σε ...πολυχώνευε. Κι ως γεγονός είναι δύσκολο για έναν που το ...παίζει ιδεολόγος (και μάλιστα κουμμουνιστής! Ας γελάσω! Αραγε ξέρει καν την σημασία τής λέξης;) να συχωρέσει τον ξάδελφο του που συμμάχησε με την δεξιά και δη: με τον Γλαύκον.

Μπορεί να σου ήταν υπόχρεος για κάπια βολέματα μιας άλλης εποχής αλλά τότε ήσουν ...κεντρώος. Και έτσι όπως οι ισχυροί συγγενείς έχουν το ...κύρος τους τόπαιζε κι εκείνος κέντρο ένα διάστημα αλλά τώρα, μετά που το κέντρο έχασε τα κεκτημένα, το παίζει και πάλι αριστερά. Σίγουρα θα το πάλειψε πολύ με τον εαυτό του για να πάρει την μεγάλη απόφαση αλλά, στο κάτω κάτω, είπαμε: ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Και βέβαια τώρα με τέτια εξυπηρέτηση και με τέτια γενναιοδωρία που του προσφέρει η κυβέρνηση σας δεν το βρίσκω καθόλου απίθανο (μάλλον θα με εξέπληττε το αντίθετο) να το παίζει και πάλι ...κυβερνητικώς.

Μέχρι πέρσι το καυχιόταν πως δεν έπεσε ποτέ έξω στην ...ανάδειξη προέδρου. Νά όμως που φέτος έχασε και έτσι, θέλει δεν θέλει, κατακλύζει ο Γλαύκος τον φακό τής τηλεόρασης του μαζί με όλα του τα κάλλη και την ...συμμορία του.

Μ' αυτά τα δεδομένα λοιπόν ξέρω πως δυσκολεύτηκε πολύ για να τολμήσει να πιάσει ξανά επαφή μαζί σου. Κι όμως νά που το τόλμησε. Ίσως να υπολόγισε -και δεν έπεσε, φαίνεται, έξω- η ανταπόκριση σας πρέπει να ήταν ...κεραυνοβόλα- το πολιτικό κέρδος που θα είχατε εσείς και όλη η συμμορία εάν βγάζατε νοκ άουτ έναν τόσο επίδοξο και επίφοβο εραστή τής εξουσίας.

Εν πάση περιπτώσει ενώ είναι κάτι παραπάνω από γνωστό πως σε καμιά περίπτωση δεν θα ψήφιζε τον Γλαύκο, όμως τώρα είμαι σίγουρος πως υπάρχει μια περίπτωση όπου θα τον ψήφιζε εκατό τοις εκατό έστω και βασισμένος στο αξίωμα "το μη χείρον βέλτιστον".

Πιά είναι αυτή η περίπτωση; Μα, πιά άλλη; Η περίπτωση κατά την οποία θα ήμουν εγώ ο μόνος ανθυποψήφιος του. Απλούστατα γιατί σίγουρα για κείνον εγώ είμαι το χείρον.

Ο μεγάλος του μάλιστα φόβος ήταν μήπως και του φάω την περιουσία του, γι' αυτό και για οκτώ χρόνια που ήμασταν μαζί με την κορούλα του φρόντισε να μην μας δώσει ούτε μια χούφτα χώμα. Σκοτίστηκα βέβαια. Εγώ αυτή την γνώμη είχα και τους την ...φώναζα μάλιστα και δημοσίως: την περιουσία τους όλη ας την κάνουν ένα χρυσό αγγούρι κι ας το βάλουν στον κώλο τους. Εμένα με ένιαζε να έχω μια γυναίκα καλή στο σπίτι αλλά και -πρωτίστως- στο ...κρεβάτι. Έλα όμως που εκείνη το έπαιζε σε όλα κόντρα...

Τώρα μάλιστα που...μιλάμε δεν μου διαφεύγει η σκέψη πως θα υπολογίζουν πως κυνηγώ την εκτελεστική εξουσία για να πάρω στα χέρια μου την περιουσία τους την οποία δεν κατάφερα να πάρω αλλιώς, κι ασφαλώς αγωνίζονται κι αυτοί οι φτωχοί για να το αποτρέψουν.

Βλέπεις Αλέκο; Ο ξάδελφος σου είναι το δικό του που θέλει, αλλά και συ βέβαια το δικό σου. Λίγο πράμα είναι να προσφέρεις στον αρχηγό σου την κεφαλή ενός τόσον μεγάλου εχθρού;

Τέτια ευκαιρία δεν θάπρεπε να πάει για τίποτα χαμένη. Ο ξάδελφος έχει την ...κηδεμονία, την προστασία και τα ...κκοτσιάνια του και σεις το Υπουργιλίκι, το χρήμα, την δόξα και τον ...φακό εσαεί. Μ' έναν σμπάρο διο τρυγόνια δηλαδή.

Πού νάξερεις όμως ότι στο τέλος θα σε πάρει στον λαιμό του ο ξάδελφος και κει που

πήγαινες για την αθανασία θα εύρισκες τον λάκκο σου, ή άλλως: εκεί που πήγαινες για μαλλί θα γύριζες κουρεμένος;

Γιατί λοιπόν τόση αχαριστία απέναντι μου; Ρώτησες καν να μάθεις αν ψήφισα ποτέ το αφεντικό σου ή ακόμα τι θέση πήρα εγώ στον δεύτερο γύρο των τελευταίων εκλογών; Ούτε λίγο ούτε πολύ εγώ υποστήριξα τον Γλαυκο και ζήτησα από τους "πιστούς" μου να τον ψηφίσουν μ' αυτό το σαφές και ξεκάθαρο σύνθημα: καλύτερος είναι ο χειρότερος. Γι' αυτό ψηφίστε οπωσδήποτε Γλαύκο Κληρίδη.

Μην μου πείτε πως δεν ήταν ωραίο σύνθημα γιατί θα σας πω πως ήταν το ωραιότερο, το λακωνικότερο και, με βάση το αξίωμα: το λακωνίζειν εστί φιλόσοφείν, το φιλοσοφικότερο που μπορούσε να βγει από κεφάλι ανθρώπου.

Θα δεις λοιπόν, θα το δεις πως δεν κάνω λάθος και πως εγώ είμαι επίσης, εκτός από το πρώτο καταδιωκτικό, ο πρώτος ανθρωπογνώστης και ο πρώτος ψυχολόγος. Το τι ανακαλύπτω εγώ μέσα σε μια μέρα εσείς δεν το ανακαλύπτετε σ' έναν αιώνα και το τι γράφω και διαγράφω εγώ σε λίγες μέρες δεν το γραφετε και δεν το διαγράφετε εσείς σε δεκαετίες. Γιατί είπαμε: άλλο πράμα είναι νάσαι κουκουβάγια και άλλο κουκουφικός.

...Βλέπετε λοιπόν γιατί σάς κακίζω; Εγώ ψήφισα και ξαναψήφισα τον Γλαύκο (δίο φορές δεν είναι λίγες) και είχα και γω τους λόγους μου. Θέλεις πάνω στο "μη χείρον", θέλεις πάνω σε κάποια πικά ή πάνω στην ανάγκη να κόψει την γύραν του, όμως είναι γεγονός.

Και κοίταξε τώρα αχαριστία! Ενώ ακόμα -δείτε το κι έτσι παρακαλώ- πιάς σάς λέει ότι δεν βασίστηκε η νίκη σας στην δική μου υποστήριξη- υποστήριξη η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν- και αν επιπλέον δεν χρωστάτε κι εσείς το Υπουργιλίκι σας τών Εξωτερικών σε μένα;

Αλλά είναι γνωστή η παροιμία: η αχαριστία είναι κόρη τής ευεργεσίας. Εγώ έκανα το καλύτερο κάτω από εκείνες τις περιστάσεις για σας και σεις με ανταμοίβετε κάνοντας για μένα το χειρότερο σε τούτες τις περιστάσεις.

Η ανεψιούλα σας μάλιστα τα είχε βάλει τότε μαζί μου και φώναζε οργισμένη μέσα στις στράτες γιατί να βγει Πρόεδρος ο ...Κλιαρίδης (έτσι τον έλεγε: ο Κλιαρίδης) λες και ήταν σίγουρη πως τον ανέδειξα εγώ και όχι ο κυρίαρχος λαός.

Εγώ βέβαια υπεραμύνθηκα τού Γλαύκου γιατί ένιωσα πραγματικά θιγμένος: τι σου φταίει, της λέω, ο άνθρωπος; Ωραίος είναι, δεν μπορείς να πεις πως δεν είναι ωραίος. Έχει κορμοστασιά, έχει μπούι, γαλάζια μάτια και το ...γευστικότερο χιούμορ. Αα, της λέω, δεν θέλω ν' ακούω κακά λόγια για τον Γλαύκο. Στο κάτω κάτω πιάς ξέρει; Μπορεί να σου βγει και σε καλό..

Ούτε μάντης να ήμουν δηλαδή. Αν το καλοσκεφτεί θα δει ότι μπορεί να μην χωνεύει το αφεντικό σου (θα έχει προφανώς κι αυτή τους λόγους της), όμως θα μπορούσε άμα το χειριστεί έξυπνα να της φανεί χρήσιμος. Με το αζημίωτο φυσικά. Και μέχρι στιγμής τα πάει πολύ καλά -ας είναι καλά ο μπαμπάς και οι ...λειτουργοί- και σίγουρα θα τρέμει τώρα για λογαριασμό του αν βρεθεί σε δύσκολη θέση. Πού ν' αρρωστήσει ξαφνικά ή πού να τούρθει κανένας κόλπος ή ακόμα -μη γένοιτο- να πεθάνει; Με το δίκιο της θα νιώθει ορφανεμένη.

Αλλά ας περάσουμε τώρα στο ιστορικό αυτής της διένεξης; Που λέτε: εδώ και τρία σχεδόν χρονάκια, κατά την περίοδο ακριβώς εκείνη όπου πρωταγωνιστούσε στην παγκόσμια σκηνή ο μεγάλος της έρωτας, ο Σαντάμ Χουσεΐν, και κυκλοφορούσε η φήμη πως θα κλείσουν τα λιμάνια, η σύζυγος μου -και ανηψιούλα σας- αφού ζύγισε καλά την κατάσταση και μέτρησε τα υπέρ και τα κατά τού να μείνει εδώ στο χωριό ή να πάει στην Πόλη, αποφάσισε τελικά να το παίξει πολιτίσσα. Κι ασφαλώς άμα πάρεις την απόφαση σου τότε η αφορμή δεν είναι μακριά. Και θέλεις εξ' αιτίας λίγου ξύλου, θέλεις εξ' αιτίας κάποιου δακτύλου στον κ... της, η φυγή της ήταν σύντομα γεγονός.

Ύστερα πάντως από κάποιους μήνες και ενώ έδειχνε το πράμα πως καμιά από τις αντιμαχόμενες πλευρές δεν έδειχνε να υποχωρεί από τις θέσεις της, χρειάστηκε να την παρακαλέσω για να ξεκινήσουμε την υπόθεση διαζυγίου. Και ενώ πηγαίναμε για πολιτικό δικαστήριο δεν ξέρω πώς ακριβώς τα θαλάσσωσε ο δικηγόρος αλλά το γεγονός ήταν ότι βρεθήκαμε μπερδεμένοι στα ράσα. Κι άντε να ξεμπερδέψεις.

Όσο για τα παιδιά συμφωνήσαμε να τα αφήσουμε εκτός δίκης και με διαιτητή το

"Γραφείο Ευημερίας" κανονίστηκε να τα έχει εκείνη και να τα παίρνω εγώ τα Σαββατοκύριακα εφόσον το θέλουν.

Κι ως γεγονός: πέρασαν έτσι διόμισυ σχεδόν χρόνια ώσπου αποφάσισε η κυρία να σκληρύνει τα μέτρα εκδίκησης της και να το παίξει περισσότερο ...άνδρας. Την μια ήταν άρρωστο το μωρό και ήθελε να το γιάνει με φρουτοθεραπείες, την άλλη τούς έβαζε ιδέες για μένα για να μην έρθουν μαζί μου ενώ ο μεγάλος σεκόνταρε την μάνα του. Ώσπου προχώρησε πριν μερικούς μήνες σε αιτήσεις για διατροφή και για γονική μέριμνα.

Και είναι αλήθεια πως δεν της έδινα λεφτά παρά μόνο λίγα αγαθά που παρήγα εδώ στο χωριό. Στο κάτω κάτω έπαιρνε αρκετά λεφτά από το κράτος. Διακόσες δέκα ολόκληρες λίρες τον μήνα-και ...αφορολόγητες- και δεν είχε να πληρώσει καν νοίκι. Ενώ εγώ δεν έπαιρνα ούτε τα μισά και, καλώς ή κακώς, έχτιζα σπίτια και έκανα και ...προεκλογική εκστρατεία μ' αυτά.

Από την άλλη πάλι δεν την έδιωξα εγώ, μόνη της έφυγε, έστω δαρμένη έστω όχι, στερόντας μου τα παιδιά μου και στερόντας -κυρίως- από τα παιδιά μου τον πατέρα τους. Όλα κι όλα. Κι αφού μάλιστα, σε τελευταία ανάλυση, το σύστημα είναι εκείνο που φταίει, τότε ας πληρώσει το σύστημα. Θα λυπηθώ εγώ το σύστημα που πληρώνει καθ' ην στιγμήν το ξέρω- και το ξέρει και κείνο-πως οφείλει την επιβίωση του στις πληρωμές του;

Εγώ σας λέω τα έχω εντάξει με τον εαυτό μου. Και το λέω σε κάθε ευκαιρία: αν δυσκολεύεται να θρέψει τα παιδιά, τότε ας μου τα φέρει και θα τα θρέψω εγώ χωρίς να χρειάζομαι το βοήθημα ή την ελεημοσύνη κανενός.

Σχετικά με την "γονική μέριμνα" η αίτηση της που έχω μπροστά μου και την οποία πήρα μαζί με εκείνην για "διατροφή" τον Ιούνη που πέρασε, δεν έχει καμία αναφορά στις καταγγελίες που μου κατάφεραν τελευταία. Τα ...εφτά "γεγονότα" που αναφέρονται στην αίτηση της είναι τα εξής:

1ον. Η αιτήτρια και ο καθ' ού η αίτησις είναι σύζυγοι ...και ετέλεσαν τον γάμο τους στις 17.9.1983.

2ον. Η αιτήτρια και ο καθ' ού η αίτησις εγκαταστάθηκαν μετά τον γάμο τους στο τουρκο/κο χωριό Μακούντα τής επαρχίας Πάφου.

3ον. Από τον πιο πάνω γάμο τους απέκτησαν τρία τέκνα, ήτοι:

α) Τον Ορφέα Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 5/7/84.

β) Τον Έκτορα Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 28/7/86, και

γ) Την Ισμήνη Κ. Κυριάκου που γεννήθηκε στις 7/12/87.

4ον. Κατά ή περί τον Δεκέμβριον τού 1990 ο καθ' ού η αίτησις αφού εκακοποίησε βάνουσα την αιτήτρια τήν εξεδίωξε από το συζυγικό σπίτι και έκτοτε κατοικά και διαμένει μαζί με τα ως άνω ανήλικα τέκνα της στην Πόλη Χρυσοχούς.

5ον. Ο καθ' ού η αίτησις ουδεμία φροντίδα ή μέριμνα δείχνει για την Αιτήτρια και τα ανήλικα τέκνα του.

6ον. Τα ως άνω ανήλικα τέκνα από της γεννήσεως των μέχρι σήμερα τα περιποιείται και φροντίζει η Αιτήτρια και έχουν συνδεθεί ψυχικά και αισθηματικά μαζί της και είναι προς το συμφέρον τους όπως η ανάθεση τής γονικής μέριμνας ανατεθεί στην Αιτήτρια.

7ον. Περαιτέρω είναι ο ισχυρισμός τής Αιτήτριας ότι λόγω τού νεαρού τής ηλικίας τών ως άνω τέκνων τους χρειάζονται αγάπη, στοργή και περιποίηση, πράγματα τα οποία μόνο αυτή μπορεί να τους τα προσφέρει γιατί ο καθ' ού η αίτησις είναι γεωργοκτηνοτρόφος και είναι υποχρεωμένος όπως καθημερινά απουσιάζει από το σπίτι.

Κτλ κτλ.

Την απάντηση μου σ' αυτά, αλλά και σε κάπια έκθεση της προς το Εκκλησιαστικό Δικαστήριο, την έχω περάσει στο μεταξύ από τον Ιούνη που πήρα τις αιτήσεις της σε ένα άλλο μου-χειρόγραφο για την ώρα- κείμενο με τον τίτλο "Οικογενειακό Ζήτημα" κι έτσι προτιμώ να μην αναφερθώ τώρα σ' αυτά.

Αλλά εγώ όμως, ο οποίος ξέρω την ανεπιούλα σας καλύτερα από τον καθένα, σάς λέω πως για τίποτε άλλο δεν θέλει την "γονική μέριμνα" παρά για να ικανοποιήσει τους εγωισμούς της και να επιβάλει τις διαιτολογικές (αλά Σάββα Σαββίδη) θεωρίες της στα παιδιά της. Έχοντας λοιπόν την πλήρη κηδεμονία τών παιδιών είναι ο μοναδικός τρόπος για να το πετύχει.

Τα επιχειρήματα στο μεταξύ με τα οποία στηρίζει τις αιτήσεις της -διανθισμένα και αυτά

με ψευτιές και με υπερβολές, όπως όλα της τα επιχειρήματα- δεν έχουν βάση ενώ, από την άλλη, ήξερε πως θα χρησιμοποιούσα εγώ το γεγονός ότι αρνείται στα παιδιά μια ισορροπημένη διατροφή επιμένοντας να τα μυήσει στην χορτοφαγία και αρνούμενη κάθε συμβιβασμό και κάθε δικαίωμα στον πατέρα τους να έχει λόγο σ' αυτό.

Η θέση της λοιπόν ήταν δύσκολη. Κι έτσι επειδή η πονηριά, η ψευτιά, και η αναίδεια μπορούν, κατά την τρέχουσα αντίληψη περί "ανθρωπίνων δικαιωμάτων", να χρησιμοποιηθούν άνετα για την επίτευξη τού στόχου μας και με βάση το απόφθεγμα "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα", έτσι αποφάσισε να παίξει και επισήμως πλέον το τελευταίο της χαρτί. Ξέροντας λοιπόν -προφανώς εξ ιδίων- την ευαισθησία και την υποκρισία τού κατεστημένου στο όλο ζήτημα και βρίσκοντας την ανταπόκριση που ήθελε, προκειμένου να πάρει τις διαστάσεις του το θέμα, από την κοινωνική λειτουργό το πήρε κατάκαρδα και με την δικαιολογία πως ήθελα να εφαρμόσω τις σεξουαλικές θεωρίες μου στα παιδιά μου αποφάσισαν μεταξύ τους να μην φέρνω τα παιδιά μου στο σπίτι μου.

Και νά που με το ένα και με το άλλο τα κατάφεραν τελικά βασισμένοι πάνω σε μια απόφαση τού Δικαστηρίου πάνω στην όλη υπόθεση, κι ένα διάταγμα (έστω και προσωρινό, ενός μηνός για το γραπτό) που ζητά να μην βλέπω τα παιδιά μου παρά στην παρουσία άλλου προσώπου το οποίο θα υπεδείκνυε είτε η αστυνομία είτε το Γραφείο Ευημερίας.

Αα, τέτια ρεζιλίκια και τέτια αδιαντροπιά δεν τα περίμενα σ' αυτή την ζωή. Αυτοί οι άνθρωποι και αυτή η δικαιοσύνη έχουν στα σίγουρα παραφρονήσει. Μα τόσο πολύ νομίζουν πως είμαι τού χεριού τους;

Το σχόλιο μου πάντως σ' αυτό το διάταγμα το έχω περάσει εγκαίρως, οφείλω να πω, στις σημειώσεις μου και, παρά το επικίνδυνον τής δημοσιοποίησης του, όμως θα σας το δώσω κι αυτό, έστω και μόνο για να παραμείνω κι εγώ πιστός στις δικές μου αρχές και στα δικά μου αξιώματα. Είναι αυτό φίλε: να πάνε όλοι να πηδηχτούν.

Ναι, ναι, τέτιο διάταγμα έχουν βγάλει φίλτατε αλλά μην το πάρεις και τόσο απάνω σου. Κάνε υπομονή. Δεν νομίζω να πιστεύεις πως ήταν κανένας βλάκας ο Πλάτωνας -ή κανένας παρανοϊκός κι αυτός- ο οποίος είπε πως "ο άνθρωπος είναι ζώον εκ φύσεως ευμετάβολον". Ενώ ασφαλώς θα το ξέρεις πως οι ανέμοι -όπως και η τύχη- φυσούν και από εδώ και από κει.

Σου λέω λοιπόν πως θα μπορούσα να τον εκθέσω ανεπανόρθωτα αυτόν τον δικαστή που έχει βγάλει αυτό το διάταγμα, θα μπορούσα ακόμα να τον συντριψώ αλλά νά που καταφέρνω επιστρατεύοντας όλη την μεγαλοψυχία μου και όλη την υπομονή μου να τον ... απαλλάξω.

Και δεν θα χρησιμοποιήσω καν το επιχείρημα πως είναι γιορτές ή πως είναι μωρία -ή οξυμωρία- το να ζητάει ένας πρόσφυγας από τους Τούρκους να πάει στο σπίτι του όταν η δικαιοσύνη αυτού του τόπου εμποδίζει έναν πατέρα να φέρει τα παιδιά του στο σπίτι του(ς) εξ' αιτίας εκείνων τών γελοίων κατηγοριών -τις ξέρεις.

Πιστέψετε με: πιο άθλια και ανόητη υπόθεση δεν θάχει ανοιχθεί ξανά και μην μου πείτε πως φταίω εγώ επειδή θέλω δημοσιότητα στην όλη ιστορία. Θέλω δημοσιότητα γιατί αυτή ακριβώς είναι η άμυνα μου και δεν έχω κανένα φόβο και κανένα σύμπλεγμα στο να μιλήσω ή να γράψω για την ζωή και για τα αισθήματα μου. Κάθε άλλο μάλιστα. Εγώ τα φωνάζω, και τα διανέμω ακόμα, τα αισθήματα μου, ξέρω ότι αυτά- και μόνον αυτά- αποτελούν την αξία πάνω σ' αυτό τον κρύο και άχαρο κόσμο που έφτιαξε η δειλία και η βλακεία όλων σας και όχι μόνο δεν τα ανακαλώ αλλά σας προκαλώ μ' αυτά. Υπεραμύνομαι τών αισθημάτων μου και υπεραμύνομαι τού έρωτα μου για την ζωή και για τους ανθρώπους που αξίζουν αυτόν τον έρωτα. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβεις;

Σας λέω: δεν είναι γι' αυτό και δεν είναι για κείνο και ούτε θέλω να κλαφτώ κανενός για να με λυπηθεί -γιατί πονάω κι εγώ, έχω κι εγώ τις στιγμές τής αδυναμίας μου- και να με ελεήσει. Όλα θα τάκανα για ένα απλό "έτσι". Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο δικαστής που βγάζει ένα τέτιο διάταγμα διαγράφοντας την τιμή, την αξιοπρέπεια και - κυρίως- την φιλαλήθεια τού άλλου, έστω και ...συμπαθέστατος, χρειάζεται σίγουρα μια πρώτης τάξεως συντριβή. Γιατί έτσι είναι: η λογική είναι λογική, όπως και νάναι, είτε είναι βίαη είτε όχι, και το αίσθημα αίσθημα.

... Που λες ρε παρέα, να σου πω την αλήθεια; Θα μπορούσα εγώ σου λέω να κάνω μήνες και χρόνια -και αιώνες ακόμα- να δω τα παιδιά μου χωρίς να με νιάξει εάν διαπίστωνα κατ'

επανάληψιν ότι εκείνα δεν μ' αγαπούν και δεν νιάζονται για μένα. Σου λέω: αποφθέγματα τού είδους "στην περιφρόνηση σας απαντώ με πιο πολλή περιφρόνηση και στο μίσος σας με πιο πολύ μίσος" έχουν για μένα την ίδια ισχύ τόσο στις σχέσεις μου με τα παιδιά μου όσο και στις σχέσεις μου με όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Από την στιγμή όμως που αυτά τα παιδιά με αγαπούν, με λαχταρούν και με καλούν παρόλαυτά και παρόλα εκείνα, ε τότε καίω και συντρίβω τον καθένα που στέκεται εμπόδιο ανάμεσα σε μένα και στα παιδιά μου. Οι σχετικές δηλώσεις μου άλλωστε είναι οι πιο σαφείς και παστρικές που έγιναν ποτέ: "για ένα αίσθημα καίω, σκοτώνω, συντρίβω και κατασυντρίβω έναν ολόκληρο κόσμο". Θα πήρες μια ιδέα.

Τι σου τα λέω όμως εσένα ε; Τι ένιωσες ή τι νιώθεις για να καταλάβεις, είτε συ είτε οποιοσδήποτε άλλος; Το μόνο που θα σκεφτείς διαβάζοντας αυτό το κείμενο θα είναι αν δικάζεται ή όχι αυτή η εκείνη η δήλωση μου και ίσως κάνεις και κάπια τηλεφωνήματα στον δικηγόρο για συλλογή στοιχείων.

Αν είναι έτσι που με μετράτε λοιπόν, έτσι ακριβώς θα μετρήσω και εγώ εσάς. Κι όπως σημειώνω: το φαρμάκι που με ποτίζετε ...κυράδες μου θα σας το επιστρέφω διπλό. Στο δικό σας βίτσιο θα- απαντήσω εγώ με το δικό μου βίτσιο, στην δική σας δικαιοσύνη θα απαντήσω εγώ με την δική μου δικαιοσύνη και στον δικό σας παλιό κόσμο θα απαντήσω εγώ με τον δικό μου καινούριο κόσμο.

Αλλά: για να πάμε τώρα στα γεγονότα: την Παρασκευή, 11 τού Νιόμβρη, στις 4 το απόγευμα, σχολνάω εγώ από την δουλιά και πηγαίνω στην Πόλη να πάρω τα παιδιά. Εντάξει, τα αγόρια, είπαν, δεν ήθελαν ναρθούν αλλά το κορίτσι;

Αα, το κορίτσι ήταν άρωστο έλεγαν και ήθελαν να μου το δείξουν από το παράθυρο τού ανωγιού από τον φόβο μήπως αν το φέρουν κάτω το πάρω και φύγω. -Εδώ, τους λέω, να μου το φέρετε τώρα εδώ και θα αποφασίσω εγώ αν θα το πάρω ή όχι.

Κλειδώθηκαν όλοι απάνω και γώ φώναζα έξω στην στράτα για μισή ώρα. Ώσπου έριξα κάνα δυο πετρούλες στα σκαλοπάτια τους για προειδοποιητικές βολές και τότε τηλεφώνησαν στην αστυνομία και ήρθε αυτή με τους ανθρώπους της και εκεί στον σταθμό το ...συζητήσαμε γι' άλλη μια φορά το πράγμα, υποχώρησα και πάλι και έφυγα για το σπίτι με την ουρά στα σκέλια.

Το Σάββατο το μεσημέρι πήγα ξανά ως την Πόλη για κάπιο λόγο. Ο Έκτορας με φιλούσε στην άκρη τού δρόμου ενώ η κορούλα μου πίσω από το παραθύρι κρυβόταν από την μάνα της για να με χαιρετήσει. Καταλαβαίνετε τα αισθήματα μου. Δεν θάσαστε δα και τελείως πέτρα.

Το βράδυ μού τηλεφώνά ο Ορφέας και μου ζητά να ειδοποιήσω εγώ (εκείνος, είπε, ντρεπόταν) την θεία του -και αδελφή μου- για να περάσει από εκεί το πρωί τής Κυριακής να τους πάρει και να μου τους φέρει εδώ στο χωριό όπου θαρχόταν για να πάρει την μάνα μου στην εκκλησία. Ήθελαν να μαζέψουν λίγες ελιές και να τους δώσω λίγα λεφτά. Τηλεφωνώ στην αδελφή μου και ύστερα στον Ορφέα: στις εφτά να είστε έξω από το σπίτι σας και θα σας πάρει από εκεί.

Στο μεταξύ ήρθε η Κυριακή και ήρθε στις εφτάμισυ η αδελφή μου στην μάνα μου αλλά δεν τους έφερε μαζί της. Έρχομαι στο σπίτι. Τηλεφωνώ στο δικό τους, απαντάει ο Έκτορας και του το κλείνει η μάνα του. Προτού βγω στον δρόμο κτυπάει το τηλέφωνο. Είναι ο Έκτορας. Μου λέει: παπά, πότε θα έρθεις να μας πάρεις; -Τώρα γιόκα μου, του απαντάω, τώρα αμέσως!

Κλείνω το τηλέφωνο και μπαίνω στο αυτοκίνητο. Ο δρόμος ως την Πόλη δεν είναι παραπάνω από εφτά -οχτώ λεπτά. Αφήνω το αυτοκίνητο είκοσι-τριάντα μέτρα από το σπίτι τους και πλησιάζω στην αυλή. Έβαλα μια φωνή, με άκουσε η κυρά, έβγαλε έξω τον Έκτορα και έκλεισε την πόρτα. Φώναξα μεμιάς: "όλα, όλα τα παιδιά". Τότε κλείδωσε την πόρτα. Όρμησα μεμιάς και χτύπησα την πόρτα με το πόδι. Η πόρτα δεν άνοιξε, παρά έσπασε το τζάμι. Τότε έγινε το σώσε. Αρχισαν όλοι να φωνάζουν και τότε εγώ υποχώρησα στην άκρη τού δρόμου προς αναμονή τών ανθρώπων τού νόμου. Την συνέχεια όμως την έχω εξιστορήσει λεπτομερώς σε μια επιστολή μου προς τον Γενικό Εισαγγελέα και δεν θέλω τώρα να γράφω τα ίδια και τα ίδια. Σε συντομία θα έλεγα όμως πως μου επετέθηκε ο πατέρας της-και ξάδελφος σας- με μια σωλήνα. Του απάντησα εγώ με μια καρέκλα που βρήκα εκεί, σύντομα κατόπιν βρεθήκαμε στα χέρια και εκείνος μουόπιασε μεμιάς τα γεννητικά όργανα, τάσφιγγε

και τα τραβούσε. Στο τέλος φυσικά κατέληξε να καλεί σε βοήθεια, παρόλο που δεν την χρειαζόταν, και το ήξερε: ήθελε μόνο να δώσει εντυπώσεις. Βέβαια αν υπολόγιζε πως θα του απαντούσα κατά τον τρόπο που του άξιζε για όσα μου έκανε, σίγουρα τότε θα την χρειαζόταν αλλά το γεγονός είναι ότι δεν την χρειάστηκε. Αλλωστε εκείνοι οι άνθρωποι που προσέτρεξαν στην σκηνή υπακούοντας στο κάλεσμα του και είδαν ό,τι είδαν από το επεισόδιο (το παντελόνι μάλιστα μου το είχε κατασκίσει από το τράβα τράβα, κι ήμουν, ως συνήθως, κι αβράκωτος) ήταν σίγουροι πως αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν άξιος καμιάς βοήθειας.

Από την άλλη πάλι ενώ εγώ πήρα στο τέλος στα χέρια μου την σωλήνα με την οποία μου επετέθη και ενώ εκείνος ήταν ακόμα στο έδαφος, όμως δεν επεχείρησα να του καταφέρω κανένα κτύπημα. Στάθηκα και πάλι φρόνιμα και ψύχραιμα στην άκρη τού δρόμου προς αναμονή, και πάλι, τής αστυνομίας.

Αυτή είναι φίλε μου, με λίγα λόγια, η ιστορία. Δεν ξέρω τι ακριβώς σου πάσαρε ο ξάδελφος αλλά θέλω να πιστέψεις πως η ικανότητα μου να πιάνω την ροή τής σκέψης ενός ανθρώπου -και μάλιστα ενός τέτιου ανθρώπου όπως του ξαδελφούλη σου- δεν έχει χάσει τίποτα από την δύναμη της. Ξέχνα λοιπόν τό τι σου πάσαρε ο ξάδελφος και αν ενδιαφέρεσαι πραγματικά για την αλήθεια, τότε ψάξε στις γραμμές μου.

Βέβαια η προσπάθεια του να συγκαλύψει τα αληθινά συμβάντα φάνηκε πολύ γρήγορα. Σ' αυτά ο ξάδελφος σου είναι άσπος και νά που και η κορούλα του, έστω και λίγο καθυστερημένα, αποδεικνύεται καλή μαθήτριά του μπαμπά της.

Δεν ξέρω πάντως πώς ακριβώς θα τα καταφέρουν να τα μπαλώσουν αλλά πεθερούλης μου (ο πολύς Πολλύς) έπαιρνε όρκο μπροστά σε μισή ντουζίνα αστυνομικούς πως του επετέθηκα εγώ με την σωλήνα, ενώ στο δικαστήριο ο κατηγορών λοχίας ανέφερε πως το τραύμα στην κεφαλή του το προκάλεσα εγώ με την καρέκλα. Ειλικρινά σάς το λέω: ξέρω πως όλα σ' αυτό τον κόσμο είναι πιθανά αλλά δεν ξέρω πώς θα μπορέσουν να τα καταφέρουν. Είναι γεγονός πάντως πως το άκουσα κι αυτό από τον κατηγορόντα λοχία: πως ο κ. Πολύδωρος ισχυρίζεται πως τα κρατούσα εγώ και τα δύο, και την σωλήνα και την καρέκλα. Σας επαναλαμβάνω όμως: δεν ξέρω πώς μπορούν να τα εξηγήσουν όλ' αυτά. Μπορεί οι αστυνομικοί να χάσουν έτσι στα ξαφνικά την μνήμη τους, μπορεί το ένα, μπορεί το άλλο. Ασφαλώς όλα μπορούν να εξηγηθούν, αρκεί να βρίσκεται στο παρασκήνιο η εξουσία και το συμφέρον.

Εν πάση περιπτώσει: πολύ θα ήθελα να τους δω να τα καταφέρνουν και παίρνω όρκο πως θάμαι ο πρώτος που θα τους χειροκροτήσει.

Λοιπόν ...ψευτοσυμπέθερε, έμαθες την ιστορία μου και άκουσες και τους υπαινιγμούς μου. Ούτε λίγο ούτε πολύ πιστεύω πως ο πεθερούλης σε χρησιμοποιεί για να πετύχει την απομάκρυνση των παιδιών μου από τον πατέρα τους και εσύ με την συμμορία σου χρησιμοποιείτε την κορούλα του -και τις καταγγελίες της- για να πετύχετε την πολιτική μου εξόντωση.

Ειλικρινά σάς λέω: σας καταλαβαίνω, καταλαβαίνω τον πόνο και τον φόβο σας, ξέρω ότι έχετε ήδη πολλούς πονοκεφάλους και είναι κρίμα να σας δημιουργώ κι εγώ άλλους αλλά ελάτε και λίγο στην θέση μου. Καταλάβετε και σεις εμένα: δεν μπορώ να παραδοθώ έτσι αμαχητί.

Ξαναπροσπαθήστε εσείς, είναι καθήκον σας να ξαναπροσπαθήσετε, και δεν ξέρετε καμιά φορά: μπορεί ο καινούριος χρόνος να αποδειχθεί πιο ευνοϊκός για τις ...επιχειρήσεις σας.

Μην λησμονάτε άλλωστε και το καταδρομικό απόφθεγμα: ο τολμών νικά. Μην τα βάζετε λοιπόν έτσι εύκολα κάτω. Δεν πέφτει μια γυναίκα με την πρώτη ματιά -εκτός και αν πλερώνεται για να πέσει- και ένα κάστρο σαν τον Ούτοπο δεν πέφτει με την πρώτη ...σφαίρα.

Σας λέω: ξαναπροσπαθήστε εσείς και ίσως οι κινήσεις των άστρων σάς φέρουν καλύτερα νέα και καλύτερες ειδήσεις. Μην ξεχνάτε: η επιμονή είναι η μόνη αρετή που αμοίβεται πάντα.

Η επιμονή λοιπόν-το καταλαβαίνετε;- αν πάρουμε τοις μετρητοίς το πιο πάνω ρηθέν είναι αρετή. Γι' αυτό παίζετε το λιγάκι ...ενάρητος και δεν ξέρετε. Μπορεί τότε να βάλει πράγματι και η ...Αθηνά το χεράκι της.

Αλλά και πάλι μην το πάρετε κιόλας και τελείως τοις μετρητοίς πως επειδή θα το παίξετε με ...αρετήν και με τόλμην και πως επειδή θα ξαναπροσπαθήσετε θα πετύχετε απαραίτητα

τον αντικειμενικό σας στόχο. Συχνά πυκνά μπαίνει ο ρόλος τής φαντασίας, αλλά και της τύχης, στην όλη διαδικασία εξόντωσης τού αντιπάλου. Θα το ξερετε αυτό.

Αλλά, πάμε παρακάτω. Έλεγα λοιπόν: πως έστω και πάλι και αν έχεις και αρκετή τόλμη και έστω και αν είσαι ουκ ολίγον ...φαντασμένος (πέστο αυτό στον Γλαύκο) μην προεξοφλήσεις και πάλι την επιτυχία σου γιατί υπεισέρχονται πάλι και άλλοι παράγοντες εκτός από την τόλμη, την φαντασία και την αρετή. Είναι προφανώς η αντίσταση τού αντιπάλου την οποία είναι φρόνιμο να την περιμένεις. Δεν υποκύπτουν όλοι εξίσου στην δύναμη τής εξουσίας, ενώ έχει ανθρώπους που δεν υποκύπτουν με τίποτα και, για να σου το κάνω "κουκιά-Παπαδόπουλε, μεγάλε και συ ψυχίατρε, το θυμάσαι; -καθαρισμένα", τώρα ακριβώς έχετε να κάνετε με αυτού ακριβώς τού είδους τον άνθρωπο. Προσγειωθείτε λοιπόν και βάλτε κατά νουν πως αυτό τον άνθρωπο μόνο με πόλεμο θα μπορέσετε να τον καταβάλετε γιατί αυτός θα αντιτάξει την δική του θέληση στην δική σας εξουσία, την δική του τόλμη και αρετή στην δική σας αναίδεια και παλιανθρωπιά και την δική του φαντασία στην δική σας ξιππασία.

Εύπνα λοιπόν Αλέκο και πες μου ειλικρινά: μπορείτε εσείς να αναλάβετε έναν τέτιο πόλεμο εναντίον τού Ούτοπου και να έχετε ελπίδες-ή έστω ίχνη ελπίδων-πως θα τον κερδίσετε; Συνασπιστείτε εναντίον μου όλα τα σκιάχτρα αυτού του τόπου και αν θέλετε κάνετε και εισαγωγή. Σου το λέω και σου το επαναλαμβάνω: δεν μπορείτε να μου τα κνίσετε.

Εύπνα Αλέκο, δεν κατάλαβες πού βρίσκεσαι; Τα λιοντάρια-όσο και αν σου φαίνεται παράξενο και όσο κι αν σε σοκάρει -δεν πέθαναν ακόμα στην Γη. Και αυτή ακόμα η ζούγκλα που φτιάξατε και την ονομάσατε κοινωνία ή κράτος, ακόμα και αυτή φίλε μου θέλει τα λιοντάρια της για να κυβερνηθεί. Σου τόπα και σου το ξαναλέω: αυτός είναι ένας κόσμος τής πάλης, της αδυσώπητης πάλης τών θελήσεων. Κερδίζει, είπαμε και ξανάπαμε, εκείνος που είναι αποφασισμένος να κερδίσει. Ή, αν το προτιμάς, κερδίζει εκείνος που είναι αποφασισμένος να μην χάσει.

Μιας λοιπόν και αποφασίσατε να το παίξετε όπως το παίξατε-πούστικα δηλαδή και μπαμπέσικα- τότε έπρεπε να το παίξετε για τα καλά. Τί; Με το να μου ανοίξετε αυτές τις κατηγορίες και να με κλείσετε τέσσερις μέρες στο κελί και τρεις στο άσυλο νομίζετε πως είναι αρκετό για να με τρελλάνετε κιάλας; Πιστέψατε μήπως πως με το να βάλετε τέσσερις τρελλογιατρούς να με βγάλουν άρωστο και νά μου πασάρουν φαρμακευτικές θεραπείες για φανταστικές αρώστιες θα τους υπάκουα σαν κανένας νεοσύλλεκτος; Είσαστε πολύ άθλιοι αλήθεια και ούκ ολίγον αφελείς. Μωρ' εδώ έχετε να κάνετε μ' έναν άνθρωπο που έχει είκοσι χρόνια σχεδόν να πάρει έστω και ένα ...πανατόλ, μ' έναν άνθρωπο που διακηρύττει πως **θα επιβάλει την φυσιοθεραπεία** -αλλά, πρόσεξε, την δική μου φυσιοθεραπεία και όχι την φυσιοθεραπεία τής κυράς ή του Σάββα Σαββίδη, μια φυσιοθεραπεία μάλιστα από την οποία, να λέγεται, δεν θα απουσιάζουν ούτε οι μπουνιές, ούτε τα χαστούκια - **στην ανάγκη διά πυρός και διά σιδήρου** και το πώς αισθάνεται και το πώς νιώθει σε κάθε στιγμή και σε κάθε περίπτωση το έχει κι αυτό καταχωρημένο στις ...σημειώσεις του: σαν Θεός ανάμεσα στους ανθρώπους, σαν βασιλιάς ανάμεσα στους υπηκόους του, σαν ποιμήν ανάμεσα στο ποίμνιο του και σαν γιατρός ανάμεσα στους ασθενείς του...

Γι' αυτό ξέχασε το λοιπόν πως σου οφείλω σεβασμό ή ...εξηγήσεις-είτε σε σένα είτε στον Γλαύκο είτε σε οποιοδήποτε άλλο ισχυρό, ή πανίσχυρο, ανδρείκελο αυτής της Γης- επειδή εσύ είσαι Υπουργός και εγώ μισταρκός, βοσκός ή χαμάλης. Για μένα είσαι ένα τίποτα κι απορώ πώς και δεν σου το είπα ακόμα. Και μόνο ακόμα που σου γράφω -όπως κι αν σου γράφω- θεώρησε ότι αποτελεί την μεγαλύτερη τιμή που σου έγινε ποτέ σ' αυτή την Γη. Για μένα είστε όλοι ξοφλημένοι, ενώ εκείνο το σχόλιο το οποίο σημείωσα για τον αρχίατρο τής πτέρυγας σας δεν ισχύει λιγότερο για σας: ένα πρόωρα οστεοπορωμένο και ασήμαντο γερόντιο. "Το χέρι τού Θεού" θα πέσει γρήγορα πάνω σε όλους σας με ορμή και με δύναμη και τότε θα ψάχνετε όλοι για κρυσψώνες. Φέρτε τόν νουν σας λοιπόν γιατί αν δυσκολεύτηκα λιγάκι να ξυλοφορτώσω τον ξαδερφούλη σου θέλω να είστε σίγουρος πως την αφεντιά σας θα την κάνω τού κρεβατιού.

Μωροί πληρώστε χίλιους τέσσερις -και όχι τέσσερις- γιατρούς να με βγάλουν άρωστο. Και πάλι δεν θ' άλλαζε τίποτα αφού έτσι κι αλλιώς το πόσο υγιής και το πόσο δυνατός νιώθω εγώ δεν τόχει νιώσει ποτέ άνθρωπος κάτω απ' αυτό τον ήλιο.

Αλλά, έτσι, για να χαμηλώνουμε και λίγο τον τόνο, πέσμου σε παρακαλώ: την ανέλαβε προσωπικά ο Γλαύκος την υπόθεση μου ή την πάσαρε στον Υπουργό Δικαιοσύνης και ...Δημόσιας Τάξης; Αα, ωραία αλήθεια τάξη έφερε στην Χλώρακα. Κι ακόμα πού είσαι;

Προφανώς θα ήθελε ο Γλαύκος να το παίξει κι αυτός Τσάρος όπως τον φίλο του τον Γιέλτσιν αλλά έτσι όπως του λείπουν τα μπέσα δεν του μένει τίποτε άλλο από την μπαμπεσιά. Εμένα έπρεπε να καθαρίσει ο Γλαύκος αν ήθελε να πιάσει την καλή και νά που έβγαλε στο τέλος το άχτι του πάνω σε διο απελπισμένους. Πιός ξέρει; Ίσως να θέλει κι αυτός να σώσει το χαμένο κύρος τής εξουσίας.

Η παροιμία αυτή δεν βγήκε δα έτσι στα κουτουρού: το ψάρι βρωμάει από την κεφαλή. Και όποιος ξέρει και λίγη ανθρωπογνωσία το βγάξει σχεδόν με την πρώτη πως ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης δεν έχει και πολλά περιθώρια για να ξεχωρίσει από την συμμορία των ανδρικήλων του προέδρου. Ο Γλαύκος είναι φανερό πως το παίζει άνδρας -όχι πως είναι κιόλας δηλαδή- αλλά θάκανε καλύτερα τέτια παιχνίδια να τ' άφηνε σε κείνους που ξέρουν να τα παίζουν ίσια και ...ματωμένα ως το τέλος. Όλο κι όλο που θέλει ο μάστρος σου είναι να βγάλει τ' απωθημένα του. Και αν νομίζει πως πέρασε ή πως τέλιωσε η ιστορία που άνοιξε σε μένα είναι γελασμένος. Ευτυχώς υπάρχουν οι σημειώσεις μου και, ασφαλώς, όσο εξαρτάται από εμένα, σάς υπόσχομαι να μείνει η μοχθηρία σας στους αιώνες των αιώνων.

Αν, παρολαυτα, επιμένετε να δοκιμάσετε άλλη μια φορά, τότε ακούστε και μένα λιγάκι. Κατ' αρχάς πρέπει να ξέρετε πως αυτή η δουλιά θέλει συντονισμένες κινήσεις. Με το να βάλεις έναν άνθρωπο τέσσερις μέρες στο κελί και ύστερα τρεις μέρες στο άσυλο και να του φορτώσετε όλες τις ψυχικές και διανοητικές αρώστιες αυτού του κόσμου - είπα - δεν σημαίνει κιόλας πως θα τον κάνετε και μόνιμο τρόφιμο του. Εκτός βέβαια και αν βρίσκεται υπό μελέτην και άλλο σχέδιο για να το πετύχετε και το αφήσατε για μετά τις γιορτές. Αλήθεια, το έχετε έτοιμο εκείνο το διάταγμα που θα με κηρύττει με μη σώας τας φρένας ή όχι;

Πιστέψτε με, θέλω να το δω αυτό το διάταγμα κι αυτό το...χαρτί, ανυπομονώ σου λέω να το δω. Και, πιστέψτε με και πάλι, πρώτα θα το φιλήσω κι ύστερα ...ύστερα θα ...προσανάψω μ' αυτό το καμίνι σας. Μην έχετε αμφιβολίες γι' αυτό.

Εν πάση περιπτώσει: θα σας δω, θα περιμένω τις κινήσεις σας και θα σας δω, σίγουρα θα σας δω αλλά ακούστε προς το παρόν και τις δικές μου σκέψεις.

Κατ' αρχάς, αν θέλετε να είστε αποτελεσματικοί, τότε θα πρέπει να κλέψετε την μαγική πέννα του Ούτοπου. Και εάν δεν πετύχετε τίποτα μ' αυτό (πού ξέρεις; Από εκεί που αγόρασε αυτή την πέννα μπορεί αύριο να αγοράσει μιαν άλλη) τότε εγώ σάς προτείνω να του κόψετε τα χέρια για να μην γράφει ή να του κόψετε τα πόδια για να μην αθλείται, αφού, να σας πω την αλήθεια, τις μεγάλες του σκέψεις τις ...πιάνει αθλούμενος. Μπορείτε ακόμα να του ανοίξετε το κεφάλι και να του προκαλέσετε καμιά διάσειση (αφού, υπολογίζω, φοβάστε να τον σκοτώσετε μήπως και τον κάνετε ...ήρωα) και έτσι να χάσει πραγματικά και την επαφή με την πραγματικότητα και την μνήμη και την κρίση και την βούληση, αλλά και την ψυχραιμία του. Γιατί αυτά είναι που κάνουν έναν ψυχοπαθή και όχι οι ιδέες ή οι φιλοδοξίες του, όσο ...παράδοξες και όσο ...μεγαλομανείς κι αν είναι αυτές. Έτσι τουλάχιστον θα δικαιολογούσατε κατά κάπιο τρόπο την ψύχωση και την παρανοϊκότητα του στα μάτια του κόσμου.

Θα μπορούσατε ακόμα ...μα, διάολε, χίλια διο πράγματα θα μπορούσατε αλλά πού; Από μένα περιμένετε τώρα συμβουλές για το πώς να με ξεκάνετε; Μα δεν το καταλάβατε ακόμα; Η παλιανθρωπιά, γράψε το, (έτσι ακριβώς όπως και η ανθρωπιά φυσικά) θέλει κότσια-κότσιοι -κι άμα δεν τάχετε κάνετε καλά να πέσετε στην θάλασσα να πνιγείτε.

Μ' όλ' αυτά τι πετύχατε νομίζετε; Όλο κι όλο που "ξυπνήσατε έναν ...κοιμισμένο γίγαντα". Ναι, όμως μην μου πείτε να σας ευχαριστήσω γι' αυτό γιατί ξέρω -και ξέρετε- πως ο σκοπός σας ήταν άλλος. Ξέρετε πως έχει ανθρώπους με τους οποίους κόψαμε την καλημέρα γι' αυτή την ιστορία; Αα, όλα κι όλα! Δεν ξέρω πάντως αλλά φοβάμαι πολύ πως δεν θα καταφέρω να συγχωρέσω όλ' αυτά τα καθίκια που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αναμίχτηκαν σ' αυτή την υπόθεση. Γιατί ναι μεν η μεγαλοψυχία μου έχει τα αποθέματα της αλλά κι αυτά δεν είναι απεριόριστα.

Είναι παρηγορο παντως που ο πολυς κοσμος δεν την πιστεψε αυτή την ιστοπια κι αυτή

την ... διαγνώση και θαλεγα, γενικά μιλοντας, πως βρηκα απ'τους ανθρωπους μαλλον συμπαθεια παρα αντιπαθεια.

Βέβαια εγώ ξέρω από αιώνες τώρα πως είναι ο ίδιος ο Θεός εκείνος που αφήνει να εξελιχτούν όπως εξελίσσονται τα γεγονότα για να δοκιμαστούν όλοι με την σειρά.

Κατά τ'άλλα εγώ καθόρισα την συμπεριφορά και την στάση μου απέναντι στους ανθρώπους με βάση το γνωστό μου αξίωμα: εγώ να τάχω καλά με τον εαυτό μου και από κει και πέρα ό,τι μου δείξουν οι άνθρωποι θα τους δείξω. Αν μου δείξουν καλοσύνη θα τους δείξω καλοσύνη, αν μου δείξουν τα δόντια τους θα τους δείξω τα δόντια μου και αν μου δείξουν τον ...πισινό τους θα τους δείξω κι εγώ -τι άλλο; -τ' ...αρχίδια μου. Και εάν πάλι εξακολουθούν και επιμένουν οι επώνυμοι και μεγαλώνυμοι εχθροί μου να θέλουν πόλεμο μαζί μου, τότε λοιπόν: θα τον έχουν. Δεν τάπαμε;

Εγώ σας είπα και σας επαναλαμβάνω: αν σας αφήνω σκοινί δεν το κάνω παρά για νάχετε αρκετό ώστε να σας φτάσει για να κρεμαστείτε από μόνοι σας. Κι αν παίζω το αρνί δεν το παίζω για να το παίζω παρά για να βγάλω τούς λύκους έξω από τις κρυψώνες τους. Δεν το καταλάβατε λοιπόν;

Σας τόπα κι αυτό: μη μου πατήσετε τον κάλλο. Είμαι κι εγώ άνθρωπος. Πονάω. Μην με προκαλέσετε λοιπόν γιατί η στιγμή που θα το κάνετε θα είναι η αρχή τού τέλους σας.

Ω, και μην μου πείτε πως δεν σας τάπα γιατί δεν θάναι αλήθεια. Τι λέω εγώ κάθε μέρα; Διάισθηση έχετε κι εσείς-δεν την έχουν δα μόνο τα ...κτήνη- και έπρεπε ν' ακούγατε την φωνή μου. Πίστεψε με: φορές φορές ήταν πολύ σπαραχτική, ο τόνος της ήταν πολύ συντριμμένος, όμως δεν παραχωρήσατε τίποτα στον οίκτο μέσα σας και το πήρατε και σεις τοις μετρητοίς εκείνο το θεμέλιο τής κοινωνίας των ανθρώπων, πως η ζωή σας είναι ο θάνατος μου δηλαδή.

Ναι λοιπόν, εγώ πονάω, το παραδέχομαι, ναι, αλλά θέλω να το καταλάβετε αυτό: πως πονάω, ναι, και λυγίζω, ναι, είναι κι αυτό αλήθεια, όμως δεν σπάω. Γρήγορα συγκεντρώνω τις δυνάμεις μου που διασκόρπισαν η ρουτίνα και οι εχθροί μου, σας γλιστρώ σαν ...ιχθύς που είμαι και έτσι όπως είστε όλοι αρκετά αργόστροφοι ώστε να μπορέσετε να καλυφθείτε εγκαίρως, σας κτυπάω αλύπητα με την δύναμη που προκάλεσε η δική σας πίεση.

Σε τελευταία ανάλυση: εγώ είμαι θετικιστής, χωρίς αυτό να σημαίνει φυσικά πως είμαι λιγότερο...ιδεαλιστής. Κι αν τα καταφέρνω και τα συνδυάζω αυτά φυσικά, δεν το κάνω παρά για να απορούν οι επί γης ηλίθιοι. Θέλεις έτσι γεννήθηκα, θέλεις έτσι φτιάχτηκα: κάθε αρνητική κατάσταση που βρίσκω μπροστά μου, εγώ την κάνω θετική. Την άρνηση σας εγώ την κάνω θέση μου και την αδυναμία (σας) δύναμη (μου). Μωροί ακούστε κι αυτό: όχι μόνο λάσπη. Σκατά να μου ρίξετε εγώ θα βγάλω χρυσάφι απ' αυτά, νάστε σίγουροι.

Τέτια λοιπόν μεταχείριση απέναντι στον άνθρωπο που αποτελεί με τον Λόγο του την ενσάρκωση τού "Πνεύματος τής Αλήθειας" δεν την περίμενα. Μωροί δεν φοβάστε Θεό; Ή μήπως θέλετε κι εσείς να τον ...αντικαταστήσετε; Πώς τα τολμήσατε όλ' αυτά, εσείς, μια ορδή από "πρόωρα οστεοπορωμένα και ασήμαντα γερόντια;" Αραγε τα θεωρείτε έργα ανδρών όλ' αυτά ή "γερόντων"; Τυφλοπόντικων ή σκουληκιών; Τί να σας πω και πού να καταλήξω; Κανένα πάντως ευχαριστώ δεν νομίζω να σας οφείλω, έστω και αν ακόμα πιστεύω ακράδαντα πως αυτή ακριβώς η υπόθεση που ανοίξατε θα χαρίσει στην ανθρωπότητα τις...ωραιότερες σελίδες της.

Βλέπεις είναι από παλιά που μου μπήκε η ιδέα να γίνω εκείνος ο ...Μπετόβεν τής λογοτεχνίας. Αα, κι αν τα καταφέρω αλήθεια, τότε σίγουρα θα το χρωστάω σε σας. Ούτε λίγο ούτε πολύ δηλαδή η πέννα μου -η μαγική πέννα μου- θα είναι δικό σας δημιούργημα και ...δώρο. Η απανθρωπιά σας- είναι φανερό πια- δεν ήρθε παρά για να έρθει ο δικός μου ...ανθρωπισμός και ο παραλογισμός σας δεν οργίασε παρά για να ...θερισθεί και να συντριβεί από τον δικό μου Λόγο και την δική μου Δικαιοσύνη.

Αλήθεια μωρέ Αλέκο: το σκέφτηκες μήπως καλύτερα το πράγμα; Πιο ψύχραιμα ίσως; Δεν αναρωτήθηκες καμιά φορά αν ενήργησες σωστά στην προκειμένη περίπτωση; Γιατί άφησες και παρασύρθηκες έτσι από τον ξάδελφο σου; Δεν υποψιάστηκες καν πως μπορεί να σου είπε ψέματα ή να μην σου είπε όλη την αλήθεια; Αραγε σου είπε αυτό που σου έγραψα πριν: πως μούπιασε τ' αρχίδια να μου τα σπάσει; Δεν έμαθε τάχα πως τ' αρχίδια θέλουν τεχνική και όχι δύναμη, τρυφεράδα και όχι βία;

Και γιατί στο κάτω κάτω να μου το κάνει αυτό; Επειδή έκανα παιδιά τής κόρης του ή

επειδή πηδούσα τον κ... της; (Ή τάχα επειδή δεν του πηδούσα και τον δικό του;) Για όνομα τού Θεού λοιπόν! Είναι σωστά πράγματα αυτά; Στο κάτω κάτω έγινε και το κωλογαμήσι νόμιμο και έτσι θα μπορούσε να το ...απολαμβάνει χωρίς τύψεις. Βλέπετε ακόμα και σ' αυτό το ζήτημα εγώ υπήρξα ...πρωτοπόρος.

Τάχα το πήρε προσωπικά γιατί να μου φιλήσει ο γιος μου την πούτσα; Σιγά τα ωά! Μα, δεν καταλάβατε ακόμα τίποτα; Εγώ το είπα και το ξαναλέω: δεν θεωρώ την πούτσα μου απαγορευμένη περιοχή και προσφέρεται -υπόψιν- για φίλημα (και για κάτι παραπάνω μάλιστα· προσέξτε όμως: όχι για ...δάγκωμα) για όποιον θέλει να την φιλήσει.

Ή ζήτησε μήπως γιατί να φιλήσω εγώ -ή γιατί να ...γλείψω, αφού το γουστάρουν έτσι- το μουνί τής κόρη μου; Μα τάχα δεν ξέρει πως τα σημερινά φιλιά δίνονται και με την ... γλώσσα;

Μα τι νόμιζε; Πως εγώ θα μεγάλωνα τα παιδιά μου σύμφωνα με τις αντιλήψεις του, σύμφωνα με τις αντιλήψεις τής κυράς του τής παπαδοπούλας ή μήπως σύμφωνα με τις αντιλήψεις τών όπου γης πιθήκων και ηλιθίων;

Ή τάχα νόμιζε πως θα φοβόμουνα τούς εκβιασμούς τής κορούλας του η οποία ξεκίνησε την σταδιοδρομία της σαν η πρώτη πουτανίτσα τής περιφέρειας, κάνοντας θυσίες μάλιστα και ...στίχους, στον ελεύθερο έρωτα για να το παίζει τώρα ...παπαδιά; Κι αυτό όχι για τίποτε άλλο παρά για να πηγαίνει κόντρα στον άντρα της, σ' έναν άνδρα ο οποίος, στο κάτω κάτω, αν το καλοξετάσει θα δει ότι είναι ο πιο φιλελεύθερος και ο ολιγότερον δεσποτικός ...σύζυγος, ένας σύζυγος ο οποίος το είχε κι αυτός...ελάττωμα, ως γεγονός, να έχει το πάθος για την οικονομία και για την ...φυσιοθεραπεία.

Τί τον πείραξε αλήθεια τόσο πολύ τον ξάδελφο σου; Το ότι κηρύττω κι εγώ -όπως άλλοτε η κόρη του- τον ελεύθερο και χωρίς φραγμούς έρωτα ή το ότι είμαι γυμνιστής;

Παλιά ιστορία και δεν θέλω εδώ να την σκαλίσω. Σίγουρα έχει τους λόγους του για να με μισεί και για να συδαιλίζει το μίσος του. Γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία, όπως δεν υπάρχει αμφιβολία πως μπορεί πολύ καλά πίσω απ' αυτούς να κρύβονται άλλοι λόγοι και πίσω απ' αυτούς τους άλλους κάπιοι άλλοι και ούτω καθεξής. Πιός κάθεται τώρα να σκεφτεί, να εξηγήσει ή να αναλύσει γιατί το κάνει αυτό και κείνο; Όλοι αρκούνται στο να παρασύρονται απλά από τα εγωκεντρικά και υποχθόνια πάθη τους και όλος ο ρόλος που δίνουν στο μυαλό τους -όσοι το έχουν και ...όσο το έχουν -είναι ακριβώς να δικαιολογεί τα πάθη που τους οδήγησαν σ' αυτές και σε κείνες τις πράξεις.

Αλλά, κοίταξε: δεν σκοπεύω να την κάνω κιόλας αυτή την επιστολή φιλοσοφική ...πραγματεία. Ήδη έγραψα πολλά, ενώ τις σημειώσεις μου τις έχω σχεδόν καλύψει όλες. Μένουν όμως δύο-τρία σημεία και θα τα περάσω κι αυτά με κάπιο τρόπο για να καθαρίσω επιτέλους και με τούτο το κείμενο γιατί αρκετά παρατράβηξε.

Λοιπόν: ένα πρώτο σημείο αναφέρεται πάνω σε κάπιες, απειλές που απηύθυνα προς την κόρη του. Θα σου μίλησε σίγουρα γι' αυτές ο ξάδελφος.

Κι ως γεγονός τής ...ξηγήθηκα, εν βρασμό ψυχής, ένα δειλινό πως αν επιμείνει να βάζει ιδέες-κακές, προφανώς, ιδέες -στα κεφάλια τών παιδιών για τον πατέρα τους θα την εκτελέσω. Ενώ πρόσφατα, πριν ένα διο μήνες, έδωσα στην κοινωνική λειτουργό τούτο εδώ το μήνυμα για την ...ανεψιά σας: πως αν καταφέρει να μου στερήσει τα παιδιά -αλλά κυρίως να στερήσει από τα παιδιά τον πατέρα τους- χρησιμοποιώντας αυτά τα σεξουαλικά ερείσματα θα την συντρίψω.

Ακούστε: τέτιες δηλώσεις εγώ δεν τις αρνιέμαι. Κάθε άλλο μάλιστα: αυτές αποτελούν την...ταυτότητα και το σήμα κατατεθέν μου. Τις χρησιμοποιώ, ναι, και τις λέω, και μάλιστα δημόσια, τις γράφω και τις δημοσιεύω ακόμα. Κι ασφαλώς έχω τα δικά μου επιχειρήματα τα οποία, στο κάτω κάτω, είναι ...ακαταμάχητα και αυτονόητα για όποιον κατέχει λίγες αρχές παιδαγωγικής και ηγητορικής.

Το πράγμα είναι απλό: πιστεύω, με διο λόγια, πως λίγη φοβέρα δεν βλάπτει τις σχέσεις διο- ή και χίλιων διο και βάλε -ανθρώπων εάν αυτή εκφράζεται στην ώρα που πρέπει και εάν παίζεται στα μέτρα μιας υγιούς ανθρώπινης ιδιοσυγκρασίας. Αντίθετα μάλιστα, αρκεί βεβαία εκείνος που δέχεται την φοβέρα να την βάλει και λίγο υπόψιν και να μην θέλει σώνει και καλά να πιστεύει πως αυτός που απειλεί με ξύλο ή με σκότωμα ή οτιδήποτε άλλο το κάνει γιατί έχει για χόμπυ του το να ξυλοφορτώνει ή γιατί θέλει πράγματι να σκοτώσει ή γιατί

είναι από φυσικού του σκοτώστρας. Για όνομα του Θεού!

Βέβαια δεν είχε κι άδικο ο Γκαίτε λέγοντας το αυτό: είναι τόσο δύσκολο να συνεννοηθούν δυο άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο! Ουδέν το αληθέστερο αλήθεια, αν και, να λέγεται, εγώ ξέρω ένα φάρμακο γι' αυτό το κακό και σύντομα θα σας το ποτίσω, είτε το θέλετε είτε όχι.

Από την άλλη: είναι τόσο εύκολο να απειλήσεις κάποιον με θάνατο και τόσο δύσκολο να του τον δώσεις (δεν λέω πως είναι πρακτικά δύσκολο. Κάθε άλλο μάλιστα, αν υπολογίσεις τα μέσα που υπάρχουν στην διάθεση των σημερινών ανθρώπων). Κατ' αρχάς θα σκεφτείς και τις συνέπειες - και η απειλή μιας φυλάκισης δεν είναι λίγη επί του προκειμένου, το ένα και το άλλο. Και όταν μάλιστα πρόκειται για έναν άνθρωπο σαν και του λόγου μου με τόσο μεγαλεπήβολα σχέδια στο κεφάλι του, τότε είναι σίγουρα κάτι παραπάνω από τρέλλα το να πιστεύει κανείς πως εγώ θα διακινδυνέψω να θυσιάσω τον θρίαμβο τού αύριον μου για ένα πτώμα τού σήμερα όταν εγώ πνίγομαι κυριολεκτικά από τις επιλογές και τις δυνατότητες μου και όταν ξέρω πέραν πάσης αμφιβολίας πως είναι γραμμένο μου "να γεμίσω την Γη με πτώματα".

Ακούστε λοιπόν, μιας και φτάσαμε που φτάσαμε ως εδώ: δεν το αποκλείω να γίνει κι αυτό κάποια μέρα. Και ενώ είναι ξεκάθαρο πως ο Αγώνας μου γίνεται για ένα Παραδεισο στην Γη, πράγμα που ερμηνεύω: τροφή, εργασία, στέγη, ρούχα, έρωτας και ζωή για κάθε άνθρωπο που αναπνέει πάνω σ' αυτό τον κόσμο, όμως δεν το αποκλείω ούτε κι αυτό. Εγώ σάς λέω: είμαι ο πιο ρεαλιστής από όλους, είμαι ο καλύτερος γνώστης τής ανθρώπινης ψυχής και της ανθρώπινης ιστορίας και πιστεύω ότι αποτελεί στοιχείο τής ορθογνωσίας μου το να θεωρώ - και να δηλώνω - πως όλα σ' αυτό τον κόσμο είναι πιθανά, όλα μπορούν να γίνουν και όλα μπορούν να συμβούν κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Σου τονίζω μάλιστα σ' αυτό το σημείο πως η δική μου φαντασία είναι η πιο γρήγορη και πως στο κεφάλι μου πιάνονται και χωρούν άνετα τόσο τα θαύματα δημιουργίας όσο και τα θαύματα καταστροφής.

Ας το δει λοιπόν και αυτή λίγο πρακτικά το πράγμα και ας μην φοβάται, επί του παρόντος, πως θα την σκοτώσω κι ας μην τρέχει να κρυφτεί άμα με βρει κανένα βράδυ στον δρόμο της. Ενώ, από την άλλη, ισχύει κι εκείνο: ο Κώστας και φόνο να κάνει θα πάει στην αστυνομία και θα παραδοθεί και θα αναφέρει εκεί τα πάντα χωρίς να κρύψει ή να προσθέσει οτιδήποτε θα μπορούσε να ελαφρύνει την θέση του.

Εγώ δηλαδή που βγάζω στην επιφάνεια, που εμπνέω και ενσαρκώνω αξιώματα όπως το "όλα επιτρέπονται" και κανόνες όπως "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα" διαπιστώνω ολοένα και πιο καθαρά σ' αυτόν τον, έστω και αβίωτο, βίο μου πως σ' αυτό τον κανόνα ισχύει πολύ καλά ένας άλλος κανόνας, εκείνος τής εξαιρέσης, που επί του προκειμένου είναι αυτός: ου ψευδομαρτυρήσεις.

Αλλά: πάνω σ' αυτό μην σκεφτείτε πως το δικό μου κεφάλι δεν πιάνει τα ψέματα ή τις δολιότητες και τις λωποδυσίες κάθε λογής. Τα πιάνει και τα καλοπιάνει μάλιστα, όμως δεν τα καταδέχεται. Τα θεωρεί αναξια του.

Βέβαια μικρά αθώα ψεματάκια μπορώ να πω στην ζωή μου - κάποτε μπορεί νάναι κι αυτά το ...αλάτι τής ζωής, καμιά φορά μάλιστα μπορώ να το κάνω για να επωφεληθώ από κάτι κτλ κτλ αλλά δεν τα χρησιμοποιώ ποτέ για να ζημιώσω τον συνάνθρωπο μου.

Αυτά είχα να πω, εν ολίγοις, πάνω στις απειλές μου και πάνω σ' αυτά που έφεραν οι απειλές μου. Υπόψιν αυτά λοιπόν αλλά και τούτη επιπλέον η ...σημείωση: αλίμονο αν δεν προειδοποιούσα τα υποψήφια ...θύματα μου και τα παρέδιδα στον θάνατο χωρίς να τους δώσω μια - ή και δυο και τρεις - ευκαιρία, εγώ που θέλω να διασώσω τον ανθρωπισμό...

Αν το καλοεξετάσετε δηλαδή το πράγμα θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας - έστω και μόνον από το γεγονός ότι ζείτε αυτή την στιγμή - πως αν η μεγαλοψυχία, ο ανθρωπισμός και η ελευθερία έχουν έναν αγωνιστή, αυτός είμαι εγώ. Γι' αυτό, μεγάλοι μου άρχοντες, μην καμώνεστε και πολύ πως είστε φιλελεύθεροι άνθρωποι και πως ελέγχετε και κυβερνάτε ελεύθερους ανθρώπους ή ελεύθερες περιοχές. Σας ακούω συχνά που το λέτε και μου κτυπάει, πίστεψε με, στο ...κεφάλι. Το πιστεύετε ακόμα αυτό το παραμύθι ή μήπως νομίζετε πως σας πιστεύουν εκείνοι που σας ακούν;

Εγώ σας ρωτώ: πού είναι οι ελεύθερες περιοχές; Μα, δεν σου τόμαθαν αυτό οι δάσκαλοι σου; Ελεύθερες περιοχές και ελεύθερη γη είναι η γη που την κατοικούν ελεύθεροι άνθρωποι και την διαφεντεύουν φιλελεύθεροι ηγέτες. Πού είναι λοιπόν αυτοί οι ελεύθεροι άνθρωποι

και αυτοί οι φιλελεύθεροι ηγέτες για να κάνουν ελεύθερη αυτή την γη, γιατί αλλιώς δεν γίνεται. Εάν λοιπόν εγώ βλέπω καλά, ακούω καλά και αντιδρώ ...ομαλά τότε σάς λέω πως όλο κι όλο που αντικρύζω εγώ σ' αυτό τον τόπο είναι ένας λαός λακέδων, σπιούνων, τυχοδιωκτών και εκμεταλλευτών. Ή, για να δανειστώ και κάτι από τον κόσμο τού ζωικού ...βασιλείου, ένας κόσμος λαγών, κότων, πιθήκων, σκύλων, λύκων, ύαινων, γαιδάρων και βάλε. Όλοι είναι πειθήνια και τυφλά όργανα τού συστήματος που τους εκμισθώνει, ενός συστήματος που έχει παραφρονήσει πνίγοντας και συντριβώντας τούς πάντες μέσα στην δίνη τής δικής του παραφροσύνης.

Και να επρόκειτο, να πεις, για κάτι το επίκτητο ώστε να έχεις ελπίδες πως με τις κατάλληλες συνήθειες, την κατάλληλη διατροφή και με το κατάλληλο επιχείρημα θα μπορούσες να το γιατρέψεις; Όχι κύριοι μου: πρόκειται για εκ γενετής παραφροσύνη και αν σας ενδιαφέρει το λάθος, τότε ψάξτε καλύτερα μέσα σας.

Θέλεις την δική μου γνωμάτευση; Πάρτην: αυτός ο κόσμος και αυτός ο άνθρωπος **μόνο** με ένα άλλο σύστημα και με ένα άλλο κεφάλι θα μπορούσε να σωθεί. Τα δικά σας κεφάλια και το δικό σας σύστημα δεν τον ωφελούν και γι' αυτό κάνετε καλά να τα κάψετε όσο είναι καιρός. Ούτε ίχνος τους δεν θέλω ν' αφήσετε απ' αυτά στην Γη. Ειλικρινά σου λέω: αν μπορούσατε έτσι μεμιάς να εξαφανιστείτε από το πρόσωπο τής γης χωρίς ν' αφήσετε ούτε ένα ίχνος κι ούτε ένα σημάδι -ή...ενθύμιο- πίσω σας θα ήταν η μεγαλύτερη ευεργεσία που θα μπορούσατε να προσφέρετε σ' αυτή την γη η οποία, στο κάτω κάτω, έχει σηκώσει ήδη αρκετά και σίγουρα τής είναι περιττά τα δικά σας τομάρια. Ναι, ναι.

Και για να τελιώνω: πες στον Γλαύκο πως σύντομα θα τον έχω, θέλει δεν θέλει, εκτοπίσει καί από τους φακούς καί από την καρέκλα. Τα κάλλη του δεν θα τον ωφελούν δα για πάντα. Γόης γόης, εντάξει, αλλά η ζωή θέλει κότσια. Ας μην μετρά λοιπόν, πες του, το εκτόπισμα του από τα κάλλη του γιατί, στο κάτω κάτω, τέτιου είδους κάλλη έχουν πέραση στην ζυγαριά τού χασάπη και όχι στην ...πλάστιγγα τής πολιτικής. Και πως τότε η δικαιοσύνη και η αστυνομία (και η (ψυχ)ιατρική επίσης) θα είναι στην δική μου διάθεση και τότε θα της δώσω εγώ έναν Λόγο και ένα Επιχείρημα πίσω από τις πράξεις της, είτε αυτές είναι βίαιες είτε όχι.

Μην το συζητάς λοιπόν, μην το συζητάς. Και, για να κλείσουμε: δώσε τα μηνύματα και τα χαιρετίσματα μου στον αρχηγό.

Και έτσι, για να καθαρίζουμε και να ...ξεκαθαρίζουμε πες το κι αυτό στον Γλαύκο: **το καλοκαίρι τού μέλιτος του τελείωσε πια και έρχεται βαρύς ο χειμώνας τής πίκρας του.**

Ούτοπος.

Επιχείρηση "Άσεμνη Επίθεση". Κλήση για την συνέχεια.

Μάρτιος 1994.

.... Λοιπόν, η υπόθεση, θάλεγα αρχινώντας, τής "άσεμνης επίθεσης" του Ούτοπου εναντίον των παιδιών του και η είδηση τής "ψυχικής ασθένειας" του θα ήταν, εκτιμώ, ένα θέμα που θα σχολιάστηκε ευρέως από την εν Κύπρω κοινή γνώμη. Σε κάποιους μπορεί να προκάλεσε λύπη και σε κάποιους άλλους χαρά, όμως όλοι ανεξαιρέτως κολλήσανε στα αισθήματα. Κανείς δεν έτρεξε για να μου δώσει την χαριστική βολή αλλά ούτε και φάνηκε κανείς ή έστειλε κάποιος κανένα μήνυμα συμπάθειας για έναν δυστυχημένο. Προφανώς όλοι θα ήταν ικανοποιημένοι με τις ειδήσεις και με τις διαδόσεις και δεν νιάζονταν καθόλου για την συνέχεια. Κι ως γεγονός μια κακή είδηση για κάποιον είναι το καλύτερο αντιαγχωτικό φάρμακο και σίγουρα τέτιες ειδήσεις κινούνται εξαιρετικά γρήγορα μεταξύ των ανθρώπων τής πλάκας. Αα, κι όταν ιδίως μπλέκονται σ' αυτήν και οι ψυχιατρικές ...υπηρεσίες, ε τότε είναι που γίνεται το "μπαμ". Ήταν λοιπόν επόμενο όλες αυτές οι πληροφορίες γύρω από το όνομα του Ούτοπου να αλωνίσουν.

Κι ασφαλώς εγώ, σαν ο άνθρωπος με τα λεπτότερα αισθήματα, ήταν επόμενο πως θα υπέφερα γι' αυτά και για όλες τις καταστάσεις που θα ακολουθούσαν. Δεν είναι πολλοί εκείνοι που θα άντεχαν ως το τέλος μια τέτια προσβολή και ταπείνωση. Και όταν μάλιστα όλ' αυτά στρέφονταν ενάντια στον άνθρωπο ο οποίος ενσαρκώνει με τον Λόγο και με την δράση του το ίδιο το ήθος, την αρετή και την Υγία, τότε θα αντιλαμβάνεστε πως αυτός ο άνθρωπος υπέφερε πολύ και υπέφερε μόνος ως το τέλος.

Όπως θα ήταν φυσικό ανυπομονούσα για την ώρα τής εκδίκησης και της ανταπόδοσης μου, όμως οι βιοτικές μου μέριμνες με υποχρέωσαν, για ένα, τουλάχιστον, διάστημα, στο σκεπτικό: άστους να νομίζουν.

Κι ως γεγονός: αφού στο κάτω κάτω δεν είχα τα μέσα για να ανατρέψω την άποψη τους ή και αν ακόμα τα είχα και αποφάσιζα να θυσιάσω ό,τι έχω και δεν έχω προκειμένου να το πετύχω, και πάλι, με δεδομένη πάντα την αστάθεια και το ευμετάβολον τής κοινής γνώμης, κανείς δεν θα μπορούσε να μου εγγυηθεί πως θα κρατούσατε μια καλή ιδέα στο μυαλό σας για μένα και πως δεν θα την αλλάζατε με το πρώτο εχθρικό δημοσίευμα. Γι' αυτό σάς λέω πως επειδή έχω πάθει και ξαναπάθει από τέτιες και παρόμοιες καταστάσεις, έτσι λοιπόν δεν μπορώ να διαιωνίζω την οικονομική μου αφαιμάξη για να σας δώσω μια εικόνα για μένα την οποία δεν θα κρατήσετε ίσως στο μυαλό σας περισσότερο από όσο κρατάει το ανάγνωσμα τού σχετικού... φυλλαδίου. Προτού έρθει το άλλο πρωί θα έχετε ξεχάσει την δική μου άποψη και το επιχείρημα και θα γυρίσετε στην άποψη των αντιπάλων μου, και αυτό γιατί απλά και μόνον το προτιμάτε έτσι και γιατί βρίσκετε περισσότερο ενδιαφέρον στο ψέμα παρά στην αλήθεια. Και αν μπω ακόμα στον πειρασμό να περάσω στα πλαίσια μιας τέτιας ενημέρωσης και το σχέδιο μου, τότε το πιθανότερο είναι πως θα το θεωρήσετε και πάλι μια ...Ουτοπία (ανκαι σας το λέω μόνος μου ασφαλώς πως πρόκειται για την ...Ουτοπία) και τότε θα επιμείνετε πεισματικά στην δική σας πραγματικότητα, μια πραγματικότητα ασφαλώς που δεν είναι άλλη από τις αρωστημένες σας καρδιές και τον αρωστημένο σας κόσμο, την μωρία και την ηλιθιότητα σε όλη την δόξα και το μεγαλείο της.

Αλλά: σαν πολύ πραγματιστές δεν το παίζετε όλοι; Εγώ σάς λέω λοιπόν: η μωρία σας, έστω και πραγματικότητα των πραγματικοτήτων, θα αφανισθεί και θα αφανίσει. Όμως η φρόνηση και η ανδρεία, έστω και απραγματοποίητη ακόμα, θα επιβληθεί όπως τον ήλιο.

Μ' αυτές και με παρόμοιες σκέψεις λοιπόν προτίμησα να μείνω στην ησυχία μου και να συνεχίσω την ζωή και την δράση μου με βάση το γνωστό αξίωμα: εγώ να τάχω καλά με τον εαυτό μου και από κει και πέρα ό,τι μου δείξουν "τ' αδέρφια μου οι άνθρωποι" τους το δείχνω και γω. Αν μου δείξουν ανθρωπιά τούς δείχνω ανθρωπιά, αν μου δείξουν καλοσύνη τούς δείχνω καλοσύνη. Αν μου δείξουν τα δόντια τους τους δείχνω κι εγώ τα δικά μου κι αν μου δείξουν τον πισινό τους τους δείχνω και γω-τι άλλο; -τ' ...αρχίδια μου. Τάπαμε, δεν τάπαμε;

Άνκαι βέβαια σάς λέω: έκανα μια προσπάθεια για κάποια ενημέρωση σας. Μια επιστολή στον Γενικό Εισαγγελέα και μια στον Υπουργό των Εξωτερικών (το μεγάλο ...μπράτσο στην όλη υπόθεση) δεν τις περιόρισα απλώς για του λόγου τους. Αντίγραφα τους φρόντισα και

έστειλα σε όλες σχεδόν τις εφημερίδες και τις τηλεοράσεις σας με την ελπίδα πως θα αναλάμβαναν εκείνοι την πρωτοβουλία και το θάρρος για κάπια συνέχεια.

Αλλά θα μου πείτε: σε τι τους συμφέρει και σε τι τους εξυπηρετεί ένας Ούτοπος και θα τον υπερασπίσουν; Και πώς ξέρει; Ίσως ίσως το προτιμάνε και κείνοι έτσι όπως το προτιμά η ...κοινή γνώμη. Αυτή άλλωστε η πρόταση είναι περασμένη στις σημειώσεις μου εδώ και μια 15ετία: καμιά είδηση δεν ευχαριστεί περισσότερο τούς ανθρώπους από την είδηση τής δημιουργίας ενός νέου τρελλού. Ρίξτε μια τέτια πληροφορία και θα το δείτε

Το σύστημα και τον κόσμο σας όλο τον ξέρετε καλά: κόσμος τών καθηκίων, κόσμος τών ξεφτισμένων και κόσμος τών ανδρικών. Κόσμος τού παρά και κόσμος τών ελεύθερων σκλάβων.

Το ξέρετε δα κι αυτό: ο Ούτοπος είναι ο ανατόμος τού συστήματος και τού πολιτεύματος σας, είναι αυτός που διέγνωσε καλύτερα από τον καθένα την παραφροσύνη αυτού του κόσμου που φτιάξατε, είναι ο κατ' εξοχήν γνώστης τής ανθρώπινης φύσης, τού βίου και της πολιτείας σας και το κατέχει καλά πως όλες αυτές τις διαδόσεις, την κακεντρέχεια και την απάθεια όλη θα τα έχει σύντομα στρέψει ενάντια στους εχθρούς του γιατί απλούστατα έτσι το θέλει το πεπρωμένο του. Ο Ούτοπος είναι μεν φτωχός, όμως από μόνα τους τα επιχειρήματα του είναι ικανά να κάνουν την ζωή όλων σας άνω κάτω. Και δεν έχει ασφαλώς την πολυτέλεια να τρέφεται με ψευδαισθήσεις. Τα αισθήματα είναι μεν καλά και άγια αλλά δεν μπορεί να κυβερνήσει κανείς την ιστορία με αισθήματα. Γι' αυτό ξεχάστε πως μπορεί η δημοκρατία σας ή οι αξίες για τα ανθρώπινα δικαιώματα σας να γεννήσουν από μόνα τους έναν καλύτερο κόσμο. Ο καινούριος κόσμος θα έρθει μόνο με βία. Μαία τού καινούριου κόσμου θα είναι η **Επανάσταση**.

Γιατί έτσι είναι: ο άνθρωπος-έτσι καθώς η συνήθεια γίνεται δεύτερη φύση-πολύ δύσκολα αλλάζει συνήθειες. Ο πιο γρήγορος και ασφαλής τρόπος για να το πετύχει μπορεί να βασιστεί μόνο στην έξωθεν επιβολή. Κι όπως το έλεγε ο Πλάτωνας: τα δεσμά τής συνήθειας δεν σπάνε παρά με την χρήση βίας. Και όπως το καθετί τείνει να μεγαλώνει, έτσι είναι επόμενο πως οι αρώστιες σας θα φέρουν πιο μεγάλες αρώστιες και το χάος σας θα φέρει ένα πιο μεγάλο χάος. Το ψέμα θα φέρει ένα πιο μεγάλο ψέμα και πάει λέγοντας, και αυτό το λέτε κόσμο και πραγματικότητα.

Βέβαια μπορεί να παρηγοριέστε με την ...ευημερία και με την ψευδαισθηση πως κάνετε το κουμάντο, όμως η αλήθεια όλη είναι πως το κουμάντο το κάνουν κάποιες συνήθειες και κάπιοι θεσμοί τών οποίων η συσσώρευση αποτελεί το κατεστημένο, ένα κατεστημένο αθλιότητων, μετριοτήτων, φθόνων και αχρείων παθών, ένα κατεστημένο όπου τα μικροσυμφέροντα και οι αντιζηλίες μετατρέπουν τούς φίλους (θυμάσαι ρε Μάριε τον "φίλο" σου τον Ούτοπο, εκείνο τον "φιλόσοφο που ήθελε να κυβερνήσει τον κόσμο";) σε σκατάδες.

Η υπόθεση, που λέτε, είχε αφετηρία της ένα σπάσιμο τζαμιού πόρτας από εμένα πάνω στην άρνηση τής εν διαστάσει συζύγου μου να μου δώσει τα παιδιά. Βλέπετε η καθεμιά που κυοφορεί τα παιδιά νομίζει κιόλας πως είναι και ιδιοκτησία της. Και δεν είναι ασφαλώς που θα πεθάνει αν της λείψουν κι αυτηνής μια ή δυο μέρες παρά γιατί απλά αρνείται στον σύζυγο το δικαίωμα να ...χαρεί κι αυτός τα παιδιά του, να τα μαλλώσει όταν χρειάζεται ή να τα επηρεάσει κατά κάπιο τρόπο με αυτό ή με εκείνο το μέσον (γιατί σίγουρα είναι ψεύτης ο καθένας που αρνείται το γεγονός ότι θέλει να επηρεάσει τά παιδιά του).

Οι άνθρωποι που δεν είναι σε θέση να παραδεκτούν ότι είναι φορές όπου κυριολεκτικά "σκάνε" με τα παιδιά -ιδίως με τα ...σημερινά παιδιά- δεν είναι ειλικρινείς. Γιατί ενώ είναι αλήθεια πως τα παιδιά έχουν τα καλά τους, όμως δεν είναι λιγότερο αλήθεια πως έχουν και τα ...κακά τους και πως όπως έχουν τις χαρές τους έχουν και τους μπελάδες τους.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους πιστεύω ότι η οικογένεια δεν κρατάει. Οι όλες καταστάσεις και συνήθειες είναι τέτιες όπου κυριολεκτικά κάτι σπάει, οι σχέσεις τών παιδιών με τους γονείς (ιδίως με το μέρος εκείνο που λέγεται "μαμά") ξεπερνά το φυσικό μέτρο με αποτέλεσμα να φτάνουμε σ' ένα σημείο όπου οι μεν έχουν απαυδήσει από τους δε και το αντίστροφο. Γιατί σίγουρα τα παιδιά δεν είναι για τους γονείς όλος ο κόσμος, όπως δεν είναι οι γονείς -και ο οίκος- για τα παιδιά όλος ο κόσμος. Ο καθένας έχει και τις άλλες του

όψεις. Θέλει ν' ανήκει στον εαυτό του όταν αισθάνεται την ανάγκη γι' αυτό, ν' ανήκει στις παρέες του, στην φύση, στην πόλη και στην γειτονιά, ν' ανήκει στο παρελθόν του, στο μέλλον, στις περιέργειες, στις ανησυχίες και στις κλίσεις του.

Έτσι λοιπόν με όλες αυτές και τις παρόμοιες αντιφατικότητες τού κοινωνικού συστήματος δεν συντηρείται παρά ο αιώνια φαύλος κύκλος τού ανθρώπινου χρονικού. Κι όλα αυτά μαζί οδηγούν σε ένα και μοναδικό συμπέρασμα: η οικογένεια, αυτός ο στύλος τού συστήματος σας, δεν βαστάει άλλο. Δεν λειτουργεί, αλλά ούτε και λειτούργησε ποτέ, παρά εις βάρος τής κοινότητας. Και νά που φτάσαμε τώρα σ' αυτό το σημείο όπου η δημιουργία μιας αληθινής κοινότητας συμφερόντων και πράξεων αποτελεί την πρωταρχική αναγκαιότητα τών καιρών.

Το γεγονός ακόμα ότι η οικογένεια αποτελεί την βάση τού συστήματος σας και όμως αυτό εξακολουθεί χωρίς καμία απολύτως αμφιβολία να πάσχει, είναι για μένα η απόδειξη πως αυτός ο θεσμός δεν λειτουργεί (θετικά) γιατί απλά από την ίδια την φύση του δεν μπορεί να λειτουργήσει. Και ενώ όλοι οι υπέρμαχοι τού οικογενειακού θεσμού υποστηρίζουν ότι το κακό αυτού του κόσμου βασίζεται στο γεγονός ότι εξασθενίζει ο θεσμός, όμως η δική μου άποψη είναι πως το κακό υπάρχει γιατί ακριβώς επιβιώνει -όπως κι αν επιβιώνει- ενώ θα έπρεπε να είχε εξαλειφθεί προ καιρού.

Μην το συζητάτε λοιπόν ή, τουλάχιστον, μην σπάζετε. Ο δρόμος τού μέλλοντος οδηγεί στην Κοινότητα και στην Πολιτεία.

Δείτε το κι έτσι στο κάτω κάτω: πώς αλλιώς μπορεί να δοκιμασθεί μια Ιδέα παρά στην πράξη; Την οικογένεια και όλα τα θαύματα της τα είδατε και τα ζήσατε. Οι θρίαμβοι τής παραφροσύνης της δεν έχουν ούτε αρχή ούτε τέλος.

Γι' αυτό εγώ σάς ζητάω τώρα να δοκιμάσετε και να πειραματισθείτε σε κάτι το καινούριο, σε κάτι που ενώ η συντριπτική πλειοψηφία τών ανθρώπων το θεωρεί φρόνιμο και λογικό και βλέπει ότι ανταποκρίνεται πλήρως στις επιθυμίες, στις ανάγκες και στην φύση τους, όμως κανείς δεν δείχνει να έχει το θάρρος και την βούληση να φωνάξει και να διαδηλώσει την αναγκαιότητα τής ανάληψης αυτού τού πειράματος.

Μα τι είναι τέλος πάντων για σας το πείραμα; Μόνο στην φυσική, στην χημεία, στην μηχανική και στην πολεμική ...επιστήμη έχει για σας θέση; Σας είναι τόσο αδιανόητο δηλαδή να σκεφτείτε ένα πείραμα που δεν θα βασίζεται σε φάρμακα, αέρια και εκρηκτικές ύλες (πράγματα δηλαδή που αφανίζουν τον άνθρωπο) παρά απλά σε μια δοκιμή κάπιων καινούριων συνηθειών, ηθών και εθίμων, πράγματα δηλαδή τών οποίων η όλη φιλοδοξία είναι να χαρίσουν στον άνθρωπο Υγία και ευτυχία;

Υπάρχει άραγε στον κόσμο οτιδήποτε τόσο ισχυρό ώστε να σταματήσει αυτό που όλη η λογική και όλο το ένστικτο σας το θεωρεί αναγκαίο, ωφέλιμο και επιβεβλημένο; Αν ναι, τότε σας παρακαλώ δείξτε το και σε μένα γιατί εγώ δεν το βλέπω. Αν θεωρείτε την Κυβέρνηση ή την Εκκλησία μαζί με όλα τα όργανα της ως εμπόδιο, εγώ σας λέω πως όλ' αυτά και παρόμοια εμπόδια μπορώ να τα θερίσω μοναχός μου, έστω και αν ακόμα δεν κινήσετε εσείς ούτε το μικρό σας δαχτυλάκι. Είναι τόσο κρίμα αλήθεια να έχετε όλοι φτάσει στα χρόνια που φτάσατε και να μην έχετε μάθει ακόμα κάτι για την "**δύναμη τής θέλησης**". Σας λέω πως άμα δεν το μάθατε αυτό, τότε δεν μάθατε ακόμα τίποτα στη ζωή σας, όσες γνώσεις και όσες ιδέες κι αν έχετε γι' αυτό και για κείνο το πράγμα και όση, ακόμα, γη ή χρήμα διαθέτετε. Χωρίς την δύναμη τής θέλησης τίποτα δεν αξίζει εδώ πάνω και η πραγματικότητα τού σήμερα σας δεν θα καταχωρηθεί παρά σαν ένα αίσχος και ένα όνειδος, σαν μια ντροπή και σαν μια σκιά στην πραγματικότητα τού αύριου. Η αυριανή πραγματικότητα είναι η πραγματικότητα τής βούλησης και τής δράσης τών ανδρών και η σημερινή πραγματικότητα είναι η πραγματικότητα τής αβουλίας και της αδράνειας τών ανδρικών. Έτσι αποφασίστε λοιπόν εγκαίρως για τον ρόλο σας σ' αυτή την ζωή και σ' αυτό τον κόσμο.

Συμπέρασμα: εάν έχετε τόλμη, άνδρες, δημιουργείτε εσείς πραγματικότητα, έχετε όνομα και έχετε μέλλον, γίνεστε εσείς οι ίδιοι και μέλλον και πραγματικότητα ανκαι, να λέγεται κι αυτό, το μιαλό για να φτάσετε εδώ που έφτασα εγώ δεν πρόκειται να το ορίσει η θέληση σας γιατί αυτό emπίπτει σε μια άλλη σφαίρα. Θέλω όμως να είστε σίγουροι πως πολλά, πάρα πολλά σ' αυτό τον κόσμο είναι στο χέρι σας να γίνουν όταν το θελήσετε και είναι στο ...χέρι σας πάλι να μην γίνουν εφόσον δεν θα το θελήσετε.

Αλλά: αυτά για σκέψη και για προβληματισμό. Και επανερχόμαστε στο θέμα.

Έλεγα λοιπόν για την οικογένεια και για το "σπάσιμο" που είναι αναπόφευκτο με την συνεχή τριβή και επαφή με τα εν οίκω πρόσωπα, έστω και τα πιο αγαπημένα. Και επειδή προσέγγιζα ως γνωστόν το θέμα ...προσωπικά θα έλεγα πως με δεδομένη την κόπωση από τις συνεχείς τριβές και προστριβές μεταξύ τής μάνας -κυρίως- και των παιδιών, τότε δεν μπορεί να εξηγείται αλλιώς η τάση να μην θέλει μια μητέρα να δει ο πατέρας τα παιδιά του (ή τα παιδιά τον πατέρα τους) παρά με μια μανία εκδίκησης. Και αν εκείνη σπάζει με το να τα έχει συνέχεια κοντά της, όμως θα την παρηγορεί το σπάσιμο τού πατέρα από την πλήρη στέρηση των παιδιών του.

Θα μου πείτε: υπάρχουν τέτιες μάνες; Αν υπάρχουν λέει! Είναι γεμάτος ο κόσμος. Ρωτήστε τούς δικηγόρους και θα σας το πουν. Και πεθεροί και πεθερές. Είναι γεμάτος ο κόσμος, σας λέω, ναι, και δεν αποκλείεται να είστε και σεις ένας (ή μία) από κείνους (ες).

Αλλά, για την συνέχεια: σας έλεγα πριν για το πώς ένα σπάσιμο τζαμιού και μια συμπλοκή στην συνέχεια με τον επίσης εν διαστάσει πεθερό μου κατέληξε σε ...άσεμνη επίθεση. Και πέρασαν ήδη τεσσερισήμισυ (4 1/2) μήνες από τότε. Και ενώ υπολόγιζα πως - για το καλό τους πάντα- θα εξαφάνιζαν αυτή την υπόθεση, όμως νά που ...προχτές ήρθε η κλήση για την συνέχιση της.

Να σας πω κάτι: ξέρετε τί είναι να διαθέτεις το πιο οξύ πνεύμα και όμως αυτό να μην γεννά γιατί τού λείπουν τα κίνητρα; Πιστέψτε με: κάπως έτσι ένιωθα αυτό τον τελευταίο καιρό και ώρες- ώρες νοσταλγούσα εκείνες τις ημέρες που ακολούθησαν εκείνη την ιστορία. Γιατί είναι γεγονός: έζησα τότε αισθήματα και καταστάσεις που τροφοδότησαν με εκπληκτικές σκέψεις τις κόλλες μου. Και ασφαλώς σαν άνθρωπος πόνεσα για όλα εκείνα, όμως σαν λογοτέχνης δεν μπορούσα να αγνοήσω την μοναδικότητα εκείνων των περιστάσεων, ούτε να αρνηθώ το μεγάλο προνόμιο να ζήσω εγώ -και κανείς άλλος- αυτή την περιπέτεια.

Τα κυριότερα κείμενα που έδωσε εκείνη η υπόθεση ήταν δύο επιστολές, μια κάπια ένσταση στο οικογενειακό δικαστήριο πάνω σε ένα διάταγμα του και μια τελευταία "αγόρευση" για το ίδιο δικαστήριο. Είναι όμως και πολλές άλλες σκέψεις που δεν βρήκα ακόμα τον χρόνο για να τις τακτοποιήσω και να τις αναπτύξω για τις ανάγκες ενός νέου κειμένου ή και-γιατί όχι; -βιβλίου και να τις κτυπήσω στην γραφομηχανή. Θέλεις από κακές συγκυρίες, θέλεις από επείγουσες βιοτικές μέριμνες, η αλήθεια είναι πως εκείνα μόνο κατάφερα να τακτοποιήσω και να δώσω σε κάποιους ανθρώπους και όχι περισσότερα. Κι όμως με λίγη δουλιά ακόμα μπορώ να δώσω μέσα σ' ένα χρόνο περισσότερα κείμενα απ' όσα έχει δώσει ο Δημοσθένης ή ο Ισοκράτης σε όλη του την ζωή. Λίγο το έχετε αυτό;

Έτσι λοιπόν καθώς ήρθε τώρα αυτή η κλήση σε μια ώρα και σε μια εποχή όπου οι βιοτικές μέριμνες μου δεν είναι πειστικές και όπου η άνοιξη με σπρώχνει η ίδια και αποτελεί κίνητρο για το πνεύμα μου και όπου, ακόμα, κάπια βελτίωση στο όλο πρόγραμμα μου άθλησης φέρνει την φυσική μου κατάσταση στο αποκορύφωμα της, ένα είναι το σίγουρο: τέτια ευκαιρία δεν πρέπει, ούτε και μπορώ, να την αφήσω να πάει χαμένη.

Έτσι λοιπόν το είδα και έτσι το έπιασα από τις πρώτες στιγμές που ακολούθησαν εκείνη την κλήση: νάναι Μάρτης και νάναι πράσινη και γαλάζια η πλάση, νάναι κίτρινη και κόκκινη και άσπρη, να ξεχύνονται από κάθε γωνιά τα χρώματα και τ' αρώματα τής γης, να κρατάς μια πέννα στο χέρι, να έχεις την καλύτερη Υγία στον κόσμο, να νιώθεις μέσα σου την πίστη πως έχεις να πεις τον πιο ρωμαλέο Λόγο που ειπώθηκε ποτέ κάτω από αυτό τον ήλιο και να αντιμετωπίζεις τέτιες προκλήσεις από τους ανθρώπους! Αλήθεια! Δεν θα μπορούσα να φανταστώ πιο ευνοϊκές συγκυρίες για να έρθει στον κόσμο ένα αριστούργημα.

Να σας πω κάτι ακόμα; Να, πρόκειται για ένα σχόλιο που άκουσα από έναν γενναίο άνθρωπο, από έναν άνθρωπο που υπέφερε και κείνος από την φαρμακερή πέννα τού Μάριου. Ήταν ένα σχόλιο πάνω σε κείνες τις δύο επιστολές τις οποίες εκυκλοφόρησα σε καμιά 60ριά, για όλη την Κύπρο, αντίτυπα. Ήταν ένα σύντομο σχόλιο, συμπαγές και αληθινό, κι ήταν αυτό: εσένα, είπε, σε συμφέρει να σε πολεμάνε.

Κι όντως: έτσι είναι! Η δύναμη μου δεν θα έρθει παρά απο τα δικά τους κτυπήματα, το φως μου δεν θα λάμψει παρά μέσα στα δικά τους σκοτάδια και η αλήθεια μου δεν θα κυριαρχήσει παρά πάνω στα δικά τους ψέματα.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πως με δεδομένη την "κλήση" και το "σχόλιο" τότε σημαίνει πως ή οι εχθροί μου δεν ξέρουν αρκετά καλά το συμφέρον τους ή, το πιο πιθανόν, τους έχει εγκαταλείψει κάθε ένστικτο αυτοσυντήρησης. Αλλά είπαμε: μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι. Είναι πραγματικά ν' αναρωτιέται κανείς: τι θέλουν από μένα και δεν με αφήνουν ήσυχο;

Απέναντι στα παιδιά μου ήμουν ο καλύτερος πατέρας που μπορούσαν να είχαν ποτέ παιδιά ενώ απέναντι στην σύζυγο (μια σύζυγο που δεν τα κατάφερνε στον ρόλο της γυναίκας και αποφάσισε να το παίξει σαν ...άνδρας) ήμουν ο πιο ανεχτικός, ναι, αλήθεια, αλλά όχι μέχρι τού σημείου να γίνομαι μαλάκας και να παραδίδω το σπίτι μου στην αναρχία.

Κανέναν δεν ενόχλησα. Στα πλαίσια της ανθρώπινης φύσης μου δεν μπορώ να αρνηθώ κάποια λάθη που έκανα στον δρόμο της ζωής μου αλλά δεν πιστεύω να χρήζει οπιοδήποτε απ' αυτά δίκης ή καταδίκης. Προστίματα πάλι δεν μπορώ να πληρώσω και το ξέρουν πως μόλις που τα φέρνω βόλτα. Οι φυλακές τους, επιπλέον, δεν με χωράνε ενώ, από την άλλη, δεν νομίζω να φτιάχτηκαν αυτές για τους πατεράδες που έχουν και εκδηλώνουν αισθήματα τρυφερότητας για τα παιδιά τους και δεν ντρέπονται ούτε φοβούνται να τα ομολογήσουν.

Φαίνεται όμως πως είναι δύσκολο για όσους έχουν την συνήθεια, την κλίση και την κληρονομιά να "ξεσπάνε σε όποιους έχουν πρόχειρους" να την εγκαταλείψουν. Και νά που στην προκειμένη περίπτωση ο Ούτοπος τούς πρόσφερε την καλύτερη ευκαιρία.

Ο πεθερός θυμήθηκε τώρα που έκοψε μέσα πως έχει συγγενή υπουργό, καλώς ή κακώς αποφάσισε να τον χρησιμοποιήσει ως μεσάζοντα για να με κλείσουν στο ψυχιατρείο (βλέπετε τού είχε μπει και κείνου η μανία πως θέλω ψυχιατρείο και νά που κατάφερε να πείσει και μια ολόκληρη κυβέρνηση γι' αυτό) και να μου στερήσουν τα παιδιά μου, και όσο για τα ωφέλη που θα είχαν εκείνοι: χαλάλι τους ε; Και πάλι χαλάλι τους. Και ειλικρινά πιστεύω πως από την στιγμή που ο κ. Κληρίδης κατάφερε να πιάσει την πρώτη θέση και δεν θέλει να την εγκαταλείψει ποτέ, τότε σίγουρα έχει απόλυτο δίκαιο να τον ανησυχεί η ζωή και η Υγία μου. Από την στιγμή λοιπόν που δεν επιχειρεί τον θάνατο μου, τότε η επινόηση της αρώστιας μου αποτελεί για κείνον την μόνη διέξοδο.

Γιατί έτσι ακριβώς ξεκίνησε αγαπητοί αυτή η υπόθεση: χάρις στο μέσον. Διαφορετικά δεν θα ξεκινούσε ποτέ γιατί απλούστατα δεν υπήρξε ποτέ και με κανέναν τρόπο καμιά "άσεμνη επίθεση".

Αλλά όσοι από σας θαυμάσατε τον Μάριο Δημητρίου στο Περιοδικό (του) θα σημειώσατε εκεί κάποια φιλήματα. Παρόλο, δηλώνω, πως η μεταφορά στις σελίδες τού Περιοδικού κάπιων συγκεκριμένων ...εικόνων αποτελούσε ακριβώς εκδήλωση της διάθεσης του να με γελοιοποιήσει δημοσίως (απλούστατα πιστεύω πως η είδηση της "άσεμνης επίθεσης" θα μπορούσε να περάσει και χωρίς αυτά), όμως είναι γεγονός πως κάποια φιλήματα αποτελούν πραγματικότητα. Και ειλικρινά σάς λέω: δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορούν οπιοδήποτε γονείς που διαθέτουν οπιαδήποτε αισθήματα αγάπης για τα παιδιά τους να μην φιλήσουν σε κάποιες στιγμές τα παιδιά τους στα γεννητικά τους (ή και ...μη) όργανα. Μάλιστα εγώ επιμένω στην θέση πως οι γονείς που αδιαφορούν εντελώς για τα πιο ενδιαφέροντα ...σημεία τών παιδιών τους είναι άνθρωποι στείροι, άθλιοι και τρισάθλιοι.

Αλλά: αν κάποιος θέλουν να πιστεύουν πως δεν λέω όλη την αλήθεια και πως κάτι κρύβω, ακούστε να μάθετε: από την φύση μου δυσκολεύομαι να πω ψέματα ενώ, από την άλλη, σαν δημόσιος άνδρας και σαν άνθρωπος που συμπεριέλαβε στα κείμενα του δηλώσεις σαν "κανείς δεν μπορεί να κρύψει τις πράξεις ή τις σκέψεις του από το βλέμμα τού Θεού", δεν μπορεί να αρνείται αυτά που είναι ήδη καταχωρημένα στο βιβλίο της ζωής του. Συν τω χρόνω όμως δεν μπορεί -έχοντας σαν δεδομένο τον παρανοϊκό και διχασμένο κόσμο που μέσα του ζει- να βγάζει όλες αδιακρίτως τις "παρανομίες" του στην φόρα για να τις κρίνουν άνθρωποι που δεν ξέρουν καν τι είναι η συγγνώμη ή η ανοχή, ή έστω τι είναι καλό ή κακό, σωστό ή λάθος.

Κι ασφαλώς δεν τα λέω αυτά πάνω στις σχέσεις μου με τα παιδιά μου. Κι αυτό γιατί απλούστατα αυτές οι σχέσεις μου ήταν και είναι από κάθε άποψη καθαρές. Όπως μάλιστα και αν το πάρουμε, το γεγονός είναι πως ο Ούτοπος είναι ένας άνθρωπος ο οποίος μπορεί να κάνει δεκαετίες χωρίς ...γυναίκα, είναι ο πιο νηφάλιος, ο πιο ψυχραιμος και ο πιο εγκρατής, ναι αλλά-να λέγεται κι αυτό- όχι και ο πιο ...θεοφοβούμενος. Απλά: μπορεί να ελέγχει τα πάθη

του όσο κανείς. Μέχρι πού βαθμού μάλιστα είμαι ικανός να απέχω τών ηδονών δεν σας το λέω γιατί τότε υπάρχει ο κίνδυνος να με θεωρήσετε ανώμαλο από την ανάποδη, αυτή την φορά. Και ενώ -τόπα- δεν είμαι ο άνθρωπος που μόλις μου αποδώσουν μια ευτελή (ή απλά αμφίβολης αξίας) πράξη η λέξη που θα βγει πρώτη από το στόμα μου είναι το "αρνούμαι", όμως, από την άλλη, το ένστικτο μου αυτοσυντήρησης με αποτρέπει από του να επωμισθώ πράξεις που δεν έκανα απλά και μόνον για να ικανοποιηθούν οι εχθροί μου και οι καταναλωτές ειδήσεων.

Έτσι κι έτσι λοιπόν δεν μπορώ να μην παρατηρήσω πως όλα τα τελευταία γεγονότα με υποχρέωσαν να συμπεράνω πως για όλη αυτή την γενίκευση τού ψέματος δεν έχει λίγη ευθύνη το όλο δικαστικό και νομοθετικό σύστημα ενώ, πραγματικά, δεν βλέπω να είναι λίγες οι περιπτώσεις εκείνες όπου το ψέμα θα εδικοιολογείτο για πολλούς και για διάφορους λόγους. Κι αυτό γιατί είναι φανερό πως η νομοθεσία μας προχωρά κατά τρόπο δυσανάλογα αργό με τον τρόπο που προχωρά η ζωή (και η ...Ευρώπη).

Γιά φαντασθείτε δηλαδή να ερμηνευθεί ως "άσεμνη επίθεση" ένα φίλημα (ή δύο ή τρία ή δέκα: δεν κάνει διαφορά) στα γεννητικά όργανα τού παιδιού σου ή έστω κάπιο χάδι στα ...πισινά του. Ε όχι ρε κύριοι: αυτό είναι τρελλό . Αλλά ξέρετε πιά θάταν το πιο τρελλό ; Θάταν το δικαστήριο που θα ...ερμήνευε τοις μετρητοίς όλες αυτές τις ανοησίες.

Αλλά ας προχωρήσουν λοιπόν αφού το θέλουν. Δεν είναι δα μακριά η μέρα εκείνη όπου θα την έχω στο σκαμνί όλη την κυβέρνηση Κληρίδη. Μα δεν ξύπνησαν ακόμα; Δεν βλέπουν πως με όλες αυτές τις αναβολές τού κτυπήματος μου τους δίνω την ευκαιρία για να μεταμεληθούν έμπρακτα για όσα έχουν επιχειρήσει εναντίον μου και να επανορθώσουν εγκαίρως; Ας το πάρουν χαμπάρι λοιπόν, διαφορετικά θα τους κάνω να εύχονται να τα είχαν βάλει στον κώλο τους όλα τα διατάγματα και όλες τις κλήσεις τους παρά να τα είχαν ποτέ εκδώσει ή επιδώσει. Αν νομίζουν πως εγώ θα υποκύψω επειδή εκείνοι είναι πολλοί και εγώ είμαι ένας ή επειδή εκείνοι είναι ισχυροί και εγώ ανίσχυρος, είναι γελασμένοι. Στην πρόκληση τής ισχύως τους θα απαντήσω εγώ με την πρόκληση τού Λόγου μου. Και πάλι θα το δουν: "θα συντριβούν όπως τα σκεύη τού κεραμέως".

Κι άμα θέλει να το παίξει παστρικά και αιματηρά ο κ. Κληρίδης, τότε ας μιμηθεί τούς Τούρκους. Όλοι δα είσαστε μάρτυρες τού τι έκαναν στον Θεόφιλο Γεωργιάδη. Πάντως θεωρώ πιο έντιμη την τακτική αυτή από του να επιχειρείς να μετατρέψεις σε τρελλό έναν προσωπικό ή ιδεολογικό σου αντίπαλο.

Ειλικρινά καταλαβαίνω τον τόσο ζήλο τους γι' αυτό και πράγματι λυπάμαι που δεν μπορώ να υποκύψω στον στόχο τους. Μακάρι, σας λέω, να μπορούσα να τους ευχαριστήσω αφού με γουστάρουν τόσο πολύ τρελλό . Ας ήμουν διπλός και τότε θα δεχόμουν να κάνω τον ένα μου εαυτό άφρονα για να ικανοποιηθούν οι εχθροί μου και θα κρατούσα τον άλλο μου εαυτό έμφρονα για να ικανοποιηθούν οι φίλοι μου. Έλα όμως που είμαι ένας και αδιαίρετος, διαθέτω το καλύτερο ένστικτο αυτοσυντήρησης και διατηρώ συνάμα το πιο ενιαίο, ελεύθερο, ανεξάρτητο, αδέκαστο και αδούλωτο πνεύμα.

Έτσι λοιπόν μιας και είμαι ένας και μοναδικός και μιας και είμαι αυτός που είμαι και είναι εκείνοι εκείνοι που είναι, τότε μου φαίνεται πως πρέπει να δεχτώ σαν αναπόφευκτο τον μεταξύ μας πόλεμο και να συντονίσω ανάλογα τις κινήσεις και τα κτυπήματα μου, την άμυνα μου σήμερα και την επίθεση μου αύριο.

Και ακούστε: ενώ δηλώνω και ξαναδηλώνω πως εγώ μπορώ να αντιμετωπίσω μόνος μου τους πάντες και να τους νικήσω (κι αυτό γιατί απλούστατα δεν είναι γραφτό στον Ούτοπο να γονατίσει μπροστά στα καθήκια), όμως σαν άνθρωπος που είμαι κι εγώ έχω ανάγκη από λίγη βοήθεια και λίγο κουράγιο από τους ανθρώπους για τους οποίους αγωνίζομαι. Ή μήπως νομίζετε και σεις πως κάνω αυτό τον αγώνα για κείνο και για το άλλο από κίνητρα εγωισμού και επίδειξης; Όχι ρε άνθρωποι. Εγώ ναι μεν αγωνίζομαι προσωπικά και μοναχικά, όμως στην ουσία διεξάγω έναν αγώνα που έπρεπε να τον διεξάγετε και σεις, και επωμίζομαι εγώ μόνος το βάρος και τις ευθύνες ενός αγώνα που είναι αγώνας και χρέος όλων.

Έτσι λοιπόν σταματήστε επιτέλους να αδιαφορείτε για τις αδικίες που γίνονται εις βάρος ενός ανθρώπου ο οποίος ξεκαθάρισε μια και καλή πως "θα νιαστεί και θα δράσει για τούτο τον κόσμο έτσι σάμπως και δεν θα νιαστεί κανείς ποτέ γι' αυτόν". Θα μπορούσατε και σεις παραφράζοντας με "να νιαστείτε για μένα-γιατί όπως και να το κάνουμε εγώ είμαι ο

αληθινός ηγέτης σας, το μέλλον, η εγγύηση, η ζωή και η χαρά σας σ' αυτό τον κόσμο -έτσι σάμπως και δεν θα νιαστεί κανένας για μένα".

Αλήθεια! Έχετε μήπως ανάμεσα σας πολλούς σαν και μένα και νομίζετε πως αν καταφέρει και με φάει το συστημα θα μπορέσετε να βρείτε και να αναδείξετε κάποιον άλλον για να συνεχίσει το δικό μου έργο; Το πιστεύετε αλήθεια αυτό το πράγμα;

Εγώ σάς λέω: άνθρωποι σαν και μένα δεν έρχονται διο φορές σ' όλη την αιωνιότητα. Κι από την άλλη μην το παίρνετε και τόσο τοις μετρητοίς πως εγώ είμαι ο Απεσταλμένος του Θεού και πως, ως εκ τούτου, ο Θεός θα με σώσει και θα με επιβάλει. Εγώ σάς είπα ήδη τι είδους εντολή πήρα από τον Θεό: "θα δράσεις έτσι σαν να μην υπάρχω", και τέτιαν ακριβώς σάς την πασάρω.

Βέβαια το ξέρω: ο Θεός θαρθεί και σίγουρα τότε θα με επιβάλει απ' άκρη σ' άκρη αυτής της Γης "είτε το θέλετε, είτε όχι", όμως θέλω να ξέρετε πως αν δεν σας ξυπνήσω πρώτα εγώ και δεν σας ταρακουνήσω ώστε να προχωρήσετε από μόνοι σας σε κάποιες στοιχειώδεις κινήσεις και πράξεις, τότε τον βλέπω τον Θεό να χάνει το τραίνο, οπότε και θα πρέπει να περιμένετε άλλες δύο χιλιάδες χρόνια ώσπου να εκπληρωθούν οι προφητείες. Δεν είπαμε; Σας το λέει και ο Γλαύκος: "συν τη Αθηνά και χείρα κίνει". Ξυπνήστε επιτέλους! Τάχα η γλώσσα που σας απευθύνω δεν είναι στα μέτρα σας; Τί θέλετε τέλος πάντων για να ξυπνήσετε; Δεν σας φτάνουν οι φωνές; Ή θέλετε κλωτσιές και χαστούκια;

Αλλά ...αλλά, ξέρετε πόσο τα βαριέμαι τα λόγια; Και πόσο βαριέμαι τούς ανθρώπους που δεν τα καταλαβαίνουν; Αυτό είναι κύριοι το μεγάλο μου βάσανο. Και αυτές οι υποθέσεις που μου ανοίξανε δίνουν απλώς ένα άλλο χρώμα στο βάσανο που μου προκαλεί η απάθεια σας.

Και είναι γεγονός: προσωπικά αισθάνομαι προδομένος και γελασμένος από τους πάντες. Από τους ανθρώπους τού νόμου -ανθρώπους που τους ξέρω και με ξέρουν εδώ και δεκαετίες -καμία ένδειξη συμπάθειας ή συμπαράστασης και καμία ένδειξη ανυπακοής προς τους ανωτέρους τους. Όλοι το είχαν χάσει πως αφού αποφάσισε η κυβέρνηση να με αποτελιώσει είμαι τελιωμένος.

Πού να φαντάζονται όμως πως οι κυνηγοί μου θα μετατρέπονταν γρήγορα σε κυνηγημένους; Μα, είναι κανείς αστυνομικός που θα αρνείτο να εκτελέσει μια διαταγή και νομίζει ότι θα το άφηνε ο Ούτοπος να ξεχαστεί; Ω, μόνο κάτι "τόσο δα" να κάνανε για μένα και γω θα τους χάριζα την αιωνιότητα.

Τί θάταν αλήθεια ο κόσμος αν όλοι οι άνθρωποι υπάκουαν τυφλά στους νόμους και αν όλοι οι στρατιώτες και οι αστυνομικοί εκτελούσαν πιστά τις διαταγές; Στην τηλεόραση πάντως (ευτυχώς που υπάρχουν, ας είναι και κει, γιατί στην πραγματικότητα σας αυτή δεν βλέπω να υπάρχουν) δεν μου συνέβη να δω ποτέ πιο μεγάλες και πιο συγκλονιστικές σκηνές από τις σκηνές εκείνες όπου κάποιοι πληρωμένοι δολοφόνοι ή ορκισμένοι να υπακούουν στρατιώτες ή αξιωματικοί αρνούνται να εκτελέσουν μια διαταγή υπακούοντας στην συνείδηση τους παρά στους ανωτέρους τους. Δεν πάνε και πολλές ημέρες όπου είδα μια τέτια σκηνή, μα τι να σας πω τώρα; Δείτε και σεις μια σκηνή σαν και κείνην και σας λέω πως "άμα δεν βάλετε τα κλάματα, τότε κάτι δεν πάει καλά με την ψυχή σας".

Βλέπετε τα δείχνει κι αυτά η τηλεόραση σας ανάμεσα στην τόση πεζότητα και την αναισθησία της αλλά πού χαμπάρι; Οι εν στολή Κύπριοι προτιμούν τον ...ρεαλισμό, ιδίως όταν αυτός καλοπληρώνεται. Πόσοι και πόσοι δεν ψοφάνε για μια θέση στην κυβερνητική υπηρεσία κι αυτοί την έχουν σίγουρη και θα την διακινδυνεύσουν για έναν ... ηλίθιο;

Λοιπόν: πάμε παρακάτω. Ακούσατε τι είπε στην τηλεόραση ο Γενικός Εισαγγελέας πάνω στην δολοφονία τού Θεόφιλου Γεωργιάδη: οι ιδεολόγοι πάντα δολοφονούνται. Και θα είδατε, πιστεύω, στις Ειδήσεις ένα μεγάλο πανώ που έγραφε: οι ιδέες δεν δολοφονούνται.

Τι θάλεγα εγώ; Κατ' αρχάς δεν θεωρώ το πρώτο και τόσο απαραίτητο γιατί ενώ από την μια είναι αλήθεια πως αυτό συμβαίνει συχνά πυκνά με τους ιδεολόγους, όμως, από την άλλη, η ιστορία έχει να επιδείξει και αρκετά άλλα παραδείγματα από τα οποία φαίνεται πως αυτό δεν είναι και κανόνας.

Κι όσο για το δεύτερο θα έλεγα: ουδέν το αναληθέστερον. Γιατί είναι γεγονός πως οι ιδέες δολοφονούνται περισσότερο από όσο δολοφονούνται οι ίδιοι ο ιδεολόγοι. Μάλιστα θα πρόσθετα πως πιο πολύ δολοφονούνται από τους κληρονόμους μιας ιδέας παρά από τα πιστόλια και τις σφαίρες τής αντίθετης ιδεολογικής ή εθνικής παράταξης.

Εψές-εψές μάλιστα διάβασα και τούτο στην τηλεόραση σας ανάμεσα σ' άλλα: σκοτώστε

τόν Ζαπάτα και θα λύσετε το πρόβλημα σας.

Κι όντως: έτσι είναι! Είναι κάπιοι ηγέτες και κάπιοι άνθρωποι που άπαξ και χάθηκαν δεν αντικαθιστούνται με τίποτα. Η ιστορία έχει πάμπολλα τέτια παραδείγματα όπου την απώλεια του αρχηγού την ακολούθησε ο πανικός και η διάλυση. Και είναι γεγονός: οι πραγματικοί και εμπνευσμένοι ηγέτες έρχονται σπάνια στην Γη ή -έστω- σπάνια επιβιώνουν, και όταν φεύγουν αφήνουν πίσω τους τέτιο κενό που κάποτε χρειάζονται αιώνες ώσπου να έρθει εκείνος που θα το γεμίσει, ενώ είναι και οι περιπτώσεις εκείνες όπου δεν γεμίζει ποτέ. Γι' αυτό λοιπόν αν θέλετε την γνώμη μου σχετικά με την πρόσφατη δολοφονία σας λέω πως η συντριπτική πλειοψηφία όλων των φωνασκόντων και σειόντων τα πανώ έχει ήδη χεστεί και ασφαλώς θα εύρει όλες τις αιτιολογήσεις που της χρειάζονται για το χέσιμο της.

Παρόλο οτι εγώ αντικρίζω με σκεπτικισμό όλες αυτές τις εθνικίζουσες ιδεολογίες, όμως δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω πως εκείνοι που φέρουν το βάρος αυτών των ιδεών έχουν σίγουρα ένα ηγετικό ταλέντο το οποίο κατ' εμέ μπορεί να παίξει τόσο δημιουργικό όσο και καταστρεπτικό ρόλο για την καθεαυτού Ιδέα και τον Άνθρωπο. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, μια τέτια ιδεολογία εύκολα επιβάλλεται σε κάπιον απλά και σκέτα από την εθνική του ταυτότητα και αν την εξετάσει κανείς κάτω από ένα οικουμενικό φακό γίνεται φανερό πως πρόκειται απλά για μια εθνικιστική και *φυλετική* επιλογή. Φαντασθείτε έναν Θεόφιλο Γεωργιάδη Τούρκο ή ...Σκοπιανό.

Γι' αυτό λοιπόν πιστεύω πως το κυριότερο είναι να ξεκαθαρίσουμε πρώτα πιά ιδεολογία μπορεί να είναι θετική και ωφέλιμη και πιά αρνητική και επιβλαβής.

Μ' αυτά βέβαια δεν θέλω να με θεωρήσετε κανένα υπέρμαχο του καθεστώτος τής Τουρκίας ή πως το σχόλιο μου για την δολοφονία του Θ.Γ. είναι απλά: "τάθελε και τάπαθε".

Εγώ το θέτω έτσι το θέμα: εντάξει, το δικαίωμα των κάθε λογής επεμβάσεων στις υποθέσεις των άλλων χωρών μένει ανοικτό, αλλά μόνον εφόσον έχει για θεμέλια του την γνώση και τον Λόγο. Από την στιγμή λοιπόν που δεν διαθέτω αυτή την γνώση και αυτό τον Λόγο τα οποία με την επίδραση τους στο πνεύμα των ανθρώπων θα αντικαταστήσουν το παλιό καθεστώς με ένα καινούριο, τότε το ξανασκεύομαι το πράγμα και εφόσον έχω ακριβώς την ιδέα που ανταποκρίνεται στο σωστό σύστημα διακυβέρνησης, τότε την θέτω και ενώπιον του ίδιου του Τουρκικού λαού. Γιατί αν το Τουρκικό καθεστώς δεν είναι δίκαιο, τότε σίγουρα δεν είναι δίκαιο όχι μόνο για τους Κούρδους αλλά και για τους ίδιους τους Τούρκους. Αλλά μήπως υπάρχει ανάγκη να ψάξει κανείς στους γείτονες του για να πληροφορηθεί για την κρατική προστυχιά; Ή μήπως δεν του φτάνει ο τόπος του αν θέλει να την πολεμήσει; Οι κρατούντες δεν είναι δα και τίποτα σοφοί οι οποίοι έχουν απελευθερωθεί από την ανθρώπινη- και κτηνώδη, συνεπώς, φύση τους. Όλες σχεδόν οι μέχρι τώρα γήινες εξουσίες απέβλεπαν πρώτα και πάνω απ' όλα στην, κατά το μέτρο του δυνατού, εξόντωση των εθνικών, πολιτικών, ιδεολογικών ή προσωπικών αντιπάλων τους. Τόκαναν εξίσου άνετα και οι μοναρχίες και οι δημοκρατίες, και οι καπιταλιστές και οι κουμμουνιστές. Βλέπετε οι πολιτικές πράξεις δεν βασίζονται στο ήθος και στην μεγαλοψυχία. Και ασφαλώς το γεγονός ότι η περί "ανθρωπίνων δικαιωμάτων" αντίληψη έχει εισβάλει κυριολεκτικά στον σημερινό πολιτισμένο και δημοκρατούμενο κόσμο, όμως αυτό δεν εμποδίζει με κανένα τρόπο το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών με τους αντιπάλους μας. Αυτό είναι γεγονός και σίγουρα αποτελεί την πιο επαίσχυντη και μακάβρια όψη του δημοκρατικού κατεστημένου. Αντί των σφαιρών υπάρχουν προς αντιστάθμισμα οι απάτες, οι δωροδοκίες, υπάρχουν οι συκοφαντίες, τα ψεύδη, υπάρχουν τα φιμώματα, οι εκβιασμοί, οι τρικλοποδιές, υπάρχουν οι χαφιέδες, τα ...ατυχήματα και οι ...αυτοκτονίες, υπάρχουν οι ...ασθένειες και τόσα άλλα. Και όταν κανείς έχει την εξουσία και θέλει να φάει έναν εχθρό, έναν μάλιστα μοναχικό εχθρό που δεν έχει πίσω του καμιά επώνυμη οργάνωση ή ομάδα ανθρώπων για να τον στηρίξει, ε τότε αυτός πρέπει να είναι ο ίδιος ο διάολος για να γλυτώσει.

Ο άρχοντας έχει τις ορδές των ψευδόρκων, έχει την αστυνομία, έχει το χρήμα, έχει τα δικαστήρια, έχει τις ...ψυχιατρικές υπηρεσίες, έχει τα μέσα ενημέρωσης, έχει τα πάντα. Ενώ ένας μοναχικός αντίπαλος σαν τον Ούτοπο τι άλλο διαθέτει από την ψυχική του ρώμη, την Υγία και την ...πέννα του;

Ναι, κι όμως παρόλαυτά εγώ το έχω προεξοφλημένο το τέλος: "αργά" ή γρήγορα όλοι οι εχθροί μου θα έχουν κακήν -κακώς τραπεί σε άτακτη φυγή και η μόνη τους ελπίδα θα είναι

το έλεος και η μεγαλοψυχία μου. Και είναι γεγονός: εγώ για ένα πράγμα βιάζομαι: για το πότε επιτέλους θα κατακεραυνώσω όλ' αυτά τα καθήκια που με αντιμάχονται με την μεγαλοψυχία μου. Και ναι, είναι αλήθεια, μόνο που δεν θέλω να το πάρουν και τόσο τοις μετρητοίς, ενώ τους θυμίζω επ' ευκαιρίας και ένα παλιό σχόλιο μου: "πως ναι μεν η μεγαλοψυχία μου έχει τα αποθέματα της αλλά κι αυτά δεν είναι απεριόριστα". Γι' αυτό κάνουν καλά να λογικευτούν και να ...σωφρονιστούν όσο είναι καιρός γιατί δεν βλέπω να είναι μακριά η μέρα εκείνη όπου θα είναι έρμια του ξίφους μου. Γιατί "είτε το θέλετε, είτε όχι" στο τέλος το ήθος μου, έστω και μοναχικό, θα έχει επιβληθεί πάνω στους πάντες και πάνω στα πάντα.

Η δικαίωση μου δεν θα αργήσει να έρθει. Και σας λέω πως μπορείτε και σεις άνθρωποι να συμβάλετε σ' αυτό. Σκεφτείτε μόνο τι προνόμιο αποτελεί για σας το να είστε σε θέση να βοηθήσετε τον άνθρωπο που αποτελεί την προσωποποίηση του ήθους, του Λόγου και της Αρετής να ολοκληρώσει το πιο καθοριστικό μέρος της θεϊκής υπόσχεσης, μιας υπόσχεσης που δεν είναι άλλη από την νίκη των δυνάμεων του καλού πάνω στις δυνάμεις του κακού, των δυνάμεων του φωτός πάνω στις δυνάμεις του σκότους. Σας λέω πως από την στιγμή που θα το αποφασίσετε εσείς αυτό, τότε η κυβέρνηση Κληρίδη δεν θ' αντέξει ούτε μια μέρα μετά. Αρκεί η απόφαση σας να είναι υπεύθυνη και να βγαίνει κατ' ευθείαν από τα βάθη της καρδιάς σας. Έτσι αφού βλέπετε που βλέπετε πως η κυβέρνηση πάει γυρεύοντας, τότε δώστε της εσείς το μάθημα που της χρειάζεται.

Η μεγάλη μου πάντως αγωνία έγκειται στο τι σκαρώνουν για την συνέχεια της πράξης. Οι εναντίον μου ...μάρτυρες είναι πολλοί: μία σύζυγος, ένας πεθερός, ένας λοχίας, ένας αστυνομικός, ένας ψυχίατρος, ένας πρωτοκολλητής και ένας ...υιός. Ουκ ολίγοι ε; Και βέβαια το ξέρουν τόσο καλά όσο το ξέρω και γω: οποιαδήποτε μαρτυρία εναντίον μου δεν μπορεί να στηριχθεί παρά στην ψευδορκία και μόνον. Ενώ βέβαια είναι και οι ψυχολογικές επιδράσεις προς το δικαστήριο: τόσοι πολλοί εναντίον ενός. Κι έχει γούστο να νομίζουν πως θεωρώ τον εαυτό μου ένοχο και ίσως ντρέπομαι ή ...δυσκολεύομαι να εύρω δικηγόρο. Η αλήθεια όμως είναι πως αρνούμαι τους δικηγόρους και αρνούμαι γενικά το όλο δικαστικό σύστημα γιατί βασίζεται στο ψέμα, στην υπεκφυγή, την ανειλικρίνεια και το ...χρήμα. Τί θα μου έκανε ένας δικηγόρος την στιγμή που εγώ αισθάνομαι ότι είμαι σε θέση και διαθέτω την ικανότητα ώστε να χειρίζομαι μόνος μου τις υποθέσεις μου; Εγώ έχω ήδη βγάλει μνημεία Λόγου και τέχνης απ' αυτή την υπόθεση, κείμενα που θα τα διαβάζουν τα παιδιά και τα εγγόνια σας στους αιώνες των αιώνων και σεις μου μιλάτε για δικηγόρους;

Βέβαια, να λέγεται, είναι και κάπιοι άλλοι λόγοι που κάνουν ανέφικτη την πρόσληψη δικηγόρου. Από την μια είναι το γεγονός πως είμαι στην κυριολεξία απένταρος ενώ, από την άλλη, έχω μια μεγάλη περιέργεια να μάθω πόσο μεγάλη ζημιά μπορούν να μου κάνουν όταν θα με βρουν ως το τέλος χωρίς υπεράσπιση.

Θέλω να ξέρετε λοιπόν πως το ενδεχόμενο να βρεθώ ξανά σε δύσκολες καταστάσεις είναι ένα πραγματικό ενδεχόμενο. Ξέρω μάλιστα ότι η πέννα μου έχει ήδη "πιάσει" πολλούς και ίσως επιχειρήσουν τώρα μια πιο συντονισμένη εκστρατεία για να με τιμωρήσουν. Γι' αυτό λοιπόν θέλω επαγρύπνηση και λαϊκή άμυνα. Ο Ούτοπος θέλει τέτια λαϊκή υποστήριξη που να τρομοκρατήσει τους εχθρούς του.

Μην με δείτε λοιπόν να παραδίνομαι ξανά στην σφαγή μπροστά στα μάτια σας και επαναλάβετε και σεις τα λόγια εκείνων που έβλεπαν τον Χριστό στον σταυρό: αν είναι πραγματικά ο γιος του Θεού, τότε γιατί δεν φωνάζει τον πατέρα του για να τον κατεβάσει από τον σταυρό;

Όχι ρε άνθρωποι, δεν είναι έτσι τα πράγματα. Σας λέω πως αυτή την αδιαφορία και την απάθεια σας την έχω δεχθεί και ανεχθεί και μια και δυο και δέκα φορές, όμως δεν είμαι και υποχρεωμένος να την ανέχομαι για πάντα. Εγώ σας είπα θέλω να σας κάνω υπεύθυνους ανθρώπους, κύριους και των λόγων και των έργων σας, ανθρώπους που να είναι, ναι, σε θέση να παίρνουν ακόμα και αυτό τον ίδιο τον νόμο στα χέρια τους όταν διακυβεύεται η ζωή και ο άνθρωπος.

Δείτε το π' ανάθεμα το κι έτσι το πράγμα: θα μπορούσε να ήταν κάποιος άλλος στην θέση μου, ένας άνθρωπος έξυπνος, προικισμένος με ένα σπινθηροβόλο πνεύμα που θα μπορούσε να δώσει κάποια μέρα μια ιδέα που θα σας έσωζε όλους. Θα μπορούσε εκείνος να είναι τελείως

ανώνυμος, κυνηγημένος από δικούς και ξένους, θα μπορούσε να μην είχε εκείνος την δύναμη και τις καλές συνήθειες που έχω εγώ. Το φαντάζεστε ρε άνθρωποι; Να οδηγείτο δηλαδή ένας ενδεχόμενος σωτήρας και Μεσσίας σας (μην παρεξηγήσετε την λέξη) σ' αυτό τον αιώνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των ...καναλιών στα ψυχιατρεία και να εθάβετο εκεί απλά και μόνο γιατί θα είχε ...καταφέρει να αναπτύξει προσωπικές (και ελεύθερες) ιδέες και ...εχθρούς και επειδή η δράση του υποχρεώνει τούς αντιπάλους του να συνασπισθούν εναντίον του;

Σκεφτείτε το λοιπόν και θα καταλάβετε γιατί αξίζει και σε σας το βρισίδι. Γιατί είναι αλήθεια και το ξέρετε: δεν ρισκάρете τίποτα. Η θέση σας και το βόλεμα σας είναι το παν στην ζωή σας, λες και θα ψοφήσετε τής πείνας αν κάνετε κάτι από την καρδιά σας και σας πετάξουν αύριο στον δρόμο.

Μα δεν βλέπετε; Νοσείτε όπως νοσεί και η κυβέρνηση σας, η δημοσιογραφία σας, η γεωργία σας, τα πάντα νοσούν. Οι δημοσιογράφοι χορταίνουν τα μυαλά σας με δηλητηριασμένες ειδήσεις και ιδέες όπως ακριβώς χορταίνουν οι γεωργοί και οι βιομήχανοι τα στομάχια σας με δηλητηριασμένα προϊόντα.

Κι ύστερα μού λέτε: δεν δολοφονούνται οι ιδέες. Ουδέν το μωρότερον φίλοι μου. Η ιστορία μπορεί να επαναλαμβάνεται, όχι όμως κι αυτοί που φέρουν τις ιδέες. Σκεφτείτε τι θάταν ο κόσμος τών ιδεών εάν κάποιος δολοφονούσαν έναν Πλάτωνα, έναν Βολταίρο ή έναν Ντοστογιέφσκι προτού αποφασίσουν να γράψουν ή να μιλήσουν; Προσέξτε λοιπόν να μην γίνει η απάθεια σας αιτία για να δολοφονηθεί αυτός που τους ξεπερνά όλους μαζί. Ή μήπως θάταν λιγότερο το κρίμα σας αν αφήσετε να θάψουν τον Ούτοπο από το κρίμα τών Εβραίων που σταύρωσαν τον Χριστό ή από το κρίμα τών Αθηναίων που φαρμάκωσαν τον Σωκράτη;

Ή μήπως πάλι και νομίζετε πως δεν έχετε ανάμιξη; Εγώ σάς λέω πως από την στιγμή που το ξέρετε είστε ήδη αναμεμιγμένοι. Και θα δείτε πως όσο θα παίρνει η Είδηση τις διεθνικές και διαχρονικές της διαστάσεις, τόσο πιο πολύ θα νιώθετε αναμεμιγμένοι. Τί τάχατες ποσοστό τών Εβραίων αναμίχθηκε στην σταύρωση τού Χριστού και τι ποσοστό τών Αθηναίων στο φαρμάκωμα τού Σωκράτη; Κι όμως το πλήρωσαν όλοι το κρίμα. Αυτές είναι άνθρωποι οι πράξεις και οι απραξίες που συντρίβουν τούς λαούς.

Καταλάβετε λοιπόν όλοι σας πως εγώ δεν σκοπεύω να βγάλω την ζωή μου καθαρίζοντας από πάνω μου τις βρωμιές που μου ρίχνουν οι κάθε λογής σκατάδες. Γι' αυτό λοιπόν στήστε τους στον τοίχο αν θέλετε να μην είστε αύριο και σεις στημένοι μαζί τους στον ίδιο τοίχο. Και καταλάβετε ακόμα πως εγώ που έδωσα σήματα ανεκτικότητας και συγγνώμης μπορώ να δώσω και σήματα εκδίκησης και ανταπόδοσης και πως είναι, ναι, ευχής έργον να είμαι ο Συμφιλιωτής, αλλά θέλω να ξέρετε πως αν δεν αποδώσει ο Συμφιλιωτής τα αναμενόμενα, τότε θα πρέπει να παραδώσει την θέση του στον **...Εξολοθρευτή.**

Ναι, τόπα και το επαναλαμβάνω: εγώ θα τους κάνω να εύχονται να τα είχαν βάλει στον κώλο τους όλα τα διατάγματα και όλες τις κλήσεις τους. Αλλ' όμως ούτε θέλω ούτε και μπορώ να τα κάνω όλα μόνος μου. Αυτός ο αγώνας μου, σας τόπα κι αυτό ξανά, είναι μέρος ενός συλλογικού αγώνα και αν δεν πάρετε και σεις την θέση που σας ανήκει σ' αυτόν τότε θα μείνει γνωστός στην ιστορία σαν η μεγαλύτερα χίμαιρα τών αιώνων.

Όπως σάς έχω ήδη πει: μπορεί να μην διαθέτει ο καθένας από εσάς το μιάλο για να συλλαμβάνει βαθιές ιδέες ή αισθήματα, όμως σίγουρα όλοι διαθέτετε αυτό το ένστικτο που σας πληροφορεί για το αν κάποιος είναι άξιος τής εμπιστοσύνης σας ή όχι, ή αν κάποιος είναι καλύτερος ή χειρότερος από κάποιον άλλον. Απλά εμπιστευτείτε το ένστικτο σας και απαλλαγείτε από την αντίληψη ότι πρέπει απαραίτητα οι αρχηγοί σας να είναι και άρχοντες.

Θα μπορούσα, σάς λέω, κι εγώ αν το ήθελα να γινόμουν πλούσιος όπως τόσοι άλλοι, όμως εγώ αδιαφόρησα πεισματικά για το χρήμα και συγκεντρώνοντας το ενδιαφέρον μου στο πεδίο τών σκέψεων και των ιδεών έφτασα τώρα στο σημείο να παίζω τα επιχειρήματα μου μέσα στις καρδιές και μέσα στα κεφάλια σας. Ούτε λίγο ούτε πολύ σάς διαφημίζω το ωραιότερο όραμα που κατάφερε ποτέ να συλλάβει ανθρώπινος νους, ένα όραμα που άπαξ και έγινε πράξη θα τρέφει με τα αγαθά και με τις ευλογίες του εσάς και τα παιδιά και τα εγγόνια σας επί γενεές γενεών.

Ξέρω βέβαια πως η διεθνοστική και οικουμενική άποψη τού Οράματος μου μπορεί να σκανδαλίζει ορισμένους πατριώτες και εθνικιστές, όμως οφείλετε να ξέρετε πως αυτού τού είδους οι εθνικιστές και οι πατριώτες αποτελούν τον μεγαλύτερο εχθρό τού έθνους και της

πατρίδας. Για σκεφθείτε το λιγάκι: εντάξει: εγώ δηλώνω διεθνιστής και σας λέω πως μπορώ να αναγνωρίσω για αδελφούς μου και αυτούς τους Τούρκους ακόμα κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, όμως όσοι ακούνε και βλέπουν και ...διαβάζουν θα πρέπει να ξέρουν ότι υπάρχουν θεμελιώδη στοιχεία στην όλη θεωρία μου που μπορούν να κάνουν κάθε Έλληνα να ριγεί από συγκίνηση. Θα σας αναφέρω μονάχα ένα: σκοπεύω να καταστήσω την ελληνική γλώσσα παγκόσμια γλώσσα. Λίγο το έχετε αυτό; Τί ισάξιο έχουν να προτείνουν ή να προσφέρουν όλοι αυτοί οι γλείφτες τών όπου Γης ισχυρών;

Θα καταλαβαίνετε λοιπόν πως όσοι είναι εναντίον μου δεν είναι εναντίον μου για τον εθνικισμό ή για τον πατριωτισμό τους αλλά για τον εγωισμό τους. Όλο κι όλο που τους ενδιαφέρει είναι η πρωτιά, ασχέτως τού αν θα ταίριαζε αυτή καλύτερα στα γαϊδούρια παρά σε κείνους. Βλέπετε τούς είναι αδιανόητο να ακολουθήσουν πίσω από έναν καλύτερο τους και ασφαλώς αυτό θα συνεχίσουν να κάνουν για πάντα μέχρι την ώρα που θα αποφασίσετε εσείς οι ίδιοι σαν λαός να τους πιάσετε από τ' αυτιά και να τους δείξετε την θέση τους.

Μην περιμένετε λοιπόν τις άλλες εκλογές για να κάνετε αυτό που έπρεπε να είχατε κάνει από καιρό. Τον Γλαύκο Κληρίδη και τα κατορθώματα του όλα τα έχετε ήδη δει και χορτάσει όλοι και δεν πρόκειται ασφαλώς να δείτε στο εξής κανένα "καλό" που να μην το έχετε ήδη δει. Εγώ σάς λέω πως ο Γλαύκος Κληρίδης και η κυβέρνηση του είναι ώριμη για την πτώση της, αρκετά έχει κρατήσει, και τώρα ακριβώς αυτή η υπόθεση αποτελεί την καλύτερη ευκαιρία για να της δώσετε το τελιωτικό κτύπημα. Μην ξεχνάτε πως η κάθε μέρα μπορεί να γίνει ημέρα τής Επανάστασης. Εσείς απλά αποφασίστε την -αλλά αποφασίστε την υπεύθυνα και συλλογικά- και καμιά κυβέρνηση δεν θα μπορέσει να σταθεί στην πορεία σας. Ο σημερινός φόβος τους θα μετατραπεί σε τρόμο με την πρώτη σας αποφασιστική κίνηση, ο τρόμος τους θα μετατραπεί σε πανικό με την πρώτη επιτυχία σας και τότε ο δρόμος τής φυγής τους θα γίνει η λεωφόρος για την προέλαση μας.

Ίσως σκεφθείτε: υπάρχει μήπως η προϋπόθεση για τον πανικό τους; Αν υπάρχει λέει! Βρίσκεται μέσα στο πετσί και μέσα στο αίμα τους και δεν βγαίνει με τίποτα και έγκειται ακριβώς σ' αυτό που λέω "καρδιακή ατροφία". Αν μάλιστα συνδυαστεί αυτή η ατροφία με λίγη έμφυτη δειλία και με λίγη αφροσύνη, τότε ο πανικός τους θα φτάσει τα όρια τής μωρίας και τότε, με δεδομένο το "μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι", αυτοί οι άνθρωποι είναι τών αδυνάτων αδύνατο να σωθούν.

Σας επαναλαμβάνω λοιπόν: από την στιγμή που θα το έχετε πάρει απόφαση, κάθε εξουσία θα πέσει μόλις τολμήσετε να την ρίξετε. Στον δικό τους νόμο τής ισχύως απαντήστε με την δική μας φωνή τής Επανάστασης και τότε επιτέλους θ' αρχίσει να χαράζεται μια νέα τάξη στην Γη. Αρκεί να αποφασίσετε μονάχα γι' αυτήν και να συντονίσετε ανάλογα τις ενέργειες σας και θα είναι δική σας.

Σκεφτείτε γι' αυτό καλά τα όσα ακούετε και διαβάζετε, και εμβαθύνετε σ' αυτά. Ο Ούτοπος δεν έχει ούτε λόγια αλλά ούτε και χαρτιά για πέταμα. Ο Ούτοπος με τον Λόγο του σάς ανοίγει δρόμους, σας δείχνει δρόμους και σεις τους παίρνετε και προχωράτε μπροστά. Η υποταγή σας στον Λόγο του θα φέρει γρήγορα την Νίκη τής Ζωής. Σκεφτείτε γι' αυτό καλά, βαθιά, δυνατά, σκεφτείτε ψύχραιμα και έχετε στον νου ότι από την στιγμή που θα βγείτε στην δράση θα πρέπει να ξέρετε πως οι κινήσεις σας θα πρέπει να είναι και να φαίνονται αποφασιστικές, θα πρέπει να μην γυρίσετε πίσω να κοιτάξετε μέχρι να πετύχετε στο ακέραιο τον αντικειμενικό σας στόχο.

Πάρτε λοιπόν τον δρόμο που σας δείχνω τώρα και μην ανησυχείτε για την συνέχεια. Έτσι κι αλλιώς θα με έχετε πάντα μαζί σας για να σας δείχνω τούς δρόμους τής ζωής.

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Υπόθεση "Γονική Μέρμνα".

*"Η πέννα μας υπήρξε
το πρώτο μας όπλο κατά της τυραννίας,
και το σπαθί μας το δεύτερο"
Βολταίρος.*

Απρίλιος 1994.

Λοιπόν, το τελευταίο κείμενο μου -γνωστό τουλάχιστον σε μένα- είχε γραφεί μόλις τις τελευταίες ημέρες τού Μάρτη και είχε για αφορμή του την κλήση για τις "άσεμνες επιθέσεις" μου εναντίον τών παιδιών μου.

Και νά λοιπόν που προτού αποφασίσω να προχωρήσω σε τούτο το καινούριο κείμενο το διάβασα άλλη μια φορά για να φέρω ξανά στην μνήμη μου τις σχετικές εικόνες. Η διάθεση μου πάντως, να λέγεται, δεν ήταν και τόσο σπουδαία όταν το άρχιζα, όμως έγινε σίγουρο πως ώσπου να φτάσω στο τέλος του είχε βελτιωθεί. Είναι, ως γεγονός, παρήγορο -και γοητευτικό μαζί- να είσαι ο συγγραφέας τέτιων σελίδων. Έτσι λοιπόν τώρα που επιχειρώ την συγγραφή αυτού του κειμένου θα έλεγα πως το περισσότερο που θα ευχόμουν και θα ήλπιζα θα ήταν να είναι και τούτο εδώ, τουλάχιστον ισάξιο του.

Βέβαια σ' αυτό δεν θα μονοπωλήσω εγώ τον λόγο. Η φύση -θα το δείτε- τής υπόθεσης με υποχρεώνει να δώσω θέση και στα κείμενα άλλων ...συγγραφέων. Κατ' αρχάς θα σας δώσω την απόφαση τού "εντιμότητας". Στην συνέχεια υπολογίζω να δώσω την έκθεση τής Κοινωνικής Λειτουργού και ακολούθως, υποθέτω, την αγόρευση τού δικηγόρου τής αιτήτριας, τού κ. Ανδρέα Δημητριάδη. Κατόπιν θα δώσω μάλλον θέση στην προσπάθεια τής πέννας μου να αναπτύξει τις θέσεις και απόψεις της πάνω στην απόφαση τού κ. Γιώργου Σεργίδη. Κατά την ανάπτυξη λοιπόν αυτή υπολογίζω πως θα περάσω την δική μου αγόρευση, μια επιστολή τής Αντρούλλας Χαραλάμπους, αιτήτριας στην εν λόγω υπόθεση, η οποία καταχωρήθηκε από μένα σαν "τεκμήριο Β" και μια, κατόπιν, επιστολή -απάντηση που της είχα στείλει τότε, πριν δώδεκα τόσα χρόνια, σε κείνη (και μαζί σε κάπια άλλη) την επιστολή της. Καταχώρηση αυτής τής "απάντησης" δεν έγινε στο δικαστήριο αλλά θέλω να έχετε υπόψιν πως αυτό το κείμενο- ένα κείμενο που βλέπω να παίρνει ήδη τις διαστάσεις...βιβλίου με τις παρεμβολές που σας υποσχέθηκα -θα κάνει τις μεγαλύτερες δυνατές παραχωρήσεις προς την τέχνη τού λόγου και αξίωση του θα είναι να δώσει την ευρύτερη δυνατή πληροφόρηση ούτως ώστε ο καθένας που θέλει να κρίνει και να σχηματίσει άποψη για το όλο ζήτημα να έχει στην διάθεση του κάπια επάρκεια στοιχείων.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με την σειρά: την κλήση, που λέτε, για την Απόφαση την πήρα μόλις την προηγούμενη μέρα τής ανακοίνωσης της, ημέρα Πέμπτη.

Θάταν και δεν θάταν δέκα η ώρα τής (περασμένης) Παρασκευής όταν μας μάζεψε όλους στην αίθουσα τού δικαστηρίου. Κατάσταση αναμονής λοιπόν. Απ' αρχής ζήτησε να μην γίνουν σχόλια και τότε κάθισε -καθίσαμε κι εμείς- και διάβασε το κατόρθωμα του. Μάλιστα σταμάτησε διο -τρεις φορές και κοίταξε προς το μέρος μου για να δει την αντίδραση μου. Να δούμε τι νόμιζε ο καημένος!

Εγώ τον άκουσα ως το τέλος ψύχραιμα, σχόλιο δεν έκανα κανένα, ούτε και επεχείρησα

να αρθρώσω λέξη ή ήχο ανκαι, να λέγεται, το άξιζε στο τέλος ένα ...χειροκρότημα.

Εν πάση περιπτώσει πριν περάσουν είκοσι λεπτά από το τέλος τής ανάγνωσης της έπαιρνα αντίγραφο τής απόφασης από το πρωτοκολλητείο. Σύντομα την οκταπλασίαζα για την ενημέρωση κάποιων "συνδέσμων" στην πρωτεύουσα και το μεσημέρι ακριβώς έφευγα από την Πάφο για την Πόλη και το χωριό. Από τότε πέρασε στο μεταξύ μια βδομάδα κατά την οποία πρόλαβα και τέλιωσα το διάβασμα τού Κορανίου, ενώ άρχισα κιόλας την συλλογή σημειώσεων που θα αποτελέσουν τον σκελετό τής νέας μου μελέτης. Σήμερα όμως παράτησα τις σημειώσεις από το Κοράνι αποφασισμένος να προχωρήσω επιτέλους σε τούτο εδώ το κείμενο. Αλλωστε οι μέρες ως τις τρεις τού Μάη -ημέρα τής δίκης για τις "άσεμνες επιθέσεις" μου- λιγοστεύουν και γω θα πρέπει ως τότε να προλάβω να το τελιώσω και να το κτυπήσω στην γραφομηχανή. Φιλοδοξώ πάντως να τελιώσω εδώ στο χωριό με τις σημειώσεις από το Κοράνι (είναι και το βιβλίο δανεικό και πρέπει να το δώσω πίσω) και όσο για την ανάπτυξη τους ...ε, αυτό το κάνω και στην φυλακή που μου ετοιμάζει ο φίλος μου ο ...Γλαύκος. Εκτός βέβαια και αν μου απαγορέψουν εκεί μέσα και την πέννα και το χαρτί. Για να δούμε! Νά που με τρώει ακόμα η αγωνία για την συνέχεια. Αλλά: ας περάσουμε επιτέλους στο θέμα. Πρώτα λοιπόν η **απόφαση**.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ Δικαιοδοσία
Γονικής Μέριμνας Αιτ. Αρ. 10/93 Ενώπιον Γ. Α. Σεργίδη,
Δ.

Μεταξύ:

Α.Χ. από την Πόλη Χρυσοχούς Αιτήτριας
και Κ. Κ. από την Μακούντα (επαρχίας Πάφου)
Καθ' ου η Αίτηση

Ημερομηνία 8 Απριλίου 1994 Εμφανίσεις
για Αιτήτρια: κ. Ανδρέας Δημητριάδης
Καθ' ού η Αίτηση: αυτοπροσώπως
Για Επαρχιακό Γραφείο Ευημερίας: κα. Α. Νεοφύτου

ΑΠΟΦΑΣΗ 25

Με την πιο πάνω Αίτηση της η Αιτήτρια ζητά διάταγμα και/ή Απόφαση τού Δικαστηρίου με το οποίο να ανατίθεται σ' αυτήν η αποκλειστική γονική μέριμνα τών ανηλίκων παιδιών της Ο., Ε., και Ι. Στην Αίτηση καταχωρήθηκε Υπεράσπιση από τον Καθ' ού η Αίτηση με την οποία ζητούσε όπως το Δικαστήριο απορρίψει την Αίτηση τής Αιτήτριας και όπως του δώσει την αποκλειστική γονική μέριμνα τών παιδιών του. Η απαίτηση τού καθ' ού η Αίτηση για να του δοθεί η γονική μέριμνα μόνο με ανταπαίτηση έπρεπε να ζητηθεί, όμως ουδεμία ανταπαίτηση καταχωρήθηκε από τον Καθ' ού η Αίτηση, γι' αυτό και το αίτημα του αυτό απορρίπτεται.²⁶

Στις 17/12/93 το Δικαστήριο κατόπιν μονομερούς Αίτησης τής Αιτήτριας εξέδωσε προσωρινό διάταγμα με το οποίο ο Καθ' ού η Αίτηση δεν θα είχε οπιαδήποτε επικοινωνία με

---

25. Λόγω τής ιδιαίτερης φύσης τής υπόθεσης, λεπτομέρειες τής οποίας θα δοθούν κατωτέρω, και με γνώμονα την προστασία τών ανηλίκων παιδιών, τα ονόματα τών διαδίκων και των παιδιών τους θα αναφέρονται στην παρούσα υπόθεση μόνο με το πρώτο γράμμα τού ονόματος τους. Πλήρης αναφορά στο όνομα των διαδίκων εμφανίζεται στον Φάκελλο τής αίτησης γονικής μέριμνας 10/93 ο οποίος φάκελλος στην έκταση του που αφορά αυτές τις λεπτομέρειες αποτελεί αναπόσπαστο μέρος τής απόφασης τού Δικαστηρίου. Στο συντεταγμένο διάταγμα τού Δικαστηρίου επειδή δεν περιέχονται λεπτομέρειες τής υπόθεσης, τα ονόματα των διαδίκων και των παιδιών αναφέρονται στην ολότητα τους.

26 Στη σελ. 6 τής Αγόρευσης του ο Καθ' ού η Αίτηση λέγει ότι λόγω τής μεγαλοψυχίας του και για να αντιληφθεί η Αιτήτρια πως οι αντιλήψεις της γι' αυτόν και τις ιδέες του είναι ένα λάθος, δεν επιμένει να πάρει την γονική μέριμνα αλλά θέλει να την δώσει στην Αιτήτρια με δική τον πρωτοβουλία, και προφανώς εννοεί ότι με απόφαση τού Δικαστηρίου.

τα παιδιά του εκτός στην παρουσία της ίδιας της αιτήτριας, ή Λειτουργού τού Γραφείου Ευημερίας ή προσώπου που θα του υπεδείκνυε το Γραφείο Ευημερίας. Επίσης στο προσωρινό διάταγμα γινόταν πρόνοια όπως το Γραφείο Ευημερίας κάμει διευθετήσεις ούτως ώστε ο Καθ' ού η Αίτηση να βλέπει τα παιδιά του δύο φορές την εβδομάδα. Στο προσωρινό Διάταγμα που ορίστηκε επιστρεπτέον, ο καθ' ού η Αίτηση καταχώρησε ένσταση, όμως την 1/2/94 δέχθηκε όπως το προσωρινό Διάταγμα γίνει απόλυτο, δηλαδή να ισχύει μέχρι που το Δικαστήριο αποφαινόταν οριστικά επί της κυρίας Αίτησης.

Κατά την ακρόαση της κυρίως Αίτησης η οποία λόγω της φύσης της, με απόφαση τού Δικαστηρίου έγινε κεκλεισμένων των θυρών, έδωσε μαρτυρία η κα. Α. Νεοφύτου, Λειτουργός Ευημερίας, η οποία καταχώρησε ως Τεκμήριο 1 την έκθεση τού Τμήματος της ημερ. 30.11.93, που η ίδια ετοίμασε. Η κα Νεοφύτου αντεξετάσθηκε τόσο από τον Δικηγόρο της Αιτήτριας όσο και από τον ίδιο τον Καθ' ού η αίτηση ο οποίος χειρίσθηκε την υπόθεση του χωρίς δικηγόρο. Στην συνέχεια έδωσε μαρτυρία η Αιτήτρια και μετά ο Καθ' ού η Αίτηση. Οι αγορεύσεις των δύο πλευρών έγιναν γραπτώς κατόπιν οδηγιών τού δικαστηρίου, και η απόφαση τού δικαστηρίου επιφυλάχθηκε.

Οι διάδικοι είναι Κύπριοι πολίτες, ανήκουν στην Ελληνική Κοινότητα και τέλεσαν γάμο στις 17 Σεπτεμβρίου 1983 σύμφωνα με τους κανόνες και τα δόγματα της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Από το γάμο τους το αντρώγυνο απέκτησε τρία παιδιά: τον Ο. ηλικίας 10 χρονών, τον Ε. ηλικίας 8 χρονών και την Ι. ηλικίας 7 χρονών. Το αντρώγυνο πριν από την διάσταση του, που επήλθε τον μήνα Δεκέμβρη τού 1991, ζούσε στο χωριό Μακούντα της Επαρχίας Πάφου. Από την ημέρα της διάστασης ο καθ' ού η Αίτηση ζει μόνος του σε πλινθάρينو Τ/κυπριακό σπίτι έξω από το χωριό Μακούντα, ή δε Αιτήτρια με τα τρία της παιδιά σε ισόγεια κατοικία με μεγάλη αυλή στην Πόλη της Χρυσοχούς, η οποία παραχωρήθηκε δωρεάν από τους γονείς της Αιτήτριας.

Όπως η Λειτουργός Ευημερίας αναφέρει στην έκθεση της οι γονείς της Αιτήτριας και η άγαμη αδελφή της Αιτήτριας κατοικούν στο ανώγειο σπίτι πάνω από το σπίτι που κατοικεί η Αιτήτρια με τα παιδιά της. Στην Υπεράσπιση του ο καθ' ού η Αίτηση αρνείται τον ισχυρισμό της Αιτήτριας για κακοποίηση της από αυτόν και ισχυρίζεται ότι η Αιτήτρια μόνη της, αναίτια και απροειδοποίητα εγκατέλειψε το συζυγικό σπίτι και αρνήθηκε να επιστρέψει σ' αυτό.

Η παρούσα υπόθεση, όπως θα διαφανεί κατωτέρω, είναι πρωτοφανής για τα κυπριακά δεδομένα.

Η παρούσα Αίτηση καταχωρήθηκε μετά που ο υιός της αιτήτριας, Ε., κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου 1993 αρχές Οκτωβρίου 1993 της ανέφερε ορισμένα πράγματα που συνέβαιναν με τον πατέρα του όταν τον φιλοξενούσε με τα αδέρφια του τα Σαββατοκύριακα στο σπίτι του στην Μακούντα. Μέχρι που έγινε καταγγελία από την Αιτήτρια στο Γραφείο Ευημερίας σχετικά με το τι της ανέφερε ο υιός της Ε., το Γραφείο Ευημερίας- όπως η Λειτουργός του κα Νεοφύτου ανέφερε στο Δικαστήριο- φαινόταν ικανοποιημένο με την πρόοδο της οικογένειας των διαδίκων που παρακολουθούσε από καιρό, και οι σχέσεις των παιδιών και με τους δύο γονείς φαίνονταν καλές.

Αρκούν για την έκδοση της απόφασης τού Δικαστηρίου αυτά που παραδέχτηκε στο Δικαστήριο ο ίδιος ο καθ' ού η Αίτηση, τόσο όταν έδιδε ο ίδιος μαρτυρία όσο και στην αγόρευση του, όσο και όταν αυτός αντεξέταζε την Λειτουργό Ευημερίας και την σύζυγο του.

Ο καθ' ού η Αίτηση παραδέχθηκε ότι:

α) Έδιδε χάδια και φιλιά ("έγλειφε") τα γεννητικά όργανα των παιδιών του.
β) Έβαζε το στήθος πάνω στα γεννητικά όργανα της θυγατέρας του Ι. και της έλεγε "γαμώ σε". Αναφορικά με τον ισχυρισμό ότι έκαμνε το ίδιο πράγμα με το πέος του ο καθ' ού η Αίτηση, αυτός δέχθηκε ότι αυτός ο ισχυρισμός είχε μια δόση αλήθειας χωρίς όμως να κάμει περισσότερες διευκρινίσεις.

γ) Έβαζε το πέος του στο στόμα τού υιού του Ε. Επίσης παραδέχθηκε ότι το ίδιο είχε κάμει με τον υιό του Ο. όταν ήταν ενός χρονού, όμως μετά από σχετική παρατήρηση από το Γραφείο Ευημερίας σταμάτησε να κάνει τούτο. (Επίσης η Αιτήτρια ανέφερε ότι ο καθ' ού η Αίτηση την πρότρεψε να φιλήσει το πέος τού υιού της Ο. όταν ήταν 9 μηνών, αλλά αυτή αρνήθηκε.)

δ) Έλεγε τού υιού του Ε. "πήγαινε να γαμήσεις την μάνα σου".

ε) Έβλεπε πορνό ταινίες με τα παιδιά του. (Σχετικά με το θέμα αυτό η Αιτήτρια είχε

καταγγειλει τόν καθ' ού η αίτηση και πριν δύο χρόνια στο Γραφείο Ευημερίας και του έγινε σχετική παρατήρηση).

ζ) Κοιμάτο γυμνός με τα παιδιά του.

η) Κυκλοφορεί φυλλάδια στα οποία υποστηρίζει ότι επιτρέπονται όλων τών ειδών οι σεξουαλικές σχέσεις.

Όλες τις πιο πάνω πράξεις του ο καθ' ού η αίτηση τις θεωρεί φυσιολογικές και ισχυρίζεται ότι αποτελούν φυσική εκδήλωση τής πατρικής αγάπης και στοργής για τα παιδιά του και τρυφερότητας που νιώθει γι' αυτά. Η θέση του είναι ότι ουδέποτε ανάγκασε τα παιδιά του για τις πιο πάνω πράξεις του και ότι είναι τα παιδιά του που του ζητούν να τα φιλά στα γεννητικά όργανα. Στην σελίδα 2 τής Αγόρευσης του αναφέρει ότι υπάρχει ένας "αμοιβαίος έρωτας" μεταξύ αυτού και των παιδιών του και πώς "οι σχέσεις του με τα παιδιά του είναι πιο ερωτικές από τις ίδιες τις σχέσεις τών εραστών". Ισχυρίστηκε επιπλέον ότι στον έρωτα επιτρέπονται τα πάντα και τίποτε δεν απαγορεύεται, συμπεριλαμβανομένων και των αιμομικτικών σχέσεων και δεν αποκλείεται να έχει πλήρεις σεξουαλικές πράξεις με την θυγατέρα του όταν γίνει 10 χρονών νοουμένου ότι θα πάρει την εξουσία στα χέρια του όπως ανέφερε και εννοούσε όταν γίνει Πρόεδρος τής Δημοκρατίας. Στην σελίδα 3 τής Αγόρευσης του ο καθ' ού η Αίτηση κάμνει αυτό ακόμη πιο καθαρό. Παρατίθεται επί λέξει σχετικό απόσπασμα:

"... θάταν καθαρή υποκρισία και ψευτιά το να αποκλείσω το ενδεχόμενο να κάνω έρωτα με τα παιδιά μου καθ' ήν στιγμήν έχω ήδη αποκρυσταλλώσει την αντίληψη πως ο έρωτας δεν έχει τίποτε το τρομακτικό ή το αμαρτωλό στις εκδηλώσεις του και καθ' ήν, επίσης, στιγμήν, σημειώνω, πως "έχω κουρασθεί να τρέχω να κρυφτώ μπροστά στην θέα τών ερωτικών μου επιθυμιών" και διακηρύττω πως όπως ο έρωτας δεν κοιτάζει χρόνια, έτσι δεν (θα) κοιτάζει ούτε συγγένεια. Και ενώ διαχωρίζω το θέμα "έρωτας" από το θέμα "γονιμοποίηση" επιμένω πως ενώ, και πάλι, κατά τις απόψεις μου πάντα, δεν μπορώ να αποκλείσω ή να απαγορεύσω την γονιμοποίηση μεταξύ συγγενών, όμως πιστεύω πως το καλύτερο γενικά από αυτή την πλευρά αποτέλεσμα θα το έδιναν οι "συστηματικές διασταυρώσεις μεταξύ τών φυλών και των εθνοτήτων".

Ο Καθ' ού η Αίτηση δημοσιοποιεί τις απόψεις του σχετικά με τον έρωτα τόσο γενικά όσο και ειδικά για τις ιδιαίτερες σχέσεις που έχει με τα παιδιά του, σε συνέντευξη που έδωσε σε ένα περιοδικό ευρείας κυκλοφορίας το οποίο κατατέθηκε ως Τεκμήριο 3. Η συνέντευξη δόθηκε από τον Καθ' ού η Αίτηση μετά που κατηγορήθηκε στο Ποινικό Δικαστήριο για άσεμνη επίθεση. Παρόλο ότι διακριτικά δεν αναφέρονται από τους εκδότες τού περιοδικού αυτού τα ονόματα τών παιδιών και το όνομα τού Καθ' ού η Αίτηση, ωστόσο δημοσιεύεται η φωτογραφία τού καθ' ού η Αίτηση, αναφέρεται το ψευδώνυμο του Καθ' ού η Αίτηση και δίδονται πολλά άλλα στοιχεία από τα οποία είναι εμφανές περί ποίας οικογένειας και παιδιών έγινε η όλη συζήτηση και πάρθηκε η συνέντευξη. Το γεγονός ότι ο Καθ' ού η Αίτηση δεν ντρέπεται και δεν φοβάται να διακηρύττει δημόσια τις ιδέες του και τις πράξεις του, δημιουργεί ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο και βλάβη για τα παιδιά του. Εδώ δεν μπορώ να μην επισημάνω την βλάβη που μπορεί να κάμει ο τύπος και γενικά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σε τέτιες περιπτώσεις που όχι μόνο μπορεί να καλλιεργήσουν τις έμμονες ιδέες ορισμένων ατόμων αλλά και να στιγματίσουν την ζωή θυμάτων τρυφεράς ηλικίας, με αναπότρεπτα αποτελέσματα στην εξέλιξη τής προσωπικότητάς τους και στην ένταξη τους στο κοινωνικό σύνολο.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο Καθ' ού η αίτηση έβαλε υποψηφιότητα για Πρόεδρος τής Δημοκρατίας στις τελευταίες Προεδρικές Εκλογές. Ο Καθ' ού η Αίτηση θεωρεί τον εαυτό του μέγα φιλόσοφο, μέγα διεθνιστή, τον μεγαλύτερο ψυχολόγο στον κόσμο (όπως υπέβαλε στην Λειτουργό Ευημερίας στην αντεξέταση που της έκανε), στην δε αγόρευση του αναφέρονται κατά λέξη "εγώ είμαι το ήθος". Σε εισήγηση που του έκαμε το Δικαστήριο να εξετασθεί από ψυχολόγο ανέφερε ότι θα δεχόταν μόνο αν έβλεπε την φωτογραφία τού ψυχολόγου και τον ενέκρινε ο ίδιος, διευκρινίζοντας ότι θα τον ενέκρινε μόνο αν είχε τις ίδιες ιδέες με αυτόν. Σε σχετική ερώτηση τού Δικαστηρίου ο Καθ' ού η αίτηση παραδέχθηκε ότι οι ιδέες του είναι

έμμονες όμως διευκρίνισε ότι αυτές είναι γόνιμες και ότι δεν τον φοβίζονται οι λέξεις "έμμονες ιδέες". Ο Καθ' ού η αίτηση απειλεί ότι σε περίπτωση που δεν του επιτραπεί να βλέπει τα παιδιά του, θα συντρίψει την Αιτήτρια και ότι "υπάρχει γι' αυτήν ο κίνδυνος να χάσει τα παιδιά μια και καλή (...)" (αγόρευση του, σελ. 6). Η Λειτουργός Ευημερίας ανέφερε κατηγορηματικά στο Δικαστήριο ότι της είχε πει ο Καθ' ού η αίτηση ότι θα εκτελέσει εν ψυχρώ την σύζυγο του αν του στερηθεί το δικαίωμα επικοινωνίας με τα παιδιά του. Στην σελίδα 3 τής Αγόρευσης του, ο καθ' ού η Αίτηση λέγει ότι δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο να σκοτώσει τα ίδια τα παιδιά του γιατί αποτελεί, όπως ρητά αναφέρει, και αυτό μέρος των απόψεων του.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πιο πάνω πράξεις και/ή συμπεριφορά του Καθ' ού η Αίτηση απέναντι στα παιδιά του αντίκεινται σφόδρα: προς τα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια και/ή προς τα ήθη των τέκνων και/ή προς τα δημόσια ήθη και/ή προς τα χρηστά ήθη τής κοινωνίας μας και/ή προς την δημόσια αιδώ και/ή προς την Κυπριακή δημόσια τάξη και/ή προς την Υγία των παιδιών και/ή προς αρκετά από τα θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες που ρυθμίζονται στο Μέρος II τού Συντάγματος. Επίσης ορισμένες από τις πράξεις τού Καθ' ού η Αίτηση πιθανόν να αποτελέσουν αδικήματα κατά των ηθών δυνάμει τού Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε ένα μεγάλο βαθμό η δημόσια τάξη και τα ήθη μιας κοινωνίας αντανakλούν στο δίκαιο τής χώρας αυτής, δηλαδή τόσο στο Σύνταγμα της, εάν έχει, όσο και στους διάφορους άλλους Νόμους της. Η δε θρησκεία, και για την Κύπρο η Χριστιανική θρησκεία, βοήθησε τα μέγιστα στην διαμόρφωση των ηθών.

Σίγουρα ο Καθ' ού η αίτηση χρειάζεται βοήθεια και θεραπεία. Παρόλη την αγάπη και στοργή που ο καθ' ού η Αίτηση διακατέχεται για τα παιδιά του, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα παιδιά του βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο τόσο από απόψεως ηθικής όσο και από απόψεως αναπτύξεως τής προσωπικότητάς τους και/ή άλλως, λόγω τού ασυνήθιστου και σίγουρα μη ηθικού και φυσιολογικού τρόπου εκδήλωσης τής αγάπης τού Καθ' ού η Αίτηση απέναντι τους. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο Καθ' ού η αίτηση παρά την θεωρητική μόρφωση του και ευστροφία του -και αυτό φαίνεται μεταξύ άλλων και από το γεγονός ότι στο Γυμνάσιο ήταν άριστος μαθητής και είχε περάσει τα δύο πρώτα χρόνια τής φιλοσοφικής σχολής τής Θεσσαλονίκης όταν έκαμνε την στρατιωτική του θητεία -δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί τον κίνδυνο που δημιουργεί η συμπεριφορά του προς τα παιδιά του και ότι χρειάζεται βοήθεια για να ξεπεράσει τα προβλήματα που παρουσιάζει και αλλάξει τις ιδέες του. Κρίνω δε ότι κάτω από ορισμένες περιστάσεις και ενόψει των απειλών που έχει εξεστομίσει εναντίον τής συζύγου του και των παιδιών του, σε περίπτωση που στερηθεί τα παιδιά του, ο καθ' ού η Αίτηση μπορεί να φθάσει στα άκρα με πιθανότητα να κινδυνεύσει η ζωή των παιδιών του και της συζύγου του.

Υπό τις περιστάσεις τής υπόθεσης με γνώμονα πάντοτε το συμφέρον των παιδιών και δυνάμει των άρθρων 6, 13, 14, 15, και 21 τού περί Σχέσεων Γονέων και Τέκνων Νόμου 216 τού 1990 το Δικαστήριο είναι αναγκασμένο να αποστερήσει τον Καθ' ού η Αίτηση από την γονική μέριμνα των παιδιών.

Δεν ζήτησα να δω τα παιδιά για να συνεκτιμήσω τις απόψεις τους δυνάμει τού άρθρου 6 (3) τού Νόμου τού 1990 27, διότι τα επίδικα γεγονότα και θέματα δεν αποτελούν ούτε θέματα γνώμης ούτε είναι διαπραγματεύσιμα. Πιο συγκεκριμένα η συνέχιση μιας τέτοιας συμπεριφοράς μη επιτρεπτής από τα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια σε βάρος των παιδιών του που είναι τα θύματα των ιδεών τού Καθ' ού η Αίτηση και ο άμεσος κίνδυνος που διατρέχουν τα παιδιά σε όλες τις πτυχές τής προσωπικότητάς τους και της ζωής τους αντίκεινται προς το συμφέρον των παιδιών δυνάμει τού άρθρου 6 (2) (α) τού Νόμου 216/90 και δεν μπορούν να αποτελούν αντικείμενο οποιασδήποτε συζήτησης, πόσο μάλλον με παιδιά των 10,8 και 7 χρονών όπως είναι τα παιδιά των διαδίκων.

Η Λειτουργός Ευημερίας κατά την αντεξέταση της από τον Καθ' ού η Αίτηση ανέφερε ότι η Αιτήτρια ακολουθεί με πολύ σχολαστικότητα κάποια μέθοδο φυσιοθεραπείας τόσο για τον εαυτό της όσο και για τα παιδιά της. Αυτό μπορεί να είναι επικίνδυνο για την Υγία των

---

27 Επί αυτού βλ. Στυλιανού VΣτυλιανού, Δευτεροβάθμιο Οικ. Δικαστήριο, Έφεση αρ. 21, ημερομηνία 17 Μαρτίου 1993.

παιδιών, όμως επειδή η Λειτουργός Ευημερίας γνωρίζει ότι τα παιδιά είναι κοντά με τους γονείς τής Αιτήτριας και μπεινοβγαίνουν καθημερινά στο σπίτι των παππούδων τους, αυτά έχουν την ευκαιρία να διατραφούν και διατρέφονται με τον σωστό τρόπο και νιώθει ικανοποιημένη γι αυτό. Από ένα πεντασέλιδο έγγραφο που έγραψε η Αιτήτρια πριν παντρευτεί τον Καθ' ού η Αίτηση -στο οποίο παραθέτει ορισμένες σκέψεις και συναισθήματα της- και που καταχωρήθηκε ως Τεκμήριο 2, φαίνεται ότι η Αιτήτρια την εποχή εκείνη πρέπει και αυτή να αντιμετώπιζε κάποια ψυχολογικά προβλήματα. Αυτό αναφέρει και η Λειτουργός Ευημερίας στις σελίδες 2-3 τής Έκθεσης της, και προσθέτει επίσης στην σελίδα 3 ότι η Αιτήτρια είναι μια έξυπνη, διαβασμένη και καλλιεργημένη γυναίκα. Σήμερα κατά την Λειτουργό Ευημερίας η Αιτήτρια με την ενίσχυση και υποστήριξη -οικονομική και ηθική- που έχει από τους γονείς της και το Γραφείο Ευημερίας, φροντίζει αρκετά ικανοποιητικά τα παιδιά της και ενδιαφέρεται για την πρόοδο τους (σελ. 7 τής Έκθεσης της). Το περιβάλλον που ζουν τα παιδιά σήμερα είναι ικανοποιητικό, η δε Αιτήτρια και οι γονείς της τα αγαπούν και ενδιαφέρονται γι' αυτά.

Το Δικαστήριο για να στερήσει και τους δύο γονείς από την γονική μέριμνα των παιδιών τους θα πρέπει ή να το ζητήσουν και οι δύο γονείς για σοβαρό λόγο δυνάμει του άρθρου 19 (1) του Νόμου 216/90 ή να το ζητήσει ο διευθυντής του Τμήματος Κοινωνικής Ευημερίας όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 (1) του νόμου 216/90. Στην προκειμένη περίπτωση όμως ούτε ο Διευθυντής ούτε και οι δύο γονείς έχουν ζητήσει την αφαίρεση τής γονικής μέριμνας και από τους δύο γονείς. Γι' αυτό δεν μπορώ υπό τις περιστάσεις να αφαιρέσω την γονική μέριμνα των παιδιών από την μητέρα τους. Εν πάση περιπτώσει παρά τις κάποιες επιφυλάξεις που έχω σχετικά με την άσκηση τής αποκλειστικής γονικής μέριμνας των παιδιών από την Αιτήτρια, κρίνω ότι η Αιτήτρια με την πρόοδο που έχει κάμει τον τελευταίο καιρό -όπως ανέφερε η Λειτουργός Ευημερίας- και με την συνεχή συνεργασία και την βοήθεια του Γραφείου Ευημερίας και των γονιών της μπορεί να ανταπεξέλθει στα καθήκοντα της που υπαγορεύονται από την γονική μέριμνα με ένα αποτελεσματικό τρόπο. Σε ένα μεγάλο βαθμό πιστεύω ότι η πρόοδος τής Αιτήτριας οφείλεται και στο γεγονός ότι έπαυσε να επηρεάζεται από τις ιδέες του Καθ' ού η Αίτηση, τον οποίο φοβάτο λόγω τής καταπιεστικής συμπεριφοράς του απέναντι της και λόγω τής απολυτότητας των ιδεών του. Στο Τεκμήριο 2 (βλ. παραπάνω) η Αιτήτρια γράφει τα ακόλουθα τα οποία δείχνουν και την απολυτότητα των ιδεών του Καθ' ού η Αίτηση αλλά και το πόσο επηρεαζόταν η Αιτήτρια από αυτόν:

"Πολύ γρήγορα κατάλαβα πως [ο Κώστας] ήθελε να καταπνίξει την ελεύθερη σκέψη μου. Αυτό που ήθελε ήταν να με προσηλυτίσει στις ιδέες του και να με κάνει υποχείριο στα σχέδια του. Βέβαια δεν αρνούμουν να βοηθήσω φθάνει νόμον βέβαιη πως είχε δίκαιο. Κάπου έγραφε πως τα αισθήματα είναι επιχειρήματα, κάπου διάβασα κι εγώ όμως πως τα αισθήματα δεν είναι επιχειρήματα. Τώρα πώς έχει δίκαιο; Αυτό μπορώ να το κρίνω εγώ! Όμως αυτός θα ήθελε να ήταν κοντά μου για να μου επιβάλλει πάντα την δική του κρίση. Φυσικά δεν αρνούμαι να ακούω την γνώμη του, όμως αυτός ήθελε να την επιβάλλει κι αν έπαιρνε την δύναμη στα χέρια του κάθε μορφή βίας θα ήταν γι' αυτόν επιτρεπτή φθάνει να γινόταν το δικό του. Ο ίδιος το είπε: κάθε μορφή εξαναγκασμού για να γίνει το δικό του, το σωστό του..."

Ενόψει των πιο πάνω ευρημάτων και συμπερασμάτων του Δικαστηρίου, κρίνω ότι θα πρέπει να εκδοθεί διάταγμα με το οποίο η Αιτήτρια να έχει την αποκλειστική γονική μέριμνα των παιδιών της. Παρόλο που το δικαστήριο θα μπορούσε να αποστερούσε παντελώς το δικαίωμα επικοινωνίας του Καθ' ού η Αίτηση με τα παιδιά του²⁸, ωστόσο κρίνω ότι αυτό δεν

---

28 Ε. Κουνουγέρη - Μανωλεδάκη: "Το Δικαίωμα Επικοινωνίας στα Πλαίσια του Εκσυγχρονισμένου Οικογενειακού Δικαίου", Αρμενόπουλος, Έτος 42, τχ. 11, Θεσσαλονίκη, 1988, 1097, 1098-1099 ιδίως σελ. 1099 όπου τα ακόλουθα σχετικά αναφέρονται:

"Όταν όμως έχουν μεσολαβήσει ακραίες (πάντως) καταστάσεις (λ.χ. γονέας ψυχωτικός ...) εξ αιτίας των οποίων είναι αδύνατο στο παιδί να επικοινωνεί με τον γονέα του χωρίς αυτό να έχει ολέθριες συνέπειες στην υγεία του

θα επιβαλλόταν να γίνει διότι τα παιδιά είναι συνδεδεμένα με τον πατέρα τους (ιδίως η Ι. και ο Ε.) και οποιαδήποτε πλήρης στέρηση τους από τον πατέρα τους θα ισοδυναμούσε με τιμωρία τους για κάτι που τα ίδια δεν θα ήταν υπεύθυνα. Όμως δεν θα μπορούσα να επιτρέψω οποιαδήποτε επικοινωνία τού Καθ' ού η Αίτηση με τα παιδιά του χωρίς την παρουσία κάποιου Λειτουργού τού Γραφείου Ευημερίας για να υπάρχει έλεγχος ότι ο Καθ' ού η Αίτηση δεν θα επαναλάβει τα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω. Εάν ο Καθ' ού η Αίτηση είχε επικοινωνία με τα παιδιά του στην παρουσία τής συζύγου του μόνο χωρίς να είναι παρών κάποιος Λειτουργός Ευημερίας πιθανόν ο Καθ' ού η Αίτηση είτε με απειλές είτε με εκβιασμό είτε με άλλο τρόπο να προσπαθούσε να εκμηδύνει τα παιδιά στις ιδέες του. Η δε Αιτήτρια με τα δικά της προβλήματα και τον φόβο που νιώθει λόγω τής συμπεριφοράς τού Καθ' ού η Αίτηση και ενόψει τών απειλών που εξεστόμισε εναντίον τής, να μην μπορούσε να αντισταθεί στις απαιτήσεις τού Καθ' ού η Αίτηση και να ενέδιδε τελικά σ' αυτές, χωρίς να αναφέρει γι' αυτό τίποτε σε κανένα. Εάν ο Καθ' ού η Αίτηση θέλει κάποτε να βλέπει τα παιδιά του χωρίς την παρουσία τρίτου προσώπου θα πρέπει να δεχθεί την βοήθεια ειδικών και του Γραφείου Ευημερίας, και να πείσει το Δικαστήριο ότι έχει αποβάλει τις ανάρμοστες για την κοινωνία μας ιδέες του. Δεν μπορεί απλώς με μια υπόσχεση του ότι δεν θα επαναλάβει τις πράξεις του, ο Καθ' ού η Αίτηση να ζητά να πείσει το δικαστήριο ότι έχει αλλάξει, όταν ταυτόχρονα ισχυρίζεται ότι την υπόσχεση του θα την αθετήσει "όταν θα πάρει την εξουσία στα χέρια του", και την αθετεί ήδη πριν προλάβει "να πάρει την εξουσία στα χέρια του", με να το να ισχυρίζεται μεταξύ άλλων στην γραπτή του Αγορεύει ότι έχει κουρασθεί να τρέχει να κρυφτεί μπροστά στην θέα τών ερωτικών του επιθυμιών.

Λαμβάνοντας υπόψη μου όλα τα πιο πάνω, εκδίδεται Διάταγμα με το οποίο η Αιτήτρια να έχει την αποκλειστική γονική μέριμνα τών παιδιών τής. Εκδίδεται επίσης Διάταγμα με το οποίο ο Καθ' ού η αίτηση να έχει δικαίωμα επικοινωνίας και με τα τρία ανήλικα παιδιά του κάθε Πέμπτη από τις 3.30 μ.μ.-5.30 μ.μ. Η επικοινωνία θα γίνεται πάντοτε στο Γραφείο Ευημερίας τής Πόλεως Χρυσοχούς και πάντοτε στην παρουσία κάποιου Λειτουργού Ευημερίας. Εφόσον όμως το ζητήσει ο Καθ' ού η Αίτηση, και συγκατατίθενται και τα τρία παιδιά και δεν υπάρχει αντίρρηση από το Γραφείο Ευημερίας μπορεί η περίοδος επικοινωνίας αφού πρώτα αρχίσει στο οίκημα τού Γραφείου Ευημερίας να συνεχίζεται κάπου αλλού, πάντοτε όμως στην παρουσία Λειτουργού Ευημερίας.

Δίδονται οδηγίες όπως το Γραφείο Ευημερίας παρακολουθεί πολύ στενά την υπόθεση και παράσχει κάθε δυνατή βοήθεια τόσο στα παιδιά όσο και στους διαδίκους. Ενόψει τών διαφόρων απειλών που έχει εξεστομίσει ο Καθ' ού η Αίτηση εναντίον τής συζύγου του και των παιδιών του δίδονται οδηγίες επίσης στις αρμόδιες Αστυνομικές Αρχές όπως παρακολουθούν πολύ στενά την υπόθεση και παράσχουν κάθε δυνατή ασφάλεια στην Αιτήτρια και στα παιδιά τής. Δίδονται οδηγίες επίσης στο Πρωτοκολλητείο όπως αποστείλει τον φάκελο τής υπόθεσης στην Γενική Εισαγγελία για μελέτη τής υπόθεσης και διερεύνηση πιθανών ποινικών αδικημάτων εκ μέρους τού καθ' ού η Αίτηση. Ο Καθ' ού η Αίτηση καταδικάζεται στα έξοδα τής παρούσας Αίτησης όπως θα υπολογισθούν από το Πρωτοκολλητείο. Αντίγραφο τής απόφασης μαζί με αντίγραφο συντεταγμένου διατάγματος να σταλεί από το Πρωτοκολλητείο στο Γραφείο Ευημερίας και στις αρμόδιες Αστυνομικές Αρχές τόσο στην Πόλη τής Χρυσοχούς όσο και στο χωριό Μακούντα. Το προσωρινό Διάταγμα ημερομηνίας 1/2/94 ακυρώνεται.

Γ. Α. Σεργίδης, Δ.

Λοιπόν, πώς σας φάνηκε; Δεν την βρίσκετε ...αριστούργημα; Πόσο αλήθεια μού θύμισε εκείνο τον Σωκράτη: "τι επάθατε εσείς, ω άνδρες Αθηναίοι (... Κυπραίοι), από την ομιλία τών κατηγορών μου δεν γνωρίζω. Εγώ πάντως ολίγον έλειψεν να λησμονήσω ο ίδιος τον

(συνήθως τη ψυχική), και ιδίως όταν εκδηλώνεται σφοδρή αντίθεση προς την επικοινωνία θέληση τού ίδιου τού παιδιού, που είναι φανερό στο δικαστήριο πώς δεν μπορεί να καλυφθεί και πώς δεν είναι αποκλειστικά προϊόν μονομερούς επηρεασμού από την πλευρά τού άλλου γονέα, ενώ παράλληλα είναι εξίσου φανερό πως για την αποτροπή τής βλάβης τής υγείας τού παιδιού δεν αρκούν απλοί περιορισμοί τού δικαιώματος επικοινωνίας, νομίζω ότι το δικαστήριο δεν θα πρέπει να διστάζει να προχωρεί στον αποκλεισμό αυτού του δικαιώματος."

εαυτόν μου εξ αιτίας των: με τόσην πειστικότητα ωμίλουν. Πλην όμως δεν είπαν σχεδόν τίποτα το αληθές".

Βλέπετε, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Το κατεστημένο που έφαγε τότε τον Σωκράτη νά που πασκίζει τώρα να φάει τον Ούτοπο. Κι αυτό όχι γιατί έκανε τίποτα το καταδικαστέο παρά γιατί απλά έχει απόψεις, αντιλήψεις και ιδέες που σκανδαλίζουν και τρομοκρατούν τούς φορείς τού συστήματος, ιδέες και προτάσεις τών οποίων η πραγματοποίηση θα έθετε σε αχρηστία όλα τα πλεονεκτήματα που απολαμβάνουν σ' αυτό οι ισχυροί και οι κρατούντες.

Ελπίζουν βέβαια πως θα με φοβίσουν, πως θα με κλείσουν στην φυλακή ή στα ...ψυχιατρεία αλλά είναι φανερό πως οι κύριοι δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν πως αυτά τα κάνουν πάνω στον πανικό τους. Γιατί η πραγματικότητα είναι πως το τέλος τους δεν είναι μακριά και όλα αυτά τα κόλπα τους ασφαλώς τούς σπρώχνουν ολαταχώς στον γκρεμμό.

Φαίνεται δεν ξέρουν καλά πού ζούνε, ούτε και αντελήφθησαν ακόμα με πión έχουν να κάνουν. Αν νομίζουν πως είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Ούτοπος ήρθε τώρα στον κόσμο και όχι πριν ένα ή δύο ή δέκα αιώνες, τότε δεν σκέφτονται καλά. Το γεγονός ότι ο Ούτοπος έχει σήμερα τις δυνατότητες να γράψει το μήνυμα του και να το στείλει την ίδια μέρα στις τέσσερις γωνιές τού πλανήτη δεν έγινε στην τύχη, τίποτα δεν έγινε στην τύχη. Όλα έρχονται και πορεύονται σύμφωνα με το σχέδιο τού εκδικητή Θεού. Κι αν αφήνει τα καθήκια να υπερισχύουν, σας είπα, δεν το κάνει παρά για να τα οδηγήσει γρήγορα στον χαμό τους.

Λοιπόν: είδατε την απόφαση τού εντιμότατου δικαστού. Όμως σας λέω πως αν ήξερε αυτά που ξέρω εγώ, τότε δεν θα την έβγαζε ποτέ. Και είναι ασφαλώς απλό, δεν το βλέπετε; Αν ο άνθρωπος αποφάσιζε για την αυτοκτονία του δεν θα εύρισκε καλύτερο τρόπο για να το κάνει. Πιός νομίζει ότι μπορεί να τον σώσει; Η κυβέρνηση μήπως; Μα, διάολε, τού είναι τόσο δύσκολο να φανταστεί πως δεν είναι μακριά η μέρα εκείνη όπου η κυβέρνηση δεν θάχει άλλη επιλογή από το αξίωμα "ο σώζων εαυτόν σωθήτω"; Έτσι λοιπόν κάνει καλά να μην γυρεύει σωτηρία από αυτή την κυβέρνηση αφού και αυτή η ίδια δεν θάναυ καν σε θέση να σώσει τόν εαυτό της. Πιά κυβέρνηση θα αντέξει τώρα στο κτύπημα που επίκειται και θα αντέξει η κυβέρνηση Κληρίδη; Κάνει καλά λοιπόν να συνέλθει.

Γι' αυτό λοιπόν όσοι μ' αγαπάτε μην θλίβεστε και πολύ για μένα παρασυρόμενοι από τις εντυπώσεις που θέλει να δώσει ο εντιμότατος. Γι' αυτόν θα πρέπει μάλλον να θλίβεστε και να λυπάστε αφού είναι φανερό πως του λείπει ακόμα και το πιο στοιχειώδες ένστικτο αυτοσυντήρησης. Ναι, αλλά και πάλι, σε τελευταία ανάλυση, δεν βλέπω και καμιά πρακτική ωφέλεια στο να λυπάστε εκείνον που δεν λυπήθηκε τον ίδιο του τον εαυτό.

Ο Ούτοπος έτσι κι αλλιώς είναι αυτός που είναι: διαθέτει -σαν πάντα- την καλύτερη Υγία, το ισχυρότερο ένστικτο αυτοσυντήρησης, την ισχυρότερη κράση και την ισχυρότερη βούληση στον κόσμο. Η φτώχεια του και η μοναξιά του δεν αποτελεί στην προκειμένη περίπτωση τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο από το δόλωμα για τα ερπετά και για τους λύκους που τον περιτριγυρίζουν. Έτσι τα θέλησε ο Θεός, και γω είμαι σίγουρος πως έχει και τον λόγο και τον σκοπό του γι' αυτό.

Αλλά, τώρα, έχοντας ήδη υπόψιν σας την απόφαση, τότε θα πρέπει να προσέξατε πως το σημαντικότερο τεκμήριο πάνω στο οποίο θέλει να πιστεύει ο εντιμότατος πως βάσισε την απόφαση του είναι εκείνη η έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού. Έτσι λοιπόν θεωρώ πως τώρα ακριβώς είναι η κατάλληλη στιγμή για να σας παραδώσω αυτή την έκθεση...

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. ΤΜΗΜΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΡΕΥΝΑ Τύπος Υποθέσεως: Γονική Μέριμνα
Υπό Α. Νεοφύτου (Κ. Λειτουργού)
Αρ. Φακ. 1-16-03 Αρ. υποθέσεως δικαστηρίου 10/93

Επώνυμον: Χαραλάμπους/Κυριάκου Όνομα: Ανδρούλα/Κώστας Ηλικία: 29χρ/35 χρόνων

Ημερομηνία και Τόπος Γεννήσεως 17/4/64, Πάφος / 10/6/58, Αγ. Ερμόλαος Κερήνιας
Διεύθυνσις: Πόλη Χρ. / Μακούντα Επάγγελμα: Οικοκυρά / Γεωργός, εργάτης Κοινότης Ε/Κ
Όνομα και Διεύθυνσις γονέων ή συγγενών (εάν είναι σχετικά) Βλέπε πιο κάτω. Σκοπός
ερεύνης ή λόγος παρουσιάσεως ενώπιον Δικαστηρίου: για ενημέρωση τού Οικογενειακού
δικαστηρίου. Κτλ κτλ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΜΗΤΕΡΑΣ:

Μητέρα: Ανδρούλλα Χαραλάμπους, 29 χρ., οικοκυρά, Πόλη Χρυσοχούς.

Παιδιά: 1) Ορφέας, 9 χρόνων, μαθητής Δ' Τάξης Δημοτικού, Πόλη Χρ.

2) Έκτορας, 7 χρόνων, μαθητής Β' τάξης Δημοτικού, Πόλη Χρ.

3) Ισμήνη, 6 χρόνων, μαθήτρια Α' Τάξης Δημοτικού, Πόλη Χρ.

Πατρική οικογένεια μητέρας:

Παππούς: Πολύδωρος Χαραλάμπους, 63 χρόνων, γεωργός, Π. Χρυσοχούς.

Γιαγιά: Ισμήνη, 64 χρόνων, βοηθά τόν σύζυγο της, Πόλη Χρ.

Θεία: Δέσπω, 38 χρόνων, άγαμη, στο σπίτι, Π. Χρυσοχούς.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΑΤΕΡΑ:

Πατέρας: Κώστας Κυριάκου, 35 χρόνων, γεωργός -εργάτης, Μακούντα.

Πατρική Οικογένεια Πατέρα:

Παππούς: Ιωάννης Κυριάκου, 80 χρόνων, συνταξιούχος, Μακούντα.

Γιαγιά: Θεοδώρα, 70 χρόνων, οικοκυρά, Μακούντα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΗΤΕΡΑΣ:

Περιουσία: Δεν υπάρχει εν ονόματι της.

Εισόδημα: £215 από το Δ. Βοήθημα.

Χρέη: Δεν υπάρχουν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΑΤΕΡΑ:

Περιουσία: Αυτοκίνητο παλιό, αξίας £500.

Τ/Κυπριακός κλήρος 40 σκαλών με ξηρικές καλλιέργειες.

Εισοδήματα: £200 μηνιαίως από γεωργία και έκτακτη απασχόληση σαν εργάτης.

Χρέη: £500 για αγορά αυτοκινήτου. Δόση £20 μηνιαίως.

Διάταγμα διατροφής (στα ανήλικα παιδιά του) £130 μηνιαίως τις οποίες δεν καταβάλλει.

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ:

Ισόγεια κατοικία με μεγάλη αυλή στην Πόλη Χρυσοχούς η οποία παραχωρείται από τους γονείς τής μητέρας δωρεάν.

Αποτελείται από καθιστικό, κουζίνα, δύο υπνοδωμάτια, μπάνιο και αποχωρητήριο.

Μητέρα και παιδιά κοιμούνται στα δύο υπνοδωμάτια όπου υπάρχουν ένα διπλό κρεβάτι και δύο μονά. Η επίπλωση τού σπιτιού είναι πολύ φτωχική και περιλαμβάνει μόνο τα αναγκαία. Το σπίτι ανκαι σχετικά καθαρό είναι ακατάστατο.

Οι γονείς και η άγαμη αδελφή τής μητέρας, κατοικούν στο ανώγειο σπίτι πάνω από την οικογένεια.

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΠΑΤΕΡΑ:

Πλινθάρينو Τ/Κυπριακό σπίτι, όπου ο πατέρας διαμένει μόνος του έξω από το χωριό Μακούντα. Αποτελείται από καθιστικό, 2 υπνοδωμάτια, κουζίνα και βοηθητικούς χώρους υγιεινής. Υπάρχει στοιχειώδης επίπλωση. Στο ένα υπνοδωμάτιο υπάρχει ένα διπλό κρεβάτι και άλλα δύο μονά στο άλλο.²⁹

²⁹ Θέλω να σημειώσω εδώ κάτι για να δείτε την ... αντικειμενικότητα της. Κατ' αρχάς: το σπίτι όπου μένω δεν είναι

Όταν φιλοξενεί τα παιδιά, κοιμάται συνήθως στο διπλό με την κόρη του και τα αγόρια στο άλλο υπνοδωμάτιο.

Λίγα μέτρα πιο μακριά κατοικούν οι ηλικιωμένοι γονείς τού πατέρα σε T/Κυπριακό σπίτι.

ΑΤΟΜΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΩΝ ΔΙΟ ΓΟΝΙΩΝ:

ΜΗΤΕΡΑ:

Κατάγεται από ευκατάστατη οικογένεια γεωργών με 4 κόρες. Η αναφερόμενη είναι η 4η κατά σειρά. Μεγάλωσαν με πολλή αυστηρότητα και χαρακτηρίζουν τούς γονείς τους σκληρούς και στείρους συναισθηματικά. Μοναδικό μέλημα τους ήταν η σκληρή εργασία για οικονομική άνοδο και η μόρφωση τών παιδιών τους. Κατόρθωσαν να τελιώσουν και τα τέσσερα παιδιά τους το Γυμνάσιο με άριστα και να τα στείλουν στη Γαλλία για σπουδές. Δίο από τις κόρες τέλιωσαν τις σπουδές τους και αποκαταστάθηκαν επαγγελματικά και οικογενειακά. Μια από τις αδελφές της είναι άγαμη και έχει προβλήματα ψυχικής Υγείας. Διέκοψε τις σπουδές της και ζει με τους γονείς της,

Η αναφερόμενη δεν κατάφερε να σπουδάσει. Αφού έμεινε στη Γαλλία για 4 μήνες, επέστρεψε πίσω, χωρίς ποτέ να εργαστεί. Παρουσίασε κάποια προβλήματα ψυχικής Υγείας από το Γυμνάσιο και οι γονείς της την πήραν σε ψυχολόγους και ψυχιάτρους. Έκτοτε δεν ακολουθεί καμιά θεραπεία και αναφέρει ότι τα προβλήματα της προέρχονταν από την ταραγμένη παιδική της ηλικία, την σκληρότητα τών γονιών της, των προβλημάτων τής αδελφής της και της μοναξιάς που ένιωθε.

Είναι έξυπνη, διαβασμένη και καλλιεργημένη, αλλά με περιορισμένες ικανότητες στην οργάνωση τού νοικοκυριού της: Ο απλοποιημένος τρόπος ζωής της και η ατημέλητη γενικά εμφάνιση της την κάνουν να φαίνεται παράξενη και ιδιόρρυθμη. Εντούτοις είναι αποδεκτή στο περιβάλλον της και αντιμετωπίζεται με συμπάθεια. Ακολουθεί με επιμονή την φυσιοθεραπεία και υγιεινή διατροφή Σαββίδη την οποία ερμηνεύει με τον δικό της τρόπο.

Είναι γενικά κλειστή, λιγομίλητη και μελαγχολική, αλλά ήρεμη στην αντιμετώπιση τών προβλημάτων τής οικογένειάς της. Οι κοινωνικές της σχέσεις ήσαν πάντα περιορισμένες. Εντούτοις τα τελευταία χρόνια άρχισε να συνδέεται με περισσότερους ανθρώπους, να τους δείχνει εμπιστοσύνη και να αυξάνει τις φιλίες της.

Οι γονείς της την αγαπούν και ενδιαφέρονται γι' αυτήν και τα παιδιά της. Αναγνωρίζουν τα λάθη που έκαναν με τα δικά τους παιδιά και προσπαθούν να επεμβαίνουν διακριτικά στην οικογένεια τής κόρης τους και να της συμπαραστέκονται, χωρίς να προκαλούν την αντίδραση της.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ο πατέρας κατάγεται από τον Άγιο Ερμόλαο Κερύνιας από πολυμελή οικογένεια γεωργοκτηνοτρόφων. Από τα 14 παιδιά τής οικογένειάς του είναι ο ένατος. Ο πατέρας του χαρακτηρίζεται εργατικός και δημιουργικός αλλά και καταπιεστικός και αυστηρός με τη σύζυγο και τα παιδιά του. Ενδιαφερόταν για την κάλυψη τών υλικών αναγκών τους και βασικό μέλημα του ήταν η αύξηση τής περιουσίας τους. Επιθυμία του ήταν να σπουδάσει τα παιδιά του, τα οποία ήσαν έξυπνα και όταν τα οικονομικά του βελτιώθηκαν, τα έστειλε στο Γυμνάσιο και στο Πανεπιστήμιο. Μετά την Τουρκική Εισβολή η οικογένεια εγκαταστάθηκε στην περιοχή Πόλης Χρ. στο T/κ χωριό Μακούντα.

Ο κος Κώστας αποφοίτησε από το Δημοτικό τού χωριού του και φοίτησε στο Γυμνάσιο Αρρένων Κύκκου. Η Τουρκική εισβολή τον βρήκε απόφοιτο τής Δ' Τάξης με άριστα. Τον επόμενο χρόνο στάλθηκε με άλλα προσφυγόπουλα στην Θεσσαλονίκη. Η επίδοσή του μειώθηκε σχετικά, αλλά διάβαζε άλλα βιβλία, κυρίως λογοτεχνικά και φιλοσοφικά και επιδόθηκε παράλληλα στον αθλητισμό. Γύρισε στην Κύπρο και τέλιωσε το Γυμνάσιο Πόλης

πλινθάρينو. Έπειτα: το σπίτι έχει 3 υπνοδωμάτια και όχι 2. Ύστερα τα κρεβάτια ήταν και τότε έτσι όπως είναι και τώρα (τίποτα δεν άλλαξε θέση): δίο διπλά κρεβάτια στα δύο υπνοδωμάτια και ένα μονό στο τρίτο υπνοδωμάτιο. Κι ύστερα λένε για αντικειμενικότητα. Εγώ αυτό το λέω **στραβομάρα**. Απλά η κυρία είδε ό,τι... ήξερε, ό,τι νόμιζε κι ό,τι τής είπαν, τόσο σ' αυτό, όσο και στα υπόλοιπα.

Χρ. με γενικό βαθμό 16.

Κατατάγηκε στην συνέχεια στην Εθνική Φρουρά και υπηρέτησε σαν Δόκιμος αξιωματικός, αφού τέλειωσε την ΣΕΑΠ Κρήτης. Ενώ υπηρετούσε στην Ε. Φρ. διάβαζε και έδινε εξετάσεις κατορθώνοντας να περάσει τα 2 πρώτα χρόνια τής φιλολογίας στο πανεπιστήμιο Θε/νίκης, όπου εξασφάλισε θέση μετά από εξετάσεις.

Μετά την απόλυση του από την Ε.Φ. πήγε στην Θεσ/νίκη όπου συνέχισε τις σπουδές του στο Γ' έτος. Κάλυπτε μόνος του τα έξοδα του εργαζόμενος. Μελετούσε πάντοτε πολύ. Στον χρόνο εγκατέλειψε το πανεπιστήμιο γιατί όπως αναφέρει δεν εύρισκε ουσιαστικό ενδιαφέρον στις σπουδές του. Αρχισε να συστηματοποιεί την συγγραφή βιβλίων που είχε αρχίσει να γράφει από καιρό.

Γύρισε στην Κύπρο αισθανόμενος ικανός, όπως αναφέρει, να δώσει παρά να πάρει μαθήματα.

Είναι άτομο αθλητικό και δείχνει έξυπνος. Έχει διαμορφώσει μια δική του φιλοσοφία για την ζωή, με νέες επαναστατικές ιδέες. Βλέπει τον εαυτό του σαν Διεθνιστή. Σκοπεύει να κινηθεί ενάντια σε όλα τα συστήματα και να κοσμοκρατορεύσει σαν σωτήρας τού κόσμου. Για τον σκοπό αυτό προσπάθησε να υποβάλει υποψηφιότητα στις τελευταίες Προεδρικές εκλογές, πήγε στην Ελλάδα στις πρόσφατες Βουλευτικές εκλογές για να καλέσει τον κόσμο σε επανάσταση.

Ιδιαίτερα επαναστατικές ιδέες έχει για το σεξ. Πιστεύει ότι ο άνθρωπος είναι πολυγαμικός, όταν όμως ζει με μια γυναίκα τα θέλει όλα απ' αυτήν. Πιστεύει επίσης ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να μεγαλώνει με ντροπές και ενοχές για τις επιθυμίες και για τα πάθη του. Το παιδί πρέπει να ενθαρρύνεται και να καλλιεργεί από μικρό την σεξουαλικότητα του. Στην θεωρία του τονίζονται οι ελεύθερες αιμομικτικές σχέσεις, όπως πατέρα-κόρης, μητέρας-γιου, μεταξύ αδελφών κτλ.

Ο κ. Κώστας δείχνει ήρεμος και ψυχραιμος αλλά κάτω από την φαινομενική του ψυχραιμία, διαφαίνεται πικρία και αγανάκτηση όταν δεν βρίσκει ανταπόκριση ή αναγνώριση στις ιδέες του. Την αγανάκτηση του αυτή μπορεί να την εκφράσει με νευρικά ξεσπάσματα και με ξυλοδαρμό ο οποίος πιστεύει ότι είναι σ' αυτή την περίπτωση παιδαγωγικός.

Όταν αντιμετωπίζεται με σεβασμό, συμπεριφέρεται με αρκετή ευγένεια και είναι συννεργάσιμος. Κατά βάθος είναι ευαίσθητος, καλοσυνάτος και ντροπαλός, χαρακτηριστικά που είχε από μικρός.

Λόγω τών ιδεών του οι οποίες ξεφεύγουν από τα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια αντιμετωπίζεται με καχυποψία και ειρωνία από το περιβάλλον του και απορρίπτεται από τους συγγενείς του με τους οποίους διατηρεί πολύ λίγες σχέσεις. Οι δικοί του πιστεύουν ότι είναι άρωστος διανοητικά και ψυχικά. Δεν κατάφεραν όμως ποτέ να τον πείσουν να επισκεφθεί ψυχίατρο.

Ο ίδιος δεν παραδέχεται σε καμιά περίπτωση ότι είναι άρωστος και δεν συζητά θέμα θεραπείας του.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ:

Το ζεύγος παντρεύτηκε τον Σεπτέμβρη τού' 83 μετά από ένα χρόνο γνωριμίας και δεσμού και παρά τις αντιδράσεις από τους γονείς τής μητέρας.

Από την αρχή τού γάμου τους είχαν διαφορές στις σχέσεις τους που προέρχονταν από ασυμφωνία στον σεξουαλικό τομέα και στην ανατροφή τών παιδιών. Σε πολλούς όμως τομείς οι ιδέες τους ταυτίζονταν, όπως η προτίμηση τους για φυσική και σκληραγωγημένη ζωή, οι περιορισμένες κοινωνικές σχέσεις, ο ιδιόμορφος τρόπος ζωής τους κτλ.

Κατά την διάρκεια τής συμβίωσης τους, ο πατέρας χρησιμοποιούσε την "ζώνη ύπνου" για να μένουν ακίνητα τα παιδιά -ανάσκελα- γιατί πίστευε ότι η εφεύρεση του αυτή ήταν η ιδανική για την σωστή ανάπτυξη τους. Η μητέρα αντιδρούσε γιατί τα παιδιά υπέφεραν και έκλαιαν.

Έφερνε ταινίες πορνό και επέβαλλε στην σύζυγο και στα παιδιά να τα παρακολουθούν όλοι μαζί. Χρησιμοποιούσε βία και κτυπούσε άσχημα την σύζυγο του λόγω τής άρνησης της να ικανοποιήσει "μη φυσιολογικές" επιθυμίες του στον σεξουαλικό τομέα.

Πολλές φορές η μητέρα μαζί με τα παιδιά εγκατέλειψε τον σύζυγο της. Εδώ και 2 1/2

χρόνια είναι σε διάσταση, ενώ προωθείται από την μητέρα διαζύγιο.

Η μητέρα ζει κοντά στους γονείς της οι οποίοι τής έκτισαν το διαμέρισμα κάτω από το σπίτι τους και παρά τής κατά καιρούς συγκρούσεις τους, της συμπαραστέκονται υλικά και ηθικά και βοηθούν στην συμπλήρωση και υποκατάσταση ελλείψεων και παραξενιών της.

Ο πατέρας ζει μόνος του στο χωριό. Ασχολείται με την γεωργία, αθλείται, κτίζει σε Τ/κυπριακή γη πλινθάρια σπίτια τα οποία σκοπεύει να ενοικιάζει και γενικά είναι πολύ ενεργητικός. Δεν ενοχλεί κανένα και το περιβάλλον του τον αγνοεί. Είναι γενικά μοναχικός τύπος.

ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ:

Τα τρία παιδιά, Ορφέας 9 χρ., Έκτορας 7 χρ., και Ισμήνη 6 χρ., είχαν φυσιολογική γέννηση και δεν αντιμετώπισαν ιδιαίτερα προβλήματα Υγείας. Έχουν φυσιολογική ανάπτυξη και ζωηράδα ανάλογη με την ηλικία τους. Η μητέρα αρνήθηκε να τα εμβολιάσει όταν ήσαν μικρά και να ακολουθήσει τις συμβουλές τής Υγειονομικής Υπηρεσίας.

Τα μεγαλώνει με φυτικές κυρίως τροφές, βότανα και δικούς της τρόπους θεραπείας όταν αρρωσταίνουν. Καταφεύγει σε γιατρό μόνο όταν η κατάσταση γίνει σοβαρή και ανησυχήσει η ίδια. Όσο για την διατροφή των παιδιών δεν μπορεί να την ελέγξει πια πλήρως αφού πηγαίνουν στην γιαγιά τους και τρώνε εκεί ότι θέλουν, όπως και στο σχολείο.

Η μητέρα είναι πολύ δεμένη με τα παιδιά της και μεταξύ τους υπάρχει έντονη τρυφερότητα.

Αφιερώνει όλο τον χρόνο της γι' αυτά, αναφέρει ότι υπάρχει χάρις σ' αυτά, της δίνουν δύναμη να ζει και να έχει μια θέση στην κοινωνία. Τα βοηθά στα μαθήματα τους, ενώ έχει σαν βασική της αρχή να τα δέχεται όπως είναι, χωρίς καταπίεση ή οποιαδήποτε μορφή βίας. Είναι υπομονετική μαζί τους, μιλά και επικοινωνεί με τα παιδιά της. Οι περιορισμοί που τους θέτει είναι λιγιστοί άνκαι σταδιακά αρχίζει να προσαρμόζεται στις συνθήκες τής κοινωνίας και να θέτει όρια.

Παρά την περιορισμένη κοινωνικότητα της, η μητέρα άρχισε τώρα να βγαίνει περισσότερο, συνοδεύει τα παιδιά της στο σχολείο, τα παίρνει κυρίως θάλασσα και σε λίγες οικογένειες με τις οποίες συνδέεται. Οι παππούδες αποτελούν επίσης για τα παιδιά ευκαιρίες εξόδου, σύνδεσης και ασφάλειας.

Ο πατέρας συνέχισε να επικοινωνεί στενά με τα παιδιά του και μετά τον χωρισμό τους. Τα έβλεπε σχεδόν καθημερινά στο περιβάλλον τους και τα φιλοξενούσε τα Σαββατοκύριακα, πλην τον Ορφέα ο οποίος τον χαρακτηρίζει "τρελλό", τον φοβάται και τον απορρίπτει. Τα άλλα 2 παιδιά είναι πολύ συνδεδεμένα μαζί του. Τα φροντίζει δε ο ίδιος όταν τα φιλοξενεί. Παράλληλα τούς έχει πλήρη ελευθερία, τα αφήνει μόνα τους αν χρειαστεί να φύγει κατά την διάρκεια τής ημέρας. Οι γονείς του οι οποίοι είναι ηλικιωμένοι, πολύ λίγο βλέπουν τα παιδιά. Συνήθως τούς στέλλουν φαγητό όταν είναι κοντά στον πατέρα τους.

Οι γονείς τού κ. Κώστα και τα αδέρφια του πιστεύουν ότι δεν ελέγχει ικανοποιητικά τα παιδιά και ότι κοντά του διατρέχουν υλικούς και ηθικούς κινδύνους από μη παραδεχτές εκδηλώσεις τρυφερότητας μεταξύ τους.

Τις ίδιες σκέψεις εκφράζουν η μητέρα των παιδιών και η πατρική της οικογένεια. Στηρίζουν δε τις απόψεις τους σε αναφορές των παιδιών ότι ο πατέρας του "γλύφει τα γεννητικά όργανα τής μικρής Ισμήνης και βάζει το πέος του στο στόμα τού Έκτορα".

Η Κ, Λ. συζήτησε με τα παιδιά, αλλά και με τον πατέρα τους τα πιο πάνω. Τα παιδιά επιβεβαίωσαν τις πληροφορίες. Ο πατέρας τους παραδέκτηκε με φυσικότητα ότι κοιμάται με την κόρη του γυμνός, ότι αυτό ευχαριστεί και τους δύο και δεν αποκλείει σε κάποιο στάδιο να έχουν ολοκληρωμένες σχέσεις. Ακόμη παραδέκτηκε ότι μπορεί να ικανοποιήσει σεξουαλικές επιθυμίες των παιδιών του αν θέλουν, και ότι και ο ίδιος μπορεί να ευχαριστηθεί - ικανοποιηθεί μέσα από τις σχέσεις με τα παιδιά του.

Η μητέρα προσπάθησε το τελευταίο διάστημα, όταν έμαθε από τα παιδιά τί συνέβαινε μεταξύ τους, να τον εμποδίσει να παίρνει τα παιδιά για φιλοξενία με αποτέλεσμα εκείνος να αντιδράσει και να χρησιμοποιήσει βία ενάντια στο σπίτι και σε συγγενικά της πρόσωπα, Δεν είναι διατεθειμένος να δεκτεί οποιαδήποτε λύση απλής επικοινωνίας μαζί τους και

εκτοξεύει απειλές για εκείνους που θα τον εμποδίσουν να έχει κοντά του τα παιδιά τα Σαββατοκύριακα. Αναφέρει ότι ο ίδιος δεν έχει τίποτα στον κόσμο παρά μόνο τα παιδιά του.

Τα παιδιά σ' αυτό το στάδιο είναι συγχισμένα και φοβισμένα. Αγαπούν και θέλουν και τους δύο γονείς τους και τους αποδέχονται όπως είναι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Πρόκειται για διαλυμένη οικογένεια με τρία ανήλικα παιδιά.

Η μητέρα -αρκετά ιδιόρρυθμος άνθρωπος- άρχισε να προσαρμόζεται και να εντάσσεται κοινωνικά προς όφελος των παιδιών της. Με την ενίσχυση και την υποστήριξη -οικονομική και ηθική- που έχει από τους γονείς της και την Υπηρεσία μας, φροντίζει αρκετά ικανοποιητικά τα παιδιά της και ενδιαφέρεται για την πρόοδο τους.

Ο πατέρας ο οποίος είχε μια ταραγμένη παιδική και νεανική ηλικία, στερημένη συναισθηματικά και υλικά, έχει ξεφύγει από τα κοινά παραδεκτά πλαίσια και η όλη συμπεριφορά και ενέργειες του τον καθιστούν ιδιόρρυθμο και παράξενο.

Ο μοναχικός τρόπος ζωής του, η εγκατάλειψη του από τη γυναίκα του, οι ιδέες του για ελεύθερες και αιμομικτικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και οι πολύ στενές και μη

παραδεκτές σχέσεις που δημιούργησε με τα παιδιά του τον καθιστούν επικίνδυνο για τα παιδιά του και ανίκανο να τα παίρνει κοντά του και να τους προσφέρει συνθήκες ασφάλειας και προστασίας.

Δεδομένων των ηθικών κινδύνων που διατρέχουν μόνα μαζί του, πιστεύουμε επίσης, ότι οποιαδήποτε επικοινωνία των παιδιών με τον πατέρα τους πρέπει να γίνεται στην παρουσία άλλων προσώπων.

Ημερομηνία: 30/11/93. Α. Νεοφύτου.

Αλήθεια, όπως και πριν, μετά την ανάγνωση τής απόφασης, έτσι και τώρα δεν ξέρω και γω τι να πιστέψω απ' αυτήν. Βέβαια ενώ είναι γεγονός πως υπάρχουν σ' αυτήν κάποια στοιχεία που μου λένε πως αυτή η έκθεση με αφορά, και κάποια πράγματα στα οποία δεν θα μπορούσα να φέρω αντίρρηση, όμως είναι και κάποια άλλα στοιχεία και πράγματα που μου θυμίζουν εκείνο το γνωστό σας πια σχόλιο τού Σωκράτη στην Απολογία του: ολίγον έλειψεν να λησμονήσω ο ίδιος τον εαυτόν μου εξ' αιτίας των: με τόσην πειστικότητα ωμίλου. Και όμως δεν είπαν σχεδόν τίποτα το αληθές".

Αλλά θα μου πείτε: όταν εσύ σκέφτεσαι έτσι, τότε τί περιμένεις από εμάς; Κι όντως: είναι αλήθεια: εκεί που νομίζω πως ο στόχος αυτής της απόπειρας μου είναι να σας ξεκαθαρίσω ορισμένα πράγματα, φοβάμαι πως τελικά θα σας μπερδέψω τόσο πολύ που δεν θα είσαστε τελικά σε θέση να αποφασίσετε τι επιτέλους πρέπει να πιστέψετε και τι όχι. Μάλιστα είναι και οι φορές εκείνες όπου τα λόγια αυτά καθεαυτά μπορούν να έχουν ελάχιστη ή και καθόλου επίδραση στην κρίση ενός ανθρώπου. Τις περισσότερες φορές είναι το ένστικτο- το μάτι και η μύτη - εκείνο που βαραίνει στην απόφαση, είναι γεγονός, ναι, αλλά στην προκειμένη περίπτωση οι πλείστοι από σας δεν θα έχετε την ευκαιρία για προσωπικές επικοινωνίες με τους διαδίκους, με τον δικαστή ή την κοινωνική λειτουργό και έτσι, αναγκαστικά πλέον, θα βασιστεί ο καθένας από εσάς περισσότερο στα λόγια που θα τεθούν γραπτώς ενώπιον του παρά στην μορφή και τα χαρακτηριστικά των εμπλεκόμενων μερών.

Βέβαια κάποια σχόλια πάνω στην έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού τα έχω κάνει ήδη σε προηγούμενα κείμενα μου, καθώς επίσης και στην αγόρευση μου που θα ακολουθήσει αργότερα. Λεπτομερή εξέταση και ανασκευή αυτής της έκθεσης δεν σκοπεύω να κάνω. Κάτι τέτιο το επιφυλάσσω μάλλον για την απόφαση τού εντιμότατου. Γενικά όμως θα έλεγα πως κάποια πράγματα εκεί μέσα -γενεαλογικής και άλλης φύσης- είναι αληθινά, κάποια άλλα έχουν και αλήθειες και ψέματα αλλά, γενικότερα, το σχόλιο μου πάνω σε κάποια "γεγονότα" και εκτιμήσεις της είναι εν συντομία τούτο δω: παλαβομάρες.

Αλλά, αλλά, αθετόντας την υπόσχεση που έδωσα προηγουμένως, να μην επιχειρήσω δηλαδή να εξετάσω αυτή την έκθεση, μου φαίνεται πως θα κάνω τώρα μια απόπειρα να σας παρουσιάσω κάποια άποψη μου πάνω σ' αυτό το "τεκμήριο", τόσο μάλλον γιατί έχω την

εντύπωση πως δεν θα έχω ξανά την ευκαιρία για να το κάνω. Κάποιες υπογραμμίσεις που έχω ήδη στην έκθεση της θα με διευκόλυναν μάλιστα ώστε να ξεμπερδεύω μια ώρα αρχίτερα.

Σημειώνω λοιπόν αυτό: "είναι γενικά κλειστή, λιγομίλητη και μελαγχολική, αλλά ήρεμη στην αντιμετώπιση των προβλημάτων της οικογένειάς της". Αυτό το ήρεμη είναι που κτυπάει άσχημα εδώ γιατί εγώ την ξέρω υστερική ανκαι, να λέγεται, πιστεύω πως είναι δυνατόν μια γυναίκα όταν το βάλει μέσα της να παρουσιάσει την εντύπωση πως δεν είναι (υστερική, εννοώ), να τα καταφέρει. Αλλά πείτε μου: πόσο ρεαλιστική μπορεί να είναι η άποψη μιας κοινωνικής λειτουργού για μια γυναίκα την οποία βλέπει για μια ώρα κάθε ...15ήμερο; Προσωπικά πιστεύω πως εγώ έχω μια πιο ρεαλιστική άποψη για την όλη ..γυναίκα.

Τώρα για την συνέχεια θα παρακάμψω χάριν οικονομίας κάποια σημεία και θα σας έλεγα να σταθούμε λιγάκι πάνω στις "επαναστατικές ιδέες που έχω για το σεξ".

Κι όντως: είναι γνωστό ήδη αυτό σε όλη (θέλω να πω: σε όσην απέμεινε) την Κυπριακή επικράτεια: ναι, ο Ούτοπος θεωρεί ότι ο άνθρωπος είναι πολυγαμικό και παμφάγο όν, τόσο στο τραπέζι του όσο και, κυρίως, στο κρεβάτι του.

Και ναι: πιστεύω επίσης ότι ο "άνθρωπος δεν πρέπει να μεγαλώνει με ντροπές και ενοχές για τις επιθυμίες και για τα πάθη του". Αλλά, θάλεγα παρακάτω, ανκαι θεωρώ πως την ανάγκη για ενθάρυνση και καλλιέργεια της σεξουαλικότητας των "μικρών" (μικρός, υπόψιν, από μικρό διαφέρει) δεν θυμάμαι να την έχω διατυπώσει ή αναπτύξει ποτέ, όμως πιστεύω πως αρκεί και μόνον να μην φιμώσεις και να μην καταστείλεις τα αισθήματα και τις ορμές των παιδιών και τότε θα δει ο κάθε αντικειμενικός παρατηρητής πως τα μικρά δεν χρειάζονται ενθάρυνση γι' αυτό γιατί απλά η σεξουαλικότητα έρχεται στον κόσμο μαζί με τα παιδιά.

Αα, κι όσο για το τόνισμα των "ελεύθερων αιμομικτικών σχέσεων" αυτό ήταν - τουλάχιστον ως τότε που άνοιξε η υπόθεση- μία φαντασίωση της κοινωνικής λειτουργού. Γιατί, ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν είχα διατυπώσει ως τότε απόψεις πάνω στην αιμομιξία. Ναι μεν εκανα καπιες σκεψεις σε καπια φαση τής ζωης μου αλλα εμειναν εκει. Οι σχετικές πάνω στο όλο θέμα απόψεις μου είναι εντελώς πρόσφατες και σ' αυτές δεν με υποχρέωσε κανείς άλλος από τους ίδιους τούς εχθρούς μου: η αιτήτρια, η λειτουργός, το σύστημα και η κυβέρνηση. Από μια άποψη δηλαδή τις ευχαριστώ γιατί χωρίς να το θέλουν σπρώχνουν μπροστά τις σπουδές μου και με βοηθούν στην ολοκλήρωση της όλης κοσμοθεωρίας μου. Γιατί ότι και να πούμε και ότι και να κάνουμε, ότι μένει απ' αυτή την υπόθεση, απ' αυτό τον κόσμο και από τούτη την κόλαση δεν θάναι τίποτε άλλο από την κ ο σ μ ο θ ε ω ρ ί α μου.

Μέρος λοιπόν των απόψεων που σχημάτισα πάνω στο όλο θέμα μπορείτε να το δείτε αργότερα στην αγόρευση μου. Επ' ευκαιρίας όμως θα ήθελα να παρεμβάλω εδώ μια σχετική πρόταση από τον Βολταίρο και μια από το Κοράνι.

Δείτε τήν πρώτη: *ήταν απαγορευμένο να παντρεύεται κανείς την αδελφή τον στην Ρώμη. Το επιτρέπανε στους Αιγύπτιους, στους Αθηναίους, ακόμα και στους Εβραίους... Νόμοι συμβατικότητας όλ' αυτά, συνήθειες αυθαίρετες, μόδες που περνάνε. Το ουσιαστικό μένει πάντα. Δείξε μου μια χώρα όπου νάναι τίμιο να μου αρπάξουν τον καρπό τής εργασίας μου, να παραβιάσουν την υπόσχεση τους, να πουν ψέματα για να βλάψουν, να συκοφαντούν, να δολοφονούν, να φαρμακώνουν, νάναι αχάριστοι στον ευεργέτη τους, να χτυπάνε τον πατέρα και την μητέρα τους όταν τους φέρνουν να φάνε.*

Δείτε τώρα την δεύτερη: *δεν σας επιτρέπεται να παντρεύεστε τις μητέρες σας, τις θυγατέρες σας, τις αδελφές σας, τις θείες σας, τις ανειψιές σας κτλ. Δεν θα νυμφευθείτε τις εγγονές σας, ούτε δύο αδελφές. Αν όμως το αισχρούργημα αυτό γίνει, ο Κύριος είναι οικτίρμων και πολνεύσπλαχνος.*

Βέβαια θα μου πείτε ίσως: τί με νιάζει εμένα και τις σας νιάζει εσάς τό τι είπε ο Βολταίρος ή ο Μωάμεθ; Η απάντηση μου είναι πως σας νιάζει, καί εσάς καί εμένα. Όπως σας το λέω όμως: άλλοι καιροί εκείνοι και άλλοι τούτοι. Και κάνετε καλά όταν θα σκέφτεστε το δικό μου σύστημα και τον δικό μου Νόμο να μην λογαριάζετε πλέον τούς γάμους αλλά μόνον τα ...γαμήσια. Κι όπως ακριβώς το είχα πει και στο δικαστήριο: εγώ δεν είμαι υπέρ ή εναντίον αυτής ή της άλλης σχέσης. Είμαι απλά υπέρ τού Έρωτα". Όταν μια ερωτική έλξη είναι αμοιβαία τότε, σύμφωνα με την θεωρία μου, αυτή αποκτά από την ίδια την φύση της το δικαίωμα της ολοκλήρωσης της, ανεξάρτητα από σχέσεις αίματος ή φύλου.

Αλλά εν πάση περιπτώσει, κάτι είπαμε γι' αυτό. Ας πάρουμε τώρα κάτι άλλο: ο κ. Κώστας δείχνει ήρεμος και ψυχραιμος αλλά κάτω από την φαινομενική του ψυχραιμία διαφαίνεται πικρία και αγανάκτηση όταν δεν βρίσκει ανταπόκριση ή αναγνώριση στις ιδέες του. Την αγανάκτηση του αυτή μπορεί να την εκφράσει με νευρικά ξεσπάσματα και με ξυλοδαρμό ο οποίος πιστεύει ότι είναι σ' αυτή την περίπτωση παιδαγωγικός".

Ρε για όνομα τού Θεού! Πώς να σας το πω να το καταλάβετε; Αν υπάρχει στον κόσμο ένας ηραμος, ψυχραιμος και νηφάλιος άνθρωπος, αυτός είναι ο "κ. Κώστας". Και μάλιστα δεν χρειάζεται ούτε σιγάρο, ούτε ...ηρεμιστικά προκειμένου να παραμείνει ο πιο ήρεμος. Αλλά - να πάρει και να σηκώσει! - η ζωή δεν σημαίνει απλά ηρεμία. Η ζωή, τόπα και το ξανάπα, έχει τις φουρτούνες και τις καταιγίδες της, οι άνθρωποι πάλι δεν γενιούνται όλοι αρνάκια ενώ η αιτήτρια δεν ήταν και καμιά συγκαταβατική γυναίκα. Ω, απ' αυτή την άποψη ήταν η χειρότερη που μπορούσε να μου τύχει και είναι ευτύχημα το γεγονός ότι δεν ήταν και απο ανατομική άποψη... άνδρας. Βέβαια αυτής της μπήκε η ιδέα πως η ανταρσία στις απόψεις τού συζύγου αποτελεί "δυναμισμό" αλλά η πραγματικότητα είναι πως η αλήθεια έγκειται κάπου εδώ: δεν υπάρχει χειρότερο ον σ' αυτό τον κόσμο από την φίλεριν γυναίκα (Σολομόντας, νομίζω, ή Εκκλησιαστής). Μα και, στο κάτω κάτω, η άποψη μου επί του προκειμένου είναι πως λίγο ξύλο εκεί που πρέπει και την ώρα που πρέπει αποτελεί την λιγότερο επώδυνη μέθοδο συμμόρφωσης εκείνων που η απειθαρχία τους δημιουργεί προβλήματα. Μου τόλεγε άλλωστε και πριν λίγες μέρες η ίδια η κυρά: εκεί που δεν πίπτει ο λόγος, πίπτει η ράβδος. Αυτό που θέλεις είναι πεντέξι φούσκους για να φέρεις τον νουν σου". Ω, ας ήσασταν εκεί και θα το λέγατε: τί άνδρας!

Ενώ είναι και το άλλο βέβαια: "το ξύλο βγήκε απ' τον Παράδεισο". Ναι, αλλά θα μου πείτε και πάλι: πιός έχει δίκαιο να δείρει πιόν; Ναι, είναι κι αυτό ένα εύλογο ερώτημα αλλά άστα κι αυτά να παν στον διάολο. Πού θα βρεις άκρη;

Την πρόταση της: "όταν αντιμετωπίζεται με σεβασμό συμπεριφέρεται με αρκετή ευγένεια" την δέχομαι. Μάλιστα θα δανειζόμουν εδώ ένα απόσπασμα από την "υπ' αριθμόν 3 ομιλία" μου για να την ενισχύσω. Γιατί είναι αλήθεια: "εγώ πάντα έτσι κρίνω τους ανθρώπους και αυτό ακριβώς θέλω να μάθω και να ...διαβάσω στον καθένα: μ' αγαπάει ή δεν μ' αγαπάει; Αν ναι: τότε είμαι ικανός να τον αγκαλιάσω στην μέση τού δρόμου. Αν όχι: είμαι ικανός να τον ...μαχαιρώσω στην μέση τού δρόμου". Έτσι δεν είναι που σκέφτονται ολοι όμως λίγο πολύ; Υπόψιν λοιπόν.

Τώρα, μετά απ' αυτό είναι κανείς από σας που νομίζει πως μπορεί να γράφει ο καθένας για τον Ούτοπο σ' αυτό το στυλ χωρίς να τον ταπεινώνει; Τί νομίζετε;

Αλλά ... αλλά... δείτε και την επόμενη της παράγραφο: *λόγω τών ιδεών του οι οποίες ξεφεύγουν από τα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια αντιμετωπίζεται με καχυποψία και ειρωνία από το περιβάλλον του και απορρίπτεται από τους συγγενείς του με τους οποίους διατηρεί πολύ λίγες σχέσεις. Οι δικοί του πιστεύουν ότι είναι άρρωστος διανοητικά και ψυχικά. Δεν κατάφεραν όμως ποτέ να τον πείσουν να επισκεφθεί ψυχίατρο*".

Ω, μα τι νομίζει πως κάνει αυτή; Πιός είχε ποτέ μια πρώτη Ιδέα χωρίς να έρθει σε σύγκρουση με τους περιβάλλοντες τον ανθρώπους; Αν νομίζει αυτή η παλαβή πως ένας ιδεολόγος πρέπει να κινεί τις "ιδέες" του μέσα στα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια, ε τότε ασφαλώς δεν θα ήταν ιδέες, το πνεύμα θα χανόταν τότε από τον κόσμο και όλο κι όλο που θα παρέμενε θα ήταν το βούρκο. Όλα κι όλα.

Πάνω, τώρα, στο ότι "αντιμετωπίζομαι με καχυποψία και με ειρωνεία από το περιβάλλον μου" να σας πω: πάνω σ' αυτό έχω, ως γεγονός, τα παράπονα μου. Οι άνθρωποι- πιός δεν το ξέρει; -έχουν κλίση προς την καχυποψία ενώ η ειρωνεία κτύπησε πολλές φορές την πόρτα μου, ναι, είναι αλήθεια, όμως δεν είναι λιγότερο αλήθεια πως εγώ έχω κάνει τόσους ειρωνες να καταπιούν την γλώσσα τους όσους δεν έχει κάνει κανείς ενώ, από την άλλη, καπιοι γεύτηκαν πάνω σ' αυτό τα χαστούκια μου.

Έπειτα: πως απορρίπτομαι από τους συγγενείς μου και πως διατηρώ πολύ λίγες σχέσεις μαζί τους, αυτό θάλεγα πως είναι και ψέμα και αλήθεια. Αλλωστε οι λίγες σχέσεις μου με τους συγγενείς- αλλά και γενικά με όλους τους ανθρώπους- είναι λίγο πολύ δική μου επιλογή και, αν κρίνεις από τα σχετικά επίπεδα και ενδιαφέροντα τους, δεν θα δυσκολευτεί κανείς να καταλάβει πως αυτό ανήκει λίγο πολύ στα αναπόφευκτα. Γενικά θα έλεγα πως

ενώ βρίσκω την μοναξιά μου λίγο πληκτική, όμως η πείρα μου με τους ανθρώπους με έχει τροφοδοτήσει με την γνώση πως η οποιαδήποτε συναναστροφή με την συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων μου είναι πολύ πιο πληκτική και ανυπόφορη από την ίδια την μοναξιά μου. Από την άλλη είναι κι αυτή η κλίση μου προς την μελέτη και το γράψιμο, πράγματα δηλαδή που κάνουν απαραίτητη την μοναξιά προκειμένου να ολοκληρωθεί ένα έργο και μια αποστολή την οποία μόνο εγώ-και κανείς άλλος-είμαι σε θέση να φέρω σε πέρας.

Σχετικά με το ότι "οι δικοί μου πιστεύουν πως είμαι ψυχικά και διανοητικά άρωστος, αλλ' όμως δεν κατάφεραν να με πείσουν να επισκεφτώ ψυχίατρο", να σας πω: κατά την παρουσία της κοινωνικής λειτουργού στο δικαστήριο την ρώτησα: πώς από τους δικούς μου σου είπε αυτό το πράγμα; Εκείνη τα μασούσε, δυσκολευόταν, όμως ο δικαστής - συμπαθέστατος, τώ οντι, εκείνη την εποχή- της έδωσε να καταλάβει πως έπρεπε να απαντήσει. Λοιπόν; -Η Α., μου λέει.-Ω!

Ναι, όμως μην νομίζετε πως εγώ είμαι από εκείνους τους ανθρώπους που θα τρέξουν να την βρουν και να κάνουν φασαρία και να ανακατώσουν καταστάσεις και και και. Εγώ σάς λέω: ήμουν και παραμένω το "άγαλμα". Ο ίδιος ο Θεός το ήθελε να πάθω και να μάθω από τους ανθρώπους. Από καιρό δα λίγα είναι τα πράγματα που με παραξενεύουν. Έχω τόσο συνηθίσει την αστάθεια και την κακεντρέχεια των ανθρώπων που -χωρίς να ισχυρίζομαι ότι έχω αναπτύξει ανοσία σ' αυτήν- την αντιμετωπίζω με μια απaráμιλλη ψυχραιμία. Ακόμα και σε κείνες τις περιπτώσεις όπου κρίνω ότι πρέπει να "απονεμηθεί δικαιοσύνη", ακόμα και τότε, λέω, αντιμετωπίζω την κατάσταση έτσι όπως πάντα: ψύχραιμα, ψύχραιμα, ψύχραιμα. Γενικά θεωρώ ότι ανήκω ακριβώς στην κατηγορία εκείνων των ανθρώπων που είναι ικανοί να "υποφέρουν με εγκαρτέρηση".

Προτάσεις άλλωστε τού είδους: "όλοι οι πρωτοπόροι έχουν μια αγιάτρευτη αρώστια που λέγεται "οικείοι" τις έχω περάσει στις σημειώσεις μου εδώ και ...δεκαετίες, ενώ δεν πάει και πολύς καιρός όπου ...παρηγοριέμαι και μ' αυτό: "πώς σου έβγαλε το μάτι; -Ο συγγενής. -Αχ! κι είναι βαθιά βγαλμένο". Αλλά: φιλολογία θα κάνουμε τώρα; Δεν τα ξέρετε αυτά; Από μένα περιμένατε να τα μάθετε;

Έτσι που λέτε: ήμουν ικανός να κάνω έτσι σαν να μην έγινε τίποτα αλλά έλα που είναι στην μέση και η περιέργεια. Πολύ θα ήθελα, να σας πω την αμαρτία μου, να δω την αντίδραση της. Έτσι με το που ήρθε στο χωριό: το και το, τής λέω. Είναι αλήθεια;

Αα, και με τι δεν την βάφτισε! -Εγώ είπα τέτιο πράγμα; Τώρα και θα την κανονίσω.

Αα, όσο κανόνισε και τότε τον Μάριο Δημητρίου θα την κανόνιζε και τούτην. Έλεγε τότε πως θα του έγγραφε ένα γράμμα όπου θα του παραπονιόταν πως με όλα εκείνα που έγγραψε στο "Περιοδικό" έκανε ρεζίλι όλο το σόι μας (βλέπετε όλη η έγνια της ήταν το σόι της και όχι εγώ), ναι, αλλά πριν περάσουν δυο -τρεις μερούλες το είχε ξεχάσει. Στο κάτω κάτω, κατέληξε, "εσύ δεν είσαι εκείνος που του τα μούκωσε;" ...

Βέβαια ψέματα- και μεγάλα και μικρά- μου είχε πει και ξαναπεί η αδελφούλα μου (η πρώτη, για την ακρίβεια και καμιά δεκαετία γηραιότερη μου) και στο παρελθόν. Για τούτο όλοι οι συγγενείς και οι γνωστοί μου είναι ρεαλιστές (μονάχα εγώ απέμεινα, με συγχωρείτε, ...ηλίθιος) και από τις πληροφορίες που παίρνουν από δω κι από εκεί μου λένε μόνο εκείνες που έχουν την αξίωση να με πληγώσουν και να με κάνουν να παρατήσω τον αγώνα μου, και μου αποκρύβουν με επιμονή και με επιμέλεια το κάθετί που θα μπορούσε να μου δώσει δύναμη και κουράγιο. Γενικά βέβαια συμβαίνει με όλους αυτό, αλλά με το συγγενολόι μου είναι λίγο πολύ ο κανόνας.

Εν πάση περιπτώσει αφού αρνήθηκε που αρνήθηκε η Α. πως είχε πει τέτιο πράγμα, είπα και γω να προσβάλω αυτή την θέση της κοινωνικής λειτουργού ζητώντας από όλες τις αδελφές μου (γιατί αυτές ήταν οι συγγενείς μου) να μου υπογράψουν μια "δήλωση" την οποία είχα δακτυλογραφήσει. Αυτήν: *εμείς οι αδελφές τού Κώστα Κυριάκου: Αντρούλα, Μαρία, Αναστασία και Ερμούλια Κυριάκου δεν πιστεύουμε σε καμιά περίπτωση πως ο αδελφός μας είναι ψυχικά ή διανοητικά άρωστος και δεν ισχυριστήκαμε ποτέ κάτι τέτιο. Επιπλέον δεν πιστεύουμε πως τα παιδιά του διατρέχουν οποιουδήποτε ηθικούς ή υλικούς κινδύνους κοντά*

του. Θεωρούμε και πιστεύουμε μόνο πως έχει και δημοσιοποιεί επαναστατικές ιδέες οι οποίες είναι φυσικό να αποτελούν κίνδυνο για το όλο ηθικοκοινωνικό κατεστημένο.

Και όντως: την υπέγραψαν όλες και έγραψαν στο πλάι το τηλέφωνο τους. Όχι σάς λέω πως με σκοτίζει και πολύ η άποψη των άλλων-ανκαι, να λέγεται, θα με ευχαριστούσε και θα με ικανοποιούσε η καλύτερη δυνατή- αλλά νά: τόκανα για τα παιδιά, για να αδυνατήσω την άποψη της κοινωνικής λειτουργού προκειμένου να εκμαιεύσω από το δικαστήριο μια απόφαση που θα επέτρεπε την περισσότερη δυνατή επικοινωνία μου με τα παιδιά. Βέβαια ανκαι στο τέλος δεν χρησίμευσε σε τίποτα η "δήλωση" (το δικαστήριο ήθελε προφορικές μαρτυρίες και όχι γραπτές "δηλώσεις". Όλα κι όλα: δεν είχα σκοπό να τις κουβαλήσω κιόλας στο δικαστήριο γι' αυτό), όμως νά που τελικά πήρε την θέση της εδώ. Πάλι καλά.

Βέβαια σάς λέω: όλες υπολογίζανε πως εγώ θάμουν χαμένος και σίγουρα μόλις που θα συνέρχονταν από την Είδηση και το γεγονός ότι ο αδελφός τους οδηγήθηκε στις ψυχιατρικές κλινικές. Α, πώς με κοιτάζαν οι γνωστοί και οι γνωστές εκείνο τον καιρό! Φρίκη σάς λέω, μεγάλη φρίκη. Όσπου ...πέρασε κι αυτό.

Κι όμως έχει ακόμα ανθρώπους που το γουστάρουν έτσι. Γι' αυτούς φαίνεται η γνώμη, η άποψη και το συμφέρον των αρχόντων αποτελεί την μόνη αλήθεια και πραγματικότητα στην Γη.

Αλλά: πάμε στο επόμενο κεφάλαιο: οικογενειακό ιστορικό. Δείτε την δεύτερη παράγραφο. "από την αρχή του γάμου τους είχαν διαφορές στις σχέσεις τους που προέρχονταν από ασυμφωνία στον σεξουαλικό τομέα και στην ανατροφή των παιδιών. Σε πολλούς όμως τομείς οι ιδέες τους ταυτίζονταν, όπως η προτίμηση τους για φυσική και σκληραγωγημένη ζωή, οι περιορισμένες κοινωνικές σχέσεις, ο ιδιόρρυθμος τρόπος ζωής τους κτλ.

Α, ακούστε εδώ: ως προς την πρώτη πρόταση το γεγονός είναι αυτό: δεν είχαμε καμιά ασυμφωνία στον σεξουαλικό τομέα. Αντιθέτως: για τρία τόσα χρόνια σ' αυτό τον τομέα όλα πήγαιναν μελι-γάλα. Αξίωμα μας ήταν τό "όλα επιτρέπονται" και ασφαλώς για όλο αυτό το διάστημα το τιμήσαμε με αμοιβαία συναίνεση. Οι ασυμφωνίες μας έγκειντο στο γεγονός ότι δεν εννοούσε να "υποκύψει" στην (κι αυτό σε εισαγωγικά) "εξουσία" τού συζύγου της. Κι όταν αργότερα ήρθαν τα παιδιά και η αίσθηση της ιδιοκτησίας πήρε τις διαστάσεις της δεν εννοούσε να ακούσει καν την γνώμη τού πατέρα πάνω στην διατροφή και την ανατροφή των παιδιών. Επειδή λοιπόν εκείνη ήταν η μάνα και το είχε το παιδί μέσα στην κοιλιά της εννέα μήνες (ενώ εγώ όλο κι όλο που έβαλα την ψωλή μου στην τρύπα της για να ικανοποιήσω τον εγωισμό μου) είχε και την πεποίθηση -και την διαλαλούσε κιόλας- πως είναι αποκλειστικό κτήμα της και δεν εννοούσε να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Κι έτσι λοιπόν όπως εκείνη κατέληξε χορτοφάγος (προκειμένου μάλιστα να παρασύρει και μένα μού έφερνε και το παράδειγμα των αγελάδων και των ...ελεφάντων οι οποίοι ενώ τρώνε μόνο χόρτα είναι τόσο ...εύρωστοι) και εγώ παμφάγος (από πεποίθηση) ήταν επόμενο να έρθουν οι συγκρούσεις. Και εκεί λοιπόν όπου θάπρεπε να λύνονταν οι διαφορές μας στο κρεβάτι, νά που αποφάσισε επιτέλους (μετά τους εκβιασμούς της και την εγκατάλειψη τού σπιτιού πάνω στο γεγονός και μόνο ότι επέμενα στο να τρώνε και κρέας τα παιδιά) να με τιμωρήσει γιατί δεν ενέδωσα στην δική της άποψη για την ανατροφή των παιδιών. Και εκεί λοιπόν που για κείνα τα τρία χρόνια το έπαιζε -μαζί μου πάντα- στο κρεβάτι παμφάγος, νά που τώρα αποφάσισε να το παίξει και εδώ ...χορτοφάγος. Σπάζεις ή δεν σπάζεις; Έτσι λοιπόν ενώ είναι αλήθεια πως "σε πολλούς τομείς οι ιδέες μας ταυτίζονταν", όμως νά που φαίνεται πως δεν μου συγχώρεσε το γεγονός πως δεν ταυτίζονταν σε όλους.

Αλλά, πιάστε τώρα την επόμενη παράγραφο, εκείνην που αναφέρεται σε κείνη την "ζώνη ύπνου".

Α, να σας πω κι εδώ: ευτυχώς που την αναφέρει γιατί θέλω να μιλήσω γι' αυτήν, και τώρα είναι σίγουρα η κατάλληλη ευκαιρία. Γιατί, κακά τα ψέματα, εγώ θεωρώ ακόμα εκείνη την "ζώνη ύπνου" ως μια από τις μεγαλύτερες ...ανακαλύψεις μου. Και μην σας φανεί παράξενο.

Σας έτυχε αλήθεια καμιά φορά να ακούσετε πως "την καλή μέρα την κάνει ο καλός ύπνος"; Ήταν επόμενο λοιπόν, σαν ένας άνθρωπος που πιστεύει στην αξία τού καλού ύπνου- αλλά και κάθε καλής συνήθειας -και σαν πατέρας να νιαστώ για τον ύπνο των παιδιών μου. Κι ασφαλώς η πρόθεση και τα κίνητρα μου δεν ήταν και πολύ διαφορετικά από τα κίνητρα εκείνων που πρωτοέφτιαξαν κάγκελα (ξύλινα, σιδερένια ή μεταξένια: δεν κάνει διαφορά)

γύρω από το κρεβατάκι τού μωρού για να μην πέφτει στο πάτωμα ή εκείνων που επενόησαν την ολόσωμη πυτζάμα του για να μην γυμνώνεται και να μην κρυώνει.

Σαν, λοιπόν, ο πατέρας με τις καλύτερες συνήθειες δεν θα μπορούσα -τόσους ύπνους που είχα κάνει σ' όλα τα 26 -27 χρόνια τής ζωής μου- να μην είχα ανακαλύψει πώς είναι ο σωστός ύπνος και πώς ο λανθασμένος. Για μένα αυτό ήταν κάτι το οποίο δεν επιδεχόταν συζήτηση, και μάλιστα διαφώνησα από μιας αρχής με τις απόψεις και τις θεωρίες τών νοσοκόμων και των γιατρών πως δηλαδή το παιδί πρέπει να κοιμάται ή μπρούμυτα ή στο πλευρό.

Για όνομα τού Θεού! Τί ύπνος θα ήταν αυτός όταν θα είχες το βάρος τού σώματος σου πάνω στην καρδιά και πάνω στους πνεύμονες σου; Δεν πάει μάλιστα και πολύς καιρός- ούτε καν χρόνος- όπου διάβαζα σε μια εφημερίδα πως οι "επιστήμονες" ανακάλυψαν- επιτέλους!- πως ήταν λανθασμένη η άποψη πως τα βρέφη πρέπει να κοιμούνται μπρούμυτα και πως, ακόμα, αρκετοί θάνατοι βρεφών οφείλονταν ακριβώς σε αυτού τού είδους τον ύπνο. Αλλά άργησαν κι εδώ. Σας λέω πως τό τί ανακαλύπτουν οι γιατροί σας σε δεκαετίες εγώ το ανακαλύπτω σε ...πέντε λεπτά.

Έτσι λοιπόν, όπως ξανάπα, ήταν επόμενο σαν άνθρωπος ο οποίος νιαζόταν για τον καλό ύπνο τού παιδιού του -αλλά και για τον δικό του- και ο οποίος δεν ήθελε να ξυπνάει στην μέση τής νύχτας για να δει αν το παιδί του ξεσκεπάστηκε ή γύρισε μπρούμυτα, ήταν επόμενο πως θάπρεπε να ψάξω για μια λύση.

Μια καλή μέρα λοιπόν πρόσεξα την ανατομική κατασκευή τής μέσης. Μπορείτε να το εξετάσετε και στο δικό σας σώμα, εφόσον δεν έχετε περιττά βάρη στο στομάχι: άλλο είναι το μήκος της και άλλο το πλάτος της. Βάζοντας λοιπόν τις παλάμες μου γύρω από την μέση τού παιδιού είδα μεμιάς πως η ιδέα μου θα είχε μια πρακτικότερη εφαρμογή.

Δεν έχασα καιρό: πήρα διο τρία κομμάτια ξύλου και χωρίς πολλές κουβέντες η πρώτη, υπολογίζω, "ζώνη ύπνου" στην ιστορία τής ανθρωπότητας ήταν γεγονός. Η κατασκευή της ήταν τέτλια ακριβώς που άφηνε αρκετή άνεση και χώρο στο παιδί όταν ξάπλωνε, αλλ' όμως δεν του επέτρεπε να γυρίσει την μέση του. Έτσι λοιπόν ο σωστός ύπνος ήταν εξασφαλισμένος. Κάπως ελαφρά στο πλευρό μπορούσε, αλήθεια, να γυρίσει όμως αυτό δεν αποτελούσε πρόβλημα για την όλη ποιότητα τού ύπνου.

Βέβαια -πράγμα που ήταν φυσικό- κατά τις διο -τρεις πρώτες νύκτες το παιδί αντέδρασε και έκλαιγε τις νύχτες εκεί που ήθελε να γυρίσει και δεν το μπορούσε αλλά αυτά τα πράγματα είναι λίγο πολύ αναπόφευκτα κάθε φορά που αλλάζεις μια συνήθεια του με κάποια άλλη. Αυτό συμβαίνει και όταν αποφασίζεις να τον αποκόψεις από τα "νυχτερινά" γεύματα κτλ κτλ. Δεν θέλω να το πολυσκαλίσω. Μετά από τις πρώτες διο -τρεις νύχτες όλα κύλησαν ρολόι, πράγμα που ασφαλώς φαινόταν και στην ανάπτυξη, την διάθεση και την διάπλαση τού παιδιού.

Έλα όμως που η κυρία προτιμούσε κι εδώ να το παίζει κόντρα και να επιμένει στην άποψη της πως αυτό που ήθελα ήταν να βασανίζω το παιδί της. Κάποιες φορές υπέκυπτα στην επιμονή της να μην χρησιμοποιήσει την ζώνη αλλά σάς λέω πως δεν περνούσαν διο -τρεις τέτοιες μέρες και εγώ διέκρινα εύκολα τα αρνητικά σημεία στις διαθέσεις και στην συμπεριφορά τού παιδιού. Έτσι λοιπόν ήταν επόμενο πως θα υπήρχαν και πάλι οι αντιδράσεις τού παιδιού όταν θα έπρεπε και πάλι να μπει κάτω από τον ...ζυγό τής ζώνης αλλά το γεγονός είναι πως αυτές οι αντιδράσεις δεν ήταν τίποτα παραπάνω από κανένα σύντομο κλαματάκι σ' όλη την διάρκεια τής νύχτας.

Εν πάση περιπτώσει αυτή η ζώνη, οφείλω να προσθέσω, δεν διήρκησε για πάντα. Στο μεταξύ ήρθε ο "Έκτορας, άλλαξαν κάπως οι καταστάσεις, χωρίσαμε τα κρεβάτια και τις κάμαρες μας, ο Ορφέας κοιμόταν με μένα και ο Έκτορας-βρέφος ών- με την σύζυγο. Έτσι λοιπόν η ζώνη ύπνου δεν είχε πλέον θέση γιατί απλούστατα αυτή είχε φτιαχτεί για να εφαρμόζει σε παιδικό κρεβατάκι. Όμως φρόντιζα να διορθώνω τον ύπνο τους κάθε φορά που ήταν λάθος ελπίζοντας, πως με τις πολλές φορές θα τους γινόταν συνήθεια. Επιμένω πάντως να θεωρώ αυτή την ζώνη σαν μια από τις καλύτερες ανακαλύψεις μου και ασφαλώς "μόλις - ρε κόπανοι- θα έχω την εξουσία στα χέρια μου" θα δράσω αναλόγως. Γιατί είπαμε: πρώτα και πάνω απ' όλα: Υ γ ί α κ α ι Δ ύ ν α μ η .

Αλλά: ας πούμε πως κάλυψα για την ώρα κι αυτό το θέμα. Ανκαι είναι κάτι ακόμα που ήθελα να προσθέσω, όμως ελπίζω πως θα έχω αργότερα την ευκαιρία γι' αυτό. Ελπίζω.

Πάμε τώρα στην συνέχεια: έφερνα, λέει, ταινίες πορνό και επέβαλλα στην σύζυγο και στα

παιδιά να τις παρακολουθούν όλοι μαζί. Χρησιμοποιούσα βία και κτυπούσα άσχημα την σύζυγο λόγω τής άρνησης της να ικανοποιεί "μη φυσιολογικές" επιθυμίες μου στον σεξουαλικό τομέα.

Ειλικρινά και δω μούρχεται στα χείλη το γνωστό: για όνομα τού Θεού! Πάντως πως έφερα κάποιες ταινίες, μαζί με το βίντεο, είναι αλήθεια. Και πώς δεν το κάνει; Αλλά έλα που εκεί που θέλαμε, και εγώ και η κυρά, να δούμε κάτι επιτέλους- περασμένες οι έντεκα στο μεταξύ -νάσου και τα παιδιά να μην εννοούν να πάνε στο κρεβάτι. Ρε πες τους, ρε ξαναπές τους, ρε βαλ' τους τις φωνές: τίποτα. Έγινε το σπίτι άνω κάτω.

Θα μου πείτε πως μπορούσαμε να αναβάλουμε το θέαμα για την επόμενη ή την μεθεπόμενη νύκτα αλλά εγώ σάς λέω πως και πάλι το ίδιο και χειρότερο θα γινόταν. Έτσι λοιπόν ήταν γραφτό να γίνει το ...δικό τους.

Ύστερα από λίγο καιρό (ή απλά λίγες μέρες, μου φαίνεται) στο μεταξύ και προτού αποφασίσει η κυρία να αφήσει το σπίτι και τον "άνδρα" της πήρα μια ειδοποίηση από την κοινωνική λειτουργό (άλλο πρόσωπο εκείνο από την συγγραφέα τής εν λόγω έκθεσης) για να περάσω να με δει. Το και το, μου λέει: Είδαν τα παιδιά ταινία σεξ.

Ω, αλήθεια! Κάποιοι ενήλικες, κατάλαβα, έχουν την εντύπωση πως αυτό είναι κάτι το τρομερό αλλά εγώ προσωπικά διδάχτηκα -όπως κι αν διδάχτηκα- από τα ίδια τα παιδιά μου πως αυτό δεν έχει τίποτα το τρομερό και πως όλα εκείνα που λένε και ισχυρίζονται οι ειδήμονες, πως δηλαδή αυτά μπορούν να προκαλέσουν στα παιδιά "ψυχολογικά" προβλήματα, είναι στην καλύτερη περίπτωση μπουρδες και λόγια για οικογενειακή και κοινωνική κατανάλωση. Σ' αυτό το θέμα, σας λέω, μπορείτε να χειριστείτε σαν ίσα τα παιδιά και να μην τους στερήσετε το θέαμα που θέλετε και σεις να απολαύσετε απλά και μόνον γιατί εκείνα είναι μικρά και εσείς μεγάλοι ή γιατί η χριστιανική -κόπανοι- ηθική και η δημόσια αιδώ τα θεωρεί απαγορευμένα.

Και προφανώς, επί του προκειμένου, εκείνη η κλήση τής κοινωνικής λειτουργού δεν ήταν αποτέλεσμα καταγγελίας παρά απλώς μιας ...αναφοράς εκ μέρους τής αιτήτριας, μιας αναφοράς η οποία δόθηκε μάλλον ανάμεσα σε άλλες μεταξύ τους κουβέντες περί ανέμων και υδάτων. Αλλωστε εάν κάποιος θέλει να ερμηνεύσει επ' αυτού τοις μετρητοίς νόμους και ηθική, τότε εγώ νομίζω πως τις ευθύνες και τις ...ποινές γι' αυτό θα πρέπει μάλλον να τις μοιραστούμε. Ενώ, από την άλλη, είναι γεγονός πως αυτές οι ελάχιστες ταινίες που είδαν τα παιδιά αποτελούσαν απλά μεμονωμένα επεισόδια και εσυνέβησαν κι αυτά μόνο κατόπιν δικής τους επιμονής. Και άνκαι, επαναλαμβάνω, η άποψη μου είναι πως μπορούν τα παιδιά να βλέπουν ερωτικές ταινίες -αρκεί να γίνεται κάποια προσεγμένη επιλογή και να τηρείται το μέτρο- χωρίς αυτό να παίξει απολύτως κανέναν βλαπτικό ρόλο-κάθε άλλο, θα έλεγα, και θα επέμενα-στην διαμόρφωση τού χαρακτήρα και της όλης προσωπικότητας τους, όμως δεν θέλω μ' αυτό να εννοήσετε πως εγώ "καλλιεργούσα και ενίσχυα την σεξουαλικότητα τους". Απλά, είπα, δεν τα φίμωνα συναισθηματικά, μπορούσαν- δεν τους έκλεινα το στόμα με χαστούκια- να πουν αυτό που ένιωθαν κι αυτό που ήθελαν και γω το άκουγα. Καμιά φορά η περιέργεια μου να μάθω κάτι παραπάνω απ' αυτά μπορεί να τα άφηνε να εκδηλώσουν πράγματα τα οποία δυνατόν να τρομοκρατούσαν τούς σεμνότυφους και τους θεοφοβούμενους. Τις "πλάκες" μας πάνω στην ζωή τις κάναμε -όπως τις κάναμε βέβαια και πάνω στον θάνατο- αλλά αυτές απέχουν πολύ από εκείνες που θέλουν να μου καταλογίσουν οι κατήγοροι μου. Αλλά: θα τα πάρουμε λεπτομερέστερα, υποθέτω, αργότερα.

Σχετικά τώρα με το ότι "χρησιμοποιούσα βία και κτυπούσα άσχημα την σύζυγο μου λόγω τής άρνησης της να ικανοποιήσει "μη φυσιολογικές" επιθυμίες μου στον σεξουαλικό τομέα", να σας πω: κατ' αρχάς, γράφτηκε ήδη αυτό, τα τρία πρώτα χρονάκια όλα πήγαιναν καλά. Μάλιστα: με παρακαλούσε για όλα όσα αργότερα με απέκρουε και ασφαλώς εγώ έκανα το καλύτερο γι' αυτήν στα μέτρα, φυσικά, τών δυνατοτήτων μου, φροντίζοντας μάλιστα να την ρωτάω στο "αποκορύφωμα" τής πράξης αν το ...απολαμβάνει. Στο κάτω κάτω δεν μπορεί μια γυναίκα να ισχυριστεί πως την βιάζα για τρία τόσα χρόνια. Το τονίζω αυτό: μια γυναίκα πρέπει να το θέλει για να πηδηχτεί "μη-ας γελάσω! - φυσιολογικά" Αμα δεν το θέλει, τότε δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Δοκιμάστε και θα το δείτε...

Χρησιμοποιούσα βία ε; Έτσι το προτιμά; Ντρέπομαι κάπως να το πω αλλά η αλήθεια είναι πως την παρακαλούσα. Κι όμως εκείνη επέμενε για τέσσερα χρόνια να μην καταλαβαίνει

τίποτα.

Βέβαια αυτή την ιστορία την έχω καλύψει λίγο πολύ στην "υπ' αριθμόν 12 ομιλία" μου και δεν αποκλείεται, λόγω τής φύσης τού θέματος να την περάσω κι αυτήν στα πλαίσια ενός "ερωτικού μανιφέστου" που θέλω να κυκλοφορήσω.³⁰

Τώρα, παρακάτω, πάνω στο ότι "το περιβάλλον μου με αγνοεί" έχω γράψει έναν καιρό ένα μικρό σχόλιο. Αυτό: με αγνοεί; Α, όταν κάνει πως με αγνοεί: τότε είναι που με προσέχει πιο πολύ.

Αλλά πάμε τώρα στο σημείο εκείνο όπου ο "Ορφέας με χαρακτηρίζει τρελλό, με φοβάται και με απορρίπτει".

Αα, ο πρωτότοκος! Ειλικρινά σάς λέω: θα μου έδινε μεγάλη ευχαρίστηση (είμαι βλέπετε και γω λίγο ...μαζόχας) το να ξέρω στα σίγουρα πως ο γιος μου έχει μια τέτια γνώμη για μένα. Πόσο θάθελα σαν μεγαλώσει να την δει αυτή την πρόταση και να σκεφτεί τότε ξανά για τον πατέρα του. Το γεγονός όμως είναι πως είναι ακόμα παιδί και αντανακλά λίγο πολύ την άποψη τής μάνας και των παππούδων του, εκείνων δηλαδή που του πρόσφεραν την ...Πόλη. Και άνκαι σάς λέω ότι θέλω πάντα να υπολογίζω την γνώμη τών παιδιών και, στον βαθμό τού δυνατού -και ...επιτρεπτού- να κάνω παραχωρήσεις στις απόψεις και στα θελήματά τους, όμως δεν μπορώ τώρα να τον θεωρήσω εντελώς υπεύθυνο τών "δηλώσεων" του και να κάτσω να μνησικακώ μαζί του γυρεύοντας την ώρα για να τον τιμωρήσω. Αντίθετα, προσπάθησα με πολλούς τρόπους να τον "καλοπιάσω" για να δει πως ο πατέρας του τον αγαπάει "παρόλαυτα" και νιάζεται για κείνον, αλλά αυτός, είναι αλήθεια, δειχνόταν πάντα αχάριστος και αποφασισμένος να παίζει ως το τέλος το παιχνίδι τής μάνας του. Έβαζε λόγια στον Έκτορα και στην Ισμήνη για να μην έρχονται μαζί μου και αν μάθαινε κάπιο "μυστικό" μας το μαντάτευε στην μάνα του κτλ κτλ. Πού να σ' τα λέω; Σπάνια ερχόταν κοντά μου παρότι κάθε φορά τού έδειχνα -από κλίση και από καθήκον μαζί- την πιο ανεχτική συμπεριφορά. Αρκετές φορές τού μιλούσα και δεν μού απαντούσε, μια φορά έτρεξε να φύγει, μιαν άλλη με είπε "μαλάκα", μιαν άλλη μού πόρδισε και βάλε και βάλε. Ας τα γράψω για να τα έχει κι αυτά υπόψιν του όταν θα μεγαλώσει.

Πώς ξεκίνησε τώρα αυτή η συμπεριφορά του; Θα σας δώσω την εκδοχή μου. Γιατί είναι ως γεγονός κάποιες καταστάσεις και κάπια επεισόδια όπου η στάση μου απέναντι του σε συνδυασμό με την στάση τής μάνας του θα του έδωσαν την εντύπωση πως εγώ δεν τον αγαπάω, αλλά σίγουρα είχε λάθος και ελπίζω πως θα το καταλάβει όταν θα μάθει τα γεγονότα.

Κατ' αρχάς το πρώτο συμβάν ήταν ο Έκτορας. Ως τότε ο Ορφέας ήταν μόνος του και μονοπωλούσε την αγάπη τού πατέρα του. Όταν λοιπόν ήρθε ο Έκτορας και έπρεπε αυτή η αγάπη να μοιράζεται, ήταν επόμενο πως ο Ορφέας θα αντιδρούσε. Και όπως ασφαλώς "τα παιδιά δεν έρχονται στον κόσμο αγγελοῦδια" και όπως "το μεγάλο ψάρι τρώει (ή δέρνει) το μικρό" και όπως "η βία είναι μέρος αυτού του κόσμου", τότε προέκυψε η ανάγκη να υπερασπίζομαι τον Έκτορα, σαν πιο μικρός και πιο αδύνατος που ήταν, από τις επιθέσεις τού Ορφέα.

Αργότερα ύστερα, όταν μεγάλωσε και ο Έκτορας λιγάκι, έγινε ένα επεισόδιο με τους δικούς μου και με τα παιδιά τής αδελφής μου τής Μαρίας τα οποία απεχθανόταν η αιτήτρια. Μια μέρα, που λέτε, είχαν ρθει κατά τα λιμέρια μας για να παίξουν με τον Ορφέα και με τον Έκτορα. Οι δικοί μου, ενθαρρυσμένοι πιθανότατα από τον αέρα και το πλεονέκτημα τής ...έδρας και από την γενική αποστροφή που ένιωθε για τα παιδιά τής αδελφής μου η μάνα τους, τα δέχτηκαν με περιφρόνηση και φτάσανε μάλιστα και στο σημείο να τα φτύσουνε. Τους είδα; Μου τάπαν τα ανειψάκια μου; Δεν θυμάμαι πώς ακριβώς έγινε και: όλα κι όλα! Εγώ δεν θέλω τέτια συμπεριφορά από τα παιδιά μου ούτε απέναντι στους σκύλλους, όχι στα ξαδελφάκια τους που ήρθαν για να παίξουν μαζί τους. Ούτε λίγο ούτε πολύ τούς πήρα τις καφάσες τους και τις έκανα ...καράμπολα. Το και το, τους λέω. Αν δεν συμπεριφερθείτε με ευγένεια θα σας σπάσω στο ξύλο. Καταλάβατε ρε;

Βέβαια η κυρία τόμαθε το συμβάν από τον Ορφέα. Κι όταν ξαναήρθαν τα παιδιά έπειτα

---

30. Είναι γεγονός πως εκείνη την περίοδο που έγραφα αυτό το κείμενο οκεφτόμουν να μαζέψω τα πιο σέξικα κείμενα μου σε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Ερωτικό Μανιφέστο».

από μια-διο μέρες τα πήρε και κτύπησε τα κεφάλια τους με τέτια δύναμη που χρειάστηκε να τους βγάλουν τον φόβο τους. Αλλά τι να σ' τα λέω; Τα ξανάπα ήδη. Ας συνεχίσω λοιπόν με κάτι άλλο.

Πάνω, λοιπόν, στο ότι "τους έχω πλήρη ελευθερία" σάς είναι λίγο πολύ γνωστές οι απόψεις μου: ποτέ δεν ήμουν υπέρ τής πλήρους ελευθερίας και ποτέ δεν άφησα μόνα τους τα παιδιά εάν χρειαζόταν να φύγω κατά την διάρκεια τής ημέρας.

Παρακάτω στο ότι "κοιμάμαι γυμνός" (μόνο τα καλοκαίρια), είτε με την κόρη μου είτε μόνος, αυτό είναι γεγονός, αλλά δεν είναι και κάτι που μπορεί να δίνει ευχαρίστηση -είτε σε μένα είτε στην κόρη μου- απλά και μόνον επειδή είμαι γυμνός. Αυτή είναι απλά-απλά μια ανάγκη που την επιβάλλουν οι καιρικές συνθήκες και τίποτα παραπάνω. Τι θάθελε δηλαδή η κοινωνική λειτουργός; Να φοράω βρακιά το καλοκαίρι καθ' ήν στιγμήν δεν τα αντέχω ούτε τον χειμώνα; Ή μήπως και θέλει να φοράω κατακαλόκαιρα πυτζάμες για να είμαι μέσα στα παραδεκτά πλαίσια; Αστειεύεσαι κυρά μου.

Δείτε όμως κι αυτό: ακόμα παραδέκτηκε ότι μπορεί να ικανοποιήσει σεξουαλικές επιθυμίες τών παιδιών του αν θέλουν και ότι και ο ίδιος μπορεί να ευχαριστηθεί- ικανοποιηθεί- μέσα από τις σχέσεις με τα παιδιά του.

Αυτό "καλή μου" είναι προϊόν τής φαντασίας σου. Γιατί, στο κάτω κάτω, εάν εγώ υπέκυπτα στις επιθυμίες τών παιδιών μου τότε δεν θάκανα τίποτ' άλλο από το να ...Μα, για ελάτε ρε καρακιάζηδες στα συγκαλά σας. Για τις πράξεις μου είναι που θέλετε το κεφάλι μου ή για τις απόψεις μου; Γιατί αν είναι για τις πράξεις μου, ε τότε σας λέω: οι πράξεις μου δεν είναι δικάσιμες, εκτός βέβαια αν θέλετε να προχωρήσετε για κείνα τα ...φιλάκια. Εάν όμως θέλετε να μάθετε εάν, σύμφωνα με τις απόψεις μου "μπορεί ένας γονιός να ικανοποιήσει σεξουαλικές επιθυμίες τών παιδιών του ή εάν μπορεί και ο ίδιος να ικανοποιηθεί μέσα απ' αυτές", αν είναι αυτή αλήθεια η απορία σας, τότε ακούστε το ξανά: αυτή η ερώτηση είναι πολύ γενική και δεν θα μπορούσα να απαντήσω έτσι απλά με ένα ναι ή με ένα όχι. Αλλά αφού με ρωτάτε με γενικότητες τότε μπορώ, νομίζω, να σας απαντήσω και γω με μια γενικότητα και άμα θέλετε κάψετε μετά τα ρούχα σας: ο έρωτας, όταν είναι αμοιβαίος, δημιουργεί από την ίδια την φύση του δικαιώματα τα οποία είναι ανήθικο σύμφωνα, πάντα, με τις δικές μου αντιλήψεις περί "ηθικής" να τα αποστερούν θεσμοί, ήθη και άνθρωποι που δεν ένιωσαν ποτέ τι πράγμα είναι αυτός ο -με όλες τις παραλλαγές του- έρωτας τον οποίο θέλουν να πνίξουν μέσα στις καρδιές τών ανθρώπων.

Σκεφτείτε λοιπόν καλά και αποφασίστε πρώτα για τί πράγμα είναι που με διώκετε. Γιατί αν με διώκετε για τις ιδέες μου, τότε κάνετε καλά να πάρετε τα πράγματα με την σειρά και να κάψετε πρώτα τον Πλάτωνα γιατί ίσως-ίσως να μην υπερέβαλλε και πολύ κανείς εάν σας έλεγε πως εγώ είμαι λίγο πολύ ένα φερέφωνο τών ιδεών ενός Πλάτωνα και ακόμα: ενός Βολταίρου ή ενός Ρουσσώ. Κάψετε και τον Μαρξ γιατί η ιδεολογία του δεν συμφωνεί με την δική σας, κάψετε και κείνον τον Ντοστογιέφσκι ο οποίος γέμισε τα βιβλία του με αποτρόπαια εγκλήματα και με παράδοξες ιδέες. Κάψετε τα όλα ώσπου να μην μείνει επιτέλους τίποτε άλλο από την "κατάθεση μου".³¹

Αν θέλετε λοιπόν να είστε συνεπείς, τότε ναι: πάρτε τά πράγματα με την σειρά και προσέξτε να μην λέτε πλέον ότι θέλετε να μπειτε στην Ευρώπη και στον εικοστό πρώτο αιώνα αλλά -για νάσαστε και λίγο μέσα στην αλήθεια- πως θέλετε να γυρίσετε πίσω στον Μεσαίωνα. Γιατί, πιστέψτε με, με τα φερσίματα σας αυτά αυτό είναι που μάλλον επιδιώκετε, και εσείς και ο Πρόεδρος σας.

Αν θέλετε λοιπόν να το παίξετε με ...σύστημα, τότε θα πρέπει να απαγορεύσετε κάθε ιδέα και κάθε άποψη που δεν συμφωνά με την δική σας κι ας μην γυρεύετε τώρα να βγάλετε το άχτι σας πάνω στον Ούτοπο γιατί αργά ή γρήγορα ο κόσμος θα την δει την αλήθεια, όλη την αλήθεια, και τότε θα σας ζητήσει τον λόγο.

Αλλά: ας πούμε πως ως εδώ σχολίασα αρκετά την έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού. Κάπια σημεία της τα οποία δεν έθιξα τώρα, θίγονται στην αγόρευση μου, ή, όσα δεν θίγονται ούτε κει, δυνατόν να τα πιάσω ξανά κατά την εξέταση, στην συνέχεια, της δικαστικής απόφασης.

Αυτή την απόφαση την έχω προτάξει σ' αυτό το κείμενο και τώρα ακριβώς -έστω και τώρα- θα επιχειρήσω να την κάνω κομμάτια προκειμένου να αναπτύξω την "απολογία τού

31 "Η Κατάθεση μου."; το γνωστό βιβλίο τού Γλαύκου Κληρίδη.

Ούτοπου".

Ας πάρουμε λοιπόν τα πράγματα από την αρχή.

"Με την πιο πάνω Αίτηση της η Αιτήτρια ζητά Διάταγμα ....και/ή Απόφαση τού δικαστηρίου με το οποίο να ανατίθεται σ' αυτήν η αποκλειστική γονική μέριμνα τών παιδιών της Ο, Ε και Λ Στην Αίτηση καταχωρήθηκε υπεράσπιση από τον καθ' ού η Αίτηση με την οποία ζητούσε όπως το Δικαστήριο απορρίψει την αίτηση τής Αιτήτριας και όπως του δώσει την αποκλειστική γονική μέριμνα τών παιδιών του". Κτλ κτλ.

Έτσι λοιπόν αφού τα πάντα ξεκίνησαν με την Αίτηση τής Αιτήτριας, τότε θα πρέπει να θέσω υπόψιν σας εκείνη την αίτηση. Επειδή όμως αυτό το έχω κάνει σε άλλο κείμενο, τότε, για λόγους καθαρά οικονομίας, θα σας παραπέμψω στην 2η σελίδα τού "Οικογενειακού ζητήματος".

Κι όσο για την "Υπεράσπιση" μου, ήταν αυτή:

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΓΟΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

Μεταξύ:

Ανδρούλλας Χαραλάμπους από την Πόλη Χρυσοχούς, αιτήτριας

και

Κώστα Κυριάκου από την Μακούντα, καθ' ού η αίτησις.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ - ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΙΣ.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Απορρίπτω την αιτούμενη θεραπεία υπό παραγράφους Α, Β και Γ και αρνούμαι ότι η Αιτήτρια δικαιούται απόφαση ή διάταγμα τού δικαστηρίου με το οποίο να της ανατίθεται η γονική μέριμνα τών ανηλίκων παιδιών μου Ορφέα, Έκτορα και Ισμήνης Κώστα Κυριάκου.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1. Αναγνωρίζω και δέχομαι το περιεχόμενο τών παραγράφων Ι, 2 και 3 τών "γεγονότων".

2. Απορρίπτω το περιεχόμενο τής παραγράφου 4 των "γεγονότων" και ειδικότερα αρνούμαι την ισχυριζόμενη κακοποίηση και εκδίωξη τής Αιτήτριας από το συζυγικό σπίτι. Ο ισχυρισμός μου είναι ότι η αιτήτρια μόνη, αναίτια και απροειδοποίητα εγκατέλειψε το συζυγικό σπίτι και αρνήθηκε να επιστρέψει σ' αυτό.

3. Αρνούμαι το περιεχόμενο τής παραγράφου 5 τών "γεγονότων" και ισχυρίζομαι ότι δείχνω για τα παιδιά μου κάθε δυνατή φροντίδα παρόλα τα προσκόμματα και τις δυσκολίες που μου δημιουργεί η Αιτήτρια.

4. Αναφορικά με το περιεχόμενο τής παραγράφου 6 αναγνωρίζω ότι υπάρχει ψυχική σύνδεση μεταξύ τής αιτήτριας και των παιδιών μου, αλλ' όμως υποστηρίζω ότι υπάρχει μεγαλύτερη ψυχική σύνδεση με τον πατέρα τους τον οποίο αγαπούν ανταποκρινόμενοι στην αγάπη που τους δείχνει. Ισχυρίζομαι επομένως πως εάν θα πρέπει να ανατεθεί η γονική μέριμνα σε έναν και μόνο γονέα, τότε είναι σίγουρος ο καθ' ού η αίτησις ότι είναι προς το συμφέρον τών παιδιών να ανατεθεί η γονική μέριμνα μάλλον σ' αυτόν παρά στην αιτήτρια.

5. Αναφορικά με την παράγραφο 8 δέχομαι ότι τα παιδιά χρειάζονται στοργή, αγάπη και περιποίηση, αρνούμαι όμως ότι μόνο η αιτήτρια μπορεί να τους τα προσφέρει και ισχυρίζομαι ότι μπορώ να τα προσφέρω αυτά στα παιδιά μου πολύ καλύτερα από εκείνη. Περαιτέρω αρνούμαι τον ισχυρισμό ότι λόγω τών εργασιών μου δεν θα μπορώ να ανταποκριθώ στην φροντίδα τών παιδιών και ισχυρίζομαι ότι η φύση τής εργασίας μου ως γεωργού είναι τέτια που με τον κατάλληλο προγραμματισμό και την οργάνωση (πράγματα για τα οποία η αιτήτρια δεν έχει ιδέα) θα έκανε την φροντίδα τών παιδιών υπόθεση ...ρουτίνας.

Δηλώνω περαιτέρω ότι αρνούμαι γενικά και ένα έκαστο ειδικά τούς ισχυρισμούς και τις απαιτήσεις τής αιτήτριας και επαναλαμβάνοντας όλους τούς ανωτέρω ισχυρισμούς μου ζητώ από το δικαστήριο όπως απορρίψει την αίτηση τής Αιτήτριας σαν ουσιαστικά και

νομικά αβάσιμη με έξοδα εις βάρος της και αιτούμαι όπως εκδοθεί Διάταγμα ή Απόφαση τού Δικαστηρίου με το οποίο να αναγνωρίζεται σε μένα η γονική μέριμνα τών παιδιών μου.

Τέλος επιθυμώ να τονίσω στο δικαστήριο τις καταστρεπτικές για την ανάπτυξη και την Υγία τών παιδιών διαιτολογικές θεωρίες της τις οποίες επιδιώκει να επιβάλει στα παιδιά αρνούμενη κάθε συμβιβασμό και κάθε δικαίωμα στον πατέρα τους να έχει λόγο σ' αυτό, επισημαίνοντας τον κίνδυνο ότι ενδεχόμενη νίκη της σ' αυτή την υπόθεση θα την ...ενθράσυνε ακόμα περισσότερο με απρόβλεπτες για την Υγία τών παιδιών συνέπειες, ιδιαίτερα τής Ισμήνης τής οποίας κατάντησε δεσμοφύλακας αρνούμενη σ' αυτήν σχεδόν κάθε συναναστροφή με άλλα παιδιά από τον φόβο μήπως τής προσφέρουν οτιδήποτε το οποίο η αιτήτρια δεν εγκρίνει.

Επιστώ λοιπόν την προσοχή τού δικαστηρίου σ' αυτό το θέμα τονίζοντας και επαναλαμβάνοντας πως είναι προς το συμφέρον τών παιδιών όπως η ανάθεση τής γονικής μέριμνας δοθεί σε μένα παρά στην Αιτήτρια.

Καταχωρήθηκε στις...και αντίγραφο εδόθη αυθημερόν στους δικηγόρους τής Αιτήτριας.
Κώστας Κυριάκου

Στην δεύτερη -δείτε την- παράγραφο τής απόφασης αναφέρεται ο εντιμότητος σε κείνο το προσωρινό διάταγμα του τής 17ης Δεκεμβρίου 1993. Α, μου έλεγε τότε να κατανοήσω την θέση του και και και. Σας το λέω: τότε έδειχνε ...συμπαθητικός. Παρόλαυτά το εξέδωσε. Εγώ βέβαια ούτε φώναξα ούτε και ύψωσα την φωνή μου, όμως δεν μπορούσα και να αποσιωπήσω την πικρία και την αγανάκτηση μου για κείνο το διάταγμα με την ευκαιρία τής σύνταξης εκείνης τής "ανοικτής επιστολής στον υπουργό Εξωτερικών". Τι έγγραφα εκεί μέσα; Τίποτα το ιδιαίτερο. Όλο κι όλο που έγραψα πως το σχόλιο μου πάνω σ' αυτό το διάταγμα ήταν τούτο δω: να πάνε όλοι να πηδηχτούν.

Πρόσθετα επίσης πως, σίγουρα, "ο δικαστής που βγάζει ένα τέτιο διάταγμα -έστω και ...συμπαθέστατος (τόγραψα κι αυτό) -χρειάζεται μία πρώτης τάξεως συντριβή". Έλα όμως που εκείνοι στερούν τον άλλο από τα παιδιά του γιατί έτσι τους κάπνισε και ύστερα γίνονται έξαλλοι και προσπαθούν να εκδικηθούν όπως τα νήπια μόλις κάποιος τούς κάνει έστω και την παραμικρή κριτική πάνω στις αποφάσεις τους.

Μα πιοί τέλος πάντων νομίζουν ότι είναι; Είχα φερθεί σαν αρνάκι ως τότε και δεν εκτίμησε τίποτα. Πιός θάταν λοιπόν ο λόγος για να συνεχίσω να παριστάνω το αρνάκι; Αρκετά δεν τόχα ήδη κάνει; Ας εκτιμούσε λοιπόν την υπομονή μου γιατί, στο κάτω κάτω, δεν υπέφερα και λίγο από κείνη την κατάσταση.

Από την άλλη πάλι δεν υπήρχε και καμιά ανάγκη, αν και εφόσον τόμαθε που τόμαθε, να το πάρει και τόσο προσωπικά. Ή, μιας και το πήρε, τι έγινε δηλαδή; Μ' άκουσε τάχα και του βγήκε σε κακό;

Ω, γι' αυτό λοιπόν ας μην αρπάζονται και πολύ από το βρισίδι μου γιατί αυτό είναι αγιασμένο κι εξαγιασμένο. Αν το πρόσεχαν μάλιστα και λίγο θα μπορούσε να τους σώσει από πολλά δεινά, ενώ τώρα, έτσι όπως κάνουν, οδηγούνται ολοι τους στον όλεθρο.

Ο Ούτοπος δεν είναι δα κανένας βωμολόχος ή λιβελλογράφος. Απλά έχει υποχρέωση να κρίνει αυστηρά και να καυτηριάζει κάποιες καταστάσεις και κάποιους ανθρώπους όταν η λογική και το ένστικτο του τού λένε ότι δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Πιστεύω δηλαδή πως θα έκανε καλά να μην υποτιμήσει τα σχόλια μου γιατί ενώ εκείνος ήταν δικαστής και εγώ ο "καθ' ού η αίτηση", όμως θα μπορούσα, παρόλαυτά, να διατηρώ στο μυαλό μου καλύτερες και θετικότερες θέσεις πάνω στα ζητήματα που εκδίκαζε εκείνος ο οποίος έκανε ακριβώς σπουδές γι' αυτό και εφοδιάστηκε με τα κατάλληλα για το επάγγελμα διπλώματα και ...θώκους.

Αλλά: ξέρετε πιά είναι η εντύπωση που εσχημάτισα με όλες αυτές τις επαφές με τους εντιμότητους δικαστές μας; Ούτε λίγο ούτε πολύ η τυφλή προσκόλληση τους σε νόμους και σε κώδικες παρωχημένων καιρών και εποχών τούς κάνει να χάνουν την επαφή τους με την πραγματικότητα. Η υπερβολική μάλιστα αίσθηση τής εξουσίας που τους διακατέχει για το άτομο τους και η αντίστοιχη εξωτερική της καλλιέργει ανάμεσα στους ανθρώπους που τους περιτριγυρίζουν το αίσθημα τής υποτέλειας και της υποδούλωσης. Και οπωσδήποτε αυτή η υποδούλωση τών πάντων κάτω από τον Νόμο και τον Λόγο τού δικαστή δεν

αποκλείεται να παίζει έναν πρωταρχικό ρόλο σ' αυτή την γενική ισοπέδωση των πνευμάτων.

Το γεγονός όμως είναι πως το πέρασμα τού Ούτοπου από τις δικαστικές αίθουσες δεν ήταν όπως τα περάσματα των άλλων ανθρώπων. Ο Ούτοπος κράτησε και εδώ το μπόι του αρνούμενος να υποκύψει στην τυραννία των ηθών και των μετριοτήτων. Έτσι ακριβώς όπως και με κείνο τον Ροβεσπιέρο "μια ηθική αηδία μου απαγόρευε να συνθηκολογήσω με εκείνους που ο στιγμιαίος τους θρίαμβος προπαρασκευαζόταν ακατανίκητος".

Εγώ βεβαίως δεν είχα καμιά πρόθεση να φέρω τις ιδέες μου στις δικαστικές αίθουσες αλλά έγινε φανερό πως, από την στιγμή που εκείνοι επιχειρούν να με εξοντώσουν για αυτές τις ιδέες, δεν μου άφηναν άλλη επιλογή από του να τους προκαλέσω και να τους πολεμήσω μ' αυτές.

Εν πάση περιπτώσει: τον Γενάρη αποφάσιζα να καταχωρήσω μια ένσταση πάνω σε κείνο το πρώτο διάταγμα. Όχι πως ένιωθα πως θα μπορούσε να τον κάνει ν' αλλάξει διάταγμα - μπα!- παρά απλά για, πρώτον: το καλό και το κακό και, δεύτερον: για την ...ιστορία. Δείτε αυτή την ένσταση λοιπόν:

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

ΓΟΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

Αρ. αίτησης 10/93

Μεταξύ: Ανδρούλλας Χαραλάμπους από την Πόλη Χρυσοχούς, αιτήτριας
και

Κώστα Κυριάκου από την Μακούντα, καθ' ού η αίτηση.

ΕΝΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΈΞΕΔΩΘΗ ΣΤΗΝ ΕΞ ΠΑΡΤΕ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΙΤΗΤΡΙΑΣ.

Με την παρούσα μου αίτηση ενίσταμαι στο εκδοθέν συντηρητικό διάταγμα στην εξάρτε αίτηση τής αιτήτριας σύμφωνα με το οποίο δεν θα έχω οπιαδήποτε επικοινωνία με τα παιδιά μου εκτός στην παρουσία τής συζύγου μου ή λειτουργού τού Γραφείου Ευημερίας ή προσώπου που θα μου υποδείξει το Γραφείο Ευημερίας.

Οι λόγοι πάνω στους οποίους βασίζεται η ένστασή μου είναι οι ακόλουθοι:

1ον) Η αιτήτρια δεν μπορεί με κανένα τρόπο να αποδείξει πως τα παιδιά μου διατρέχουν κοντά μου οπιοδήποτε ηθικό ή υλικό κίνδυνο μεγαλύτερο απ' αυτόν που μπορούν να διατρέξουν κοντά της. Ενώ ο καθ' ού η αίτηση δεν ισχυρίζεται πως έχει ενεργήσει καθόλα τέλεια στις οπιοδήποτε σχέσεις του με τα παιδιά του (απλούστατα γιατί στο κάτω κάτω "το λανθάνειν εστί ανθρώπινον") όμως σίγουρα τα οπιαδήποτε "λάθη" του είναι πολύ λιγότερα από εκείνα που έχει κάνει η αιτήτρια. Από την άλλη δεν νομίζει πως πρέπει να θεωρήσετε το γεγονός ότι έκανε εκείνη καταγγελία και αυτός όχι ως επιχείρημα εναντίον του γιατί είναι κάτι παραπάνω από γεγονός πως κανείς έμφρων άνθρωπος δεν θα έκανε ποτέ τέτοιου είδους καταγγελία. Επιπλέον θέλω να σημειώσω τον γενικότερο κίνδυνο που ενέχει για τα παιδιά η μονόπλευρη επαφή τους με μια γυναίκα η οποία έχει αναγάγει την ψευτιά και την διαβολή τού πατέρα τους σε σύστημα, ενώ θέλω επίσης να υπενθυμίσω στο δικαστήριο τις καθόλα αρνητικές για την Υγία των παιδιών διαιτολογικές θεωρίες της τις οποίες, αν σκοπός της δεν ήταν να δώσει εδώ και κει εντυπώσεις συμβιβασμού, θα επέβαλλε κατά τον αυταρχικότερο τρόπο αδιαφορόντας πλήρως για την άποψη τού πατέρα τους.

2ον) Σαν απάντηση πάνω στις κατηγορίες που έγιναν εις βάρος μου και πάνω στις οποίες βασίστηκε τό εν λόγω διάταγμα επιθυμώ να δηλώσω πως ο καθ' ού η αίτηση δεν έκανε κανένα κακό στα παιδιά του τα οποία επιμένουν -παρά τα τείχη που προσπαθούν να κτίσουν ανάμεσα σ' αυτά και στον πατέρα τους όλοι οι φορείς τού κατεστημένου- να τον αγαπούν και να τα αγαπά εκείνος (πάντα με μέτρο) και ισχυρίζεται πως η μόνη του "αμαρτία" είναι το ότι δεν φιμώνει συναισθηματικά τα παιδιά του. Επιπλέον η εντύπωση που έχει σχηματίσει όλο αυτό το διάστημα είναι πως εάν αυτό το διάταγμα δεν το κατευθύνη το ίδιο μέσον- ένα μέσο που αποβλέπει κυρίως στο ξεκαθάρισμα πολιτικών λογαριασμών- που κρύβεται πίσω απ' αυτή την υπόθεση τής "άσεμνης επίθεσης" τότε δεν βγήκε για κανένα άλλο λόγο παρά απλώς για να βγει και για να δίνεται η εντύπωση πως η δικαιοσύνη βρίσκεται εν δράσει...

3ον) Αυτό το διάταγμα είναι ζημιογόνο για τον καθ' ού η αίτηση αλλά και - προπαντός-

για τα ίδια τα παιδιά του των οποίων οι ανάγκες για ισορροπημένη διατροφή, για πατρική στοργή, αγάπη και τρυφερότητα -αλλά και για τάξη- είναι μεγαλύτερες από τις ανάγκες του πατέρα τους και το μόνο όφελος που μπορεί να υπάρξει απ' αυτό έγκειται στην ανάγκη για ικανοποίηση του εγωισμού της αιτήτριας και στην ανάγκη του δικαστηρίου για επίδειξη ισχύως.

4ον) Ενώ όλες σχεδόν οι καταγγελίες ενάντια στον καθ' ού η αίτηση μπορεί να εκκινούν από κάπιο ίχνος αλήθειας, όμως στην μεταφορά τους στα ώτα των κριτών διανθίζονται με κάθε είδους υπερβολή και παραποίηση που καταλήγουν στο τέλος να είναι όλες ένα μεγάλο ψέμα. Αντίθετα ο καθ' ού η αίτηση επιμένει να λέει την αλήθεια, έστω κι αν ακόμα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί εις βάρος του με οικονομικές, κοινωνικές ή και πολιτικές, ίσως, συνέπειες και αυτό θα εξακολουθήσει να κάνει ως το τέλος έστω και αν υπάρχει ο κίνδυνος να υποστεί χιλιάδες τέτιες κατηγορίες, συκοφαντίες, ειρωνείες ή διατάγματα. Μάλιστα η όλη εντύπωση που σχηματίστηκε σ' αυτόν είναι πως τα υφίσταται όλ' αυτά γιατί είναι διαφορετικός από τους άλλους, γιατί είναι καλός, τρυφερός και φιλαλήθης και επ' ευκαιρίας επιθυμεί, με όλο τον σεβασμό που οφείλει στο δικαστήριο, να σας θέσει αντιμέτωπους με την εκτίμηση του πως "δεν είναι καλός (και ειλικρινής, και ανεκτικός, και ...και...και...) απλώς για να είναι καλός αλλά για να χαίρει και να απολαμβάνει της εκτίμησης, του σεβασμού και της μεταχείρισης που αξίζει να τυγχάνει ένας καλός άνθρωπος από την κοινωνία και την δικαιοσύνη της.

5ον) Ο ίδιος ο καθ' ού η αίτηση, ο οποίος γνωρίζει τον εαυτό του καλύτερα από τον καθένα και ο οποίος γέμισε τις ημέρες της ζωής του με τις δημιουργικότερες και ωραιότερες ιδέες και ιδανικά, βλέπει και σας πληροφορεί ότι και μόνη η ανάγνωση αυτού του διατάγματος γεμίζει το κεφάλι του με τις πιο ανατριχιαστικές και καταστρεπτικές ιδέες. Γιατί είναι αλήθεια πως αυτός, βασισμένος στα αισθήματα του αλλά και στον όρκο του να πει την αλήθεια και μόνο την αλήθεια (χωρίς, να λέγεται, να είναι κι αυτό απαραίτητο γι' αυτόν αφού ούτως ή άλλως λέει πάντα την αλήθεια, σε αντίθεση μάλιστα με κάποιους άλλους οι οποίοι ορκίζονται να πουν την αλήθεια και μόνο την αλήθεια δεν λένε), ανεξάρτητα από τους κινδύνους που σημαίνει αυτό το πράγμα, τότε σας δηλώνει κατηγορηματικά πως το μόνο που θέλει κάτω από τέτιες περιστάσεις είναι να σκοτώσει, να σφάξει, ακόμα, να κάψει, να εκτελέσει τα φρικιαστικότερα εγκλήματα, να συντριψει και να παραδώσει, αν του είναι δυνατόν, σε αιώνια μαρτύρια τον καθένα που πρωτοστάτησε στην χάλκευση αυτής της υπόθεσης. Αυτή μάλιστα η πρόταση που κατεχώρησε στα χειρόγραφα του είναι ενδεικτική των διαθέσεων του: "γι' αυτά τα πράγματα ένας θάνατος δεν φτάνει, χιλιάδες θάνατοι είναι λίγοι, μα και πάλι τι μπορεί να κάνει ένας αδύνατος άνθρωπος; Γι' αυτό λοιπόν αφού δεν μπορώ να το κάνω όπως το θέλω, τ' αφήνω στον Θεό". Αντιλαμβάνεται βέβαια πως αυτό είναι σκληρό αλλά προκαλεί τον κάθε ένα να έρθει στην δική του θέση και να πει πως θα αισθανόταν εκείνος εάν είχε λίγο φιλότιμο ή λίγη περηφάνια.

Αλλά παρόλαυτά και παρά την πρόθεση του να εναποθέσει τις ελπίδες του για δικαίωση στον Θεό, όμως ο κίνδυνος να μπει κανείς στον πειρασμό να αναλάβει αυτή την θεική εκδίκηση είναι υπαρκτός και είναι ενδεχόμενο να μην καταφέρει να ελέγξει σε κάποια στιγμή τον εαυτό του και να χάσει την ψυχραιμία του (πράγμα δηλαδή που μπορεί να συμβεί με όλους, τόσο μάλλον γιατί αυτό το διάταγμα αποτελεί για τον καθ' ού η αίτηση μια θανάσιμη προσβολή και ταπείνωση) και σαν συνέπεια αυτού να προκληθεί κάπιο έγκλημα πολύ μεγαλύτερο απ' αυτό που επιδιώκει το δικαστήριο να αποφύγει με την έκδοση αυτού του διατάγματος. Κι ασφαλώς στην προκειμένη περίπτωση θα ίσχυε πολύ καλά το γνωστό: "το σύστημα δημιουργεί τον φονιά και ύστερα ψάχνει για τον φταίχτη". Γιατί όπως και να το κάνουμε είναι και ο καθ' ού η αίτηση ένας άνθρωπος με την καρδιά, με τις αντιθέσεις, με τα αισθήματα και με τους ...εγωισμούς του, αν το θέλετε, και δεν μπορεί να προσποιηθεί πως όλα αυτά που διαδραματίζονται εις βάρος του αποτελούν σκηνή θεατρικού έργου ή κάπιο σήριαλ που παίζεται μπροστά στα μάτια του και πως, στο κάτω κάτω, αν το βαρεθεί πατάει το κουμπί και εξαφανίζεται από την ζωή του.

Έχοντας λοιπόν υπόψιν το επιχείρημα: "ή δεν έπρεπε να γίνει η κατηγορία ή, από την στιγμή που έγινε, πρέπει να καταδικαστεί" (Απολογία του Σωκράτη) μου φαίνεται πως το σκεπτικό των όπου γης κατηγορών και κριτών είναι ίδιο και απaráλλαχτο εδώ και χιλιάδες χρόνια και αν λοιπόν "είναι αλήθεια πως κανείς άνθρωπος δεν θα μπορέσει ποτέ να σωθεί εάν

φανερά εναντιώνεται σε οιοδήποτε πλήθος λαού" ή στους εκφραστές τής "γνώμης" αυτού τού πλήθους, τότε σίγουρα πρέπει να υπάρξει και στην δική μου περίπτωση σχέδιο και πρόνοια για την πλήρη -και φυσική- εξόντωση μου γιατί από την στιγμή που δεν χάνω το ηθικό και τα φρόνημα μου δεν θα πάψω ποτέ να αποτελώ έναν κυριολεκτικά θανάσιμο κίνδυνο για τους εχθρούς μου. Αν συγκριθούν μάλιστα οι αποψεις εκείνου με τις δικες μου, εύκολα γίνεται φανερό πως η διδασκαλία τού Σωκράτη ήταν πολύ συντηρητική. Και εάν η μεγάλη -και άσοφη- "Αθηναϊκή δημοκρατία" φοβήθηκε και κατεδίκασε σε θάνατο έναν φτωχό γέροντα 70 χρόνων επειδή τον θεώρησε επικίνδυνο για τα ήθη τής κοινωνίας εκείνης, σκεφθείτε πόσο μάλλον επικίνδυνος θα είμαι εγώ γι' αυτήν εδώ την κοινωνία και γι' αυτό εδώ το σύστημα όταν δεν βρίσκομαι παρά ακριβώς επάνω στην ακμή τής νεότητας μου.

6ον) Είναι η δηλητηρίαση που έχει φέρει στις σκέψεις και στα αισθήματα μου αυτή η υπόθεση καθώς επίσης και στις σχέσεις μου με τους συνανθρώπους μου γιατί ενώ είμαι δίκαιος, καλός και φιλαλήθης, οι άνθρωποι προτιμούν να μου συμπεριφέρονται έτσι σαν να είμαι άδικος, κακός και ψεύτης απλώς και μόνον γιατί αυτή την ιδέα περνά η δικαιοσύνη με την έκδοση αυτού του διατάγματος.

7ον) Είναι η υποψία που δημιουργείται στον καθ' ού η αίτηση πως αυτό το διάταγμα αποτελεί επίσης μέρος ενός πειράματος που αποσκοπεί στο να ανακαλύψει πόσος χρόνος είναι αρκετός χάρις σε τέτλια διατάγματα ώστε να αποξενωθεί ένας πατέρας από τα παιδιά του. Επειδή λοιπόν ο ίδιος ο καθ' ού η αίτηση έχει κάποια σχετική πείρα σε τέτοιου είδους πειράματα από την εποχή όπου απογαλάκτιζε αρνιά και επειδή πιστεύει ότι θα μπορούσε να βοηθήσει ενσυνείδητα σ' αυτό το εγχείρημα, το φέρει βαρέως γιατί δεν του έδωσε κανείς την εντύπωση πως είναι πρωταγωνιστής σ' ένα μεγαλειώδες πείραμα παρά πως τιμωρείται για πράγματα που έκανε ενώ δεν γνωρίζει ότι τα έκανε ή για αισθήματα που ένιωσε, εξέφρασε και ομολόγησε και τιμωρείται από την δικαιοσύνη και απο το πλήθος που εκφράζει αυτή η δικαιοσύνη γιατί εκείνοι δεν στάθηκαν ικανοί να τα νιώσουν, να τα εκφράσουν και να τα ομολογήσουν.

8ον) Σαν συνέπεια και σαν συνέχεια τού εκδοθέντος συντηρητικού διατάγματος υπάρχει επίσης ο κίνδυνος να χάσει ο καθ' ού η αίτηση κάθε ενδιαφέρον για τα παιδιά του έτσι καθώς ισχύει και εδώ από την μια το "η συνήθεια είναι δεύτερη φύση" και απο την άλλη το "μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται". Είναι άλλωστε φανερό πως τέτλια διατάγματα αποτελούν μια πρώτη τάξεως μέθοδο για να εκφυλιστεί κάθε σχέση ενός πατέρα με τα παιδιά του και σίγουρα δεν χρειάζεται πολύς χρόνος ώστε ένας άνθρωπος με έστω και μια στοιχειώδη τιμή και αξιοπρέπεια στο ενεργητικό του να μην διακρίνει να έχει άλλη επιλογή από του να απαντήσει με την δική του, αν το επιθυμείτε, "παραφροσύνη" στην "παραφροσύνη" τής δικαιοσύνης. Επιπλέον ο καθ' ού η αίτηση έχει ήδη θεμελιώσει μέσα του την πεποίθηση πως ή θα έχει τις σωστές και αρμόζουσες σχέσεις με τα παιδιά του ή δεν θα έχει καθόλου σχέσεις μ' αυτά. Εάν λοιπόν ο σκοπός τής έκδοσης αυτού του διατάγματος είναι η αποξένωση μου με τα παιδιά μου, η απομόνωση και η αποστέρηση μου από καθετί που θα μπορούσε να μου δώσει οιαδήποτε ψυχική χαρά ή δύναμη και εάν επιπλέον επιδιώκει μ' αυτό την ταπείνωση και τον εξευτελισμό μου, τότε ας έχει υπόψιν το δικαστήριο πως ο αντικειμενικός του στόχος κοντεύει να επιτευχθεί γιατί ακριβώς βρίσκομαι σ' αυτό το σημείο όπου ξεκαθάρισα πως προτιμώ να αποφύγω κάθε σχέση με τα παιδιά μου παρά να τις υφίσταμαι κακήν κακώς υποκύπτοντας στους όρους τού διατάγματος επειδή απλά αισθάνομαι την ανάγκη να δω και να παίξω με τα παιδιά μου.

Αλλά επειδή, παρόλαυτά, έχω υποχρεώσεις απέναντι σ' αυτά τα παιδιά και επειδή με το να στερεί το δικαστήριο σε μένα τα παιδιά μου στερεί ταυτόχρονα και στα παιδιά μου τον πατέρα τους, έτσι δεν μπορώ ν' αφήσω αυτή την υπόθεση να την κατευθύνει η εκδικητική mania τής αιτήτριας. Μακάρι να υπήρχε ο τρόπος να γίνει το ένα χωρίς το άλλο και τότε εγώ θα υπέκυπτα σε όλα χωρίς να φέρω καμιά ένσταση σ' αυτό και σε κείνο. Όμως είναι φανερό πως στην προκειμένη περίπτωση οιαδήποτε υποχώρηση μου θα έθετε σε κίνδυνο το καλώς νοούμενο συμφέρον τών παιδιών μου, πράγμα που ασφαλώς δεν μπορώ να το δεχτώ.

Τέλος επιθυμώ να υπενθυμίσω στο δικαστήριο πως στην υπεράσπιση του ο καθ' ού η αίτηση ζητά ο ίδιος την γονική μέριμνα και σας θέτει υπόψιν πως στην περίπτωση που θα

κερδίσει την δίκη θα ενεργήσει με την μεγαλύτερη δυνατή μεγαλοψυχία ενώ, αντίθετα, στην περίπτωση που θα κερδίσει η αιτήτρια θα ενεργήσει όπως μέχρι τώρα ενήργησε: με την μεγαλύτερη δηλαδή μικροψυχία και μισανθρωπιά.

Για όλους λοιπόν τους ανωτέρω λόγους ενίσταμαι στο εκδοθέν συντηρητικό διάταγμα το οποίο θεωρώ βεβιασμένο, αχρείο, άδικο, αδικαιολόγητο, άσπλαχνο, βάνουσο, άχρηστο και αχρείαστο και ζητώ την απόρριψη του.³²

Συντάχθηκε από τον καθ' ού η αίτηση στις 25 Ιανουαρίου 1994, καταχωρήθηκε αυθημερόν και αντίγραφο επεδόθη στον δικηγόρο τής αιτήτριας κύριο Ανδρέα Δημητριάδη.

Κώστας Κυριάκου.

Υπόψιν κι αυτό τέλος πάντων. Την πρώτη όμως τού Φλεβάρη δέχτηκα, ως γεγονός, την παγοποίηση τής ένστασης για κάποιους πρακτικούς λόγους: ώσπου να εξεταζόταν θα έβγαινε η απόφαση και έτσι και να πετύχαινα την ακύρωση τού διατάγματος θα ήταν, κατά τον εντιμότατο κ. Λιασίδα, "δώρον άδωρον" αφού σύντομα θα έβγαινε η απόφαση.

Στην επόμενη παράγραφο σημειώστε ότι η δίκη έγινε "κεκλεισμένων των θυρών". Μεγάλο κρίμα αλήθεια αυτό γιατί προσωπικά πιστεύω πως της άξιζε μάλλον ...κινηματογράφηση. Εν πάση περιπτώσει ότι έγινε έγινε.

Σχετικά με το "τεκμήριο 1" ασχολήθηκα εκτενώς σε προηγούμενες σελίδες. Κι ως γεγονός αυτό ήταν το σημαντικότερο τεκμήριο τής υπόθεσης καθότι, υποτίθεται, η έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού θα ήταν η μόνη "ανεξάρτητη" εκδοχή στην όλη υπόθεση. Τα σχόλια μου πάνω στην έκθεση της είναι ήδη καταχωρημένα αλλά θέλω εδώ να σας υπενθυμίσω και την άποψη τής κοινωνικής λειτουργού για μένα, μια άποψη την οποία μου έδωσε πάνω στην αντεξέταση που της είχα κάνει στο δικαστήριο: με θεωρεί "ψυχωσικό, με παρανοϊκές τάσεις", μια άποψη, σημειώστε, την οποία, δήλωσε, σχημάτισε ανεξάρτητα από την άποψη τών ψυχιάτρων.

Αυτό θέλω να το προσέξετε λοιπόν: η έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού είναι η έκθεση μιας γυναίκας για έναν ...ψυχωσικό. Εάν, ως εκ τούτου, οπιοσδήποτε από εσάς θεωρεί αυτή την έκθεση αποτέλεσμα "ανεξαρτησίας" τότε ας σκεφτεί πως μπορεί να κάνει λάθος.

Αλλά: ας παρακάμψουμε στην συνέχεια κάποιες παραγράφους και ας πάμε στις "παραδοχές" μου. Δείτε τις ξανά όλες μαζί.

α) Έδιδε χάδια και φιλιά ("έγλειφε") τα γεννητικά όργανα τών παιδιών του.

β) Έβαζε το στήθος του πάνω στα γεννητικά όργανα τής θυγατέρας τον Ι. και της έλεγε "γαμώ σε". Αναφορικά με τον ισχυρισμό ότι έκαμνε το ίδιο πράγμα και με το πέος του ο Καθ' ού η Αίτηση, αυτός δέχθηκε ότι αυτός ο ισχυρισμός είχε μια δόση αλήθειας χωρίς όμως να κάνει περισσότερες διευκρινίσεις.

γ) Έβαζε το πέος του στο στόμα τού υιού του Ε. Επίσης παραδέχτηκε ότι το ίδιο είχε κάμει με τον υιό του Ο. όταν ήταν ενός χρόνου, όμως μετά από σχετική παρατήρηση από το Γραφείο Ευημερίας σταμάτησε να το κάνει. (Επίσης η αιτήτρια ανέφερε ότι ο καθ' ού η αίτηση την προέτρεψε να φιλήσει το πέος τού υιού της Ο. όταν ήταν 9 μηνών αλλά ότι αυτή αρνήθηκε).

δ) Έλεγε τού υιού του Ε. "πήγαινε να γαμήσεις την μάνα σου".

ε) Έβλεπε πορνό ταινίες με τα παιδιά του. (Σχετικά με το θέμα αυτό η Αιτήτρια είχε καταγγείλει τον Καθ' ού η αίτηση πριν δύο χρόνια στο Γραφείο Ευημερίας και του έγινε σχετική παρατήρηση.

ζ) Εκοιμάτο γυμνός με τα παιδιά του.

η) Κυκλοφορεί φυλλάδια στα οποία υποστηρίζει ότι επιτρέπονται όλων τών ειδών οι σεξουαλικές σχέσεις.

Ω, η πρώτη αντίδραση που έρχεται στην άκρη τής πέννα ς μου είναι τούτη: αυτός ο άνθρωπος είναι ένας κοινός ψεύτης. Ή: μα -να πάρει και να σηκώσει!- αυτός είναι τελείως καθυστερημένος!

32 Σημειώστε εδώ ότι αφαιρούσα 2-3 επίθετα όταν την καταχωρούσα στο δικαστήριο.

Τι νομίζει δηλαδή; Μου τα κάνει αυτά επειδή δεν είχα δικηγόρο και νομίζει πως είμαι υποχρεωμένος να τα χάψω κιόλας; Δεν του φτάνει που επαπαδέχτηκα πράγματα που κανείς δεν θα τα παραδεχόταν, δεν του φτάνει που εξέθεσα τις απόψεις μου -και προφορικός και γραπτώς- με την πιο επικίνδυνη ευθύτητα και έχοντας από πάνω την επίγνωση πως θα πιαστούν από κάποιες προτάσεις μου για να με "κρεμάσουν", δεν φτάνει αυτό και δεν φτάνει εκείνο και νά που μου φορτώνουν τώρα και παραδοχές που δεν έγιναν παρά στην φαντασία τους.

Α τον καημένο! Μα τι; Θέλει να με κάνει να τα πιστέψω κιόλας; Γι' αυτό είναι που τα γράφει; Ειλικρινά αυτός ο άνθρωπος πάει γυρεύοντας, είναι ολοφάνερο πως δεν θέλει να ζήσει πολύ και νά που θέλει να δώσει κι αυτός την τελευταία του ...λάμψη.

Παρόλο που, ακούστε, αναγνωρίζω -γενικά μιλώντας- ότι υπάρχει σ' αυτά κάποια δόση αλήθειας, όμως σε τελευταία ανάλυση - γενικά, πάντα, μιλώντας - καταλήγουν όλα σ' ένα πομπώδες και άθλιο ψέμα.

Αλλά: δεν θέλω τώρα να τα πιάσω ένα ένα για να καταλήξω στο τέλος να κάνω τσόντα εις βάρος μου ή εις βάρος των παιδιών μου προκειμένου να ανατρέψω την εικόνα που θέλει να παρουσιάσει ο εντιμότατος. Με διο λόγια θα έλεγα πως όλα κι όλα που επαπαδέχτηκα ήταν κάποια φιλάκια στα γεννητικά όργανα τής κόρης μου, πράγματα δηλαδή που τάκανε και η κυρά με τους γιούδες της και πράγματα που κάνει η συντριπτική πλειοψηφία των γονιών.

Σχετικά με τις ταινίες έγραψα πριν τι συνέβη και σίγουρα κάτι σάς ανέφερα πάνω στις γυμνιστικές τάσεις μου. Όσο για το τελευταίο θα το παραδεχόμουν κι αυτό ανκαι οφείλω να πω ότι στα φυλλάδια που κυκλοφορώ κάθε άλλο παρά μονοπωλώ το σεξουαλικό ζήτημα. Απλά σαν ολοκληρωμένος, με την σημασία τής λέξης εντιμότατε, πολιτικός που θεωρώ ότι είμαι, κρίνω ότι δεν μπορώ να αφήσω έξω από τις διακηρύξεις μου ένα τόσο βαρυσήμαντο για την ζωή και για τον άνθρωπο ζήτημα.

Και, για να πάμε παρακάτω: δείτε την νύξη τού εντιμότατου πάνω στον "έρωτα" που αισθάνομαι για τα παιδιά μου. Είναι προφανές δα πως τον σκανδαλίζει -και πολύ μάλιστα- αυτή η λέξη. Και γιατί να θέλει σώνει και καλά να ερμηνεύσει αυτό τον "έρωτα" σεξουαλικά, τον καταλαβαίνω ασφαλώς. Τον συμφέρει αυτή η ερμηνεία και έχει υποχρέωση να την εκμεταλλευτεί όσο το μπορεί αφού ο σκοπός δεν είναι άλλος από την εξόντωση μου. Τέτιες ερμηνείες όμως εμένα μου προκαλούν μειδιάματα.

Και πάλι το ξαναλέω: αν θέλουν να με δικάσουν και να με καταδικάσουν για τις απόψεις μου και αν θέλουν να τις αλλάξω, τότε ας μου δείξουν τις δικές τους και εγώ θα αποφασίσω αν είναι καλύτερες ή όχι από τις δικές μου. Εάν όμως δεν έχουν καθόλου απόψεις και φοβούνται ή ντρέπονται να το πουν και παίρνουν τους νόμους και τα ήθη των μανάδων και των γιαγιάδων τους για απόψεις τους και φοβερίζουν εμένα μ' αυτά και με κείνα, τότε τους λέω: αυτά τα κόλπα δεν περνάνε σε μένα. Ο Ούτοπος, καταλάβετε το επιτέλους, δεν τρομάζει με τίποτα. Θα κρατήσει τις θέσεις του και θα επιμένει ως το τέλος σ' αυτές, μ' αυτές θα πολεμήσει και μ' αυτές θα κατατροπώσει. Του τόπα άλλωστε και ...προσωπικά: "σήμερα με δικάζετε και αύριο είμαι **Νόμος**". Παλιά ιστορία. Αα, και τότε ασφαλώς ο εντιμότατος θα ψάχνει -αν βρίσκεται ως τότε στην Γη των ανθρώπων- για δικαιολογίες αν- παρά τις προσπάθειες του- δεν καταφέρει να μπει στο πρώτο ...αεροπλάνο. Ας συνέλθουν λοιπόν, ας φέρουν τον νουν τους και ας ...σωφρονιστούν όσο είναι ακόμα καιρός γιατί έρχεται σύντομα μια μέρα όπου θα είναι πολύ αργά γι' αυτούς για να το κάνουν....

Τώρα, τις απόψεις μου πάνω στο θέμα "αιμομιξία" τις έχω θίξει κάπως ενώ βλέπετε παρακάτω και το σχετικό απόσπασμα από την αγόρευση μου το οποίο παρέθεσε στην απόφασή του ο εντιμότατος:

....θάταν καθαρή υποκρισία και ψευτιά το να αποκλείσω το ενδεχόμενο να κάνω έρωτα με τα παιδιά μου καθ' ήν στιγμήν έχω ήδη αποκρυσταλλώσει την αντίληψη πως ο έρωτας δεν έχει -κατ'εμε-τίποτα το αποτρόπαιο ή το αμαρτωλό στις εκδηλώσεις του και καθ' ήν, επίσης, στιγμήν σημειώνω πως "έχω κουραστεί να τρέχω να κρυφτώ μπροστά στην θέα των ερωτικών μου επιθυμιών" και διακηρύττω πως "όπως ο έρωτας δεν κοιτάζει χρόνια, έτσι δεν θα κοιτάζει ούτε συγγένεια." Και ενώ διαχωρίζω το θέμα "έρωτας" από το θέμα "γονιμοποίηση", επιμένω πως ενώ, και πάλι, κατά τις απόψεις μου πάντα, δεν μπορώ να

αποκλείσω ή να απαγορεύσω την γονιμοποίηση μεταξύ συγγενών, όμως πιστεύω πως το καλύτερο γενικά απ' αυτή την πλευρά αποτέλεσμα θα το έδιναν οι "συστηματικές διασταυρώσεις μεταξύ των φυλών και των εθνοτήτων"...

Βέβαια αυτό και μόνο το απόσπασμα είναι, νομίζει, αρκετό για το δικαστήριο για να βγάλει καταδικαστική απόφαση εναντίον μου.

Τι σου είναι αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι! Να μην εννοούν να καταλάβουν τι σημαίνει να έχεις το θάρρος και την βούληση να πετάξεις κατάμουτρα στους υποκριτές μια ελεύθερη σκέψη! Εάν μια τέτλια δήλωση την θεωρούν απόδειξη πως εγώ θα έχω σεξουαλικές σχέσεις με τα παιδιά μου ή έστω ένδειξη πως εγώ έχω -έστω- περισσότερες πιθανότητες να το κάνω από κάποιον άλλον που δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσει πως αυτό είναι, με δεδομένη την "αδυναμία" τού ανθρώπου σ' αυτά, ότι κι αν πεις, ένα ενδεχόμενο, ε τότε είναι σίγουρα παραπλανημένοι από τα πάθη τους.

Δεν πάει δα και πολύς καιρός όπου διάβαζα για μια έρευνα στην Ιταλία πάνω στις σχέσεις μεταξύ συγγενών. Πιό ήταν το αποτέλεσμα; Νάτο: τα μισά παιδιά είχαν ερωτικές σχέσεις με συγγενικά τους πρόσωπα. Γυρέψετε να μάθετε και τι γίνεται στην Γερμανία, για να μην σας πω τώρα για το πόσες δεκάδες χιλιάδες βρέφη βιάζονται κάθε χρόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες και και και. Πού είναι εκεί οι νόμοι και οι θεσμοί για να προστατέψουν τα δικαιώματα τών παιδιών (μεγάλος γρίφος και αυτά τα δικαιώματα). Και νά που τώρα, παραμονές τής τρίτης (της δικής μου) χιλιετηρίδας, στην Κύπρο την αέρινη και την μακαρία γη, στην νήσο τού φωτός και τού έρωτος -μεγάλοι κόπανοι- βρέθηκε ο Ούτοπος για εξιλαστήριο θύμα επειδή, λέει, φίλησε την κόρη του στο μουνί κι επειδή δεν έκοψε το χέρι τού γιου του που του ...έπιασε την πούτσα. Ρε καρακιοζήδες συνέλθετε όσο σας καλώ να το κάνετε γιατί από κει και πέρα δεν θα σας ωφελήσει η μεταμέλεια σας.

Είδατε τις πληροφορίες που σας έδωσα κι είδατε και τις απόψεις μου. Όπως πάντως και να το σκεφτείτε και όπως και να το υπολογίσετε, σας λέω πως στο καθεστώς που σας υπόσχομαι εγώ οι αιμομικτικές σχέσεις -έστω και μη απαγορευμένες- θα εκδηλώνονται σε μικρότερο βαθμό από τον βαθμό όπου εκδηλώνονται τώρα που είναι απαγορευμένες. Από την στιγμή λοιπόν που οι άνθρωποι σπάνε τα ταμπού σ' αυτό τον τομέα το ένα μετά το άλλο -ρωτήστε σας λέω να μάθετε τι γίνεται στην Ευρώπη όπου θέλετε να μπειτε -τότε εγώ πιστεύω πως αν θέλει η πολιτεία να αποφυγεί ή, τουλάχιστον, να περιορίσει τις αιμομικτικές σχέσεις, τότε θα πρέπει χωρίς καθυστέρηση να καταργήσει τον ίδιο τον οικογενειακό θεσμό.

Αλλά, να σας το πω κι αυτό για να σκυλιάσετε ακόμα περισσότερο; Αυτό: τι άλλο αποτελεί, αλήθεια, μια κόρη σου από τον καρπό του σπέρματος σου και του σπέρματος μιας γυναίκας που αγάπησες; Και μάλιστα κατά είκοσι, τριάντα ή και σαράντα, κάποτε, χρόνια νεώτερη; Είναι λοιπόν δυνατόν να μην αγαπήσεις και να μην ...ερωτευτείς έναν τέτιο καρπό;

Αστε λοιπόν τα σαχλά, κορόιδα, και δείτε το πράγμα λογικά και μαθηματικά και όχι θεσμικά, νομικά ή ηθικά -να τους χέσω για θεσμούς, νόμους και ήθη. Όλο κι όλο που κατάφεραν ως τώρα αυτοι οι θεσμοί, αυτοι οι νομοί κι αυτά τα ήθη ήταν να κάνουν κόλαση αυτή την Γη που έπρεπε να ήταν παράδεισος. Παλιά ιστορία κι αυτή.

Για την συνέχεια όμως τώρα νομίζω πως είναι καιρός να σας δώσω ολόκληρη εκείνη την αγόρευση μου. Αυτή τουλάχιστον θα σας δώσει μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για τις απόψεις και το σκεπτικό μου από εκείνη που θέλει να δώσει ο εντιμότατος παραχωρόντας εκείνο το απόσπασμα στην απόφαση του.

Ναι λοιπόν, είναι καιρός, ναι, μόνο που σαν να ξέχασα την αγόρευση τού δικηγόρου τής αιτήτριας, μια αγόρευση που, ότι κι αν πω, έχει προτεραιότητα.

ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΤΗΣ ΑΙΤΗΤΡΙΑΣ

Έντιμε κ. Δικαστά,

Η αίτηση τής Αιτήτριας βασίζεται πάνω στον Περί Σχέσεων Γονέων και Τέκνων Νόμο 216/90 άρθρα 5, 6 και 7 και ειδικά στα σημεία εκείνα που ρυθμίζουν το θέμα τής ανάθεσης από μέρους τού Δικαστηρίου τής Γονικής μέριμνας σε ένα εκ των δύο γονέων σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ τους. -

Είναι καθιερωμένη νομολογιακή αρχή ότι το Δικαστήριο, ανεξάρτητα από το πώς γονιός υποβάλλει την Αίτηση για εξασφάλιση τού δικαιώματος τής γονικής μέριμνας, προχωρεί και

εφαρμόζει την δικαιοδοσία του με εξεταστικό χαρακτήρα. Παρόλο που η διαδικασία μπορεί να εγερθεί από τον ένα σύζυγο και να στρέφεται εναντίον τού άλλου η δικαιοδοσία για την γονική μέριμνα δεν έχει το στοιχείο τής αντιπαράθεσης μεταξύ τών γονέων. Αντίθετα, έχει σαν άξονα το κοινό καθήκον τών γονέων για την φροντίδα τών παιδιών τους και συνισταμένη την ευημερία τών τέκνων.

Στην υπό εκδίκαση υπόθεση η μαρτυρία βρίσκεται ενώπιον τού δικαστηρίου το οποίο καλείται να την αξιολογήσει και να καταλήξει στις αποφάσεις του με μοναδικό γνώμονα το συμφέρον τών ανηλίκων τέκνων τών διαδίκων.

Η κοινωνική λειτουργός η οποία διερεύνησε την υπόθεση κατέθεσε με αρκετή σαφήνεια και ήταν κατηγορηματική στο συμπέρασμα της ότι τα ανήλικα τέκνα τών διαδίκων διατρέχουν άμεσο ηθικό κίνδυνο αν αφεθούν μόνα μαζί με τον Καθ' ού η Αίτηση πατέρα τους, δεδομένων τών ιδεών του για ελεύθερες και αιμομικτικές σχέσεις μεταξύ τών ανθρώπων και των πολύ στενών και μη παραδεκτών σχέσεων που δημιούργησε με τα παιδιά του οι οποίες τον καθιστούν επικίνδυνο για τα παιδιά του και μη ικανό να τα παίρνει κοντά του και να τους προσφέρει συνθήκες ασφάλειας και προστασίας.

Οι πιο πάνω απόψεις και θέσεις τής Κοινωνικής Λειτουργού ενισχύονται με την μαρτυρία που έδωσε στο δικαστήριο η Αιτήτρια.

Εξ' άλλου ο Καθ' ού η Αίτηση στην μαρτυρία του δεν αρνήθηκε τα όσα ανέφεραν η Κοινωνική Λειτουργός και η Αιτήτρια στην δική τους μαρτυρία αλλά αντίθετα ήταν περισσότερο αποκαλυπτικός αναφορικά με τις σκέψεις και απόψεις του για τον ελεύθερο έρωτα χωρίς οπιοσδήποτε φραγμούς μεταξύ τών ανθρώπων και δεν απέκλεισε την πιθανότητα να δημιουργήσει ακόμα και σεξουαλικές σχέσεις με τα παιδιά του κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις.

Το Δικαστήριο θα πρέπει επίσης να λάβει υπόψη του και το γεγονός ότι ο Καθ' ού η Αίτηση κατά τα τελευταία δύο χρόνια, που τα παιδιά του διαμένουν με την Αιτήτρια, δεν κατέλαβε κανένα ποσό για την διατροφή τους, εκτός από κάποια μικρά ποσά χρημάτων που, όπως ο ίδιος ισχυρίστηκε, δίνει κάποτε στα παιδιά του όταν τα επισκέπτεται στο σχολείο τους.

Σχετική επί του θέματος είναι η πρόσφατη απόφαση τού Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Έφεση τού Οικογενειακού Δικαστηρίου με αριθμό 21 ημερομηνίας 17/3/93 μεταξύ Ευγένιου Στυλιανού V Βασιλικής Στυλιανού, φωτοαντίγραφο τής οποίας επισυνάπτεται.

Το γεγονός ότι τα παιδιά τών διαδίκων δεν κλήθηκαν στο δικαστήριο για να δώσουν μαρτυρία και να εκφράσουν την άποψη τους για το υπό εκδίκαση θέμα είναι η ανωριμότητα τους που πηγάζει από την ηλικία τους αφού το μεγαλύτερο από αυτά είναι ηλικίας 9 χρόνων και το μικρότερο μόλις 6 χρόνων.

Ευσεβάστως υποβάλλουμε ότι η αίτηση τής Αιτήτριας θα πρέπει να γίνει δεκτή και να της αποδοθεί η γονική μέριμνα και των τριών ανηλίκων παιδιών τών διαδίκων γιατί αυτό επιβάλλει το δικό τους συμφέρον.

Καταχωρήθηκε στις 4/2/94 και αντίγραφο της στάληκε στον Καθ' ού η Αίτηση την ίδια μέρα.

Σειρά λοιπόν τώρα για την

ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ

Έντιμε κύριε Δικαστά, έχοντας ενώπιον μου την αγόρευση του δικηγόρου τής αιτήτριας δεν μπορώ να αφήσω απαρατήρητο το καθόλα ξηρό και επαγγελματικό της ύφος. Για τον κ. Δημητριάδη αυτή η υπόθεση δεν είναι τίποτε άλλο από μια υπόθεση ρουτίνας. Θυσίασε τον ελάχιστο δυνατό κόπο και τον ελάχιστο δυνατό χρόνο γι' αυτήν και, στο κάτω κάτω, με το δικό του. Αλίμονο του αν έπαιρνε όλες τις υποθέσεις του κατάκαρδα, ναι, αν και πιστεύω πως λίγη ευαισθησία, λίγη συμπάθεια και λίγο αίσθημα θα ήταν απαραίτητα αφού πρόκειται για ένα θέμα που αφορά τις καρδιές κάποιων ανθρώπων.

Και ενώ είναι ολοφάνερο πως δεν νιάζεται καθόλου για τα παιδιά μου, όμως είναι φυσικό πως θα ήθελε-έστω και από επαγγελματικό εγωισμό- να κερδίσει την υπόθεση, αλλά κι αυτό ακόμα δεν τον πολυσκοτίζει και τόσο αφού, σε τελευταία ανάλυση, δεν τον ενδιαφέρει βασικά παρά το να πάρει τα "έξοδα" του. Και θάταν ασφαλώς πολύ αφελές το να πιστέψει

κανείς πως επιθυμεί να σώσει και να διασφαλίσει τα ήθη τής κοινωνίας ή την ευημερία τών παιδιών μου. Μπροστά στο δικαστήριο ένας δικηγόρος είναι ένας δικηγόρος. Οι "υποθέσεις" είναι η ουσία και το νόημα τής ζωής του.

Βέβαια εγώ προχωρώντας στην σύνταξη τής δικής μου αγόρευσης δεν έχω πίσω μου την πείρα που έχει ένας βετεράνος δικηγόρος σ' αυτές και ίσως να μην τα πάω και τόσο καλά σ' αυτή την προσπάθεια μου, όμως θα ήθελα πολύ να δει με προσοχή το δικαστήριο και τα δικά μου επιχειρήματα, έστω και αν αυτά δεν είναι τα επιχειρήματα ενός ειδικού επί νομικών θεμάτων.

Θα ήθελα κατ' αρχήν να προβληματιστεί πάνω σε αυτό που αποκαλώ "σχετικότητα" τών νόμων και των θεσμών και πάνω, επίσης, στο γεγονός και στην πρόταση πως "απόλυτη θρησκεία, απόλυτη ηθική και απόλυτο δίκαιο δεν υπάρχουν" (Δημόκριτος) και πως, ακόμα, είναι πράξη αντίθετη στην δικαιοσύνη το να βασιστεί μια απόφαση δικαστηρίου πάνω σε μια ηθική η οποία δεν έχει δώσει καμιά απόδειξη- και ούτε καν ένδειξη- για την ωφελιμότητα και την αποτελεσματικότητα της. Όταν ακόμα και νόμοι τούς οποίους έδωσε ο ίδιος ο Θεός απ' ευθείας στον άνθρωπο διά τού Μωϋσέως έχουν ανατραπεί και ξεπεραστεί, τότε σίγουρα αποτελεί ένδειξη απλοϊκότητας το να ερμηνεύσει κανείς τοις μετρητοίς νόμους ή κανονισμούς τών οποίων η διατήρηση μπορεί να αποτελεί αύριο-μεθαύριο ένα σκάνδαλο. Είναι άλλωστε ιστορικά (και πολιτικά και κοινωνικά και και και) αποδεδειγμένο πως οι νόμοι δεν είναι τίποτε άλλο απο το όπλο τού συστήματος και του καθεστώτος και αλλάζουν ή πέφτουν πάντοτε μαζί με την αλλαγή ή, την πτώση τού συστήματος και του καθεστώτος που τους επέβαλε.

Και ασφαλώς δεν είναι πολύ βαθιά μέσα στην ιστορία οι καιροί εκείνοι όπου ολόκληροι πολιτισμοί *"...θυσίαζαν παιδιά τα οποία αγόραζαν από τις μητέρες τους στο όνομα τών νόμων και της θρησκείας τους"*. Και ενώ είναι αλήθεια πως αυτό δεν ήταν κάτι το πολύ διαδεδομένο, όμως είναι γεγονός πως οι συνήθειες, τα ήθη, τα έθιμα και οι νόμοι στους μεν πολιτισμούς επεβλήθησαν σχεδόν το ίδιο αυθαίρετα και τυχαία όσο και στους δε. Και ενώ η σημερινή ανθρωπότητα κόπτεται τόσο πολύ για τα δικαιώματα και την ευημερία τών παιδιών, όμως οι θυσίες τών παιδιών στο όνομα τών συμφερόντων και του κέρδους δεν σταμάτησαν με τίποτα. Γι' αυτό πιστεύω πως όσοι νιάζονται πολύ και πραγματικά γι' αυτή την ευημερία τών παιδιών κάνουν καλά ν' αφήσουν κατά μέρος τούς θώκους, τις πολυθρόνες, τα αυτοκίνητα και τις ανέσεις τους όλες και να τρέξουν εκεί όπου έχουν ανάγκη την φιλανθρωπία τους. Εάν ο νόμος και η φιλοσοφία τους έχει βαρύτητα και δύναμη ας το δείξει έμπρακτα. Και ασφαλώς, επί του προκειμένου, το να επιχειρεί κάποιος να στερήσει τα παιδιά του από έναν πατέρα για τους λόγους -και τις μαρτυρίες- που αναφέρει ο δικηγόρος τής αιτήτριας δεν μπορεί να στηριχτεί σε κανένα άλλο δίκαιο παρά σε εκείνο τού "δικαίου τού ισχυρότερου".

Ασφαλώς δέχομαι και αναγνωρίζω πως αφού υπάρχει ο άνθρωπος θα πρέπει να υπάρχουν και κάπιοι νόμοι οι οποίοι να ρυθμίζουν την συμπεριφορά και τις πράξεις του στις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους και πως είναι επόμενο να γίνει κάτι ανάλογο και με τα παιδιά, εφόσον υπάρχουν κι αυτά (και με τα γαϊδούρια και με τα πρόβατα παρομοίως), αλλά αν προσέξει κανείς -γιατί είναι γνωστό και φανερό- το γεγονός ότι -πρώτον- αυτοί οι νόμοι αλλάζουν (άλλοτε, φυσικά, εύκολα και άλλοτε δύσκολα: το κριτήριο πάντως για το ένα και για το άλλο σπάνια είναι κριτήριο κρίσης ή πειθούς, ευημερίας, ωφελιμότητας ή ανάγκης αλλά μάλλον κριτήριο ισχύως, τύχης ή σύμπτωσης και, ακόμα, συχνά πυκνά, δόξας ή λόξας) και ακόμα -δεύτερον- το γεγονός πως δεν ωφέλησαν και δεν ωφελούν, ούτε οι παλιοί, ούτε οι καινούριοι, ούτε οι αλλάζοντες ούτε οι αλλαζόμενοι, ούτε οι ανατρέποντες ούτε οι ανατρεπόμενοι, τότε πιστεύω πως το να αντικρίζει κανείς έναν νόμο με κριτική και σκεπτική διάθεση αποτελεί δείγμα επίγνωσης, φρόνησης και ελεύθερης σκέψης ενώ, επιπλέον, ένας γενικός σκεπτικισμός απέναντι σ' όλο αυτό το σύστημα που παράγει και συντηρεί αυτούς τους νόμους είναι, εκτιμώ, δείγμα προοδευτικού και ευφάνταστου ανθρώπου.

Κι ασφαλώς το να ερμηνεύει κανείς στα τυφλά έναν νόμο ή έναν κώδικα ενός συστήματος το οποίο ωφέλησε ελάχιστα ή καθόλου τα όντα που το δημιούργησαν, πιστεύω πως αποτελεί ένδειξη διανοητικής στενότητας και μισαλλοδοξίας. Αντίθετα το να είναι κανείς σε θέση να σκεφτεί το μέλλον που θα έχει σε μια καινούρια και άξια λόγου κοινωνία ένας

αμφιβόλου αξίας νόμος και το να έχει πάντοτε υπόψιν πως ο οποιοσδήποτε νόμος μπορεί να είναι ένα μεγάλο λάθος (κι αυτό για τίποτε άλλο παρά γιατί απλούστατα δεν υπάρχει πίσω απ' αυτόν ένας Ορθός Λόγος για να τον στηρίξει), τότε σίγουρα αυτό αποτελεί ένδειξη δίκαιου, ελεύθερου και αδέσμευτου κριτή ανθρώπινων πράξεων.

Το να παρασύρεται το δικαστήριο από την δύναμη τής συνήθειας και των ηθών ενώ μπορεί να αποτελεί θέμα αρχής γι' αυτό, όμως θέλω να έχει υπόψιν πως ποτέ, ή σχεδόν ποτέ, δεν λειτούργησε αυτή η δύναμη για το καλώς νοούμενο συμφέρον ή πρόοδο τής κοινωνίας και των ανθρώπων που την αποτελούν. Το γεγονός ότι πολλές μόδες εύκολα γίνονται νόμοι δεν πρέπει να επηρεάσει το δικαστήριο πάνω στην κρίση του για το πίο είναι πραγματικά το συμφέρον τών παιδιών.

Στην προκειμένη, λοιπόν, περίπτωση τα επιχειρήματα πάνω στα οποία βασίζει την αγόρευση του ο δικηγόρος τής αιτήτριας στηρίζονται στην έκθεση τής Κοινωνικής Λειτουργού, στην μαρτυρία τής αιτήτριας και, επιπλέον, στην ίδια την δική μου μαρτυρία. Αλήθεια! Δεν φαίνεται παράξενο στο δικαστήριο το να χρησιμοποιείται ακόμα και η δική μου μαρτυρία εναντίον μου; Είναι φανερό πλέον πως είτε οι αντίδικοι μου θεωρούν τούς εαυτούς τους πολύ έξυπνους ή πως θεωρούν εμένα αρκετά βλάκα ώστε να μην ξέρω το δικό μου συμφέρον ή το συμφέρον τών παιδιών μου.

Κι όμως ενώ είναι γνωστό πως αυτή η υπόθεση ξεκίνησε ως υπόθεση κακοποίησης, εκδίωξης και έλλειψης από μέρους μου ενδιαφέροντος για τα παιδιά μου και ενώ, δίνοντας εδώ θέση στην αίτηση τής αιτήτριας, *"...ουδεμία φροντίδα ή μέριμνα δείχνει για την Αιτήτρια και τα ανήλικα τέκνα του"*, ενώ *"τα ως άνω ανήλικα τέκνα από της γεννήσεως των μέχρι σήμερα τα περιποιείται και φροντίζει η αιτήτρια και έχουν συνδεθεί ψυχικά και αισθηματικά μαζί της"* και ενώ *"λόγω τού νεαρού τής ηλικίας των χρειάζονται αγάπη, στοργή και περιποίηση τα οποία μόνον αυτή μπορεί να τους τα προσφέρει γιατί ο καθ' ού η αίτηση είναι γεωργοκτηνοτρόφος και είναι υποχρεωμένος όπως καθημερινά απουσιάζει από το σπίτι"*, καταλήγει, λέω, τελικά σε μια κραυγαλέα αντίφαση αφού το επιχείρημα στο οποίο βασίζουν τις μαρτυρίες και την αγόρευση τους έγκειται ακριβώς στις, κατά λέξιν, *"πολύ στενές και μη παραδεκτές σχέσεις που δημιούργησε με τα παιδιά του οι οποίες τον καθιστούν επικίνδυνο γι' αυτό και μη ικανό να τα παίρνει κοντά του και να τους προσφέρει συνθήκες ασφάλειας και προστασίας"*, καθώς επίσης και στις *"σκέψεις και απόψεις του για τον ελεύθερο έρωτα χωρίς οποιοσδήποτε φραγμούς μεταξύ τών ανθρώπων και στον μη αποκλεισμό τής πιθανότητας να δημιουργήσει ακόμα και σεξουαλικές σχέσεις με τα παιδιά του κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις"*. Προσέξτε το λοιπόν.

Απαντώντας βέβαια σ' αυτά τα επιχειρήματα θα έλεγα, γενικά μιλώντας, πως δεν αρνούμαι τις στενές σχέσεις που δημιούργησα (ή, μάλλον, δημιουργήθηκαν, αφού ο "έρωτας" αυτός ήταν αμοιβαίος) με τα παιδιά μου. Πάνω σ' αυτό μάλιστα έχω καταχωρημένη μια πολύ ενδεικτική σημείωση και σας την πασάρω χωρίς κανένα δισταγμό: πως αυτές οι σχέσεις μου με τα παιδιά μου είναι πιο "ερωτικές" από τις ίδιες τις σχέσεις τών εραστών. Ναι, είναι αλήθεια, μόνο που δεν θέλω κανείς και σε καμιά περίπτωση να πιαστεί και πολύ απ' αυτό, τόσο μάλλον γιατί υπάρχει ο κίνδυνος από κει που πιάνεται κανείς να κρεμμάζεται επίσης....

Θέμα όμως "μη παραδεκτών σχέσεων" δεν τίθεται, έστω και μόνον από το γεγονός ότι το παραδεκτό και το μη παραδεκτό βρίσκεται ακόμα στην πλάστιγγα ενώ, επιπλέον, προσωπικά θέτω υπό αμφισβήτησιν την αξία όχι μόνο τών νόμων και των ηθών αυτής τής κοινωνίας αλλά και την ίδια την αξία τού όλου κοινωνικού, ηθικού, πολιτικού, θρησκευτικού, οικογενειακού, σεξουαλικού και παιδαγωγικού συστήματος.

Επομένως, κατά την δική μου εκδοχή, μη παραδεκτοί, μη ικανοί και επικίνδυνοι για τα παιδιά μου -και γενικά για την ζωή, για τον άνθρωπο και τον πολιτισμό- είναι όλοι αυτοί οι έμμισθοι λειτουργοί οι οποίοι χωρίς να είναι σε θέση να επιχειρήσουν έναν γόνιμο προβληματισμό και μια προσωπική σκέψη κρίνουν και κατακρίνουν -και αφορίζουν ακόμα- έναν άνθρωπο και τις πράξεις του με βάση κάποιους χάρτινους νόμους και αξίες οι οποίες έχουν βλάψει την ανθρωπότητα περισσότερο από όλα μαζί τα φονικά όπλα αφού το μόνο που πετυχαίνουν είναι να ανοίγουν πληγές, τραύματα και υποθέσεις για την αστυνομία, για την "δικαιοσύνη" και για το κουτσομπολιό.

Αναφορικά με την εκφρασθείσα εκ μέρους τού δικηγόρου τής αιτήτριας άποψη (μία

άποψη φυσικά που δεν αποτελεί παρά φωτοαντίγραφο τής άποψης τής ...κρατικής λειτουργού), πως δηλαδή οι σχέσεις μου με τα παιδιά μου με καθιστούν μη ικανό (ευχαριστώ πάνω σ' αυτό τον δικηγόρο τής αιτήτριας για την αντικατάσταση τού όρου «άνικανος» που χρησιμοποίησε στην έκθεση της η λειτουργός) να τα παίρνω κοντά μου και να τους προσφέρω συνθήκες ασφάλειας και προστασίας θα απαντούσα πως δεν μπορούν να με πείσουν κιόλας γι' αυτό απλά και μόνον επειδή το λένε εκείνοι. Αλλά αφού μιλάνε για ασφάλεια και προστασία θα έλεγα πως ενώ, χώρια από τους προηγούμενους "μη αποκλεισμούς", δεν μπορώ ούτε να αποκλείσω το ενδεχόμενο να υποστούν κατά την παρουσία τους στο σπίτι μου οπιοδήποτε τραυματισμό ή και ίσως ίσως κάπιο μοιραίο- μη γένοιτο-ατύχημα, όμως πιστεύω πως αν θέλει πράγματι κανείς να κρίνει αντικειμενικά, τότε δεν θάναι δύσκολο γι' αυτόν να διαπιστώσει πως το σπίτι μου και ο όλος χώρος γύρω απ' αυτό μπορούν να προσφέρουν τις καλύτερες συνθήκες ασφάλειας για τα παιδιά. Από την άλλη θεωρώ πως οι παιδαγωγικές μου αντιλήψεις, θέσεις και ικανότητες, ανκαι δεν μπορώ να ισχυριστώ πως είναι τέλειες, όμως είναι σίγουρα οι καλύτερες, οι ρεαλιστικότερες και αποτελεσματικότερες. Και όσο για τους ηθικούς κινδύνους που διατρέχουν τα ανήλικα παιδιά μου μαζί μου, θα έλεγα εν συντομία αυτό: «εγώ είμαι το ήθος» και πως, επίσης, αυτοί οι ηθικοί κίνδυνοι δεν υπάρχουν παρά μέσα στην αρωστημένη φαντασία τής αιτήτριας και της κυβερνητικής λειτουργού. Εάν μάλιστα το ίδιο το παράδειγμα έχει κάποια σημασία στην όλη παιδαγωγική επιστήμη, τότε σίγουρα εγώ προσφέρω όχι μόνο τις καλύτερες παιδαγωγικές φροντίδες στα παιδιά μου αλλά και τις καλύτερες παιδαγωγικές σπουδές.

Σχετικά τώρα με τον "μη αποκλεισμό τού ενδεχομένου να δημιουργήσω ακόμα και σεξουαλικές σχέσεις με τα παιδιά μου κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις", ναι, είναι γεγονός: δεν μπορώ να αποκλείσω τίποτα(ή σχεδόν τίποτα) σ' αυτό τον κόσμο. Έστω και μόνο βασισμένος στον "νόμο τών πιθανοτήτων", ναι: δεν μπορώ να αποκλείσω αυτό το ενδεχόμενο. Αυτή και μόνον αυτή η απόκριση μπορεί να αποτελεί την μόνη λογική προσέγγιση στο όλο θέμα, επιμένω σ' αυτό και έχω ασφαλώς τα επιχειρήματα μου. Όταν δεν μπορώ να αποκλείσω το ενδεχόμενο να σκοτώσω τα ίδια τα παιδιά μου -γιατί αποτελεί κι αυτό μέρος τών απόψεων μου- και την ίδια την μάνα μου ακόμα κάτω από αυτές ή εκείνες τις προϋποθέσεις, θάταν καθαρή υποκρισία και ψευτιά το να αποκλείσω το ενδεχόμενο να κάνω έρωτα με τα παιδιά μου καθ' ήν στιγμήν έχω ήδη αποκρυσταλλώσει την αντίληψη πως ο έρωτας δεν έχει τίποτα το αποτρόπαιο ή το αμαρτωλό στις εκδηλώσεις του και καθ' ήν, επίσης, στιγμή σημειώνω πως "έχω κουραστεί να τρέχω να κρυφτώ μπροστά στην θέα τών ερωτικών μου επιθυμιών" και διακηρύσσω πως "όπως ο έρωτας δεν κοιτάζει χρόνια, έτσι δεν θα κοιτάζει ούτε συγγένεια". Και ενώ διαχωρίζω το θέμα "έρωτας" από το θέμα "γονιμοποίηση", επιμένω πως ενώ, και πάλι, κατά τις απόψεις μου πάντα, δεν μπορώ να αποκλείσω ή να απαγορεύσω την γονιμοποίηση μεταξύ συγγενών, όμως πιστεύω πως το καλύτερο γενικά από αυτή την πλευρά αποτέλεσμα θα το έδιναν οι "συστηματικές διασταυρώσεις μεταξύ τών φυλών και των εθνοτήτων".

Βέβαια θα αντιλαμβάνεται το δικαστήριο πως με αυτές και με εκείνες τις απόψεις και θεωρίες μου θέτω υπό αμφισβήτηση και την ίδια την αξία τού οικογενειακού θεσμού (και, επομένως, και του ίδιου τού Οικογενειακού Δικαστηρίου) αλλά θέλω να δείτε τις προσωπικές μου απόψεις και τις πολιτικές και ιδεολογικές τοποθετήσεις μου ως μια άλλη πτυχή τής όλης υπόθεσης και να κατανοήσετε πως ενώ εγώ είμαι ικανός να υπερασπίζομαι και να κρατάω καλά τις θέσεις μου, όμως δεν είμαι λιγότερο ικανός να προσέχω, να φυλάγομαι και να κρατάω τα προσχήματα μεταθέτοντας στην κατάλληλη στιγμή και στο κατάλληλο πεδίο τις διαφορές μου με το όλο σύστημα και με τους αντιπροσώπους του.

Αναφορικά τώρα με το "γεγονός" που θέλει να θέσει υπόψιν τού δικαστηρίου ο δικηγόρος τής αιτήτριας, ότι δηλαδή *"κατά τα τελευταία δύο (τρία για την ακρίβεια) χρόνια που τα παιδιά διαμένουν με την Αιτήτρια δεν κατέλαβε (διορθώστε τον σε κατέβαλε) κανένα ποσό για την διατροφή τους, εκτός από κάποια μικρά ποσά χρημάτων"* κτλ κτλ θα απαντούσα πως ναι: δεν κατέβαλα συστηματικά χρήματα στην αιτήτρια για τα παιδιά. Εκτός από ένα ποσό 700-800 λιρών το οποίο πήρε από κάποια "σοδιά" στην αρχή τής διάστασης μας, εκτός από κάποια αγαθά που παίρνω στα παιδιά και εκτός από κάποια λεφτά που δίνω στην καντίνα τού σχολείου τους (35 περίπου λίρες τον μήνα, και μόνο από αυτή την χρονιά), ναι, δεν έδωσα

συστηματικά χρήματα γι' αυτά και οι λόγοι ασφαλώς είναι γνωστοί και τους έχω εκθέσει στην υπεράσπιση μου πάνω στην αίτηση τής αιτήτριας για διατροφή. Ανακεφαλαιώνοντας θα έλεγα: 1ον: δεν αισθάνομαι ότι φταίω για την φυγή της, δεν την έδιωξα ούτε αυτήν ούτε τα παιδιά μου και θεωρώ πως εκείνη που αφήνει τον σύζυγο της για να ζήσει μόνη ή με την μάνα της, τότε θα πρέπει να αναλαμβάνει και τις ευθύνες της. Γενικά πιστεύω πως το "καλομάθημα" κάπιων από τους γονείς και από το κράτος προσφέρει ένα θαυμάσιο κίνητρο και επιχείρημα για την διάλυση οικογενειών. 2ον: παίρνει από το Γραφείο Ενημερίας 215 λίρες τον μήνα (καλώς ή κακώς: τις παίρνει, είναι ένα γεγονός και δεν μπορώ να το αγνοήσω εφόσον με ...εξυπηρετεί) και 3ον: κυριολεκτικά δεινοπαθώ. Ανεξάρτητα από το τι προκαλεί αυτή την κατάσταση και ανεξάρτητα από το τι θα μπορούσε να την αλλάξει, το γεγονός είναι πως τα δεδομένα είναι αυτά που είναι και οπιαδήποτε απ' ευθείας χρηματική ενίσχυση τής αιτήτριας δεν θα βελτίωνε καθόλου την διατροφή, την υπόδυση ή την ένδυση τών παιδιών αλλά απλώς τις τραπεζικές ...καταθέσεις της.

Στο όνομα μου δεν έχω καμιά περιουσία ώστε να την υποθηκεύσω για να πάρω κάπιο δάνειο το οποίο θα βελτίωνε, έστω και προσωρινά, την οικονομική μου κατάσταση. Ένα αυτοκίνητο τής κακιάς ώρας μόλις που το έχω κι αυτό και με προβληματίζει ακόμα και αυτή η συντήρηση και διατήρηση του μιας και ο βασικός λόγος που το έχω δεν φαίνεται να ισχύει πλέον ύστερα από το γνωστό στο δικαστήριο διάταγμα αφού δεν επιτρέπεται στα παιδιά μου να μπουν σ' αυτό αν δεν μπει πρώτα το "τρίτο πρόσωπο".

Ας τα λάβει λοιπόν κι αυτά υπόψιν το δικαστήριο προκειμένου να βγάλει την δέουσα απόφαση.

Τώρα αν και πιστεύω ότι έχω πιάσει ως εδώ τα σημεία που θέτει στην αγόρευση του ο δικηγόρος τής αιτήτριας, όμως επιθυμώ να δώσω κάπια προέκταση στην δική μου αγόρευση επειδή, από την μια, βρίσκομαι σε μειονεκτική θέση απέναντι τών αντιδίκων μου και επειδή, από την άλλη, θέλω -χωρίς να ...θέλω να παραγίνω φορτικός -να εξαντλήσω όλα τα λεκτικά μου επιχειρήματα.

Συνεχίζω λοιπόν: η εξέλιξη αυτής τής υπόθεσης είναι γνωστή: μια αίτηση παρουσιάζεται στο δικαστήριο για γονική μέριμνα εκ μέρους τού δικηγόρου τής αιτήτριας στηριγμένη στα γνωστά επιχειρήματα: έλλειψη φροντίδας από μέρους μου για τα παιδιά μου, έλλειψη ψυχικής και αισθηματικής σύνδεσης μαζί τους, αστοργία και παντελής αδιαφορία γι' αυτά. Δεν μπαίνουμε για τα καλά στις κύριες ακροάσεις και φτάνει μια συμπλοκή μεταξύ εμού και του πατέρα τής αιτήτριας για να καταγγελθώ στην αστυνομία από την αιτήτρια για άσεμνη επίθεση εναντίον τών ανήλικων παιδιών μου. Κλεινόμαι στο κελί όχι χάρις στην καταγγελία της αυτή καθαυτή αλλά χάρις στο μέσον που κρυβόταν πίσω από αυτή την καταγγελία. Στο μεταξύ το δικαστήριο ενώπιον τού οποίου με παρουσίασε η αστυνομία συνεργεί σ' αυτό το παιχνίδι τού μέσου και ζητά την εξέταση μου από κυβερνητικό ψυχίατρο για τις ριζοσπαστικές θέσεις " μου" σε σεξουαλικά ζητήματα.

Κατά την τέταρτη μέρα τής κράτησης μου με "εξετάζει" ψυχίατρος στο Νοσοκομείο Πάφου και με την απειλή ψυχιατρείου ή φυλάκισης μου αν δεν συγκατατεθώ να εισαχθώ στην ψυχιατρική πτέρυγα της Λεμεσού υποχρεώνομαι τελικά στην εξέταση μου από επιτροπή ψυχιάτρων. Συμπεριφέρομαι κατά την τριήμερη παραμονή μου εκεί ως ο νηφαλιότερος, ψυχραιμότερος -αλλά και ο ανδρειότερος- άνδρας, καταχωνιάζω μέσα μου όλες τις παρορμήσεις και τα σχέδια μου για εγκλήματα, φονικά και ...στραγγαλισματα και όμως η επιτροπή αυτή δεν ...εκτιμάει τίποτα. Το πόρισμα της μάλιστα δόθηκε στο δικαστήριο απο την κυβερνητική λειτουργό: ψυχωσικός με παρανοϊκές τάσεις.²⁹ (βλεπε επομενη σελιδα)

Τώρα, εάν το δικαστήριο υιοθετεί αυτό το πόρισμα, τότε καταλαβαίνω πως έχει υποχρέωση να δώσει την γονική μέριμνα στην αιτήτρια χωρίς χρονοτριβές και ασφαλώς το ίδιο θα έκανα και εγώ εάν, ομοίως, το υιοθετούσα και εγώ και ήμουν στην δική του θέση. Διαφορετικά, αν δεν το υιοθετεί, τότε δεν μπορεί παρά να αναγνωρίσει την όλη πλεκτάνη που έχει γίνει εις βάρος μου και να δικαιώσει έναν άνθρωπο που κρατάει τις ιδέες του, το ήθος, την αρετή και την ακεραιότητα του όντας εν μέσω μεγάλων κινδύνων.

Η καταγγελία τής αιτήτριας είναι ένα ολοκληρωτικό ψέμα, και το πόρισμα τής ψυχιατρικής επιτροπής το αποτέλεσμα, από την μια, της υποχρέωσης της απέναντι στην κυβέρνηση που την εκμισθώνει (μιας κυβέρνησης που έχει, ομολογουμένως, ανάγκη πάση θυσία

την εξόντωση μου γιατί γι' αυτήν αποτελώ έναν εφιάλτη και κάτι παραπάνω: έναν θανάσιμο κίνδυνο) και, από την άλλη, αποτέλεσμα τής ανθρωπίνης εμπάθειας, τής μοχθηρίας, της άγνοιας, της προκατάληψης και της στενοκεφαλιάς.

Έτσι, μ' αυτά και με κείνα οι "άσεμνες επιθέσεις" μου και οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις κατά τών παιδιών μου έγιναν το κύριο μοτίβο στις μαρτυρίες τής αιτήτριας και της λειτουργού ενώ η σεξομανία μου ήταν το ρεφρέν σε όλη την μαρτυρία τής αιτήτριας. Αλλά είπαμε: και μη χειρότερα.

Εάν λοιπόν το δικαστήριο θέλει να βασίσει την κρίση του -έτσι καθώς βάσισε ο δικηγόρος τής αιτήτριας την αγόρευση του- στην έκθεση τής κοινωνικής λειτουργού, τότε ας. έχει υπόψιν κι αυτό το γεγονός: η λειτουργός "σήκωσε" πριν κάτι μήνες την κόρη μου Ισμήνη από την αιτήτρια για λίγο βήχα και τώρα θέλει να αφαιρέσει τα παιδιά απο τον πατέρα τους για κάπια χάδια, για κάπια φιλιά και για κάπιες τρυφερές ή "ερωτικές" εκδηλώσεις του περισσότερες από αυτές που θεωρεί η ίδια ή το κατεστημένο παραδεκτές και αναγνωρισμένες.

Η πεποίθηση μου όλη είναι πως η έκθεση (ή, μάλλον, οι γνώμες που εκφράζει σ' αυτήν) τής λειτουργού -καθώς επίσης και η προσωπική της "γνωμάτευση" που έθεσε ενώπιον τού δικαστηρίου για το άτομο μου- δεν είναι τίποτε άλλο απο ένα εμπάθές, αυθαίρετο, άθλιο, ανόητο και τερατώδες κατασκευάσμα. Και όσο πραγματικοί ήταν οι φόβοι της τότε για την κόρη μου (ούτε λίγο ούτε πολύ για κείνην - καθώς επίσης και για τον εξετάσαντα γιατρό - ήταν ...ετοιμοθάνατη) άλλο τόσο πραγματικοί είναι αυτοί οι φόβοι της τώρα. Όσο αντικειμενική ήταν η γνωμάτευση τού γιατρού τότε για την Ισμήνη, άλλο τόσο αντικειμενική είναι τώρα η γνωμάτευση τών ψυχιάτρων - και της κοινωνικής λειτουργού επίσης - για την ψυχική και διανοητική μου Υγία. Αλλά: όπως "οι γιατροί βλέπουν παντού αρρώστιες", το ίδιο και οι κοινωνικοί εργάτες βλέπουν παντού κοινωνικές ασθένειες, ε, κι ασφαλώς πός δεν θάθελε, επί του προκειμένου, να παίξει τον ρόλο τού σωτήρα τών ψυχών, των σωμάτων και της ...κοινωνίας; Εάν κάποιος έχει διαφορετικές και αντίθετες απόψεις από τούς κάθε λογής λειτουργούς τού συστήματος και του κατεστημένου χαρακτηρίζεται άρρωστος για να απομονωθεί, να γελοιοποιηθεί, για να χάσει ο λόγος του κάθε κύρος, σοβαρότητα και αξία, για να στιγματισθεί και να εξοντωθεί στα πλαίσια τής ανάγκης για ξεκαθάρισμα προσωπικών ή ιδεολογικών λογαριασμών.

29. Το πλήρες πόρισμα τής Επιτροπής το πήρα ένα χρόνο μετά, και ήταν αυτό: Θέμα: Κώστας Κυριάκου. Χρόνος γέννησης 1958, από Μακούντα Πάφου. Ο ως άνω παρέμεινε στην Ψυχιατρική Μονάδα τού Νοσοκομείου Λεμεσού από τις 23/11 μέχρι 26/ 11/93 για σκοπούς κυρίως εκτίμησης τής κατάστασής του και επακόλουθης διάγνωσης. Το άτομο αυτό τρέφει παραληρηματικού τύπου ιδέες και ειδικότερα μεγαλομανιακές, προφανώς από πολλών ετών. Δεν είχε ποτέ τύχει θεραπευτικής αγωγής βασικά λόγω τής δικής του έλλειψης επίγνωσης τής κατάστασης. Έχει οργανώσει την ζωή τον γύρω απ' αυτές τις ιδέες και έχει εκδώσει διάφορα φυλλάδια διά των οποίων αυτοπροβάλλεται. Τα κείμενα δεν αντέχουν σε οιαδήποτε λογική ερμηνεία και είναι ενδεικτικά τής κατάστασής του. Έχει υποστεί τόνον ψυχιατρικές εξετάσεις όσον και ψυχολογικές αλλά αρνήθηκε οιαδήποτε θεραπεία. Το συμπέρασμά μας είναι ότι πρόκειται για άτομο με ψνχωσικού τύπου συμπτώματα παρανοϊκού χαρακτήρα. Η συμπεριφορά του έναντι τών παιδιών του βρίσκεται μέσα στα πλαίσια τής δικής του θεώρησης τού κόσμου και του εαυτού. Γνωρίζει τις κοινωνικές νόρμες αλλά αδιαφορεί λόγω τών βαθιά ριζωμένων πεποιθήσεων του, όμως μπορεί να παρακολουθήσει την δικαστική διαδικασία.

*Μ. Ονησιφόρου, Ψυχίατρος Μ. Θεοδώρου,
Ψυχολόγος Α. Αργυρού, Ψυχίατρος Χαρ.
Παπαδόπουλος, Ψυχίατρος.*

Καλά βέβαια, εντάξει, αυτό είναι γνωστό από καταβολής κόσμου, αλλά αυτό δεν μπορεί

να υποχρεώσει το δικαστήριο να δεχθεί ένα τέτιο πόρισμα, τόσο μάλλον γιατί είναι πασιφανές πως ο καθ' ού η αίτηση έχει την καλύτερη Υγία ενώ, επιπλέον, έχει παρουσιάσει καθ' όλα τα προηγούμενα χρόνια οικοδομικά, συγγραφικά, πολιτικά και αρχιτεκτονικά θαύματα, και μόνο όσοι είναι προκατειλημμένοι εναντίον του ή εναντίον τού πνεύματος αρνούνται να του τα καταλογίσουν.

Ο καθ' ού η αίτηση έχει θέσει ενώπιον τού δικαστηρίου τις δικές του μαρτυρίες πάνω σε κάθε εναντίον του κατηγορία και υπήρξε μέχρις εξομολογήσεως ειλικρινής. Τις μαρτυρίες του όλες μάλιστα οι οποίες, με βάση τα "παραδεκτά" ήθη, στρέφονται εναντίον του τις έχει ήδη εκμεταλλευτεί κατά κόρον ή άλλη πλευρά. Όμως είναι και οι άλλες μαρτυρίες του οι οποίες στρέφονται εναντίον τής αιτήτριας τις οποίες "παρέδωσε" στο δικαστήριο προς κρίσιν.

Υπενθυμίζω λοιπόν στο δικαστήριο την άρνηση της να προσφέρει στα παιδιά μια ισορροπημένη διατροφή. Η κοινωνική λειτουργός ισχυρίζεται ότι μπορούν τα παιδιά να συμπληρώνουν την διατροφή τους από την γιαγιά τους αλλά αυτό δεν είναι σίγουρο, ούτε και είναι απαραίτητο πως θα μπορεί να γίνεται πάντα. Μπορεί να αποφασίσει σε κάποια στιγμή η αιτήτρια να αλλάξει σπίτι, μπορεί το ένα και μπορεί το άλλο. Δεν θέλω να επεκταθώ και πολύ σ' αυτό αλλά θέτω υπόψιν τού δικαστηρίου πως υπήρξαν περιπτώσεις όπου η αιτήτρια απαγόρευε στην Ισμήνη να ανέβει καν στο σπίτι τής γιαγιάς της από φόβο μήπως φάει κρέας ή οτιδήποτε άλλο δεν ενέκρινε αυτή και υποχρέωνε το κορίτσι σε εβδομάδων φρούτο ...θεραπεία για να απαλλαγεί από κάποιο πόνο στο αυτί ή από κάποια πληγή στο ...πόδι. Αρκετές φορές μάλιστα μαλώσαμε στο παρελθόν και εγκατέλειψε επανειλημμένα το συζυγικό της σπίτι για τον μοναδικό λόγο ότι έδωσα κρέας στα παιδιά.

Πολλές φορές επίσης έχει πετάξει φαγώσιμα που πήρα στα παιδιά είτε γιατί δεν τα ενέκρινε αυτά καθεαυτά (μπορεί να περιείχαν κρέας, άσπρη ζάχαρη ή ...άσπρο αλεύρι), είτε γιατί απλώς απεχθανόταν τον αποστολέα τους. Μέχρις αυτού τού σημείου φτάνει η εμπάθεια και η εκδικητική μανία της.

Αλλά, για να οδηγήσω κάπως αυτή την αγόρευση κοντά στον ...επίλογο της, θα έλεγα γενικά, επαναλαμβάνοντας προηγούμενες νύξεις μου, πως όλες οι εναντίον μου μαρτυρίες τής αιτήτριας που ετέθησαν ενώπιον τού δικαστηρίου δεν αποτελούν τίποτε άλλο από ένα μείγμα ψεμάτων και υπερβολών. Όλη γενικά η συμπεριφορά της απέναντι στον σύζυγο και στα παιδιά της αποτελεί την εξωτερική της κακοτροπιάς της και του άστατου, παραχαϊδεμένου και κακομαθημένου χαρακτήρα της. Και ενώ δεν μπορώ να αμφισβητήσω τα μητρικά της αισθήματα (αυτά που έχει, γόνιμα ή μη, επιτηδευμένα ή όχι) απέναντι στα παιδιά της, όμως με εξοργίζει η από μέρους της άρνηση τού δικαιώματος και τού καθήκοντος τού πατέρα τους να έχει και να εκδηλώνει κι εκείνος τα δικά του, πατρικά επι του προκειμένου, αισθήματα για τα παιδιά του.

Μάλιστα η όλη υπόθεση ξεκινά από την έμμονη ιδέα τής αιτήτριας πως επειδή κυοφόρησε εκείνη τα παιδιά, τότε αυτά είναι αποκλειστικά δικά της, πράγμα που εξέφραζε ανενδοίαστα σε κάθε ευκαιρία. Τον ρόλο δηλαδή τού πατέρα των παιδιών -από την στιγμή που την έχουν εγκαταλείψει οι σεξουαλικές ορμές της και χώρισαν τα κρεβάτια τους- τον έβλεπε μάλλον ως ένα ρόλο μεταξύ "προστάτη", χαμάλη και κοροΐδου. Από την στιγμή λοιπόν που αισθάνεται βολεμένη και έχει την κρατική επιχορήγηση και την πατρική στέγη, τότε ο σύζυγος τής είναι άχρηστος και κάτι χειρότερο: ένα εμπόδιο στην προσπάθεια της να δώσει στα παιδιά το δικό της διαιτολόγιο, τις δικές της ιδέες και απόψεις και -γιατί όχι αν το μπορεί;- το δικό της ...όνομα...

Εφόσον λοιπόν θα έχει στην διάθεση της τον τρόπο, το μέσον και το διάταγμα, τότε κάθε επικοινωνία τών παιδιών με τον πατέρα τους θα πρέπει γι' αυτήν να απαγορευθεί και θα δεχθεί και θα ανεχθεί τόση μόνο επικοινωνία μ'αυτον όση υποχρεωθεί να δεχθεί είτε από το δικαστήριο είτε απ' οπουδήποτε αλλού. Είναι άλλωστε γεγονός πως η αιτήτρια παρενέβαλε και παρεμβάλλει ακόμα όλα τα δυνατά γι' αυτήν εμπόδια επικοινωνίας μεταξύ τού πατέρα και των παιδιών του. Ακόμα και αυτή την τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ τους δεν μπορεί να την ανεχθεί, και όλο κι όλο που θέλει είναι να ξεχάσουν τον πατέρα τους. Δεν αφήνει τα παιδιά να μου τηλεφωνήσουν, και αν εκείνα το επιχειρήσουν και τους πιάσει, τούς κλείνει το τηλέφωνο. Δεν τους επιτρέπει να σηκώσουν το ακουστικό όταν τους τηλεφωνώ εγώ, δεν το

σηκώνει η ίδια αλλά και αν καμιά φορά το σηκώνει υπολογίζοντας πως θάναι κάποιος άλλος, το κλείνει αμέσως μόλις βεβαιωθεί ότι είμαι εγώ.

Βέβαια αναγνωρίζω πως το γεγονός ότι είναι η μητέρα των παιδιών κάνει την πλάστιγγα να κλίνει προς το μέρος της εφόσον πρόκειται για την μέριμνα των παιδιών αλλά επιμένω πως πρέπει να εξετάσει πρώτα καλά το δικαστήριο τον χαρακτήρα και το ήθος αυτής της γυναίκας.

Εάν δικαιώσει την αιτήτρια τότε, κατά την δική μου άποψη και πεποίθηση, δικαιώνει το ψέμα, την υποκρισία, την απάτη, το μέσον, την μοχθηρία, το μίσος, την μισαλλοδοξία, την μικροψυχία και ακόμα την ίδια την κοροϊδία και τον εμπαιγμό τού δικαστηρίου (σας υπενθυμίζω πάνω στο τελευταίο τα δάκρυα τής αιτήτριας -αλλά και το μαντήλι της- κατά την τελευταία ακρόαση τής υπόθεσης. Ασφαλώς οι δικηγόροι "έχουσι γνώσιν...")

Σε αντίθεση με την στάση τής αιτήτριας θέλω να εκτιμήσετε την δική μου στάση απέναντι στο δικαστήριο, στάση η οποία υπήρξε καθόλα έντιμη και ευθεία χωρίς να προσπαθήσει να εκμαιεύσει εντυπώσεις καλύτερες ή "χειρότερες" από εκείνες που ταιριάζουν στην φιλαλήθεια. Θέλω να προσθέσω επίσης πως ενώ τρέφω για τα παιδιά μου τα καλύτερα και στοργικότερα αισθήματα, όμως δεν θεωρώ και δεν θεώρησα ποτέ πως έχω δικαιώματα κτήσης στα παιδιά απλά και μόνον επειδή είμαι ο πατέρας τους και επειδή τα αγαπώ. Αντίθετα πιστεύω πως τα παιδιά ενώ ανήκουν ως ένα σημείο στον πατέρα τους, όμως ανήκουν και στην μητέρα τους, ανήκουν στους παππούδες και στις γιαγιάδες τους, στους θείους, στις θείες, στα ξαδέλφια, ανήκουν στους δασκάλους, στους συμμαθητές, στους φίλους, στους παρέες τους, ανήκουν σε όλο τον κόσμο που είναι σε θέση να τους αναγνωρίσει και να τους εκτιμήσει ως αυθύπαρκτα όντα, αλλά πάνω απ' όλα ανήκουν στον ίδιο τον εαυτό τους.

Αντίθετα η αιτήτρια θεωρεί τα παιδιά προσωπικό δημιούργημα, κτήση ή κατασκευάσμα της από μόνο το γεγονός ότι τα κυοφόρησε και τα έφερε στον κόσμο. Αυτή ήταν από παλιά η αντίληψη της και θα επιμένει ασφαλώς σ' αυτήν στον βαθμό των δυνατοτήτων της και στον βαθμό των δυνατοτήτων που της προσφέρουν οι σχετικοί νόμοι και τα διατάγματα. Εάν λοιπόν το δικαστήριο δώσει στην αιτήτρια την γονική μέριμνα, τότε σίγουρα την εξωθεί σε πιο ακραίες θέσεις και τοποθετήσεις και θα συνεχίσει να υποτιμά και να υποβιβάζει ολοένα και περισσότερο τον πατέρα των παιδιών της.

Εγώ λοιπόν ο οποίος υποστηρίζω πως ξέρω τον χαρακτήρα και τα έργα τής αιτήτριας καλύτερα από τον καθένα θέλω να επαναλάβω και να επιμείνω στην θέση μου πως εάν επιθυμεί το δικαστήριο να κλείσει αυτή την υπόθεση εν ειρήνη, τότε θα πρέπει να επωμισθεί το θάρρος και την ευθύνη που είναι απαραίτητη γι' αυτό και να αναθέσει σε μένα την γονική μέριμνα. Έτσι είδα κι έτσι βλέπω ακόμα αυτή την ιστορία και ενώ ξέρω πως ξεκίνησε ως μια σκανδαλώδης και άθλια επιχείρηση ξεκαθαρίσματος λογαριασμών, όμως έχω την ελπίδα πως μπορεί να καταλήξει σε ένα καλό τέλος και να κλείσει πληγές πολλών χρόνων εάν το δικαστήριο επιδείξει την φαντασία και την τόλμη που χρειάζεται γι' αυτό. Πιστεύω δηλαδή ακράδαντα πως η αιτήτρια έχει απόλυτη ανάγκη να μάθει πως τα παιδιά δεν είναι μόνο δικά της και ο μόνος τρόπος για να το μάθει μιά για πάντα είναι τούτος: να χάσει την γονική μέριμνα. Επαναλαμβάνω προς το δικαστήριο πως η ανάθεση τής γονικής μέριμνας σε γυναίκα με τέτοιο χαρακτήρα και συμπεριφορά θα αποτελούσε τον μεγαλύτερο ηθικό κίνδυνο για τα παιδιά. Δυστυχώς ή ευτυχώς η αιτήτρια ανήκει ακριβώς στην κατηγορία εκείνων των ανθρώπων που μόνο μια διαρκής "ταπείνωση" και απειλή μπορεί να τους κάνει ανεκτικούς και τώρα ακριβώς το δικαστήριο έχει ενώπιον του μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για να της την προσφέρει.

Ας σκεφτεί λοιπόν το δικαστήριο όλα τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών και ας προσπαθήσει να αντιπαραθέσει τον δικό μου σταθερό, έντιμο και ευθύ χαρακτήρα με τον άστατο, αλλοπρόσαλλο και τυχοδιωκτικό χαρακτήρα τής αιτήτριας προκειμένου να πάρει την σωστή απόφαση.

Επιπλέον θέλω να θέσω υπόψιν τού δικαστηρίου πως δεν έχω καμιά πρόθεση να στερήσω από την αιτήτρια τα παιδιά της, κι αυτό γιατί απλούστατα δεν θέλω να δημιουργήσω μιά Μήδεια για τα παιδιά μου. Αντίθετα δεν επιμένω να πάρω την γονική μέριμνα παρά για να της την δώσω εγώ με την δική μου πρωτοβουλία και ευθύνη ελπίζοντας και πάλι πως θα

καταλάβει επιτέλους πως οι εκτιμήσεις και οι απόψεις της για μένα και για τις ιδέες μου είναι ένα λάθος. Και φυσικά θα κρατήσω στην περίπτωση αυτή για λογαριασμό μου το δικαίωμα να βλέπω και να παίρνω τα παιδιά όποτε το θέλω και όποτε το μπορώ, έχοντας ταυτόχρονα στραμμένη κατεπάνω της την απειλή και το ενδεχόμενο πως αν δεν φερθεί αντάξια με την μεγαλοψυχία μου θα υπάρχει γι' αυτήν ο κίνδυνος να χάσει τα παιδιά μια και καλή (...)

Τελιώνοντας θα έλεγα ...επαναλαμβάνοντας όλους τούς ανωτέρω ισχυρισμούς, πως εάν το δικαστήριο ενδιαφέρεται πραγματικά για το όντως καλώς νοούμενο συμφέρον των παιδιών μου και όχι για το να τα κάνει υποχείρια τής μητέρας τους και όλων των φορέων τού κατεστημένου, τότε πιστεύω πως θα πρέπει να δεχθεί το δικό μου σχέδιο και να δώσει πίσω στον πατέρα τους τα παιδιά του γιατί το αξίζει τόσο όσο δεν το αξίζει κανείς.

Τίποτε άλλο.

Τα σχόλια λοιπόν δικά σας. Πάμε τώρα παρακάτω: *ο καθ' ού η αίτηση δημοσιοποιεί τις απόψεις του σχετικά με τον έρωτα τόσο γενικά όσο και ειδικά με τις ιδιαίτερες σχέσεις που έχει με τα παιδιά του σε συνέντευξη που έδωσε σε ένα περιοδικό ευρείας κυκλοφορίας το οποίο κατατέθηκε ως "τεκμήριο 3".* Κτλ κτλ.

Ούτε λίγο ούτε πολύ φτάνουμε και στο "Περιοδικό" και στον φίλτατο, καλή του ώρα, **Μάριο Δημητρίου**. Θα προσέξατε τόν έπαινο τού εντιμότατου προς τους εκδότες για την "διακριτικότητα" τους να μην αναφέρουν τα ονόματα των παιδιών, ούτε το όνομα τού καθ' ού η αίτηση.

Ελάτε τώρα, μην μας κοροϊδεύετε κι από πάνω εντιμότατε. Άστα αυτά για τους χαζούς.

Ξέρετε όμως κάτι; Εγώ θα μπορούσα- είχα, απ' ότι κατάλαβα, νομικά το δικαίωμα να το κάνω - να μην δεχτώ καθόλου το "Περιοδικό" ως τεκμήριο. Παρόλαυτά όμως δεν θέλω να σας διαφεύγει πως δεν το δέχτηκα εν λευκώ. Υπήρξε εκεί κάποια παραποίηση πολύ επικίνδυνη ενώ, από την άλλη, είπα και τούτο εδώ στον εντιμότατο: κάνεις μια γραπτή κατάθεση και σου λένε ότι μπορείς όταν θέλεις να την αλλάξεις. Μην περιμένετε λοιπόν να δεχτώ να πάρτε τους μετρητοίς το κάθετί που μπήκε σ' αυτό το έντυπο από μια συνέντευξη στον αέρα. Του είπα πάντως πως το γενικό σχόλιο μου πάνω στην όλη παρουσίαση που μου έκανε ο Μάριος Δημητρίου ήταν τούτο: το να τον στήσεις στον τοίχο και να του αδιάσεις εκατό σφαιροθήκες στο στήθος είναι λίγες του.

Σχετικά τώρα με εκείνο που σημειώνει ο εντιμότατος, πως δηλαδή έβαλα υποψηφιότητα για Πρόεδρος τής Δημοκρατίας στις τελευταίες εκλογές, θα ξέρετε πως δεν αληθεύει. Γιατί το γεγονός είναι ότι αποκλείστηκα επειδή δεν έκλεινα τα τριανταπέντε μου χρόνια. Διαφορετικά αν ήμουν, όντως, υποψήφιος Πρόεδρος, τότε θα ήμουν οπωσδήποτε και Πρόεδρος-και ξέρει καλά τό γιατί- και σίγουρα τότε δεν θα έκανε αυτά που κάνει τώρα.

Από την άλλη το "μ έ γ α ς φιλόσοφος και μέγας διεθνιστής" είναι αποτέλεσμα τής διάθεσης τού εντιμότατου για λίγη, ας πούμε, ειρωνεία. Εγώ -και όχι μόνον εγώ- μίλησα απλά για "φιλόσοφο" και "διεθνιστή" ανκαι, όσον αφορά τον επόμενο χαρακτηρισμό, το δέχομαι: ναι, θεωρώ τον εαυτό μου ως τον μεγαλύτερο ψυχο...γνώστη στον κόσμο και, όσο για το παρακάτω, ναι, επιμένω πως "εγώ είμαι το ήθος", αλλά και η αρετή.

Πάνω στην εισήγηση τώρα τού εντιμότατου να εξεταστώ απο ψυχολόγο, όντως: του είπα πως θα ήθελα πρώτα να δω τουλάχιστον μια φωτογραφία του. Του είπα πως δεν θα μπορούσα να εμπιστευτώ έτσι απλά οποιονδήποτε γιατί σ' αυτά τα θέματα μπαίνουν πάντα ένα πλήθος υποκειμενικοί παράγοντες ενώ, από την άλλη, δεν θα παίζει και λίγο ρόλο η ιδεολογική τοποθέτηση κάποιου. Πρόσθετα μάλιστα και τούτο: ένας "ασθενής" επιθυμεί να κάνει επιλογή τού οδοντίατρου ή του παθολόγου του. Πόσο μάλλον τού ...ψυχολόγου του;

Μάλιστα τον ενημέρωσα πως εγώ είχα ήδη επιχειρήσει και κάποιες επαφές -έστω και τηλεφωνικές- με ιδιώτη ψυχίατρο προκειμένου να προσβάλω εκείνη την γνωστή στον εντιμότατο γνωμάτευση των κυβερνητικών γιατρών.

Και είναι αλήθεια: αυτό έγινε εδώ και τρεις-τέσσερις μήνες αλλά εκείνος μού συνέστησε να περιμένω πρώτα το "επόμενο βήμα" τους. Ναι, μόνο που το γεγονός είναι ότι στις τρεις τού Μάη θα τεθούν ενώπιον τού δικαστηρίου όλες οι εναντίον μου κατηγορίες και οι μάρτυρες. Και θάναί τότε ενδεχόμενο μετά το επόμενο τους βήμα να μην είμαι εγώ σε θέση να αντιδράσω. Έτσι λοιπόν μετά που, την περασμένη μόλις Πέμπτη, βρέθηκε ο Νόντας³⁰ και προσφέρθηκε να με υπερασπίσει και μετά που "πετύχαμε" την αναβολή τής υπόθεσης τού

τραυματισμού τού πεθερού μου και διατύπωσε ο Νόντας την άποψη πως "αυτοί βιάζονται να σε κλείσουν στην φυλακή", τότε φάνηκε καθαρά πως έπρεπε να ξαναπιάσω τις επαφές με εκείνο τον ιδιώτη ψυχίατρο. Έτσι λοιπόν όπως ήταν Πέμπτη και ήξερα πως θα ήταν στην Πάφο (η βάση του ήταν η Λεμεσός) είπα να τον γυρέψω.

Με την βοήθεια λοιπόν ενός "χρυσού οδηγού" βρήκα την διεύθυνση του και με την βοήθεια τής διεύθυνσης του βρήκα εκείνον. Το όνομα του: Χ. Γ. Με θυμόταν αλήθεια από κείνα τα τηλεφωνήματα που του είχα κάνει παλιά. Περίπτωση δηλαδή.

Κάτσαμε που λέτε στις πολυθρόνες, εκείνος πήρε πέννα και χαρτί και γω απέναντι του τού παρέθετα τα γνωστά ήδη γεγονότα. Στο τέλος τού έδωσα και διο -τρία κείμενα για να τα πάρει μαζί του. Του έδωσα -στα αγγλικά- εκείνο το κείμενο, μαζί με το σχέδιο, που είχα γράψει για το Ισραήλ, του έδωσα την "αγόρευση" μου και εκείνο το τελευταίο κείμενο που είχα γράψει: "επιχείρηση "άσεμνη επίθεση". Κλήση για την συνέχεια".

Έριξε πάντως εκεί μερικές ματιές σε κείνο το αγγλικό κείμενο κι ως γεγονός μου πέταξε κάποιες πρόχειρες σκέψεις, σαν: πηδάς από το ένα θέμα στο άλλο. Ή: διακρίνω κάποια υπερβολή στις πράξεις σου. Τι σ' έπιασε δηλαδή να θέλεις να δώσεις την τέλεια πόλη ή να πας στην Ελλάδα ή στο Ισραήλ να δώσεις φυλλάδια; Αυτά τα πράγματα δείχνουν πως κάτι δεν πάει καλά, αυτό φαίνεται με την πρώτη ματιά και δεν θέλω να σε γελάσω και να σου πω πως θα σε υποστηρίξω για να πάω στο δικαστήριο και να υποχρεωθώ να πάρω την θέση τών κυβερνητικών γιατρών. Πως ακόμα, πρόσθεσε, πρέπει να δεχτώ να κάνω θεραπεία και και και.

Βέβαια εγώ τα άκουσα αυτά με κάθε ψυχραιμία, ανκαι όχι χωρίς κάποια αμηχανία. Του αντέπα: όλ' αυτά που λες Χρ/λε είναι -συμπάθα με και μένα γιατί εγώ σε ...συμπάθησα- πελλάρες. Αν αυτές είναι οι πρώτες σκέψεις σου τότε κάνε και δεύτερες γιατί αυτές που μου είπες και άκουσα είναι -τι να σου πω;-σαχλαμάρες. Εκείνος μού είπε ³³ πως "είναι συνηθισμένο φαινόμενο να αντιδρούν όλοι στην σκέψη πως χρειάζονται θεραπεία" και και και, κάτι άλλο του είπα εγώ και μου είπε να του τηλεφωνήσω ξανά την Πέμπτη. -Εντάξει, εντάξει. Τον ρώτησα αν θέλει να τον πληρώσω για την "επίσκεψη", μού είπε "όχι, είν' εντάξει" (ας είναι καλά γι' αυτό), τον ευχαρίστησα κι αυτό ήταν όλο.

Όπως σάς έχω πει μού ζήτησε και ο δικηγόρος να κοιτάξω να δω τον ψυχίατρο, εγώ του το υποσχέθηκα και νά που έγινε κι αυτό. Στο μεταξύ ήρθε η Δευτέρα και αύριο θα τον δω και σίγουρα θα θέλει να ξέρει τι γίνεται. Έτσι λοιπόν δεν μπορούσα να περιμένω ως την Πέμπτη για να τηλεφωνήσω στον Χρ/λο. Τα πράγματα βιάζανε.

Μετά, λοιπόν, το πρόγευμα και μετά απο ένα καλό περπάτημα κατά την Κινούσα έκατσα μπροστά στο τηλέφωνο: ...Κύριε Γαλατόπουλε, καλή σας μέρα. Σας μιλάει ο Ούτοπος. Συγχαρώστε με που σας τηλεφωνώ σήμερα αντί την Πέμπτη αλλά ξέρετε: θα δω αύριο τον δικηγόρο μου και γι' αυτό σάς παρακαλώ εάν κάνατε κάποιες σκέψεις πάνω στο όλο θέμα παρακαλώ, και πάλι, πείτε μού τες. -Να σου πω, μου λέει. Ξεροκατάπτε λίγο και τόπε: συμφωνώ με τους κυβερνητικούς ψυχιάτρους. Γι' αυτό, πρόσθεσε, νομίζω δεν σε συμφέρει να με πάρεις στο δικαστήριο. -Ναι, ναι, του απαντώ εγώ. Σας ευχαριστώ πολύ" κι έκλεισα.

Ω, και με τι συναισθήματα να τ' ακούσω όλ' αυτά; Με τι πόνο;

Εν πάση περιπτώσει: αμέσως μετά πήρα δύο δημοσιογράφους, τους είπα επακριβώς την άποψη τού κ. Γ\λου και τους ζήτησα να ψάξουν στην Λευκωσία για κάποιον άλλο ψυχίατρο

---

30. Ο Νόντας (Κορακίδης) ήταν ένας νεαρός δικηγόρος γύρω στα 26. Προσωπικά δεν τον ήξερα, όμως με ήξερε εκείνος από εκείνη την ανάμιξη μου στις τελευταίες προεδρικές εκλογές. Όταν πρόσεξε λοιπόν εκείνη την Πέμπτη πως ήμουν χωρίς δικηγόρο με πλησίασε στο διάλειμα και μου πρότεινε να με υπερασπίσει δωρεάν. Δεν αρνήθηκα. Οι υποθέσεις που είχα ήταν δύο. Η πρώτη ήταν "οι άσεμνες επιθέσεις" και η δεύτερη "ο τραυματισμός τού πεθερού". Ο Νόντας τής πάλεψε. Κερδίσαμε την πρώτη -και σοβαρότερη- και χάσαμε την δεύτερη, παρότι, πιστεύω, χειρίστηκε καλύτερα την τελευταία και παρότι έδωσα τέτια μαρτυρία στο δικαστήριο που δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί από κανέναν η αλήθεια της. Κι ύστερα σου λένε για δικαιοσύνη!

Αλλά το γεγονός είναι ένα: ο δικαστής είναι απόλυτος άρχων στον χώρο του και ότι θέλει κόβει. Αν είναι πουλημένος ή αν δεν είναι φαίνεται.

Εν πάση περιπτώσει στην πρώτη δίκη πετύχαμε έναν δικαστή που δεν πουλιόταν. Αν χάναμε εδώ θα χάνονταν όλα. Όμως κερδίσαμε κι εμια ευγνώμων γι' αυτό, και προς τον δικαστή και προς τον Νόντα. Εκεί που χάσαμε δεν χάσαμε τίποτα το σημαντικό. Με λίγο πρόστιμο καθαρίζουμε. Και, πάλιν, μη χειρότερα.

που να είναι σε θέση να παρουσιαστεί στο δικαστήριο και να προσβάλει το πόρισμα των κυβερνητικών ψυχιάτρων.

Μου υποσχέθηκαν, που λέτε, να ψάξουν. Αλλά δεν τέλιωσα καλά καλά τα τηλεφωνήματα προς τούς δημοσιογράφους και ξαναπήρα τον κ. Γ\λο: κ. ...,με συγχωρείτε που σας ενοχλώ και πάλι αλλά, καταλαβαίνετε, έχω την περιέργεια να μάθω πού κυρίως στηρίξατε αυτή την "συμφωνία" σας με τους κυβερνητικούς ψυχιάτρους;

Κι αλήθεια: κρατούσα πέννα και σημειώνα τις απαντήσεις του. Η πρώτη, ανκαι γνωστή ήδη: πηδάς από το ένα θέμα στο άλλο. Η δεύτερη: δεν υπάρχει στα κείμενα σου ομαλή αλληλουχία των σκέψεων. -Ναι, ναι. Τίποτε άλλο μήπως; -Αααυτά βασικά, τίποτε άλλο αλλά σου λέω ότι αυτά είναι αρκετά από μόνα τους για να στηρίξουν την θέση πως εκείνος που τα έγραψε παρουσιάζει συμπτώματα ψυχωσικής διαταραχής.

Μάλιστα μού συνέστησε να μην παρουσιάσω τα κείμενα μου στο δικαστήριο γιατί αυτό δεν θάταν προς το συμφέρον μου. Κτλ κτλ. Λίγες κουβέντες αλλά ήταν αρκετές, δεν νομίζετε;

Τον ευχαρίστησα ξανά κι έκλεισα και πάλι. Ενημέρωσα ξανά τούς "συνδέσμους" μου, άφησα το τηλέφωνο και πέρασα ξανά στο γράψιμο. Ευτυχώς ήμουν στο σημείο όπου άρχιζα να αναφέρω αυτή την περίπτωση με τον ψυχίατρο, εκείνες δηλαδή τις πρώτες επαφές που, ευτυχώς, έδωσαν μόλις πριν και τις τελευταίες.

Αρκετά όμως αφήσαμε την απόφαση τού εντιμότατου. Ας επιστρέψουμε λοιπόν και ας σταθούμε σε κείνο το σημείο όπου αναφέρει ότι "απειλώ ότι σε περίπτωση που δεν θα μου επιτραπεί να βλέπω τα παιδιά μου "θα συντριψω την αιτήτρια" και ότι "υπάρχει ο κίνδυνος να χάσει τα παιδιά της μια και καλή" (αγόρευση, τελευταία σελίδα).

Ας πάρουμε το πρώτο μέρος: απειλώ ότι θα συντριψω την αιτήτρια.

Τι να σας πω τώρα; Έχω ήδη γράψει σχετικά μ' αυτό σε κείνη την "ανοικτή επιστολή στον Υπουργό Εξωτερικών". Αλλά, καλοί μου, δεν χρειαζόταν καν να απειλήσω γι' αυτό. Πολύ ανόητο εκ μέρους μου. Αφού από την στιγμή που στερείς από έναν πατέρα τα παιδιά του τα οποία αγαπά- και τον αγαπούν κι εκείνα- και αισθάνεται πως "δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτά", τότε ασφαλώς η συντριβή των αιτίων γι' αυτή την στέρηση αποτελεί απλά π ρ ω τ α ρ χ ι κ ό κ α θ ή κ ο ν κάθε πατέρα. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβουν; Και καμιά, επί του προκειμένου, απειλή φυλάκισης ή θανατικής καταδίκης δεν πρόκειται να τον εμποδίσει -εφόσον διατηρεί το δικαίωμα και το προνόμιο να αισθάνεται αυτό που αισθάνεται- να προχωρήσει στις ενέργειες εκείνες που αποτελούν γι' αυτόν -αλλά και για κάθε άνδρα- ζ ή τ η μ α τ ι μ ή ς .

Αλλωστε μπορεί φαινομενικά η αιτήτρια να είναι η πρώτη στην σειρά που θα χρειαζόταν αυτή την συντριβή αλλά από την στιγμή που αυτοί και εκείνοι οι φορείς τού κατεστημένου, αντί να καταστείλουν την αναιδεια της, την ενισχύουν και την ανταμείβουν κι από πάνω, ε τότε σάς λέω ότι δεν αποκλείεται να ισχύσει εδώ το γνωστό: οι πρώτοι έσονται έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι...

Και εντάξει: ο Ούτοπος ναι, μπορεί και ενεργεί αυθόρμητα και γρήγορα, ακούει τα αισθήματα και την φωνή τής καρδιάς του, είναι ευθύς και ειλικρινής όσο δεν είναι κανείς, είναι αλήθεια, αλλά δεν είναι λιγότερο διπλωμάτης και πονηρός (...γαλανόματης) και δεν έχει καμιά πρόθεση να οδηγήσει αυτή την υπόθεση σε ένα ξεκαθάρισμα προσωπικών λογαριασμών που θα εμπεριέχει τον κίνδυνο να τον καταστρέψει. Ο Ούτοπος (δεν σας τόπε κανείς;) κοιτάζει μπροστά, πολύ μπροστά. Είναι μεν ικανός για μια εκρηκτική, δίχως όρια, δράση αλλά και για παιχνίδια σκοπιμοτήτων.

Πως το κτύπημα του θα έρθει θα έρθει, τίποτα το πιο σίγουρο. Ας μην έχει κανείς λοιπόν καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Κι αν το αναβάλλει, σας το λέει για να το ξέρετε, δεν το κάνει παρά για να σας το ...κεράσει την ώρα που πρέπει, εκεί που πρέπει και όπως πρέπει ώστε να πιάσει όλα μαζί τα καθήκια αυτής της Γης. Σας λέω θα είναι ένα θεϊκό (θεικότατο μάλιστα) κτύπημα, ένα κτύπημα από το οποίο δεν θα ξεφύγει κανένα, απολύτως κανένα καθήκι. Είτε σύζυγοι είναι εναντίον μου, είτε πεθεροί, αστυνόμοι και αστυνομικοί διευθυντές, υπουργοί ή πρόεδροι, αυτό που τους έχω ταμένο θα το πάρουν, και θα το πάρουν γρήγορα, τόσο γρήγορα που δεν μπορεί να το πιάσει ο νους τους. Το κυνηγητό που έχω ήδη εξαπολύσει εναντίον τους είναι ένα γεγονός, ο κλοιός που έχω περισφίξει γύρω τους τούς λιώνει ήδη τα σωθικά και η καταδίωξη μου δεν θα τους αφήσει ούτε στιγμή ως την τελευταία τους πνοή σ'

αυτή την Γη και ακόμα πιο πέρα: ως το τέλος των καιρών. Ο πόνος που μου δίνουν γυρίζει ήδη απάνω τους και τους κτυπάει με πολλαπλάσια ορμή. Απ' αυτό τον πόνο δεν θα μπορέσουν ποτέ να ξεφύγουν, θα τον κουβαλούν, σας λέω, μαζί τους στους αιώνες των αιώνων κι αν δεν με πιστεύουν, σας είπα: κακό τής κεφαλής τους.

Θα καταλαβαίνετε λοιπόν- για να μην τα πολύ- πολυλογούμε και πάλι -πως η συντριβή τής αιτήτριας- αλλά και του μπαμπάκα της και της κοινωνικής λειτουργού και του εντιμοτάτου και και και αποτελεί, επαναλαμβάνω, για μένα πρωταρχικό καθήκον, ζωτική ανάγκη τής ψυχής μου, αίτημα, αξίωμα και **α ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ ό ς σ τ ό χ ο ς**.

Όσο όμως για κείνη την νύξη του πάνω στην αγόρευση μου, πως δηλαδή "αν δεν φερθεί αντάξια με την μεγαλοψυχία μου θα υπάρξει γι' αυτήν ο κίνδυνος να χάσει τα παιδιά μια και καλή (...)", το σχόλιο μου είναι τούτο: μόνο ένας καθυστερημένος θα ξεελάμβανε αυτή την πρόταση ως απειλή θανάτου ή, τουλάχιστον, μόνο ένας που έχει το συμφέρον να την ερμηνεύσει έτσι.

Πάνω, έπειτα, στην κατηγορηματική αναφορά τής κοινωνικής λειτουργού προς το δικαστήριο, πως δηλαδή "θα εκτελέσω εν ψυχρώ την σύζυγο μου αν μου στερηθεί το δικαίωμα επικοινωνίας με τα παιδιά μου" η αλήθεια είναι πως αυτό αποτελεί ένα ψέμα εκ μέρους της. Κάτι παρόμοιο είχα πει -και τόπα και στο δικαστήριο ασφαλώς αλλά νά που εκείνο προτιμά την θέση τής κοινωνικής λειτουργού (το καταλαβαίνω)- σε μια άλλη περίπτωση αλλά το γεγονός είναι πως η λειτουργός άκουσε από τα χείλη μου μόνο τούτο το σχετικό: πως θα την συντρίψω. Κι ασφαλώς: θα το κάνω. Δίχως άλλο: θα το κανω !

Όσον αφορά τώρα την αναφορά μου σε κείνη την αγόρευση, ότι δηλαδή "δεν μπορώ να αποκλείσω το ενδεχόμενο να σκοτώσω ακόμα και τα ίδια τα παιδιά μου", να σας πω και γι' αυτό: αυτή την πρόταση μπορείτε αν ψάξετε να την βρείτε στην αγόρευση μου αλλά σίγουρα το να την απομονώνει και να την επικαλείται ο εντιμοτάτος και να προσπαθεί μ' αυτό να την χρησιμοποιήσει εναντίον μου και να θέλει να πείσει και από πάνω ότι εγώ έχω την πρόθεση να σκοτώσω τα παιδιά μου, ε τότε σίγουρα αυτό αποτελεί αγυρτεία. Εγώ τό λέω απλά θεωρητικά και γενικά αλλά και πάλι αν, ας πούμε, κάποιες καταστάσεις μέ υποχρεώσουν να σκοτώσω τα ίδια τα παιδιά μου (ή και την μάνα μου και τον πατέρα μου ακόμα), ε τότε ασφαλώς δεν θάμουν ούτε ο πρώτος που θα το έκανε ούτε, βεβαίως, και ο τελευταίος. Τέτιοι σκοτωμοί γίνονται κάθε μέρα στον κόσμο για τρίχες και δεν αποκλείεται ο ίδιος ο εντιμοτάτος -ας κοιταχτεί στον καθρέπτη αν θέλει- να είναι και ο ίδιος ένας τέτιος υποψήφιος φονιάς. Ας τον στριμώξουν λιγάκι και ας και ας και τότε θα δείτε πώς καταντάει κανείς φονιάς για ψιλοπράματα. Ήδη μάλιστα για μένα έχει κάνει κάτι πολύ χειρότερο από του να σκοτώσει τον αδελφό του, τον πατέρα, την μάνα του ή τα ίδια τα παιδιά του, εφόσον έχει. Γιατί όταν τα κάνει αυτά που έκανε στον Ούτοπο, τότε είναι σαν να τα έκανε όλα τα εγκλήματα μαζί, ή δεν το αισθάνεται έτσι; Πολύ κρίμα γι' αυτόν.

Ούτε ο τελευταίος-καλέ-συκοφάντης δεν θα εμεταχειρίζετο κατ' αυτό τον τρόπο τούς λόγους και τα γραπτά μου. Αλλά βλέπετε και γω, σαν άνθρωπος που θέλει και αγωνιά να φέρνει τις σκέψεις του στο φως και να προκαλεί μ' αυτές αυτά τα απολιθώματα τού ανθρώπου, δεν δίστασα και δεν φοβήθηκα να παρουσιάσω ακόμα και στο δικαστήριο την άποψη και το επιχείρημα μου όσο πιο καθαρά και εύγλωττα ήταν δυνατόν.

Είτε καλώς είτε κακώς τα χαρίσματα μου σ' αυτή την Γη είναι να πιάνω και να μεταχειρίζομαι την λογική και την αλήθεια. Ναι, κι αφού μιλάμε για αλήθεια, ιδού η πιο μεγάλη: ο καθένας σ' αυτό τον κόσμο θα κριθεί μια μέρα για τα έργα του. Όσο και αν σοκάρει αυτό μερικούς, το γεγονός είναι πως αυτή την φορά θα ισχύσει αυτό που δεν ίσχυσε ποτέ πριν: είναι άνθρωποι που δεν θα γνωρίσουν ποτέ θάνατο, ούτε ανάσταση". Ναι, κι απ' αυτούς άλλοι θα οδηγηθούν κατ' ευθείαν στους "κήπους των ηδονών" και άλλοι στην κάμινο τής φωτιάς. Σας το λέει αυτό ο Ούτοπος και κάνετε καλά να τον πιστέψετε. Ναι μεν δεν τον προίκισε ο Θεός με την ικανότητα να κάνει θαύματα (αυτά τα έκανε ο Ιησούς αλλά απ'όσα μάς μάθανε δεν του βγήκαν σε καλό) ή με την επιδεξιότητα να κάνει τους ανθρώπους να τρέχουν από πίσω του, όμως σίγουρα τον προίκισε με κάτι καλύτερο, με κάτι που η αξία του δεν θα σβήσει ποτέ: τον προίκισε με το πνεύμα του.

Ναι λοιπόν. Αλλά: ας προσγειωθούμε τώρα στην "απόφαση" και ας δούμε την συνέχεια: "Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πιο πάνω πράξεις και/ή συμπεριφορά τού καθ' ού η αίτηση

απέναντι στα παιδιά του αντίκεινται σφόδρα προς: τα κοινωνικά παραδεκτά πλαίσια και/ή προς τα ήθη των τέκνων και/ή προς τα δημόσια ήθη και/ή προς τα χρηστά ήθη τής κοινωνίας μας και/ή προς την δημόσια αιδώ και/ή προς την κυπριακή δημόσια τάξη και/ή προς την Υγία των παιδιών και/ή προς αρκετά από τα θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες που ρυθμίζονται στο μέρος II τού Συντάγματος". Κτλ κτλ.

Αα το κοροϊδο! Μα πιός του είπε, διάολε, πως εγώ θέλω να σώσω τα δημόσια και (ά) χρηστά ήθη τής κοινωνίας ή την δημόσια αιδώ ή την κυπρέϊκη δημόσια τάξη ή έστω την χριστιανική ηθική; Κανείς έμφρων άνθρωπος δεν θα επιχειρούσε ποτέ να σώσει αυτά που αποτελούν ήδη πανούκλα για την ζωή και για τον άνθρωπο.

Μα, φίλοι μου, αυτά είναι ίσα-ίσα που θέλω εγώ να συντρίψω. Ο στόχος μου είναι, το λέω και το ξαναλέω, να καταλύσω τον παλιό νόμο και να δώσω έναν καινούριο. Και στο κάτω-κάτω τι είναι τα δημόσια ήθη και η αιδώ και τι είναι η χριστιανική ηθική μπροστά σ' όλα αυτά που σας προσφέρω εγώ; Να τα πούμε; Πρώτον: Υγία (πάντα με κεφαλαίο), αρωστημένοι. Δεύτερον: Ασφάλεια, ηλίθιοι. Τρίτον: Ευτυχία (κι αυτό με κεφαλαίο, όλα με κεφαλαίο), αναισθητοι, Φαγητό για όλο τον κόσμο (κυρίως όμως: όρεξη για φαγητό), ανόητοι, Ύπνο, Στέγη, Ρούχα (πάντα για όλο τον κόσμο), Έρωτα, θεάματα και Ηδονές, Υπέρτατες Ηδονές. Και ακούτε; Εγώ δεν θα σας τα προσφέρω αυτά μέσω χάρτινων νόμων. Όχι. Εγώ θα σας τα προσφέρω όλα με τα ίδια μου τα χέρια και με το ίδιο μου το σπαθί εάν, πάντα, και εφόσον, είστε δίκαιοι, αγαθοεργοί και, πάνω απ' όλα, μ α χ η τ έ ς .

Μα, πιόν λοιπόν ωφέλησαν τέτια ήθη και θα ωφελούσαν και τα παιδιά μου; Α, κι όσο για τις χριστιανικές αξίες, να σας πω: τάχα ωφέλησαν αυτές κανέναν; Καλώς ή κακώς ο ...μέγας Χριστός, παρότι προικισμένος από τον Θεό με το χάρισμα να κάνει θαύματα, όμως το γεγονός είναι πως του έλειπαν οι πολιτικές σπουδές και έτσι, έστω και θαυματοποιός, όλο κι όλο που κατάφερε τελικά ήταν να τα κάνει ...σαλάτα.

Μετά τον Πλάτωνα και μετά την Ελλάδα τι ήθελε να πει ο Χριστός; Την άποψη μου άλλωστε για τον Χριστό και για το έργο του την έχω ήδη κι αυτήν περασμένη στα κείμενα μου εδώ και καιρό: θεωρώ τον Χριστιανισμό - αυτόν τουλάχιστον που μας πλασάρετε - σε σχέση με τον Πλατωνισμό, ως έναν **θλιβερό αναχρονισμό**.

Τι ήθη κι αυτά ε; Να σας πω κι αυτή την ιστορία: ήμουν έξω στην βεράντα όταν μου έφερε ο Έκτορας ένα παλιό ημερολόγιο διανθισμένο με εικονογραφίες. Σε μιαν απ' αυτές ήταν γυμνός ο Χριστός στον σταυρό. Το πρόσεξαν τα παιδιά και την τελευταία φορά που ήρθαν εδώ με ρώτησαν: παπά, ο Χριστός δεν είχε πούλλα (πέος δηλαδή);

Ωραία ιστορία ε; Όπως άλλωστε ευνουχίζετε το σώμα του, έτσι ευνουχίζετε και το πνεύμα του όταν το πασάρετε στα παιδιά σας.

Ήταν επόμενο λοιπόν «η δουλεία των πνευμάτων» να είναι η μόνη επιτρεπτή πραγματικότητα και η μόνη παιδεία που σερβίρετε και επιτρέπετε σ' αυτά.

Αλλά, αλλά, μιας και μιλήσαμε που μιλήσαμε για την δουλεία των πνευμάτων, μου φαίνεται πως δεν θάπρεπε- να πάρει! -να χάσω την ευκαιρία για να σας δώσω κάτι ακόμα από κείνο τον Βολταίρο! Η ερώτηση ήταν: τί ονομάζετε δουλεία τού πνεύματος;

Κι η απάντηση: *εννώ αυτή την καθιερωμένη συνήθεια να λυγίζουν το πνεύμα των παιδιών μας όπως οι γυναίκες τής Καραιβικής ζυμώνουν το κεφάλι των δικών τους παιδιών. Να μαθαίνουμε πρώτα τα στόματα τους να μουρμουρίζουν ανοησίες που τις κοροϊδεύουμε εμείς οι ίδιοι. Να τα κάνουμε να πιστεύουν αυτές τις ανοησίες μόλις μπορούν ν' αρχίσουν να πιστεύουν. Να παίρνουμε έτσι όλα τα δυνατά μέτρα για να κάνουμε ηλίθιο ένα έθνος, μικρόψυχο και βάρβαρο.*

Αλλά: "ας δούμε και όλους τούς ωραίους θεσμούς που σημαδεύουν τα σύγχρονα κράτη.

-Τι μας μαθαίνουν; -Πως όσο οι συμβατικοί νόμοι πλησιάζουν τον φυσικό νόμο, τόσο η ζωή γίνεται υποφερτή".

Γιατί, όπως και να το κάνουμε, το γεγονός είναι ότι (Χομπς) "ο άνθρωπος γεννήθηκε (ή τουλάχιστον: κατάντησε. Δική μου η παρένθεση) εχθρός τού ανθρώπου και πως η ίδρυση τής κοινωνίας είναι η συσσώρευση όλων ενάντια σε όλους". Πως η εξουσία είναι εκείνη που φτιάχνει τούς νόμους, ότι η "αλήθεια" δεν παίζει ρόλο και πως η δύναμη είναι αυτή που τα κάνει όλα.

Αφού λοιπόν είναι αλήθεια πως αυτή είναι η βάση τής δημιουργίας τής κοινωνίας και αυτή

η βάση της θέσπισης των νόμων και αφού είναι περισσότερο αλήθεια πως αυτή η κοινωνία και αυτοί οι νόμοι, των οποίων η θέσπιση βασίστηκε απλά στην δύναμη και αγνόησε την λογική, πως δεν πέτυχε (και ούτε προσέγγισε καν) το ανθρώπινο ιδανικό, τότε εγώ που το ξέρω και το καταλαβαίνω αυτό θεωρώ ότι είναι καθήκον μου να δώσω ακριβώς μια κοινωνία και ένα σύστημα που να βασίζεται τόσο - μεν- στην δύναμη όσο -δε- και στην αλήθεια και τον Λόγο και *"παίρνοντας ότι είναι καλύτερο από τον Αριστοτέλη ως τον Λοκ"* να δώσω αυτό το καθεστώς που θα "διατηρήσει το χρήσιμο και το ευχάριστο και θα αφανίσει κάθε βλαβερό και δυσάρεστο".

Με λίγα λόγια σάς δίνω και μια άλλη άποψη, την Βολταιρική ας πούμε άποψη, πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Ελπίζω να συμφωνείτε μαζί μου πως άξιζε τον κόπο.

Αυτά φίλοι μου και άλλα πολλά απετέλεσαν εδώ και κάμποσα χρόνια μέρος των (ελεύθερων πάντα) σπουδών μου. Και προσωπικά πιστεύω πως όλα αυτά θα έπρεπε να ήταν γνωστά και να αποτελούσαν πηγή σκέψεων και προβληματισμών για κάθε πολιτικό και για κάθε άνθρωπο ο οποίος έχει εξουσία πάνω στην τύχη κάποιων συνανθρώπων του. Έλα όμως που αυτοί καμώνονται πως τα ξέρουν όλα και προτιμούν και επιμένουν να κρατιούνται ταμπουρωμένοι στον γυάλινο πύργο τους, να κάνουν τούς δυνατούς και τους νταήδες και να ισοπεδώνουν τον πόθο και την θέληση των ανθρώπων για αντίσταση, για πόλεμο και αλλαγή. Γιατί είναι κι αυτό γεγονός και το ξέρουν όλοι, από τα νήπια ως τα γερόντια: αυτοί οι νόμοι και αυτοί οι θεσμοί έχουν σκουριάσει, αυτό το λένε όλοι, και αν δεν αποφασίσουν εκείνοι που πρέπει να αποφασίσουν να τους αλλάξουν και αν δεν το κάνουν εγκαίρως, τότε δεν είναι μακριά η μέρα όπου κάποιος θα κάψει πραγματικά και τους νόμους αλλά και τους εκτελεστές τους μαζί.

Ναι, ναι. Προτού όμως αφήσω αυτό το θέμα θα ήθελα να πω και μια άλλη άποψη μου για τον Χριστό αφού φαίνεται να καταχρώνται οι κατήγοροι και οι κριτές μου το όνομα του. Θάλεγα λοιπόν πως, σε αντίθεση με όσα θέλουν αυτοί να λένε, και να κάνουν, για μένα το κυριότερο μήνυμα του Χριστού είναι τούτο: η ανοχή, ιδιαίτερα μάλιστα σ' αυτό το ζήτημα όπου -κυριολεκτικά- ο άνθρωπος φτιάχτηκε "αδύναμος" και όπου, κακά τα ψέματα, "ουδείς εστί αναμάρτητος".

Μάλιστα ο Μωάμεθ -αν έχετε στιδήποτε υπόψιν γι' αυτόν εκτός από το όνομα του- σαν συνεχιστής της χριστιανικής Εντολής μίλησε με περισσότερη σαφήνεια γι' αυτό. Αλλά πώς δικαστής και πώς χριστιανός άνοιξε ποτέ το Κοράνι του για να μάθει τίποτα παραπάνω απ' αυτό που του έμαθαν γι' αυτόν κάποιοι μισθομένοι φανατικοί, και που δεν είναι άλλο από τούτο: προφήτης μετά Χριστόν γαΐδαρος εστίν.

Ω, μεγάλοι κόπανοι, μεγάλα κορόιδα, μεγάλοι μπούφοι, ας το διαβάζατε τουλάχιστον για να ξέρετε την θρησκεία και την πίστη των εχθρών σας. Αλλά πού; Χαλάλι σας λοιπόν τα δεινά σας όλα, χαλάλι σας η Κόλαση που ...απολαμβάνετε και χαλάλι σας και εκείνη που σας περιμένει.

Όσο κι αν σας σκανδαλίζει κύριοι, η αλήθεια είναι τούτη: το Κοράνι αποτελεί την νεώτερη υπάρχουσα έκδοση των θεικών εντολών προς τον άνθρωπο. Α, κι όσο για την τελευταία -και έσχατη- έκδοση: αυτή την επεξεργάζομαι ακόμα εγώ και σύντομα θα την έχετε κι αυτήν.

Αλλά, δεν προχωράμε στην συνέχεια της απόφασης του εντιμότητος; Διαβάστε λοιπόν:

Σίγουρα ο καθ' ού η αίτηση χρειάζεται βοήθεια και θεραπεία.

Παρόλη την αγάπη και την στοργή που ο καθ' ού η αίτηση διακατέχεται (μάθε γράμματα ρε. Αυτά δεν είναι ...ελληνικά) για τα παιδιά του, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα παιδιά του βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο τόσο από απόψεως ηθικής όσο και και και ...και χρειάζεται βοήθεια για να ξεπεράσει τα προβλήματα που παρουσιάζει και να αλλάξει τις ιδέες του. Κτλ κτλ.

Ε όλα κι όλα λοιπόν! Ο χέστης δεν έχει το θάρρος να παραδεχτεί ότι η πρόθεση του είναι να με τιμωρήσει και να με εκδικηθεί γιατί στάθηκα αγέρωχος και δεν συμπεριφέρθηκα δουλικά απέναντι στην εντιμότητα του. Ε, κι ασφαλώς, σαν ένας άσσος της υποκρισίας, έχει καθήκον και υποχρέωση να περάσει και την ιδέα πως νιάζεται για την ...προκοπή μου και πως όταν ισχυρίζεται ότι "χρειάζομαι βοήθεια και θεραπεία για να ξεπεράσω τα προβλήματα που παρουσιάζω και να αλλάξω τις ιδέες μου" το κάνει κι αυτό για το ...καλό μου.

Μπράβο ρε παρέα. Εγώ όμως σου λέω ρε μ.,,εγάλε θα θυσιάζες όλο το χρήμα και όλα τα

αξιώματα σου για μια μέρα τής ζωής μου αν ήξερες μονάχα ή αν μπορούσες να φανταστείς πόσο υγιής, πόσο ωραίος, πόσο δυνατός και πόσο ...ευτυχισμένος νιώθω εγώ, κι όλ' αυτά παρά την τόση μοναξιά μου και τον πόνο που με ποτίζετε όλοι σας. Μόνο νάξερεις ρε βλάκα αλλά φοβάμαι πως δεν θα το μάθεις ποτέ και έτσι θα χαραμίσεις και συ την ζωή σου για σκιές. Τις σκέψεις μου φίλε για την Υγία μου και τα σχόλια μου πάνω στις ανάγκες για θεραπεία μου τα έχω, λίγο πολύ, κάνει γνωστά.

Μα δεν το κατάλαβες ακόμα; Εγώ σου λέω είμαι -εκτός από ο μεγαλύτερος ψυχογνώστης- ο μεγαλύτερος ψυχίατρος, γιατρός (γενικώς; και των ψυχών και των σωμάτων) και ...φυσιοθεραπευτής. Εγώ φίλε έχω από καιρό τώρα το φάρμακο για την -αυτήν δεν εννοείς;- ψυχική ...θεραπεία μου, τόχω προβαρισμένο εδώ και χρόνια και ζαμάνια και άμα θέλεις σου το δίνω και σένα άθλια -τζάμπα μάλιστα, και βερεσέ- και κάνεις καλά να το πάρεις γιατί δεν σε βλέπω καθόλου καλά. Όχι λιγότερο από τον Χριστιδουλο Γ/λο και εκείνον και τον άλλον, για μένα είσαι "μισής πνοής άνθρωπος" και φτάνει, σου λέω, μιά, και μόνο μιά, ματιά μου για να σε κάνει να χεστείς.

Γι' αυτήν που λες, αγαθέ, την θεραπεία τής ψυχής μου εγώ θυσιάζω κάθε μέρα τέσσερις ολόκληρες ώρες, τις διπλάσιες δηλαδή απ' όσες θυσιάζω για την ...θεραπεία -αφού το γουστάρεις που το γουστάρεις ούτω πως- τού στομαχιού μου.

Σου το επαναλαμβάνω: έχω όλη την καλή διάθεση να σε θεραπεύσω άμα θες, και εσένα και τον καθένα -έτσι είμαι γω- που γουστάρει να νομίζει ή να γνωματεύει πως εγώ είμαι άρρωστος, είτε ψυχικά είτε ...διανοητικά, είτε και τα διο μαζί.

Σου το λέω λοιπόν ειλικρινά και πάρτο τοίς μετρητοίς: σ' αυτό τον κόσμο ένας και μόνον ένας μπορεί να σε γιάνει και αυτός είμαι εγώ. Κι αυτό για τίποτε άλλο παρά γιατί, απλούστατα, τα "μυστικά τής Υγίας" που ξέρω εγώ δεν τα ξέρει κανείς σήμερα στην Γη.

Και ανκαι, σου λέω, προσπάθησα αρκετές φορές και με αρκετούς ανθρώπους να τους δώσω να καταλάβουν πως το δικό μου σύστημα "καλών συνηθειών" είναι καλύτερο από το δικό τους σύστημα "κακών συνηθειών", όμως κανείς -ή σχεδόν κανείς- δεν φρόντισε να ωφεληθεί έστω και κατά το ελάχιστο από την προσπάθεια μου.

Είναι γι' αυτό λοιπόν που επαράτησα τις μεμονωμένες προσπάθειες μου να ωφελησω τους ανθρώπους. Τους βαρέθηκα, δεν καταλαβαίνουν, παραείναι όλοι ξεροκέφαλοι και δείχνουν να αγνοούν πλήρως το αληθινό τους συμφέρον. Έτσι λοιπόν περιορίστηκα στον δικό μου αγώνα για αυτοσυντήρηση και, συγκεντρώνοντας στο μεταξύ ολοένα και καλύτερα στοιχεία πάνω σ' αυτό το μεγάλο ζήτημα που λέγεται Υγία, και μη εγκαταλείποντας τήν απ' αρχής έμφυτη -αλλά και έμμονη- ιδέα μου να ευεργετήσω μ' έναν αποτελεσματικό τρόπο τους ανθρώπους, νά που κατέληξα αυτά τα τελευταία χρόνια σε στρατηγικά εγχειρήματα τα οποία θα μου έδιναν πρώτα και πάνω απ' όλα την Δύναμη.

Έχοντας έτσι κι αλλιώς τον Λόγο με το μέρος μου είχα κάθε δικαίωμα να επιδιώκω με πάθος την Δύναμη. Αυτή με την σειρά της θα μου έδινε τα μέσα, τις πρώτες ύλες, τον χώρο, τις πόλεις και την ύπαιθρο, την τεχνολογία και όλα τα στοιχειώδη υλικά υπόβαθρα που θα έκαναν αυτές τις "καλές συνήθειες" να λειτουργήσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο με αποκλειστικό αποτέλεσμα την τάξη, την αρμονία, την δικαιοσύνη, την ευτυχία και την Υγία τού κάθε ανθρώπου.

Μέσα, που λες, σ' αυτό τον Παράδεισο -γιατί γι' αυτό θα πρόκειται, αν δεν το κατάλαβες ακόμα- παλεύω να βάλω και σένα αλλά και τον κάθε καρακιάζη που τα βάζει μαζί μου και κει θα έχετε ότι επιθυμείτε. Για σάς λοιπόν εγώ ετοιμάζω αυτές τις πόλεις και αυτό τον Παράδεισο και κοιτάξετε πώς με ανταμοίβετε εσείς: έχω τρία παιδιά, τ' αγαπώ και μ' αγαπούν, κι εσείς μού τα στερείτε και μου λέτε πως πρέπει να τα βλέπω μόνο μια φορά την εβδομάδα, κι αυτό υπό επιτήρησιν, λες και είμαι κανένας εγκληματίας.

Αλήθεια! Το σκέφτηκες αυτό; Ή ξέχασες τό τι σου έγραφα σε κείνη την ένσταση στο πρώτο σου διάταγμα; Ω, θα μπορούσα να σ' έψηνα γι' αυτό καημένε, θα μπορούσα να σ' έπνιγα, θα μπορούσα να σε λιάνιζα χωρίς να νιώσω καν κανένα οίκτο.

Μα τι νομίζεις; Εγώ, το βλέπεις και το ξέρεις, παλεύω με νύχια και με δόντια να δώσω αυτό τον κόσμο όπου οι άνθρωποι θα αγαπιούνται, θα χαδεύονται, θα αγκαλιάζονται, θα φιλιούνται και θα ...γαμιούνται προπαντός, γαμημένοι (γιατί όχι δηλαδή αφού τους ευχαριστεί και δεν βλάπτουν κανέναν μ' αυτό;), αυτό τον κόσμο όπου "οι μανάδες θα

μαθαίνουν τον έρωτα στα παιδιά τους (τάχα δεν είναι καλύτερο αυτό από του να τα μαθαίνουν να λένε ψέματα και να πλεονεκτούν πάνω στους συνανθρώπους τους;) και όπου ο καθένας θα ζει για την κάθε του ημέρα και για την κάθε του στιγμή περιτριγυρισμένος από αγαθά, αγαπημένους και αγαπημένες, τραγούδια και ήχους θεσπέσιους, χορούς, ωραίες ζωγραφιές, ανάγλυφα, γλυπτά, φως, χάδια και ...υπέρτατες ηδονές.

Ναι, κοίταξε φίλε τι θέλω εγώ να δώσω στους ανθρώπους, τι θέλω να δώσω και σε σένα, και νά η πληρωμή μου: χάνω τα παιδιά μου για λίγα φιλήματα σε μέρη που δεν επιτρέπουν τα χρηστά ήθη σας και βρίσκομαι τώρα χάρις στις κατεργαριές τού προέδρου σας μπροστά στο ...ενδεχόμενο να με κλείσουν στην φυλακή ή στα ψυχιατρεία.

Κι αυτό νομίζεις θα σ' έσωζε ε; "Πέντε ενέσεις κάθε μέρα και ο Ούτοπος θα ξεχάσει πιός ήταν και τί ήθελε". Μακάρι, για σένα εννοείται, νάταν τόσο απλό. Όμως σου το λέω και σου το τονίζω φίλε μου πως δεν θα πετύχει. Α, και τότε εσύ και ο Γλαύκος θα τραβάτε τις φαλάκρες σας. Πριν 50 χρόνια, ή πριν 30 ίσως, θα μπορούσατε να το κάνετε με περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας, όμως σήμερα δεν το μπορείτε, όχι, σήμερα όχι. Άλλωστε τό ξανάπα: δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ο Ούτοπος ήρθε και μίλησε σήμερα στον κόσμο και όχι πριν δέκα, πριν πέντε, πριν ένα ή πριν μισό αιώνα.

Ω, κι αυτό το ξανάπα, θα το θυμάσαι: ούτε καν να μου τα κνίσετε δεν το μπορείτε. Σου λέω θα σας κυνηγώ μέχρι να τελιώσει ο κόσμος. Γι' αυτό, για το καλό σου (μην σε απασχολεί το δικό μου καλό πια γιατί αυτό το αναλαμβάνει προσωπικά ο ίδιος ο Θεός), σκέψου καλά όσο έχεις ακόμα τον καιρό να σκέφτεσαι γιατί από ένα σημείο και μετά δεν θα σε σώζει τίποτα. Ο δικαστής τότε θα είμαι εγώ και όσο, τότε, και αν φωνάζεις δεν θα γυρίσω ούτε για να σε κοιτάξω. Θα φωνάζεις, θα σπαράξεις και θα ικετεύεις αλλά δεν θα σε ακούει κανένας άλλος από εσένα και τους συμμορίτες σου, Σκέψου λοιπόν, όσο σου δίνω ακόμα καιρό: σκέψου. Και νάσαι σίγουρος: το καθετί θα καταγραφεί,

Σκέψου επιτέλους άθλιε και φρόντισε να αλλάξεις εσύ τις ιδέες σου -αλλά και το κεφάλι σου, ακέφαλε- γιατί εγώ δεν τις αλλάζω με τίποτα. Πόσοι και πόσοι δεν με στρίμωξαν για ν' αλλάξω ιδέες!

Όσα δεινά και αν έχω πάθει από τους ανθρώπους (μετάφραζε σε "παλιανθρώπους") γι' αυτές τις ιδέες, όμως μην σκεφτείς πως μετάνιωσα ποτέ που τις έχω και που αγωνίζομαι γι' αυτές. Το θέμα είναι άλλωστε παλιό και ούτε λίγο ούτε πολύ μπαίνει ως εξής: εγώ θα έχω - και θα κρατάω- αυτές τις ιδέες που έχω και θα ζω έτσι - εννοώ έτσι, ηλι...ολουσμένη, έτσι: με το κεφάλι ψηλά -όπως ζω ή θα τερματίσω τις ημέρες μου. Από την στιγμή λοιπόν, (ά) χρηστέ που έχω ξεκαθαρίσει πως είναι ήδη πολύ αργά για μένα για να τερματίσω τις ημέρες μου, τότε δεν μου απομένει άλλη διέξοδος από την ανελέητη καταδίωξη και την εξολόθρευση των παλιανθρώπων και των παλιαρχόντων που συντηρούν αυτό το σύστημα που θέλει να καταπνίγει τούς ανθρώπους σαν και μένα.

Το ότι δικαιούμαι λοιπόν βλ...οσυρέ να κάνω στα πλαίσια τής υποχρέωσης μου για αυτοάμυνα και για αυτοσυντήρηση, για τιμή και για αξιοπρέπεια, μπορείς να το υπολογίσεις και μοναχός σου, δεν χρειάζεται δα και πολύ μυαλό γι' αυτό. Εκείνο που έχεις, όσο έχεις, σου φτάνει.

Μην το σκέφτεσαι λοιπόν, το καλό που σου θέλω, το ενδεχόμενο να αλλάξω εγώ ("αυτός ο κόσμος μπορεί να παρέλθει, όμως τα λόγια μου δεν θα παρέλθουν"). Σου το λέω: προσπάθησαν πολλοί πριν από σένα, και πολλοί μού εισηγήθηκαν ψυχίατρο. Πολλοί αρέσκονται να πιστεύουν πως δεν τάχω καν ...τριακόσια (ακούς;), αλλά ξέρεις τί συμβαίνει επί του προκειμένου; Λέει ο γάιδαρος τού πετεινού "κεφάλια".

Αα, και μην με ...καλοπιάνεις υπενθυμίζοντας μου την "θεωρητική μου μόρφωση", την "ευστροφία" και τα παλιά "αριστεία" μου γιατί δεν με συγκινείς και δεν με πείθεις. Εγώ το ξέρω άλλωστε (εγώ έπαθα και εγώ έμαθα) πως εκείνη ακριβώς η περίοδος τών αριστείων μου, εκείνη η εποχή όπου παπαγάλιζα σαν χαζός τις ανοησίες τού κάθε μακαρίτη προκειμένου να μαζέψω βαθμούς και να περάσω εξετάσεις και να κερδίσω τίτλους και διπλώματα που θα με ανέβαζαν γρήγορα στην κοινωνική ιεραρχία, αποτελεί την περίοδο τής ντροπής και της αθλιότητας μου. Γι' αυτό λοιπόν μην θέλεις να μου παρουσιάσεις τα αποτελέσματα τού χειρότερου μέρους τού εαυτού μου ως "ευστροφία" γιατί σου λέω: δεν με παρασύρεις.

Και μάλιστα αυτό το ύφος κι αυτό τον τόνο που θέλεις να δώσεις στις εκτιμήσεις και στις ...προτάσεις σου για μένα (έτσι, λες και νιάζεσαι και συ για το ...καλό και την πρόοδο μου), αυτό ακριβώς το ύφος φίλε αποτελεί την χειρότερη και πιο επαίσχυντη όψη τής "απόφασης" σου και -μεταξύ μας και πάλι- αυτό το ύφος αρκεί από μόνο του για την καταδίκη σου.

Σου λέω όμως φίλε (η κουφή να σε φιλήσει τελικά αλλά ...άστα) εγώ που ξέρω κάτι παραπάνω από σένα από κριτική τού Λόγου (αλλά και του Παραλόγου) πως όλο κι όλο που διακρίνω εγώ στην "μεγάλη" απόφαση σου είναι το ύφος -αλλά και το ήθος- τών ανθρώπων εκείνων που δεν σπούδασαν τίποτα παραπάνω στην ζωή τους από όσα τούς ήταν απαραίτητα για την απόκτηση τών πτυχίων και των τίτλων τους. Ένας που έχει όσφρηση και ξέρει από ...λόγια τα βλέπει εύκολα αυτά και, επί του προκειμένου, η προσπάθεια σας "εντυμώτατε" να δώσετε την εντύπωση πως είστε ένας ανεξάρτητος, αντικειμενικός και αδέκαστος κριτής, λειτουργός και ιερέας φαίνεται από τον κάθε γνώστη τών γεγονότων-αλλά και των διαδικιών -πως είναι κάλπικη και δεν βασίζεται παρά ακριβώς στην ίδια χαμηλή νοημοσύνη και στα ίδια αισχρά και εκδικητικά πάθη που οδήγησαν και την αιτήτρια στην χάλκευση αυτής της υπόθεσης.

Αλλά, ρε παιδιά, τι τον εσκανδάλισε τόσο πολύ; Είναι που -κι αν- έμαθε για κείνο το σχόλιο;³⁴ Καλά, θα μου πείτε: και πώς δεν θα σκύλιαζε από το κακό του; Είναι και ο δικαστής άνθρωπος (εκεί τουλάχιστον που τον συμφέρει), και τί άνθρωπος!

Ήταν λοιπόν επόμενο αφού, πιθανότατα, η λογοτεχνία δεν δικάζεται, πως δεν μπορούσε να με διώξει ποινικά γι' αυτό καθεαυτό το σχόλιο και έτσι αποφάσισε να με κτυπήσει εκεί που το μπορούσε.

Και νά που τόκανε ασφαλώς ελπίζοντας προφανώς πως η απόφαση του θα με εξωθήσει σε επικίνδυνα για μένα άκρα. Κι ενώ είναι αλήθεια πως οι παρορμήσεις τής καρδιάς μου εκεί, σε κείνα τα άκρα, με σπρώχνουν, όμως σάς λέω πως οι ελπίδες του θα διαψευσθούν γιατί ο Ούτοπος είναι πρώτα και πάνω απ' όλα ένα ψυχράιμο (ψυχρόαιμο) όν. Με βάση λοιπόν το απόφθεγμα "*μόνο τα ψυχρόαιμα ζώα είναι δηλητηριώδη*" μπορείτε μόνοι σας να υπολογίσετε την συνέχεια.

Θα μου πείτε: όταν έγγραφες εσύ εκείνο το σχόλιο και το πάσαρες ύστερα εδώ και κει δεν φοβήθηκες ότι θα έπεφτε και στα χέρια του δικαστή που σε δικάζε;

Να σας πω: ενώ είναι αλήθεια πως δεν θα ήθελα σαν ...διάδικος που ήμουν να φτάσει στην αντίληψη του πριν την απόφαση του όμως, από την άλλη, σαν λογοτέχνης και σαν άνθρωπος που θέλει να παραδώσει στον κόσμο και στην ιστορία τα πιο φλογερά κείμενα, δεν μπορούσα να σκοτίζομαι και πολύ πάνω σ' αυτό, τόσο μάλλον γιατί η μεγάλη μου, πάντα, έγνοια είναι να προλάβω να περάσω στα χαρτιά τις σκέψεις και τις εικόνες που πιάνει ο νους μου και κατόπιν, αφού τις κτυπήσω στην γραφομηχανή, να τις παρουσιάσω, αν είναι δυνατόν, μπροστά στα μάτια όλου τού κόσμου. Γιατί σίγουρα θεωρώ ότι τα κείμενα μου είναι τα πιο ρωμαλέα κείμενα που έχουν γραφεί ποτέ, είναι τα πιο αδέκαστα και τα πιο προκλητικά και -συμπαθάτε με για την τόσο μεγάλη ιδέα που έχω γι' αυτά - ούτε λίγο ούτε πολύ αποτελούν «τα κείμενα που θα αλλάξουν την όψη τού κόσμου».

Τέτιες ευκαιρίες λοιπόν να δώσω καθαρό και ατόφιο τον Λόγο μου δεν μου επιτρέπεται να τις χάσω με τίποτα, και αυτό που πραγματικά με κόφτει και με νιάζει είναι το να μην χάσω την έμπνευση την ώρα που καίει το σίδερο.

Από την άλλη το να παραδοθώ, τυφλωμένος από το μίσος μου (γιατί υπάρχει κι αυτό μέσα μου, ώρες ώρες "ζει και βασιλεύει") σ' ένα ακατάσχετο βρισίδι με τον κίνδυνο να καταλήξει ο λόγος μου σ' έναν λίβελλο δεν είναι τού στυλ μου ανκαι, να λέγεται κι αυτό, δεν μπορώ και να αποφύγω τελειώς κάπιες ελευθερόστομες σκέψεις και ...φάσεις, είτε ενέχουν το ενδεχόμενο να είναι δικάσιμες, είτε όχι.

Στο κάτω κάτω: εγώ ήμουν αρνάκι σε όλες τις ακροάσεις, αλλά και τις μνείες.³⁵ Χειρίστηκα μάλιστα το καθετί με χιούμορ και με πνεύμα δίνοντας τέτιο αγέρωχο και αποκαλυπτικό τόνο στην απολογία μου ισάξιο με τον τόνο εκείνου τού Σωκράτη στην δική του απολογία. Ήμουν, που λέτε, καλός μέχρι που ένωσε εκείνος την "υποχρέωση" (μου ζήτησε

³⁴ Από κείνη την "ανοικτή επιστολή": να πάνε όλοι να πηδηχτούν.

³⁵ Μνείες καλούνται στο δικαστήριο οι πριν τις ακροάσεις συναντήσεις.

μάλιστα να δω την θέση του. Έβλεπε πως όλα τα επιχειρήματα τής αιτήτριας ήταν γελοία όμως, το ξεκαθάριζε, αφού είχαν που είχαν φθάσει ως το δικαστήριο ήταν υποχρεωμένος να κρατήσει κι αυτός τον ...ρόλο του) να βγάλει εκείνο το πρώτο διάταγμα το οποίο μου όριζε ότι έπρεπε να βλέπω τα παιδιά μου υπό επιτήρησιν.

Όλα κι όλα! Καλός καλός -τόπαμε κι αυτό- αλλά όχι και μαλάκας. Απ' αυτό το σημείο και μετά είχα κάθε λόγο και κάθε δικαίωμα για να ...κτυπήσω.

Αα, κι όσο για το δεύτερο -οριστικότερο πλέον, και στυγερότερο- σας λέω ότι θα το ανεχθώ (πάντοτε διαμαρτυρούμενος: αρνούμαι να δω τα παιδιά μου κάτω από τους δικούς τους όρους)³⁶ ως ένα ορισμένο σημείο. Α, καλό παιδί ήμουν κάποτε. Τώρα πάει, τέλιωσε, και την "καλή διαγωγή" την έδειχνα για χρόνια και καιρούς. Τώρα πια "γκρέμμισα (κι εγω, σαν τον Ροβεσπιερο) πίσω μου τις γέφυρες. Θα προχωρήσω μπροστά ή θα πεθάνω". Σας είναι λοιπόν τόσο δύσκολο να εννοήσετε μια τέτλια τοποθέτηση;

Αλλά, έλεγα: θα το ανεχθώ ως ένα ορισμένο σημείο, θα το ανεχθώ μέχρι τού σημείου όπου θα έχουν έρθει οι σκέψεις και τα κείμενα που είναι γραμμένο ναρθούν. Από κει και πέρα: πάρτε πλοία, πάρτε αεροπλάνα, πάρτε διαστημόπλοια, ανοίξετε λάκκους βαθιά - πολύ βαθιά- και θαφτείτε, κάντε ότι στον διάολο κάνετε, φτάνει να εξαφανισθείτε από το πρόσωπο τής Γης.

Μην σας διαφεύγει άλλωστε πως το πρώτο -πρώτο σχόλιο που πέρασα στα χαρτιά μου πάνω σ' αυτή την απόφαση και σ' αυτό το διάταγμα είναι τούτο: θα πολεμήσω αυτό το διάταγμα, αυτόν που το εξέδωσε αλλά και τον καθένα που συνέβαλε κατά οποιονδήποτε τρόπο στην έκδοση του. Θα τον πολεμήσω με λέξεις και με χαρτιά, με νύχια και με δόντια, θα τον πολεμήσω με λύσσα και με μανία, με σφαίρες και με βόμβες, θα τον πολεμήσω και θα τον συντριψώ ως το σημείο όπου δεν θα υπάρχει πια σημάδι του σε τούτο τον κόσμο.

Ας καταλάβουν λοιπόν πως όταν αυτοί δημιουργούν τις καταστάσεις που δημιουργούν και όταν η δικαιοσύνη κρίνει και αποφασίζει παρασυρόμενη από εκδικητικά πάθη, τότε ασφαλώς δεν αφήνουν άλλη επιλογή σε κείνους που ...πάσχουν απ' αυτήν από του να θέλουν να την κάψουν. Αυτή είναι η μόνη επιλογή για τους ανθρώπους που κρατάνε ακόμα την τιμή και την αξιοπρέπεια τους, και κάνουν καλά κάπιοι εντιμότατοι να σκεφτούν και να κοιτάξουν και για τις αιτίες εκείνες που σπρώχνουν έναν άνθρωπο να βρῖσει, να απειλήσει ή να σκοτώσει. Ή μήπως και δεν τους νιάζουν οι αιτίες; Κι όμως: αν τους ένιαιζαν, τότε ίσως να μην είχαμε και τα εγκλήματα (είτε μικρά είτε μεγάλα) που έχουμε. Αλλά, πείτε μου, τι θα γινόταν τότε η δικαιοσύνη; Πώς θα περνούσε τον καιρό της κι αυτή και πώς θα έβγαζαν το ψωμί τους οι κύριοι εντιμότατοι και όλες οι συμμορίες τών υποτακτικών τους; Και αν ακόμα εξέταζαν και μάθαιναν πως δεν υπήρχε πρόβλημα έστω και αν ακόμα γίνει αυτό ή εκείνο καθώς "όλα περνούν" και καθώς "ο Θεός είναι ελεήμων και φιλεύσπλαχνος", τότε, πείτε μου πάλι, σε πόν θα κατέφευγαν τα κορόιδα για κρίση;

Ναι λοιπόν: εάν το ενδιαφέρουν το δικαστήριο οι σκέψεις και τα αισθήματα ενός πατέρα και ενός ανθρώπου, τότε ας έχει υπόψιν τα δικά μου και θα πάρει κάπια μαθήματα. Το να επιμένει λοιπόν να ερμηνεύει και να αναλύει τα αποτελέσματα τής οργής και της αγανάκτησης ενός ανθρώπου ως "συμπτώματα ψυχωσικής διαταραχής", αυτό σίγουρα αποτελεί το άκρον άωτον τής μωρίας. Ή μήπως θέλουν κι αυτοί να καταστήσουν αυτό τον κόσμο ένα απέραντο "άσυλο" κι ένα "νεκροταφείο ζωντανών ανθρώπων" όπου όλα θα κινούνται και θα ρυθμίζονται σύμφωνα με τους νόμους, τα διατάγματα και τα ...ψυχοθεραπευτικά φάρμακα τους;

Καλά, αν τόκαναν αυτό μέχρι τώρα και αν το ανέχονταν τα πρόβατα, δική τους υπόθεση. Από την στιγμή όμως που προσβάλλουν εμένα, τον άνθρωπο δηλαδή που ύψωσε την τιμή και την αξιοπρέπεια σε ηθική, νόμο και εντολή, ε τότε δεν έχουν παρά να περιμένουν και την δική μου απάντηση στην προσβολή τους. Ας βάλουν εκείνοι από την μια τούς νόμους τους και την ηθική τους και όλη την κυβέρνηση τους και βάζω εγώ από την άλλη την καρδιά μου και τότε θα δούμε -και εγώ και εσείς- πώς θα νικήσει.

Αλλά, αλλά: μην νομίσετε μ' αυτό πως εγώ είμαι κανένα έρμαιο τής καρδιάς και των

---

36 Προσπάθησα, ως γεγονός, να δείξω συνέπεια στην διαμαρτυρία αλλά δεν τα κατάφερα. Άλλωστε τα παιδιά δεν ήταν σε θέση να την εκτιμήσουν.

συναισθημάτων που μου φέρνει αυτή η καρδιά. Όπως τόπα κι αλλού: "εγώ την καρδιά μου την ακούω, ναι, αλλά ακούω και το κεφάλι μου".

Μ' αυτά και με κείνα λοιπόν θα πρέπει να εκτιμάτε πως ο Ούτοπος δεν σκοπεύει να κάνει λίβελλο αλλά τέχνη. Και ασφαλώς δεν σκοπεύει να κάνει φόνο αλλά να απονεμίσει δικαιοσύνη. Η λογοτεχνική λοιπόν έκφραση των αισθημάτων και των επιχειρημάτων του αποτελεί προτεραιότητα γι' αυτόν, και αυτά ακριβώς θα σκελετώσουν την δικαίωση και την δικαιοσύνη του. Έστω δηλαδή και αν ακόμα ξυπνήσει αύριο ο Ούτοπος και αποφασίσει και πάρει δέκα και εκατό και χίλιες ζωές θέλει και φιλοδοξεί να ξέρετε όσοι είδατε και διαβάσατε την σκέψη και τον πόνο του πως απλά απένειμε δικαιοσύνη.

Εάν ο Ούτοπος άκουε τυφλά την φωνή τής καρδιάς του, τότε η πρώτη του κίνηση θα ήταν να τρέξει στον κοντινότερο στρατώνα για κανένα αυτόματο και για λίγες ...χειροβομβίδες και μετά κατευθείαν για το άντρο τού εντιμότητας.

Αλλά: καταλάβετε και λίγο: ενώ ο ίδιος δεν μπορεί να το αποκλείσει ούτε κι αυτό, όμως το γεγονός είναι ότι ο Ούτοπος σκέφτεται και ενεργεί στρατηγικά. Εδώ άλλωστε όπου βλέπω πως οδηγήθηκαν τα πράγματα δεν νομίζω να μου απομένει και άλλη επιλογή. Και ενώ για μένα η εκδίκηση αποτελεί στην περίπτωση αυτή πράξη δικαιοσύνης και ανάγκης, όμως και πάλι η "εδώ και τώρα" δικαιοσύνη δεν είναι και αυτοσκοπός ενώ, από την άλλη, μια δικαιοσύνη μπορεί πολύ καλά να απονεμηθεί με διάφορους τρόπους. Όπως δηλαδή με όλα τα πράγματα σ' αυτή την Γη μπορεί και η δικαιοσύνη να παιχτεί και έτσι και αλλιώς. Από την μια υπάρχει η τακτική δικαιοσύνη και από την άλλη η στρατηγική δικαιοσύνη. Όσοι λοιπόν με ξέρουν καλά θα πρέπει και να ξέρουν πως η προσωπική μου κλίση στρέφεται προς την ...στρατηγική. Ο Ούτοπος λοιπόν, το ξανατονίζει, θέλει να δώσει ένα κτύπημα, και σίγουρα θέλει να το δώσει γρήγορα, αλλά αυτό που πάνω απ' όλα τον απασχολεί είναι το κτύπημα του να είναι τέτιο που να δίνεται από κει που δεν το περιμένουν, τότε που δεν το περιμένουν και να δοθεί έτσι ώστε να περιλάβει στο κύμα του όλα μαζί τα καθήκια και να αποτελέσει ένα πρώτης τάξης ξεκαθάρισμα λογαριασμών με όλους μαζί τούς τυρανίσκους αυτής της Γης.

"Υπό τις περιστάσεις λοιπόν -πιάστε ξανά την "απόφαση"- τής υπόθεσης με γνώμονα πάντοτε το συμφέρον των παιδιών και δυνάμει των άρθρων 6, 13, 14, 15 και 21 τού περί σχέσεων γονέων και τέκνων Νόμου 216 τού 1990 το Δικαστήριο είναι αναγκασμένο να αποστερήσει τόν καθ' ού η αίτηση από την γονική μέριμνα των παιδιών" ...κτλ κτλ.

Ω, καταλαβαίνετε πως γι' αυτά τα πράγματα δεν είναι βρισίδι ή λίβελλο που χρειάζονται αλλά σφαίρες, τανκς, βόμβες και υδρογονοβόμβες. Αν νομίζει λοιπόν αυτός ο ...μεγάλος ότι ξέρει καλύτερα το συμφέρον των παιδιών μου από εμένα που θυσιάσα το ταλέντο και τον χρόνο μου σ' αυτό τον αδυσώπητο αγώνα για την κατάκτηση τού καλύτερου δυνατού κόσμου για όλα τα παιδιά αυτής της Γης, τότε σίγουρα κάνει λάθος, κάνει μεγάλο λάθος. Εγώ σάς λέω πως αυτός ο άνθρωπος δεν ξέρει καν το συμφέρον το δικό του, ούτε καν των δικών του, εφόσον έχει, παιδιών. Πώς μπορεί λοιπόν να ξέρει, ή να ισχυρίζεται ότι ξέρει, καλύτερα από μένα το συμφέρον των δικών μου παιδιών;

Αυτά τα παραμύθια λοιπόν περί συμφερόντων ή δικαιωμάτων (δικαιώματα τα λέτε αυτά ρε άθλιοι; Αραγε υπάρχει μεγαλύτερο δικαίωμα από το δικαίωμα να ζήσει και να χαρεί ένας άνθρωπος την ζωή του με όλες τις αισθήσεις του;) και πράσινα άλογα ας τα πασάρει αλλού γιατί εγώ δεν τα χάφτω. Εγώ τους πνίγω όλους αυτούς τους ...μαλάκες (για την ακρίβεια) και θα νιώσω γι' αυτούς τόσο οίκτο όσο ένωσαν εκείνοι για μένα, για τα παιδιά μου και για την αγάπη μας.

Κι όπως το σημείωσα κι αυτό: εγώ σέβομαι το δικαστήριο -ναι, και σέβομαι και τον Νόμο εάν το αξίζει- αλλά μόνο εφόσον πρώτα σέβεται εκείνο τον εαυτό του, την αποστολή του και την φιλαλήθεια τού άλλου. Διαφορετικά: το χέζω, το καίγω, το γαμάω, το και το και το. Δικαστήριο το λέτε αυτό; Τέτια δικαστήρια εγώ τα γράφω ...ξέρετε διάολε πού τα γράφω, μην τα λέμε και όλα τώρα και βρούμε και τον μπελά μας στα καλά καθούμενα. Ο καφενές θάκρινε και θα αποφάσιζε καλύτερα από την αφεντιά του. Έλα όμως που οι μη "εξαγορασμένες Ψυχές" χάθηκαν από τον κόσμο. Πόσο μάλλον από τους ...θώκους και την κυβερνητική υπαλληλία!...

Αλλά: διαβάστε παρακάτω για τις "προόδους" τής αιτήτριας, διαβάστε και την εξήγηση

τού εντιμοτάτου γι' αυτό:

"Σ' ένα μεγάλο βαθμό πιστεύω ότι η πρόοδος τής Αιτήτριας οφείλεται και στο γεγονός ότι έπαυσε να επηρεάζεται από τις ιδέες τού καθ' ού η αίτηση, τον οποίο εφοβάτο λόγω τής απολυτότητας τών ιδεών του. Στο "τεκμήριο 2" η αιτήτρια γράφει τα ακόλουθα τα οποία δείχνουν και την απολυτότητα τών ιδεών τού καθ' ού η αίτηση αλλά και το πόσο επηρεαζόταν η αιτήτρια απ' αυτόν: "Πολύ γρήγορα κατάλαβα πως (ο Κώστας) ήθελε να καταπνίξει την ελεύθερη σκέψη μου κτλ κτλ. Δείτε τήν συνέχεια στην απόφασή του.

Αλλά, αλλά, δεν νομίζετε πως θάταν πιο σωστό και πιο δίκαιο να έχετε ολόκληρο το "τεκμήριο 2" για μια πληρέστερη ενημέρωση απ' αυτήν που σας προσφέρει αυτό και μόνο το απόσπασμα; Έτσι, αφού αυτό εξαρτάται από εμένα θα το έχετε λοιπόν, ναι, αλλά προτού σας το δώσω οφείλω να σας πω πως υποχρεώθηκα να το παρουσιάσω ως τεκμήριο ακριβώς γιατί εκείνη ήθελε σώνει και καλά να με εμφανίσει στο δικαστήριο ως έναν "σεξομανή" ο οποίος δεν είχε άλλη έγνοια από του να ...πηδάει ή να παρενοχλεί σεξουαλικά την αιτήτρια και τα παιδιά της.

Παρουσιάζοντας λοιπόν αυτή την επιστολή που είχα στην κατοχή μου απο το 1982 ήθελα να δώσω στο δικαστήριο να αντιληφθεί (από ένα μάλιστα αληθινό τεκμήριο και όχι, όπως η αιτήτρια έκανε, από συκοφαντίες) πως εάν κάποιος από τους διο μας είναι - ή ήταν- σεξομανής, αυτός ήταν η αιτήτρια. Από την άλλη ήθελα να δείξω και τον χαρακτήρα αυτής της γυναίκας αφού, ότι κι αν μου πείτε, αυτό το τεκμήριο είναι πολύ αποκαλυπτικό ως προς αυτό. Μάλιστα απολογήθηκα προς το δικαστήριο -αλλά και προς την ίδια την αιτήτρια -γιατί έφτασα στο σημείο να καταχωρήσω αυτή την επιστολή και πως - τόπα και αυτό- εάν εγώ την φύλαγα όπως την φύλαγα τόσα χρόνια δεν το έκανα παρά για να της κάνω κάποια μέρα ...διαφήμιση. Και νά λοιπόν που ήρθε επιτέλους αυτή η μέρα για να εκπληρώσω το καθήκον μου απέναντι σε κείνο το -το εννοώ- θαρραλέο κορίτσι. Θαυμάστε την:

"Μια φορά κι έναν καιρό γεννήθηκε η Αντρούλλα. Απ' όλους πιο πολύ την αγαπούσε ο παπάς της, αλλά μεγαλώνοντας κατάλαβε πως την αγαπούσε επειδή ήταν μωρό και υποψιαζόταν με φόβο πάντα πως μόλις μεγαλώσει θα την έδερνε όπως έκανε και με τις άλλες αδερφές της.

Βέβαια κι αυτός ήθελε πάντα να την βλέπει σαν μωρό κι έτσι την αγαπούσε πάντα και δεν την έδερνε αλλά κάποτε η Αντρούλλα κατάλαβε πως γινόταν γυναίκα και πως αν ήθελε να γίνει σωστή γυναίκα θάπρεπε να πάψει να είναι μωρό! Δύσκολο αυτό γιατί θάχανε οπωσδήποτε την αγάπη τού αγαπημένου της πατέρα και μαζί μ' αυτό θάπεφτε και ξύλο! Θάπρεπε οπωσδήποτε κάτι να γίνει! Ήδη έβλεπε τα χέρια τού πατέρα της να μετατρέπονται σε σκουπόξυλα. Και ξαφνικά εκεί στην 1η Γυμνασίου όλη η αγάπη της μετατράπηκε σε μίσος, σε μια ειρωνεία. Όταν γύριζε από την δουλιά κουρασμένος αυτός, αυτή άφηνε το βιβλίο και έτρεχε να του πει τα πιο κοροϊδευτικά λόγια. Μάλλον συχνά μαζί του με το παραμικρό και τον έβριζε δυνατά, τόσο που άκουγε όλη η γειτονιά. Και μαζί μ' αυτά η Αν. καταλάβαινε πως για την αρώστια τής Δέσπως ευθυνόταν αυτός και η κοινωνία μαζί.

Αλλά με την κοινωνία είχε και ανοικτούς, παλιούς λογαριασμούς.

Η Αν. μισούσε την σεμνοτυφία και είχε τούς λόγους της γι' αυτό. Είχε από νωρίς γίνει σεξουαλικά απελευθερωμένη. Βέβαια είχε προηγηθεί ένα στάδιο φόβου. Στο δημοτικό σκεφτόταν με φρίκη την συνάντηση που θα είχε με τους βιαστές της στο γυμνάσιο και τους εν γνώσει συγχωριανούς της. Έφτιαχνε εικόνες με τον νου της που την έκαναν να πεθαίνει από ντροπή.

Δήθεν πως πήγαινε στο γραφείο τού διευθυντή να τους καταγγείλει για τα αισχρόλογα που έλεγαν εις βάρος της. Και θα αρνείτο με πείσμα ότι κι αν έλεγαν γι' αυτήν. Ναι, ήταν παιδάκι κι αυτά σκεφτόταν.

Και μετά γνώρισε το Γυμνάσιο. Μετά στην 2η και 3η τάξη δεν φώναζε τού πατέρα της αλλά και δεν τον άφηνε να την χαϊδέψει. Και είχε διαβάσει πολλά πράγματα για τον έρωτα κι ήθελε να κάνει έρωτα. Στην 3η τάξη είχε γνωρίσει

τον ανεψιό τής Άννας, τον Αλέκο. Της έλεγε πως ήταν πολύ όμορφη. Είχε ωραία πράσινα μάτια. Θυμάται που βυθιζόταν μέσα σ' εκείνα τα μάτια για πολλή ώρα, θυμάται που και κείνα βυθίζονταν στα δικά της. Ήταν τόσο ωραία εμπειρία! Η πιο μεγάλη ευχαρίστηση που πήρε από τον έρωτα. Έτσι είχε κάνει μαζί του έρωτα. Ο Αλέκος ήταν ένας Καζανόβας. Τώρα ούτε που θα την θυμάται καθόλου: να δούμε Πιές θάχει! Αλλά δεν ζηλεύει, παρά μόνο τον ευγνωμονεί για την χαρά που της έδωσε, πως ήταν άξια να αγαπηθεί.

Μετά ήρθε η πρώτη σωματική επαφή με τον Αντρέα. Θεέ μου! Αν δεν έκανα έρωτα δεν θα μπορούσα να ησυχάσω ποτέ μου. Ήθελα τόσο πολύ μιαν αντρική αγκαλιά, ήθελα τόσο πολύ τα χάρδια που στερούμουν. Είχαν φυτρώσει πάνω στο σώμα μου διο στήθη που ζητούσαν επίμονα να τα χαϊδέψουν και να τα χαϊδέψουν! Πώς μπορούσα να ησυχάσω με κείνα τα πράματα πάνω μου, πώς;

Με είχαν διώξει οι δικοί του για να μην ξαναπατήσω στο σπίτι του λόγω ενός γράμματος που του έστειλα. Κι όμως ήμουν τόσο ερωτευμένη μαζί του, τον ήθελα τόσο πολύ, τόσο πολύ! Λαχταρούσα την αγκαλιά του, την κοιλίτσα του που πέθαινα όταν την ένωθα πάνω μου. Ήθελα να γίνει κάτι περισσότερο και περισσότερο και περισσότερο αλλά μ' έδιωχναν με τον πιο άγριο τρόπο για να μην ξαναπατήσω. Νόμισα πως ήρθαν τα πάνω κάτω και τα κάτω πάνω. Μέχρι να πάω στο σπίτι ήμουν σαν μεθυσμένη. Δεν ξεχώριζα αν ήμουν κοιμισμένη ή όχι.

Έφευγα για να μην ξαναπατήσω και για να μην ξαναγαπήσω! Ήμουν μεθυσμένη ακόμα από την λαχτάρα μου, έψαχνα επίμονα για κάποιον άλλον. Μέθυσσα στο "Μάριον" και μούνταρα τον Ρένο. Ήταν καλός ο Ρένος, όμως δεν δέχτηκε. Μετά ήρθε ο Γιώργος. Ήταν καλός ο Γιώργος, όμως φοβήθηκα το ξεπαρθένεμα και τ' άφησα όλα στα μισά. Την άλλη φορά με φίλησε με τόσο πάθος, ήταν πολύ ωραία, ναι (είχαμε φύγει φοβισμένοι για κάτι ύποπτο). Και την άλλη φορά είχε σταθεί μ' έναν φίλο του και με κοροϊδευε τόσο απαίσια! Θεέ μου, δεν το χωρούσε ο νους μου, δεν το χωρούσε ο νους μου, δεν, δεν, δεν, ...!!! Τόβαλα στα πόδια, έτρεχα, έτρεχα σαν τρελή μέσα στην Πόλη μέχρι που μπήκα στο περιβόλι (στο φυτώριο) και ρίχτηκα απελπισμένη στο χώμα και κτυπούσα τα στήθη μου με λύσσα. Πήγα μετά στο σπίτι και έγραφα το ποίημα "Κοίταξε πίσω σου τυφλέ, κοίταξε να δεις τα άνθη, τα κρίνα πούσβυσαν...."

Μετά είχα βρει τον Αλέκο. Ήμουνα πάνω στην αποβάθρα όταν με πήρε το μάτι του. Έκρυψε την μοτόρα του και με πλησίασε με το χαμόγελο. Πήγε να μου πιάσει και τα χέρια. Σε λίγο ήμασταν στην άκρη τής αποβάθρας. Ήταν άγριος, βάνουσος, τρομερά χυδαίος. Έκλαιγα και ξανάκλαιγα όσο τα θυμόμουν. Μετά μούκλειψε το μαγιώ. Ήταν η τελευταία φορά που μ' έβλεπε.

Προηγουμένως με είχε μουντάρει ο φίλος του και μετά, για κάπιο λόγο, μου τις τάϊσε κατά τρόπο πολύ άγριο. Ο λόγος ήταν πως αρνούμουν να τον φέρω σε αίσιο τέλος. Είχαμε μπλέξει και με τις αστυνομίες.

Μετά ο Νίκος για να με σώσει από την ψυχρότητα μου μούδωσε την Εμμανουέλλα (ή, καλύτερα, για να με μπάσει στην δουλιά τής πόρνης). Δοκίμασα κάτι άγρια ομοφυλόφιλα αισθήματα.

Τον μίσησα πολύ ανκαι ήταν αυτός που με ξεπαρθένεψε.

Τί να πω συμπερασματικά; Αυτό: μου φέρθηκαν ελεεινά. Πέρασα την πιο μαρτυρική ζωή και έχω χίλιους διο λόγους να μισώ και να μισώ και να μισώ αυτό τον τόπο και αυτούς τους ανθρώπους. Δεν έμεινε κανένα αίσθημα αγάπης πάνω μου παρά μόνο ένα μεγάλο γιατί, ένα μεγάλο παράπονο κι ένα μεγάλο μίσος.

Μετά τον Νίκο ήρθε ο Κώστας. Με τα μεγάλα του "σ' αγαπώ". Μπορούσε ν' αγαπά ακόμα αυτός και θ' αγαπά οπωσδήποτε. Τι μπορούσα ν' αγαπώ πια ακόμα, τι; Θα περίμενε ασφαλώς να του πω: σ' αγαπώ. Ό,τι και να τουλεγα δεν θα μπορούσε να καταλάβει. Έτρεξα κοντά του με μια λαχτάρα: "κάνε με ν' αγαπώ". Ναι, ήθελα να τον πάρω μαζί μου, να έχω έναν φίλο και έναν αγαπημένο. Δεν θα τον άφηνα ασφαλώς για κάποιον άλλον αλλά για κάτι άλλο. Ο Κώστας ήταν

τρομερά πεισματάρης. Πίστευε πως είχε πάντα δίκαιο. Το αν είχε ή όχι άλλη υπόθεση. Το πιο τρομερό ήταν που γι' αυτόν επιτρεπόταν η βία προκειμένου να επιβάλει ασυζητητί την γνώμη του. Πολύ γρήγορα κατάλαβα πως ήθελε να καταπνίξει την ελεύθερη σκέψη μου. Αυτό που ήθελε ήταν να με προσηλυτίσει στις ιδέες του και να με κάνει υποχείριο στα σχέδια του. Βέβαια δεν αρνούμουν να βοηθήσω, φτάνει νάμουν βέβαιη πως είχε δίκαιο. Κάπου έγραψε πως τα αισθήματα είναι επιχειρήματα. Κάπου διάβασα και γω όμως πως τα αισθήματα δεν είναι επιχειρήματα. Τώρα πιός έχει δίκαιο; Αυτό μπορώ να το κρίνω εγώ. Όμως αυτός ήθελε να ήταν κοντά μου για να μου επιβάλλει πάντα την δική του κρίση. Φυσικά δεν αρνούμουν ν' ακούω την γνώμη του, όμως αυτός ήθελε να την επιβάλλει κι αν έπαιρνε και δύναμη στα χέρια του κάθε μορφής βίας θα ήταν γι' αυτόν επιτρεπτή, φτάνει να γίνει το δικό του. Ο ίδιος το είπε: κάθε μορφή εξαναγκασμού για να γίνει το δικό του, το σωστό του. Αν δεν κοιμηθείς έτσι όπως θέλω εγώ σε χωρίζω (φυσικά δεν μπορούσε έτσι ανοικτά να με απειλήσει αφού δεν ήμασταν παντρεμένοι ακόμα αλλά ότι μπορούσε να κάμει τόκαμε). Και κάτι άλλα: "ας της περάσει να μεν εσπάσει τα κουτσια", ή: "ας της περάσει να μεν εσκουπίσει" που κυριολεκτικά με άφηναν άναυδη. Δεν μπορούσα να πω αν το έλεγε αστεία ή σοβαρά αλλά με τα δεδομένα των θεωριών του καθόλου παράξενο να τάλεγε στα σοβαρά. Και οι καυγάδες μας: "μπορείς ακόμα να μου λες "δεν σου λέω είσαι πελλός" και νάσαι ακόμα εδώ;" Σαν να μην είχε δηλαδή κι αυτός τις αμφιβολίες του ως προς το ποιόν μου πριν του δώσω να διαβάσει όλα εκείνα τα γραπτά. Κι ακόμα και στην τελευταία συνάντησή μας μούπε: "αυτό έμαθες; να πουτανεύεις" (όταν εγώ τούπα: θα μου γράψεις; τι κάμνεις εκεί που επήες; Πουτανεύεις;) Μπορούσε και μπορεί ακόμα να σκέφτεται έτσι για μένα; Τι να πεις; Τότε μ' έδιωχνε ευχαρίστως, όμως τώρα με ζητά μέσα στην μοναξιά του. Και μήπως, λέω, όλη αυτή την αγάπη δεν την γέννησε η μοναξιά του;

(Βέβαια μέσα στην μοναξιά μας είναι πολύ πιο εύκολο να λαχταρήσουμε και να αγαπήσουμε κάποιον).

Έτσι πάει κι αυτό λοιπόν. Τώρα πάνω σ' αυτή την επιστολή της (αλλά και σε κάποια άλλη της) εγώ της είχα δώσει τότε μια απάντηση. Ήταν και τότε μια περίοδος όπου κρατούσα πεισματικά το "ημερολόγιο μου" και όπου η μανία μου να φυλάω (να αντιγράψω όταν ήταν απαραίτητο ή να ...λαδογράφω) τις λέξεις και τις σκέψεις μου ήταν στην φόρμα της. Μετά λοιπόν που επήρα αυτή την απόφαση τού εντιμοτάτου αποφάσισα να γυρέψω εκείνη την απάντηση που της είχα δώσει τότε. Την πέτυχα στον 10ο τόμο τού Αγώνα **μου**, και ήταν αυτή:

Ασφαλώς το ζήτημα σε τούτο τον κόσμο είναι ν' αρχίζεις κάποτε. Και γω άρχισα Αντρούλλα, άρχισα και θα μ' αντέξεις ως το τέλος. Πως η αγάπη μου για σένα είναι δημιούργημα τής μοναξιάς μου, ναι (άλλωστε είναι κι αυτή δική μου δήλωση, μην νομίσεις πως λες τίποτα το αξιόλογο ή το καινούριο -έψαξα στις σημειώσεις που έχεις και συ στα χέρια σου, όμως δεν μπόρεσα να βρω την σελίδα για να σε παραπέμψω εκεί), ναι, όμως είναι κι αυτό, αυτό το γράμμα δηλαδή, δημιούργημα τής μοναξιάς μου επίσης.

Πήρα απόγευμα που λες, αργά, το γράμμα σου κι ως τώρα το μεσονύχτι που κάθισα για μια απάντηση έκανα πολλές σκέψεις. Αυτές θα προσπαθήσω Αντρούλλα να μαζέψω, αυτές και θα μαζέψω. Για να τις πάρεις κι αυτές μα ζί σου γιατί σου ανήκουν, εσύ τις προκάλεσες, πάρτες.

...Πάρτες, ναι, μα χάθηκαν, πού είναι; Ω, να τις πάρεις, θα ξημερωθώ εδώ αλλά θα τις πάρεις. Μια μια, λέξη την λέξη θα τις δέσω γιατί πρέπει ναρθούν. Είναι δημιούργημα τής μοναξιάς, τού πόνου μου, της οδύνης και της προδοσίας. Τις σέβομαι: πρέπει ναρθούν...

Από το παραθύρι μπαίνει το φεγγάρι, μπαίνει και η κάπνα. Ήταν προχτές που

λίγο έλειψε να καεί το χωριό. Εγώ έτρεχα σαν τρελλός, έντονα ζουσα εκείνο το όνειρο σου έναν καιρό: ήταν πόλεμος, χειρονομίες εδώ, κινήσεις εκεί, και συ έψαχνες για τον Νίκο. Ζούσα εκείνο τον Έκτορα που πήγαινε στην μάχη. Εσύ θα ήσουν η Ανδρομάχη μου. Έλεγα με τον εαυτό μου πως κάπως θα το μάθαινες και κάπως θαρχόσουν να δεις τι ν' απόγιναν αυτές οι ξέρες. Εκεί που περπατούσα ως χτες και έσκυβα να κόψω λίγα φύλλα από μυρωμένα αγριολούλουδα, τώρα απλώνονται οι στάχτες. Και χτες έσερνα εκεί τα βήματα μου, έδεννα τα χέρια στα στήθια και έλεγα τ' όνομα σου, σε ζητούσα, σε ήθελα, ήθελα ναρθείς. Στα χωράφια ύστερα αγκάλιαζα τα δέντρα, το βράδυ στην θάλασσα κάτω από το φεγγάρι τραγουδούσα (ήταν η ευτυχία ανάμικτη με τα συντρίμια). Ασφαλώς σε ζούσα, όμως ζούσα πιο πολύ εκείνη την άγνωστη που θα το άξιζε.

Πρόσεξε όμως, δεν θέλω να σε συγκινήσω. Για μένα είναι πια πολυτέλεια το να θέλω κάτι τέτιο ("λέω απλώς το παράπονο μου"). Είναι μέρες τώρα που σπάζω, σπάζω, όταν ολοένα υψώνεται η φωνή τής αυτοσυντήρησης για να μου πει πως φτάνει, φτάνει. Λοιπόν αυτή την διάθεση για συγκινήσεις θέλω να σκοτώσω, αυτήν θα σκοτώσω. Και πόσο με βοήθησε το γράμμα σου! Μείνε σ' αυτό σε παρακαλώ. Τόσο με βοήθησε που μούρχεται να ξαπλώσω τώρα να κοιμηθώ και ας πάνε όλα στον διάολο. Αρκετά παραστήσαμε το κορόϊδο. Δεν συνεννοούμαστε; Τέρμα λοιπόν. Ξέγραψε με και σε ξέγραψα. Μην ελπίσεις στις απελπισμένες στιγμές σου σε κείνον που περιφρόνησες στις ελπιδοφόρες. Στις κρίσεις τού θάρρους σου και στις κρίσεις τής απελπισίας σου πρέπει να βάζεις φρένα. Ότι σου κατεβάζει ο νους δεν μπορείς έτσι ασυλλόγιστα να το πετάς εδώ και κει. Βιάζεσαι να το ξεφορτωθείς, σε βασανίζει, και τρέχεις να βασανίσεις και άλλους μ'αυτά. Αυτό δεν κανεις;

Η Αντρούλλα και η Αντρούλλα. Μα, αρκετά τέλος πάντων. Θεσ να φύγεις; Να πας στο καλό. Μην βρίσκεις αφορμές από την πέτρα για να βασανίσεις τον άλλο. Αν θεσ μάλιστα να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή τα παίρνουμε. Ανά πάσαν στιγμήν. Γοητεύσαι να θυμάσαι εκείνο το επεισόδιο και το άλλο. Να με κάνεις να νιώσω ένοχος; Σου είπα: δεν πιάνομαι εύκολα κορόϊδο, ούτε και πιάνομαι καν. Θεσ τίς κατάλληλες δικαιολογίες για την φυγή σου; Βρες τις, πάρτες (αν θέλεις σε βοηθώ και σ'αυτό. Άλλωστε βοήθησα αρκετά, και ακριβώς γιατί ήμουν καλός). Κράτησε τις για λογαριασμό σου, παρηγορήσου μ' αυτές όσο το θέλεις, δεν σ' εμποδίζω, είσαι ελεύθερη. Μπράβο σου! Μα, εδώ που τα λέμε: σκατά. Ποτέ δεν θα γίνεις ελεύθερη. Είτε εκείνο το είδωλο θα υπηρετείς είτε τα διο σου στήθη: ποτέ.

Λυπάμαι. Στην ζωή μου προσπάθησα πάντα να αποφύγω τις μικροπρέπειες. Διαπίστωσα πως θα το πετύχαινα αν απόφευγα την τριβή με τους μικροπρεπείς (με όλο τον κόσμο περίπου, δηλαδή), γύρεψα την μοναξιά, βρήκα τον πόνο της και μούδωσε αυτός ο πόνος την περηφάνια, ότι πιο αληθινό έχει αυτή η Γη. Ε λοιπόν: μ' αυτήν θα ζήσω, με γοήτεψαν τα ύψη, με γοήτεψαν και τα βάθη τής θάλασσας. Είμαι σκλάβος, κάπου, σε κάποιον είμαι σκλάβος. Δείτε τί αρνούμαι για λίγη τιμή. Είμαι σκλάβος, είμαι τίμιος σκλάβος, έτσι είμαι κι αυτός είμαι που θέλω να φωνάξω σ' όλο το σύμπαν: είμαι ελεύθερος! Ή: είμαι ο Θεός!

Σε παρακαλώ μην ψάξεις για την άκρη μέσα στον νου σου γιατί δεν είναι σε θέση να σου την δώσει, αλλά ούτε και μέσα στα βιβλία που αρέσκεσαι να διαβάξεις γιατί δεν θα την βρεις ούτε εκεί. Βέβαια θα παρηγοριέσαι πάνω απ' αυτά. Μ' αυτά είναι που παρηγοριούνται κι όλοι αυτοί οι σωροί τών ηλιθίων που θέλουν να κυριεύσουν τον κόσμο με τα πτυχία τους. Θα παρηγοριέσαι ασφαλώς αφού τόσα εκατομμύρια και εκατομμύρια πρεσβεύουν τα ίδια πράγματα. Όταν εγώ είμαι ένας ξεπεσμένος, ένας μπάσταρδος (σύντομα αυτή η ιδέα θα σου έμενε για μένα, χωρίς νάναι κι αυτό κάτι νέο μέσα στο μυαλό σου).

Μπούχτισα μ'αυτά τα γράμματα σου, μπούχτισα μ'αυτή την αταξία σου που έχει την αξίωση να με συντρίψει. Είναι μέρες όπου σκεφτόμουν για τούτο το γράμμα σου που θάστελλες: να τ' ανοίξω; Να μην τ' ανοίξω; Και νά που τ' άνοιξα. Ω, και σ' ευχαριστώ βέβαια! Τι κάθομαι τώρα και κάνω; Αρκετά δεν ασχολήθηκα

με σένα; Αρκετά δεν ασχολήθηκες με μένα; Τι επιδιώκουμε διάολε; Θεσ να φύγεις; Φύγε. Σφίξε την καρδιά, μην δείξεις σημεία αδυναμίας και, προπαντός, πρόσεξε μην το μάθω, κι άντε στο καλό.

Αλλά... περνά η ώρα. Πάνω από το γράμμα σου θα πω τώρα τα τελευταία γιατί πρέπει να τελιώνω. Πάντα θέλω να είμαι σύντομος και να περιορίζομαι στα απαραίτητα και με την ευκαιρία λοιπόν σου το γράφω κι αυτό "η πρώτη αρετή του πνεύματος είναι η οικονομία".

...Όπου νάναι φεύγω". Σου είπα: να πας στο ...καλό.

"Μάνα μου" ...Μάνα μου; Φτου. Και για πιά λύπη μού μιλάς; Δεν βαρέθηκες;

... "για τους ψυχρούς και φλύαρους Γάλλους" ...Αλλού αυτά. Θα σ' αρέσει "μάνα μου", θα σ' αρέσει. Όλη η Γαλλία σε περιμένει, τώρα να δεις ...Χα χα: η στάκτη θα σου μείνει, μόνο αυτή. Σε μένα έμεινε αυτή η στάκτη -νά τίς κάπνες. Σε σένα θα μείνει η άλλη. Περίμενε και θα δεις που θα μπαίνει μέσ' την ψυχή σου η κάπνα όπως μπαίνει τώρα μέσ' τα πνευμόνια μου.

...Να σου λύσω και την απορία σου -γιατί όχι;- αν και έπρεπε να ήταν λυμένη από καιρό αν καταλάβαινες τίποτα: ασφαλώς και είμαι υπέρ τής θανατικής ποινής. Και όταν θα βάλω υποψηφιότητα για **δικτάτορας** -θα το πω και θα το τονίσω- αυτή θα είναι η πρώτη μου εισηγήση.

Και: χόρεψε μάνα μου, χόρεψε. Όλος ο κόσμος χορεύει. Τι εδώ, τι εκεί; Χορός νάναι.

...Ελπίζεις ...Δεν ξέρεις ... "Εγώ θα ήθελα να σε δω" ...Εντάξει, έρχομαι, θα με δεις.

Στο κάτω κάτω θα πάρεις και την απάντηση που σου ετοιμάζω.

..... "Πιός ξέρει πού και πότε θα ξαναβρώ έναν άντρα που να μ' αγαπά όπως εσύ"; ...Μα τι λες; Σου είπα: όλη η Γαλλία σε περιμένει. Αν ο πληθυσμός της είναι τόσα εκατομμύρια και αν αφαιρέσεις τόσα εκατομμύρια γυναίκες και τόσα εκατομμύρια παιδιά κάτω των δεκατεσσάρων, όλα τα άλλα εκατομμύρια είναι δικά σου. Μ' αυτό θα σκοτίζεσαι τώρα; Έλα, δείξε θάρρος, δεν απελπίζονται έτσι οι άνθρωποι.

... "Βέβαια αυτό που με ώθησε μακριά σου ήταν ο φόβος" ...Αα, δεν πας στον διάολο. Βαρέθηκα το "πνεύμα" σου, βαρέθηκα και να διαβάζω δικαιολογίες εγώ που δεν τις χρειάζομαι. Μα δεν μου λες; Πιανού την αγάπη κατάφερες να κρατήσεις και θα κρατήσεις και την δική μου; Μου λες για κείνο το γράμμα, για το άλλο. Διάολε, μα τι γυρεύεις; Δεν τάπαμε; Σου άφησα τις σημειώσεις μου για να θυμάσαι. Τι γυρεύεις; Θέλεις να σου πω και για τον Αντρέα (και οι δυο ξέρουμε με πόσο σεβασμό αναφερόσουν σ' αυτόν). Με τι περιφρόνηση μού μίλησε για σένα, το πόσο τού είχες φορτωθεί τότε γιατί: "κοίταξε ρε φίλε, έχουμε κι άλλα πράγματα να κάνουμε. "Η: ξέρεις; Αυτής της αρέσει να ασχολείται με την ψυχολογία, έχει κάτι βιβλία. Τι δηλαδή; Δεν έχει τίποτε άλλο να κάνουμε"; Η: αυτές πιάνονται από κάτι και με πολλή φαντασία (αυτές τέτιες είναι) σου πλάθουν ύστερα ολόκληρη ιστορία. Τους αρέσει να μεγαλοποιούν τα πράγματα. Η: είναι ένας αδιοργάνωτος άνθρωπος, μπλέκεται, ξαναμπλέκεται, φαύλος κύκλος σου λέω. Ξέρεις, αυτό που καταφέρνουν πάντα αυτές είναι να σε συγχύζουν. Η: τι; Να σου λέει την μια έτσι και την άλλη αλλιώς; Τι είσαι συ δηλαδή; Η: Θέλει να φύγει; Στον κόλο της ρεπάνι. Η: ή, ή. Κι αυτά όλα χωρίς να τον ενθαρρύνω καθόλου. Λίγο πολύ αυτό που ήθελε ο Αντρέας από μένα ήταν να κρατήσω μια πιο σκληρή στάση απέναντι σου. Που ήθελες να τον δεις: "της είπα θα πάω στην Λευκωσία και πως θα την ειδοποιήσω όταν γυρίσω. Σαχλαμάρες δηλαδή. Ας περιμένει". Βέβαια μού είχε πει την προηγούμενη: μπορούμε να βοηθήσουμε; Σου το είπα, τον γύρεψες. Αλλά Αντρούλλα, αλλά...

Γιατί σου τα γράφω όλ' αυτά; Για να τα ξέρεις Αντρούλλα και να μαθαίνεις και για τίποτ' άλλο. Αφού είσαι δυνατή και φεύγεις. Με μας θα ασχολείσαι τώρα;

...Θάναι κοντά δίο, αρχίζω και ζαλίζομαι, και πρέπει να συντομεύω. Νά τώρα μια σκέψη -απάντηση (ελπίζω να καταλαβαίνεις σε τι): πως όταν εσύ αποδεικνύσαι ανίκανη για την αυτοσυντήρηση σου, τότε έχει δικαίωμα αυτός

που νομίζει ότι μπορεί να βοηθήσει να το κάνει. Οι γιατροί δεν επέμειναν; Δεν έσπειραν τον πανικό; Δεν εκβίασαν; Αν δεν κάνεις αυτό θα πάθεις εκείνο. Δεν είσαι συ που απαιτούσες από τον Νίκο να κάψει εκείνο το βιβλίο; Δεν πίεζες την Λένια να μην κάνει παρέα με κείνες; Δεν ...δεν ...; Μα άκου να σου πω: έχεις τα γράμματα μου, έχεις και τις σημειώσεις μου, έχεις και έχεις.

Μπούρδες δηλαδή. Ξεκαθάρισε πρώτα τούς λογαριασμούς σου με τον εαυτό σου γιατί αν δεν το κάνεις δεν θα ξεκαθαρίσεις με τους ανθρώπους με τίποτα. Και το: "τα αισθήματα αποτελούν επιχειρήματα" ανήκει στον Άντλερ (σελίς 18, 3η παράγραφος, 3ος τόμος). Σε παρακαλώ: μάζεψε τ'α μ'αλά σου ή, τουλάχιστον, μην βιάζεσαι να τινάξεις τα δικά μου. Δεν θα καταφέρεις τίποτα.

"Αν δεν κοιμηθείς έτσι όπως θέλω εγώ... Ας της περάσει να μην εσπάσει κουκιά" Ωω, κι αυτό; Κι αυτό; Δεν ντρέπεσαι Αντρούλλα, δεν ντρέπεσαι; Μ'αυτά πιάνεσαι; Αλλά σου είπα: σκέψου τα, σου χρειάζονται για να δικαιολογήσεις την φυγή σου. Αυτά θάνατι το εισιτήριο σου. Κάνε καλά με τον εαυτό σου. Μην έρχεσαι να μου λες εμένα πως φεύγεις γι' αυτό. Κοροΐδευε τον εαυτό σου μ'αυτά αφού σ'αρέσει, όχι εμένα. Αυτό τελικά Αντρούλλα: δεν ντρέπεσαι;

Και μην στείλεις την απάντηση σου. Θα δώσω εντολή να την κάψουν.

Αντρούλλα, από κάπου τώρα σε ακούω. Αν θέλεις μετά απ'αυτό (σημείωση: θ'άφηνα τον φάκελο σε κείνο το ορισμένο σημείο για να τον δει) να με δεις (σκέψου όσο θέλεις) φώναξε τ'όνομα μου (Κώστας). Αν δεν θέλεις φώναξε: δεν πας να γαμηθείς μπάσταρδε.

Παρακαλώ. Κώστας.

Λοιπόν, την είδατε και την απάντηση μου. Σχόλια σ'αυτήν μην περιμένετε από μένα. Αυτό είναι δικό σας καθήκον. Έτσι λοιπόν -αφού καλύφθηκε πια κι αυτό- μπορούμε να προχωρήσουμε παρακάτω: ενόψει των πιο πάνω ευρημάτων (ούτε ο Αρχιμήδης νάσουν!) και συμπερασμάτων τού Δικαστηρίου κτλ κτλ κρίνω ότι πρέπει να εκδοθεί διάταγμα με το οποίο η Αιτήτρια να έχει την αποκλειστική γονική μέριμνα των παιδιών της. Παρόλο που το δικαστήριο θα μπορούσε να αποστερούσε παντελώς το δικαίωμα επικοινωνίας τού Καθ'ού η αίτηση με τα παιδιά του (προσέξτε και την υποσημείωση του στο πλήρες κείμενο), ωστόσο κρίνω ότι αυτό δεν θα επιβαλλόταν να γίνει διότι τα παιδιά είναι συνδεδεμένα με τον πατέρα τους (ιδίως η Ι. και ο Ε) και οιαδήποτε πλήρης στέρηση τους από τον πατέρα τους θα ισοδυναμούσε με τιμωρία τους για κάτι που τα ίδια δεν ήταν υπεύθυνα". Κτλ κτλ.

Α, ώστε και εσύ πάσχεις από ...μεγαλοφυξία και αγιοσύνη ε;

"Όμως, συνεχίζει, δεν θα μπορούσα να επιτρέψω οιαδήποτε επικοινωνία τού καθ'ού η αίτηση με τα παιδιά του χωρίς την παρουσία κάποιου Λειτουργού τού Γραφείου Ενημερίας για να υπάρχει έλεγχος ότι ο καθ'ού η αίτηση δεν θα επαναλάβει τα όσα αναφέρθηκαν παραπάνω. Εάν ο καθ'ού η αίτηση είχε επικοινωνία στην παρουσία τής συζύγου του μόνο χωρίς να είναι παρών κάποιος λειτουργός Ενημερίας, πιθανόν ο καθ'ού η αίτηση είτε με απειλές είτε με εκβιασμό είτε με άλλο τρόπο να προσπαθούσε να εκμηύσει τα παιδιά στις ιδέες του". Κτλ, πάλι, κτλ.

Ρε κολοκύθι, να σου πει και κανένας, πόσο λίγο ξέρεις και συ και ο κάθε μαλάκας τα παιδιά; Μα δεν βλέπεις πως τα παιδιά δεν έχουν καμιά ανάγκη να εκμηυθούν γιατί είναι φτιαγμένα από την ίδια την φύση τους να είναι εκμηυμένα; Καλέ, αν εκμηυθήκε κάποιος στην όλη υπόθεση, τότε αυτός ο κάποιος είμαι εγώ. Εγώ είμαι εκείνος που έμαθε απ'αυτά, κι ακριβώς γιατί δεν καταπίεσα το ένστικτο τους. Μάλιστα σπούδασα και διδάκτηκα απ'αυτά περισσότερα απ'όσα διδάσκουν όλα τα βιβλία σας, οι ηθικολόγοι σας (όλοι τής πεντάρας) και οι νομοδιδάσκαλοι σας, και ασφαλώς όσα έμαθα κοντά τους θα ληφθούν υπόψιν στην μελλοντική διαπαιδαγώγηση των παιδιών -αλλά και των ανδρών και των γυναικών- κατά την εξέλιξη τής οικοδόμησης τού νέου συστήματος και της νέας τάξης πραγμάτων που θέλω να επιβάλω σ'αυτή την Γη.

Και παρακάτω: εάν ο καθ'ού η αίτηση θέλει κάποτε να βλέπει τα παιδιά του χωρίς την παρουσία τρίτου προσώπου θα πρέπει να δεχθεί την βοήθεια ειδικών και του Γραφείου Ενημερίας και να πείσει το δικαστήριο ότι έχει αποβάλει τις ανάρμοστες για την κοινωνία ιδέες του. Δεν μπορεί απλώς με μια υπόσχεση του ότι δεν θα επαναλάβει τις πράξεις του ο καθ'ού η

αίτηση να ζητά να πείσει το δικαστήριο ότι έχει αλλάξει, όταν ταυτόχρονα ισχυρίζεται ότι την υπόσχεση του θα την αθετήσει όταν θα πάρει την εξουσία στα χέρια του με το να ισχυρίζεται μεταξύ άλλων στην αγόρευση του ότι έχει κουρασθεί να τρέχει να κρυφτεί μπροστά στην θέα των ερωτικών του επιθυμιών.

Ω, σου τόπα ήδη: κράτησε τούς "ειδικούς" για λογαριασμό σου (έτσι όπως πας σίγουρα θα τους χρειαστείς). Κι αν εννοείς ειδικούς τούς γιατρούς, ε τότε ας κοιτάξουν οι γιατροί να γιατρευτούν πρώτα οι ίδιοι και ύστερα με γιατρεύουν εμένα. Εγώ σου τόπα κι αυτό, όμως εσύ φαίνεσαι να μην παίρνεις από λόγια: άμα θέλεις φίλτατε να γιάνεις -και εσύ και οι γιατροί και οι ψυχίατροι ολοι- ε τότε σου λέω πως εγώ είμαι ο μόνος επί του θέματος ειδικός ο οποίος θα μπορούσε να βοηθήσει και σένα και τους πάντες. Και, πίστεψε με, ούτε σε ψυχανάλυση θα σε υποχρεώσω, ούτε και θα σου δώσω καμιά συνταγή φαρμάκων. Θα σου πω μόνο πέντε -έξι πράγματα να κάνεις και πόσα μιλια ποδαρόδρομο πρέπει να καλύπτεις κάθε μέρα και σε πιές ώρες. Εσύ κάνε τα και αν δεν γυρίσεις στις διαθέσεις και στην Υγία που είχες και συ και ο καθένας όταν ήσασταν σκολιαρόπαιδα, εμένα να μην με λένε Κώστα.

Αλλά, για να σου λέω και όλη την αλήθεια, αυτό που βλέπω είναι πως η αρώστια σου έχει προχωρήσει σε τέτιο βαθμό και σούχει σκάψει το ηθικό και τον λάκκο ως αυτό το σημείο όπου μου φαίνεται πως είναι πολύ απίθανο να αποφασίσεις από μόνος σου να προχωρήσεις στις δικές μου εντολές. Σ' αυτές, σου λέω, τις περιπτώσεις μόνο ένα σιδερένιο ραβδί μπορεί να δώσει αποτελέσματα κι αυτό το ξέρω, σου λέω, από προσωπική πείρα. Κάνεις καλά λοιπόν να ακούς, να διαβάζεις και να εκτιμάς τις απόψεις μου περί "φωτιάς και τσεκουριού" ως το καταστάλαγμα μακράς σκέψης, επίμονης σπουδής και επιστημονικής έρευνας.

Και όσο για την "υπόσχεση μου ότι δεν θα επαναλάβω τις πράξεις μου" -τώρα πιές πράξεις μου εννοείς; Εκείνες που έκανα ή εκείνες που δεν έκανα;- θέλω να σε ρωτήσω γιατί φαίνεται το ξέχασες (όπως ...ξέχασες πως άλλα πράγματα είναι γραμμένα στην αίτηση τής αιτήτριας όταν ζητάει την γονική μέριμνα και όμως για άλλα μιλάνε στο δικαστήριο και νά που χρειάστηκε νάρθει η τελευταία μέρα των ακροάσεων για να το ...ανακαλύψεις. Όταν σου λέω λοιπόν ότι, όπως και της αιτήτριας, είναι λίγος ο νους σου θέλω να με ακούεις και να μην γυρίζεις το κεφάλι σου. Κι όταν σου δίνω ένα φυλλάδιο μου να το παίρνεις και να μου λες "ευχαριστώ" και να μην μου γυρίζεις τις πλάτες.

Εκείνη την "υπόσχεση" λοιπόν -θυμάσαι ή όχι;- μου την είχες ζητήσει εσύ τότε στην αρχή, και μάλιστα ...φιλικά, και αφού εγώ στο κάτω κάτω δεν θεωρούσα ότι είχα κάνει και τίποτα το ιδιαίτερα σημαντικό με αυτό και με κείνο με τα παιδιά μου ούτως ώστε να τους δημιουργήσω ...πρόβλημα αν τους τόκοβα και ακόμα επειδή -μιλήσαμε και γι' αυτό- η υπόσχεση γι' αυτό δεν εμπειρείχε και την υπόσχεση ότι εγώ θα αλλάξω -είτε εμένα τον ίδιο είτε τις ιδέες μου- έτσι λοιπόν, καταλαβαίνεις, αυτή η υπόσχεση δεν ήταν κανένα ρίσκο για μένα, ενώ μου έδωσες και την εντύπωση πως αυτό θα διευκόλυνε την θέση σου προκειμένου να πάρεις την αρμόζουσα απόφαση. Έλα όμως που πρόλαβες και τα γυρισες στο μεταξύ, τυφλώθηκες και συ από ένα αχρείο πάθος και νά που κοντά στα τόσα ψέματα σου θέλεις να με παρουσιάσεις κι από πάνω σαν κανένα δειλό που θυσιάζει με "υποσχέσεις" τις αρχές του για να διευκολύνει τήν θέση του.

Αυτά είναι πουστιές ρε φίλε και πρέπει να το καταλάβεις. Είναι μικροπρέπειες και ανοησίες που ταιριάζουν μάλλον σε αγύρτες παρά σε δικαστές. Ναι, ναι, κι "όταν λοιπόν θα πάρω την εξουσία στα χέρια μου" ε τότε θα δεις και θα μάθεις από πρώτο χέρι τι θα τους κάνω όλους αυτούς τούς ξιπασμένους που επειδή κρατάνε μια θέση και ένα αξίωμα νομίζουν κιόλας πως κρατάνε και τον Θεό από τ' αρχίδια.

Εάν λοιπόν θέλεις να πάρεις τόσο τοις μετρητοίς το ότι "έχω κουρασθεί να τρέχω να κρυφτώ μπροστά στην θέα των ερωτικών μου επιθυμιών" και το ότι "δεν μπορώ να αποκλείσω το ενδεχόμενο να κάνω έρωτα με τα παιδιά μου ή ακόμα και να τα σκοτώσω" κτλ κτλ, τότε δεν θα πρέπει να αποφύγεις να πάρεις λιγότερο τοις μετρητοίς στο κοινωνικό μου περιβάλλον αυτό που θέλεις να παίρνεις τόσο τοις μετρητοίς στο οικογενειακό μου περιβάλλον. Και αφού λοιπόν με προτιμάς και συ ψυχωσικό και αφού αρπάζεσαι που αρπάζεσαι από τις δηλώσεις που βρίσκεις στην αγόρευση μου, ε τότε θάπρεπε να ανησυχούσες και για τα παιδιά όλου του κόσμου και να έδινες οδηγίες στην αστυνομία να βρίσκεται

σε πλήρη επιφυλακή και για κείνα αφού είναι φανερό από τις δηλώσεις και τις απόψεις μου πως εγώ αποτελώ έναν τεραστίων διαστάσεων δημόσιο κίνδυνο. Νομίζω λοιπόν πως εάν θέλετε να σοβαρομιλάτε και να γίνεστε πιστευτός, τότε θεωρώ πως έχετε καθήκον να εισηγηθείτε την ισόβια κάθειρξη μου ή -όπως θα το ήθελε και ο δικηγόρος τής αιτήτριας- την θανατική μου εκτέλεση. Έτσι και μόνον έτσι θα ησυχάζατε για τα καλά. Τώρα όμως ...τώρα ...τώρα, μόλις που καταφέρατε τώρα και σκάψατε τον λάκκο σας. Μπράβο σας δηλαδή, και ξαναμπράβο σας.

Αλλά "...λαμβάνοντας υπόψιν μου όλα τα πιο πάνω εκδίδεται διάταγμα με το οποίο η Αιτήτρια θα έχει την αποκλειστική γονική μέριμνα των παιδιών της. Εκδίδεται επίσης διάταγμα με το οποίο ο καθ' ού η αίτηση θα έχει δικαίωμα επικοινωνίας και με τα τρία ανήλικα παιδιά του κάθε Πέμπτη απο τις 3.30 μ.μ.-5.30 μ.μ" Κτλ κτλ. Δείτε και πάλι την συνέχεια στο πλήρες κείμενο του.

Ω, μα σίγουρα θα με έχετε βαρεθεί, και εμένα και τον εντιμότατο. Αρκετά σάς έχουμε πρήξει. Ευτυχώς πάντως που αυτή η παράγραφος τής απόφασης τού εντιμοτάτου είναι η τελευταία που παραχωρώ σ' αυτό το κείμενο. Έτσι λοιπόν θα προσπαθήσω από την μεριά μου να κλείσω τώρα - αφού έχω που έχω κάποια λόγια ακόμα να πω-με τα λιγότερα δυνατά λόγια. Υπάρχουν άλλωστε κάποιες σημειώσεις εδώ και κει τις οποίες δεν κατάφερα ακόμα να περάσω στο όλο κείμενο και έτσι είναι επόμενο -όσο και αν αισθάνομαι πως το έχω παρακάνει- έτσι όπως συνηθίζω πάντα να ...καθαρίζω να μην αισθάνομαι πως έχω ολοκληρώσει το έργο μου ως την ώρα που θα τα έχω δώσει όλα.

Λοιπόν; Είδατε την απόφαση τού εντιμοτάτου, σχολιασμένη και μη σχολιασμένη. Από βρισίδι πάντως έχω ήδη εξαπολύσει πολύ, χωρίς παρόλ' αυτά να αισθάνομαι πως έχω υπερβάλει ή αδικήσει κατά τι οπιονδήποτε. Σας λέω πως θα μπορούσα να κατευθύνω εναντίον του όλο το ελληνικό και ξένο υβρεολόγιο χωρίς να αισθάνομαι λύπη γι' αυτό. Απλά θα τόβρισκα μόνο λίγο ...ανιαρό. Θεωρώ πάντως πως όσα τού πάσαρα είναι ότι πρέπει γι' αυτόν αλλά, εν πάση περιπτώσει, ο επεικέστερος χαρακτηρισμός που θα μπορούσα να δώσω γι' αυτή την απόφαση είναι τούτος: **κακοδικία.**

Μ' αυτή την κακοδικία λοιπόν τέλιωσε η πρώτη πράξη τού έργου. Ας πούμε πως έτσι το ήθελα και έτσι το άφησα να γίνει ως εδώ. Τώρα όμως πρέπει να αλλάξω χαρτί. Και φτάνουν γι' αυτό λίγες καιρίες και έξυπνες -αλλά και ...νομικές εκεί που χρειάζεται- κινήσεις και τότε τον δικό μου πόνο θα τον διαδεχθεί το δικό τους μαρτύριο και η συντριβή. Αυτή η μάχη θα είναι -γράψετε το -το Βατερλώ τους.

Και ασφαλώς δεν θα έρθει όπως θα έρθει αυτό το Βατερλώ παρά γιατί υπερεκτίμησαν την δική τους ισχύ και υποτίμησαν την δική μου. Γιατί όπως και να το δω και όπως και να το σκεφτώ, αυτή η απόφαση είναι η πιο βλακώδης και δυστυχής -για κείνον το λέω- που μπορούσε να πάρει οπιοδήποτε δικαστήριο με βάση τα δεδομένα που είχε ενώπιον του, τα κυριότερα τών οποίων ήταν τούτα: η ευθύτητα μου, η αταραξία μου, η νεότητα μου, η βούληση και η μανία μου να κυριαρχήσω πάνω στους πάντες και πάνω στα πάντα "με κάθε θυσία και με κάθε τίμημα".

Θα έκανε λοιπόν καλά ο εντιμότατος εάν κολάκευε λιγάκι την πέννα μου παρά κι αποφάσισε να την εξερεθίσει ακόμα περισσότερο. Στο κάτω κάτω εγώ δεν είμαι από εκείνους τους γραφιάδες που μεταχειρίζονται την πέννα για τις τρίχες και για τις πεντάρες. Την πέννα μου εγώ την βλέπω, την εκτιμώ και την χειρίζομαι **σαν πολεμική μηχανή κατά τού συστήματος.** Η δική μου πέννα είναι ένα όπλο αιχμηρό όπως το λεπίδι, δίκοπο, τρομερό κι αποτρόπαιο όπως εκείνο "τ' αστροπελέκι τού κεραυνού τού Ιντρα".

Τι τούφταιξε λοιπόν η πέννα μου; Τάχα δεν ξέρει πως είναι χάρις σ' αυτήν που επιζεί ως σήμερα; Ω, αν δεν είχα την πέννα μου ρε καθήκια θα παίρνατε από μένα μαζεμένα όλα τα κτυπήματα τών απελπισμένων πατέρων και συζύγων. Πόσα δεινά και πόσα εγκλήματα δεν φέρνουν αυτοί οι οίκοι με τις διαστάσεις και τα διαζύγια! Κι αυτό γιατί ακριβώς οι νόμοι, αι σύζυγοι και οι εντιμότατοι δικαστές μεταχειρίζονται τους άνδρες σαν ...ξύλα. Ανάθεμα κι αν έχουν κι αυτοί καρδιά ή αισθήματα για τα παιδιά τους. Πιός ρωτά και πιός νιάζεται; Ανάθεμα με λοιπόν και μένα εάν εγώ δεν τους δικαιώσω με τον λόγο και με το έργο μου αυτούς τους ανθρώπους γιατί σίγουρα πονάνε.

Γι' αυτό λοιπόν μην τα βάζετε, επιμένω, και τόσο με την πέννα μου γιατί δεν θα τα βγάλετε σε πέρας, ούτε σεις, ούτε και κανείς άλλος. Σας λέω πως ότι απομείνει σ' αυτό τον κόσμο θα το χρωστάτε αποκλειστικά και μόνο σ' αυτήν την πέννα γιατί αυτή, και μόνον αυτή, ξέρει την αλήθεια.

Σας επαναλαμβάνω πως σ' αυτή την πέννα είναι που χρωστάτε ακόμα την επιβίωση σας. Αν δεν υπήρχε αυτή για να με ...παρηγορήσει, ας πούμε, και να καταγράψει τα στοιχεία και υπάκουγα απλά την φωνή τής καρδιάς μου, τότε σάς λέω πως κανείς, απολύτως κανείς, δεν θα σας έσωζε από το κτύπημα μου. Πού να σ' τα λέω;

Μάλιστα μάλιστα η απόφαση σου με βρήκε στην ανάγνωση τού Κορανίου, σε μια ώρα δηλαδή όπου εντολές σαν και την παρακάτω στριφογύριζαν σαν σβούρα μέσα στο κεφάλι μου: **σκοτώστε τούς εχθρούς σας παντού όπου τους βρίσκετε, διώξτε τους από το φως όπου σας έδιωξαν... Αν σας προσβάλουν κολυμπήστε μέσα στο αίμα τους. Αυτή είναι η ανταμοιβή που χρωστείται στους άπιστους.**

Αμέ! ...Βλέπεις εγώ δεν είμαι χριστιανός και ποτέ δεν θα δεχόμουν να γίνω ένα πιστό αντίγραφο τού Χριστού. Η χωρίς αγώνα και διαμαρτυρία ταπείνωση δεν ωφέλησε ποτέ τούς αθώους σ' αυτό τον κόσμο και δεν θα τους ωφελήσει ούτε και στον άλλο. Εγώ φίλε ημουν δηλωμένος (όχι όμως και ...βαπτισμένος) Μωαμεθανός προτού καν ανοίξω το Κοράνι.

Είναι, ξερεις, κάποια πράγματα στα οποία δεν μπορεί να μνηθεί ο καθένας και να εκφέρει γνώμη. Ας πούμε πως αυτά ανήκουν σε μιαν άλλη νοητική σφαίρα από την οποία δυνατόν να απέχεις εσύ χιλιάδες και εκατομμύρια έτη φωτός. Είναι ζήτημα ταλέντου καλέ μου. Μπορείς εσύ νομίζεις, ένας άμουσος, να βγάλεις μουσική, όσα χρόνια και να την σπουδάζεις, όταν δεν έχεις το ταλέντο γι' αυτό; Ή μπορείς να ζωγραφίσεις, να τραγουδήσεις ή να γράψεις ένα ωραίο ποίημα όταν δεν έχεις πάρει από τον Θεό τών Πάντων το χάρισμα να ζωγραφίζεις, να τραγουδάς ή να γράφεις ποιήματα;

Αυτά τα πράγματα έπρεπε να σε είχαν προβληματίσει και έπρεπε να είχες κάποια γνώμη γι' αυτά. Εγώ άλλωστε σου ξηγήθηκα: δεν παίρνω τίποτα ως δεδομένο. Για μένα το κάθετί προσφέρεται ως θέμα σπουδής. Και το τι είπε ο Χριστός, ή κι ο Θεός ακόμα, ή το τι είπε ο Πλάτωνας και ο ένας και ο άλλος, ή το τι είπε ο παππούς και η γιαγιά, η μαμά ή ο μπαμπάς, εγώ το δέχομαι και το παραδέχομαι μόνο όσον και εφόσον αντέχει στην δική μου κριτική εξέταση και συμφωνεί με τα δικά μου εμπειρικά ή άλλα δεδομένα.

Ναι φίλε, σου είπα πολλά (όπως είπα και σε κείνους τους γιατρούς), μπορούσες αν ήθελες να μάθεις κάποια πράγματα από μένα. Σε φόρτωσα μάλιστα με τόσα κείμενα μου, είχες, -το ξέρεις- πολύ καιρό να τα δεις και να τα σπουδάσεις, και νά που τώρα έρχεσαι και μου λες πως είμαι ψυχωσικός και θέλω βοήθεια (ανκαι βέβαια δεν αρνούμαι πως σε κάποια ζητήματα έχω ανάγκη από λίγη -κάποτε μάλιστα και πολλή- βοήθεια, ναι, όμως αυτή δεν έχει καμιά σχέση με την βοήθεια που υπαινίσσεσαι εσύ) και θεραπεία και μου στερείς τα παιδιά μου (γιατί αυτό κάνεις και το ξέρεις) γιατί τάχα θέλεις και συ να σώσεις τα χρηστά ήθη και τις αηδίες ή γιατί σε ξερέθισε η πέννα μου.

Γιά έλα στην θέση μου λοιπόν. Γιατί δεν καταλαβαίνεις πως κάποιος επιτέλους ήταν καιρός να έρθει και να μιλήσει έτσι και όχι αλλιώς; Στο κάτω κάτω: αλλιώς σάς μιλάνε οι άλλοι. Σας γλείφουν και σας κολακεύουν μπροστά σας, και σας βρίζουν και σας φτύνουν πίσω σας. Ναι, μόνο που εγώ -σας εξήγησα- δεν έχω άλλη επιλογή από την "δίκωπη ρομφαία" και το θεωρώ καθήκον και υποχρέωση μου αυτό που σκέφτομαι για κείνο και για το άλλο να το πω καθαρά χωρίς περιστροφές και χωρίς ενδοιασμούς. Κατάλαβέ το: αυτό είναι το δικό μου χάρισμα, ναι, και όσο κι αν κάποτε κρίνω και διακρίνω ότι είναι λιγάκι ...δηκτικό, όμως είναι φορές και καταστάσεις όπου δεν μπορώ να το ελέγξω πλήρως γιατί, ότι κι αν πεις, είναι γεγονός πως "το ταλέντο υποχρεώνει".

Προκειμένου λοιπόν, επαναλαμβάνω, να πω αυτό που νιώθω και αυτό που αισθάνομαι θα το πω χωρίς πολλούς ενδοιασμούς. Και αν λοιπόν νιώθω υποχρεωμένος από αυτό το ταλέντο μου να πω σε κάποιον να βάλει την γνώμη και το πόρισμα του (εάν μπαίνει, διαφορετικά ας δοκιμάσει να το τυλίξει πρώτα σ' ένα ...αγγούρι) στον κώλο του, εγώ θα του το πω (ή θα του το ...γράψω: τόσο το καλύτερο: έτσι μένει εις τον αιώνα τών αιώνων: ας το σκεφτόταν εκείνος καλά πριν το βγάλει και ας μην γυρεύει τώρα από μένα να πολυσκεφτώ εγώ αν είναι σωστό ή όχι το να πω ή να γράψω αυτό και εκείνο) παρρησία ανεξάρτητα από

το αν είναι ένας κοινός χαμάλης ή ένας ...εντιμότατος δικαστής. Μωρέ ας είναι και ο ίδιος ο Πρόεδρος. Ό,τι και νάναι και όσο μεγάλο αξίωμα και να έχει, από την στιγμή που δείχνει τέτλια ...διαγωγή, τότε είναι σίγουρα κι ένα ...εντιμότατο καθήκι, και σαν τέτιο που είναι χρειάζεται ασφαλώς και την ανάλογη μεταχείριση. Είναι σαφές;

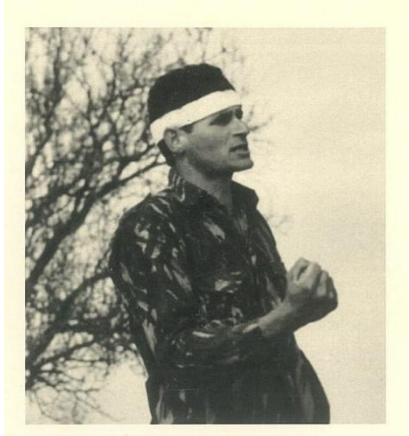
Αλλά, αλλά, κάπου εδώ νομίζω ότι έχω και ο ίδιος κουραστεί και χτικιάσει μ' αυτή την φιλολογία. Αλλωστε το θέμα το έχω ήδη καλύψει κατά κόρον, ναι χωρίς ωστόσο να ισχυρίζομαι πως δεν υπάρχει και η περίπτωση κάτι να μην το έχω καλύψει ικανοποιητικά, ενώ, ίσως, θα έπρεπε να το είχα κάνει. Κάποιοι ίσως διαφωνήσουν με την σειρά που ανέπτυξα το θέμα ή που παρέθεσα τα "τεκμήρια" και τα άλλα αλλά και πάλι θα σας ζητούσα να προσέξετε πιο πολύ το νόημα τού όλου κειμένου και λιγότερο την πλοκή ή την αρχιτεκτονική δομή του. Ως προς αυτό άλλωστε θα μείνω, μάλλον, ένας ερασιτέχνης, και είναι γι' αυτό περίπου που δεν θα καταφέρω ποτέ να δώσω ένα...μυθιστόρημα ή έστω ένα άλλο ορθόδοξο είδος λογοτεχνικού έργου, ναι, ανκαι νομίζω πως, σε τελευταία ανάλυση, στον χώρο τού πολιτικού (με την ευρύτερη σημασία τής λέξης) λόγου πρέπει να είμαι ένας -συμπαθάτε με για την αλαζονεία, συμπαθάτε με πολύ- ...άσος.

Αυτά από μένα λοιπόν. Και τώρα, για τον επίλογο, θα δώσω τον λόγο στον ...Σωκράτη: *"...ίσως νομίζετε, ω άνδρες, ότι κατεδικάσθην από έλλειψιν λόγων με τους οποίους θα σας έπειθον, εάν είχον την γνώμην ότι είναι πρόπον να λέγω και να πράττω τα πάντα διά να αποφύγω την καταδίκην. Κάθε άλλο. Κατεδικάσθην βέβαια από κάπιαν έλλειψιν, όχι όμως από έλλειψιν λόγων, αλλ' από έλλειψιν θρασύτητος και αναισχυντίας και θελήσεως να λέω προς υμάς εκείνα που θα σας ήτο πολύ ευχάριστον να ακούετε, δηλαδή να θρηνώ και να οδύρομαι και άλλα παρόμοια να πράττω και να λέγω πολλά και εντελώς αντίθετα προς την αξιοπρέπειαν μου κατά την γνώμη μου, όπως ακριβώς έχετε συνηθίσει ν' ακούετε από άλλους. Αλλ'ούτε τότε διενόηθην ότι έπρεπεν ένεκα τού κινδύνου να πράξω κάτι ανάρμοστον εις ελεύθερον άνθρωπον, ούτε τώρα μεταμελούμαι διά τον τρόπον τής απολογίας μου, αλλά πολύ περισσότερον προτιμώ να αποθάνω απολογηθείς κατ' αυτόν τον τρόπον παρά να ζήσω απολογούμενος κατ' εκείνον ...Αλλά προσέξετε, ω άνδρες, μήπως το δύσκολον δεν είναι αυτό, το να αποφύγει κανείς τον θάνατον, αλλά κάτι άλλο πολύ δυσκολότερον, το να αποφύγει κανείς την κακίαν ...Ούτως εγώ μεν απέρχομαι καταδικασθείς υφ' υμών εις θάνατον, αυτοί όμως απέρχονται καταδικασθέντες υπό τής αληθείας ως ένοχοι μοχθηρίας και αδικίας..."*

Κώστας Κυριάκου (Ούτοπος).

Τέλος 2ου τόμου

Ούτοπος ο Συμφιλιωτής.

**Ο άνθρωπος που θα σας δώσει ΤΩΡΑ ό,τι
ελπίζετε να πάρετε από το μέλλον.**

**Ο άνθρωπος που θα σας δώσει ΕΔΩ όλα όσα
περιμένετε να βρείτε σ' έναν άλλο κόσμο.**

Ο Ούτοπος γενήθηκε το 1958 στον Άγιο Ερμόλαο Κερύνιας από αγρότες γονείς και εκεί έβγαλε το Δημοτικό. Μέχρι την τετάρτη τάξη φοιτούσε στο "Γυμνάσιο Αρρένων Κύκκου" όπου και βαθμοθηrouσε. Μετά την εισβολή πήγε στην Θεσ/νίκη όπου τέλιωσε την πέμπτη τάξη και έκλεισε τούς λογαριασμούς του με το Γυμνάσιο στην Πόλη τής

Χρυσοχούς. Υπηρέτησε στον στρατό ως έφεδρος ανθυπολοχαγός ενώ ταυτόχρονα φοιτούσε ως εξωτερικός φοιτητής τής Φιλοσοφικής Σχολής τού Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης. Με το τέλος τής θητείας του, τον Σεπτέμβρη τού '78, πήγε ξανά στην Θεσ/νίκη για να συνεχίσει τις σπουδές του στο τρίτο έτος. Κάπου εκεί, στο τέλος τού τρίτου έτους, τις βαρέθηκε (βαρέθηκε, λέει, να παπαγαλίζει ανοησίες, αυτός που δεν τις είχε ανάγκη) και τις παράτησε, φροντίζοντας όμως να συνεχίσει αόκνως τīs "ελεύθερες σπουδές" του. Είχε εκείνο τον καιρό κάποιες περιπέτειες με τον αθλητισμό με μεγάλες προσδοκίες που όμως δεν ευοδόθησαν. Τον Αύγουστο τού 1980 επέστρεψε οριστικά στην Κύπρο.

Το 1981 εξέδωσε στην Λευκωσία σε 1000 αντίτυπα τον πρώτο τόμο (ένα βιβλιάριο 84 τόσων σελίδων) τού βιβλίου του με τον τίτλο "Ο Αγών μου". Αυτό το βιβλίο το συνέχισε στα επόμενα χρόνια σε άλλους εννέα τόμους αλλά η άσχημη, γενικά, οικονομική του κατάσταση και η πλήρης και παντελής αδιαφορία τών πάντων για εκείνο τον πρώτο τόμο τον υποχρέωσαν να περιοριστεί στην (πολυγραφική κυρίως) έκδοση ελάχιστων αντιτύπων τα οποία προόριζε, βασικά, για τον σκοπό να περιορίσει τον κίνδυνο να χαθούν οι σκέψεις και τα αισθήματα που του έφεραν οι άνθρωποι και η ζωή.

Το 1983 παντρεύτηκε και "απέκτησε" από κείνη την παντρειά τρία παιδιά: τον Ορφέα, τον Έκτορα και την Ισμήνη. Από το 1994 ανήκει - ας είναι καλά το σύστημα και τα τσιράκια του- στην κατηγορία των ευνοησιμένων πατέρων ενώ από το 1996 πέρασε - μετά από μια θητεία ολίγων χρόνων εν διαστάσει- και στην κατηγορία τών διαζευγμένων συζύγων. Και μη χειρότερα...

Αυτό εδώ το βιβλίο αποτελεί την συνέχεια τής τελευταίας του απόπειρας για τυπογραφική έκδοση βιβλίου. Και το κανει ασφαλώς όχι γιατί έχουν ανθίσει τα οικονομικά του και έχει λεφτά για...πέταμα (κάθε άλλο) αλλά ας πούμε πως είναι - και δεν είναι - σε θέση να προχωρήσει σε κάτι ελπίζοντας, όπως πάντα, για το καλύτερο αλλά αναμένοντας και το χειρότερο...